

Khách Điểm Lão Bản

Contents

Khách Điểm Lão Bản	3
1. Chương 1: Đào Vong	3
2. Chương 2: Nhìn Lại	6
3. Chương 3: Phong Ba 1	9
4. Chương 4: Phong Ba 2	11
5. Chương 5: Phong Ba 3	12
6. Chương 6: Thức Tỉnh 1	14
7. Chương 7: Thức Tỉnh 2	16
8. Chương 8: Thức Tỉnh 3	17
9. Chương 9: Cái Gọi Là Bình Thản 1	19
10. Chương 10: Cái Gọi Là Bình Thản 2	21
11. Chương 11: Cái Gọi Là Bình Thản 3	22
12. Chương 12: Cái Gọi Là Bình Thản 4	24
13. Chương 13: Sóng Ngầm Biển Khơi 1	26
14. Chương 14: Sóng Ngầm Biển Khơi 2	28
15. Chương 15: Sóng Ngầm Biển Khơi 3	31
16. Chương 16: Sóng Ngầm Biển Khơi 4	33
17. Chương 17: Chân Tướng 1	35
18. Chương 18: Chân Tướng 2	38
19. Chương 19: Chân Tướng 3	40
20. Chương 20: Chân Tướng 4	42
21. Chương 21: Ly Biệt 1	46
22. Chương 22: Ly Biệt 2	48
23. Chương 23: Tên Ta Là A Vong 1	50
24. Chương 24: Tên Ta Là A Vong 2	53
25. Chương 25: Tên Ta Là A Vong 3	54
26. Chương 26: Tên Ta Là A Vong 4	57
27. Chương 27: Nếu Có Thẻ 1	60
28. Chương 28: Nếu Có Thẻ 2	63
29. Chương 29: Nếu Có Thẻ 3	66
30. Chương 30: Nếu Có Thẻ 4	68
31. Chương 31: Kinh Biến 1	70
32. Chương 32: Kinh Biến 2	73
33. Chương 33: Kinh Biến 3	75
34. Chương 34: Kinh Biến 4	76
35. Chương 35: Văn Sát 1	79
36. Chương 36: Văn Sát 2	83
37. Chương 37: Văn Sát 3	86
38. Chương 38: Văn Sát 4	89
39. Chương 39: Gai Góc 1	92
40. Chương 40: Gai Góc 2	95
41. Chương 41: Góc Cạnh 3	100

42. Chương 42: Gai Góc 4	103
43. Chương 43: Giả Tạo 1	105
44. Chương 44: Giả Tạo 2	110
45. Chương 45: Giả Tạo 3	113
46. Chương 46: Giả Tạo 4	117
47. Chương 47: Thanh Phong Nhai 1	120
48. Chương 48: Thanh Phong Nhai 2	122
49. Chương 49: Thanh Phong Nhai 3	126
50. Chương 50: Thanh Phong Nhai 4	128
51. Chương 51: Giải Thoát 1	133
52. Chương 52: Giải Thoát 2	135
53. Chương 53: Giải Thoát 3	138
54. Chương 54: Giải Thoát 4	142
55. Chương 55: Chúng Ta Đều Sống Dưới Đáy Nước 1	145
56. Chương 56: Chúng Ta Đều Sống Dưới Đáy Nước 2	148
57. Chương 57: Chúng Ta Đều Sống Dưới Đáy Nước 3	152
58. Chương 58: Chúng Ta Đều Sống Dưới Đáy Nước 4	155
59. Chương 59: Thiên Diện 1	159
60. Chương 60: Thiên Diện 2	164
61. Chương 61: Thiên Diện 3	167
62. Chương 62: Thiên Diện 4	169
63. Chương 63: Chiếm Đoạt 1	173
64. Chương 64: Chiếm Đoạt 2	178
65. Chương 65: Chiếm Đoạt 3	183
66. Chương 66: Chiếm Đoạt 4	187
67. Chương 67: Chiếm Đoạt 5	190
68. Chương 68: Tâm Ma 1	193
69. Chương 69: Tâm Ma 2	197
70. Chương 70: Tâm Ma 3	201
71. Chương 71: Tâm Ma 4	207
72. Chương 72: Tâm Ma 5	210
73. Chương 73: Không Bằng Trở Về 1	214
74. Chương 74: Không Bằng Trở Về 2	217
75. Chương 75: Không Bằng Trở Về 3	220
76. Chương 76: Không Bằng Trở Về 4	225
77. Chương 77: Không Bằng Trở Về 5	230
78. Chương 78: Đại Ẩn Vu Thị 1	233
79. Chương 79: Đại Ẩn Vu Thị 2	237
80. Chương 80: Đại Ẩn Vu Thị 3	240
81. Chương 81: Đại Ẩn Vu Thị 4	243
82. Chương 82: Đại Ẩn Vu Thị 5	247
83. Chương 83: Đại Ẩn Vu Thị 6	250
84. Chương 83-2: Quân Kỳ – Phong La Yên Tử (đoạn Có Liên Quan Tới Htt – Ml – Vs)	260
85. Chương 84: Thế Tục Đây 1	269
86. Chương 85: Thế Tục Đây 2	274
87. Chương 86: Thế Tục Đây 3	278
88. Chương 87: Thế Tục Đây 4	281
89. Chương 88: Bạch Oa Hắc Oa 1	286
90. Chương 89: Bạch Oa Hắc Oa 2	289
91. Chương 90: Bạch Oa Hắc Oa 3	293
92. Chương 91: Bạch Oa Hắc Oa 4	296
93. Chương 92: Tình Thiện Tự 1	299
94. Chương 93: Tình Thiện Tự 2	303

95. Chương 94: Tĩnh Thiện Tự 2	306
96. Chương 95: Tĩnh Thiện Tự 4	309
97. Chương 96: Tĩnh Thiện Tự 5	312
98. Chương 97: Tĩnh Thiện Tự 6	315
99. Chương 98: Tĩnh Thiện Tự 7	319
100. Chương 99: Tĩnh Thiện Tự 8	325
101. Chương 100: Vĩ Thanh	333
102. Chương 101: Pn1: Sau Đó	334
103. Chương 102: Pn2: Sinh Nhật	338
104. Chương 103: Pn3: Mạc Hắc Bạch	341
105. Chương 104: Pn4: Tái Ngoại	346
106. Chương 105: Pn5: Trung Thu	353

Khách Điểm Lão Bản

Giới thiệu

Biên tập: Blue9xThể loại: Xuyên không, võ lâm, nhất thụ lưỡng công, ân oán giang hồ, ngược luyến. Mạc Ly vốn chỉ là l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khach-diem-lao-ban>

1. Chương 1: Đào Vong

Đêm khuya, sâu trong bụi cỏ, tiếng động lạo xạo phát ra khác thường. Tiếng côn trùng rả rích, dưới không gian yên tĩnh thì càng quỷ dị.

Im lặng mà nghe, lẫn trong đó còn tiếng thở dốc nặng nề.

Nương theo ánh trăng tối mờ, Mạc Ly đã chạy được hơn mười dặm đến đồng cỏ hoang này. Phía sau, như có dã thú truy đuổi.

Quần áo trên người rách nát. Đó là vết tích do vội vàng trốn chạy bị cây cỏ cắt sướt. Trên làn da, mơ hồ thấy được vô số những dấu vết kích tình lưu lại.

Trải qua một thời gian dài tuyệt thực, sau đó dù miễn cưỡng ăn uống, nhưng quá nôn nóng, quá sợ hãi và quá mệt mỏi vì *** phóng túc, giầy vò y không ra hình người, có thể chạy xa như vậy xem như là kỳ tích. Trên đường, từng nhiều lần vấp té dính bùn đất. Giầy giũa đứng lên, lao về phía trước. Con đường phía trước lại là duyên hải bao la, giống như miền cực lạc không tìm ra sự cứu rỗi.

Cho dù hy vọng chỉ như con giun con dế, y vẫn lựa chọn bỏ trốn, bỏ trốn, bỏ trốn!

Trăng đã lên đến đỉnh trời, gió mát lướt qua những vết thương đau nhức bưng bưng trên mình, tựa hồ như thể sẽ không còn khó chịu.

Không biết đã chạy bao lâu.

P phía trước có một mảng nước trong, giống một cái hồ nhỏ. Vội vã chạy trốn, Mạc Ly không mang theo bất kỳ thức ăn thức uống gì. Y tập tễnh đi về phía đó, quỳ gối bên nước, lấy tay vốc, hớp mạnh mấy ngụm. Ai ngờ hỗn hển quá mau, bị sắc thiếu chút nghẹt thở.

Đợi y vuốt xuôi được một lúc, mới phát hiện ngay phía sau, có mười con chó dữ đang nhìn mình chằm chằm. Y vội vàng đứng lên.

Mấy con chó dữ kia thấy y động đậy, yết hầu gầm gừ uy hiếp. Bất chấp nanh vuốt đang nhe ra của đám súc vật, y biết hành tung của mình đã lộ.

Nhưng dù đã đến nước này, y vẫn chọn loạng choạng đi về phía trước. Tiếng huyết sáo trong trẻo vang lên phía sau. Một con chó bỏ nhào vào khiến y ngã xuống.

Y giãy giụa.

Nhưng thân thể làm sao có đủ năng lượng để chống lại đám chó săn có tổ chức, chuyên đi săn mãnh thú. Sự giãy giụa của y càng khiến lũ chó săn bất mãn. Những con chó mở miệng, răng nanh ngoạm lấy cổ y.

Người thông minh sẽ biết, lúc này không thể động đậy dù chỉ một chút, bằng không răng nhọn của lũ chó sẽ cắn đứt cổ mình.

Sớm sợ hãi đến mất đi lý trí, Mạc Ly làm sao có thể kiểm soát hành vi. Y vẫn liều mình giãy giụa.

Đám chó dữ nổi máu, càng cắn chặt lấy cổ y.

Bỗng nhiên y cảm thấy mình nhẹ bẫng, xoay người lại, liền thấy đám chó vừa rồi đã ngã trong đồng máu.

Y không dám đi đến nhìn, thêm vết thương khiến y mệt mỏi không thể đứng dậy. Y chỉ có thể dùng tư thế hèn mọn nhất, dùng tay chân bò đi.

Trước mặt, hai thân ảnh hạ xuống. Một đen một trắng. Những đường hoa văn *** mỹ trên ủng rơi vào mắt y. Tựa hồ như cảnh báo, đừng có đi về phía trước. Y biết, mình đã đến đường cùng. Cam chịu quỳ rạp. Ngón tay cắn phần cào xuống đất.

Thấy y ngược lên, hắc y nam tử kia kéo y dậy, “Vì sao?!”

Y cũng không buồn liếc đến hắn.

Bạch y nam tử đứng trước y, bộ dạng vô cùng đau lòng, “Ly Nhi, chúng ta còn chưa đủ tốt với người sao?”

Y lộ ra nụ cười trào phúng, đúng, các người đối xử với ta thật tốt quá. Dù chỉ nói mát trong lòng, nhưng ngoài miệng một chữ cũng không nhả ra trước hai kẻ đó.

Hắc y nam tử trời sinh lãnh ngạo, nhưng Mạc Ly lúc nào cũng có thể đơn giản kích thích cơn giận của hắn, “Người có ý gì?” Hắc y nam tử nâng cằm Mạc Ly lên.

“Phi!” Y nhổ một bãi nước bọt lên mặt nam tử đó.

Nam tử tức giận, tay vô tình dùng lực. Nội lực mạnh mẽ xông vào, khí huyết sôi trào bên trong Mạc Ly. Khóe miệng vẫn lộ nụ cười trào phúng, nhưng trong mắt y lại phát ra một khoái ý sắp được giải thoát. Khóe miệng tràn máu.

Bạch y nam tử vội vàng chụp lấy tay hắc y nam tử. Hắn ôm lấy Mạc Ly, “Người điên à, người muốn giết hắn hay sao?”

Hắc y nam tử nhìn khuôn mặt tiều tụy tái nhợt của Mạc Ly, trong mắt có chút thất vọng, nhưng vẫn mạnh miệng, “Ai bảo hắn làm trái ý ta, đây là kết cục!”

Bạch y nam tử tức khắc truyền công chữa thương. Sau một lát, sắc mặt Mạc Ly có chút chuyển biến. Hắn ôm Mạc Ly, thần sắc đau đớn nói: “Ly Nhi, lẽ nào thời gian trước người nhu thuận ngoan ngoãn, cũng chỉ vì ngày chạy trốn hôm nay?”

Mạc Ly cười lạnh: “Hàn Tử Tự, người... Người cho rằng người... là... thứ tốt lành gì sao... ha...?”

Lúc này, ngay cả khuôn mặt nhô nhô của bạch y nam tử cũng thoáng cau lại.

Hắc y nam tử cười khẩy: “Ta đã nói sớm rồi mà, không thể đối xử tốt với thứ hèn hạ này, người còn không tin! Nếu muốn hắn, phải coi chừng hắn, chính hắn đến khi hắn chịu phục mới thôi! Còn chơi cái trò tôn với trọng gì chứ!”

Thừa dịp bạch y nam tử ngây người chốc lát, hắc y nam tử đoạt lấy Mạc Ly vào lòng mình.

“Người!”

“Hự, vết thương tí tẹo đó không chết được, không cần phải khẩn trương như thế!” Xé nốt mớ quần áo đã rách nát của Mạc Ly. Thân thể lộ ra dưới trăng. Ký ức ngày trước như ác mộng xuất hiện. Mạc Ly liền hoảng loạn.

Nhìn đôi con ngươi như nước tỏ rõ kinh hãi, hắc y nam tử liếm môi đầy tình sắc, “Ta rất thích nhìn ánh mắt này, khiến lão nhị ta đây cứng lên rồi.”

Hắn xốc hạ bả, để lộ cựa vật trong tiết khô. Dễ dàng ngăn Mạc Ly khép hai chân lại, hắc y nam tử đặt đỉnh cựa vật vào hậu huyệt y.

Mạc Ly giãy giụa điên cuồng, như bướm bướm rơi vào mạng nhện, tất thấy nỗ lực đều lẫu lỗng công vô ích.

“Khốn kiếp, mẹ nó chặt quá!”

Mạc Ly vốn e sợ loại sự tình này, hơn nữa thân thể căng thẳng cao độ, đương nhiên càng khó tiến vào.

Hắc y nam tử rút cựa vật ra, đỉnh dính chút máu tươi, hắn cũng không phản ứng, chỉ nhổ ra vài miếng nước bọt. Hắn không hề kiên nhẫn nhả vào ma huyệt của Mạc Ly, y lập tức không còn chút sức.

Bành rộng hai chân Mạc Ly ra, “Cố chấp với ta, kẻ khó chịu cuối cùng là chính ngươi.” Dứt lời, tiến quân thần tốc.

Con đầu thẩu xương khiến Mạc Ly bật thẳng lưng lên. Đầu y cổ ngửa ra sau, thét lên chói tai.

Mùi máu càng khuấy động nam nhân. Hắn thẳng tiến kịch liệt, hoàn toàn chiếm lấy người dưới thân. Hình phạt tàn khốc cứ tiếp diễn. Mãi đến khi Mạc Ly không thể phát ra nửa âm, nam nhân mới bắn nhiệt dịch vào trong cơ thể y.

Chỉnh đốn lại y phục tử tế, nam nhân đứng lên, vuốt vuốt lại y bào, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Đôi chân Mạc Ly vẫn mở ra dưới trăng, hậu huyệt sưng đỏ, dịch hồng chảy khỏi hạ thân. Ngón chân thoáng co quắp.

Hắc y nam tử nói với bạch y nam tử: “Đừng nói là ngươi không muốn, ngày thường giả trang một dạng chính nhân quân tử đến phát ới, thấy ta sỉ nhục hắn, lão nhị chắc cũng đã cứng như thiết.”

Hắc y nam nhân nửa quỳ xuống, từ sau ôm nách Mạc Ly dậy, kéo Mạc Ly xụi lơ trên mặt đất dựa vào mình. Ngồi xếp bằng lại, hắn ôm lấy Mạc Ly, nhưng giống như xi tiểu trẻ con, tách bắp đùi y ra.

Bởi vì đổi động tác, nhiệt dịch trong cơ thể lại tràn ra. Huyệt khẩu hơi đóng mở, thật *** mỹ.

Bạch y nam tử vốn bị tiết mục kích tình ban này khiêu khích, bây giờ lại được “long trọng” mời mọc như thế, cũng không tự chủ được mà đến gần.

Mạc Ly mặt sớm đã đầy lệ. Thân thể vô lực tựa trước ngực hắc y nam tử, y tuyệt vọng lắc đầu, “Không... Đừng...”

Đáng tiếc, đáng vẻ càng yếu ớt bất lực thế này, lại càng kích thích thần kinh ai kia muốn ngông cuồng bừa bãi.

Tình dục dâng ngập mắt bạch y nam tử. Giống như con rối bị sợi chỉ lôi kéo, chính nghĩa tôn trọng vô tư trước kia, toàn bộ bị vứt hết ra sau. Hiện tại, trong đầu hắn gào thét, tất cả đều là thứ thanh âm của tà ma. Bạch y nam tử quỳ xuống trước Mạc Ly, như cúng bái thần linh, hôn lên môi y. Miệng nhắm nháp mà vẻ mặt khổ tâm, “Xin lỗi... Ly Nhi... Xin lỗi.”

Ngoài miệng thì đầy áy náy ôn nhu, nhưng cựa vật dưới thân lại như lời đing cố gắng tiến vào cơ thể Mạc Ly. “A!”

Hắc y nam tử phía sau nhếch lên nụ cười xấu xa. Nhìn Mạc Ly ngập trong thống khổ xen lẫn dục vọng, hắn tà mị mát mắt sau gáy y, hai tay không ngừng đùa bỡn đôi đùi du kia.

Với thân mình Mạc Ly, hắc bạch lưỡng sắc đều bị trầm luân. Nhiệt độ nóng cháy của hắc bạch thiêu tan làn da lạnh buốt của y. Lẽ nào đời này, y trốn không thoát khỏi ***g giam do hai kẻ đó đúc ra?

Trước khi Mạc Ly ngắt đi, lơ mơ ngắt quãng một câu —“Nếu có lần thứ hai... Ta... Ta nhất định sẽ không... Sẽ không cứu các người...”

2. Chương 2: Nhìn Lại

Hai năm trước.

“Không tốt rồi không tốt rồi! Lão bản, đại đường lại đánh nhau rồi!” Vì quá bận, tiểu đồng nhà bên hay qua giúp đỡ đã thành một *** tiểu nhị.

Nghe thấy âm thanh bôm bốp ầm ỉ bên ngoài, Mạc Ly thở dài, cầm lấy chiếc khăn cạnh đó lau tay, bất đắc dĩ hỏi: “Bây giờ là ai đánh?”

Tiểu đồng phỏng chừng đã sớm ghi hận với người sinh sự, bèn cáo trạng không chút lưu tình, “Là Tam Nương và tình nhân của nàng ta! Bàn ghế ở đại đường phần nửa bị phá rồi, thiếu chút nữa cả xà chính cũng sập!”

Mạc Ly cười, xoa đầu tiểu đồng, “Không sao, đợi đến lúc họ ngừng đánh nhau thì để tình nhân của Tam Nương lao động khổ sai nửa năm ở ***, chẳng phải vừa khéo ư?”

Tiểu đồng vốn một bụng bốc hỏa, nhưng vừa nhìn thấy vẻ tươi cười thản nhiên và đôi con ngươi như nước của Mạc Ly, ngoài ngờ ngạc mà quay ra, một câu cũng không thốt nổi, cũng chẳng còn nháo nhác cau kính nữa.

Mạc Ly tháo tạp dề, chậm rãi đi ra đại đường. Y không phải người có căn cơ võ thuật, chỉ có thể nhìn thấy hai chiếc bóng hồng sắc vụt qua giữa đại đường, mờ nhạt lẫn lộn.

Đối với sự xuất hiện của Mạc Ly, trận tranh đấu thu liễm lại rất nhiều, lực phá hoại từ chưởng phong cũng chợt giảm, rõ ràng là sợ ngộ thương đến người thứ ba.

Mạc Ly đi tới trước bóng người lơ lửng kia, hô lên: “Đừng đánh nữa!”

Người phía trước bất vi sở động.

Mạc Ly buộc phải to giọng hơn: “Đừng đánh nữa, đồ ăn nguội mất rồi!”

Quyền cước càng tăng, chưởng phong vẫn vậy.

Mạc Ly cả giận: “Đánh nữa, ta đồ hết thức ăn đi!”

Đang nháo loạn như thế, hồng ảnh Từ Tam Nương mới đứng lại, hờn dỗi giậm chân.

“Đáng chết! Chờ ta ăn xong sẽ chinh người!”

Tráng hán lưng hùm vai gấu, vẻ mặt dữ tợn, thân hình to gấp vài lần Từ Tam Nương trừng đôi mắt đồng linh, bâu môi, “Hừ, để xem!”

Mạc Ly đứng giữa hai người giương cung bạt kiếm, tủm tỉm hỏi: “Rốt cuộc có muốn ăn không?”

Hai người lúc này mới an tĩnh lại, giận hờn mỗi người ngồi vào hai cái bàn chưa bị phá hỏng.

Mạc Ly cười: “Món này không ngồi xa thế mà ăn được.”

Khuôn mặt cả hai lập tức tái xanh, nhưng đối mặt với nụ cười mỉm của Mạc Ly, lửa có to thế nào cũng không bùng lên được.

Mạc Ly đối đáp với hai ác danh võ lâm cao thủ của Ác Nhân cốc năm năm trước, hoàn toàn không chút sợ hãi.

Từ Tam Nương đứng lên, ba bước đã đi tới bàn của cự hán A Thổ.

A Thổ dù mặt không đổi sắc, nhưng với sự thỏa hiệp của Từ Tam Nương thì vẫn thoáng vui mừng. Đáng tiếc vui vẻ chưa lâu đã bị Từ Tam Nương cho một đá. Bàn ghế ọp ẹp, A Thổ ngã ngồi xuống đất, mãi không định thần được.

Từ Tam Nương đang đưa gót hồngngồi đó, “A Ly, mau mang đồ ăn lên cho ta, lão nương chết đói mất!”

Mạc Ly trở vào nhà bếp, bưng ra nồi lẩu chuẩn bị cho hai người.

Nhìn mặt nước trắng đỏ quái lạ và một đồng rau, Từ Tam Nương không hiểu, “A Ly ngoan, thứ này ăn thế nào?”

Mạc Ly cười, làm mẫu một cái, Từ Tam Nương liền y dạng cho đồ ăn vào nồi. Chỉ trong chốc lát, hương vị nồng đậm liền tỏa ra.

Con ác thú A Thỏ ban đầu giờ cũng không thêm sĩ diện, phúi phúi bản tọa, ngồi lên, nuốt nước bọt nhìn thức ăn trong nồi. Từ Tam Nương trừng A Thỏ một cái, nhưng cũng không gây chuyện nữa, hai người yên ổn ăn uống.

A Thỏ thức ăn phòng mồm: “Nồi này, thực ngon, thực khéo, Tam Nương không ăn được cay, nhưng ta lại thích ăn cay, cân bằng cả hai.”

Từ Tam Nương lấy đũa gỗ nhẹ lên đầu A Thỏ, “Nuốt đã, đừng có phun tùm lum.”

Mạc Ly nhìn hai oan gia này, vui vẻ cười: “Đây là lẩu uyên ương, rất thích hợp với nhị vị.”

Từ Tam Nương vừa nghe thấy hai chữ “uyên ương”, gương mặt lập tức đỏ lên, dấu sao mối quan hệ giữa họ đích xác cũng là vậy, không nhiều người biết, còn tưởng họ là cừu gia. A Thỏ cũng ngưng ngưng, gãi đầu không nói gì.

Mạc Ly thấy thức ăn được tiêu thụ sạch, liền bưng thêm hai món nữa từ phòng bếp, “Đây là mâm hải sản chuẩn bị riêng cho A Thỏ. Món này có lợi cho vết thương đang khép miệng của huynh.”

Từ Tam Nương ngây người, bất giác mở miệng hỏi: “Bị thương lúc nào?”

Mạc Ly đáp: “Có phải vào ngày xử lý hái hoa tặc đi theo Tam Nương tyđịnh giở trò quỷ rối không?”

Từ Tam Nương cả kinh: “Chẳng lẽ là ‘Thôi Hoa Thủ’ Ngô Tử Khê!”

Hái hoa tặc có thể bám đuôi mà nàngkhông phát hiện, giang hồ chỉ có một, không phải gã thì là ai.

Ngô Tử Khê trời sinh phong lưu, ý một thân võ nghệ cao cường và tuyệt đỉnh khinh công, chiếm tiện nghi biết bao nữ tử xinh đẹp. Không ngờ lần này gã dám lớn mật, vọng tưởng đụng vào Tam Nương.

“Tu vi võ công của Ngô Tử Khê cao hơn không ít người, thế màhuynh...” Lập tức ánh lệ xuất hiện. “Bị thương thế nào?”

A Thỏ nhất thời đỏ mặt, cúi đầu chất phác đáp: “Tiểu, tiểu thương, không sao...”

Mạc Ly ngắt lời: “Được rồi, còn đây là củ nhục, rất tốt cho da dẻ nữ nhân. Mấy ngày nay ta thấy Tam Nương ty hay thức đêm lên may vá trang phục rách vì đánh lộn cho A Thỏ ca, không những thức khuya, ngón tay cũng bị đâm, ăn cái này bổ nhất á.”

Tam Nương nghe vậy sảng giọng: “Mạc Ly, không cho người nói nữa!”

Tam Nương còn muốn mắng thêm, nhưng lại bị hơiởmtừ đầu bao lấy bàn tay. A Thỏ đang vuốt ve tay nàng.

Nhìn tim hồng không ngừng bùm bụp bắn ra từ hai người, Mạc Ly thức thời lùi đi.

Đến thời đại này đã hơn nửa năm. Một người hiện đại như Mạc Ly lại phải bất ngờ thích ứng với hoàn cảnh này.

Vốn là một bác sĩ ngoại khoa, y không đành lòng chứng kiến bệnh nhân của mình chỉ vì thiếu tiền mổ giác mạc, đã tự ý tiến hành cấy đôi mắt của một đứa trẻ chết vì tai nạn ô tô cho người ta. Gia đình người chết biết được việc này thì gây một trận náo loạn to, dù Mạc Ly có thể lực bảo vệ tại bệnh viện, không thành bị cáo hình sự, nhưng nhất định phải từ chức nhận lỗi, giấy phép hành nghề cũng bị tịch thu.

Sau đó thất nghiệp, Mạc Ly xin vào một công ty y dược cỡ trung. Một lần lái xe vận chuyển thuốc, trên đường gặp tai nạn, cả người cả xe rơi xuống khe núi. Đến lúc y lần lộn tỉnh lại thì phát hiện mình đã ở đây. Đi gần bốn tiếng khắp đồng hoang mới thấy được một khách điểm rách nát, lưng lay sắp đổ.

Khách *** lão bản vốn là một ông lão lưng còng mặt đầy nếp nhăn, vẻ mặt cau có. Lần đầu ông ta gặp Mạc Ly, y bị chinh triệt để. Nhưng phát hiện Mạc Ly có trù nghệ tuyệt vời, có thể khiến người ta ăn xong là như nuốt cả lưỡi, y rốt cuộc mới thoát khỏi ma chướng của lão già quái gở.

Cha mẹ y mất sớm, phải một mình tự lo cho cuộc sống, tuy rằng mấy việc nội trợ bình thường không làm khó y, nhưng cũng chưa đạt đến trình độ như thế. Chỉ là người ở đây không biết vì sao làm cơm rất khó nuốt; mà cơm nước y làm, ai cũng ăn như cướp, khiến y không thể lý giải nổi.

Cuối cùng sau khi đặt chân tới khách điểm, cuộc sống đã ổn định, Mạc Ly mới tìm thời gian đem những được liệu trên chiếc xe cùng vượt thời không với mình, kiếm một chỗ thông thoáng chôn chumg, nghĩ sau này biết đâu lại sử dụng. Mười dặm chung quanh đây cũng chỉ có lão đầu mở khách điểm.

Về sau Mạc Ly mới biết, nơi này có con đường trao đổi thông tin quan trọng, vốn rất nhiều khách điểm. Nhưng vì tiền phương ngoài trăm dặm là cứ điểm của Nhất Ngôn đường – thống lĩnh tà đạo, vô lâm nhân sĩ qua lại nơi này cũng rất nhiều.

Ở đâu có người, chỗ đó chính là giang hồ. Cho nên mấy khách điểm to nhỏ lân cận cũng bị ân oán giang hồ phá hủy tan tành. Sở dĩ cái khách điểm rách nát lung lay sắp đổ này còn có thể đứng vững tới hôm nay, phỏng chừng chính là vì vẻ mặt cạo cọt của lão đầu lưng còng.

Mạc Ly vốn không phải người của giang hồ, dù nghe lão đầu kể lại những tin đồn đáng sợ, nhưng y thiên tính thiện lương, vẫn bình thường mình làm chuyện mình. Thời gian sau, lão đầu ít nói cũng bị y làm xúc động, ngày tháng ở chung càng hòa hợp.

Mạc Ly ở khách điểm một thời gian dài, đương nhiên cũng kết bạn với vài nhân sĩ giang hồ. Tuy khách điểm chỉ cách Nhất Ngôn đường một khoảng ngắn, người trong hắc đạo xuất nhập cũng nhiều, nhưng bọn họ đều trọng chữ “nghĩa”, với Mạc Ly thiện lương, lúc nào cũng thân mật hơn.

Nửa năm trước, lão đầu lưng còng có chuyện phải xa nhà, liền giao khách điểm lại cho Mạc Ly, còn dặn dò bằng hữu tiện đường chăm nom y. Từ Tam Nương và A Thổ là vậy mới thành tri kỷ ngay với Mạc Ly. Nếu không phải lúc hai người làm mình làm mẩy thì Mạc Ly nói gì cũng nghe, thường thay y cản ngăn không ít phiền phức.

Mạc Ly bưng mâm trống vào bếp, đột nhiên lưng bị vỗ mạnh một cái, “Tiểu Ly, phu phụ đáng ghét kia lại tới khách điểm của người phá hoại hả?”

Nghe thấy thanh âm lý lắc này, Mạc Ly xoa xoa chỗ lưng đau, “Được Lang, ta van người, mỗi lần hạ thủ đừng có nặng tay như vậy được không?”

Người tên Được Lang là một nam tử trẻ tuổi, dáng dấp lưu manh, cạo lạo phát phơ. Cậu tabày ra bộ dạng lo lắng hỏi: “Ô? Đau hả? Đau thế nào? Để ta xem!” Dứt lời liền kéo y phục của Mạc Ly xuống.

Mạc Ly vội vàng giữ cái tay sàm sỡ kia lại, “Không sao, người đừng có làm vậy!”

Nhưng Mạc Ly yếu sức sao bì được với Được Lang một thân võ nghệ. Được Lang không dưới một lần lột được đai lưng của Mạc Ly. Tới khi tay cậu với vào trong y phục y, một thanh âm như cực nam châm vang lên, “Thằng nhãi người lại tới ăn đậu hủ Mạc Ly?”

Mạc Ly thấy cứu *** đã tới, vội vàng giật đai lưng lại từ tay Được Lang, chạy về phía người nọ ở cửa.

Đứng trước cửa là một nam tử cao gầy mặc bạch sắc y bố, vùng trán toát ra khí tức tiên phong đạo cốt. Tay phải nam tử cầm gậy trúc treo tấm vải, bên trên hai chữ “Thần Toán”.

Được Lang vừa thấy bạch y nam tử, liền như ra đường giẫm phải phân chó, mặt nhăn lại, “Thầy bói chết giẫm nhà người, sao lần nào cũng làm phiền chuyện tốt của ta và Tiểu Ly vậy?! Người rốt cuộc là có tâm địa gì?!”

Bạch y nam tử nho nhã cười: “Là tự nhiên tính được Mạc Ly đang gặp nạn, ta tới cứu nguy trước thôi.”

Được Lang cả giận: “Cái rắm! Vừa nãy bọn Tam Nương đánh lộn, sao không thấy người tới ‘cứu giúp’ hả? Ta thấy Trình Cửu Nhụ người chính là thần kinh!” Dứt lời liền phát tay, như muốn đánh người.

Mạc Ly xoa xoa cái đầu đau nhức. Y chỉ muốn an ổn sinh sống, sao bên cạnh y nhất định phải có mấy kẻ thích sinh sự chứ? Buộc lại đai lưng cho mình, Mạc Ly nói: “Được Lang, người còn nháo nữa, tối nay tự về nhà ăn cơm đi!”

Được Lang vừa nghe Mạc Ly ra đòn sát thủ, thanh thế lập tức xui xuống, “Tiểu Ly biết rõ cơm nước ở Ác Nhân cốc chớ còn không thêm, người nữ lòng bảo ta về nhà hả?!” Dứt lời, vẻ mặt còn phần hận nhìn Trình Cửu Nhụ chăm chăm, “Người thật bất công, sao người không bảo tên thầy bói đáng ghét này về nhà ăn lại bảo ta? Ta không phục!”

Nghe Được Lang thao thao bất tuyệt một bên, Mạc Ly lại vừa bực vừa buồn cười, “Không thấy bên ngoài nháo nhào ư? Hôm nay người và Cửu Nhụ không giúp ta thì thôi, còn gây thêm phiền phức, đêm nay ai cũng không được ăn đâu.”

Nghe vậy, Được Lang liền cụp đầu giống rau cải héo, “Được rồi được rồi, ta ra ngoài thu dọn là được chứ gì? Phụ phụ chết tiết kia, hôm nào phải cho A Thổ không động đây nổi tay chân, xem bọn họ còn tâm tình quậy phá không!” Dứt lời bĩu môi, ra ngoài, đi qua Trình Cửu Nhụ còn cố tình đung một cái.

Lúc Được Lang đã đi xa, Trình Cửu Nhụ vuốt áo, lần nữa mở miệng, “Mạc Ly, hôm nay ta bói một quẻ cho người.”

Mạc Ly vừa thu dọn vừa nói: “Sao mà may mắn thế này, có thể để ‘Thiên Cơ Thần Tướng’ khó cầu xem cho một quẻ.”

Trình Cửu Nhụ nghiêm túc đáp: “Không giống, Mạc Ly, quẻ tượng lần này rất hung hiểm, người phải vận phần chú ý mới được.”

Mạc Ly cười: “Vậy huynh thấy thế nào?”

Trình Cửu Nhụ lại nói: “Hậu lục, thiên không, thổ thần, gia tại tuất, chỉ khi đại bất tín, hung tương. Không bao lâu mạng người sẽ bị ảnh hưởng bởi vận nhân, cát hung các bán, nhưng hung trước.”

[2: Các bán: Nửa này nửa kia.]

“Cửu Nhụ, từ trước tới giờ huynh cứ nói chuyện huyền diệu như thế, ta chẳng hiểu gì cả.”

Đúng lúc này, Được Lang đã quay lại, “Tiểu Ly, mau ra đại đường với ta, xem mấy thứ này làm thế nào!” Dứt lời, kéo Mạc Ly ra ngoài.

Nhìn y bị Được Lang kéo đi, Trình Cửu Nhụ đứng ngây tại chỗ, chỉ đành thở dài.

3. Chương 3: Phong Ba 1

Thật vất vả mới cùng A Thổ sửa sang lại phần nửa khách điểm, Mạc Ly còn chưa kịp hít một hơi, đã có người nháo sự xông vào.

Một đám mặt mũi hung thần ác sát cầm theo vũ khí, rất kiêu ngạo.

Mạc Ly bảo hộ tiểu đồng ra sau, một mình chào hỏi, “Các vị khách quan nghỉ trọ hay dừng chân?” Còn chưa nói hết, Mạc Ly đã bị đẩy sang một bên.

“Ít nói nhảm, mau giao tiểu tử kia cho ta!”

Mạc Ly vuốt lại vạt áo, thong dong nói: “Tiểu *** hôm nay không có khách nhân tìm chỗ trọ, các vị xem như là sinh ý đầu tiên của *** hôm nay, tiểu nhân thực sự không biết khách quan muốn tìm ai...”

“Nhãi con, đừng có rượu mời không uống thích uống rượu phạt!”

Dứt lời, người phía trước xông lên rút đao vung vẩy trước mặt Mạc Ly. Ngay khi chuôi đao sắp đánh tới Mạc Ly, liền có một cổ phản lực đẩy ngã gã.

Được Lang một mặt côn đồ ngồi xổm trước kẻ vừa phun máu, lấy ngón tay chọc chọc cái trán kẻ kia, “Nhãi con, không biết điều, dám đến đây gây sự?”

Cái gọi là dân chuyên nghiệp ra tay, đã biết chưa?

Vừa rồi Được Lang chỉ phất tay đã làm kẻ kia như thế, phải biết nội lực thâm hậu, võ nghệ phi phàm thế nào.

Về kiêu ngạo của đám người làm loạn lập tức tiêu đi không ít. Kẻ dẫn đầu chấp tay: “Tại hạ là phó môn chủ của Thương Long môn – Cổ Siêu, tại hạ lạc đến cốc là bởi muốn tìm tiểu tặc ăn trộm bí tịch võ công. Ta dọc đường đuổi đến đây, tiểu tặc kia liền không thấy bóng dáng, cho nên chúng ta mới tìm tới quý *** điều tra một phen...”

“Tổ sư đồ đại phét!” Được Lang to mồm mắng, “Nhà ngươi không thấy phường trộm cắp thì tới nhà ta tìm, không phải nói nhà ta chính là ổ trộm?! Nếu một ngày ngươi không thấy con gà con heo nhà ngươi, vậy nhà ta thành chuồng gà chuồng heo hả?” Dứt lời còn gí một cước vào ngực kẻ đang nằm dưới đất.

Tên nằm trên đất đau đớn thở hắt, đám người phía sau định xông lên tính sổ với Được Lang, nhưng đều bị phó môn chủ ngăn cản.

“Tại hạ hôm nay thực sự mạo phạm, mong công tử thứ tội.” Tiến lên giải cứu cho kẻ bị Được Lang giẫm đạp, “Ta xin rời đi, nhưng quý *** nếu phát hiện có nhân vật khả nghi, thỉnh nhất định phải giao cho môn ta xử lý, chúng ta tất có thâm tạ.” Dứt lời, chấp tay hành lễ đi ra.

Được Lang đứng ở cửa xì một tiếng khinh miệt, khinh thường mà xoay người trở lại đại đường.

Mạc Ly tiến lại kéo kéo ống tay áo Được Lang, “Cảm tạ!”

Được Lang nhận được lời cảm ơn của Mạc Ly, tuy rất đắc ý, nhưng vẫn làm bộ. Đã quen với thói kiêu ngạo của Được Lang, Mạc Ly chỉ lấy khăn lau tay bẩn, đi vào trong phòng.

Được Lang thấy thế liền kéo tay Mạc Ly, “Đầu ngươi bị lừa đá hay là đập vào cửa hả? Sao lại cứu hạng người không quen không biết thế kia?”

Mạc Ly cười: “Trước kia ta không cứu ngươi?”

Được Lang bĩu môi: “Chả giống, ta là say rượu té sông, còn kẻ kia là bị người của Thương Long môn truy sát! Người có rõ tình huống không vậy?!”

Mạc Ly khổ não: “Ta không biết Thương Long môn qua mồm ngươi có địa vị gì, nhưng ngươi cũng biết, trước kia ta là đại phu, đạo lý y nhân phụ mẫu...”

“Thương Long môn hiện nay là đệ nhị bạch đạo đại môn phái, chỉ dưới mỗi Thiên Đạo môn thôi, đệ tử rất đông, thế lực khổng lồ. Hôm nay ngươi kết thù với môn phái đó, thực không sáng suốt chút nào.”

Trình Cửu Nhụ đi từ trong phòng ra, dáng vẻ lo lắng, “Hôm nay nếu không có Được Lang, những người đó nhất định sẽ không bỏ qua.”

Mạc Ly nói: “Ta biết các ngươi lo cho ta, nhưng nếu giao ngươi ra, hẳn nhất định sẽ chết.” Vội vàng đi vào phòng, y vén màn giường lên.

Trên giường có một người nằm đó. Chính xác hơn, là một thân thể huyết nhục lẫn lộn.

Dùng nước ấm lau đi vết máu ngưng tụ, Mạc Ly kiểm tra qua vết thương, “Xương chân trái không phải do ngoại lực mà vỡ nát; xương sườn nứt làm ba, phần phía trên không biết có găm vào phổi không; bụng có hai vết ứ xanh lớn; mặt mũi và thân trên có nhiều vết thương sưng mủ lở loét diện rộng...” Lâu rồi chưa từng thấy thương thế thê thảm như vậy, “Chắc hẳn bị những kẻ bạch đạo kia bức hại...”

Được Lang bĩu môi theo thói quen: “Đám cẩu tặc tử đó chỉ mang nhân nghĩa đạo đức lên mép, còn tàn độc hơn cả chúng ta, chỉ ít chúng ta giết người cũng cho kẻ phải chết chết thống khoái.” Cậu nhăn mũi tới trước giường nhìn.

“Ai nha, thôi thế! Tiểu Ly, ngươi mau tránh xa ra, vút hẳn cho chó, chó cũng không thèm ăn!”

Mạc Ly nghiêng mặt liếc Được Lang, “Đừng có nói lung tung, rõ ràng là người sống, sao lại đem cho chó ăn! Không phải ngươi giỏi được lý sao, mau tới nhìn đi.”

Dược Lang lùi xa ba bước, “Tiểu Ly, người đừng, muốn ‘Hồi Thiên Thủ’ đại danh鼎鼎 ta đây xem bệnh cho một tên khát cái ư?”

Mạc Ly buồn bực: “Còn múa mép nữa hả, tối nay về nhà mà ăn!”

Lúc này Dược Lang mới tâm không cam tình không nguyện đi về phía trước chữa bệnh.

4. Chương 4: Phong Ba 2

Dược Lang ngày thường, bất kể lúc nào cũng rất thiếu nghiêm túc, nhưng nếu một hôm dốc lòng vào lĩnh vực của mình, sẽ là một người ổn trọng kiên định. Sau khi bắt mạch cho người nằm trên giường, cậu ta nhíu mày nói: “Người này trúng kịch độc của Vạn Độc môn, còn bị nội thương rất nghiêm trọng...” Lấy tay tiếp xúc, chẩn tử chi người bệnh: “Theo tình hình kinh mạch bị hao tổn hiện nay, xem ra hẳn còn trúng Di Công đại pháp.”

Trình Cửu Nhụ một bên nghe thấy cả kinh: “Di Công đại pháp?” Sắc mặt kịch biến.

Mạc Ly không phải người trong giang hồ, đương nhiên không hiểu những bí tịch võ công này.

Trình Cửu Nhụ giải thích: “Di Công đại pháp là tà công thất truyền đã lâu, tu luyện thứ võ công ấy chẳng những sẽ nâng cao tu vi, còn hút được võ công cao cường của kẻ khác, biến thành của mình.”

Dược Lang bổ sung: “Di Công đại pháp mặc dù giúp hấp thu nội công của người khác, nhưng đòi hỏi phải qua một thời gian dài mới từng bước hút hết được. Người này chịu Di Công đại pháp đến tầng thứ ba rồi, nội lực tổn thất gần nửa.”

Mạc Ly nghi hoặc: “Vậy thì nếu Di Công đại pháp đến tầng cuối cùng, sẽ thành cái dạng gì?”

Dược Lang cười: “Người biết cương thi thể nào không?”

Mạc Ly không đáp.

Dược Lang nói: “Không cần bận tâm quá, thầy bói chết giẫm kia bình thường hay nói ‘sinh tử có mệnh’, theo ta thấy, kẻ này mệnh lì lắm, bị kẻ khác chinh thành thể này mà không chết, còn trốn thoát. Giờ tình hình đã ổn định, chốc nữa Diêm vương có gặp cũng không bắt hắn đâu.”

Trình Cửu Nhụ lại nói: “Dù người này chỉ còn năm thanh nội lực, nhưng hẳn vẫn bị trúng kịch độc, cuối cùng thoát khỏi truy kích trọng trọng của Thương Long môn, nhất định lai lịch không tầm thường.”

Dược Lang hai tay bắt chéo trước ngực, có chút suy nghĩ, “Thầy bói nói không sai, Thương Long môn luôn rêu rao mình là danh môn đại phái, thể mà lại mạo hiểm dùng Di Công đại pháp đối phó hắn, thể mới biết công lực hắn thâm hậu thể nào. Phải hiểu là nếu thi triển Di Công đại pháp không tốt thì kẻ dùng tà công sẽ chịu phản phệ.”

Trình Cửu Nhụ vỗ vỗ vai Mạc Ly: “Ta khuyên ngươi nên để hắn đi. Cứ bảo Dược Lang tìm bùa một ngôi miếu nào đó cho hắn, xong xuôi, tránh rước họa.”

Dược Lang bên cạnh cả giận: “Vì sao muốn ta đi, tên thối khát cái này ta không muốn đụng vào, người tự làm đi!”

Mạc Ly không để ý Dược Lang kêu gào, chỉ đạm nhiên: “Chớ nói hôm nay là một người bị giết, dù có là con mèo con chó, nếu ta đã thấy thì sẽ không ngồi yên.” Y cười: “Ta biết muốn cứu người này chắc chắn sẽ làm phiền các huynh, nếu các huynh không muốn giúp...”

“Phi phi phi!” Dược Lang hằm hằm, chống nạnh đứng đó, “Tiểu Ly người đừng có xem ta như lão thầy bói chết giẫm này, bình thường ăn chức của người, khi người gặp chuyện sao có thể phui mông mà đi được! Nếu người nhất định phải cứu tên khát cái, dù hẳn có không muốn sống, ta cũng không cho hắn chết!”

Mạc Ly đương nhiên hiểu rõ tâm ý của Dược Lang, trong lòng cảm kích, nhưng cũng không biết phải nói gì.

Dược Lang đẩy đẩy Trình Cửu Nhụ: “Ta biết thầy bói chết giẫm nhà người thích thấy gió lật chèo, nếu người sợ, cứ để ta bảo vệ Tiểu Ly.”

Trình Cửu Nhụ hơi giận, chụp cánh tay Được Lang khoác lên thân mình, “Mạc Ly, ngươi có chắc không?”

Đã lâu Mạc Ly chưa thấy Trình Cửu Nhụ mang thần sắc u ám vậy, y quay đầu nhìn người nằm trên giường, trong lòng đủ loại cảm giác, nhưng cuối cùng lòng trắc ẩn vẫn chiếm thế thượng phong. Mạc Ly gạt đầu với Trình Cửu Nhụ.

Chàng như quả bóng xả hơi, nói: “Rồi rồi, cứ mặc số mệnh đi!”

Được Lang bị bộ dạng của Trình Cửu Nhụ dọa sợ, đi ra sau Mạc Ly nhỏ giọng: “Ta bảo này, hôm nay thầy bói chết giẫm như phát điên í, lâu rồi không thấy cái dạng quỷ này của hần.”

Mạc Ly vỗ vỗ đầu Được Lang, “Đừng nói linh ***, cẩn thận bị Cửu Nhụ chĩnh chết đấy.”

Được Lang đương nhiên biết Trình Cửu Nhụ lợi hại thế nào, bĩu môi không nói gì thêm.

Trình Cửu Nhụ mở miệng: “Người của Thương Long môn đã nhận định người trốn ở chỗ chúng ta, đương nhiên sẽ không bỏ qua. Nếu muốn cứu hần, trước hết phải giấu Thương Long môn.”

Mạc Ly lúc này mới nhớ tới chuyện đó, khẩn trương hỏi: “Vậy phải làm gì?”

Trình Cửu Nhụ bấm tay tính toán, đáp: “Cần khôn tứ thập nhất quái, chủ chuyển, hợp, khi, ẩn, dùng kế thâm long chuyển phượng.” Chàng quay sang Được Lang: “Người ra chỗ miếu nát xem có tên khất cái nào chết không, tìm một thân hình xấp xỉ hần.”

Trình Cửu Nhụ nhìn người trên giường một chút, “May mà khuôn mặt hần thối rửa rồi, chỉ cần tìm một cái xác giồng giống hần, ta sẽ dùng Di Công đại pháp lên thi thể, chắc là giấu được.”

Được Lang kháng nghị: “Thầy bói chết giẫm người rõ độc ác tàn bạo, muốn ta ề lưng vác xác chết! Ta biết mà, người không chĩnh ta thì không cam lòng!”

Trình Cửu Nhụ liếc Được Lang: “Người biết Di Công đại pháp?”

Được Lang kinh ngạc, rõ ràng không dấu nổi Trình Cửu Nhụ, đành phải ử rử đi ra ngoài tìm thầy ma.

5. Chương 5: Phong Ba 3

Hiệu suất làm việc của Được Lang hơn hẳn người thường, chẳng bao lâu đã mang được một cái xác quay về. Mọi người luống cuống giả trang cho thi thể. Được Lang dù sao cũng mang danh tự là “thuốc”, chẳng những độc kinh độc thuật cũng thông, mà công phu giải độc cũng không phải thường.

Trước tiên, ba người nhanh chóng biến cái xác thành một bộ thối nát y xì nguyên mẫu.

“Có thể giấu được người Thương Long môn hay không, then chốt nhất chính là phải có dấu tích sử dụng Di Công đại pháp. Theo ta biết, trong thiên hạ, người biết tà pháp này không quá ba người...”

Được Lang lại xem thường, nói: “Cái đồ thầy bói chết giẫm đắc ý huênh hoang mình là một trong ba kẻ đó kìa, hừ, ta đây không thấy lạ...”

Cậu ta còn chưa dứt lời, đã bị Mạc Ly giẫm mạnh một phát vào chân.

Trình Cửu Nhụ phớt lờ Được Lang ôm chân ở bên, nói thẳng: “Phỏng chừng là đồng môn của ta gặp phải cảnh ngộ bất trắc, mới để thủ pháp ấy rơi vào tay Thương Long môn. Lần này ta nguyện ý cứu hần, tất nhiên cũng là muốn hỏi chút nội tình.”

Được Lang vẫn không biết sống chết, nhảy đến trước mặt Trình Cửu Nhụ, chỉ vào mũi chàng, “Ồ há! Thấy bói chết giẫm, ra ngươi có tư tâm!”

Được Lang ngoáy ngoáy cái mũi nhảy đến bên Mạc Ly, ôm y: “Tiểu Ly, ngươi xem đi, trên đời này cũng chỉ có mình Được Lang ta là thật lòng thật dạ chân ý với người thôi, ngươi đừng giao trái tim cho tên thầy bói chết giẫm đó nữa, dù sao hần cũng nói hần là Thiên Sát Cô ***, đời này không có khả năng lấy vợ!” Còn chưa nói hết, Được Lang lại bị một chưởng phong sắc bén đánh úp tới, “Này! Thầy bói chết giẫm, ngươi làm thật hả?!”

Trình Cửu Nhụ túm lấy gáy Dược Lang, nói với Mạc Ly, “Để Dược Lang giúp người đưa người đến nơi an toàn, ta ở đây xem tình hình. Ta đoán đến khuya, người của Thương Long môn nhất định sẽ tới điều tra.”

Mạc Ly cảm kích: “Ta đem người đi, người cũng cần thận một chút.”

Trình Cửu Nhụ gật đầu, để Dược Lang đưa Mạc Ly đi.

Dược Lang dẫn Mạc Ly tới chỗ ở của mình.

Đẩy cánh cửa lung lay sắp sụp, Mạc Ly bịt mũi, “Dược Lang, người còn mặt mũi nói người ta thối, xem lại nhà người đi, đây mới là thối!”

Mạc Ly đi vào nhà, xốc chăn trên giường, lập tức có một đám chuột chạy loạn, “Trời ạ, sao chuột lại nhảy cả lên giường thế này!”

Dược Lang sờ sờ mũi: “À thì, phỏng chừng vì ta nằm trên giường ăn uống...”

Mạc Ly vuốt cái trán phát đau: “Giờ ta mới hiểu vì sao người cứ ỷ vào ta như thế.” Dọn dẹp qua loa chiếc giường, ném hết những gì bị chuột làm ổ xuống, từ trong tủ lấy ra một chiếc áo dày trải ra, “Tạm thời cứ vậy đã, ngày mai ta lên thị trấn sẽ mua chút đồ mới về.”

Dược Lang ném người trên lưng xuống.

Mạc Ly giật mình: “Dược Lang, sao người lại ném người ta thế?!”

Dược Lang xấu xa đáp: “Dù ném hay không ném thì hắn cũng chả sống được bao lâu, chịu nội thương như thế, còn trúng cả loại độc hiểm.”

Trước khi ra khỏi khách điểm, Mạc Ly có mang theo vài dụng cụ chữa bệnh và thuốc từ thời hiện đại tới thời đại này, y liền rửa vết thương và cố định lại xương cốt cho người bệnh, “Ta chỉ có thể xử lý chút ngoại thương thôi, về phần nội thương và độc được các người nói, còn phải...”

“Dừng dừng!” Dược Lang nhảy lên ghế ngồi xổm, “Ta không muốn đổi lòng giải độc giúp hắn đâu, ta không có nội tình gì muốn hỏi hắn.”

Mạc Ly bất đắc dĩ, đành phải nói: “Nếu người trị bệnh cho hắn, ta sẽ làm Phật khiêu tường cho người ăn.”

[3: Phật khiêu tường: Một món ăn nổi tiếng tỉnh Phúc Kiến. Gồm: gà, vịt, giò lợn cũng nhiều loại hải sản khô được ninh chung trong nồi rượu lớn. Món ăn này ngon và nổi tiếng đến mức người ta đùa rằng cả Đức Phật mà ngồi được mùi thơm của nó thì dầu Ngài đang ngồi thiền cũng phải bỏ để leo tường đi tìm. (Tiểu Hồng Trần's gia wp)]

Dược Lang hai mắt tỏa sáng: “Phật khiêu tường?”

Mạc Ly gật đầu, “Phật khiêu tường cần mười tám loại nguyên liệu quý báu, trước chia mười tám loại nguyên liệu này thành các phương pháp rán, xào, hầm, luộc, chế biến thành mỗi món riêng, sau đó từng tầng từng tầng đặt lên một vò rượu Thiệu Hưng, rót một lượng rượu Thiệu Hưng lên, để nước dùng, rượu, món ăn hòa vào nhau, dùng lá sen om chặt lại...”

Dược Lang ôm đầu: “Đừng nói nữa, ta làm, ta giải độc cho hắn được chưa?!”

Mạc Ly lúc này mới cười, cài lại gạc cho bệnh nhân.

Ngày hôm sau, Trình Cửu Nhụ tới nhà Dược Lang. Nhìn thấy Trình Cửu Nhụ đẩy cửa bước vào, Dược Lang tức khắc nhảy bật lên, “Người vào bằng cách nào, sao độc hoa độc thảo ngoài cửa không có tác dụng với người?”

Trình Cửu Nhụ thần bí cười: “Đương nhiên, một mũi lửa là xong hết.”

Dược Lang nghe vậy kinh hãi, gào lên: “Các tâm can bảo bối của ta!!!” Liền lao ra ngoài.

Mạc Ly nhìn Dược Lang lao đi như chớp không thấy bóng dáng đâu nữa, cười: “Cửu Nhụ, huynh lại chính Dược Lang rồi...Sao huynhỡ thiêu hủy hoa cỏ như mạng của tên đó chứ?”

Trình Cửu Nhụ cười: “Người hiểu ta, Mạc Ly.” Nhìn về hướng Được Lang chạy đi, ánh mắt lại tối lại, chàng gõ gõ mặt bàn: “Chỉ có một kẻ, từ đầu đến cuối là trốn tránh như đà điểu. Nếu là vậy, ta có chơi thêm với hắn cũng không sao.”

Mạc Ly cười, lắc đầu, không đáp.

Trình Cửu Nhụ nhìn tình trạng người bị thương trên giường: “Hôm nay ta sẽ giải Di Công đại pháp cho hắn, đợi hắn tỉnh, người cũng giải thích với hắn, chỉ cần tĩnh dưỡng ba tháng, bất động nội lực, nội thương sẽ khỏi hẳn.”

Mạc Ly nói: “Được Lang mới đáp ứng tìm giải được cho hắn, ta lo Được Lang một mình, nên...”

Trình Cửu Nhụ cười, “Không cần người mở lời, ta cũng sẽ đi cùng hắn.”

Mạc Ly nghe vậy thở phào: “VẬY là tốt rồi.”

Vừa dứt lời, Được Lang đã hùng hùng hổ hổ xông vào, “Trình Cửu Nhụ đồ khốn, đùa giỡn ta hay lắm phải không?” Được Lang nhìn hai người trong phòng nhìn nhau cười, bực mình, “Làm cái gì, tránh xa ra xa ra xa ra!” Cậu xen vào giữa.

Bầu không khí có phần xấu hổ.

Trình Cửu Nhụ đẩy Được Lang, “Người và Mạc Ly ra ngoài mua mấy thứ thiết yếu về đi, ta phá giải Di Công đại pháp cho người này.”

6. Chương 6: Thức Tỉnh 1

Để không bỏ lỡ nhiều thời gian, Mạc Ly vội giục Trình Cửu Nhụ và Được Lang lên đường tìm thuốc.

Được Lang dù oán thán sao Trình Cửu Nhụ lại là bạn đường, nhưng cuối cùng vẫn đánh không lại sự cường bức dụ dỗ từ Trình Cửu Nhụ và Mạc Ly, lại dẫu miệng với oan gia như trước.

Mạc Ly nhìn bóng dáng hai người dần xa, mới quay lại trong phòng chăm sóc bệnh nhân.

Từ lúc làm bác sĩ thực tập, Mạc Ly đã sớm quen với việc trông nom người bệnh nặng, tất thấy mọi chuyện y đều rất thuần thực, không tính là việc khó. Y tiến hành lau thân thể cho người bị thương theo lệ, truyền chút nước biển thời hiện đại cho hắn để bổ sung dinh dưỡng.

Mạc Ly sờ sờ tóc bệnh nhân, bên trên rất nhiều huyết ô và uế vật, phát ra một mùi thật khó ngửi. Y suy nghĩ một chút, liền tìm ghế cao bằng giường, để đầu người bị thương ra ngoài giường, đặt lên ghế. Đun chút nước nóng, Mạc Ly nhẹ nhàng gội đầu cho hắn.

Cổ nhân chung quy chịu ảnh hưởng Nho học, cho rằng thân thể mái tóc là của cha mẹ, không thể tùy tiện cắt đi, cho nên từ nhỏ đã nuôi tóc dài. Lông tóc dần ông lại nhiều hơn phụ nữ, cứ như vậy, việc gội rửa cũng vô cùng gian nan. Mạc Ly lúc nào cũng chú ý, không để nước bắn lên vị trí khác của người bị thương. Thế nhưng, dù động tác có nhẹ nhàng mấy, cũng khó tránh vài giọt rơi xuống mặt hắn.

Có lẽ bị nước đánh thức tri giác, Mạc Ly vừa cúi người lấy khăn, ngẩng lên đã thấy nam tử trừng lớn mắt nhìn mình. Y hết hồn, khăn rơi vào nước, phát ra tiếng động mạnh.

Nam tử đột nhiên giống như nhớ lại chuyện gì, nhảy dựng lên, bởi vì động tác quá mạnh mà vướng phải chai truyền dịch. Chai truyền đổ xuống đất, lại phát ra tiếng động ầm ỉ, càng kích thích thần kinh mất cảm của hắn.

Nam tử đó có thể đã phải chịu rất nhiều nhục nhã, không phân rõ nổi người trước mặt là bạn hay thù, chỉ cần gặp người là giết, tránh bị kẻ khác dụng tâm.

Chốc lát, Mạc Ly đã bị một đôi bàn tay lớn bóp lấy yết hầu. Y vốn gầy yếu, hơn nữa chưa từng tập võ, đương nhiên chịu không nổi màn tấn công này, thân thể ngã ra sau. May mà sau lưng là tường, lúc này mới tránh cho cái ót đụng đất thảm hại. Nhưng mà tình hình hiện tại cũng không tốt đẹp gì.

Chỉ thấy nam tử mắt đỏ đậm, hầu phát ra tiếng gầm gừ như dã thú, cánh tay đầy mụn nổi gân xanh, năm ngón siết chặt lấy cổ Mạc Ly.

Ngay từ đầu, tất nhiên Mạc Ly phải giãy giụa theo bản năng, liều mạng muốn gỡ bàn tay nam tử ra. Trong hỗn loạn, tình hình y nhớ lại lời Trình Cửu Nhụ, người này mặc dù bị Di Công đại pháp nhưng vẫn còn năm tầng công lực. Y tưởng tay trái gà không chặt như mình mà đối kháng được với cao thủ ư, quả thực không biết tự lượng sức.

Mạc Ly ở xã hội hiện đại cũng nhiều lần được vài đồng nghiệp tốt bụng nói, một ngày nào đó y sẽ bị chính lòng tốt của mình giết chết.

Tuy kiếp trước cũng vì thế mà mất nghiệp, nhưng Mạc Ly chưa từng hối hận.

Cái gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, dù thay đổi cuộc sống ở một thời đại khác, Mạc Ly vẫn không đổi được cái tính người tốt bụng.

Nhưng mà, y không dự liệu được chuyện này, giờ cả mạng cũng bị liên quan.

Chỉ có điều, vô luận là kiếp trước hay kiếp này, bản thân tựa hồ luôn cô độc. Dù mình có ốm thì vẫn là bệnh nhân hồi phục y mới được về nhà. Bản thân là bác sĩ, vĩnh viễn chỉ là một người khách qua đường, chỉ biết đứng nhìn hạnh phúc của người khác.

Trải qua nhiều thăng trầm, loanh quanh trong những vòng tròn nhỏ hẹp, Mạc Ly coi như là cô nhi, chưa từng mong đợi có một sự ràng buộc sâu sắc. Người người bên cạnh y, lúc nào cũng vội vàng lướt qua, không mang theo một gợn mây. Tới thời đại này, may mà có Được Lang và Cửu Nhụ làm bạn, nỗi cô đơn rộng tuếch mới có chút tiêu thất.

Hiện tại, dù đối mặt với cái chết, Mạc Ly cũng chỉ là thấy vui vui mơ hồ.

May mà Được Lang và Cửu Nhụ không có mặt, không thì khó tránh một trận đấu ác liệt... May mà mình cũng có thể rời khỏi thế giới phức tạp xa lạ này...

Cảm giác không khí trong phổi chẳng còn bao nhiêu, nghĩ rằng không chút bận tâm, nhưng vẫn có hơi quyến luyến thế tục. Vì thế, Mạc Ly mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, muốn nhìn thế giới lần cuối, còn cả người này nữa, người cuối cùng y cứu...

Nam nhân vốn đã mất nhân tính, chỉ muốn hủy diệt tất cả những kẻ, những thứ làm tổn thương hắn. Bị phản bội, đầy dẫy, khuất dể, vu nhục... không còn gì có thể khiến hắn tin vào con người.

Thần trí bị giọt nước ấm kia đánh thức. Hắn mở mắt chỉ thấy đây là ngôi nhà gỗ đơn sơ, có cái chai kỳ quái, và một người có tướng mạo thật bình thường.

Phản ứng đầu tiên của hắn, đó là nhanh chóng giết kẻ đã di dời hắn khỏi nơi chứa chấp, và kẻ trước mặt này khả năng chính là tên được phái tới để chăm sóc hắn. Dù sao chưa cạy được bí mật gì từ miệng hắn, đám cầu tặc Thương Long môn nhất định không nỡ cho hắn chết. Để ngăn đám hạ phó có cơ hội mật báo, hắn thậm hạ quyết tâm làm một cú tấn công bất ngờ, tìm cơ hội thoát thân.

Tay hắn dùng nội lực như thế, thậm chí còn không để người trước mặt có cơ hội la lên. Hắn lạnh lùng nhìn y sắp tắt thở. Trong lòng cười lạnh, nghĩ thế này là để cầu tặc sung sướng rồi, coi như nhân từ với y.

Hắn đã tự mình lập kế hoạch khẩn cấp trốn ra, phải làm thế nào để đám người bỉ ổi Thương Long môn phải thống khổ. Đến khi... mãi đến khi cái người sắp chết ấy lộ ra một nụ cười nhàn nhạt với hắn.

Hắn thấy đôi mắt người nọ... Hắn chưa từng nghĩ tới, một người bình thường thế này lại mang một đôi mắt không hề bình thường đến thế.

Linh động, dịu dàng.

Cho dù đối mặt với cái chết, nhưng lại tỏa ra quang mang ấm áp như vậy.

Quang mang này dường như có thể tha thứ mọi nghiệp chướng. Đó là một ánh mắt bao dung, từ bi, đồng cảm, và tha thứ, thậm chí cả chút tịch mịch.

Dường như có thể nhìn thấu nội tâm con người.

Bất tri bất giác, nam nhân buông lỏng bản tay.

Mạc Ly trượt theo tường, thần trí lại bắt đầu mơ hồ.

7. Chương 7: Thức Tỉnh 2

Khi Mạc Ly dần tỉnh lại, phát hiện bản thân và nam nhân kia đang ở cùng một chỗ. Mình thì nằm trên cái giường gỗ sắp sập; còn hắn đang ngồi trên ghế, nhắm mắt điều tức.

Đại khái là cảm giác được hơi thở của Mạc Ly chuyển biến, nam nhân mới thấp giọng, nói: “Là người cứu ta.” Rõ ràng một câu trần thuật.

Phỏng chừng lúc y mất ý thức, nam nhân dò xét cảnh vật xung quanh, không phát hiện ra người của Thương Long môn, hơn nữa lần theo đủ dấu hiệu, cũng biết Mạc Ly không có tí võ công nào.

Mạc Ly sờ sờ cái cổ suýt đứt của mình, mới dạo từ quỷ môn quan về, hơi khó mở miệng.

Nam tử thả hai chân xuống, trở lại dáng ngồi bình thường, “Cảm tạ.”

Mạc Ly mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Cảm thấy thiện ý cùng sự tha thứ từ Mạc Ly, nam tử cũng không nói nữa nữa, tiếp tục điều tức. Tuy quần áo vẫn tả tơi, nhưng từ hành động, cử chỉ ưu nhã của hắn, người này nhất định có xuất thân không tầm thường. Nam tử đã nhăn mày, hắn là thấy áy náy khi ngộ thương Mạc Ly, nhưng cuối cùng, hắn chỉ nói một tiếng “cảm tạ”, không xin lỗi. Có thể suy ra, địa vị của nam tử rất cao, cho nên chưa từng phải nói lời tạ lỗi.

Trước kia đã được Dược Lang và Trình Cửu Nhụ nhắc nhở, lai lịch người này không vừa. Hôm nay xem ra, họ nói hoàn toàn đúng. Mạc Ly vốn chỉ muốn cứu người đơn thuần, cũng không để ý tới thân phận, càng không nghĩ tới chuyện muốn người được mình cứu tri ân báo đáp. Thấy nam tử thanh tĩnh, y thật cao hứng. Nam tử còn vận công chữa thương, Mạc Ly không tiện quấy rầy, nhưng vẫn vỗ nhẹ vào cánh tay hắn.

Hắn mở mắt, nhìn y. Nhất thời Mạc Ly chưa nói được, chỉ có thể khoát khoát tay, ra hiệu, bảo hắn đừng vận công nữa.

Nam tử ngẩng người một lát mới hỏi: “Người bảo ta đừng vận công chữa thương nữa?”

Mạc Ly gật đầu.

“Trong người ta có tà pháp, là ai phá giải cho ta, người biết không?”

Nghe hắn hỏi vậy, Mạc Ly không biết nên phủ nhận hay cứ nói ra. Dù sao cũng không biết người này gặp phải chuyện gì, vạn nhất liên lụy Trình Cửu Nhụ thì không hay. Nghĩ vậy, Mạc Ly do dự lắc đầu.

Đại khái nhìn được sự khó xử của y, nam tử không ép buộc nữa, chỉ nói: “Không biết ta có thể đợi đến lúc ân nhân trở lại, nói tạ ơn với hắn không?”

Mạc Ly hiểu, hắn người này đã nhận ra trong cơ thể hắn có kịch độc. Nhìn vẻ cô đơn của nam tử, Mạc Ly bất giác đưa tay bao lấy mu bàn tay hắn. Y chỉ im lặng như thế, mỉm cười dịu dàng, tựa hồ như đang truyền một nguồn năng lượng từ tay mình, khiến người ta yên lòng sang khắp người hắn. Mạc Ly làm đủ động tác, ý muốn nói, đã có người đi tìm thuốc giải cho hắn rồi. Nam tử cúi đầu nhìn những vết mủ lở loét trên mu bàn tay mình, mà Mạc Ly lại không hề thấy ghê tởm áp tay vào, nhất thời cũng không biết nói gì.

Hai người cứ an tĩnh như vậy, ngồi đến tối.

Mạc Ly nghỉ ngơi một đêm, cơ thể cũng hồi phục lại bình thường. Sáng sớm, ánh mặt trời cùng tiếng chim đánh thức y, y mở mắt, thấy nam nhân đang quay lưng ngồi thiền.

Ánh dương theo khe hở của ván gỗ lọt vào, chiếu lên hình dáng hắn. Vì bị khuất bóng, Mạc Ly không nhìn rõ vết mủ lở loét, chỉ mơ hồ cảm thấy, nguyên bản nam tử thực anh tuấn bất phàm, vì hắn có thân hình thực vĩ ngạn. Mạc Ly có chút thêm muốn, chẳng là y từ nhỏ đã gầy nhom, trông rất yếu đuối.

Rón rén xuống giường, Mạc Ly định đi làm chút gì ăn. Nhưng trong ngoài căn phòng của Dược Lang không có bất luận dụng cụ làm bếp hay nguyên liệu gì, khiến Mạc Ly không khỏi hoài nghi, trước khi gặp mình, Dược Lang làm thế nào mà sống qua ngày được nhỉ? Buộc phải lấy túi lương Dược Lang để lại, đi qua đám cây nhìn tưởng bình thường nhưng thực chất là kịch độc kia, trở về khách điểm.

Khách *** vẫn y nguyên như từ ngày y ly khai. Người của Thương Long môn trộm được thi thể, cũng cho là bọn chúng đã hại chết người, không sinh sự nữa, mau chóng rút lui.

Nghe Dược Lang nói, vùng này là phạm vi thế lực của hắc đạo Nhất Ngôn đường, người bạch đạo nán lại không ít, sự tình luôn bất ổn.

A Thổ và Từ Tam Nương được Dược Lang nhờ vả, thay Mạc Ly trông ***. Tam Nương thấy Mạc Ly trở về, nước mắt lã chã lã chã rơi xuống. Nàng lấy đầu hành trắng hung dữ chọc vào ngực Mạc Ly: “Đáng chết, lâu như vậy mới về, ta còn tưởng có chuyện xảy ra chứ!”

A Thổ lắc lắc đầu: “Chỗ ở của Dược Lang thực quá độc. Chúng ta không vào được, cũng không thấy người đi ra, ai...”

Mạc Ly vỗ vỗ vai A Thổ: “Không việc gì, ta không phải đã hoàn hảo ở đây sao?”

Tam Nương biến sắc, lập tức phát hiện vết hằn trên cổ Mạc Ly, nàng phát điên: “Đứa thối nào không biết trắng đen, dám làm Mạc Ly nhà ta bị thương, xem ta có băm hấn thành mười khối tám khối không...”

Mất nửa ngày mới dỗ được Tam Nương, Mạc Ly khẩn trương nấu chút cháo, cho vào trong giỏ trúc, đi đưa cho nam tử ở nhà gỗ.

Đến thời điểm này, cũng đã quanh co được rất nhiều ngày.

8. Chương 8: Thức Tỉnh 3

Sinh ý của khách điểm không thể bỏ đấy, nhưng từ ngày Dược Lang và Trình Cửu Nhụ rời đi, lại thành thiếu người.

Tuy rằng có A Thổ và Từ Tam Nương, nhưng cặp đôi này phá so với làm còn nhiều hơn. Làm loạn xong rồi thì thành khản nhận lỗi, cuối cùng Mạc Ly cũng chỉ lắc đầu trước kiểu người ngoan cố “tích cực nhận lỗi, cương quyết làm sai” điển hình.

Chăm nom khách điểm cũng đã là một việc khó ứng phó với Mạc Ly, lại còn ngày ngày mang thuốc thang đến cho bệnh nhân, càng có phần lực bất tòng tâm. Xem xét một thời gian, phát hiện sau vụ Thương Long môn, khách điểm lại vô sự, Mạc Ly có ý định đưa nam tử kia quay lại khách điểm. Thứ nhất, phòng trống trong khách điểm nhiều, cũng tiện chăm sóc; thứ hai, nếu nam tử kia rảnh rỗi không có việc gì làm, cũng có thể giúp chạy bàn.

Ở cùng một thời gian dài, cảnh giác của nam tử với Mạc Ly dần dần bớt đi, hai người cũng nói chuyện với nhau nhiều hơn.

Nhưng với tính danh và thân phận của nam tử, Mạc Ly cũng biết không nên hỏi, mà hấn cũng không nói. Mạc Ly hiểu. Mà với mấy chuyện tranh chấp giang hồ, y cũng hiểu. Y chỉ cứu người thôi.

Nam tử ngoài độc tính trong cơ thể chưa được giải, thương thế đã khá lên nhiều, nhất thời cũng không dễ dàng bị kẻ khác bắt giữ. Hơn nữa, có lẽ hấn cũng muốn thăm dò chút thông tin hữu ích từ nhân khẩu tới tới lui lui của khách điểm.

Khi Mạc Ly đem chuyện muốn đưa nam tử về khách điểm, hấn trầm tư một hồi rồi đáp ứng.

Mạc Ly đưa người về, nam tử liền bị Từ Tam Nương miệng mồm lạnh lợi xía xói một phen. Tam Nương coi Mạc Ly như người nhà, lúc nào cũng như gà mái bảo hộ gà con thương yêu. Lần trước trông thấy vết hằn nam nhân lưu lại trên cổ Mạc Ly, nàng đã thăm mắng te tua tiểu nhân “lấy oán trả ơn”. Cuối cùng giờ cũng gặp, đương nhiên chẳng dễ dàng buông tha.

Nam tử cũng rất phong độ, tùy Tam Nương mắng chửi khó nghe bất kể. Đến khi Tam Nương miệng khô lưỡi rát, uống một ly trà A Thổ đưa tới, cuối cùng mới ngừng.

Tam Nương rất có phong thái lão bản nương của khách điểm, ngồi trên ghế, trong tay là trà trân, “Sau này người ở *** làm tạp dịch, thế nào cũng phải có cái tên, không thể cứ ‘này, này’ mà gọi được!”

Nam tử nghe vậy chỉ cười không đáp.

“Quên đi, không bằng đặt cho cái tên.” Tam Nương dùng ánh mắt coi khinh đánh giá hẳn từ trên xuống dưới một phen, “Nhìn cái mặt lở loét của ngươi, xấu chết được. Nếu không phải Mạc Ly nói trước với ta, ta còn tưởng xác chết từ quan tài đi ra, ban ngày hù người ta thẳng thiên.” Tam Nương đảo mắt, “Gọi là Sứ Nô đi!”

Mạc Ly ngồi bên bắt đắc dĩ: “Tên này cay độc quá đấy...”

Nam tử lại đưa tay kéo Mạc Ly, “Tên này rất được.” Giọng trầm cất tiếng nói đầu tiên trong ngày. Nếu đương sự đã đồng ý, Mạc Ly cũng không biết phải ý kiến thế nào.

Vì vậy, Sứ Nô ra đời.

Sứ Nô là một người trầm ổn nghiêm cẩn. Cho dù ngày thường làm các công việc vặt như chẻ củi, quét dọn, sửa phòng, vân vân... đều thấy rõ cá tính cẩn thận tỉ mỉ của hắn.

Cách xử sự so với Dược Lang đúng là một trời một vực.

Bởi trên người Sứ Nô có mụn mủ nên thường chỉ ở hậu viện giúp việc. Mấy ngày nay, hắn đã quen hết với các công việc hàng ngày của khách điểm, một chút cũng không giống người vừa tới chưa lâu.

Sứ Nô tuy không hay mở miệng, nhưng với món ăn Mạc Ly làm cũng giống mọi người, lập tức thích ngay. Chưa khen câu nào, nhưng cơm nước thì ăn sạch không để thừa, mỗi lần được nếm món mới, ánh mắt đều lóe lên thích thú.

Chỉ có điều, Sứ Nô rửa bát rất tệ.

Có lẽ hắn trời sinh có thù có oán gì với đám bát đĩa dễ vỡ kia, lúc nào cũng tạo thành một đồng hỗn độn. Đến độ sau này Mạc Ly dứt khoát không cho hắn chạm vào bát đĩa nữa. Sứ Nô cũng chẳng tỏ vẻ xấu hổ, chỉ luôn an tĩnh đứng sau Mạc Ly, nhìn y thành thạo bận việc.

Vì món ăn Mạc Ly làm không giống người thường, khách nhân ở xa nghe tiếng mà đến rất nhiều. So với những khách dừng chân, khách tới ăn cơm rất rất nhiều. Đôi khi chỉ rửa bát cũng phải đến khuya. Mà Sứ Nô cứ yên lặng đứng sau nhìn Mạc Ly, thậm chí đôi khi Mạc Ly không chú ý, quay lại mới biết hắn còn đứng đó.

A Thổ mua được một mũ sa từ trên chợ cho Sứ Nô.

Nhiều người ra vào khách điểm, khó trách có lúc đi nhầm vào hậu viện. Bị hình dạng Sứ Nô dọa sợ chỉ là chuyện nhỏ, nếu ai nhận ra thân phận hắn mới là gay go. Cho nên cần tắc vô ấy đấy, trước khi khách điểm đóng cửa, Sứ Nô vẫn nên mang mũ sa.

Cách ngày, A Thổ và Tam Nương có việc không thể qua hỗ trợ, đúng lúc khách nhân lại đông. Rất nhiều người vì đợi lâu không thấy món ăn, cũng bất mãn mà nhón nháo ngoài đại đường.

Mạc Ly không phải không nghĩ tới chuyện mời thêm mấy trù sư tới giúp, nhưng chẳng biết làm sao món ăn làm ra mùi vị khác biệt rất nhiều, khách nhân đều chỉ đích danh Mạc Ly làm. Bắt đắc dĩ, Mạc Ly đành để Sứ Nô giúp tiểu đồng mang món ăn lên, như vậy mới tiết kiệm nhiều thời gian hơn.

Không biết có phải người chờ ở đại đường lâu đâm nhàm, muốn tìm chuyện vui hay có nguyên nhân gì khác, có kẻ ỷ mình tập võ, liền chọc ghẹo Sứ Nô.

Trên đại đường, rất nhiều người cũng bồn chồn quấy rối theo, bắt Sứ Nô phải tháo mũ sa xuống. Sứ Nô không đáp, cũng không làm gì, chỉ xoay người quay về hậu viện. Kẻ gây rối kia nhảy vọt lại, cầm bội kiếm chặn đường Sứ Nô.

“Trên giang hồ chẳng kẻ nào không nể mặt ‘Thiên Sơn Nhất Kiếm’ ta đây, hôm nay không nhìn được lư sơn chân diện mục của ngươi, ta cũng không bỏ qua.”

Nghe danh hào ngồi ngồi của người này, đại đường nhất thời an tĩnh. Thiên Sơn Nhất Kiếm là hải tặc đang bị bạch đạo truy bắt, chuyên cướp bóc nhà ở của bạch đạo nhân sĩ, gặp người là giết. Hiện đã có mấy môn phái nhỏ bị diệt môn. Ước chừng vùng này ít có bạch đạo, Thiên Sơn Nhất Kiếm cũng không thèm kiêng dè, bộ dạng thật kiêu căng.

Tiểu đồng lập tức chạy vào trù phòng báo cho Mạc Ly, y thở dài, vội ra giải quyết rắc rối. Xốc rèm cửa lên, lập tức nhìn thấy Sứ Nô bị một đám vây lại, nhúc nhích không thôi.

Thấy khách điểm lão bản đi ra, Thiên Sơn Nhất Kiếm kia coi như còn khách khí.

Mạc Ly nói: “Vị đại ca, không biết Sứ Nô nhà ta đã gây chuyện gì, hôm nay thôi thì để ta bồi tội với các vị.”

Thiên Sơn Nhất Kiếm kết huynh đệ với Thiết Lang Chuy, thấy thái độ ôn hòa của Mạc Ly, liền được vui đùa tiên, lấy danh hào của Thiết Lang Chuy làm vũ khí. Gã đó có một cây búa trăm cân, Thiết Lang Chuy vung nó như thường, búa đi tới đâu là đánh người huyết nhục lẫn lộn.

[4: Chuy: cái búa.]

Danh tiếng của Thiết Lang Chuy trên giang hồ không chỉ bởi vũ khí hấn dòn khiến người ta phải sợ, quan trọng hơn là tính tình háo sắc, nam nữ không tha. Giang hồ còn đồn đại rằng, phân thân của kẻ này còn khủng bố hơn cả cây búa gã mang, có thể móc hết huyết nhục trong huyết nội người ta. Bị gã thượng thì chẳng mấy chốc chết là chết, tàn tật là tàn tật, rất kinh khủng.

Thiết Lang Chuy còn ở bên kêu gào: “Hôm nay nếu không thấy chân diện mục của đồ quỷ kia, bởi chúng ta một bàn há là xong.” Gã tiến lại gần, néo néo cái eo mảnh khảnh của Mạc Ly, “Trong đám tình nhân của ta đang thiếu một người biết nấu ăn nha, dù không xinh lắm, nhưng chẳng biết sao lại cứ nhớ người...”

Lời hèn mọn còn chưa dứt, Thiết Lang Chuy đã bị một đĩa thức ăn bay vào mặt. Nhất thời xanh đỏ vàng trắng, lẫn lộn lũng lảng trên gáy gã.

Thiết Lang Chuy mãi không thốt nên lời, chỉ thấy gân xanh nổi lên, vung búa lớn, nhắm vào đầu Sứ Nô.

Mạc Ly kinh hãi: “Coi chừng!”

Sứ Nô dùng khinh công hiểm, nhảy vọt lên mới toàn mạng dưới cây búa khổng lồ.

Nhìn hai thân ảnh đuổi theo nhau, Mạc Ly chợt nhớ Trình Cửu Nhụ đã nhắc, không được để Sứ Nô đề công vận khí, lòng lập tức như lửa đốt.

9. Chương 9: Cái Gọi Là Bình Thản 1

Sứ Nô đối phó với gã Thiết Lang Chuy đang mất hết lý trí này cũng không quá khó khăn, chỉ cần linh hoạt tránh né là đủ. Nhưng dù chỉ là vậy cũng đã làm huyết khí trong tim phổi nhộn nhạo, bước bộ chuyển choáng.

Mạc Ly tuy sốt ruột, cũng chỉ có thể đứng ngó.

Đúng lúc đó, có một tiếng hét lên, Tam Nương nhảy vào cuộc chiến, trong mấy chiêu đã cản được thế tiến công của Thiết Lang Chuy. Sứ Nô thoát khỏi cuộc chiến, ngã xuống bên Mạc Ly. Y vội đỡ lấy hắn. Sứ Nô lão đảo một cái, miệng hộc máu. Mạc Ly kinh hoảng, luống cuống chẳng biết phải làm sao. Hắn thấy vậy, cố rặn ra một nụ cười vẹo vọ, như muốn bảo y đừng quá lo lắng.

Thiên Sơn Nhất Kiếm này giờ ngồi bàng quan, thấy huynh đệ nhà mình bị xử lý, không thể làm ngơ bên phi vào, ỷ đông hiệp cô.

A Thổ không biết vì sao không xuất hiện cùng Tam Nương. Tuy đơn đấu chả là vấn đề, nhưng một chấp hai cũng khiến Tam Nương thấy khó khăn. Nàng uyển chuyển múa lụa hồng, quần lấy cây búa của Thiết Lang Chuy, quăng ra ngoài.

Trong nháy mắt vũ khí bị văng đi, có thể do quán tính quá lớn, Thiết Lang Chuy ngã vật ra đất, kêu la thảm thiết. Nhìn tay gã quặp lại kỳ cục, có lẽ đã bị nội lực của Tam Nương đánh gãy.

Nàng phi thân, vung một cước về Thiên Sơn Nhất Kiếm, gã ta thoát hiểm né được, lập tức bổ về phía nàng. Tam Nương búng người, vung tay quần lấy cánh tay gã. Thừa dịp giằng co, nàng mở miệng: “Đều là huynh đệ đồng đạo, có vấn đề gì thì hảo hảo thương lượng.”

Thiên Sơn Nhất Kiếm cũng là kẻ kinh nghiệm, đương nhiên biết Từ Tam Nương chẳng nhả nhận gì cho cam, không muốn việc bé xé ra to, tức thì thu tay.

Từ Tam Nương phóng về bên cạnh Mạc Ly, nói: “Chuyện hôm nay bất kể do ai khởi sự, một điều nhịn chín điều lành là hơn.”

Thiên Sơn Nhất Kiếm nhổ một bãi nước bọt xuống đất, “Nhịn?! Nếu không tại thằng quỷ xấu xí kia đắc tội hai huynh đệ chúng ta, ta cũng không rảnh tới đây tìm xui!”

Tam Nương khoanh tay trước ngực, khinh thường đáp: “Lão nương cũng không tin các người không làm điều gì bậy bạ.”

Nhớ tới lời thô bỉ Thiết Lang Chuy ban nãy nói với Mạc Ly, đôi mắt Thiên Sơn Nhất Kiếm thoáng ánh lên vẻ xấu hổ. Đồng đạo chứng kiến trong khách điểm nhiều như vậy, sĩ diện của Thiên Sơn Nhất Kiếm cũng chẳng còn mấy. Lại thấy Tam Nương che chở Mạc Ly như thế, khách điểm này lại nằm dưới tay Tà lão đầu, Thiên Sơn Nhất Kiếm tuyệt không thể làm càn.

Tức tối không chỗ xả, Thiên Sơn Nhất Kiếm nghĩ, nếu không đụng được vào Mạc Ly, chí ít cũng phải trút giận được lên tên quỷ xấu xí kia. Gã nhắc một cẳng giẫm lên ghế, “Được, ta không làm khó lão bản, nhưng tên quỷ xấu xí kia phải chui qua háng ta! Nếu không ta cũng đéch tha cho việc Thiết Lang Chuy huynh đệ bị đánh trọng thương!”

Không ngờ Thiên Sơn Nhất Kiếm lại giở trò hạ lưu này, Mạc Ly vô cùng tức giận.

Còn Tam Nương, vốn đã không ưa Sữu Nô, thấy Thiên Sơn Nhất Kiếm bắt chẹt hấn, ngoài mặt thì lạnh tanh nhưng trong lòng lại cực kỳ khoái trá.

Mạc Ly tâm địa hiền lành, mặc dù Sữu Nô chẳng nói một lời tạ ơn, y vẫn cứ che chở hấn, khiến Tam Nương muốn chinh hấn cũng không được. Lần này nàng muốn xem Sữu Nô tâm cao khí ngạo kia phải thành trò cười cho thiên hạ, thành ra chẳng thêm lên tiếng.

Thiết Lang Chuy ôm cánh tay gãy, gào lên: “Đại ca, vậy quá dễ cho hấn!”

Thiên Sơn Nhất Kiếm trừng mắt liếc Thiết Lang Chuy. Nếu không phải do Thiết Lang Chuy nổi sắc tâm với lão bản, mọi sự đã không đến mức này. Theo gã biết, lão bản khách điểm với Độc Được Lang cùng Thiên Cơ Thần Toán có giao tình cực tốt, mặc dù hiện tại hai người đó không biết đi đâu, nhưng vạn nhất ngày nào đó quay về truy cứu bọn họ, lúc ấy có mấy cái mạng cũng không đủ bồi thường.

Nhưng mà Mạc Ly lại không rõ nội tình, chỉ nghĩ với tính cách của Sữu Nô, chắc hấn hấn không chịu nổi bị sỉ nhục như vậy, huống hồ trong người còn đang trọng thương, “Các người muốn ta nhận lỗi hoặc bồi thường còn được, sao lại dùng hành động vô sỉ này nhục mạ người khác?!”

Thiên Sơn Nhất Kiếm đã phát ngôn, không thể rút lại, liền khẳng khẳng kêu gào, nhất định làm nhục Sữu Nô bằng được.

Sữu Nô vẫn im lặng, nhưng tay đã nắm thành nắm, gân guốc nổi lên khắp nơi, hấn đang cực kỳ kiềm chế. Sợ hấn không nhịn được, Mạc Ly lo hấn nhất thời vận nội kinh, dưới tình hình nguy cấp liền quỹ xuống, tuy tư thế có vẻ khuất nhục, nhưng khí độ vẫn tĩnh tại như trước, “Ngộ thương công tử là chúng ta không đúng, mong các vị rộng lòng bỏ qua...” Còn chưa dứt lời, liền bị một luồng lực đạo kéo dậy.

Mạc Ly ngơ ngác, Sữu Nô vốn đứng cạnh đã quỹ một chân xuống.

Phỏng chừng Sữu Nô không chấp nhận chuyện Mạc Ly vì hấn phải hạ mình chịu nhục, cuối cùng mới quỹ gối trước Thiên Sơn Nhất Kiếm. Nhưng dấu sao Sữu Nô cũng là kẻ cao ngạo, quỹ một gối đã là nhả nhịn cùng cực.

Mạc Ly sững sốt, nhất thời nói không nên lời.

Tam Nương nhìn Sửu Nô vì Mạc Ly chấp nhận làm được tới bước đó, cũng giật cả mình.

Thiên Sơn Nhất Kiếm lấy được sĩ diện, nhả thêm đôi câu, rồi biết điều ôm lấy Thiết Lang Chuy ly khai.

Mạc Ly lay nhẹ Sửu Nô vẫn quỳ cứng trên đất: “Ngươi, ngươi không sao chứ...?”

Sửu Nô không phản ứng. Thật lâu sau, đột nhiên hất tay Mạc Ly đang ở trên vai hắn, trở về phòng mình.

Một thời gian dài sau trận xích mích, Mạc Ly không còn gặp lại Thiên Sơn Nhất Kiếm hay Thiết Lang Chuy nữa.

Một năm sau, nghe mấy người tạt qua khách điểm đồn, Thiên Sơn Nhất Kiếm với Thiết Lang Chuy đột nhiên chết oan chết uổng, bộ dạng thê thảm. Thiết Lang Chuy bị thiến. Xương đầu gối của Thiên Sơn Nhất Kiếm thì bị đập gãy, lòi cả ra, chết trong tư thế quỳ, hai mắt bị móc, thất khổng đổ máu.

[5: Thất khổng: Bảy lỗ – hai hốc mắt, hai lỗ mũi, hai lỗ tai và miệng.]

Mà chuyện đó, để sau hẵng bàn.

10. Chương 10: Cái Gọi Là Bình Thản 2

Từ lúc Sửu Nô trầm lặng quay về phòng, vẫn chưa trở ra. Mạc Ly tưởng hắn để bụng chuyện ban nãy nên không để ý, tranh thủ chuẩn bị chút nguyên liệu, lát nữa làm mấy món ngon ngon đi xem hắn.

Đại đường vì trận hỗn chiến mà thêm tan hoang. Mạc Ly dọn dẹp qua loa xong, vội vàng đi nấu nướng. Bưng khay thức ăn đứng trước phòng Sửu Nô, gõ cửa. Hồi lâu không thấy đáp lại. Mạc Ly thấy lạ, toan đẩy cửa bước vào. Tay còn chưa chạm, đã nghe tiếng gầm gừ vọng ra:

“Đừng vào.” Giọng điệu của Sửu Nô mang theo sự căng thẳng.

Mạc Ly ở ngoài cửa lo lắng, “Chuyện gì vậy?”

Bên trong vẫn không có tiếng đáp trả, còn phát ra tiếng động đồ vỡ.

Mạc Ly vội vàng đẩy cửa xông vào. Sửu Nô đã gặp người co quắp ngã xuống bên giường. Mạc Ly kinh hãi, nhanh chóng lớn tiếng gọi Tam Nương vào giúp. Cả hai cùng kéo Sửu Nô lên giường.

Tam Nương điểm thủy huyết của Sửu Nô, liếc thân thể bất động trên giường, “Có lẽ hắn bị độc phát rồi.”

Mạc Ly nói, “Sao có thể như vậy chứ? Rõ ràng Được Lang bảo, độc này đến ngày trăng tròn mới phát tác, từ giờ đến Mười lăm còn rất lâu mà.”

Tam Nương nhíu mày: “Phỏng chừng do hắn động nội lực. Hiện tại chưa có giải được, chúng ta chỉ còn cách giúp hắn duy trì tính mạng.”

Mạc Ly không thể làm gì hơn ngoài dùng vải mềm trời tứ chi Sửu Nô lại, ngăn hắn lúc độc phát tự tổn hại mình. Đến nửa đêm, Sửu Nô sốt cao. Cơ sốt chẳng những khiến khuôn mặt hắn tím lại, mà mủ loét toàn thân cũng bốc mùi tanh tưởi.

Mạc Ly không ngần ngại, cẩn thận dùng khăn lạnh vệ sinh toàn thân cho Sửu Nô, giúp hắn giải nhiệt. Nhìn thấy môi Sửu Nô khô nứt, y lấy vải bông thấm nước, từng chút từng chút mớm từng giọt.

Mặc dù bị điểm huyết, Sửu Nô vẫn chẳng được yên giấc, không ngừng co giật. Mạc Ly chỉ có thể dùng cả hai tay nắm chặt lấy bàn tay to lớn của hắn, mong có thể truyền thêm sức mạnh và dũng khí cho đối phương. Chỉ cần vượt qua đêm nay là có hy vọng sống sót.

Dần dần, dường như thân nhiệt mát lạnh của Mạc Ly khiến Sửu Nô cảm thấy an tâm, đến nửa đêm, hắn đã bình ổn lại.

Còn Mạc Ly, vì túc trực suốt một đêm mà kiệt sức, gục bên giường Sửu Nô thiếp đi.

Ánh nắng *** sương rơi đến, hôm sau khi Sửu Nô thức tỉnh, mở mắt, hình ảnh đầu tiên hần nhìn thấy cạnh mình... Là Mạc Ly.

Mái tóc y mềm mại, những sợi tóc mỏng manh đen nhạt, dưới ban mai ánh lên sắc vàng, ấm áp như nắng. Ánh sáng bao lấy Mạc Ly, khiến ngũ quan vốn bình thường của y thêm nhu hòa.

Sửu Nô bất giác muốn vươn tay vuốt ve mái tóc kia, nhưng lại phát hiện tứ chi không thể cựa quậy.

Bị cử động của Sửu Nô đánh thức, Mạc Ly âm ừ bất mãn mấy tiếng, quay mặt sang chỗ khác, tiếp tục ngủ. Biết Mạc Ly cả đêm túc trực chăm sóc mình, Sửu Nô không nỡ phá rối giấc ngủ của y, cố gắng mặc kệ tay chân tê mỏi vì bị trói, tiếp tục nằm trên giường. Hần im lặng, chăm chú ngắm Mạc Ly. Dần dần, những thống khổ, phản bội, đau xót, nhục nhã trước đây, dường như bị tấm lòng thiện lương trước mắt xoa dịu. Tâm tư được giải phóng, ý thức mơ hồ, bất giác Sửu Nô cũng theo Mạc Ly chìm vào giấc ngủ.

Những ngày sau, may mắn khách điểm không bị quấy phá nữa, độc trong cơ thể Sửu Nô nhờ đó cũng không phát tác thêm, nhưng lở loét ngoài thân thì càng ngày càng nặng.

Tuy trước kia Mạc Ly là bác sĩ khoa ngoại, nhưng cũng rất hứng thú với Đông y, bỏ công nghiên cứu ít nhiều. Y phát hiện kịch độc trong thân thể Sửu Nô có nhiệt tính nên mới khiến hần lở loét, mưng mủ, sốt cao kéo dài.

Mạc Ly chủ tâm làm mấy món hàn tính cho Sửu Nô, hần mới cảm thấy bớt ngứa ngáy. Y đoán, nếu dùng thêm chút thuốc tản nhiệt, tạm thời có thể trung hòa độc tính.

Đáng tiếc thị trấn nhỏ bé không có đại phu, tất nhiên cũng không có hiệu thuốc. Muốn đi bốc thuốc phải lên thị trấn khác cách khách điểm lộ trình một ngày.

Vì chuyện ở khách điểm mà Mạc Ly đã tối mắt, không tiện nhờ vả Tam Nương, y chỉ có thể đợi đến lúc khách điểm đóng cửa, một mình đốt đèn mò ra sau núi hái được.

Thanh nhiệt trừ hỏa chẳng phải thuốc hiếm, mọc đầy ở dãy núi sau ***. Chỉ là đêm tối đèn mờ, tìm kiếm có hơi phiền toái thôi. Vất vả mãi mới phát hiện được một chỗ được thảo sinh sôi, Mạc Ly nhất thời hí hửng, chẳng chú ý gì đã hối hả chạy đến. Lúc ý thức được thì đã rơi thẳng vào hố bẫy thú.

Mạc Ly vượt tay, đánh rơi chiếc đèn, nó bùng lên rồi dụi tắt. Hoảng hốt, đôi mắt còn chưa kịp thích ứng với bóng đêm, y quờ quạng kiếm lối leo lên. Thà cứ ngồi yên còn đỡ, dò giẫm một hồi liền giẫm luôn vào kẹp bẫy thú đã được bố trí sẵn ở trong. Kêu lên một tiếng đau đớn, Mạc Ly ngã bịch xuống.

Mùi máu tanh.

Y thử động ngón chân, vẫn còn nhúc nhích được, vậy là chưa thương tổn đến dây thần kinh, may quá. Thử tách rộng miệng kẹp ra, nhưng bàn tay khéo léo của vị bác sĩ ngoại khoa bì sao nổi với thôn phu. Vất vả một hồi, trên tay Mạc Ly đã xuất hiện thêm nhiều vết thương mà cái kẹp vẫn y nguyên.

Bỏ cuộc thôi.

Mạc Ly vô lực dựa vào vách hố, thở dài. Hiện tại dù ngón chân còn có thể động đậy được, nhưng đợi đến khi có người tìm thấy y, chân có tàn phế không vẫn còn khó nói. Chịu đựng cơn đau, Mạc Ly ngược lên nhìn bầu trời thưa thớt ánh sao, trong lòng dấy chút tuyệt vọng. Nếu trước lúc rời đi báo với Sửu Nô một tiếng, ít nhất cũng có người biết y đi đâu.

Nhưng mà lúc đó y chỉ muốn gạt Sửu Nô, sợ hần nhất nhất đòi theo mà động đến vết thương lại thành không tốt. Rồi, xem hiện tại, đến bản thân cũng sắp xong.

Sơn dã âm u, nhiệt độ không khí thấp. Chẳng bao lâu, quần áo Mạc Ly đã ẩm sương, chợt thấy cơn lạnh nổi lên. Y cuộn mình, đầu óc trống rỗng, lắng nghe tiếng côn trùng rả rích trong đêm, ý thức dần mơ hồ.

11. Chương 11: Cái Gọi Là Bình Thản 3

Sự lạnh giá giúp vết thương ở chân Mạc Ly giảm bớt đau nhức, nhưng thân thể thì càng thêm khó chịu. Mờ hồ trong gió có âm thanh truyền đến. Y giật mình, trong mơ màng bật tỉnh dậy.

Hồi lâu, không gian tựa hồ chỉ có lá cây xào xạc theo gió. Thanh âm ban nãy lướt đi vô tung.

Mạc Ly cười cười tự giễu. Nửa đêm nửa hôm, ai lại tìm đến nơi hoang vu thôn dã này?

Chống hai tay dậy một chút, y khẽ điều chỉnh tư thế. Đột nhiên, mặt trắng bỗng biến mất, một cái bóng lớn phủ lấy miệng bấy. Mạc Ly kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn.

Dưới ánh trăng nhạt nhòa, thứ trước mặt thực mờ ảo. Tức khắc khiến y thấy hơi hãi. Lẽ nào ngọn núi thường có người qua lại này vẫn còn mãnh thú? Ôm ý nghĩ mặc cho số phận, Mạc Ly co người lại. Cầu cho mùi máu không quá nồng. Nếu mãnh thú kia nhảy xuống, y có trốn cũng không thoát.

Bất thành linh, trên đầu bùng ánh sáng. Hơi chói. Mạc Ly nâng tay che mắt. Nhìn kỹ lại, đây là đèn ***g của khách điểm.

Mạc Ly mừng rỡ, gọi: “Sửu Nô phải không?”

Một bóng người nhảy xuống. Sửu Nô vẫn trầm mặc như mọi khi, rọi đèn kiểm tra thương thế cho Mạc Ly. Hắn ngồi xuống, đơn giản tháo bấy sắt kia ra.

Lúc miệng bấy được tách ra, không tránh khỏi động vào vết thương trên chân Mạc Ly. Y rít một hơi khí lạnh vì đau.

Sửu Nô ngẩng đầu, liếc nhìn Mạc Ly, ánh mắt thoáng chút lo âu, tuy chỉ là chột lóe lên. Khóe miệng Mạc Ly khẽ giật, ráng gượng cười, cố tỏ vẻ mình chịu được.

Sửu Nô xé áo ngoài làm băng gạc, sơ cứu vết thương ở chân y: “Đừng để mấy vết mủ loét.” Nói rồi đỡ Mạc Ly lên lưng.

Mạc Ly dựa vào người hắn, ngửi thấy mùi Đông y được dịu nhẹ thoang thoảng. Là thuốc mỡ chống ngứa y đưa.

Sửu Nô một tay giữ Mạc Ly, tay kia bám vào vách đất leo lên.

Mạc Ly lo lắng: “Đừng dùng nội lực.”

Sửu Nô phớt lờ, một mạch leo lên. Cõng Mạc Ly trên lưng, Sửu Nô đi về phía khách điểm.

Có thêm một người, cảm giác đã không còn cô độc. Mạc Ly dựa đầu lên vai Sửu Nô. Bờ vai rộng lớn mạnh mẽ, như cha như anh. Cảm giác vô cùng an toàn.

Con đường phía trước có là vách núi dựng đứng, là hồng thủy hay mãnh thú... Cũng chẳng hề sợ hãi.

Đong đưa đong đưa, đôi mắt Mạc Ly díp lại. Trước lúc thiếp đi, y khẽ hỏi: “Sửu Nô, sao ngươi lại đến cứu ta?”

Cảm thấy đối phương không muốn trả lời, Mạc Ly đợi một lát, rồi thiếp đi. Hơi thở người trên lưng hắn dần chậm lại.

“Bởi vì...” Sửu Nô dừng bước, quay đầu nhìn về bình yên của Mạc Ly, khẽ buông một tiếng, “Thôi.”

Con đường từ ngọn núi quay lại khách điểm không quá dài, nhưng với hai con người chưa quen biết bao lâu, lại giống như đã bước được trăm năm rồi.

Hôm sau, Mạc Ly tỉnh lại, phát hiện đã nằm trong phòng mình. Gỡ cái chân bị thương lên, đã được xử lý hoàn hảo. Xem ra hôm nay khách điểm lại phải nghỉ rồi. Mạc Ly bất đắc dĩ, hy vọng đến lúc ông lão quay về, nơi này vẫn chưa bị y làm phá sản tan hoang.

Miệng có chút khát, Mạc Ly xuống giường, lò cò nhảy về phía trước, muốn đến bên bàn rót chén nước. Còn chưa tới nơi, Sửu Nô đã đẩy cửa bước vào.

Thấy Mạc Ly chân trần đứng trên đất, cái chân bị thương còn lơ lửng, sắc mặt Sửu Nô tối sầm xuống, không phân bua ôm lấy Mạc Ly thả về giường. Trong tay cầm thêm chén trà. Động tác gọn gàng mau lẹ của hắn khiến Mạc Ly giật mình.

Mạc Ly ngậy ra một lúc, bật cười: “Ta không sao, gân cốt không bị thương mà, không cần khoa trương đến vậy...”

Sửu Nô làm như điếc, bưng bát cháo lúc này để lên bàn đến trước mặt Mạc Ly. Y biết Sửu Nô có hảo ý, mà bụng cũng đang réo vang, bèn cầm lấy thìa, ăn mấy muỗng. Vừa nếm đã biết là cháo mình làm hôm qua, chắc là còn thừa.

Sửu Nô không biết làm bếp, có thể hâm được bát cháo nóng cho y đã là kỳ công. Đợi Mạc Ly ăn xong, Sửu Nô dọn dẹp thìa bát mang đi. Bước đến cửa, lại sực nhớ ra gì, liền quay đầu lại, “Sau này không được ra hậu sơn khi trời tối nữa.” Nói rồi bước đi ra.

Mạc Ly ngậy người hồi lâu, phì cười. Nam nhân này, trước giờ quen thói ra lệnh, ngay cả quan tâm người khác cũng bá đạo thế đấy. Cười hả, lại nghĩ đến những chuyện đã qua, lòng chợt thấy ấm áp.

12. Chương 12: Cái Gọi Là Bình Thản 4

Sửu Nô làm cho Mạc Ly một cái gậy chống. Còn việc kinh doanh khách điểm thì chịu rồi, buộc phải dán thông báo nghỉ.

Tam Nương với A Thổ lại có việc bận, trong trong ngoài ngoài khách điểm chỉ còn lại Mạc Ly và Sửu Nô.

Mạc Ly ngoại trừ nấu cơm, mọi việc đều bị Sửu Nô cầm đưng tay vào. Thành ra bát đĩa chưa rửa ở trong bếp chất cao như núi.

Chẳng có việc gì làm, ăn không ngồi rồi, Mạc Ly càng ngày càng thấy bứt rứt khó sở. Cuối cùng, Mạc Ly tính thừa lúc Sửu Nô không để ý thì lén động chân động tay. Nhưng mà hoạt động trộm rửa bát đĩa này bị phát hiện. Sửu Nô quăng cả chậu bát ra ngoài, bát vỡ loảng xoảng. Mạc Ly lại đành ngồi ngậy trong phòng oán thán với cái chân. Mãi đến khi úp mặt xuống bàn ngủ gục, Sửu Nô mới đẩy cửa bước vào.

Mạc Ly dụi mắt ngái ngủ, “Sao vậy?”

Sửu Nô không đáp, bước thẳng tới, bế Mạc Ly lên. Y rất gầy, thực nhẹ. Đường như kinh ngạc về thể trọng của Mạc Ly, Sửu Nô giơ cánh tay y lên nắn nắn, chau mày: “Nhẹ quá, người phải ăn nhiều một chút.”

Mạc Ly cười cười: “Muốn đi đâu đây?”

Sửu Nô ôm Mạc Ly ra ngoài.

Cách khách điểm vài dặm có một con sông lớn, mặc dù không phải thủy lộ chính yếu, nhưng vẫn có vài thương thuyền chở hàng hóa qua lại lại.

Mặt trời dần lặn về tây, ánh chiều tà ngả trên mặt nước. Gió nhẹ lay sóng gợn, gió mạnh đẩy cỏ lau, bầu trời bông lau li ti bay lượn. Mấy con bói cá lượn lơ trên mặt sông, lúc lúc lại chúc mỏ vào nước bắt cá, khuấy động mặt nước.

Mạc Ly ngồi cạnh cọc gỗ neo thuyền, dõi mắt về chân trời. Sửu Nô im lặng đứng phía sau. Hai mái tóc dài bay bay.

Mạc Ly thở dài, tới đây lâu vậy rồi, tóc đã dài thế này. Nhìn bóng Sửu Nô trải dài trên đất, Mạc Ly chợt nói: “Sửu Nô, đợi đến lúc kịch độc trên người được giải, người có thể ngồi thuyền khách mà trở về nhà nhỉ?”

Sửu Nô không đáp.

Mạc Ly tiếp tục nhìn về phương xa, “Thuyền ở đây, đậu rồi lại đi, đưa theo nhiều người. Nơi nhỏ bé này... Ít ai chịu nổi tịnh mịch.” Tiễn tay bẻ lấy ngọn lau bên cạnh. “Nhưng mà ta sẽ không rời khỏi đây, ở đây tốt lắm, sau này người sẽ hiểu.” Mạc Ly vuốt nhẹ chùm bông tơ trên ngọn lau, “Sau này nếu có lúc thấy mệt mỏi, cứ quay về đây thăm ta...”

Một bàn tay ấm áp nhẹ đặt trên vai y. Mạc Ly vỗ vỗ lên bàn tay ấy, “Ta không sao, chỉ là nhất thời xúc động bồi ngùi mà thôi. Cảm ơn người đưa ta đến đây giải sầu.”

Hai người im lặng. Dưới ánh chiều tà, bóng của cả hai cứ kéo dài, kéo dài...

Thời gian trôi qua thật nhanh, vết thương trên chân Mạc Ly đã lành đến bảy, tám phần.

Ngày Mười lăm âm sắp đến, vẫn chưa nhận được tin tức gì của Trình Cửu Nhụ và Dược Lang. Mạc Ly rất sốt ruột. Nếu cứ kéo dài thời gian, nhờ Sứ Nô độc phát lần hai thì phải làm sao? Vừa mới lo như vậy thì đã có người trong thôn tới đưa đồ cho y. Nhận lại bao phục, vừa mở ra đã thấy mấy bình dược, còn kèm theo một lá thư.

Thư là của Trình Cửu Nhụ, nội dung đại khái nói vì sức khỏe Dược Lang không tốt, hai người sẽ về trễ hơn một chút. Thuốc kia là giải dược cho Sứ Nô, có tác dụng ngay lập tức.

Nhìn phong thư, Mạc Ly có chút bất ngờ. Dược Lang trước giờ khỏe mạnh hoạt bát, bách độc bất xâm, thế nào lại bệnh đến độ đi đứng không xong?

Cất bức thư đi, Mạc Ly lại nghĩ, nếu Cửu Nhụ ở bên, Dược Lang chắc sẽ không việc gì đâu.

An tâm lại, Mạc Ly pha chút nước ấm, bưng thuốc đến cho Sứ Nô. Tới trước phòng, lại thấy cửa hơi hé, có lẽ đóng không kỹ bị gió mở. Mạc Ly gõ gõ mấy cái, không ai đáp, bèn ghé nhìn.

Sứ Nô ở sau tấm bình phong, mấy món y phục được vắt bên trên. Hình như, hần đang tắm.

Mạc Ly đến gần, phát hiện Sứ Nô đang ngâm người trong đục dưng, có vẻ ngủ quên. Nước còn ấm, hơi nước bốc dày, xem ra vừa ngủ. Đột nhiên lại muốn ngấm ngấm người ta.

Sứ Nô có vóc người thật tráng kiện, bả vai rộng lớn, bắp tay cứng cáp, cơ ngực thật gợi cảm. Mạc Ly nghĩ, nếu không để ý khuôn mặt, Sứ Nô hẳn phải đi làm người mẫu ở xã hội hiện đại.

Đục dưng không lớn, Sứ Nô ngồi ở trong, nước trong veo, đương nhiên hạ thân của hần bị nhìn thấy hết. Không muốn bất lịch sự, Mạc Ly nhanh chóng chuyển tầm mắt, nhưng mà khuôn mặt thì không làm sao cho nó ngừng ửng đỏ. Kể ra thì... của Sứ Nô... thật...

Đang lúc Mạc Ly bận ngược ngược ngùng ngùng, Sứ Nô đột nhiên tỉnh giấc, ào một cái đứng dậy, muốn tấn công người. Ngay lúc nắm đấm sắp chạm vào mũi Mạc Ly, lại đột ngột dừng lại.

Mạc Ly sợ tới mức nhắm chặt hai mắt. Khi mở ra, Sứ Nô đã sớm thu tay, khoác y phục lên người.

“Sao lại là người...” Sứ Nô bước ra đục dưng.

Mạc Ly vuốt ve lại tâm thần, không ngờ cả khi ngủ Sứ Nô cũng cảnh giác đến thế, quá mãnh liệt.

“Thuốc giải vừa được đưa về, người mau dùng đi.”

Sứ Nô vừa chỉnh trang, vừa nhìn Mạc Ly, ánh mắt có chút phức tạp. Nhận lấy giải dược trên tay y, lần đầu tiên hần nói câu “Cảm tạ” với y.

Nhìn hần nuốt hết thuốc, Mạc Ly mỉm cười: “Giải dược này phải mất mấy ngày mới có tác dụng, đêm nay uống thuốc rồi nghỉ sớm đi.”

Lại nhìn tới mái tóc còn nhỏ giọt của Sứ Nô, nước rơi xuống sàn đã đọng thành vệt ngay chân mình. Bỗng nhiên không hiểu vì sao, bầu không khí có hơi nóng lên. Mạc Ly cầm chén thuốc định đi ra.

Sứ Nô đang ngây ngốc nhìn Mạc Ly, thấy y muốn cất bước, không kịp nghĩ đã kéo lấy cổ tay y.

Mạc Ly quay đầu: “Sao vậy?”

Sứ Nô giật mình, thấy mình đang nắm tay Mạc Ly, làm như phải bồng, nhanh buông ra, thu tay về.

Ngại quá...

Mạc Ly giấu bàn tay vừa được nắm lấy ra sau lưng: “Nếu không có việc gì thì...”

Không phản ứng.

“Ngủ ngon.” Y khép cửa lại.

Đợi tiếng chân Mạc Ly xa dần, Sứ Nô vẫn nhìn cánh cửa, khẽ đáp, “Ngủ ngon...”

13. Chương 13: Sóng Ngầm Biển Khơi 1

Mấy ngày uống thuốc, ngoài ra Sứu Nô còn được Mạc Ly giúp bôi thuốc trị ngoại thương gửi kèm.

Suốt thời gian này, mặt Sứu Nô lúc nào cũng phải quấn băng. Theo hướng dẫn sử dụng trong thư, phải bảy ngày sau khi bôi thuốc mới được tháo.

Đến ngày thứ bảy, ngay từ sáng sớm, Mạc Ly đã gõ cửa phòng Sứu Nô. Vừa bước vào đã thấy Sứu Nô đang tách lớp băng gạc. Từng lớp vải chậm chậm được gỡ xuống, Mạc Ly có chút căng thẳng.

“Để, để ta đi lấy gương cho ngươi.” Dứt lời liền chạy ra phòng khách, ôm cái gương đồng chạy về.

Lần thứ hai bước chân vào phòng, lớp băng vải đã được tháo hết, nằm một góc bên chân Sứu Nô. Hắn xoay lưng về phía y, cứ đứng yên như vậy.

Mạc Ly khẽ gọi một tiếng.

Từ những ý nghĩ rối loạn, Sứu Nô sực tỉnh, quay đầu nhìn y.

Bang! Chiếc gương đồng trong tay Mạc Ly rơi xuống, quay quay trên đất, phát ra tiếng động chói tai.

Đã biết Sứu Nô nhất định không phải người thường, Mạc Ly đã từng tưởng tượng dung mạo thật sự của hắn là thế nào sau khi độc được giải. Nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến, y thực sự chấn động không nên lời.

Trước mặt là một nam tử thể này: Dù một thân thô y giầy vải, nhưng khí khái hiên ngang. Mắt sáng như sao, mi dài mày xé. Môi mỏng khe mỉm. Tay không đao kiếm mà đã một thân khí khái hiệp khách.

Sứu Nô có thói quen tay chấp sau lưng khi đứng, ánh mắt phức tạp nhìn y.

Mạc Ly giật mình, phát giác bản thân thất thố, vội khom người muốn nhặt gương lên.

Không biết vì sao, một Sứu Nô đẹp đến vậy khiến y mất tự nhiên. Dường như họ đang ở giữa hai thế giới khác biệt, khác biệt vô cùng. Nén cảm giác mất mát mơ hồ, Mạc Ly đưa gương lại, “Không ngờ người đẹp như vậy... Cái tên Sứu Nô, có lẽ không nên gọi nữa.”

Sứu Nô nhận chiếc gương, cầm lấy tay Mạc Ly, “Cái tên này ngươi cứ gọi. Mạng ta cũng là ngươi cho.”

Mạc Ly ngượng ngùng rút tay về, “Không cần đâu, dù là ai, còn cứu được ta nhất định sẽ cứu, không phải nghĩ nợ nần gì ta.”

Thật xấu hổ.

Cả hai trầm mặc một hồi, Mạc Ly ngẩng đầu lên cười: “Ta đi làm việc, ngươi nghỉ ngơi thêm đi.” Dứt lời đã tới tận cửa, Mạc Ly không quay đầu lại, khẽ hỏi Sứu Nô: “Thương thế lành lặn, ngươi sẽ đi?”

Không tiếng trả lời.

Mạc Ly bật cười, có chút cô đơn: “Trước khi đi báo ta một tiếng, ta làm bữa cơm tiễn ngươi.”

Đợi Mạc Ly đi khuất, Sứu Nô đứng trong phòng, bàn tay siết chặt gương đồng mới dần buông lỏng. Với nam tử thiện lương, cứu hắn một mạng này, một thứ tình cảm kỳ quái trong lòng đang dần sinh sôi.

Nơi bạch đạo của hắn, từ trước đến giờ ngoài bảo vệ chính nghĩa trừ gian diệt ác thì không hề có chỗ cho tình cảm. Đã gây thù chuốc oán vô số, thiên hạ biết bao kẻ muốn lấy đầu hắn. Từ thuở thơ ấu, hắn đã được sư phụ rèn dạy chớ dễ tin người.

Với sự đời, tấm khiên phòng ngự của hắn chẳng bao giờ được gỡ xuống dễ dàng. Lại thêm lần này bị hảo hữu phản bội, hắn càng chịu đả kích. Vất cả lắm mới nắm được một cơ hội để tìm đường sống, lòng hắn khó tránh sinh hận. Không nhờ Mạc Ly ân cần bình dị, chăm lo làm bạn, có lẽ hắn đã bị kích động đến tẩu hỏa nhập ma; công phu kiêu ngạo, hùng tâm một đời, cũng sẽ theo thân xác mà trở về cát bụi.

Hắn nợ Mạc Ly nhiều lắm, ân tình cứ phải nén trong lòng, gợn thành cơn sóng không tên. Mãi đến hôm nay, khi Mạc Ly nhắc tới chuyện hắn phải làm, lúc này mới thấy thời gian bên nhau chẳng còn bao nhiêu.

Mạc Ly cứ nhẹ nhàng, bình thản nói vậy, nhưng Sửu Nô biết lòng y còn nhiều điều không bày tỏ. Chỉ tiếc thân hần mang bao trọng trách, nào thể lựa chọn. Ngoài bất đắc dĩ thẳm thẳm dài, hần cũng chỉ có thể cứ duy trì tình trạng hiện thời thôi. Đến lúc thích hợp sẽ cất bước ra đi...

Bữa tối, Mạc Ly làm mâm cơm thịnh soạn. Cả hai im lặng dùng bữa, ngầm hiểu đây có thể là bữa cơm chia tay.

Thu dọn bát đĩa xong, Mạc Ly nhấn lại một câu: “Lát nữa ghé phòng ta một chút.”

S Sửu Nô gật đầu, ngoài mặt thì bình thản nhưng trong lòng sóng dậy từng cơn. Mạc Ly gọi hần đến phòng để làm chi?

Lần đầu tiên thấp thỏm thế này gõ cửa phòng Mạc Ly. Mạc Ly dẫn Sửu Nô vào, mở một hộc ngầm trong phòng, lấy ra một khối ngọc bội, “Ngọc bội này ta thấy trên người người, nghĩ có lẽ là vật quý giá, giờ trả cho người.”

Tâm trạng phức tạp, Sửu Nô đưa tay nhận lấy khối ngọc từ tay Mạc Ly. Vật này chính là Ngự Long lệnh của môn chủ Thiên Đạo môn, gặp vật như gặp chủ, có thừa lệnh cho bạch đạo xưng hùng xưng bá thiên hạ.

Ngày hần bị bắt, ngọc bị đoạt đi. Đến lúc hần trốn ra, giữa muôn trùng vây, tìm thấy kẻ đoạt nó, hần đã bị đả thương nghiêm trọng, phải vất vả mãi mới đoạt lại vật. Lúc được cứu tỉnh, không tìm thấy ngọc, còn ngỡ đã đánh mất trên đường đào thoát, dự định sẽ sai người tìm lại.

S Sửu Nô khẽ vuốt mặt ngọc, hơi ấm của Mạc Ly vẫn chưa phai, “Không ngờ khách điểm bị đám trộm cướp Thương Long môn truy soát mà vẫn giữ được khối ngọc này.”

Mạc Ly cười: “Đây là ngăn ngầm do lão ông thiết kế, không phải người trong nhà thì rất khó phát hiện. Trước lúc đi ông mới cho ta biết, ngăn ngầm này chỉ có ta mở được, người khác cố ý cạy mở, cả ngăn ngầm lẫn vật bên trong sẽ cùng bị hủy.”

“Ra là vậy.”

Mạc Ly vừa nói vừa xếp cái hộc lại như ban đầu.

“Vốn ta cứ nghĩ ngăn ngầm này không không có tác dụng gì, chỉ để mấy thứ vớ vẩn thôi. Cuối cùng thì cũng được dịp phát huy công dụng, không thì chắc nó giẫm chân trước mặt ta tui thân.”

Hần vừa định nói cảm tạ, lại thấy trong hộc có một vật gì như bằng thạch anh, Sửu Nô buột miệng hỏi: “Cái gì vậy?”

Mạc Ly ngậy ra, nhìn lại ngăn ngầm, “Người hỏi cái này?”

Mạc Ly thò tay vào hộc, lôi ra một khối cầu thủy ***.

Vật thể hình cầu trong suốt ánh lên, bên trong là một con rồng thủy *** rất sống động. Mạc Ly thích rồng, đây là món quà sinh nhật cha mẹ tặng y. Mạc Ly yêu quý nó, còn gắn thêm sợi dây vào, làm thành chiếc vòng trang sức để đeo.

Ở thời hiện đại, thứ này chẳng phải hiếm lạ gì, nhưng với Sửu Nô người cổ đại, đây nhất định là một vật hi hữu.

Hần nhận lấy khối cầu *** xảo, trong đầu hỗn độn những suy nghĩ phức tạp.

“S Sửu Nô? Sửu Nô?” Mạc Ly phải gọi mấy lần Sửu Nô mới hoàn hồn, “Đây là di vật cha mẹ ta để lại, rất đẹp phải không?”

Nhìn Mạc Ly đeo sợi dây lên cổ, ánh mắt Sửu Nô tối lại, “Ngoài ta, đã có ai nhìn thấy thứ này chưa?”

Mạc Ly nghĩ nghĩ một chút: “Có Cửu Nhụ với Dục Lang.”

Hiểu rõ mối quan hệ giữa ba người bọn họ, Sửu Nô thở phào nhẹ nhõm, “Mạc Ly, nghe ta một lần, thứ này, tuyệt đối không được để kẻ khác nhìn thấy.”

Thấy sắc mặt nghiêm túc của Sửu Nô, Mạc Ly vội tháo sợi dây, bỏ lại vào ngăn ngầm, “Ngày thường ta cũng không đeo, sợ dầu khối làm bẩn. Làm sao vậy, có gì bất thường sao?”

Sửu Nô lắc đầu, “Không sao, ta ra ngoài trước.”

Dù cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng Mạc Ly cũng không để tâm, xoay người một cái đã quên.

14. Chương 14: Sóng Ngầm Biển Khơi 2

Cuộc sống cứ thế tiếp diễn.

Vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý “ngày mai tỉnh dậy Sửu Nô đã đi rồi”, nhưng mà ngày nào y cũng vẫn thấy hần luan quẩn trong khách điếm.

Một sáng, chim chóc bu trên song cửa hót líu lo, tiếng đập cánh của chúng đánh thức Mạc Ly đang say ngủ. Đứng dậy mặc thêm áo, y định ra giếng rửa mặt chải đầu. Mới bước vào sân, đã thấy Sửu Nô chẻ củi sau viện.

Đến bây giờ Mạc Ly vẫn chưa biết tên thật của Sửu Nô, đành phải dùng tên cũ mà gọi. Nhưng mà với bộ dạng hiện tại của hắn, cái tên thật là không xứng.

Thấy Mạc Ly bước vào sân, Sửu Nô ngừng tay, gật đầu với y, coi như chào buổi sáng. Mạc Ly mỉm cười đáp lại, nhẹ bước đến giếng nước sau lưng Sửu Nô. Ánh mắt bất giác liếc qua.

Giữa hè, mới là sáng sớm trời đã oi nồng, với thân thể trần trụi sức sống như Sửu Nô thì càng nực. Chiếc áo Sửu Nô mặc đã bung hết cúc, đôi cánh tay rắn chắc lộ ra. Mồ hôi chạy dọc theo những đường nét bắp thịt ở lưng và tay, từ vai không ngừng chạy xuống, tới thắt lưng. Không biết những gì bị ẩn dưới lớp quần áo kia, nếu phơi bày ra thì sẽ thế nào nhỉ?

Tầm nhìn bị quần áo Sửu Nô ngăn trở, đem cái đầu đang trong trạng thái miên man của Mạc Ly trở về. Vội vã hắt nước giếng lạnh vào mặt, hơi nóng mới giảm xuống một ít. Mạc Ly cắn môi, vỗ vỗ mặt mình, xua hết mấy ý nghĩ kỳ lạ đi.

Mới sáng ngày ra, rốt cục là mình nghĩ vớ nghĩ vẩn cái chi vậy?!

“Người làm gì đấy?” Giọng Sửu Nô đột ngột vang lên phía trên, Mạc Ly giật mình ngẩng đầu lên.

Sửu Nô cúi người, phóng to gương mặt vô cùng tuấn mỹ trước mắt y.

Chột dạ vì những cảm xúc kỳ quái của chính bản thân ban nãy, Mạc Ly giật thụt về sau mấy bước, cách Sửu Nô một khoảng, khoát tay: “Không có, không có làm...”

Nói chưa xong đã bị Sửu Nô áp tới. Một tay hắn kéo lấy Mạc Ly, tay kia nâng cằm y lên, “Vậy đỏ mặt làm gì?”

Mạc Ly vừa nghe hỏi, khuôn mặt bốc lên cái phừng, “Ta, ta, ta...”

“Tối qua gặp ác mộng?” Giọng nói của hắn dịu dàng mà đầy từ tình, “Vẫn còn buồn ngủ à?”

Mạc Ly lắc đầu, tránh né ánh mắt Sửu Nô. Phần da bị Sửu Nô chạm vào nóng lên từng hồi, tim cũng đập nhanh một cách kỳ lạ.

Sửu Nô nhìn chằm chằm vào gương mặt y, đột nhiên thốt ra một câu: “Ta đói.”

Mạc Ly ngây người, lúc lâu mới phản ứng lại. Nhanh chóng rút tay khỏi Sửu Nô, “Ta... ta đi nấu cơm...”

Cuối cùng cũng rời đi được, Mạc Ly lúi ở trong bếp, nhanh chóng nhóm lửa nấu nước. Dần dần công việc lu bù lên, y mới gượng mình xua đi cái cảm giác vừa rồi.

Hôm nay không hiểu vì sao mà khách đến nhiều vậy, cứ như cùng hẹn đến quán vậy. Nhiều người đứng ngoài, xếp thành hàng dài ngoài cửa mà vẫn chưa có chỗ. Dù sao cũng phải chú ý đến thứ tự trước sau, khách đến dùng bữa hầu hết lại là nhân sĩ giang hồ, may mà họ không vì chỗ ngồi mà gây sự.

Mạc Ly bận tới mặt trong bếp, đến cả tiểu đồng chạy bàn bên ngoài cũng bận đến mức tay chân quỳnh lại, cả căn bếp nháo nhào cả lên.

Vật vả mãi mới đem được mâm cơm bầu rượu cuối cùng, tiễn khách ra khỏi ***, Mạc Ly lê tấm thân mỗi mệt đi đóng cửa.

Dọn dẹp bàn ghế xong, y bóp bóp cái eo rệu rã, nghĩ xem có nên dán cái thông báo “ngày mai không kinh doanh” không. Uể oải ăn cơm với Sứu Nô, vì làm việc quá sức mà Mạc Ly dù bụng đói meo vẫn không nuốt nổi, chỉ muốn mau mau về giường đánh một giấc.

Sứu Nô cũng nhìn thấy sự mệt mỏi của Mạc Ly, không để y dọn bát đĩa nữa, đẩy y về phòng.

Mạc Ly nằm vật lên giường, đầu dính lấy gối, bắt đầu đi vào giấc ngủ chập chờn. Ngủ được một giấc dài, ngoài cửa sổ, tiếng điểm canh vang lên.

Canh ba. Trở mình, Mạc Ly quay mặt vào trong.

Trời không chiều lòng người, đang muốn ngủ tiếp, chợt có cảm giác sau lưng ai đó đang đẩy mình. Mạc Ly dụi mắt, lơ lơ ngồi dậy, “Ai...?”

Mãi mới mở được mắt, bên giường là Tam Nương, A Thổ cũng đang đứng cạnh, “Hai người sao lại đến đây...?”

Tam Nương vơ lấy cây quạt lá đầu giường, phẩy phẩy, “Nóng chết lão nương!” Nàng chụp lấy vai y lay lay: “Mau tỉnh lại đi! Lão nương sắp chết đói rồi, muốn ăn món ăn người làm.”

Mạc Ly gà gât ngó A Thổ sau lưng nàng, A Thổ bắt đắc dĩ nói: “Mấy ngày nay Tam Nương ra ngoài giúp ta làm việc, ăn uống không quen. Người xem, nhìn đói cả ngày hôm nay rồi.”

Mạc Ly bắt đắc dĩ nhìn Tam Nương, đành phải xuống giường. Y đi giày xong, chậm rãi đến nhà bếp.

Hôm nay Mạc Ly thật sự là quá mệt, bước đi còn thấy lằng lằng. Cầm lấy hỏa chiết, y đang định ngồi xuống nhóm lửa, chợt một bóng đen trùm lấy. Mạc Ly ngoái lại, Sứu Nô mặt mũi hầm hầm đứng ngay sau lưng.

[6: hỏa chiết: một vật dụng để đánh lửa.]

Giật mình, Mạc Ly vuốt ngực: “Sứu Nô, người hả?”

Sứu Nô trầm giọng: “Người đang làm gì?”

Mạc Ly nhìn hỏa chiết trong tay mình, “Tam Nương mới về, ta nấu cơm cho nàng...”

“Lộn xộn!” Sứu Nô đoạt lấy hỏa chiết trong tay Mạc Ly: “Nửa đêm nấu nướng gì, về phòng mà ngủ đi!”

Mạc Ly chưa từng thấy Sứu Nô nổi giận như vậy, bất giác hơi sợ, “Có sao đâu, mấy ngày nay Tam Nương không ăn được cơm...”

“Ta kệ.”

Mạc Ly nhìn Sứu Nô như đang cố tình gây sự, có chút bất đắc dĩ, “Ta bảo...”

Sứu Nô hét kiên nhẫn để nghe Mạc Ly giải thích rồi, thấy y không nghe, liền một tay vác y lên vai.

“Này! Sứu Nô, thả ta xuống!” Mặc kệ y giãy giụa thế nào, Sứu Nô vẫn sừng sững như núi, kiên cường thẳng người về phòng. Vừa đến trước cửa, gặp ngay Tam Nương đang đứng khoanh tay, chặn đường.

“Ồ hay, chuyện của Mạc Ly nhà ta từ lúc nào để người phải quản vậy?”

Sứu Nô sầm mặt: “Tránh ra.”

Hiếm thấy kẻ nào không nể mặt mình như vậy, Tam Nương bắt đầu giọng chanh chua, “Lão nương đói bụng, sẽ ăn cơm Mạc Ly nấu, người mới phải tránh ra!”

Mạc Ly vẫn bị vác trên vai Sứu Nô, nhìn hai người giương cung bạt kiếm, nguy cơ bùng nổ đến nơi, đành phải xuống giọng: “Các người đừng kích động...” Lời chưa dứt, trận chiến đã bắt đầu.

Sứu Nô trên vai vác người, chỉ có thể một tay ngênh chiến. Nhưng hơi thở hắt vẫn trầm ổn, bộ phạt biến hóa linh hoạt, chiêu thức tung ra thu về hữu lực, khí thế như nghìn quân.

Tam Nương khó lòng phòng thủ, nhất thời mất thế thượng phong.

Bị khả năng võ nghệ tuyệt vời của Sửu Nô khơi dậy hứng khởi, Tam Nương khai triển toàn bộ hỏa lực, chiêu phong đỏ hồng, từng bước ép sát.

Sửu Nô vẫn bình ổn, hóa giải từng thế.

Kể tám lạng, người nửa cân. Từ dưới bàn, Sửu Nô nhìn thấy sơ hở của Tam Nương, lập tức nắm bắt thời cơ. Nắm tay uy vũ sinh phong nhằm thẳng khuôn mặt nàng. Xung lượng mạnh mẽ đó lao đến, cách một cự ly thật hiểm thì đột ngột dừng lại.

Nhìn nắm tay khổng lồ trước mắt, Tam Nương nuốt nước bọt.

Thấy Tam Nương đã rút cơn kiêu ngạo về, nắm tay của Sửu Nô lúc này mới thả lỏng: “Hôm nay Mạc Ly rất mệt, muốn ăn cơm thì ngày mai tới sớm.” Dứt lời, làm động tác tiễn khách.

Mạc Ly đã được thả xuống, có chút bối rối, nhìn cả hai.

Đúng lúc đó, A Thổ vừa ra ngoài mua bánh nướng từ tiệm Phú Quý cho Tam Nương trở về, không rõ đầu đuôi thế nào, thấy phòng ốc hỗn độn, tức khắc gào lên: “Kể nào lại đến gây rối nữa đây? Để lão tử đi dạy dỗ hần!”

Bầu không khí căng thẳng liền biến mất, Tam Nương phì cười, “Hảo tiểu tử, công phu khá lắm, phỏng chừng mười Tam Nương ta cũng không đọ lại người.”

Người hắc đạo tính tình thẳng thắn, chỉ cần thua dưới tay thực tài, nhất định không thẹn quá hóa giận.

Nhìn đôi mắt thâm quầng của Mạc Ly, Tam Nương cũng thấy lần này mình hơi quá. Nàng lại gần Mạc Ly, vỗ vỗ vai y: “Được lắm, mấy ngày không gặp, người lại thu phục được một con gấu bụi.” Rồi không quan tâm Mạc Ly ngơ ngác thế nào, Tam Nương đi về phía Sửu Nô, chọc chọc vào ngực hần: “Hôm nay lão nương thua người, khỏi bàn nữa, ta đi đây.”

Dứt lời, nàng dắt A Thổ vẫn còn ù ù cạc cạc, nghênh ngang rời đi.

Nhìn lại ngọ thất tối tăm sau trận chiến, Mạc Ly thở dài: “Hay rồi, giờ cũng khỏi cần ngủ.”

Hôm nay khách điểm lụp xụp còn hết phòng, chẳng lẽ y lại phải ra sài phòng ngủ ư?

[7: Sài phòng: phòng chứa củi.]

Sửu Nô tự biết dưới cơn bốc đồng đã mắc lỗi, cũng biết thẹn mà kéo Mạc Ly về phòng ngủ của mình. Đẩy Mạc Ly đến trước giường: “Người ngủ đi.”

Mạc Ly gãi đầu, “Còn người?”

“Không cần quản!”

Bị Sửu Nô quát, Mạc Ly đành phải ngoan ngoãn bò lên giường. Sửu Nô thấy y lên giường rồi cũng kiểm một chiếc ghế ngồi thiên.

Mạc Ly chui vào chăn, mãi vẫn chưa thấy buồn ngủ, mông lung thế nào lại nghĩ tới Sửu Nô, bèn vén chăn, hé mắt ra nhìn.

“Sửu Nô?”

“...”

Không thấy hần đáp lời, Mạc Ly lớn tiếng thêm một chút, “Sửu Nô.”

“...”

Mạc Ly cau, “Sửu Nô!”

Giờ Sửu Nô mới bắt đầu mở mắt, “Làm sao vậy?”

Mạc Ly ngồi dậy, “Đừng ngồi nữa, người cũng ngủ đi, chúng ta nằm chung.” Y xích vào trong, vỗ vỗ lên chỗ giường trống.

Sửu Nô liếc y, có thoáng xấu hổ.

“Lại đây!”

Đến lúc này Sửu Nô mới chịu bước tới, cởi áo khoác, nằm xuống. Hai người lưng đối lưng, một bụng đầy tâm sự.

15. Chương 15: Sóng Ngầm Biển Khơi 3

Dần những xúc cảm kỳ quái lại, trong bóng tối, Mạc Ly lặng lẽ đếm cừu, hy vọng giấc ngủ mau tới. Đến lúc giấc ngủ chập chờn tới, một bàn tay chạm nhẹ vào ngực y. Mạc Ly giật mình, tỉnh cả ngủ. Tim đập thình thịch.

Xác định được chủ nhân của cánh tay là từ Sửu Nô đang dính sát sau lưng, Mạc Ly muốn chuyển mình, tạo chút khoảng cách, nhưng y lại phát hiện eo bị ôm chặt, không thể cựa quậy.

S Sửu Nô tháo đai lưng, mò mẫm khuôn ngực y.

Mạc Ly nín thở, bàn tay không biết an phận ấy: “Người, người làm gì...?”

Câu nói chưa hoàn chỉnh, hồng anh trước ngực bị bàn tay Sửu Nô vờ lấy.

“Người...” Y kinh hãi. Mạc Ly muốn hất tay Sửu Nô ra, nhưng độ không lại sức hấn.

S Sửu Nô vẫn tiếp tục kích thích y, bàn tay còn lại rất bất cần, luồn vào tiết khố của Mạc Ly.

Nơi nhạy cảm cả trên cả dưới đều bị Sửu Nô khống chế, Mạc Ly xấu hổ khôn cùng, giãy giụa không nổi, chỉ còn nước cắn chặt môi dưới.

Động tác của Sửu Nô càng lúc càng nhanh, khiến Mạc Ly thở không ra hơi, lý trí dần dà bị cảm xúc lấn át. Nhất thời đầu óc lóa lên, hạ thể ướt át ẩm nóng.

“A!” Mạc Ly kinh hãi bật dậy, mồ hôi lạnh vã đầy trán. Ngồi hẳn phải đến một lúc, y nhìn ngọn đèn lập lòe trên bàn, lại cúi xuống nhìn những ngón tay trắng bệch đang bấu vào góc chăn.

“Ban này... mơ ư?”

Hồn vía còn chưa quay lại hết, Mạc Ly quay sang bên cạnh, Sửu Nô vẫn đang ngủ thật điềm tĩnh. Thế mà giấc mơ *** mỹ ban này lại rõ như ban ngày.

Mạc Ly cảm thấy xấu hổ quá, trong khố lại còn một mảng lếch nhếch, lỡ để Sửu Nô bắt gặp thì thôi xong. May hôm nay hấn ngủ say, không bị đánh thức. May quá đi.

Mạc Ly cẩn thận bước qua Sửu Nô, rón rén xuống giường vệ sinh thân thể. Y lúi húi mang giày, mà luống cuống thế nào, suýt nữa khua đổ ngọn đèn trên bàn. Vội vàng giữ lấy chân đèn, nghe tiếng làu bàu trở mình của Sửu Nô, Mạc Ly sợ tới mức hồn vía lên mây. Mãi một lúc, xác nhận đối phương còn chưa tỉnh, y mới rón rén mở cửa phòng.

Cửa vừa được khép lại, Sửu Nô trên giường cũng đồng thời mở mắt. Nhìn cửa phòng khép hờ, trong mắt hấn ánh lên nét phức tạp. Suy tư chốc lát, hấn lại nhắm mắt, cứ tiếp tục vai diễn này đi.

Lại nói tới Mạc Ly, tâm phiền ý loạn chạy vào phòng tắm, vừa tích cực giải quyết vấn đề, vừa muốn vả miệng không ngừng, “Rốt cuộc là sao đây, dạo này cứ gặp Sửu Nô là lại bất thường.”

Về căn phòng tan nát của mình, Mạc Ly thay quần áo, lại nhớ tới cảnh tượng sóng động trong mơ, thân thể chợt bừng lên, “Quái lạ, chẳng lẽ trước giờ mình thích Long Dương mà không biết?” Thiếu chút nữa mặt đã hóa đỏ, tim đập dồn dập không ngừng được. Mạc Ly bất bực bóp đầu, “Chẳng lẽ nào mình ‘yêu râu xanh’ đến mức thấy bộ mặt đã hồi phục của Sửu Nô mà mất kiểm chế?”

Mất cả nửa đêm để đầu tranh tư tưởng, Mạc Ly vẫn không thể rút ra một kết luận nào thỏa đáng.

Tiếng mõ canh năm vang lên, mí mắt cũng nặng rồi. Tuy sau này sẽ chẳng có chuyện y phải ngủ ở phòng Sửu Nô rồi cùng ngủ một giường với hấn nữa; nhưng lỡ mai hấn dậy, hỏi nguyên nhân mình rời đi, cái chuyện mất mặt thế kia sao đem ra giải thích được?

Bất đắc dĩ, Mạc Ly đành phải lọ mọ quay về chốn cũ. Rón rén đẩy cửa đi vào, đèn trên bàn sớm tắt, trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở.

Mạc Ly thở phào. Y bò vào giường, lướt qua Sửu Nô đang ngủ sâu, xoay vào phía tường nằm xuống.

“Ngủ nhanh ngủ nhanh...” Mạc Ly nhìn tường, lẩm nhẩm lẩm nhẩm, đuổi hết tạp niệm.

Ai ngờ Sửu Nô bên cạnh bất ngờ cựa mình, cả cơ thể nóng bỏng áp sát thân thể y.

Cắn cả vào lưỡi, Mạc Ly kinh ngạc. Không phải chứ! Chẳng nhẽ giấc mơ có thật?

Cũng may, ngoài cánh tay khoát qua lưng Mạc Ly, động tác của Sửu Nô không có gì vượt qua giới hạn. Mãi một lúc thật lâu, đôi má phùng phùng của Mạc Ly mới dần dần hạ nhiệt. Hai cơ thể dính sát không một kẽ hở, đến cả tiếng tim trầm ổn của Sửu Nô, y cũng nghe rõ mồn một. Cánh tay rắn chắc của hắn ôm lấy Mạc Ly vào lòng. Khác với y, thân thể gầy yếu, Sửu Nô làm người ta cảm nhận được sự mạnh mẽ, rất đàn ông, bất giác mà yên lòng. Trong lòng ngực rộng lớn ấm áp của Sửu Nô, Mạc Ly từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, Mạc Ly trên giường khê trở mình, hàng mi rung rung, đây là dấu hiệu sắp tỉnh. Y tính vươn vai duỗi lưng một cái, lại phát hiện cơ thể không cựa cựa được.

Mạc Ly thấy lạ, đưa tay dụi mắt, lơ mơ mở ra.

Á!

Thà dui mù cho xong, mới mở mắt đã bị dọa.

Trước mắt không phải gì khác, chính là gương mặt tuấn mỹ vô cùng nổi bật của Sửu Nô. Khoảng cách cận kề, Mạc Ly có thể cảm thấy hơi thở đối phương đang phả lên mặt mình.

“Ta ta ta, người...” Theo phản ứng bản năng, Mạc Ly muốn thoát ra, giữ một khoảng cách với Sửu Nô.

Rướn rướn, lại phát hiện Sửu Nô đang ôm chặt eo mình. Thảo nào lúc này không nhúc nhích nổi.

Vẻ phức tạp hiện lên từ sâu trong đôi mắt Sửu Nô. Hắn nhìn chằm chằm Mạc Ly đang lúng túng, không lên tiếng, cũng không buông tay.

“Sửu, Sửu Nô, bỏ ra, ta, ta phải đi mở cửa khách điểm...”

Sửu Nô gạt đi: “Giờ quá ngọ rồi, sáng sớm ta đã treo băng hôm nay nghỉ.”

“A! Hả? Trễ thế á?” Nghe Sửu Nô nói, Mạc Ly mới ngẩng đầu, mặt trời đã lên cao lắm rồi. Y chán nản vỗ trán. Là giấc mộng xuân tối qua quấy nhiễu chiếc đồng hồ sinh học thường ngày của y.

Sửu Nô nắm lấy cái tay đang liên hồi tự xử trán mình của Mạc Ly, “Đừng vỗ nữa, đỏ hết rồi.” Tay kia giờ lên, nhẹ nhàng xoa cái trán hơi ửng lên của Mạc Ly.

“Ừm...” Mạc Ly ngượng ngùng, vội né ánh mắt đối phương.

“Vậy, ta cũng muốn dậy rồi, ừm, phải nấu cơm... A, đúng, phải nấu cơm!”

Lấy được cái cố chính đáng, Mạc Ly nhanh chóng gỡ cánh tay vẫn gác trên lưng mình kia. Ánh mắt Sửu Nô nhìn y đầy thâm ý, Mạc Ly không dám suy đoán bừa. Cảm thấy tay hắn buông lỏng một chút, y càng chột dạ, gắng sức giãy giụa. Vừa cử động, Sửu Nô phía sau... Bất đầu có phản ứng!

“Đừng lộn xộn!” Tiếng gầm khê khàn khàn của Sửu Nô làm Mạc Ly im re.

Á! Mạc Ly lú lỏi. Sau mông y, thứ gì đó vừa nóng vừa cứng, là...

Ngụ độn cũng biết là cái gì!

Chẳng lẽ...?

Mạc Ly muốn quay đầu, muốn nhìn biểu tình của Sửu Nô. Nhưng cánh môi bất cẩn lướt qua cằm hắn. Y chết trân tại chỗ.

Nhưng Sứu Nô thì ngược lại. Ánh mắt hắn giống như một ngọn lửa, muốn một phát nuốt hết Mạc Ly. Trên môi đột nhiên ươn ướt, Mạc Ly mở trừng hai mắt. Đến lúc y phản ứng được, mới giật mình phát hiện, Sứu Nô đang hôn y!

“Ừm!” Y chống tay trước ngực đối phương, muốn đẩy hắn ra.

Sứu Nô thấy Mạc Ly kháng cự, tựa hồ bất mãn, lại càng ôm siết thân thể Mạc Ly, ép y vào mình. Lưỡi y bị đối phương bắt chặt đảo điên, chắc y không thở nổi mất, càng chìm vào mộng lung.

Thật lâu thật lâu sau, cuối cùng Sứu Nô mới thỏa mãn buông tha đôi môi Mạc Ly. Ngoài thở dốc từng hơi, y nói không nên lời. Cánh tay vòng sau lưng Mạc Ly thít vào, Sứu Nô muốn thân thể y nhập vào bản thân ư?

Đợi Mạc Ly thở ra hít vào bình thường rồi, Sứu Nô mới khẽ vuốt lưng y, “Xin lỗi, người là ân nhân cứu mạng ta, mà ta lại có ý nghĩ xấu xa này với người, ta...” Ánh mắt tràn đầy áy náy. Nghẹn lời, Sứu Nô buông Mạc Ly ra, xuống giường đứng dậy rời đi.

Mạc Ly vẫn chưa hoàn hồn, chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn hắn ra khỏi phòng.

Rốt, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra...?

Nhìn Sứu Nô như vậy, Mạc Ly cảm thấy tâm tư vốn lạnh như mặt nước của mình bắt đầu dợn sóng.

16. Chương 16: Sóng Ngầm Biển Khơi 4

Sau màn phát sinh khi ngủ chung, Sứu Nô sửa giường cho Mạc Ly.

Mạc Ly chưa từng yêu đương hay phải đối mặt với những vấn đề liên quan, thế nên hề thấy Sứu Nô, mặt y cứ nóng bừng lên nhưng lại không phải là vì xấu hổ, đành học đà điều trốn tránh.

Mà Sứu Nô cũng chẳng nhiều lời, cũng không nài ép, cứ mặc kệ Mạc Ly vậy thôi.

Mấy ngày sau, hắn đứng chặn trước cửa phòng y. Định đóng cửa rồi, nhưng đóng mãi không được, Mạc Ly ngẩng đầu, tay Sứu Nô giữ lấy ván cửa.

“Ừm, có chuyện gì không?”

Bóng hắn to lớn, trợn vện phủ lấy y. Sứu Nô cúi đầu nhìn sâu vào mắt Mạc Ly, ánh mắt của hắn có chút áp bách, lại có chút khùng bố. Bàn tay từ ván cửa, vươn tới mặt y. Những ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mềm mại.

Có gì đó ám muội.

Trái tim Mạc Ly thất lại, cũng chẳng biết đáp lại ra sao cho phải, mặt y cứ cúi gằm.

Nhìn bộ dáng y, Sứu Nô bất đắc dĩ, thở dài, “Người còn muốn trốn ta tới lúc nào?”

Mạc Ly vận vẹo ngón tay, cắn môi. Sứu Nô kéo y vào lòng, cất giọng, nghe có vẻ thực từ tốn: “Nước đã xách đầy mười vại cho người, vốn định xách thêm, nhưng cũng không nên để lâu. Còn củi trong kho, mấy ngày nay ta cũng chế đủ cho người dùng trong một năm...”

Mạc Ly hoảng hốt, ngẩng đầu lên: “Người... đi sao?”

Sứu Nô im lặng hồi lâu, rồi nặng nề gật đầu.

Đôi mắt Mạc Ly ánh lên chút không đành: “Vậy, vậy sau này... có quay lại nữa không?”

Sứu Nô khẽ vuốt tóc y, “Ta cũng không biết. Nếu có thể, ta nhất định sẽ quay lại...”

Đôi mắt Mạc Ly mở lớn. Y bám lấy cánh tay Sứu Nô: “Gì chứ? Cái gì là ‘nếu có thể’? Lẽ nào người...” Ngay từ đầu, Mạc Ly đã biết, Sứu Nô vì ân oán giang hồ mà bị dồn vào hiểm cảnh. Lần này đại nạn không chết, nhất định hắn phải xóa sạch mối thù. Nhưng y chưa từng nghĩ rằng Sứu Nô có thể sẽ vì báo thù mà bỏ mạng.

Sửu Nô không đáp, siết chặt vòng tay, ôm lấy con người này. Chẳng biết đã qua bao lâu, vòng tay của hắn lỏng dần, rồi lại siết, cuối cùng, cắn răng quyết đẩy Mạc Ly ra. Không muốn lời từ biệt thêm dài, xúc cảm chia ly dâng đầy, chỉ làm bước chân ly khai thêm nặng nề. Nhưng vừa mới xoay đi, Sửu Nô lại phát hiện vạt áo bị Mạc Ly nắm chặt.

Hắn quay đầu. Ngón tay Mạc Ly nắm rất chặt. Y gầy gò, các khớp xương lại vì dùng sức trông càng thêm gầy.

“Đừng đi, có được không?” Giọng nói của y run rẩy, “Vì ngươi, không thì, coi như vì ta, bỏ qua hết thấy được không?” Mạc Ly ngẩng đầu, đôi mắt vốn dịu dàng thiện lương, giờ gọn sóng.

Bàn tay Sửu Nô bao lấy tay y, “Ngươi phải biết, đây không chỉ là chuyện của cá nhân ta... Người trong giang hồ, thân bất do kỷ.”

Ánh mắt của hắn kiên định, tuy rằng thoang thoang lộ ra ôn nhu, nhưng Mạc Ly hiểu, mình không thể ngăn được cước bộ của con người này.

Hôm nay từ biệt, chẳng lẽ sẽ là âm dương xa cách?

Đừng nói năm tháng trôi qua, sông nước lúc cạn lúc đầy, nếu không còn nhìn thấy gương mặt của hắn, trái tim y sẽ đau thấu ra sao nhỉ?

Dùng dằng hồi lâu, nhiều lời vô ích, Sửu Nô dần lòng, hạ quyết tâm gỡ bàn tay gầy ra khỏi vạt áo mình. Lưng vừa xoay lại, còn chưa kịp cất bước, đã bị hơi ấm bao lấy. Mạc Ly ôm chầm lấy hắn. Thân thể tiếp xúc, quyến luyến như ngày đông chung giường hôm nao.

“Buông ra.” Cảm giác được mái đầu nhỏ sau lưng khẽ lắc. Trán Sửu Nô nổi gân xanh, “Ta bảo buông ra.” Cảm giác được bố sam đã bị lệ nhuộm ướt đầm.

Sửu Nô rít khe một cái, xoay người, cướp lấy đôi môi đang nức nở. Hắn dễ dàng ôm Mạc Ly lên, làm y chỉ có thể ôm lấy bả vai hắn. Nụ hôn vẫn diễn cuồng, đôi môi Mạc Ly với hắn như mưa rào ngày nắng hạn.

Hơi thở càng thêm dồn dập. Tờ máu lấp kín đôi mắt Sửu Nô, “Giờ ngươi hối hận còn kịp.”

Mạc Ly vùi mặt vào ***g ngực Sửu Nô, hai tay kéo lấy vạt áo hắn.

Sửu Nô nào chịu nổi sự im lặng ám muội này. Nháy mắt, Mạc Ly đã bị lột hết xiêm y, *** trên giường. Sửu Nô cũng trút bỏ tất cả, để lộ thân thể ngăm đen rắn chắc, khiến Mạc Ly xấu hổ, mặt muốn xuất huyết.

Hắn ngậm lấy hồng anh trước ngực y, mút mát đến nhức nhối, khoái cảm đến tê dại.

Học y nhiều năm, đương nhiên Mạc Ly biết chuyện Long Dương giữa đàn ông với nhau. Nhưng hôm nay, chính y trải nghiệm thực tế, cũng hết như con gái mới lấy chồng, vô cùng hoảng loạn.

Sửu Nô hôn dọc xuống, “Bỏ tay ra nào.”

Ra Mạc Ly vẫn lấy tay che đi hạ thể. Dù sao thì để Sửu Nô thấy nơi tư mật của mình cũng khiến y ngượng ngùng lắm, “Ta, ta...”

Có phần mất kiên nhẫn trước sự lúng túng của Mạc Ly, Sửu Nô chụp lấy tay y, kéo lên đầu đè xuống. Hắn dùng đầu gối tách đùi y ra.

“Ngươi, ngươi đừng nhìn...” Trông thấy Sửu Nô nhìn thẳng vào hạ thân của mình mà bất động, Mạc Ly xấu hổ cực độ, nghiêng mặt qua một bên.

Sửu Nô nâng cằm y lên, “Xấu hổ cái gì, để ta thưởng thức ngươi.”

Dứt lời, môi lại hôn môi.

Mạc Ly thật sự động tình rồi, Sửu Nô cũng đã vận sức chờ phát động. Hắn cúi đầu, muốn công thành đoạt đất. Tiếng lẩm bẩm mơ hồ “Vì sao... vì sao lại nguyện ý...?” xen lẫn động tác.

Mạc Ly luồn tay vào mái tóc dày của hắn, “Nếu, nếu ngươi còn bận lòng, đừng cam tâm chết đi, được không...?” Đôi mắt linh động như nai con mang theo chút ai oán. Chân thành như vậy, thiện lương như vậy nhìn Sửu Nô, khiến trái tim hắn bị vạn quân trọng vật lung lay.

Hoàn toàn chiếm lấy thân thể này, Sứu Nô hôn lên hạt lệ trào ra nơi khóe mắt Mạc Ly, “Ly Nhi, ta phải làm gì mới tốt cho người? Ly Nhi, Ly Nhi...”

Hôn cuồng dã, luật động không ngừng.

Mạc Ly đã sớm bị chôn vùi giữa những xúc cảm cuộn cuộn kéo tới. Làm sao y có thể nghe ra thâm ý của Sứu Nô? Điều y có thể làm, chỉ là khấn thiết ôm chặt cánh tay hắn, bắt lực thần phục dưới thân hắn mà thôi.

Nén đã tàn, một lần nữa màn được vén lên, kích tình qua đi, Mạc Ly kiệt sức dựa vào lòng Sứu Nô. Đột nhiên, một cái gì đó thực lạnh áp lên da y, Mạc Ly mở mắt, sờ sờ khối ngọc trên ngực: “Đây là...”

Sứu Nô chỉnh lại dây đeo khối ngọc cho vừa vặn. Mặt ngọc trong suốt, phần đỉnh đầu ẩn hiện sắc lục, là kỳ vật hiếm thấy, “Giờ ta chẳng có gì nên hôn, chỉ có thứ này do phụ thân truyền lại, tặng cho người.”

Mạc Ly nhồm đậy, “Không được, chẳng phải người ở đây ai cũng đeo ngọc bội hộ thân sao? Lần này người rời đi nguy hiểm khó lường, đưa cho ta rồi người phải làm sao?”

Sứu Nô không để tâm, kéo Mạc Ly nằm xuống, để y gối đầu lên tay mình, “Không sao, mạng ta lớn, chết không nổi, ta chỉ lo cho người thôi...”

Nhìn y vẫn thất thần, Sứu Nô lại nổi tà tâm. Hắn luồn tay tới hậu huyệt Mạc Ly gãi gãi, áp má vào gáy y cọ cọ.

“Bỉ ổi, ta đang lo cho người, người còn định giở trò gì?!” Vỗ nhẹ một cái lên mặt Sứu Nô, y ngồi dậy, kéo tấm chăn che thân, xuống giường đi giày.

Sứu Nô nhắc nửa mình, nhìn Mạc Ly, ánh mắt thâm sâu, im lặng. Mạc Ly bước tới gần ngẫm, mở cơ quan, lấy ra khối long thủy ***.

Dưới ánh đèn, long thủy *** trong tay y lấp lánh, trong bóng đêm óng ánh sắc vàng. Quay lại giường, y đeo sợi dây lên cổ Sứu Nô, “Không thể không có vật hộ thân, thứ này dù không bằng ngọc bội của người, nhưng cũng là di vật cha mẹ ta để lại. Giờ tặng người, hy vọng họ có thể phù hộ người bình an...” Nói đến nửa sau, thanh âm trở nên nghẹn ngào, Mạc Ly ngoảnh mặt, lặng lẽ gạt lệ.

Sờ sợi dây trước ngực, Sứu Nô siết lấy Mạc Ly vào lòng, “Vì những lời này, ta nhất định trở lại, Ly Nhi, nhất định sẽ trở lại...”

Thân thể Sứu Nô lại tiến tới, một lần kích tình nữa khiến Mạc Ly chóng đờ không nổi. Vất vả mãi Sứu Nô mới buông tha cho y, đôi mắt Mạc Ly díp lại.

Sứu Nô khều khều vành tai y, xùy xùy con sâu ngủ, “Ban nãy đã nói tên thật cho người, có nhớ không vậy?”

Mạc Ly gạt bàn tay phiền nhiễu của Sứu Nô, “Đừng quấy nữa, nhớ rồi...”

“Vậy ta tên gì?” Hơi thở ấm áp phả lên mặt, vừa nhột, vừa dễ chịu.

“Ừm...Hàn Tử Tự...”

Chung quanh cuối cùng cũng tĩnh lặng hoàn toàn, Mạc Ly như nguyện chìm vào giấc ngủ.

Chỉ là, lúc tỉnh lại, bên gối đã không còn hơi ấm của người ấy.

17. Chương 17: Chân Tướng 1

Từ lúc Hàn Tử Tự rời đi, đã qua nửa tháng. Mạc Ly vốn tưởng bản thân sớm quen với thân phận “khách qua đường” của hắn, vậy mà lần này ly biệt lại đau thấu lòng. Ngày ngày mặt trời lặn, mỗi lần đóng cánh cửa nặng nề, Mạc Ly lại không thể ngừng việc dõi mắt về con đường mòn xa xăm. Thi thoảng gió lay, đám cỏ rung rinh, bắt giắc nhớ tới bước chân cổ nhân. Mỗi lần như vậy, Mạc Ly chạy về phía trước vài bước, đứng đó nhìn bên dò một lúc, sau cùng vẫn xoay lưng cúi đầu, có chút cô độc.

Ngày vắng khách, Mạc Ly đóng cửa sớm, lững thững bước theo con đường mòn ngày nào tới bến sông. Chiếc thuyền nhỏ cũ mục, lênh đênh theo dòng nước. Hôm nay gió nam ấm áp chuyển lạnh, không biết người ở phương trời ra sao? Mạc Ly chỉ có thể trầm lặng khẩn cầu, mong cho hân được bình yên vô sự.

Tâm tư cứ miên man như vậy, từ lúc trăng lên đến lúc sao xuống, Mạc Ly vẫn cứ như vậy. Trong lòng chỉ toàn ký ức và ký ức, tháng ngày ngọt ngào cùng người ấy hôm qua đã cạn khô thành nỗi nhớ da diết chưa xốt hôm nay.

Lẽ nào, đây là mùi vị tình yêu?

Cũng may, sự cô đơn này không tiếp tục nữa, Được Lang cùng Trình Cửu Nhụ đã trở về sau nhiều ngày rời khách điểm. Mạc Ly phần chần bắt lấy cả hai, kiểm tra từ trước ra sau, từ trên xuống dưới một lần, không thấy ai bị thương tổn gì mới yên lòng.

Được Lang vừa nhìn thấy Mạc Ly, lập tức quăng luôn Trình Cửu Nhụ, phóng tới bế bổng y lên. Trình Cửu Nhụ vẫn ôm bộ dạng vân đạm phong kinh, thâm nho bí hiểm, nhìn Được Lang hí ha hí hửng cũng chỉ giật giật khóe môi rồi thôi.

Bôn ba mấy tháng, con sâu tham ăn trong bụng Được Lang kháng nghị đã lâu, hơn nữa còn gặp lại Mạc Ly sau một thời gian dài như vậy, nhất định phải ăn uống linh đình mới thỏa.

Bận rộn suốt một buổi chiều, trên bàn đã đầy ắp thức ăn, Được Lang chẳng thèm khách khí, múa đũa liên tục, ngẫu nhiên như hổ đói.

Mạc Ly lau tay lên tạp dề: “Ăn chậm thôi, nghẹn bây giờ.” Lại chợt nhớ đến nồi canh, liền vội vàng vào bếp trông.

Lát sau, chừng hai phút, Mạc Ly đã bưng ra một bát canh tỏa hương. Vừa đẩy cửa ra phòng ngoài đã bị dọa sợ hết hồn. Bên ngoài, Được Lang nhàn nhã ngồi trên đùi Trình Cửu Nhụ, ăn cá được đối phương tách xương, dứt tới tận miệng.

Được Lang ngả ngả say, không phản ứng gì. Mà có muốn phản ứng cũng vô ích, bởi tay Trình Cửu Nhụ đang ôm chặt lấy hông cậu.

Không khí đang như vậy, bỗng nhiên Mạc Ly ôm bát canh xuất hiện, Được Lang giật mình nhảy dựng lên, kéo theo vô số bát đĩa nhảy theo.

Thấy Mạc Ly “chết lặng”, Được Lang cũng máu dồn lên não, mãi không bật nổi câu nào biện bạch.

Trình Cửu Nhụ nhìn hai bên lặng câm một lúc thật lâu, thở dài, mặc kệ Được Lang giãy giụa thế nào cũng vẫn ấn cậu ngồi xuống lòng mình, “Mạc Ly chẳng phải người ngoài, chuyện chúng ta sao giấu hân được?”

Thấy Trình Cửu Nhụ chưa nhận được sự đồng ý của mình mà đã thú nhận, Được Lang bưng bưng lửa giận, đẩy Trình Cửu Nhụ một cái, “Khốn nạn, ai cho người lảm miệng chứ, chưa đến mức đó!” Dứt lời, cơm cũng bỏ, chạy biến đi.

Mạc Ly bây giờ mới hoàn hồn, đặt bát canh nóng xuống, “Được Lang, không uống canh ư?”

Đáp lại y chỉ có một loạt âm thanh loảng xoảng leng xeng.

Mạc Ly liếc Trình Cửu Nhụ một cái: “Huynh cũng đừng có ép hân quá, cẩn thận hân trốn đi đấy.”

Trình Cửu Nhụ làm như không có chuyện gì xảy ra, đôi đũa vẫn tiếp tục chiến đấu với đồ ăn, “Trước giờ ta để hân tự do quá rồi, hân cũng chẳng trốn; không bằng cứ bức hân một tí, rồi sẽ quen.”

Mạc Ly trợn mắt, ngồi xuống bệ bát.

Trình Cửu Nhụ gấp một miếng thức ăn vào bát Mạc Ly, “Giờ hân đã là của ta rồi, chỉ là da mặt mỏng. Nếu tiện thì người khuyên hân hộ ta, xưa nay hân hay nghe người.”

Mạc Ly và vài miếng cơm, ậm ừ.

Ăn uống thu dọn xong, y hâm lại một bát canh rồi bưng vào phòng. Lúc đẩy cửa vào, quả nhiên Được Lang đang vắt chân nằm khểnh trên giường mình, nhìn trần giường suy nghĩ.

Thấy Mạc Ly vào, Được Lang trở mình, ai biết tư thế thế nào mà eo lưng mềm oặt, ngã lại giường.

“Sao thế, tự nhiên đau lưng?” Mạc Ly vội lại gần, vén áo Được Lang lên, xoa xoa lưng cho cậu.

Được Lang đau tới nghiêng rặng, lều bàu: “Mẹ nó, tất cả là do cái tên tướng số chết tiệt...” Câu nói mang theo âm sắc oán thán của cô dâu mới cưới khiến Mạc Ly thỉnh thoảng nhớ tới chuyện mình cùng Hàn Tử Tự hôm nào, quả thật mệt lắm... Sắc mặt y đỏ ửng lên.

Được Lang được xoa một lúc thắt lưng mới đỡ đau, bèn xuống giường ăn canh. Dây thần kinh của cậu ta trước nay thô kệch, buột miệng không nghĩ mà hỏi: “Người thay giường mới à? Không giống ngày trước.”

“Ừm...” Mạc Ly hơi chút xấu hổ, “Có muốn uống thêm canh không? Ta múc thêm một bát.”

Được Lang đoạt lại chiếc bát không từ tay Mạc Ly, “Không uống nữa, no quá rồi.”

Mạc Ly nhớ tới lời nhờ vả của Trình Cửu Nhụ, đang nghĩ phải nói sao với Được Lang. Chuyện này thật khó mở miệng, “Chuyện người, người và Cửu Nhụ, ừm, đại khái ta cũng biết...”

“Cái gì?!” Được Lang như ngồi phải lửa, nhảy phắt lên, “Khốn nạn, ông đây tìm hấn tính sổ! Hấn không xấu hổ nhưng ta có!”

Mạc Ly vội vàng kéo cậu ta lại, “Đừng thế chứ, lưỡng tình tương duyệt mà, người khác ao ước còn không kịp, xấu hổ cái gì?”

“Hừ!” Được Lang tức giận vung tay ra, “Ta bị thương chứ có phải hấn đâu? Hấn đương nhiên là ung dung rồi!” Được Lang cầu nhàu.

“Hả? Người nói gì?” Nhất thời Mạc Ly không nghe rõ.

“Ồ, không, không có gì, ha ha...” Được Lang rất đỗi vấn đề này, phải mau mau chuyển đề tài. Cậu nghĩ nghĩ một chút: “Phải rồi, Sửu Nô đâu? Sao không thấy hấn hả?”

“A?” Không ngờ Được Lang đột nhiên lại hỏi tới người đó, Mạc Ly thoáng sửng sốt, “Ừm, thì... Hấn đi rồi...”

Được Lang nổi cơn tam bành: “Tên nhãi đó, giải độc cho hấn, đừng nói vài trăm nghìn hoàng kim, đến ngay một lời tạ ơn cũng không có đã bỏ đi?! Tướng Độc Được Lang ta là ai, ở đâu ra cái giá rẻ bèo thế? Lần sau thấy hấn thì nhất định phải nhốt lại khách điểm làm cu li tám mươi năm!”

“Đừng mà...” Mạc Ly đang muốn biện giải thì bị Được Lang cắt lời.

“Ta nói này Tiểu Ly, người tốt bụng quá đấy. Nhìn cái tên Sửu Nô kia chẳng phải người tốt, chúng ta không ở đây, hấn có bắt nạt người không? Có không? Nói đi ta trả thù cho!”

Nghe tới đây, Mạc Ly cứ như thể đi vào cõi tiên. Bắt nạt? Chắc là có, nhưng Mạc Ly không nhớ. Y chỉ nhớ, người ấy rất tốt. Y nhớ lúc mình bị rơi xuống bể, nhớ buổi chiều nhìn thuyền trên sông ngày dương thương, nhớ lời thủ thỉ an ủi đêm nao. Nhớ hơi thở nóng rực của hấn, nhớ nụ hôn điên cuồng, nhớ sự chiếm giữ phóng túng...

Bỗng nhiên lòng đau thắt lại. Không kiềm được tiếng thở dài, vành mắt Mạc Ly xót xa, nước mắt bắt tri bắt giác rơi xuống.

Lần đầu tiên chứng kiến cảnh Mạc Ly khóc, Được Lang cứng đờ, không dám nói bậy nữa, “Tiểu Ly, người sao thế? Người, người đừng làm ta sợ!”

Thấy bản thân thất thố, Mạc Ly vội vàng quệt lệ, “Ta, ta không sao. Mấy hôm nay thất thường, ngủ một giấc là ổn thôi...”

Sợ Được Lang gặng hỏi tiếp, Mạc Ly vội dọn bát, đứng dậy rời đi.

“Tiểu Ly, người đứng lại, kể rõ ra hăng...”

“Xoảng”

Bát rơi, vỡ tan thành từng mảnh.

Trong nháy mắt, những mảnh sứ trên đất gọi tới hình ảnh người nọ tràn trề máu tươi trong đầu Mạc Ly. Lễ nào đây là điểm báo không lành? Đầu óc hỗn độn, Mạc Ly mềm nhũn ngồi xuống, nếu không có Được Lang đỡ, có lẽ Mạc Ly đã ngã lên những mảnh vỡ rồi.

Ba chân bốn cẳng đem Mạc Ly về giường, Được Lang theo thói quen bắt mạch cho y.

“Được Lang, ta không sao, người...”

Được Lang dò mạch của Mạc Ly, thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm trọng, “Đừng nói nữa.”

Mạc Ly đành phải im lặng.

Được Lang lần thứ hai xác nhận chẩn đoán, đưa đốt ngón tay dò lại cổ tay Mạc Ly.

Thấy Được Lang không nói chuyện, Mạc Ly sốt ruột, “Có gì không ổn sao?”

Được Lang nhíu mày, “Người... gần đây có phải như đang thích ai đó không?”

“...”

“Cảm thấy tim đập mạnh, không gặp thì nhớ da diết, thi thoảng còn gặp ảo giác?”

“...”

“Im lặng tức là thừa nhận.”

Có cảm giác không ổn dâng lên.

Được Lang nói: “Nếu không sai thì người đã trúng loại độc gọi là ‘Thể Hồn ti’.”

[8: ti: tư.]

Trái tim buốt rát, Mạc Ly chặn tay lên ngực, hít một hơi, “Thể hồn ti? Là cái gì?”

Được Lang nhét Mạc Ly vào chăn, “Đó là một loại tơ do một loại cỏ trùng tên ‘thể hồn’ nhả ra. Loại độc này được con gái Miêu Cương dùng rất phổ biến với người thương của mình, tuy là độc nhưng không gây tổn hại tới cơ thể, nhưng sẽ ảnh hưởng tới tâm trí.”

Thấy Mạc Ly chỗ hiểu chỗ không, Được Lang thở dài, tiếp tục giải thích: “Con gái Miêu Cương thường hạ thể hồn cỏ vào chính bản thân, sau đó đem chỗ tơ mà thể hồn cỏ nhả ra lên cho người đàn ông mình thích ăn. Như thế, trong tâm trí người đàn ông sẽ bị mẫu cỏ nhả tơ quấn lấy, dần dần yêu người con gái mang mẫu cỏ.”

Mạc Ly nắm chặt vật áo, “Nam giới cũng có thể dùng mẫu cỏ ư?”

“Thể hồn cỏ tuy là do con gái Miêu chế ra, nhưng ai dùng mà chả được.”

Trong đầu như bị ngũ lôi giáng xuống, đầu óc đặc dính lại. Giữa cơn mù mờ, từng chi tiết nhòe tối, lộn xộn xen lẫn. Ở đó, dường như có manh mối, nhưng không thể nào ngoi lên được, ép người ta tới giới hạn.

Đầu muốn nứt ra. Mạc Ly ôm lấy đầu mình, ngã vật xuống giường. Tai nghe thấy tiếng Được Lang gọi một cách kinh hãi.

18. Chương 18: Chân Tướng 2

Sau khi tỉnh lại, trước mắt Mạc Ly là một màn sương, xa xa lóe nhè nền chập chờn, dường như chỉ một khắc là nó sẽ lụi tắt. Trong tia sáng đó, bóng tối đặc quánh, ánh sáng đó làm nó mờ đi, khiến y xác định mình không mơ.

“Mạc Ly, tỉnh rồi?”

Bên tai vang lên giọng nói nhẹ nhàng, Mạc Ly dần phục hồi, bên giường là Trình Cửu Nhụ.

“Ừ...”

Đỡ Mạc Ly dậy, Trình Cửu Nhụ đặt một chiếc gối sau lưng y.

“Được Lang đâu?”

Trình Cửu Nhụ đáp: “Ta bảo hần đi ngủ rồi. Người biết đấy, tính hần rất lỗ mãng, nếu biết những chuyện không nên biết, ta lo hần sẽ làm cục diện này hồng bết.”

Mạc Ly nghe vậy, cảm kích mỉm cười, “Là huynh chu đáo.”

Trình Cửu Nhụ đưa cho Mạc Ly một chén trà nóng, “Thể Hồ ti là độc, kẻ nào hạ, người hần rõ ràng hơn ai hết?”

Mạc Ly cầm chén trà mà tay run lên, suýt nữa làm nó đổ lên giường. Ngơ ngác nhìn hơi nước bốc lên, đôi mắt Mạc Ly bị thấm ướt rồi. Mặc dù khổ sở, nhưng y vẫn gật đầu.

“Là Sứ Nô?”

Tay cầm chén trà bất giác siết lại, “Ừ.” Lời đáp nhỏ đến độ không thể nghe thấy.

Trình Cửu Nhụ nhú mày: “Sứ Nô cổ tình hạ loại độc này với người, nếu không phải hữu tình thì hần có mục đích khác...”

Mạc Ly khẽ cúi đầu, nhìn về hướng khác, tựa hồ không muốn biết gì hết.

Nhìn Mạc Ly bất giác phản ứng mâu thuẫn vậy, Trình Cửu Nhụ hiểu chuyện đã phát triển theo chiều hướng tương đối nghiêm trọng. Chàng thở dài: “Xem ra không phải là người không có tình ý với hần. Thể Hồ ti tuy là độc tương tự, nhưng hạ vào người lại không thấy dị ứng, điều này có lẽ cũng là thuận theo tâm ý người.” Ngón tay Trình Cửu Nhụ khẽ gõ vào ván giường, những tiếng động có quy luật vang lên.

“Có lẽ, đôi khi không biết gì lại vui.”

Trình Cửu Nhụ đỡ Mạc Ly nằm xuống, “Được rồi, người đừng để ý quá, nghỉ ngơi cho khỏe đi, có chuyện gì thì để mai nói.”

Đắp chăn cho Mạc Ly xong, Trình Cửu Nhụ muốn ra ngoài. Tay vừa mới chạm vào cánh cửa, tiếng Mạc Ly thoáng vang lên, “Cửu Nhụ, ta...”

Trình Cửu Nhụ xoay người lại, “Người chắc chắn? Sự thật có thể khiến người tổn thương.”

Mạc Ly cắn môi, nhắm mắt, đủ thấy trong lòng y cũng đang diễn ra một màn tranh đấu dữ dội. Tay lén đưa vào nội y, mò tới mảnh ngọc quyết mang đậm hơi ấm của mình, “Xin huynh giúp ta, Cửu Nhụ.” Mạc Ly ngẩng lên, con người trong vắt, toát lên sắc thái bình tĩnh.

Trình Cửu Nhụ quay lại bên giường Mạc Ly: “Không phải ta không muốn giúp người, mà là thân thể Sứ Nô rất thần bí, trong thời gian ngắn ta chưa tra được.”

Mạc Ly vuốt nhẹ mảnh ngọc quyết, “Đêm đó, trước khi rời đi, hần nói cho ta biết tên hần — Hàn Tử Tự.”

“Hàn Tử Tự?” Trình Cửu Nhụ nghĩ nghĩ, “Viết như thế nào?”

Mạc Ly viết vào lòng bàn tay Trình Cửu Nhụ. Mỗi một nét chữ lại khiến hai đầu chân mày Trình Cửu Nhụ chau lại, “Chẳng lẽ là người đó? Nhưng thiên hạ này lắm kẻ trùng tên, còn manh mối khác không?”

Mạc Ly lấy miếng ngọc bối trong lòng ra, đưa cho Trình Cửu Nhụ.

Sau một hồi quan sát, Trình Cửu Nhụ vô cùng kinh ngạc: “Ngự Long lệnh?! Hần đưa người cái này?”

Mạc Ly nghi hoặc: “Đây không phải là một miếng ngọc bình thường à?”

Trình Cửu Nhụ lắc đầu: “Một khối ngọc quyết không hề đơn giản. Người biết đấy, thấy ngọc quyết như thấy môn chủ môn phái, không những ra lệnh được cho Thiên môn mà còn cả quần hùng võ lâm thiên hạ, sai đâu đánh đó. Vốn dĩ ta còn chút nghi ngờ, nhưng nếu hần đã đưa thứ này cho người, thân phận của hần đã rõ ràng rồi.”

Trình Cửu Nhụ đưa ngọc quyết lại cho Mạc Ly. Y nhận lấy nó. Nghe Trình Cửu Nhụ giải đáp, không biết thì chẳng làm sao, nhưng biết rồi thì y rất coi trọng vật này.

“Hắn đưa nó cho người, lại nói ra tên thật của mình, xem ra hắn đã gián tiếp cho phép người biết thân phận của hắn. Hàn Tử Tự vừa mới tiếp nhận chức môn chủ Thiên môn từ người cha mới qua đời. Nhiều năm trước hắn theo Thiên Hữu cung bá Vô Tâm La Hán làm thầy, trong giang hồ người biết mặt hắn không nhiều lắm.

Thiên Môn là trụ cột của võ lâm bạch đạo, tuy phụ thân của Hàn Tử Tự vì tận lực đối đầu với ma đạo Nhất Ngôn đường mà hy sinh, nhất thời khiến chính đạo như rắn mất đầu, nhưng thế lực của Thiên môn trong võ lâm vẫn không thể khinh thường. Thêm nữa, cha hắn khi sinh thời vẫn đảm nhận chức minh chủ võ lâm, chưa tới đại hội võ lâm bốn năm một lần nên theo thông lệ, cũng do Hàn Tử Tự đại diện tiếp nhận.”

Mạc Ly hỏi: “Chẳng lẽ người bạch đạo bất mãn Hàn Tử Tự còn trẻ đã đảm nhiệm chức vụ to lớn nên mới nhân lúc thế lực của hắn chưa bình ổn, hạ độc thủ?”

Trình Cửu Nhụ vuốt cằm: “Rất có khả năng, giang hồ lòng người hiểm ác, mấy kẻ tự xưng danh môn chính phái, sau lưng giấu giấu giở giở, còn hơn cả người trong ma đạo.”

Mạc Ly lo lắng: “Thảo nào lần này hắn bảo, trở về là một phen cử tử nhất sinh...” Nghĩ tới ngày chia tay hôm đó, trái tim Mạc Ly như bị vạn đao dày xéo, “Cửu Nhụ, huynh nói xem, là vì hắn không muốn liên lụy tới ta nên mới...”

Trình Cửu Nhụ ngắt lời: “Có thể thôi, nhưng chuyện đó vẫn chưa thể giải thích động cơ hắn lại hạ Thế Hồ ti vào người.”

Tâm trạng Mạc Ly rối bời, nhất thời không biết đáp sao.

“Sao người không tự đi hỏi rõ, đỡ mất công nghi ngờ vẩn vơ.”

Mạc Ly chán nản: “Ta cũng có ý này, nhưng thiên hạ rộng lớn như vậy, biết tìm hắn ở đâu?”

Trình Cửu Nhụ lên tiếng: “Chuyện giang hồ, bạn giang hồ. Dù người không có cách, cũng đừng quên ta với Dục Lang, rồi cả bọn Tam Nương nữa, chúng ta lẫn lộn bao lâu rồi. Chờ ta gửi một lời nhắn đã, có tin tức về sẽ đưa người đi.”

Mạc Ly yên lòng hơn, cầm tay Trình Cửu Nhụ, “Cảm tạ.”

Bàn tay Mạc Ly hơi lạnh, chênh lệch với Trình Cửu Nhụ rất nhiều. Chàng vỗ vỗ mu bàn tay ấy, “Yên tâm, đừng nghĩ nhiều, ngủ đi.”

Mạc Ly gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt.

Trình Cửu Nhụ ra ngoài, khép cửa lại, “Mạc Ly, không biết lúc nào sớm muộn gì mới mang tới một người chân thành sưởi ấm người...”

Phóng chừng, tối nay Mạc Ly khó mà chợp mắt.

19. Chương 19: Chân Tướng 3

Chuẩn bị nghỉ ngơi dưỡng sức mấy ngày, ngay khi Trình Cửu Nhụ nhận được tin về Hàn Tử Tự, hai người quyết định tới Biện Kinh, tức nơi tổng đà của Thiên môn ngự tại.

Khoảng một tháng trước, giang hồ vì ai đó xuất hiện mà sôi sục. Trước đây vẫn có tin đồn rằng tân nhiệm môn chủ Hàn Tử Tự từ biệt sư phụ Vô Tâm La Hán, rời Thiên Hữu cung rồi biệt tích, Thiên môn điều động mấy vạn môn đồ rải khắp cả nước, kiểm tìm khắp nơi mà vẫn không dò ra dấu vết.

Trùng hợp vào chính lúc đó, thế lực tà đạo Nhất Ngôn đường ngày một phát triển, chính đạo lại như rắn mất đầu, khó tránh một phen rung động, lòng người bất an.

Thương Long môn nhiều năm qua lúc nào cũng đứng dưới Thiên môn thừa dịp này bành trướng thế lực, dù chưa nói rõ, nhưng mơ hồ là muốn thay thế vị trí Thiên môn.

Tin đồn này nổi lên khắp bốn phương, khiến mọi chuyện rối rắm vô cùng. Phàm là chỗ nào có thuyết thư tiên sinh, chỗ đó sẽ có chuyện về Hàn Tử Tự.

Có phiên bản nói Hàn Tử Tự sau khi tạm biệt sư phụ, gặp được đại mỹ nữ dung mạo phần hồng như thiên tiên, giác ngộ công danh lợi lộc thế sự không thú vị bằng, dắt tay mỹ nữ đi quy ẩn sơn lâm.

Có phiên bản lại nói Hàn Tử Tự học nghệ không ***, thêm chuyện cha mất, sợ trở về Thiên môn sẽ gặp phải những kẻ không phục tùng mà tạo phản, thành vật hy sinh trong cuộc đấu đá tranh giành quyền lực, vì vậy chỉ có thể trốn mất dạng.

Và phiên bản đang lưu hành rộng rãi nhất nói là Hàn Tử Tự trên đường hạ sơn hồi hương, gặp phải cao thủ mai phục của Nhất Ngôn đường. Khổ chiến ba ngày ba đêm, dất đá mịt mù, trời u đất ám, nhưng cuối cùng không địch lại bọn tà đạo ti tiện dùng chiến thuật lấy thịt đè người. Hàn Tử Tự bị giam giữ, bây giờ đang ở trong thủy lao của Nhất Ngôn đường.

...

Dọc đường, Mạc Ly được nghe không ít phiên bản, nét mặt tuy không tỏ vẻ mấy nhưng bụng thì cười thầm. Cái gọi là mồm miệng thế gian là đây. Nếu không phải bản thân biết rõ chân tướng, khéo cũng sẽ tin một hai phiên bản. Cũng phải thừa nhận, mấy thuyết thư tiên sinh này kể chuyện mới tỉ mỉ chi tiết, diên loan đảo phượng thế nào, cơ hồ đối trắng thay đen được.

Nhưng mà, bây giờ Hàn Tử Tự đã trở lại Thiên môn cũng được một thời gian rồi. Thời điểm Hàn Tử Tự xuất hiện ở Thiên môn và Sứ Nô rời đi đã giúp Mạc Ly càng thêm xác định... Sứ Nô chính là tân nhiệm môn chủ Hàn Tử Tự của Thiên môn.

Tục ngữ có câu “nơi nào có người, nơi đó là giang hồ”. Cho dù Hàn Tử Tự thật sự hiện thân thì lời đồn trên giang hồ vẫn tiếp tục nổi lên, hết đợt này đến đợt khác. Hẳn vốn đã ít lộ diện, dẫn tới lời đồn khắp bạch đạo là đó không phải Hàn Tử Tự thật.

Điều này cũng khó trách, kẻ tự xưng là Hàn Tử Tự này tuổi trẻ anh tuấn, diện mạo như quan ngọc, phong độ vô cùng, tuy mang phong thái của một đại tướng nhưng lại không có bất kỳ một tín vật nào của môn chủ Thiên môn trong người, kể cả Ngự Long lệnh do phụ thân giao cho cũng thất lạc.

Ngự Long lệnh là vật quan trọng thế nào, há nói không tìm thấy là không tìm thấy thật?

Vì thế có người đồn, Hàn Tử Tự đó là do Thiên môn tìm người thế thân để ổn định vị thế trên giang hồ. Nếu không phải có sự xác nhận từ lão quân gia đã hầu hạ tại Thiên môn lâu năm, cộng thêm một thân tuyệt thế vô công chấn động trời đất mà chỉ đệ tử của Vô Tâm La Hán mới có, e khó mà ngăn được miệng lưỡi thế gian.

Vất vả di chuyển nửa tháng, Mạc Ly ngồi trong một quán trà ở Biện Kinh sầm uất. Y ăn vận mộc mạc, lặng lẽ ngồi nhâm nhi chén trà thơm cùng nỗi băn khoăn trong lòng. Mạc Ly không hiểu chuyện giang hồ, dọc đường nhờ cậy hết vào Trình Cửu Nhụ.

Nhớ lại ngày hai người rời khách điếm, Dược Lang sống chết muốn theo, nhưng Trình Cửu Nhụ kiên quyết không cho. Mạc Ly khuyên nhủ nửa ngày trời mới giữ được Dược Lang ở lại trông chừng khách điếm. Trình Cửu Nhụ nói, Dược Lang có Phá Quân *** hiểm thấy chiếu mệnh, tới Biện Kinh gặp phải long khí hoàng thành, rất không tốt. May mà Dược Lang bị Trình Cửu Nhụ quấn chặt, không dám cãi lời, cứ như cún con bị vớt bỏ, đáng thương nhìn theo chiếc xe rời đi.

Hai người ở trọ tại một khách sạn bình dân. Dàn xếp ổn thỏa, Trình Cửu Nhụ lên tiếng: “Người nghỉ tạm ở đây trước hẵng, ta đi tìm hiểu qua về hành tung của Hàn Tử Tự rồi sẽ an bài tiếp.”

Một mình chờ ở khách sạn, mở cửa sổ ra là có thể thấy khung cảnh đường phố bên dưới tòa lầu vui vẻ, nào nhiệt nhượng nào. Khung cảnh ấy tựa như chẳng có chút liên hệ với Mạc Ly, y quanh quẩn đến nỗi bất giác miên man suy nghĩ.

Sứ Nô bây giờ lắt mình một cái trở thành một đại nhân vật có tầm cỡ trên giang hồ. Ngày trước hẳn ở khách điếm cũ nát giúp y rửa bát bửa củi, thật nghèo túng. Giờ chỉ là ký ức xa vời mà thôi.

Mối nhân duyên với hắn đẹp như sương sớm, là y khắc cốt ghi tâm, nhưng còn Hàn Tử Tự?

Mạc Ly không biết.

Chẳng rõ có phải vì Thế Hồ ti hay không, chỉ cần nghĩ tới giọng nói, dáng vẻ của người kia, y lại không kiềm được lo âu và nhung nhớ. Đôi lúc trên đường đi, y từng nghĩ tới chuyện lui bước.

Có lẽ nên quay lại khách điểm, an tâm chờ hần quay lại. Có lẽ mọi chuyện cũng không tới nỗi tệ vậy...

Nhưng sau bao lần “có lẽ”, vẫn không thể ngăn nổi mong muốn gặp lại người ấy thêm lần nữa.

Giang hồ tung bao tin đồn, y biết giờ hần đang lâm vào khó khăn. Bên ngoài cường địch, bên trong gian nan. Không biết phải là người trí tuệ dũng cảm như thế nào mới có thể ngồi lên được vị trí tối cao, biến nguy thành an trong chốn long đàm hổ huyết vậy.

Biết là lỗ mãng, không muốn gây phiền phức cho hần... Nhưng nếu có thể, y chỉ muốn từ xa liếc hần một cái, xác nhận hần bình yên, lòng sẽ an tâm?

Nghĩ như vậy, sắc trời cũng dần tối. Thoáng cái, đèn hoa đã treo. Trăng non lửng lơ chân trời, tựa hồ vì mặt đất rực rỡ quá mà ngại ngùng lấp ló. Gió đêm hiu hiu, có chút lạnh nhưng lại làm con người ta sáng khoái.

Trình Cửu Nhụ ra ngoài cả một buổi chiều cuối cùng cũng về. Hần đưa Mạc Ly tới Ngưng Thủy các — từ lâu lớn nhất Biện Kinh dùng bữa tối.

Trong gian phòng lịch sự tao nhã, Mạc Ly rót cho Trình Cửu Nhụ một ly đầy, “Hà có gì phải tốn kém thế, chỉ là một bữa ăn thôi mà, qua loa cũng được.”

Trình Cửu Nhụ cười: “Cả tháng trời chạy vạy, chúng ta đã chịu khổ không ít, có cơ hội thì phải khao mình một phen.”

Mạc Ly cũng cười: “Coi thế đi, huynh cũng đâu thích xa hoa phung phí, chắc là có sắp xếp gì đúng không?”

Trình Cửu Nhụ thâm ý nhìn Mạc Ly, “Đúng là không gạt được người. So với tên Được Lang cầu thả kia, người thật *** ý đấy!”

Mạc Ly vừa gấp thức ăn cho Trình Cửu Nhụ, vừa nói: “Sao nào, tên Được Lang cầu thả kia vẫn là đối tượng thủy chung của huynh đấy thôi, không phải à?”

Trình Cửu Nhụ bất giác nhoẻn miệng, không đáp, khẽ nhấp ngụm rượu.

“Nói chính sự đi.” Trình Cửu Nhụ nghiêm túc, “Ta nắm được thông tin là tối nay Hàn Tử Tự sẽ mở bữa tiệc chiêu đãi vài người bạn tri kỷ chí cốt ở Ngưng Thủy các này, lý do là...”

Mạc Ly nghe tới đây, tim bắt đầu nhảy loạn, “Ý huynh...”

Trình Cửu Nhụ gạt đầu, “Nhã gian ta đặt này sát vách với căn phòng Hàn Tử Tự mở tiệc.”

20. Chương 20: Chân Tướng 4

“Vậy...” Mạc Ly ấp úng, muốn hỏi thêm, nhưng Trình Cửu Nhụ lại đặt ngón trỏ lên miệng, ra hiệu im lặng. Mạc Ly hiểu ý, lời treo bên mép rồi đành nuốt lại.

Trình Cửu Nhụ đi tới bức tường ngăn giữa hai phòng, vẫy Mạc Ly lại.

Mạc Ly không có nội công hùng hậu như Trình Cửu Nhụ, chàng chẳng cần dán tai vào cửa cũng có thể nghe rõ đối phương bên kia trò chuyện.

Trình Cửu Nhụ nhìn Mạc Ly đặt tai lên tường như thế, hai chân mày cau vào một cái, khẽ cười rồi dùng nội lực đục thủng một cái lỗ trên tường.

Mạc Ly nhìn Trình Cửu Nhụ làm động tác “mời” thì có hơi ngượng, ngày thường y nhất định không bao giờ làm những chuyện lén lút như chó gà này.

Bên kia tường, loáng thoáng nghe ra khách khứa bắt đầu vào phòng, những câu xã giao qua lại vang lên.

Giọng nói ai đó quen thuộc truyền vào tai Mạc Ly, khiến y giật mình, không còn nhớ tới lễ nghĩa liêm sỉ gì nữa, vội vàng ghé mắt nhòm qua. Những khe nứt trên tường phần nào cản bớt góc nhìn của Mạc Ly.

Bên phải vị trí chủ trì là một thư sinh mặc thanh sam nho nhã, đeo một chiếc ngọc tiêu bích lục nơi thắt lưng lụa khảm ngọc lam.

Trình Cửu Nhụ kéo bàn tay Mạc Ly ra, viết mấy chữ lên lòng bàn tay y, cho y biết thân phận những người y nhìn được.

Thì ra người đeo ngọc tiêu chính là Tiêu Tương công tử, nổi danh một khúc tiêu chấn động Vân Nam của bạch đạo — Cổ Mạnh Tề.

Cổ Mạnh Tề cầm bầu rượu bạch ngọc trên bàn, rót cho hai người nữa. Xem ra, có ba người ngồi bên bàn, so vai vế thì hẳn là thấp nhất.

Ngồi bên trái vị trí chủ trì, một người mặc áo xám mộc mạc, tóc đơn giản được búi bằng một sợi dây trắng, ăn vận không hoa lệ như Cổ Mạnh Tề. Thế nhưng, từ chân mày người này có thể nhận thấy vẻ ngạo nghễ, ánh mắt kiên định, phong phạm hiệp khách. Nhìn thanh kiếm chém sắt như chém bùn đặt trên bàn, dù ếch ngồi đáy giếng cũng biết hẳn không phải kẻ mạnh nhất cũng là kẻ mạnh nhì.

Đó chính là thiếu trang chủ Lạc Hà sơn trang vang danh thiên hạ — Lý Tiêu.

Trình Cửu Nhụ trầm nghĩ: Hàn Tử Tự vừa trở lại Thiên môn không lâu đã lôi kéo được Cổ Mạnh Tề được xem như chích thủ khả nhiệt, tuổi trẻ tài cao trong bạch đạo về làm thuộc hạ. Lại thêm Lý Tiêu nữa, bạn thân từ nhỏ, cùng nhau luyện võ nô đùa đến tận khi Hàn Tử Tự bị đưa đến Thiên Hữu cung bái sư.

[9: chích thủ khả nhiệt: ý chỉ người có quyền lực.]

Nhìn mức độ thân thiết của ba người này, xem ra giao tình chưa cạn, có thể thấy thủ đoạn của Hàn Tử Tự không phải hạng thường.

Tầm nhìn lần thứ hai thay đổi. Nguyên nhân vì Cổ Mạnh Tề đứng dậy rót rượu cho Lý Tiêu. Lần này Mạc Ly thấy được người ngồi ở chủ vị.

Một thân bạch sam thanh nhã, vải dệt là tơ lụa Tô Châu thượng hạng, thêu ám vân thanh cao tú lệ. Bên ngoài còn khoác thêm một lớp lụa mỏng như cánh ve. Đai lưng màu thiên thanh, khảm một viên ngọc mắt mèo bích lục lớn.

Nhìn lên gương mặt, trên môi người ấy là nụ cười khiến trăng sao cũng phải biến sắc, rạng rỡ tới chói mắt. Mỗi lần nhấc tay đặt bước, từ trong ra ngoài đều tản mạn khí thế thật tự nhiên, khiến cho hai người xuất sắc bên cạnh cũng phải chịu lép vế.

Khó trách Cổ Mạnh Tề và Lý Tiêu tâm cao khí ngạo cũng phải cam chịu đứng sau.

Nhìn người ấy nói cười vui vẻ, hào sảng cạn từng ly rượu kính, không chút do dự... Hồi lâu mà đôi mắt Hàn Tử Tự vẫn như đuốc, không có dấu hiệu ngà say.

Trái lại, những kẻ rót rượu cho hắn, chẳng biết từ lúc nào rượu vào lời ra, càng lúc càng nhiều lời.

Mạc Ly trông thấy phong thái nổi bật của Hàn Tử Tự, biết hẳn đã biến nguy thành an trong những mối nguy trùng điệp, tảng đá nặng nề trong lòng tức khắc buông rơi. Chẳng biết bữa tiệc rượu này bao giờ mới kết thúc để y có thể bày tỏ chút nhớ nhung với người ấy...

Đang nghĩ tới đây, lại nghe Cổ Mạnh Tề lên tiếng: “Tửu lượng của Hàn huynh thực giỏi, thực giỏi! Cổ Mạnh Tề ta vốn tưởng mình ngàn chén không say, ở phương diện này sẽ trên được Hàn huynh một bậc, nhưng hôm nay xem ra là múa rìu qua mắt thợ, múa rìu qua mắt thợ rồi!”

Lý Tiêu cũng cười: “Tuy Hàn hiền đệ và ta tuổi tác tương đương, nhưng bàn về túc trí đa mưu, bản lĩnh gặp nguy không sợ, ngay cả ngu huynh cũng phải bái phục.”

Hàn Tử Tự vẫn không nhiều lời, chỉ nâng ly: “Huynh đệ quá khen, Hàn mỗ then không dám nhận, tự phạt ba chén.” Dứt lời liền cạn rượu, hai người bên cạnh lại trầm trồ tán thưởng.

Hàn Tử Tự tuy khiêm tốn, nhưng lúc nhận được lời khen cũng thấy vui vẻ.

Cổ Mạnh Tề tự rót rượu cho bản thân, gọi một tiếng “Hàn huynh”, muốn mở lời lại dừng.

Hàn Tử Tự nhảy bèn, “Hiền đệ có gì lo nghĩ, đừng ngại cứ nói.”

Cổ Mạnh Tề đáp: “Đương nhiên đệ tin tưởng vào thân phận của Hàn huynh, nhưng đệ lo ngại người Thương Long môn sẽ không đơn giản cho qua.”

Lý Tiêu buông chén rượu trong tay xuống, nghiêm mặt: “Đúng vậy. Chúng chắc chắn sẽ vịn vào có đệ không có Ngự Long lệnh trong tay mà gây sự, tình hình bây giờ quả thật bất lợi.”

Cổ Mạnh Tề: “Hàn huynh không phải là người sơ suất như thế, công bố ra bên ngoài là vô ý làm thất lạc... Đệ nghĩ có nội tình chứ không đơn giản vậy, đúng không?”

Lý Tiêu thấy Cổ Mạnh Tề nhắc lại chuyện này, vội vàng nhìn Hàn Tử Tự. Sắc mặt hắn không đổi, không rõ cảm xúc.

“Tiểu lão đệ cứ yên tâm, Hàn hiền đệ làm việc ắt có chừng mực.”

Cổ Mạnh Tề biết mình lỡ lời, sảng khoái cạn một ly: “Cũng phải, Hàn huynh từ trước đến nay cao thâm khó lường, không phải dạng chỉ ngắm bóng lưng là hiểu, tiểu đệ hỏi chuyện không nên rồi.”

Bầu không khí chợt sượng đi, Lý Tiêu thấy vậy bèn đổi chủ đề, “Nói đến Hàn hiền đệ, không chỉ tài hoa xuất chúng, ngay cả vận đồ cũng hơn hẳn người khác.”

Cổ Mạnh Tề hiểu Lý Tiêu đang giúp mình, tức khắc tiếp lời, “Đúng đúng, nếu là người bình thường thì sao có thể tìm được Long Tinh chứ?”

Lý Tiêu cười to: “Phải. Viên Long Tinh này chính là yếu tố quyết định tư cách sở hữu danh khí đệ nhất thiên hạ — Du Long kiếm.”

Cổ Mạnh Tề tiếp lời: “Không sai, tuy thiên hạ đều biết Du Long kiếm là tuyệt thế danh khí, cũng biết nó được cất giấu tại Tĩnh Thiên tự nhiều năm qua. Trụ trì Tĩnh Thiên tự sớm đã tuyên bố, kẻ sở hữu Long Tinh mới có thể sở hữu danh kiếm ấy. Vả lại, nếu không có Long Tinh, dù có chiếm được Du Long kiếm cũng vô pháp ngưng tụ được công lực trên thân kiếm. Thánh kiếm lúc ấy sẽ chẳng khác đồng sắt vụn.”

[10: tự: chùa]

Lý Tiêu lại nói: “Lúc đó ta nhận được bồ câu đưa tin của hiền đệ, muốn ta kiếm Thể Hồ ti đã thấy nghi ngờ; hôm nay xem chừng Thể Hồ ti đã phát huy tác dụng đúng không?” Dứt lời liền cười lớn cùng Cổ Mạnh Tề.

Hiển nhiên, ba người ngồi đây đều biết rõ công dụng của Thể Hồ ti.

Gương mặt Hàn Tử Tự vẫn không có gì thay đổi, vẫn bộ dạng khiêm tốn lễ độ chấp tay: “Hôm nay dù ta may mắn có được Long Tinh, nhưng suy cho cùng vẫn chưa tới Tĩnh Thiên tự lấy kiếm. Chuyện này rất ít người biết, nhưng ta nghĩ sớm muộn cũng bại lộ. Chỉ e Nhất Ngôn đường lòng muông dạ thú, sẽ gây khó dễ cho chúng ta vào Tĩnh Thiên Tự đoạt bảo kiếm.”

Hai người còn lại gật đầu: “Không sai.”

Hàn Tử Tự lại nói: “Đến lúc đó, mong nhị vị hỗ trợ, cùng ta hiệp lực, chống lại Nhất Ngôn đường, thuận lợi thu Du Long kiếm về.”

Lý Tiêu đáp ứng: “Đó là đương nhiên.”

Cổ Mạnh Tề cũng góp lời: “Mất thấy thế lực hắc đạo ngày một kiêu ngạo, thêm tên đường chủ Văn Sát đã cướp được bí tịch võ công Lạc Nhạn Bát thức từ Hạo vương cùng Ngâm Phượng kiếm, danh khí đệ nhất thiên hạ; chúng thật kiêu căng ngạo mạn làm sao! Đáng hận hơn, bọn Thương Long môn lại còn cấu kết với chúng, chỉ hận chúng ta không có bằng chứng, nếu không đệ nhất định sẽ giết chết những tên cấu tặc đó, vì chính đạo mà thanh lý môn hộ!”

Hàn Tử Tự tiếp lời: “Đúng vậy, cho nên lần này lên Tĩnh Thiên tự lấy kiếm là liên quan trực tiếp tới sinh tử tồn vong của các đại môn phái bạch đạo, xin hai vị nhất định phải giúp sức một tay.”

Dứt lời, ba chén rượu được cạn.

Sau khi bàn bạc hết đại sự, bữa tiệc vốn dĩ sắp tàn, những Cổ Mạnh Tề tuổi trẻ khí thịnh, lòng hiếu kỳ vẫn còn rất nặng, buột miệng hỏi: “Chẳng biết người được Hàn huynh hạ Thế Hồ ti là mỹ nhân phương nào, liệu có phải đại tẩu tương lai của đệ không?”

Hàn Tử Tự nghe vậy, sắc mặt trầm xuống.

Lý Tiêu ồm trọng hơn, biết có nguyên nhân sâu xa, vội quát Cổ Mạnh Tề: “Nói xằng! Chuyện này đừng hỏi lại nữa! Đường đường Thiên môn môn chủ, sao lại ở bên một nam tử được?”

Cổ Mạnh Tề kinh ngạc: “Ra là một nam tử? Vậy...” Nghĩ nghĩ, “Hôm nay Hàn huynh vang danh thiên hạ, tiền đồ sau này bất khả hạn lượng, nếu nam tử đó ngày sau phát hiện người làm chuyện ấy với hắn... ừm, chỉ vì Long Tinh trong tay hắn, hắn sẽ không tìm người gây phiền phức chứ?”

[11: Ý chỉ không có giới hạn.]

Lý Tiêu thấy Cổ Mạnh Tề nói có lý, cùng mở miệng: “Tiểu lão đệ nói phải. Ta nghe nói bên cạnh nam tử kia cũng có không ít kỳ nhân dị sỹ, nếu hắn nhờ những người ấy báo thù thì sao...?”

Cổ Mạnh Tề đã qua ba tuần rượu, lời phát ra miệng chưa qua đại não, hét tướng lên: “Không bằng tiên hạ thủ vi cường, để phòng trừ, vì cơ nghiệp chính đạo của chúng ta, hy sinh một vài kẻ không quan hệ cũng chẳng sao...”

Lời Cổ Mạnh Tề hùng hồn tuyên bố bậy, Hàn Tử Tự còn chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy một tiếng động kỳ quái phát ra từ vách tường.

Mơ hồ... là tiếng nắc nghẹn?

Hàn Tử Tự cầm bội kiếm, quát: “Kẻ nào?” Đồng thời tung một chưởng về phía bức tường đối diện.

Bên kia bức tường, Mạc Ly nghe lọt không sót một chữ, ban đầu là khiếp sợ, cuối cùng lệ rơi. Y cứng đờ, bất giác run rẩy. Cho tới nỗi phải lấy tay bịt miệng mới ngăn được tiếng khóc muốn trút ra.

Y đợi đến lúc Cổ Mạnh Tề kiến nghị “tiên hạ thủ vi cường”, lúc đó là giới hạn, có thể là không chịu nổi nữa, hoặc là bản năng không muốn nghe câu trả lời của Hàn Tử Tự. Tiếng khóc vuột ra.

Nghe thấy tiếng nắc của Mạc Ly, Trình Cửu Nhụ lập tức kéo y giật lùi mấy bước. Vừa đứng vững cũng là lúc Hàn Tử Tự đập tường, vọt qua như sấm giáng.

Khí bụi tung bay.

Khoảnh khắc, Hàn Tử Tự nhìn thấy hai bóng người đứng đó, chỉ chưa rõ gương mặt.

Hàn Tử Tự lên tiếng: “Kẻ nào lớn mật, dám làm ra chuyện nghe lén bí ối như vậy?!”

Lý Tiêu cùng Cổ Mạnh Tề cũng nhảy sang, đứng sau Hàn Tử Tự đang sát khí tỏa khắp.

Trình Cửu Nhụ bảo hộ Mạc Ly sau lưng, cười: “Nói tới đề tiện bí ối, ta sao so được với Hàn môn chủ?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hàn Tử Tự lơ mơ đoán ra... Nghĩ lại những gì vừa nói, không biết người ấy nghe được bao nhiêu; bất giác, tay nắm bảo kiếm run nhẹ.

“Làm càn! Kẻ cuồng đồ nào dám vu nhục Hàn huynh?!” Cổ Mạnh Tề nghe ra lời châm chọc, giận dữ muốn rút ngọc tiêu bên hông.

Hàn Tử Tự đưa tay ngăn cản, “Hiền đệ, đây là chuyện riêng của ta, người đừng xen vào.”

Cổ Mạnh Tề thấy bộ dạng nghiêm nghị của Hàn Tử Tự, không dám lỗ mạng, chỉ đứng đó, phần nộ lờm Trình Cửu Nhụ.

Thân hình cao lớn của Trình Cửu Nhụ che phía trước, Hàn Tử Tự không thấy rõ đằng sau hắn là ai. Nhưng tiếng nắc ấy cũng đủ để biết rồi.

Hàn Tử Tự khẽ gọi: “Mạc Ly?” Hắn buông kiếm trong tay, muốn lại gần.

Nhưng Trình Cửu Nhụ lại giơ kiếm lên, vẫn cười dừng chân, chỉ có điều ánh mắt tràn đầy hàn khí, “Hàn môn chủ, xin đừng bước, Mạc Ly nhà ta tựa hồ rất không muốn gặp người.”

Hàn Tử Tự có rất nhiều điều muốn giải thích, ngại ở đây nhiều người, đành nuốt lại vào bụng, “Mạc Ly, ta...”

Song phương cứ giằng co như vậy, bầu không khí cùng trở nên đông cứng.

Mạc Ly trốn sau lưng Trình Cửu Nhụ, một tay nắm chặt lưng áo chàng, một tay ôm ngực. Y không muốn khóc, y không muốn nghĩ gì cả. Nhưng tim rất đau, đau không ngừng, đau đến không thở nổi, đau tới nỗi chỉ một giây sau sẽ chết. Nước mắt không tự chủ được lăn dài. Móng tay không dài mà đâm rách lòng bàn tay. Dưới bầu không khí làm người ta hít thở không thông này, Mạc Ly chỉ muốn bỏ chạy. Y chỉ muốn trốn thật xa, thoát khỏi kẻ kia, mãi mãi cắt đứt liên hệ với hắn.

Không nghĩ ngợi nữa, Mạc Ly tông cửa xông ra ngoài. Hàn Tử Tự nhìn Mạc Ly chạy đi, nóng ruột muốn theo.

Trình Cửu Nhụ tức khắc ngăn trở.

Sắc mặt Hàn Tử Tự cũng không khá hơn Trình Cửu Nhụ là bao, hắn giơ kiếm: “Xin Thần Tướng nhường đường.”

Trình Cửu Nhụ đáp: “Muốn gặp Mạc Ly thì bước qua xác ta.”

Hàn Tử Tự biết Trình Cửu Nhụ không có thiện ý, nâng kiếm đối đầu. Ánh kiếm lóe lên, lưỡi kiếm sắc bén đụng nhau chói tai, bắn ra tia lửa. Hai đại cao thủ quyết đấu, đương nhiên thiên hôn địa ám, *** nguyệt vô quang.

Sau trăm chiêu, cả hai đều tương đồng, đỡ được một chiêu của Trình Cửu Nhụ, Hàn Tử Tự nói, “Đây là chuyện giữa ta và Mạc Ly, xin Thần Tướng để ta tự mình giải thích rõ với hắn.”

Trình Cửu Nhụ thấy Hàn Tử Tự dừng tay, cũng thu thế. Phủ bụi trên người, “Chỉ cần Mạc Ly đồng ý, ta cũng không ý kiến.”

Hàn Tử Tự mừng thầm trước thái độ hòa hoãn hơn của Trình Cửu Nhụ, bèn chấp tay: “Xin Thần Tướng chuyển lời, Hãn mỗ vô cùng cảm kích.”

Trình Cửu Nhụ cười lạnh: “Chớ cao hứng quá sớm, nếu Mạc Ly không muốn gặp ngươi, cho dù đối địch với Thiên môn, ta cũng không để ngươi đụng tới một cọng lông của hắn!”

Dứt lời, Trình Cửu Nhụ hừ lạnh, phất tay áo rời đi.

21. Chương 21: Ly Biệt 1

Trình Cửu Nhụ trở lại khách sạn, thấy cửa phòng Mạc Ly đóng kín. Hắn gõ ba tiếng lên cửa, hoàn toàn yên tĩnh, không ai đáp lại. Thở dài, chàng trực tiếp mở cửa vào trong.

Mạc Ly đang ngồi trên giường, thu xếp gì đó. Thấy Trình Cửu Nhụ đi vào, Mạc Ly kéo khóe môi, trưng ra bộ dạng ngoài cười nhưng trong không cười, “Cửu Nhụ, chúng ta về thôi.”

Trình Cửu Nhụ ngồi xuống trước chiếc bàn vuông, “Mạc Ly, Hàn Tử Tự muốn đích thân gặp ngươi một lần.”

Mạc Ly vừa nghe thấy cái tên ấy, sắc mặt đã tối đi vài phần. Không đáp lại Trình Cửu Nhụ, Mạc Ly cứ tiếp tục “sắp xếp” quần áo, lấy đồ định mặc tối nay ra rồi lại gấp gọn lại, không ngừng động tác.

Trình Cửu Nhụ đứng dậy, đưa tay ngăn y lại, “Mạc Ly, ta biết ngươi nhất định cũng có chuyện muốn nói với hắn. Chuyện này rất khó khăn với ngươi, nhưng trốn tránh không phải biện pháp.”

Hồi lâu, Mạc Ly vẫn không đáp. Trình Cửu Nhụ vẫn nắm chặt tay y, không chịu buông.

Lại thật lâu sau đó, từng giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay Trình Cửu Nhụ. Nhìn Mạc Ly như vậy, chàng rất đau lòng, kéo y vào lòng, vỗ nhẹ lưng y.

Chôn mặt trong ***g ngực Trình Cửu Nhụ, cảm giác này giống như được anh trai chăm sóc bảo vệ, khiến Mạc Ly bất giác nhớ tới cha mẹ mình.

Ngày ấy, cha mẹ rời nhân gian, buông bàn tay bé nhỏ của y ra, y chỉ muốn đi luôn theo họ. Bởi vì y không chịu nổi sự cô đơn hiu quạnh một mình giữa thế giới này. Mặc dù sau đó, chuyện bài vở và công việc giúp y tạm quên đi ý nghĩ ấy, nhưng mỗi lúc đêm xuống, nhớ tới sự ấm áp ngọt ngào của gia đình, lệ lại không ngăn được.

Sau sự kiện chữa bệnh kia, y lại càng lẻ loi, rồi lại lạc tới thời không xa lạ này. Sợ hãi, bất lực, nhưng phải tỏ ra kiên cường. Mãi cho đến khi gặp được Được Lang và Trình Cửu Nhụ, cả đôi tình nhân Tam Nương, A Thổ. Như con thuyền trôi nổi cuối cùng cũng cập bờ, như được gia đình an ủi khiến Mạc Ly òa khóc trong lòng Trình Cửu Nhụ. Từ lặng lẽ rơi lệ đến lúc bả vai run rẩy không ngừng...

“Khóc ra tiếng đi, người có quyền mà.” Trình Cửu Nhụ nói thế.

Mạc Ly đã khóc thật lớn. Chẳng biết y khóc đến bao lâu, khóc đến mệt mỏi và mơ màng.

Giọng nói dịu dàng của Trình Cửu Nhụ lại vang lên: “Nếu người không muốn gặp Hàn Tử Tự cũng không sao, ta với Được Lang, bất kể thế nào cũng sẽ bảo hộ người chu toàn.”

Mạc Ly thoáng tỉnh táo hơn, ngẩng lên nhìn Trình Cửu Nhụ, lau nước mắt lắc đầu, “Ta cũng muốn gặp hần một lần.”

Trình Cửu Nhụ lại hỏi: “Người nghĩ kỹ chưa?”

Mạc Ly đáp: “Là ta không nghe lời huynh, chọn cứu hần, lúc ấy đã nói không hối hận. Cục diện thành như hôm nay, tại ta gieo gió gặt bão, không oán ai được.” Y cúi đầu, tiếp: “Gặp một lần cũng tốt, nói cho hết, sau này sẽ không xuất hiện nữa. Hần làm môn chủ của hần, ta trở về khách điểm của ta, mỗi người một cuộc sống.”

Trình Cửu Nhụ xoa đầu y, thấp giọng: “Mạc Ly, người thực sự không cần phải quá tỉnh táo như vậy.”

Mạc Ly cười: “Không còn cách nào khác, hơn hai mươi năm này, muốn thay đổi tật xấu này cũng khó.”

Trình Cửu Nhụ cảm thấy tâm tình Mạc Ly đã tốt lên, an tâm hơn.

Mạc Ly vỗ vào tay chàng: “Huynh về nghỉ trước đi, ta không sao.”

Trình Cửu Nhụ đáp: “Được rồi, ta sẽ báo cho Hàn Tử Tự một tiếng, mai hẹn gặp hần cho người.”

Mạc Ly gật đầu.

Dõi theo bóng lưng Trình Cửu Nhụ, y vẫn cảm thấy ảm đạm lắm.

Cửu Nhụ, không phải ta không muốn buông tay, mà là không ai có thể làm ta buông tay. Mạc Ly khẽ nhủ.

Vốn dĩ, cứ tưởng Sứ Nô hiền lành ít nói có thể cùng mình nắm tay cả đời. Hôm nay xem chừng là quá trông chờ rồi, mỉa mai thay. Mạc Ly ngả người xuống giường, cứ nhìn theo ánh nến xa xa. Ánh lửa như lệ đỏ, thật giống nỗi thương tâm trong lòng...

Ngày hôm sau, bên bến đò.

Đêm qua, Hàn Tử Tự đã nhận được lời nhắn của Trình Cửu Nhụ, thăm mừng rõ. Hần vốn định đặt một gian sương phòng tại Ngưng Thủy các, nhưng bị Mạc Ly cự tuyệt.

Mạc Ly nhờ Trình Cửu Nhụ chuyển lời, chỉ muốn nói vài câu, không cần phải phung phí, hẹn ở bến đò bờ sông là được.

Hàn Tử Tự không còn cách nào khác, đành tới sớm chờ đợi.

Đã qua Trung thu, khí hậu phương bắc bắt đầu khô hanh. Thời điểm thích hợp xuất hành cũng đã qua, đội thuyền bên bến đò chỉ lác đác, mùa này hiếm khách đi đò.

Tuy ánh dương vẫn sáng rõ, nhưng gió nam ấm áp đã hơi chuyển lạnh, thật giống trái tim lửa nóng ban đầu.

Hần tạm bỏ công sự chất đống như núi, khiến chúng môn nhân phải có một cái nhìn khác với vị tân môn chủ bị cuồng công việc này. Kỳ thật, Hàn Tử Tự cũng không phải không muốn làm hết việc, chỉ là trong lòng cứ

hiện lên hình ảnh Mạc Ly với gương mặt đầm nước mắt. Hắn cứ bắn khoản như vậy, không thể tĩnh tâm chuyên chú giải quyết đám công văn nhàm chán.

Một mỗi, Hàn Tử Tự dứt khoát rời đi sớm, đứng chờ ở bến đò.

Không gian vang lên mấy tiếng nhạn kêu. Hàn Tử Tự giương mắt về phương xa, từng đàn chim di trú đang hướng về phương nam. Khí trời lạnh lẽo, chim chóc muốn bay đi. Nếu lòng người lạnh rồi, phải chăng có như chim?

Hàn Tử Tự mơ hồ cảm thấy không ổn, tâm tình rối bời.

22. Chương 22: Ly Biệt 2

Thời điểm Mạc Ly xuất hiện tại bến đò, người ấy đã ở đó, bạch y thanh lịch, tay chấp sau lưng, ngẩng cao đầu nhìn về phía chân trời. Một thân trang phục đó, quả nhiên là Hàn Tử Tự.

Trình Cửu Nhụ cầm hộ Mạc Ly bao quần áo, chàng vỗ nhẹ vai cái lên vai Mạc Ly như đang khích lệ y, “Ta chờ ở lương đình cách đây không xa, có chuyện gì chỉ việc kêu lớn một tiếng.”

Mạc Ly khẽ cắn môi, hít sâu một hơi rồi đi về phía Hàn Tử Tự. Nếu không phải Hàn Tử Tự đang mãi suy tư, có lẽ sẽ sớm phát hiện ra Mạc Ly. Nhưng lúc tiếng chân Mạc Ly trở nên rõ ràng, hắn mới kịp quay đầu lại, “Ly Nhi!”

Ánh mắt Hàn Tử Tự tràn đầy kinh ngạc và vui mừng, hắn bước lại gần y.

Mạc Ly vội nói: “Hàn môn chủ xin dừng bước, chúng ta như vậy nói chuyện được rồi.”

Ánh mắt vui mừng kia lập tức ảm đạm, lóe lên... nỗi đau xót?

Mạc Ly không biết, cũng không muốn nghĩ tới. Người trước mặt y bây giờ, vô luận là thật lòng hay giả bộ, y cũng không muốn có thêm bất kỳ sự dính dáng nào với hắn.

Hàn Tử Tự vẫn chấp nhất bước thêm một bước, “Những ngày ta đi rồi, người ổn chứ?”

Mạc Ly mỉm cười tự giễu, thần sắc lộ vẻ bi sầu, “Nếu người không làm chuyện dư thừa này, hẳn là ổn.”

Hàn Tử Tự mở miệng: “Chuyện Thể Hồ ti, ta rất xin lỗi, nhưng...”

Mạc Ly ngắt lời: “Người không cần giải thích. Bây giờ giải thích thì có ích gì?”

Hàn Tử Tự nghiêm mặt: “Vô luận người tin hay không, ta thật sự có tình ý với người.”

Thân thể Mạc Ly run lên, ngẩng đầu nhìn vào mắt Hàn Tử Tự, “Có lẽ, nhưng...” Mạc Ly ngừng lại một chút, “Để chứng minh sự thành tâm của người, xin hãy trả lại Long Tinh cho ta.”

Nghe lời này, Hàn Tử Tự biến sắc, “Mạc Ly, người biết chuyện này không thể.”

Trái tim Mạc Ly từ hôm qua đã sớm bị người đàn ông này thiên đảo vạn quả. Nhưng giờ khắc này, cảm giác đau khổ mới thấm thía tới tận xương tủy. Đôi mắt rưng rưng, Mạc Ly nói, “Đây cũng là lời thật tâm của người, Hàn Tử Tự.”

Chứng kiến nỗi buồn đau trong mắt Mạc Ly, Hàn Tử Tự cuống cuồng: “Ly Nhi, ta có nỗi khổ trong lòng...”

Mạc Ly kêu lên: “Ta không muốn nghe! Cũng không muốn biết!” Nước mắt lại chảy dài hai gò má, “Bất kể lý do hoang đường thế nào cũng không thể che giấu được sự thực rằng người lừa ta! Điều này không không sao, nhưng bây giờ người lại dùng kỷ vật cha mẹ để lại cho ta đi thương tổn nhiều người khác!”

Hàn Tử Tự cả giận: “Những kẻ đó đều là kẻ tà đạo, hôm nay chưa diệt được chúng, sau này biết bao người hiền lành bị thương tổn!”

Mạc Ly cười lạnh: “Cho nên người mới thương tổn ta?”

Một câu này khiến Hàn Tử Tự nghẹn lời.

Mạc Ly lại nói: “Mà thôi, mắt ta mù. Long Tinh đã đưa cho người thì là đồ của người, người muốn làm gì thì làm. Giờ ta chỉ muốn người nhớ một điều, chỉ cần người đáp ứng là trả được cái ân ta cứu người.”

“Chuyện gì?”

Mạc Ly đưa tay ra, “Ta muốn giải được của Thể Hồ ti.”

Bàn tay cầm kiếm của Hàn Tử Tự siết chặt. Chốc lát, hần lấy ra một lọ sứ lam sắc từ hông, giao cho Mạc Ly.

Y nhận lấy, xoay người về hướng khác, “Sau này, chúng ta là người đứng. Ta sẽ không nhờ bằng hữu báo thù giúp ta, điểm ấy người yên tâm. Cũng xin người, nhất thiết đừng tìm ta nữa.”

Thấy Mạc Ly xoay người bước đi, Hàn Tử Tự kêu lên: “Ly Nhi!”

Mạc Ly chợt dừng bước, khẽ quay lại, “Thiếu chút quên một việc.” Y đi về phía Hàn Tử Tự, gỡ mảnh Ngự Long lệnh trên cổ xuống, đưa cho hần, “Vật quy nguyên chủ.”

Mảnh ngọc quyết đã ở trong tay Hàn Tử Tự, Mạc Ly không cần phải bận tâm nữa. Y dứt khoát xoay bước.

Hàn Tử Tự biết, lần này hần đã tổn thương Mạc Ly quá sâu. Nếu cứ vậy để Mạc Ly rời đi, mối quan hệ của hai người chắc chắn sẽ y như lời Mạc Ly nói, người đứng. Tuy hần biết, nếu bản thân cứ cố chấp đến với Mạc Ly, đối với hần và cả Thiên Đạo môn cũng không phải chuyện tốt.

Nhưng chẳng lẽ trở mặt nhìn người ấy biến mất khỏi nhân sinh, con người dịu dàng như nước ấy... Lý trí có thể đã chết lặng, nhưng tình cảm thì hần không thể tiếp nhận được.

Mạc Ly đặt Ngự Long lệnh vào tay hần, nhiệt độ cũng mùi hương nhàn nhạt còn lưu lại...

Hàn Tử Tự thoáng chốc phát điên mà phi thân về phía trước, ôm lấy Mạc Ly vào lòng. Chóp mũi ngửi được hương thơm thoang thoảng. Đó là mùi hương Hàn Tử Tự hần ngày đêm tưởng nhớ, “Ly Nhi, Ly Nhi, Ly Nhi...” Chôn mặt vào hõm vai y, Hàn Tử Tự cứ gọi.

Mạc Ly ngẩng cao đầu để nước mắt không rơi xuống. Cái gọi là giương kiếm đoạn tình kỳ thật là tự đâm nát trái tim mà thôi.

Hồi lâu, Mạc Ly từ tốn cất giọng: “Buông tay đi.”

Ý thức được sự quyết đoán của y, nội tâm Hàn Tử Tự cuồng loạn như dời núi chuyển bể. Dù thế nào chăng nữa hần cũng không để Mạc Ly biến mất khỏi thế giới vốn đã nhạt nhẽo của mình. Dễ dàng kiềm Mạc Ly lại, Hàn Tử Tự nhanh chóng tháo sợi thừng Khổn Tiên trên cổ tay xuống, xuyên qua Ngự Long Lệnh, một lần nữa đeo lên cổ Mạc Ly.

[12: Khổn Tiên: nghĩa là trói tiên nhân.]

Y ở trong lòng hần giây dựa, nhưng khí lực giữa hai người chênh lệch rất lớn, Mạc Ly không thể mấy may lay chuyển được hần, “Người làm trò gì vậy, buông ta ra!”

Đợi đến lúc Hàn Tử Tự buông Mạc Ly ra, y điên cuồng giật Ngự Long lệnh trên cổ xuống.

Hàn Tử Tự vội vàng ngăn hành vi tự làm mình bị thương ấy. Hần ôm Mạc Ly vào lòng, lưng y dính chặt vào bờ ngực hần. Đồng thời, hần kéo hai tay đang giật sợi dây kia, “Ly Nhi, đừng giật nữa, đây là thừng Khổn Tiên làm từ hần thiết ngàn năm, đã bị ta khóa lại. Vật này ngoài ta, không ai có thể mở ra, kể cả lợi kiếm cũng chặt không đứt.”

Mạc Ly vô cùng tức giận, hất đôi tay của Hàn Tử Tự ra, vung tay cho hần một bạt tai, “Hèn hạ!”

Gương mặt Hàn Tử Tự lệch sang một bên. Hần chưa từng bị đối xử như vậy. Cho dù đám Thương Long môn bắt hần, dùng cực hình với hần cũng hời hợt phách này nên không dám đụng vào mặt Hàn Tử Tự.

Hôm nay Mạc Ly dám ‘tặng’ hần một cái tát. Nói thế nào thì Hàn Tử Tự vẫn là một kẻ tâm cao khí ngạo, sắc mặt trầm xuống. Hần kéo lấy tay y, gần từng chữ: “Ta cũng cho người biết, đã là đồ ta tặng người thì là của người, cả đời đừng mong tháo xuống!”

Ánh mắt mang chấp niệm của Hàn Tử Tự khiến Mạc Ly cảm thấy lạnh toát.

Hàn Tử Tự ghé vào tai y, “Người, cả đời này, là của ta.”

Lần đầu tiên trông thấy bộ dạng này của Hàn Tử Tự, Mạc Ly không nhịn được phát run.

Hai tay vẫn nắm chặt bả vai Mạc Ly, Hàn Tử Tự cảm nhận được biến động tâm lý của y. Biết lời vừa rồi đã khắc sâu vào óc y, hắn mới khôi phục lại bộ dạng công tử dịu dàng, “Đừng sợ, Ly Nhi.” Hắn nhẹ nhàng chỉnh lại tóc mai đang rối của y, “Trận chiến này khiến bên ta quá hỗn loạn, chẳng bao lâu nữa lại phải đánh một trận ác chiến với Nhất Ngôn đường. Chỗ này nguy hiểm, người về khách điểm đi, có Thần Tướng và Dược Lang bảo hộ, an toàn hơn ở bên ta.”

Ngón tay Hàn Tử Tự khẽ vuốt ve gương mặt Mạc Ly, “Nhưng ngoài khách điểm, cấm người đi đâu.” Dừng lại một chút, hắn lại thay đổi suy nghĩ, “Mà nếu người không nghe lời ta, cũng chẳng sao. Chờ ta thu thập Nhất Ngôn đường xong sẽ có thừa *** lực để tìm người. Thế nhưng, để ta bắt được người lần nữa, người sẽ không tự do như bây giờ đâu.”

Hàn Tử Tự nhìn chằm chằm gương mặt Mạc Ly, giây lát đó phẳng phất như ánh mắt sói đang lóe lục quang, “Cho nên nhớ ngoan ngoãn chờ ta ở khách điểm, ta sẽ nhanh chóng tới đón người, biết không?”

Ôm Mạc Ly đang bị dọa tới ngây ngẩn, Hàn Tử Tự nâng cằm y lên, đặt một nụ hôn. Mãi đến lúc hơi thở ấm nóng xâm nhập, Mạc Ly mới phản ứng được. Y cắn mạnh một cái vào môi Hàn Tử Tự rồi đẩy hắn ra.

Đôi bên cách nhau được vài bước, Mạc Ly trượt chân trong đám sỏi dưới bụi cỏ, ngã ngồi xuống đất.

Hàn Tử Tự không kéo Mạc Ly dậy mà bước lại, đứng bên chân y. Chiếc bóng to lớn bao trùm lấy y, khiến Mạc Ly kinh hoàng ngẩn lên.

Hàn Tử Tự nói: “Người giải Thể Hồ ti cũng không sao, trái tim người sớm muộn cũng trở về với ta.”

Hắn đưa tay cho Mạc Ly. Cơn áp bách quá lớn, Mạc Ly theo bản năng mà nhắm chặt mắt. Hàn Tử Tự tiện thể điểm huyết ngũ của y. Mạc Ly mất ý thức.

Ôm thân thể mảnh mai của Mạc Ly, Hàn Tử Tự đi về phía lương đình, giao cho Trình Cửu Nhụ, “Trong khoảng thời gian này nhờ Thần Tướng chiếu cố.”

Trình Cửu Nhụ đã sớm dự liệu được mối nghiệt duyên giữa Mạc Ly và Hàn Tử Tự, đối với phản ứng của hắn, chàng cũng không thấy quái dị. Trình Cửu Nhụ mở miệng: “Hàn môn chủ, đôi khi quá cố chấp với một người sẽ biến hắn thành nhược điểm của người.”

Hàn Tử Tự chau mày, ánh mắt lại chưa từng rời khỏi Mạc Ly trên tay chàng, “Ta biết, cho nên ta nhất định phải đứng trên đỉnh cao, chỉ có thế mới đủ cường đại, mới có thể bảo hộ hắn chu toàn.”

Trình Cửu Nhụ lại nói: “Nhưng người cũng biết, đây không phải là điều hắn muốn.”

Hàn Tử Tự cuối cùng cũng dời được ánh mắt, “Ta biết.” Hắn vươn tay, nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt Mạc Ly, “Chỉ là ta không còn đường lui nữa rồi.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Trình Cửu Nhụ nhìn bóng bạch sắc rời xa, bất đắc dĩ lắc đầu, ôm Mạc Ly còn mê man lên thuyền.

Gió thu xào xạc cuốn lấy những chiếc lá, thả rơi bên mép thuyền. Trình Cửu Nhụ gọi thuyền phu một tiếng, hai mái chèo lập tức chuyển động. Thuyền nhỏ rẽ sóng trên mặt sông, tạo nên những vòng tròn.

Chiếc lá cô độc cứ vậy đi xa.

23. Chương 23: Tên Ta Là A Vong 1

Mùa thu phương Bắc sao mà ngắn ngủi, từ Biện Kinh về tới khách điểm chưa bao lâu, trận tuyết đầu tiên đã tới.

Tuyết phủ mọi nơi. Mạc Ly cầm xẻng, hất tuyết đọng trước cửa khách điểm để có lối đi. Băng tuyết phủ lên đá khiến đường thật trơn. Mạc Ly rắc muối lên đường, tránh cho mấy đứa nhỏ chạy nhảy trượt chân. Xốc lại chiếc áo bố dày, y quét tuyết xong thì đi vào.

May có vài bố dày làm màn cửa trước cổng khách điểm, nếu không gió bắc thấu xương mà thổi vào thì chỉ có chết công. Ngồi bên bếp lò hơi tay, Mạc Ly chà xát mấy cái móng giúp mấy ngón tay hoạt động được linh hoạt. Đối với kẻ sợ lạnh như y thì hệ thống sưởi thời cổ đại khiến y thấy thật khổ sở.

Y phục trên người rất dày, tuy bề ngoài vẫn mộc mạc nhưng bên trong lại là lớp lông ngỗng hảo hạng được Được Lang sắm cho. Kéo cao cổ áo, Mạc Ly co quắp trước bếp lò mà chờ đợi.

Y trở lại khách điểm được hai tháng rồi.

Vào đông, việc làm ăn của khách điểm vắng dần. Đây là đợt lạnh lớn, nếu không phải bắt buộc, chẳng ai nguyện ý vì một bữa cơm mà đi xa thế. Tuy món lẩu của Mạc Ly nức tiếng gần xa, nhưng đa số mọi người chỉ chọn qua ăn trưa, chứ đến chiều tối, cơ bản là không còn khách nữa.

Hiện tại Được Lang đã ở cùng Trình Cửu Nhụ, hai người đó ngày càng ngọt ngào, số lần qua khách điểm cũng ít đi nhiều. Trình Cửu Nhụ dù sao cũng là một người biết săn sóc lại chu đáo, trừ nấu ăn thì thua Mạc Ly chứ những phương diện khác quả không có gì để bắt bẻ.

Trước đó, hai người họ cũng muốn qua khách điểm chơi với Mạc Ly cho khuây khỏa, nhưng vừa ‘tân hôn’, hầu như không có khoảng cách, ngoảnh trước ngoảnh sau đã thấy miệng ngậm miệng, hành vi ái muội cũng không kém cạnh, với một người vừa thất tình như Mạc Ly thì đúng là sự kích động to lớn.

Tuy Thể Hồ ti trong Mạc Ly đã được giải, nhưng đau khổ khúc mắc sớm bén rễ, không đơn giản là một hai viên được là chữa khỏi được.

May mắn, những ảo giác về Hàn Tử Tự tự nhiên xuất hiện của Mạc Ly cũng dần dần biến mất, ban đêm đã ngủ yên.

Về Hàn Tử Tự, Mạc Ly không muốn lo lắng nữa. Nếu đúng như hắn nói thì cho dù có trốn đi thì cũng không thoát nổi những cơ sở ngầm trải khắp thiên hạ của Thiên Đạo môn. Mạc Ly cảm thấy không cần thiết. Y đã xem khách điểm là nhà của mình, việc gì phải vì một người đứng mà không dám về nhà.

Còn những lời mà Hàn Tử Tự nói, Mạc Ly không tin là thật. Bởi vì ngày hắn diệt trừ tận gốc hắc đạo còn lâu mới tới, vừa mới ngồi chưa vững chiếc ghế võ lâm mình chủ, chẳng chóng thì chầy hắn sẽ quảng chuyện này vào một xô thôi.

Vả lại Lý Tiêu cũng đã nói, với địa vị hiện tại của Hàn Tử Tự, tội gì phải vì một nam tử mà hủy hoại danh tiếng bản thân.

Nghĩ thế, Mạc Ly quyết tâm, cứ ở khách điểm, an ổn sống qua ngày.

Tháng Chạp rét đậm, sắc trời sẫm tối sớm lắm, gió thổi dữ dội, giấy dán cửa sổ bị thổi tới kêu vang.

Mạc Ly đóng cửa khách điểm, chọn trong kho vài hũ rượu hảo hạng, nướng xong một con vịt, lấy trứng muối rồi bỏ tất cả vào một giỏ trúc; y cầm theo đèn ***g, mặc áo choàng, ra khỏi cửa.

Trình Cửu Nhụ và Được Lang muốn Mạc Ly qua nhà tụ tập một bữa. Hiếm có dịp vui, từ trưa Mạc Ly đã nấu nướng chuẩn bị, tới tận lúc đóng cửa khách điểm.

Ra khỏi nhà, Mạc Ly xoay người khóa cửa. Ánh sáng từ chiếc đèn ***g hơi mờ, khiến y chẳng nhìn rõ mắt xích. Mãi một hồi mới khóa xong, y cầm giỏ trúc, phải đi thôi. Mới bước được hai bước, có gì đó đập vào mắt Mạc Ly, y dừng lại. Do dự, cuối cùng vẫn bước tới. Tới tận góc quẹo của khách điểm, Mạc Ly mở to hai mắt.

Đường như có thứ gì đen đen.

Cái gì vậy?

Trái tim Mạc Ly thoáng nhảy lên.

Trong không gian vắng lên tiếng giẫm trên tuyết dày, thì thoảng lại có thêm tiếng tuyết đọng rơi xuống. Tập tễnh đến gần, Mạc Ly giương cao đèn nhìn “vật thể” kia. Nhìn kỹ, hình như... là một người?

Gạt tuyết đang đọng trên thân người ấy ra, dựa vào kinh nghiệm bản thân, Mạc Ly lùi được gương mặt của người ta lên.

Hắn cồng ở đây hẳn phải được một lúc rồi, toàn thân lạnh buốt.

Mạc Ly dò hơi thở người đó, còn thở nhưng rất yếu. Gương mặt bất tỉnh tuy mắt không mở, môi vì cồng lạnh mà tím ngắt nhưng vẫn làm người ta phải kinh ngạc vì dung mạo như tạc.

Lại nhìn tới y phục tả tơi vì đánh nhau trên người kẻ đó, Mạc Ly cố kéo cánh tay phải của hắn... Hết hồn.

Trên cả cánh tay là những chiếc móc ưng bằng hàn thiết. Bị thứ vũ khí thâm độc này thương tổn, chẳng biết kết cục sẽ ra sao.

Mạc Ly đứng lên, thở dài. Là một nhân sĩ vô lâm gặp nạn, nên cứu hay không?

Cứu, không khéo lại thêm một Hàn Tử Tự nữa, chẳng những không được cảm ơn, còn bị cắn ngược.

Không cứu, trơ mắt nhìn một con người chết đi, lương tâm của Mạc Ly không chịu nổi.

Đứng đó hồi lâu, Mạc Ly dần hạ quyết tâm. Dù không cứu hắn, cứ để tên này nằm cồng trên tuyết này một đêm, không chết cũng khó.

Mạc Ly ngẩng đầu nhìn những bông tuyết lớn như lông ngỗng rơi xuống, nhíu mày. Một lần nữa mở cửa khách điếm, y dốc sức kéo hắc y nhân bất tỉnh kia vào sài phòng.

Trời dù lạnh nhưng phải dốc hết sức như thế cũng khiến Mạc Ly toát một tầng mồ hôi mỏng. Thì hắc y nhân ấy cao lớn hơn Mạc Ly lắm, không ai giúp đỡ, kéo được hắn vào đây đã là quá sức với y.

Sài phòng tuy cũng bị gió lùa bốn phía, nhưng đối với băng tuyết bên ngoài thật tình tốt hơn nhiều. Mạc Ly không ngừng tự nhủ: “Như vậy là được rồi, không nên rước thêm phiền phức, thương người cũng đến thế mà thôi...”

Để hắc y nhân một mình ở lại sài phòng, Mạc Ly vội vàng chạy tới nhà Trình Cửu Nhụ.

Lúc đóng cửa, Mạc Ly thầm cầu nguyện, hy vọng lúc y trở lại từ nhà họ Trình, hắc y nhân đã tỉnh và tự động bỏ đi.

Bị trì hoãn bởi chuyện ngoài ý muốn khá lâu, lúc tới nhà Trình Cửu Nhụ, Dược Lang đã đói tới độ hai mắt trắng dã.

Trình Cửu Nhụ cởi áo choàng hộ Mạc Ly, phủi tuyết đọng cho y, “Dược Lang chờ người đến đau dạ dày rồi.”

Mạc Ly vội an ủi Dược Lang, lập tức bày thức ăn nóng hổi ra. Cộng với đồ ăn Trình Cửu Nhụ đã chuẩn bị, một bàn tiệc thật phong phú.

Cơn đói át cơn giận, Dược Lang ngồi vào bàn ngẫu nhiên. Trình Cửu Nhụ trò chuyện với Mạc Ly, bầu không khí chẳng bao lâu liền trở nên ấm cúng.

Và vài miếng cơm, tự nhiên Mạc Ly lại nhớ tới người đàn ông trong sài phòng nhà mình.

Không biết hắn ta tỉnh chưa? Mong là không chết. Liệu có kẻ nào tới khách điếm tìm hắn ta không? Nhớ có người hỏi thì mình có nên nói là không thấy không?

...

“Tiểu Ly?”

“Tiểu Ly!”

“Ồi... Chuyện gì?”

Dược Lang rót một chén rượu cho Mạc Ly, “Sao lại thất thần thế?”

Trình Cửu Nhụ tiếp lời, “Có tâm sự à?”

Mạc Ly sợ Trình Cửu Nhụ nhìn ra, vội né ánh mắt hắn, cúi xuống, “Không, không có gì.” Đặt bát đĩa xuống, “Ta, ta chợt nhớ ra, nồi canh còn hâm trên bếp, e cạn nước hỏa hoạn thì chết.”

Dược Lang gào lên: “Sao lại bất cẩn thế, ta về nhà tắt bếp bộ người nhé?”

Mạc Ly vội vàng đứng dậy, “Không, không, ta cũng phải về mà, nếu người qua rồi lại quay lại, không phải phiền thế đâu.”

Tới chỗ treo áo khoác, Mạc Ly mặc áo lấy đèn, vội vàng rời đi.

Dược Lang tiễn Mạc Ly xong quay lại phòng, “Tiểu Ly hôm nay kỳ thế, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?”

Trình Cửu Nhụ kéo Dược Lang vào lòng, cho y uống một ly rượu.

“Chà, không phải đã bảo là không cho ta uống rượu ư?”

Dược Lang tuổi trẻ khí thịnh, thích uống là chuyện bình thường, hàng ngày vì lén uống rượu, thường bị Trình Cửu Nhụ dùng “gia pháp hầu hạ”.

Trình Cửu Nhụ nói: “Giờ trời lạnh, uống nhiều chút không sao.”

Tính Dược Lang đại khái, bị Trình Cửu Nhụ quấy rối một hồi, chuyện vừa rồi tức khắc quên bống.

Trong khoảnh khắc Dược Lang không chú ý, Trình Cửu Nhụ nhìn về phía Mạc Ly rời đi, “Sai một li, đi một dặm...”

Dược Lang uống rượu, sắc mặt ửng hồng, quay đầu lại, “Người nói gì đó...?”

Trình Cửu Nhụ hôn nhẹ lên môi y, “Không có gì, ăn thêm đi.”

24. Chương 24: Tên Ta Là A Vong 2

Lao đầu đi trong gió rét thấu xương, tuyết phủ trắng xóa, dính đầy lên gương mặt Mạc Ly. Mãi mới chạy được về khách điểm, không đợi cởi áo choàng, Mạc Ly đã đốt nến đi vào sài phòng.

Người áo đen kia vẫn té dài trên đất, bộ dạng vẫn như lúc y rời đi, không thay đổi. Rõ ràng hẳn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Trong sài phòng mờ tối, củi chất cao như núi, có lẽ có chuột làm tổ nên tỏa ra thứ mùi chẳng thơm tho gì. Nhưng Mạc Ly không có cách nào giúp người này lên một căn phòng của khách điểm, đành hy vọng vào ngày mai có người đỡ một tay.

Trước tiên, Mạc Ly dọn một ít củi ra ngoài để giải phóng không gian, sau đó trải một tấm chăn dày cho bệnh nhân, đồng thời tìm giấy dán bịt lại mấy khe hở trong sài phòng, còn đem chậu than y thường dùng vào đây. Sài phòng lạnh giá dần dần ấm lên.

Mạc Ly không biết làm thế nào để tháo mấy cái móc ưng trên cánh tay nam nhân, chỉ có thể bắt mạch cho hắn. Mạch tượng hơi loạn, nhưng nói chung là bình thường, giờ vì nhiễm lạnh mà bắt đầu phát sốt, sắc mặt vẫn tái nhợt nhưng môi lại tím bầm lại.

Mạc Ly dùng ngón châm dò ra vài huyết đạo, chưa thấy dấu hiệu trúng độc. Nghiêm trọng nhất là vết chém sâu ở vị trí ngực. Cắt bộ quần áo đen ra, Mạc Ly dùng bông tẩm rượu rửa vết máu.

Tiết trời hàn giá khiến máu trong huyết quản đông lại, máu không chảy ra nhưng lại làm cơ thịt bị hoại tử. Muốn khâu lại thì phải cắt hết thịt thối đi đã.

Rốt cuộc là giúp hay không giúp người này thì Mạc Ly vẫn cảm thấy do dự.

Nếu cứ rồi lại rước họa vào thân thì thôi xong, còn liên lụy tới người khác. Nhưng nếu đây là người tốt, y thấy chết không cứu, nhất định sẽ hối hận cả đời.

Quay đi quay lại, mặc kệ đi, dù là người xấu thì cũng có bố có mẹ sinh ra trên đời, rành rành một tính mệnh đây!

Nghĩ kỹ, Mạc Ly không thể nhẫn tâm, bèn cho nam nhân uống thuốc kháng sinh. Y lấy dao giải phẫu và chỉ tự tiêu ra, lòng thầm nhủ: Lần này cứu xong, đợi hắn tỉnh là đuổi ngay. Không tiếp xúc lâu thì sẽ chẳng có phiền toái nữa.

Đương nhiên, đây là kết cục mà Mạc Ly mong muốn, còn sau này như thế nào thì hiện tại chưa bàn tới.

Mạc Ly không cần dùng thuốc tê, liều lượng thế nào y không giỏi xác định; thêm nữa, với mức độ hôn mê sâu mà người này đang gặp phải, có lẽ không cần.

Nhưng để phòng ngừa, Mạc Ly vẫn cố định tay chân bệnh nhân, tránh tình trạng đang phẫu thuật thì hấn tỉnh lại phản kháng.

Dao phẫu thuật giờ lên, nhưng mãi không thể hạ xuống. Thình lình, thân thể Mạc Ly cứng ngắc lại, tựa hồ bị thứ gọi là sắt khí đông cứng. Tay ngừng lại, y theo bản năng giương mắt nhìn, đối diện với một ánh mắt quỷ dị.

Trong con người kia... hình như mang sắc đỏ sẫm?

Kinh ngạc vì chưa thấy chuyện này bao giờ, một đôi mắt ma quỷ, Mạc Ly hoảng hốt, dao phẫu thuật rơi xuống đất.

“Người...” Chưa kịp ú ớ, Mạc Ly đã bị đẩy ngã.

Nhanh như tia lửa, Mạc Ly còn chưa kịp lý giải, mắt đã trợn trừng nhìn một cái móng ưng chộp về phía cổ mình.

Giây phút kinh khủng khi chiếc móng sắt sắp chạm vào thân thể Mạc Ly, hắc y nhân chột rùng mình, đôi mắt đỏ càng sẫm lại. Nhân cơ hội, Mạc Ly vội bò lùi về sau.

Hắc y nhân phát giác, muốn tiếp tục truy kích, nhưng đoán chừng vết thương quá nặng, khi hấn vừa dời bước chân đã phun ngay một búng máu. Máu bắn lên mặt Mạc Ly, y tự động nhắm chặt mắt. Còn nam nhân kia, dù rất không cam tâm nhưng ánh mắt dần khôi phục lại sắc thái bình thường.

Thân hình to lớn trước mặt Mạc Ly lảo đảo lắc lư một hồi rồi nặng nề đổ xuống, đè lên y.

Mạc Ly không dám cử động vội. Đợi mãi y mới run run chạm vào nam nhân, ắn hấn dịch ra.

Bị dọa. Hắc y nhân tỉnh táo lại khiến hồn vía Mạc Ly suýt lên mây. Ý định cứu người bị tạm thời thay thế bởi suy nghĩ, có nên quăng tên này ra ngoài trời tuyết không?

Y nơm nớp lại gần hấn, muốn thăm dò phản ứng trước rồi mới quyết định. Thời điểm bàn tay Mạc Ly chạm vào hắc y nhân, đột nhiên bị túm chặt. Mạc Ly kinh hãi, vội vàng muốn rút tay lại. Ai dè người này sống chết không chịu buông, miệng còn lầu bầu mê sảng. Y nào muốn biết tên đó nói cái gì, nhưng mãi không rút tay ra được, giằng co hồi lâu lại nghe ra.

“Mẹ, đừng giết... Lạnh quá...”

“...”Mấy lời này lay động tới lòng trắc ẩn của Mạc Ly. Y vốn đã định cứu người mà, thôi thì đã tiễn Phật thì tiễn đến nơi đi.

Lại mò lấy hộp thuốc, mãi y mới kiếm được thuốc mê. Tuy chỉ dùng được một tay nhưng y vẫn làm được. Thấm thuốc mê vào miếng gạc rồi bịt vào mũi hắc y nhân. Cảm nhận thấy bàn tay hấn dần thoát lực, Mạc Ly biết thuốc đã phát tác, chậm rãi rút tay ra khỏi bàn tay to lớn của người kia.

Tận dụng thời gian thuốc mê còn tác dụng, Mạc Ly mau chóng xử lý vết thương. Tới lúc cầm máu xong, thu dọn dụng cụ, phía đông đã chuyển từ đen sang trắng.

Mạc Ly kiểm tra nhiệt độ của bệnh nhân, tuy còn hâm hấp nhưng tóm lại là đã hạ sốt. Y thở phào, đám đám bờ vai nhức mỏi, kéo lê thân thể mệt nhoài về phòng chợp mắt.

25. Chương 25: Tên Ta Là A Vong 3

Ngủ chập chờn được vài canh giờ, cũng đã đến lúc phải dậy mở tiệm, đã trưa rồi, Mạc Ly nhắc cái đầu trương phình bò dậy.

May mà hôm nay vắng khách, chuẩn bị hết nguyên liệu còn lại trong trạn, ướp thêm mắm muối vừa miệng, thế là hoàn thành nhiệm vụ.

Nhiệt tình chào khách xong, Mạc Ly không mau chóng thu dọn sảnh mà vội vàng gọi nông hộ hàng xóm giúp khiêng người bệnh đi nơi khác.

Người trong thôn chất phác hiền lành, với sự kiện tự nhiên có bệnh nhân bị thương nặng bỗng xuất hiện trong khách điếm không lấy gì làm kinh ngạc, hết mình hỗ trợ, đến tiền Mạc Ly đưa cảm ơn cũng không nhận.

Vất vả mãi mới an bài ổn thỏa cho người đàn ông, rồi tiễn mấy thôn dân nhiệt tình đi, Mạc Ly vuốt mồ hôi trên trán, tiếp tục kiểm tra thương thế cho người nọ.

Hắn ta vẫn mê man, với sự đụng chạm khắp cơ thể thấy mà không có phản ứng gì.

Mạc Ly mở lớp băng gạc trước ngực hắn ra, may thật, vết khâu không vỡ. Rắc thêm một lớp thuốc xong, Mạc Ly đi nấu cháo loãng, thử xem có rót được vào miệng bệnh nhân không. Nếu không được thì đành phải truyền dịch thôi.

Bóp nhẹ cằm hắn, Mạc Ly bón một thìa cháo vào. Khép cằm lại, vỗ nhẹ vào phần cổ hắc y nhân. Yết hầu có chuyển động, xem chừng là nuốt được.

Mạc Ly mừng thầm, mau chóng bón hết bát cháo loãng.

Đến tối, cơn sốt của nam nhân hạ xuống, nhưng hình như lại xuống thấp quá.

Với cá tính kinh khủng của người này, Mạc Ly còn chưa đủ can đảm dùng phương pháp truyền thống “lấy thân ủ ấm” như tiểu thuyết, chỉ có thể đắp thêm chăn cho anh ta, đốt lửa lò sưởi lớn hơn, lại nhét một bình nước ấm vào trong đệm.

Với nguồn nhiệt ấm áp như vậy, ngũ quan trên gương mặt nam nhân vốn đang nhẩn nhó, tựa hồ thả lỏng hơn.

Mạc Ly đã làm hết sức, giờ chỉ còn dựa vào ý trời. May mà số mạng của người đàn ông này vẫn chưa đứt, ngủ say ba ngày cuối cùng cũng tỉnh.

Lúc hắn tỉnh lại là vào đêm khuya. Mạc Ly cũng ngủ trong phòng mình, không biết trong căn phòng cách vách xảy ra chuyện gì. Nhưng nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống, y lập tức tỉnh táo, áo cũng chưa kịp khoác đã chạy sang.

Dừng chân trước cửa phòng.

Có nên vào hay không? Đây là một vấn đề.

Còn đang do dự, trong phòng lại truyền ra âm thanh chói tai.

Mạc Ly không suy nghĩ nữa, cứ thế đẩy cửa bước vào. Nam nhân té ngồi trên nền đất lạnh, hung tợn nhìn Mạc Ly chằm chằm.

Sống lưng Mạc Ly lạnh toát, “Ta phát hiện ngươi bị vùi trong tuyết ngoài cửa nhà ta trên người lại mang thương tích hôn mê bất tỉnh nên ta cứu ngươi nếu ngươi có chuyện gấp thì cứ rời đi ta coi như không biết gì hết.”

[13: Để dễ hiểu, mình xin thêm dấu ngắt câu vào: “Ta phát hiện ngươi bị vùi trong tuyết ngoài cửa nhà ta, trên người lại mang thương tích, hôn mê bất tỉnh nên ta cứu ngươi. Nếu ngươi có chuyện gấp thì cứ rời đi, ta coi như không biết gì hết.”]

Nói liên tù tì không ngừng hơi, Mạc Ly chỉ hy vọng mình khác với Lã Đồng Tân.

[14: Xuất phát từ câu “chớ cần Lã Đồng Tân” — ý chỉ việc giúp đỡ nhưng lại gặp phải kẻ không biết phân biệt tốt xấu.]

Nam nhân nghe thế mà không phản ứng, vẫn giữ nguyên biểu cảm, nhìn y không chớp mắt.

Mạc Ly không biết nên làm gì, đành đứng yên, lúng túng đối đầu với hắn. Đoán chừng đến lúc hắn ta ngồi đất thấy lạnh, tay chân thon dài co lại, không đầu không đuôi thốt lên: “Ta lạnh.”

“Hả?” Ngoài ý muốn, Mạc Ly há hốc miệng.

“Đau quá.” Người đàn ông chạm vào ngực mình, đáng thương nói.

Mạc Ly sợ ngây người, bởi vì cái người mang gương mặt hoàn hảo không tả nổi này lại có biểu cảm như một đứa trẻ đang cấu kính.

Mình hoa mắt? Mạc Ly dụi mắt, lại trợn to hơn.

Người ngồi dưới đất kia đang bắt mắt, “Người là ai?”

Mạc Ly sửng sốt, đáp: “Ta là lão bản khách điểm này, tên ta là Mạc Ly.”

“Mạc Ly?” Người kia nhú chặt mày, “VẬY, ta là ai?”

Nghe câu hỏi này, Mạc Ly cảm thấy mình như bị thứ gì đó phang vào đầu. Chẳng lẽ lại tốt số thế, cả chuyện mất trí nhớ cũng gặp phải. Giọng run run: “Người, người không nhớ người là ai?”

Nam nhân hoang mang: “Ta nhất định phải biết ta là ai không?”

Mạc Ly bất đắc dĩ: “Bình thường là vậy.”

Có được lời giải đáp này, người nọ nghiêng đầu, “Vậy làm sao bây giờ?”

Mạc Ly thầm rống to: Ta mới là người phải hỏi làm sao bây giờ!

Thấy Mạc Ly mãi vẫn không đáp, người kia liền lên tiếng: “Người muốn quăng ta đi ư?” Giọng nói đầy ai oán.

Câu hỏi này cùng với hình tượng bên ngoài của nam nhân khiến Mạc Ly càng kinh ngạc, lại mềm lòng, “Ừm, ta không có ý đó. Nếu người nguyện ý, thời gian khôi phục trí nhớ có thể ở tạm đây.”

Nam nhân nở nụ cười như hoa, tuần tú tới nỗi Mạc Ly thấy chói cả mắt.

“Vậy người cũng sẽ giúp ta tìm mẹ chứ?” Mạc Ly tới gần hẳn, muốn đỡ hẳn dậy. Người nọ nhân cơ hội, nắm tay Mạc Ly mà hỏi.

Mạc Ly cười: “Giờ người là ai còn không nhớ, chẳng lẽ lại nhớ được mẹ mình?” Y vừa dứt lời đã muốn tự vả miệng, người kia muốn òa khóc.

Tuy biểu cảm này do một người đàn ông trưởng thành trưng lên thì có phần khó chấp nhận, nhưng ở người này lại không hề phản cảm, “Ta không nhớ... Nhưng trẻ con thì phải có mẹ chứ, đúng không?”

Một lần nữa, Mạc Ly cảm tưởng bị đánh thêm một cái vào đầu, “Trẻ, trẻ con?” Ánh mắt ai đó lấp lánh nhìn y. “Ừm, vậy cho ta hỏi, người bao nhiêu tuổi rồi?”

Người nọ cúi đầu, xòe tay ra đếm ngón: “Một, hai, ba, bốn, năm...” Hắn lại lắc đầu, “Không đủ...” rồi xòe bàn tay bên kia “Sáu, bảy... Đủ rồi!”

Thình lình hét lớn như thế, dọa Mạc Ly suýt bay cả tim, “Ta năm nay bảy tuổi, ta còn nhớ mà!!”

Mạc Ly trượt chân, suýt té sấp, “Bảy, bảy tuổi?!” Biểu cảm vụn vụn.

Đối phương vẫn giơ bảy ngón tay, cười híp mắt nhìn y.

Hai chân vô lực, Mạc Ly đành phải ngồi xuống cạnh nam nhân.

Hắn thấy Mạc Ly ngồi xuống, vội kéo vạt áo y, “Nếu ta không tìm được mẹ, người làm mẹ ta nhé?”

Với những lời “con nít” không chút kiêng dè này, Mạc Ly nghe như sấm nổ bên tai. Y yếu ớt nói: “Ta là đàn ông, không thể làm mẹ người.”

Lẽ nào đây là hiệu ứng gà con trong truyền thuyết? Thấy bộ dạng kích động của nam nhân, Mạc Ly đưa tay xoa đầu hắn.

[15: Gà vừa đẻ ra, nhìn thấy thứ gì đầu tiên sẽ nhận làm mẹ mình. (Tác giả)]

Người nọ rất cao, Mạc Ly phải duỗi thẳng tay mới miễn cưỡng chạm vào đầu hắn được, “Đừng lo, ta sẽ chăm sóc người.”

Hắn nhìn Mạc Ly, mỉm cười, từ đuôi mày đến khóe mắt đều toát lên những gợn sóng hạnh phúc.

26. Chương 26: Tên Ta Là A Vong 4

Mạc Ly đưa “cậu bé” lên giường, đắp chăn cho hắn, chắc phải đi hâm lại chút thức ăn, dù sao người này cũng đã ngủ một thời gian dài rồi.

Nam nhân thấy Mạc Ly muốn đi, vội vàng kéo áo y, “Mạc Mạc, người định đi đâu?”

Mạc Ly mơ hồ, “Mạc Mạc?”

“Mạc Ly nghe không êm tai bằng Mạc Mạc, ta muốn gọi người là Mạc Mạc.” Hắn nghiêng đầu.

Mạc Ly cười bất đắc dĩ: “Được, được, tùy người. Nhưng giờ ta phải đi lấy thức ăn cho người, người không đói ư?”

Hắn sờ cái bụng kẹp lép, chớp chớp: “Hình như có...”

“Người kéo ta thế này, sao ta đi lấy thức ăn được cho người?” Mạc Ly vỗ vỗ lưng hắn, trẻ con mà, lúc nào cũng thiếu cảm giác an toàn.

“Vậy người đi nhanh rồi về nhé.”

“Ừ.”

Mạc Ly ra khỏi phòng, vào bếp hâm nóng cháo. Đoạn bưng tới phòng ngủ, thấy người trên giường đã cuộn tròn trong chăn, mặt mũi thiếp đi.

Mạc Ly ngồi xuống giường, lay tỉnh hắn.

Hắn dụi mắt, “Ta buồn ngủ, ta không muốn ăn, muốn ngủ cơ.”

Mạc Ly đỡ hắn dậy “Không được, người vừa tỉnh, ít nhiều cũng phải ăn chút gì để cung cấp dinh dưỡng, vết thương mới mau hồi phục.”

Dù không tình nguyện nhưng hắn vẫn nghe lời, lúc Mạc Ly đưa thìa tới miệng thì há ra. Từng thìa từng thìa được nuốt xuống, đôi mắt hắn sáng lên, “Ngon quá!”

Mạc Ly phì cười, ai cũng phản ứng như vậy khi lần đầu nếm thử tay nghề của y. Lau một miếng cháo dính bên mép hắn, y dịu dàng, “Vậy thì ăn nhiều vào.”

Hắn gật mạnh, thiếu điều nuốt cả chiếc thìa. Bát cháo nhanh chóng hết sạch, “Ta muốn ăn nữa!”

Mạc Ly đặt bát cháo xuống, “Đừng ăn mau quá, đau dạ dày.”

“Ừm...”

Đỡ hắn nằm xuống, Mạc Ly bê cái bát không ra ngoài.

“Mạc Mạc, người đi đâu đấy?” Vẫn câu hỏi cũ. “Đứa trẻ” này cũng quẩn người ghê.

“Ta đi rửa bát, không rửa sạch thì không hay.”

Hắn không chịu, “Đừng rửa bát mà.” Tay kéo vạt áo Mạc Ly không buông.

Mạc Ly đành phải ngồi xuống bên giường, “Thôi được rồi, ta ngồi đây cho đến khi người ngủ nhé.”

Ai đó kháng nghị: “Ừ ư, lúc ta ngủ cũng đừng đi!”

Mặt Mạc Ly đầy sọc đen — Tính chiếm hữu của “thằng bé” cũng mạnh nhỉ.

“Đây...” Nhìn gương mặt ngây thơ của hắn, Mạc Ly thở dài, cởi áo ngoài ra rồi chui vào chăn.

Thấy Mạc Ly nằm xuống, hắn mới an tâm. Hai người không nói gì, bầu không khí có chút kỳ lạ.

Mạc Ly nghĩ nghĩ, “Ừm, bây giờ người không nhớ gì hết, nhưng vẫn nên có một cái tên, nhỉ?”

Hắn nhắm mắt, ừ khê, “Chẳng nhớ gì cả, quên hết rồi...”

“Vậy cứ gọi là A Vong nhé, được không?”

Hắn vẫn nhắm mắt, “Được... A Vong, tên ta là A Vong...” Cứ lẩm bẩm thế rồi đi vào giấc ngủ.

Vẫn ngủ quan anh tuần ấy, nhưng về mặt lúc chìm vào cơn mơ mang nét thơ trẻ vô cùng. Mạc Ly mỉm cười, với chỉ số thông minh của hắn lúc này, hắn chỉ là một đứa trẻ.

Cái tên A Vong xuất phát từ đó.

Trong những ngày tiếp theo, A Vong ăn được ngủ được, thân thể khôi phục nhanh chóng. Chưa tới nửa tháng hắn đã có thể vui vẻ chạy nhảy, sinh mệnh giống con gián khiến Mạc Ly báỉ phục.

Cùng chung sống một thời gian, “bé” A Vong tuy lanh lợi ngoan ngoãn, nhưng vẫn có vài khuyết điểm. Ví dụ —

Một ngày, Mạc Ly đang bận bịu chuyện khách điểm. Hôm ấy trời trong xanh tươi sáng, gió cũng không mạnh, việc làm ăn của khách điểm rất tốt. Khách mỗi lúc một đông, Mạc Ly cũng không thể trông coi A Vong được.

Đến lúc Mạc Ly xong việc, gọi to mấy tiếng mà vẫn không thấy A Vong đáp trả.

“Chẳng lẽ lên núi chơi?” Mạc Ly lo A Vong sẽ gặp phải kẻ thù nên cấm đoán nghiêm ngặt chuyện hắn muốn ra nhà ăn.

Nhưng khoảng sân hậu viện của khách điểm sớm đã không thể tiêu hao hết sinh lực dồi dào của A Vong. Mạc Ly hết cách, đành dẫn hắn ra con đường sau núi, cho phép hắn chơi ở đó cho an toàn.

A Vong như tù nhân được phóng thích, sung sướng lăn lộn trong tuyết dày.

Mạc Ly thấy hắn vui sướng, bản thân cũng vui lây. Y đưa hắn ra ngoài mấy chuyển, A Vong liền quen đường.

Lúc nào Mạc Ly cũng dặn A Vong phải chú ý an toàn mới đồng ý cho hắn tự chơi sau núi.

Nhìn sắc trời sẩm tối, Mạc Ly nhíu mày, “Giờ này còn chưa về, ham chơi quá.”

Vừa dứt câu, A Vong đã kích động xồng xộc vào nhà.

Mạc Ly mới giương mắt lên đã bị y phục dính đầy máu của A Vong dọa sợ. Căng thẳng kéo A Vong lại, “Sao thế này? Người gặp ai? Bị thương ở đâu?”

A Vong kéo tay Mạc Ly chạy đi, “Ta không sao, Mạc Mạc, đây không phải máu của ta.”

Nghe vậy Mạc Ly mới thở phào, “Thế là có chuyện gì?”

Mắt A Vong lóe lên, “Mạc Mạc, người xem này!” Hắn kéo một chuỗi dài gì đó, A Vong như khoe báu vật trước Mạc Ly.

Suýt chút nữa thì Mạc Ly ngất xỉu với cái thứ trước mặt.

Đó là một chuỗi xác động vật. Xem ra A Vong đã săn thú.

Vấn đề ở đây là dù A Vong săn thú, nhưng tử trạng của đồng thi thể này thật kinh khủng.

Có thỏ, cáo, gà. Thỏ bị xé làm hai; gà thì mất đầu, máu chảy từ vết xé dữ tợn dính đầy vào lông; còn thân cáo bị xuyên bởi năm ngón tay.

“A Vong, người, người làm trò gì thế này?”

A Vong cười ngây thơ, cảm thấy mình chẳng làm gì sai, “Ta muốn ăn thịt, ăn thịt ngon mà.”

Mạc Ly xoa xoa thái dương, “A Vong, người bỏ sợi dây xuống hẵng, ta có lời muốn nói.”

A Vong nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Mạc Ly, cảm thấy khó hiểu, tuy vậy hắn vẫn nghe lời.

“A Vong, người biết mình làm sai gì không?”

A Vong có chút tủi thân, “Là người nói ta được phép ra sau núi chơi.”

Mạc Ly nói, “Không phải chuyện này.”

A Vong buồn bực: “Hay là không được ăn thịt? Nhưng trước giờ người vẫn cho ta ăn mà.”

Mạc Ly mệt mỏi, “Cũng không phải chuyện này.”

A Vong kháng nghị: “Vậy thì ta không làm sai gì hết!”

Mạc Ly: “Điều sai là người đã đối xử với những con thú nhỏ như vậy, như vậy là không đúng.”

Bị Mạc Ly trách mắng, A Vong không phục, “Vi sao? Không giết thì ăn thế nào? Ngày thường ta cũng thấy người ta giết lợn, người cũng không mắng họ.”

Mạc Ly: “Phải, để sinh tồn, chúng ta phải làm thịt động vật, ăn thịt chúng. Nhưng người không thể dùng phương pháp tàn nhẫn như thế.”

A Vong lầu bầu: “Không phải đều là giết chết sao? Người thật lắm điều.”

Mạc Ly tức giận, đập bàn, “Cho dù có giết chúng, người cũng phải cho chúng chết tử tế. Người xem người làm chúng biến thành cái gì đây?!”

Bị Mạc Ly mắng, A Vong ngẩn cả người.

Thấy đôi mắt tròn tròn của hắn, Mạc Ly cũng thấy lửa giận của mình bốc hơi to. Với một “đứa trẻ” thế này, xem ra lý lẽ sâu sắc quá rồi. Mạc Ly xoa đầu A Vong, dịu giọng lại: “A Vong, vạn vật đều có linh tính, cho dù là ngọn cây cọng cỏ, bị con người giẫm đạp, bẻ gãy, chúng cũng đau. Nhưng chúng không giống con người có thể kêu lên, cho nên chúng ta mới không biết.

Thế nhưng động vật thì khác. Dù chúng ta phải ăn thịt chúng, bắt đực dĩ phải giết chúng. Trước khi xuống tay, chí ít cũng phải làm phúc, dùng phương pháp nhân đạo nhất, dứt khoát để chúng nhanh chóng ra đi.”

A Vong chỗ hiểu chỗ không: “Nhưng ta không cố ý, ta có kêu chúng nó đứng lại nhưng chúng nó cứ chạy, ta không đuổi kịp.”

“...”

A Vong thấy Mạc Ly trầm mặc, luống cuống kéo góc áo Mạc Ly: “Mạc Mạc không thích ta ư? Ta là đứa trẻ hư à?”

Mạc Ly không biết phải làm sao: “Thế này, không trách người được... Là người lớn không dạy người cho tốt, là người lớn sai.”

Được Mạc Ly an ủi, A Vong mới nở nụ cười.

“Nhưng sau này không được làm vậy, biết chưa?”

A Vong lại buồn bã, “Sau này ta không thể ra sau núi bắt bọn nó?”

Mạc Ly: “Người có thể bắt vài con vật mang về, nhưng phải ưng thuận với ta, không được giết chúng, được không?”

A Vong thích thú: “Được, được! Mạc Mạc thích thì ta sẽ bắt về cho người!”

Mạc Ly toát mồ hôi: “Không phải bắt cho ta đâu, một hai con là được rồi.”

“Ừ.” A Vong hưng phấn gật đầu.

Vì thế, ngày hôm sau, A Vong bắt thú nhỏ từ sau núi về khách điểm. Mạc Ly phải dựng hàng rào tre, nuôi đám động vật đó. Trong bầy thú bị bắt về còn có thỏ mẹ sắp sinh, chẳng mấy chốc đã có một đàn thỏ con xuất hiện.

Sợ thỏ bị đông lạnh, Mạc Ly phải đem chúng vào trong nhà.

Một tuần sau, lũ thỏ tròn nhẵn đã mọc lông. Mạc Ly cầm một con đặt vào một bàn tay to lớn của A Vong.

Bạn nhỏ thoáng phát run, muốn chạy trốn khỏi “quả núi” đáng sợ ấy, ai ngờ được mấy bước thì té ngã. Mạc Ly kêu lên hoảng hốt, A Vong vội giơ tay kia ra đỡ, cứu nó khỏi số kiếp hôn đất. Mạc Ly thở phào, vuốt ve con nhỏ trên tay A Vong: “Sao, nó đáng yêu không?”

A Vong giơ mắt lại gần, nhìn chăm chăm con nhỏ một lúc mới gật đầu.

Mạc Ly cười: “Sinh mệnh thật đáng quý, phải không?”

A Vong dời mắt từ chú nhỏ non sang Mạc Ly, hồi lâu mới lại gật đầu.

Mạc Ly mỉm cười, nhu tình như nước ánh lên trong mắt, “A Vong, ngươi là một đứa trẻ ngoan.”

27. Chương 27: Nếu Có Thế 1

Khuyết điểm thứ hai của A Vong là quá quán Mạc Ly.

Trừ phi Mạc Ly bận việc khách điểm, không có thời gian chú ý tới hắn, hắn mới tự tìm thú vui ở sau núi. Nhưng chỉ cần Mạc Ly rảnh rỗi, A Vong nhất định phải làm cái đuôi của y.

“Mạc Mạc, vì sao nhỏ con không uống nước?”

“Bởi vì nhỏ uống nước sẽ bị tiêu chảy, tiêu chảy nhiều sẽ chết.”

“Vì sao tiêu chảy sẽ chết?”

“Bởi vì đó là bệnh, bị bệnh thì sẽ chết?”

“Người cũng bị bệnh?”

“Ừ.”

“Mạc Mạc cũng sẽ bị bệnh?”

“Đương nhiên rồi.”

“Ta không muốn Mạc Mạc bị bệnh, ta không muốn Mạc Mạc chết.”

“Ngaoan, bây giờ ta đâu bị bệnh!”

“Thế sau này?”

“Ta cũng không biết.”

...

Lúc nào Mạc Ly cũng rất kiên nhẫn trả lời những thắc mắc trẻ thơ.

Một ngày, Mạc Ly đang nấu cơm trong bếp, A Vong đứng đợi ở ngoài.

Mạc Ly nấu cơm xong, bưng mâm ra, đưa cho A Vong, “Cẩn thận nóng, đừng chạy, đi từ từ thôi. Ta nấu canh nữa là xong.”

Thấy A Vong cẩn thận bưng cái mâm, Mạc Ly nhìn y phục của mình trên người hắn. Trông hơi nhếch nhác.

Tay chân A Vong dài, không mặc vừa quần áo của Mạc Ly. Cổ tay với mắt cá chân của hắn đều lộ cả ra ngoài, sớm muộn da dẻ sẽ nứt nẻ hết.

Tuy trước giờ A Vong không kêu lạnh, nhưng Mạc Ly nghĩ cũng nên lên trần tìm quần áo mới cho hắn.

Sau khi A Vong càn quét một lượt thức ăn trên bàn, Mạc Ly cười hỏi hắn: “A Vong, muốn ra ngoài chơi không?”

Đôi mắt A Vong tỏa sáng: “Được ư? Ngươi làm xong việc rồi?!”

“Mấy chuyện đó cứ để đấy đã, có muốn đi không?”

A Vong nhảy cẫng lên, “Đi, đi, đương nhiên là muốn đi.”

Mạc Ly bắt đầu chuẩn bị, lấy đủ tiền may cho A Vong được y phục hai lớp, rồi dắt hần đi, “Nhớ nhé, trong chợ nhiều người, phải nắm lấy tay ta không là lạc đấy, biết chưa?”

A Vong ngoài miệng nói biết, nhưng mấy lời căn dặn này chẳng lọt tai được bao nhiêu, Mạc Ly rất nghi ngờ.

Bắt một chiếc xe trên đường, xe cút kít cút kít lên trần. Đi một hồi cũng tới chợ phiên.

Mặc dù tiết trời mùa đông rét đậm, nhưng mỗi tháng chỉ có một ngày họp chợ nên vẫn thật náo nhiệt, hàng hóa cũng như người tới phiên chợ đều vô cùng nhộn nhịp và đông đúc.

A Vong bị Mạc Ly kéo chen vào đám người.

“Mạc Mạc, đó là gì?”

“Kẹo hồ lô, muốn ăn không?”

Một hồi hần lại chỉ về phía bên kia mà hô lớn: “Chỗ đó có người bay!”

Mạc Ly kéo A Vong qua, có phần hít thở không thông: “Là xiếc đó.”

“Ha ha, vui quá!”

Mạc Ly lau mồ hôi trên trán.

May mà lúc ra ngoài vừa dọ vừa dỡ, bắt A Vong đeo mặt nạ da người mà Được Lang đưa vào. Bây giờ chỉ có thân hình cường tráng, gương mặt anh tuấn đã hoàn toàn biến mất rồi, như một người bình thường thôi.

Có đôi lúc, A Vong cứ gào tướng lên hỏi, khiến người đi đường cứ phải ghé mắt nhìn một cái.

Trông thế mà lại là một kẻ ngu si.

May mà A Vong bảy tuổi lúc nào cũng vui vẻ sung sướng, may mà hần không hiểu nhân tình thế sự, Mạc Ly nghĩ thầm.

Qua một lượt chợ phiên, trên tay A Vong đã có trống bỏi đồ chơi đủ loại, miệng ngậm mút quả.

Mạc Ly thấy hần đủ vui rồi mới kéo tới tiệm may. Y là khách quen của tiệm này, ông chủ cũng rất nhiệt tình, lôi kéo A Vong đo đạc.

A Vong tựa hồ rất không thích người khác động vào người mình. Hần trừng mắt lườm nguýt ông chủ tiệm may mãi, nếu không phải Mạc Ly bên cạnh khuyên răn, phỏng chừng hần đã đẩy ông chủ ra thật xa rồi.

Chủ tiệm đứng là dân buôn lão làng, tính tình rất khéo đưa đẩy. Ông vỗ tấm lưng rộng của A Vong mà cười: “Tiểu tử này có vóc dáng tốt thật đấy! Chỗ ta có mấy chiếc áo vừa may xong, hần mặc hần vừa khít. Cậu để tên này thử xem sao, nếu được thì lấy, tiết kiệm một chuyến đi; không vừa thì sẽ sửa, thế nào?”

Mạc Ly cười: “Được ạ.”

Để A Vong thử đồ mới, quả nhiên, thật vừa vặn. Mạc Ly vừa trả tiền vừa nghe ông chủ hàn huyên vài câu chuyện nhà. A Vong chờ mãi, bèn ra ngồi trước cửa tiệm nhìn ngó xung quanh.

Tiệm may có mặt tiền, bên kia đường đối diện cũng có vài cửa hàng gạo. Từ đuôi mắt, hần đã phát hiện có một cô bé trước cửa một tiệm cầm một quả trứng gà màu đỏ trong tay.

A Vong hưng phấn quên tiệt những gì Mạc Ly đã dạy, bật dậy vọt tới trước mặt bé gái, giật lấy quả trứng gà đỏ.

“Ô, trứng gà màu đỏ? Sao trứng gà lại màu đỏ? Ta muốn đem cho Mạc Mạc xem!” Dứt lời, cũng không quan tâm tới cô bé đang oa oa khóc lớn, hần cầm quả trứng bỏ chạy.

Tiểu cô nương khóc lóc về tiệm cáo trạng, ông bà chủ tiệm liền vác cuốc xẻng truy đuổi.

“Chính là chú đó, chú ta cướp đồ của ta.” Cô bé chỉ vào A Vong mà kêu.

Cha mẹ cô bé hùng hổ xông lên: “Người lớn mà cướp đồ của trẻ con, người có biết xấu hổ không đấy?”

Mạc Ly vội vàng nhận lỗi, rồi giải thích cho họ về tình trạng của A Vong.

A Vong nghe thấy mình bị mắng, không phục: “Ta không cướp, ta chỉ mượn cho Mạc Mạc nhìn thôi.”

Mạc Ly bực bội: “A Vong, làm sai còn không xin lỗi?”

A Vong giận dữ, đập quả trứng xuống đất: “Phá hư thứ này, có gì hay ho chứ!”

Quả trứng bị ném xuống đất, cạch một cái vỡ nát.

“A Vong, người!” Mạc Ly muốn đuổi theo, nhưng vẫn chưa nói xong chuyện, chỉ có thể giậm chân quay lưng với hướng A Vong chạy đi.

Bồi thường tiền, lại còn phải dỗ cô bé con vui vẻ trở lại, Mạc Ly mới thoát thân.

Tìm từ đầu đường tới cuối đường cả canh giờ mà không thấy A Vong. Giờ Mạc Ly mới nhớ ra, A Vong có võ công, mặc dù không nhớ gì nhưng nếu hắn muốn trốn thì cũng không phải việc khó.

Mạc Ly càng tìm không thấy thì càng sốt ruột, lại càng thấy tức.

Dù sao thân phận của A Vong cũng không rõ ràng, sẵn ra bị kẻ thù nhận diện thì với tình huống hiện tại, hẳn hài cốt cũng không còn. Bất chấp hình tượng, Mạc Ly trên đường cái gọi A Vong mãi, nước mắt bắt giác cũng rơi.

Y hỗn hển lau sạch lệ, vừa quay lại đã bị một vòm ngực rộng lớn giam lại. Cánh tay dài ôm lấy Mạc Ly trong lòng.

Mãi một lúc Mạc Ly mới phản ứng lại, buồn bực hỏi A Vong: “Chịu xuất hiện rồi?” Giọng điệu trách cứ.

Đầu bị giữ chặt, Mạc Ly cũng không thể nhìn rõ biểu cảm của A Vong.

Lát sau mới nghe hắn nghẹn ngào: “Xin lỗi, xin lỗi, ta làm Mạc Mạc khóc, xin lỗi...”

Lần đầu tiên nghe A Vong xin lỗi, cơn giận trong lòng Mạc Ly tức khắc chẳng còn là mấy. Mạc Ly nói: “Người muốn ta bức bối đến chết đúng không, mau buông ra.”

A Vong cuống quýt thả Mạc Ly. Ngón tay thô ráp của hắn gạt đi vệt nước mắt còn đọng lại trên mặt y, “Mạc Mạc, sau này ta sẽ không làm người khóc nữa...”

Mạc Ly vỗ nhẹ lưng hắn, “Được rồi được rồi, ta không sao. Nhưng đừng làm ta lo lắng nữa nhé?”

Dắt A Vong, bỏ qua mây mù lúc trước, hai người lại nói cười về nhà.

“Mạc Mạc, sao trứng gà trên tay đứa bé đó lại màu đỏ?”

“À, được nhuộm đó.”

“Sao lại nhuộm trứng gà thành màu đỏ?”

“Bởi vì hôm nay là sinh nhật cô bé, mẹ nàng chúc nàng vui vẻ đó.”

“Sinh nhật là gì?”

“Sinh nhật là ngày mẹ ngươi sinh ngươi ra.”

“...”

“Sao thế?”

“Ta không có mẹ, cũng không có sinh nhật.”

Mạc Ly cười phá lên: “Người không nhớ ra mẹ thôi, vẫn có sinh nhật mà. Nếu người thích, về nhà ta sẽ tổ chức sinh nhật cho người nhé?”

“Ừ.” Một nụ cười ngọt ngào đến chết người xuất hiện.

Hôm sau, Mạc Ly phải sang nhà hàng xóm sát vách xin sữa về, pha đủ tỷ lệ với đường, đánh hồi lâu mới ra kem bánh ga tô.

Ở thời đại này không có lò nướng, cũng không thể làm ra một chiếc bánh ga tô chân chính, Mạc Ly không thể làm gì khác ngoài thay đổi phương pháp, làm bánh xốp thay thế.

Bánh xốp và bánh ga tô khá giống nhau. Chỉ có bơ trắng, phủ lên bánh xốp rồi lại vẽ thêm hoa văn, trông cũng giống.

Mạc Ly vẽ thêm vài con thỏ trên chiếc bánh trắng muốt.

Ở đây cũng không có nến sinh nhật, Mạc Ly đành phải mài nhỏ nến đỏ rồi cắm lên. Thắp nến rồi, lần đầu tiên A Vong trông thấy chiếc bánh thì vui lắm, không thốt nên lời.

Hắn chạy quanh chiếc bánh, hỏi vô số vấn đề.

“Mạc Mạc, đây là gì?”

“Sao sinh nhật lại phải ăn bánh ga tô?”

“Làm thế nào để làm bánh ga tô?”

“Đẹp quá, thơm quá!”

...

Mạc Ly kéo A Vong, “Đừng hỏi nữa, nến đốt rồi, người mau ước đi. Ước rồi thổi tắt nến, nguyện vọng sẽ thành sự thật!”

Mạc Ly dạy A Vong chấp tay trước ngực, tạo thành tư thế cầu nguyện.

“Thật không? Nguyên vọng thành sự thật?”

“Ta đã nói dối người bao giờ chưa? Sinh mệnh nào cũng đáng quý, cho nên vào sinh nhật thần linh sẽ luôn bên cạnh lắng nghe nguyện vọng của ta rồi giúp ta thực hiện nó.”

A Vong nhìn chiếc bánh, lại nhìn Mạc Ly, nghiêm túc nói ra nguyện vọng: “Nếu được, ta muốn bên Mạc Mạc mãi mãi.”

Nếu được... Nếu được...

Trong lòng A Vong bảy tuổi, rốt cuộc vẫn còn bất an nho nhỏ này?

Mạc Ly nghe vậy, viên mắt không hiểu sao lại ươn ướt. Y xoa đầu A Vong, “Mau, thổi tắt nến đi, rồi chúng ta ăn bánh.”

“Được!”

28. Chương 28: Nếu Có Thế 2

Khuyết điểm thứ ba của A Vong, thực ra thì cũng không đáng tính là khuyết điểm.

Lần này, Mạc Ly đã khắp phải một vấn đề mang tính giáo dục nghiêm túc. Có lẽ đây là chuyện mà mọi phụ huynh phải lúng túng đối mặt.

Chuyện phát sinh như thế này.

Một hôm, sau bữa trưa, A Vong chống tay lên cằm, mắt đen tròn nhìn Mạc Ly chăm chăm.

Mạc Ly bị nhìn tới nỗi cả gai ốc, nhin không nổi bèn dừng tay rửa bát đĩa, lau lau mặt mình, “Sao thế, mặt ta dính gì à?”

A Vong đáp: “Không có!”

Mạc Ly bực bội: “Thế sao người cứ nhìn ta mãi vậy?”

A Vong nghiêng đầu: “Ta chỉ muốn hỏi một chuyện.”

Mạc Ly thở dài, bị nhìn chăm chăm thế cũng không làm việc nổi. Y dứt khoát dừng lại mọi việc: “Người hỏi đi!”

Đôi con ngươi của A Vong xoay chuyển, “Mạc Mạc, vì sao mỗi sáng lúc rời giường, chỗ đi tiểu của ta cứ cứng cứng trướng trướng, lại còn đau nữa?”

Mạc Ly ngẩn cả người, tới lúc thần kinh có phản ứng thì trong đầu nổ bùm một tiếng. Đây, đây chẳng lẽ là vấn đề kinh điển mà mọi thanh niên trai tráng bình thường đều gặp phải?

Mạc Ly suýt quên bég mắt, dù chỉ số thông minh của A Vong là của một đứa trẻ bảy tuổi, nhưng cơ thể lại là của một chàng trai đã hơn hai mươi.

Phải làm thế nào để giải thích về vấn đề dậy thì cho một “đứa trẻ” bảy tuổi? Nhất thời, Mạc Ly cảm thấy đầu muốn phình to.

Thấy Mạc Ly cứ đỏ mặt, mãi không trả lời, A Vong hua hua tay trước mặt y, “Mạc Mạc, người làm sao thế?”

“A? À, ta, ta không sao.”

Vẻ mặt A Vong chợt xịu xuống: “Chẳng lẽ ta bị bệnh?”

Mạc Ly ấp úng: “Đây, đây là chuyện bình thường, không phải bệnh.”

A Vong nghi hoặc: “Mạc Mạc không gạt ta chứ? Có thật không phải bệnh?”

Mạc Ly đáp: “Dĩ nhiên, đứa con trai nào chẳng gặp vấn đề này!”

A Vong cười: “Vậy sáng sớm Mạc Mạc cũng thế ư?”

Mạc Ly càng đỏ mặt hơn: “Ừ, thì thoảng.”

A Vong sợ hãi: “Thì thoảng? Nhưng ngày nào ta cũng có cảm giác này!”

Mạc Ly hết hồn, bị sặc nước bọt, ho khan liên tục. Phải phải, A Vong tới đây lâu như vậy, vấn đề ấy ấy cũng chưa được giải phóng. Xem xét thể trạng của hắn, nhu cầu về chuyện đó hẳn là nhiều hơn y.

A Vong dầm dầm lưng giúp Mạc Ly, lại hỏi: “Khó chịu lắm, sao mới hết hả Mạc Mạc?”

Mạc Ly bình ổn hô hấp, “Đi tiểu rồi không đỡ ư?”

A Vong tức tối: “Không, còn khó chịu hơn.”

Mạc Ly do dự mãi, đành phải mở miệng: “Vậy người sờ nó đi, đỡ hơn đấy.”

A Vong cười xán lạn: “Thật hả? Mạc Mạc lợi hại thật, lần sau ta sẽ thử.”

Trong lòng Mạc Ly dạt dào áy náy, sao mình lại dạy một đứa con nít bảy tuổi cách tự sướng chứ!?

May mà A Vong đã có được câu trả lời ưng ý nên không đề cập lại vấn đề đó nữa. Mạc Ly vội vàng quăng luôn chuyện này ra khỏi não.

Sáng hôm sau, theo đúng đồng hồ sinh học, Mạc Ly dụi mắt muốn dậy. Mãi mới lấy được tiêu cự, bị một màn trước mắt làm tí ngất.

A Vong, A Vong đang quỳ bên cạnh y, đối mặt với y! Tự! Sướng!

Mạc Ly giật nảy người về sau, hét lên: “A Vong, người đang làm trò gì thế này!”

Không biết có phải bị tiếng hét của Mạc Ly kích thích không, động tác của A Vong càng mau, dịch thể màu trắng đục kia lập tức phụt ra.

Khoảng cách giữa A Vong và Mạc Ly quá gần, cái thứ chất lỏng đó bắn tung tóe vào mặt y, còn dính cả vào tóc.

Mạc Ly há mồm tròn mắt nhìn hắn.

A Vong bị nhìn, tưởng Mạc Ly giận mình, quần còn chưa kéo lên đã vội vàng lau sạch vết bẩn trên mặt y, “Mạc Mạc, xin lỗi, ta không biết, ta nhìn không được mới tè dầm...” Nhìn đến dịch thể màu trắng, A Vong bất ngờ gào toáng lên khóc lóc, “Hu hu, Mạc Mạc gạt ta, ta nhất định bị bệnh, đi tiểu ra màu trắng, ta, ta, oa —”

Con giun xéo lăm cũng quần, trên đầu còn dính cái thứ đó, Mạc Ly quát lớn: “Ngươi! Câm! Mồm! Cho! Ta!!!”

A Vong càng sợ hãi, ngừng khóc, ngậy ra đấy.

Mạc Ly hít sâu vài hơi, đè cơn giận xuống: “Ta đã bảo không phải là bệnh, lừa ngươi lúc nào chưa?”

“Ừm...”

Mạc Ly kéo quần của A Vong lên, cột chặt, “Vấn đề là, tại sao ngươi lại chĩa vào mặt ta mà làm cái chuyện này hả?!”

A Vong nghiêng đầu theo thói quen: “Vì Mạc Mạc rất đẹp, làm thế ta sẽ thoải mái hơn!”

Mạc Ly tức dưng ngược cả tóc. Đẹp? Từ bé đến lớn y chưa bao giờ cảm nhận thấy sự liên hệ giữa hai vấn đề đó, “Đừng có nói hươu nói vượn nữa!”

Mạc Ly đứng dậy, mặc áo vào, chợt nhớ ra cái gì lại quay lại cảnh cáo: “Ta cấm ngươi, đừng có lấy mặt ta làm cái chuyện như thế nữa! Nghe chưa?”

A Vong kháng nghị: “Vì sao?”

Mặt Mạc Ly đen sì: “Ta nói không là không, không có lý do lý trấu!”

A Vong lắc đầu: “Mạc Mạc sai rồi nha! Trước đây ngươi đã bảo việc gì cũng có nguyên nhân, không có nguyên nhân thì chính là làm chuyện xấu, Mạc Mạc làm chuyện xấu!”

Mạc Ly then quá hóa giận, không ngờ A Vong dám lấy lời y đã nói để chặn họng chính y. Đúng là tự ném đá vào chân.

A Vong đứng lên, ôm lấy Mạc Ly, thỏ thẻ: “Mạc Mạc, ta thích ngươi, rất thích rất thích ngươi, cho nên muốn chạm vào mắt ngươi á!”

Mạc Ly rùng mình, không đẩy A Vong ra được, đành mặc hắn ôm trong vòng tay ấm áp. Bất giác, y vuốt ve tấm lưng hắn, thở dài.

Cũng phải, A Vong chẳng hiểu gì hết, chỉ làm theo bản năng, không ác ý. Y phản ứng quá rồi.

Hai người im lặng ôm nhau một hồi, Mạc Ly mới đưa tay lên ngực A Vong, tạo chút khoảng cách, “Được rồi, ta đi làm điểm tâm, ngươi cũng đi rửa mặt đi.”

Thấy Mạc Ly không giận nữa, A Vong thả lỏng cả người, tâm tình cực tốt, lao ra ngoài.

Mạc Ly vừa nấu cơm vừa nghĩ cách giải quyết chuyện này.

A Vong *** lực dồi dào, đoán chừng là bình thường quá nhàn rồi. Nếu phân tán sự chú ý của hắn, tiêu hao chút thể lực thì chắc nhu cầu này có thể giảm nhỉ?

Bên ngoài bất chợt vang lên tiếng trẻ con đuổi đánh nhau ầm ĩ. Mạc Ly liếc mắt một cái, ánh mắt lóe lên.

Dùng điểm tâm xong, Mạc Ly qua nhà thợ mộc hàng xóm, mang vài đồng đặt một thanh kiếm gỗ lớn lớn chút.

Do thời tiết, nhà mộc vốn cũng chẳng có việc, nhận được đơn lẻ liền làm luôn. Chưa tới nửa canh giờ, một thanh kiếm gỗ đã xuất xưởng. Thân kiếm được mài nhẵn, rất vừa tay. Thanh kiếm còn được buộc một dải lụa đỏ, rất ra hình ra dáng.

Mạc Ly đem cây kiếm về nhà, đưa cho A Vong.

A Vong trước giờ luôn coi những thứ Mạc Ly cho là bảo bối, hơn nữa lại là “bé trai”, với món đồ chơi này thực khó lòng kháng cự.

Mạc Ly cười: “Biết chơi thế nào không?”

A Vong nghiêng đầu nghĩ, lập tức giơ kiếm lên múa. Đâm về phía trước, quay tay, xoay vòng. Nhảy lên đá, xoay người chém xuống. Thân thể nhẹ nhàng như chim ưng bay lượn, vừa mạnh mẽ lại vừa đẹp mắt.

Mạc Ly nhìn đến ngây cả người. Trong giây phút đó, tựa hồ đó không còn là A Vong cả ngày chỉ biết chạy vòng quanh y.

A Vong múa xong bài kiếm này, thu thế, quay sang nở nụ cười quen thuộc với Mạc Ly, “Mạc Mạc thấy sao? Có giống người múa trên trần hôm bữa không?”

Mạc Ly kinh ngạc.

Vốn tưởng thân thể A Vong còn nhớ chiêu thức cũ mới múa kiếm tự nhiên như thế. Nhưng giờ hiện học hiện mại, hẳn vừa nhìn người ta làm xiếc một lần đã nhớ như in!

[16: Hiện học hiện mại: Thành ngữ chỉ việc vừa học đã thực hành, áp dụng được ngay.]

Chẳng lẽ lúc A Vong bảy tuổi đã là một thiên tài võ học?

Mạc Ly lau mồ hôi cho A Vong, “A Vong múa đẹp quá, ta nhìn cũng phải ngẩn ngơ.”

A Vong phấn chấn lắm: “Nếu Mạc Mạc thích, ngày nào ta cũng sẽ múa cho người xem.”

Mạc Ly cười: “Được, vậy ngày nào ta cũng dành thời gian nhìn người luyện kiếm.”

Hôm ấy, trong đình viện còn đọng tuyết trắng, hai con người vui cười hồn nhiên như thế.

29. Chương 29: Nếu Có Thế 3

Bỏ qua hết những điểm được cho là khiếm khuyết của A Vong thì Mạc Ly vẫn rất yêu quý “đứa trẻ” từ trên trời rơi xuống này.

Tuy A Vong mãi chơi nhưng chưa từng khiến Mạc Ly phải lo lắng. Đi đâu cũng báo cho Mạc Ly biết, về nhà luôn đúng giờ.

Tuy A Vong tham ăn nhưng sẽ không bao giờ vết sạch sành sanh, thấy Mạc Ly gấp thức ăn cho mình cũng biết gấp lại cho y.

Tuy A Vong thích quần lầy Mạc Ly, nhưng rất biết điều, khi nào Mạc Ly bận bịu sẽ ngoan ngoãn tự chơi, không quấy rầy y.

Tuy A Vong tham ngủ, nhưng khi Mạc Ly đánh thức hẳn rồi, sẽ tự rửa mặt súc miệng.

...

Còn nhiều, nhiều nữa.

Kỳ thật trước mắt, Mạc Ly cũng không biết ưu điểm của A Vong nhiều hơn hay khuyết điểm nhiều hơn, nhưng đối với A Vong, tình “mẫu tử” không bao giờ vơi trong lòng Mạc Ly. Mà chỉ cần có chút né tránh A Vong, hẳn cũng sẽ phát hiện ra.

Dưới sự dạy dỗ của Mạc Ly, những hành vi mang tính tàn ác, hung bạo nằm sâu trong bản tính A Vong dần dần bớt đi. Thay vào đó là một A Vong đang ở giai đoạn trưởng thành khỏe mạnh như trẻ con bình thường. Yêu cuộc sống, kính già yêu trẻ, luôn mang thái độ ham học hỏi với mọi sự vật (mặc dù lúc nào cũng mang theo phiền toái vô tận), vân vân...

Cứ vậy, mỗi lúc A Vong ngày càng trưởng thành hơn. Tuy Mạc Ly không nói nhưng thầm vui mừng.

Hiện tại y đã hiểu vì sao những trò chơi điện tử mô phỏng sinh hoạt lúc nào cũng phổ biến, có lẽ là vì nguyên nhân này. Trò chơi mang lại cảm giác hưởng thụ cho người chơi vì những nỗ lực xây dựng cuộc sống vui vẻ, thoải mái.

Nhưng tất nhiên, ý nghĩa của A Vong đối với Mạc Ly hơn rất nhiều so với trò chơi.

Sau khi rời khỏi Trình gia lần đó, Mạc Ly chưa gặp lại Trình Cửu Nhụ và Được Lang.

Mạc Ly biết mình lại mềm lòng, tùy tiện nhất một người về. Hiển nhiên, chuyện Hàn Tử Tự vẫn là một bài học đáng giá với Mạc Ly. Lúc này nếu để hai người Trình Cửu Nhụ biết, Mạc Ly nhất định sẽ bị giáo huấn đến độ da mặt cũng bị mài đi một lớp, cho nên mới tránh mặt họ. Y mong có thể giữ chuyện A Vong càng lâu càng tốt.

Vừa đúng lúc, lần thứ hai Mạc Ly sang Trình gia ăn cơm, Trình Cửu Nhụ nhận được văn kiện khẩn từ một người bạn tốt ở Biện Kinh, thư nói có chuyện quan trọng cần thương lượng, Trình Cửu Nhụ nhất định phải lên Biện Kinh một chuyến.

Trình Cửu Nhụ không thể từ chối, đành đáp ứng. Đương nhiên, Được Lang theo sát không rời.

Chuyện khẩn cấp, sau khi nhận được thư, Trình Cửu Nhụ thu thập hành trang rồi lên đường luôn, ngay cả việc tự mình nói lời tạm biệt với Mạc Ly cũng không có, phải nhờ người sang nhắn.

Mạc Ly thở phào nhẹ nhõm. Hy vọng vợ chồng nhà kia đi trắng mặt lâu lâu một tí.

Thế nhưng, chung quy thì Trình Cửu Nhụ và Được Lang sớm muộn cũng về. Chuyện A Vong, sớm muộn cũng phải nói cho họ biết. Đến lúc đó, liệu có thể ngăn được Trình Cửu Nhụ không quăng A Vong đi không? Mạc Ly cũng không biết.

Nhìn A Vong ngoan ngoãn hiểu chuyện thế này, hết như một cậu em trai của y, thế này thì sao Mạc Ly quyết tâm rồi?

Nếu phải lựa chọn giữa Trình Cửu Nhụ cùng Được Lang với A Vong, y nên chọn bên nào?

Nghĩ mãi, đầu muốn nổ. Vỗ vỗ hai má, Mạc Ly tự nhủ: “Cửu Nhụ cũng không phải loại người không nói lý được, có thể là mình tự suy diễn thôi.”

Đề nỗi lo xuống, Mạc Ly vội làm nốt mấy việc lặt vặt. Chỉ có điều, vấn đề to lớn mà Mạc Ly dự đoán kỳ thực không nằm ở Trình Cửu Nhụ. Người khiến chuyện thêm phức tạp lại là người mà Mạc Ly nghĩ thế nào cũng không ngờ đến.

Chuyện từ ngày Trình Cửu Nhụ báo phải lên phía bắc, Mạc Ly biết việc hấn và Được Lang rời đi, khách điểm đã mất đi chiếc ô dù lớn nhất.

Tuy rằng khách điểm còn tiếng tăm của bọn Tam Nương bao bọc, cho tới nay tuy phong ba không ngừng, nhưng tóm lại vẫn bình yên vô sự. Người giang hồ thông minh cũng sẽ không vô duyên vô cớ tới đây, tự nhiên tìm tới khách điểm có bối cảnh đặc biệt này mà tìm phiền toái.

Nhưng Mạc Ly biết, trong giang hồ không tồn tại cái lý thuyết nước giếng không phạm nước sông. Cho dù bạn không trêu chọc người ta thì cũng khó tránh bị kẻ khác đụng chạm.

Cho nên, bất kể là vì sự an toàn của A Vong hay của khách điểm, ngày thường ngoài giờ đi ngủ, y cũng đều bắt A Vong phải đeo mặt nạ da người.

Mới đầu A Vong sống chết không mang. Mặt nạ da người kín hơi, dù mùa đông lạnh lẽo vẫn khiến da mặt ngứa ngáy. Nhưng Mạc Ly đã cương quyết, A Vong đành nghe lời. Trong sâu thẳm, có lẽ A Vong vẫn sợ Mạc Ly sẽ giận.

Nhưng cho dù đã cẩn thận đến vậy, một khi khách điểm còn liên quan đến những mối quan hệ như thế thì đã biết trước sẽ không thể sống an bình.

Mạc Ly đoán chừng kẻ thù của A Vong sẽ tìm tới. Thời gian này cũng đã có vài kẻ tới thăm dò tin tức về một người mất tích, nhưng căng thẳng như thế vẫn chưa thấy chủ nhân đích thực xuất hiện. Sau tới lúc kẻ tìm phiền toái tới thật lại không phải tìm A Vong.

Ngày hôm đó, trời rất lạnh. Mạc Ly đóng quán từ sớm, cùng A Vong ở trong phòng sưởi ấm. Ăn tối xong, hai người nhàn rỗi, Mạc Ly giục A Vong đi tắm,

A Vong rất thích chơi với nước, mỗi lần tắm rửa đều ngồi đến lúc nước nguội lạnh mới chịu ra. Có lần Mạc Ly chờ hấn đến suýt ngủ gục.

Để tránh tình huống ngày phát sinh, Mạc Ly bèn pha một ấm trà. Lấy lá trà từ lọ sứ ra, mới rót nước sôi vào đã nghe thấy tiếng động không bình thường vang lên bên ngoài.

Mạc Ly thấy quái lạ, cầm nệm đẩy cửa ra ngoài kiểm tra. Nhìn hồi lâu cũng không thấy cơ sự gì, đoán chừng có chuột chạy qua, cũng không để chuyện này trong lòng.

Trở lại phòng bếp, bưng trà lên phòng ngủ, rồi Mạc Ly lấy quần áo sạch đưa tới cửa phòng tắm.

A Vong nhận y phục, thấy trà trong tay Mạc Ly bèn đoạt lấy chiếc ấm.

“A Vong!” Mạc Ly quát.

“Ta muốn vừa tắm vừa uống, tắm rửa khát nước.”

Mạc Ly bất đắc dĩ, nhưng quả thật ngâm nước nóng lâu sẽ mất nước, đành để A Vong uống ấm trà đó. A Vong một tay cầm ấm, một tay cầm quần áo sạch, lại chạy vào phòng tắm.

Mạc Ly ngồi trước bàn, chốc lát đã thấy mệt.

Đúng lúc này, bất thành linh có hai kẻ xông vào.

Mạc Ly giật mình tỉnh táo hẳn, thấy hai đôi lông mày hung ác. Kể chọn thời điểm này mà tới thì hiển nhiên là lai giả bất thiện.

[17: “Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai” – thành ngữ TQ. Nghĩa là người tốt thì không đến, người đến cũng chẳng tốt lành gì.]

Lâm trận đối địch, không thể thua về mặt khí thế. Dù trong lòng Mạc Ly kinh hãi vô cùng nhưng nét mặt vẫn bình thản, “Đêm khuya nhị vị tới đây là vì chuyện gì?”

Hai kẻ xông vào cởi chiếc áo tơi đi dưới trời tuyết ra, dưới lớp áo ấy là bộ y phục màu xanh biếc, nút thắt cuối của đai lưng gắn thêm biểu tượng Thanh Long bằng chỉ sáng.

Người trong giang hồ thấy kiểu trang phục này lập tức biết ngay đó là môn đồ của Thương Long môn. Mạc Ly nhìn kiểu y phục thì cũng đoán ra chút ít nhưng chưa dám kết luận.

“Các hạ chính là chủ quán?”

“Chính là tại hạ.”

Một người chấp tay: “Không biết lão bản đã từng nghe tới cái tên Hàn Tử Tự chưa?”

Cho dù có bình tĩnh thế nào, khi Mạc Ly nghe thấy cái tên này vẫn không khỏi biến sắc, “Ta và người đó không có liên quan gì, xem ra hai vị tìm nhầm người rồi.”

Hai kẻ của Thương Long môn ngửa mặt lên trời cười lớn: “Người khác có lẽ sẽ nhận sai, nhưng ta thì tuyệt đối không nhận nhầm!”

Kẻ đó tự xưng là Kiều Nhất, là tả sứ của Thương Long môn. Tựa hồ hẳn biết Mạc Ly không có võ công, bèn từng bước áp sát.

Không thể làm gì hơn, Mạc Ly hoảng hốt thụt lùi, bị dồn đến tận góc phòng.

30. Chương 30: Nếu Có Thế 4

Kiều Nhất đã tóm lấy cổ Mạc Ly. Vạt áo y bung ra, để lộ miếng ngọc trắng Ngự Long lệnh trên cổ.

“Thủ đoạn của Hàn Tử Tự cao thật, đem Ngự Long lệnh giấu trong một khách điểm rách nát tầm thường này, sợ Thương Long môn ta nắm được bí mật trong đó mà tiên hạ thủ vi cường. Lấy cơ chúng ta cấu kết với Nhất Ngôn đường, tàn sát mấy ngàn môn đồ ta!”

Tuy bị khống chế nhưng Mạc Ly vẫn chưa đến nỗi luống cuống. Hai kẻ này nhất định sẽ không giết y. Bằng không, hà tất phải phỉ lời như vậy, dứt khoát động thủ có phải hơn không.

“Hừ!” Đến nước này rồi, Mạc Ly biết mình không thể vô can được nữa, cũng không có ý định tiếp tục giả vờ như không biết gì. Y chỉ cười lạnh: “Muốn trách thì trách môn chủ nhà ngươi không đủ tâm cơ, vọng tưởng có thể dùng tà môn ma đạo mưu hại người khác. Mà trước kia, chuyện thương thiên hại lý các người còn chưa làm đủ? Hôm nay gặp báo ứng là đúng tội!”

Nghe vậy, Kiều Nhất không những không giận mà còn cười: “Thật không hổ là cục cưng của Hàn Tử Tự, Hàn đại môn chủ. Thật hận không thể bảo vệ bảo bối này nhỉ? Chết đến nơi còn không quên nói giúp người tình.”

Thần sắc Mạc Ly tức khắc trầm xuống, “Hắn trong chuyện này có cơ sự, mong Kiều công tử giữ miệng tích chút đức, đừng ăn nói lung tung.”

Kiều Nhất lại cười: “Ăn nói lung tung? Vốn ta cũng tưởng chỉ là lời đồn nhảm, nhưng sau này cùng Cổ Mạnh Kỳ uống rượu, nghe được lời thật trong cơn say của hắn, ta đây liệu có thể không tin không?”

Kiều Nhất dời tay tới hầu kết của Mạc Ly, ngón tay đặt trên miếng ngọc thúy bạch Ngự Long lệnh, “Thật không ngờ, Hàn Tử Tự lại mất hồn vì loại hàng này, thật là lạ, quá là lạ...”

Mạc Ly quay đầu đi: “Khỏi cần nhiều lời, mục đích của các người là gì? Vào thẳng vấn đề đi!”

Sắc mặt Kiều Nhất trầm xuống, “Được, hôm nay tới đây không ngoài ba mục đích. Một, đoạt Ngự Long lệnh; hai, người, ngoan ngoãn theo chúng ta.”

Mạc Ly toát mồ hôi lạnh: “Ngươi tính dùng ta làm con tin để uy hiếp Hàn Tử Tự?!”

Kiều Nhất ngả ngón vỗ mặt ý: “Ngươi cũng không ngu ngốc lắm đâu.”

Mạc Ly hất tay Kiều Nhất ra, “Đừng hòng! Ta cũng bị Hàn Tử Tự lợi dụng, ngươi dùng ta để uy hiếp hắn, căn bản vô tác dụng thôi!”

Kiều Nhất vặn ngược cánh tay đang giãy giụa của Mạc Ly, ghé sát vào tai y mà nói: “Có tác dụng hay không, không phải chuyện của ngươi, mà là của Hàn Tử Tự.”

Dứt lời, Kiều Nhất liếc Kiều Nhị vẫn đứng bên.

Kiều Nhị cũng là người của Thương Long môn, là em ruột của Kiều Nhị. Kiều Nhị được gia nhập vào Thương Long môn cũng là nhờ mặt mũi của Kiều Nhất.

Đơn giản không chế được Mạc Ly, Kiều Nhất cười lạnh: “Đừng vội, ta còn chưa nói hết, còn mục đích thứ ba.”

Mạc Ly nghiêng đầu tránh né, dùng ánh mắt căm phẫn trừng Kiều Nhất: “Ngươi dám làm càn, đừng nói Hàn Tử Tự, bọn Trình Cửu Nhụ cũng sẽ không bỏ qua đâu!”

Kiều Nhất cười như điên: “Nếu ta đã dám đến thì tất nhiên đã biết bối cảnh hoành tráng của ngươi. Thế nhưng, Thiên Cơ Thần Toán và Độc Dược Lang kia chẳng phải đang ở Biện Kinh rồi ư? Giờ này nước xa không cứu được lửa gần, còn ai có thể cứu ngươi?”

Kiều Nhất buông tay ra, giọng điệu ngang nhiên: “Quay lại chủ đề chính, được hiệu cũng mau phát tác thôi. Ta thì chẳng hứng thú gì với nam nhân, nhưng Kiều Nhị lại ngoại lệ. Ở phương diện khác thì chẳng tích sự gì nhưng chuyện này là tốt.”

Mạc Ly hiểu ý Kiều Nhất, tay chân nhất thời lạnh buốt.

Kiều Nhất xoay sang Kiều Nhị: “Hôm nay, hãy để huynh đệ của ta ‘dạy dỗ’ kẻ được coi là người trong lòng của Hàn Tử Tự đi. Ta muốn cho hắn biết đau cắt lòng là thế nào! Ha ha ha!!!”

Lợi dụng lúc Kiều Nhất cười điên cuồng mà lơ là, Mạc Ly bèn ném chiếc ghế đầu bên cạnh vào gáy gã.

Nhưng Kiều Nhất là người tập võ, thân thể phản ứng rất nhanh. Chiếc ghế còn chưa chạm tới vạt áo, gã đã lách người né tránh. Tuy vậy, ở khoảng cách rất gần, một mảnh gỗ vẫn văng trúng lưng.

Mạc Ly lợi dụng cơ hội muốn xông ra.

Kiều Nhất hô: “Kiều Nhị!”

Ăn ý, tức khắc Kiều Nhị chặn ngay đường ra duy nhất. Một lần nữa, Mạc Ly tức khắc bị tóm lại, Kiều Nhất nhìn y một cách hài hước.

Ánh mắt Mạc Ly lóe lên tức giận, vậy mà vẫn trong veo.

Kiều Nhất tức giận: “Người không uống trà?”

Theo bản năng, Mạc Ly hỏi ngược lại: “Trong trà có cái gì?”

Kiều Nhất đã hạ thuốc vào trà, là xuân dược có dược tính cực mạnh. Bởi lát nữa kẻ phát sinh quan hệ không phải là người ngoài mà chính là em trai ruột, Kiều Nhất sợ Mạc Ly sẽ phản kháng kịch liệt, dễ mang tâm lý cá chết lười rách. Nhờ y làm gì em trai hắn thì... Tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra.

Đề phòng chuyện đó, ban nãy khi Mạc Ly pha trà, Kiều Nhất đã giở trò, bỏ xuân dược vào.

Nhưng Mạc Ly lại không biết đó là dược gì, còn tưởng trà bị hạ độc, bị A Vong mang đi rồi.

Kiều Nhất thấy không bỏ được thuốc, hạ quyết tâm ngoan độc. Chuyện hôm nay, đã làm phải làm đến cùng, vô độc bất trượng phu!

Tới giờ phút này, trước có truy binh, sau không đường lùi, chỉ có đường chết. Đã thế thì phải khiến tên Hàn Tử Tự kia chết nhục.

Đè chân tay Mạc Ly lại, Kiều Nhất xé toạc áo y, “Kiều Nhị, lại đây!”

Mặc dù Kiều Nhị cũng là môn đồ của Thương Long môn, nhưng tác phong hành sự không dứt khoát như anh mình, chính vì thế nên lẩn lộn nhiều năm như vậy gã ta vẫn chỉ là cái bóng của Kiều Nhất mà thôi.

“Nhưng, chuyện này... Đại ca...” Kiều Nhị trông bộ dạng liều mạng giữa giữa của Mạc Ly thật đáng thương, cũng biết Mạc Ly chỉ là người ngoài cuộc, trong lòng nảy sinh do dự.

Thấy Kiều Nhị có vẻ mềm lòng, Mạc Ly quay sang hắn, “Kiều Nhị, ta van ngươi, đừng làm vậy! Sẽ tổn hại tới âm đức, sao ngươi đối mặt được với cha mẹ dưới tuổi vàng... A!”

Còn chưa nói hết, Mạc Ly đã ăn một chưởng hung bạo của Kiều Nhất. Đầu y lệch sang một bên, khóe môi tràn máu, gò má sưng lên.

“Người không làm thì ta làm, cùng lắm thì không cần dùng y uy hiếp Hàn Tử Tự mà giết chết luôn!” Kiều Nhất hung dữ uy hiếp.

Kiều Nhị hiểu Kiều Nhất nói được làm được. Gã ta sợ đại ca, nhưng cũng đã động lòng thương hại Mạc Ly... Cuối cùng vẫn thoát y phục, tới gần y.

Trăm triệu lần Mạc Ly cũng không ngờ, tới giờ khắc này mình vẫn còn phải trả giá vì sự sai lầm khi cứu Hàn Tử Tự.

“Không! Không!” Y hét lên thất thanh.

Áp chế Mạc Ly là Kiều Nhất đang cười điên cuồng, như đang vui mừng sướng khoái bởi chỉ một khắc sau, thù này đã được trả.

Kiều Nhị kéo hai chân không ngừng phản kháng của Mạc Ly, miệng lẩm bẩm những lời không biết là đang nói với chính mình hay nói cho y nghe, “Xin lỗi, ta cũng không cam tâm tình nguyện, nhưng... Ánh mắt ngươi... thật xinh đẹp...”

Kiều Nhị cúi xuống, muốn hôn vào đôi con ngươi lóe lên những tia tức giận cùng ánh nước kia, “Khốn nạn, buông ta ra! Không!!!”

31. Chương 31: Kinh Biến 1

Mạc Ly đã mất hết lý trí rồi. Y hét lên theo bản năng. Kiều Nhất lập tức cho y thêm một bạt tai, rồi bịt miệng y lại.

“Ưm ưm...”

Hạ thân bị thoát trần, Kiều Nhất Kiều Nhị mỗi kẻ một ánh mắt, kẻ thì ngoan độc, kẻ thì hèn hạ nhìn y giãy giụa. Giữa cơn tuyệt vọng, thậm chí ý nghĩ muốn chết cũng đã xuất hiện trong lòng Mạc Ly.

Bàn tay Kiều Nhị chạy trên làn da y, cảm giác dính dớp buồn nôn trào lên như bị ốc sên bò trên người, “Um...” Lệ trào khỏi khóe mắt.

Đúng lúc này, cánh cửa bật mở.

“Mạc Mạc, ta tắm xong...” Nghịch nước đã rồi, A Vong về tới phòng ngủ, đập vào mắt chính là cảnh tượng như thế.

Mạc Ly bị hai gã đàn ông áp chế, y phục bị xé vụn. Một kẻ trong số đó còn nằm úp trên y, hôn Mạc Mạc của hắn.

Tuy mang trí óc bảy tuổi, chưa lý giải được những chuyện phức tạp như vậy, nhưng giờ phút này, dục vọng chiếm hữu mang tên “ghen tị” ẩn sâu trong máu thịt hắn đã được Mạc Ly dịu dàng xoa dịu bấy lâu, nay bùng lên thành ngọn lửa điên cuồng đốt cháy A Vong.

“Mạc Mạc là của ta, cấm kẻ nào đụng vào!”

Trong lòng A Vong gào thét. Hắn muốn dùng hai tay mình xé nát hai kẻ dám chạm vào y kia!

Trong bốn người, Mạc Ly là người đầu tiên phản ứng lại. Là y bất chấp mọi sự phản đối cứu Hàn Tử Tự, gây ra cục diện hôm nay, liên lụy tới cả A Vong.

Mạc Ly thoát khỏi bàn tay đang bịt miệng mình của Kiều Nhất, “A Vong, người chạy đi... chạy mau...”

Nhưng lúc này A Vong nào có thể nghe thấy Mạc Ly nói cái gì. Còn Kiều Nhất và Kiều Nhị, thấy ai là người đi vào liền sợ tới ngay người.

A Vong vừa tắm xong, không mang mặt nạ da người, để lộ chân diện mục khiến hai anh em họ Kiều kinh hoàng tới nỗi khớp hàm run rẩy.

Cuộc đại chiến ngày trước, ma đầu giết người không chớp mắt, uống biết bao tiên huyết của môn đồ Thương Long môn. Sau đó, ma đầu mất tích một cách kỳ lạ, ngay cả môn chủ Thiên môn Hàn Tử Tự cũng cho rằng đã tiêu diệt thành công đối thủ.

Không ngờ, kẻ ấy lại kiên nhẫn ẩn thân ngay tại khách điểm rách nát này. Lẽ nào hắn không sợ bản thân biến mất khỏi giang hồ thì phạm vi thế lực của mình sẽ bị Hàn Tử Tự nuốt hết ư?

Tức khắc, Kiều Nhất rút kiếm ra, nhằm thẳng vào A Vong, “Người dám qua đây? Bằng không hôm nay ta lại phải lập công lớn cho Thương Long môn!”

Tay cầm kiếm của Kiều Nhất hơi run run, không biết là vì sợ hay vì hưng phấn. Ngày hôm đó, ma đầu nhất định đã chịu thương tổn nặng, không khéo mình có thể lấy được đầu hắn. Lúc đó, chẳng những Hàn Tử Tự không thể làm khó Thương Long môn, mà vị trí kế nhiệm Thương Long môn không chừng sẽ không quá xa với gã nữa.

A Vong liếc Kiều Nhất một cái, thần tình lạnh lùng đến độ thời tiết bằng giá này cũng phải chịu thua hắn. A Vong căn bản chẳng để mũi kiếm kia vào mắt, vẫn bước từng bước lại gần Mạc Ly.

Kiều Nhất vô cùng sợ hãi, dù sao ma đầu cũng đã tu dưỡng được một thời gian, không biết công lực đã khôi phục lại mấy tầng. May mà gã còn chưa phát hiện A Vong đã mất trí nhớ, trí lực chỉ như trẻ bảy tuổi.

“A Vong, mặc kệ ta, người chạy đi...”

Đến gần hơn, A Vong mới thấy rõ những dấu vân tay xanh tím trên mặt Mạc Ly.

“Mạc Mạc bị thương? Mạc Mạc bị thương! Người dám dẫm thương hắn!”

Khí huyết trong ***g ngực A Vong sôi sục, vùng đan điền vì cơn tức giận này mà bắt tri bắt giác sinh ra một cỗ cường lực. Dòng khí lực âm nóng kia theo đan điền khuếch tán khắp thân thể hắn, khiến dục vọng đâm máu trong hắn muốn phát tiết.

A Vong không tự nhìn được mình, nhưng hình tượng quỷ dị đó lại đập hết vào mắt Mạc Ly. Y biết A Vong sẽ vô cùng tức giận, nhưng chưa bao giờ y thấy sát khí cường đại như vậy phát ra từ A Vong.

Về Kiều Nhất Kiều Nhị, thấy con người A Vong bắt đầu lóe lên những tia hồng quỷ dị, ý chí giả vờ chiến đấu nhất thời tiêu tan.

Kiều Nhất sợ đến độ muốn buông ngay khí giới đầu hàng, nhưng gã biết, nếu hôm nay rơi vào tay ma đầu thật, gã chết chắc. Ánh mắt gã không ngừng dôi ra sau lưng A Vong, mong muốn tìm được đường đột phá bỏ chạy.

Kiều Nhị thấy sắc mặt ma đầu thay đổi, biết đây chính là điểm báo hấn muốn đại khai sát giới. Thời điểm kẻ này muốn giết người thì chẳng còn phân biệt nổi cái gì, tất cả mọi thứ sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Kiều Nhị không tự chủ được mà nảy sinh thương hại với Mạc Ly, sợ ma đầu phát cuồng rồi thì ngay người dưới thân gã đây cũng sẽ không được buông tha, y mong manh yếu đuối vậy... Nghĩ thế gã kéo chân mỏng che chắn cho Mạc Ly.

“Ma đầu muốn giết người, ta dẫn người trốn!”

Mạc Ly ngậy ra, không hiểu Kiều Nhị đang nói gì. Bọn họ đang sợ A Vong? Tại sao Kiều Nhị lại có ý này? Gã muốn cứu y?

A Vong chứng kiến việc Kiều Nhị đang cuốn lấy Mạc Ly, tựa hồ muốn đưa y đi thì không giằng co thêm nữa, nhằm thẳng về phía đó.

“Kiều Nhị, chạy mau!” Kiều Nhất hét lớn, dự định xuất kích đánh phủ đầu.

Thấy đại ca ra tay, Kiều Nhị vội nhắm về phía cửa, tầm nhìn của Mạc Ly chốc lát bị thân thể Kiều Nhị che khuất.

Và chốc lát đó, y nghe thấy tiếng kêu thét như thanh âm từ địa ngục — đó là tiếng thét thê thảm cuối cùng trước khi chết của Kiều Nhất.

Kiều Nhị quay đầu lại, chứng kiến cảnh tượng năm ngón tay của ma đầu xuyên thủng sọ đại ca mình. Đầu bị ấn nén, kéo theo ngũ quan vụn vụn.

“Không! Đại ca! Đại ca!”

A Vong xử lý xong Kiều Nhất, quăng thi thể trên tay xuống như vứt một thứ rác rưởi. Đôi mắt hấn vẫn đỏ sậm, nhìn chăm chăm vào Kiều Nhị đang ôm chặt Mạc Ly.

“Trả Mạc Mạc cho ta!”

A Vong vươn bàn tay đầy máu còn vương óc người ra. Chân Kiều Nhị run rẩy, đứng bất động, chỉ biết trơ mắt ra nhìn ma đầu đến gần mình.

Sắp chết đến nơi nhưng Kiều Nhị xem ra vẫn còn lương tâm. Gã ta ôm chặt Mạc Ly, cơ hồ nói không thành tiếng: “Ta, người giết ta, ta không trốn, nhưng hấn, đừng giết hấn...”

Kiều Nhị vẫn còn thay Mạc Ly cầu xin thì nháy mắt, Mạc Ly đã quay lại ***g ngực quen thuộc của A Vong, rồi nghe thấy tiếng hét thảm.

Cánh tay vừa ôm chặt lấy y của Kiều Nhị, giờ đã văng ra khỏi cơ thể gã.

“A!” Mạc Ly bị cảnh tượng máu me trước mặt gây chấn động, mắt trợn lên, chút nữa là ngất xỉu. Nhưng may mà y vẫn giữ được chút thần trí, cố chịu đựng: “A Vong, đừng giết người, đừng...”

A Vong chìm vào mê loạn, như không nghe thấy lời Mạc Ly, hấn như tử thần, từng bước tiến tới Kiều Nhị đang kêu thảm ngồi bệt dưới đất.

“A Vong, tỉnh lại, A Vong!”

Kiều Nhị tuy nghe theo lời đại ca hấn, có ý đồ không bằng cảm thú với y, nhưng Mạc Ly biết, gã ta thiện lương hơn Kiều Nhất. Mất một cánh tay đã là sự trả giá đắt với gã, đừng hại chết gã.

Mạc Ly ngăn A Vong, nói với Kiều Nhị: “Người mau mang theo thi thể đại ca người đi đi, ta ngăn hấn. Sau này đừng quay lại.”

Kiều Nhị được Mạc Ly hỗ trợ, nén đau mà vội vàng điểm các đại huyệt để cầm máu, dựa vào chút ý chí cuối cùng, mang thi thể đại ca lên vai.

32. Chương 32: Kinh Biến 2

A Vong thấy Kiều Nhị sắp trốn thoát, muốn đuổi theo gã.

Mạc Ly ôm vòng lấy vai hấn, nhẹ giọng khuyên kêu bên tai A Vong: “A Vong, A Vong, nghe ta được không? A Vong...”

Y gọi mấy tiếng, sắc đỏ trong mắt A Vong mới giảm đi, “A Vong, người có nhớ ta đã nói gì không? Sinh mệnh đáng quý, nếu không cần giết người thì đừng làm vậy, đúng không?”

A Vong cúi xuống nhìn Mạc Ly trong lòng, trong đôi con ngươi y mang theo ý cầu khẩn, như làn nước ấm hòa vào dòng suối băng lạnh lẽo. Cơn thịnh nộ của A Vong trong giây lát biến mất.

Nội lực rút đi, ánh mắt của A Vong trở lại bình thường. Hấn ôm Mạc Ly, hôn nhẹ lên gò má y, “Chúng đánh người, Mạc Mạc, bọn chúng dám đánh người!” Kỳ thực A Vong mới bảy tuổi, tuy rằng vừa rồi chính hấn cũng không biết nội lực dọa người kia là cái thứ gì, nhưng hồi phục thần trí rồi thì quả thật đáng giết mình. “Mạc Mạc, người có đau không? Ta bôi thuốc cho người nha?”

Quen việc mà làm, A Vong lấy thuốc trị thương trong ngăn tủ, hấn cẩn thận chấm thuốc mỡ rồi bôi lên mặt Mạc Ly.

Còn chưa tỉnh hồn, y nằm ngáy trên giường để A Vong chăm sóc.

A Vong bôi thuốc xong, hỏi mấy câu vẫn chẳng thấy Mạc Ly đáp, sốt ruột đến nổi đỏ cả mồ hôi lạnh, “Mạc Mạc, người nói chuyện đi! Mạc Mạc, người đau ở đâu?”

Giờ Mạc Ly mới hồi phục lại, thấy A Vong cẩn rằng, trán mướt mồ hôi. Y chống người dậy, an ủi: “Ta không sao, người...”

A Vong thấy Mạc Ly đã đáp lại, nhào tới ôm chặt lấy y, “Mạc Mạc, Mạc Mạc là của ta, ta sẽ bảo vệ Mạc Mạc, sẽ không để ai thương tổn người...”

Mạc Ly bị A Vong siết chặt, được bao trong hơi ấm từ cơ thể hấn, vết thương trong lòng được xoa dịu. Ôm lấy lưng A Vong, Mạc Ly vuốt lưng hấn, “Ta không sao, ta...”

Nhưng chốc lát, y chợt cảm thấy A Vong khác lạ. Sắc mặt hấn ửng hồng, hô hấp dồn dập, dưới thân đang cộm lên bất thường.

Mạc Ly giật mình, nhớ tới lời Kiều Nhất, hình như hấn hạ độc trong trà, “A Vong, người đã uống trà?”

Mạc Ly nắm chặt hai vai A Vong. Hấn liếm lên mặt y, khổ sở gật đầu.

Giờ Mạc Ly mới nhớ ra, ban nãy đoán chừng là nhờ nội công hộ thể, gắng gượng mà áp chế được tính. Nay nội lực đã rút, được hiệu dĩ nhiên sẽ trở dậy.

Mạc Ly biết thứ thuốc này lợi hại thế nào, nếu không được giải quyết, A Vong cả đời có thể thành phế nhân.

Mạc Ly vội vàng giục A Vong: “A Vong, ta không mắng người đâu, người mau tranh thủ tự sở mình đi...” Dứt lời, mặt y cũng bất giác mà đỏ lên.

Kỳ thật, chẳng cần Mạc Ly nhắc, A Vong đã hành động theo bản năng rồi, nhưng mãi mà hấn vẫn chưa xuất ra được. Thứ to lớn trong tay hấn vẫn cứng ngắc như cũ, còn đổi sang sắc tím khiến người ta kinh sợ.

A Vong cuộn người lăn lộn trên giường: “Mạc Mạc, ta khó chịu quá, khó chịu quá!”

Mạc Ly cuống lên, cũng chẳng biết phải làm thế nào. Xem ra thứ thuốc này có tác dụng mạnh thật, không mập hợp thì không thuyên giảm.

Nhưng trong cái thôn nhỏ này thì làm gì có chốn phong nguyệt nào. Mà nếu có thì giữa đêm đông băng tuyết ngập trời, tìm đâu ra một cô gái cho A Vong giải độc?

A Vong dán lên phần da lạnh ngắt của Mạc Ly, miệng kêu: “Mạc Mạc, cứu ta, ta muốn chết, ta muốn chết...” Thanh âm nức nở, nghẹn ngào.

Mạc Ly bị A Vong đặt dưới thân, vốn trên bụng chỉ đắp chăn mỏng, nay bị A Vong dùng lực xé rách, nhanh chóng lỏa thể.

Thân thể săn chắc của A Vong dán lấy Mạc Ly bần thần. Nơi nhạy cảm bị A Vong đụng phải khiến Mạc Ly run lên. Với chỉ số thông minh hiện tại, A Vong nhất định không nghĩ tới phương pháp Long Dương. Hắn không có chỗ mà vào, hạ thể càng lúc càng tím bầm, cương cứng.

Thấy Mạc Ly dường như không có ý giúp mình, A Vong khó chịu vô cùng, làm thế nào cũng không thể xoa dịu được bản thân, hắn hét lên: “Ta đau quá! Ta không muốn thứ này nữa!”

Hắn bóp chặt lấy chỗ đó. Động tác bất thành linh này dọa Mạc Ly đến choáng váng, y vội ngăn hành vi tự hại mình của A Vong, “Ngốc! Người sẽ hối hận đến chết đấy!”

A Vong òa khóc: “Ta mắc kẹ! Ta khó chịu muốn chết luôn!”

Bộ dạng bức bối này của A Vong cũng khiến Mạc Ly gấp đến độ rơi nước mắt. Vốn dĩ A Vong là người ngoài cuộc, nhưng lần này bị y hại tới liên lụy, vô duyên vô cớ vướng phải rắc rối này. Hôm nay phải chịu hậu quả như vậy, Mạc Ly có thể đứng nhìn ư?

Nhưng nếu phải cứu A Vong, y không xả thân thì còn ai khác?

Trong lòng Mạc Ly là hai tư tưởng đang đấu tranh kịch liệt.

Rốt cuộc khi thấy hành vi tự hại của A Vong, y mới hạ được quyết tâm.

Mạc Ly xoa đầu A Vong, “Đừng sợ, Mạc Mạc giúp người, sẽ hết khó chịu ngay đây.”

Mạc Ly lôi hũ thuốc ban nãy A Vong bôi cho mình ra, nhắm chặt hai mắt, quệt tất cả rồi đưa tay xuống sau hạ thân.

Sơ sơ chuẩn bị, y cũng không thể làm gì kỹ càng hơn, để A Vong nằm xuống, “A Vong, người nhắm mắt lại được không?”

A Vong nuốt mồ hôi lạnh đầy đầu, nhưng hắn tin Mạc Ly nên nén đau, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Mạc Ly nâng cự vật đáng sợ kia lên, tập trung hết sức, ngồi lên người A Vong, đưa vật thể đó từng chút từng chút đi vào cơ thể mình.

Hô hấp của A Vong trở nên dồn dập hơn. Hắn không tự chủ được mà mở mắt, thấy chuyện Mạc Ly đang làm với mình.

Mạc Ly đã đi được một nửa chặng đường, bắt gặp ánh mắt mở ra của A Vong, y vừa ngượng vừa tức, “A Vong, sao người lại mở mắt, a...”

Vì nói chuyện mà động tác của Mạc Ly ngừng lại, A Vong bèn nâng người lên.

Nháy mắt, thứ to lớn đó đi hẳn vào hậu huyệt. Mạc Ly hét lên một tiếng, cảm giác bị lấp đầy nhất thời khiến hông y mềm nhũn, chỉ có thể gập người, nằm lên A Vong.

Hiện tại A Vong đã hoàn toàn bị được tính không chế, cũng không biết chừng mực, ngay khi cảm giác được thoải mái, hắn lập tức ra sức.

A Vong ngồi dậy, phủ lên thân thể Mạc Ly. Đôi chân mảnh khảnh ấy vắt ngang hông hắn, hai tay khoác lên cổ hắn.

Dưới những luật động thô bạo của A Vong, thân thể Mạc Ly chẳng phải lần đầu làm chuyện này, không lâu sau cũng cảm nhận được khoái cảm. Thể xác vui thích nhưng trong lòng Mạc Ly lại thương tâm vô cùng.

Từ nay về sau đã không còn như xưa.Sâu xa đã có vài chuyện bị biến đổi.Trải qua kiếp nạn này, y và A Vong sau này phải sống với nhau với tư cách gì đây?

Y không biết.

Y chỉ biết niềm tin vững chắc vẫn luôn ở trong mình đã biến mất hoàn toàn.

Thân thể yếu đuối, Mạc Ly chỉ có thể dựa vào A Vong cường tráng.Thấy niềm sung sướng trên mặt hắn, y lại bất giác rơi lệ.

Thôi thôi, cả thân xác lẫn trái tim này đã sớm sút mẻ lắm rồi. Hôm nay để cứu người mới còn tác dụng, còn bản khoả chi nữa.

Nhưng, qua đêm nay, có nhiều chuyện Mạc Ly biết sẽ không thể quay lại. Không bao giờ.

33. Chương 33: Kinh Biến 3

Cuối cùng Mạc Ly cũng hôn mê. Khi đó, A Vong còn không biết chừng mực mà vẫn hành động theo bản năng. Đến lúc y tỉnh lại, hắn đã khò khò say ngủ.

Mạc Ly nhìn chán đẽm, trông thật bê bối; lại nhìn xuống vùng giữa hai chân, đỏ trắng đan xen, thê thảm không nỡ nhìn.

Y thở dài, cẩn thận di chuyển.

A Vong mới làm chuyện này lần đầu, sẽ không biết giúp y lau rửa. Nếu y không tự vệ sinh thì chút nữa chắc chắn chẳng thể chịu nổi.

Nhưng Mạc Ly bị thương không nhẹ, chân vừa mới chạm xuống sàn nhà đã té ngã. A Vong nghe thấy tiếng động thì tức khắc tỉnh dậy. Hắn ôm Mạc Ly lên, đau lòng nói: “Mạc Mạc bị thương, người muốn đi đâu? A Vong ôm người đi.”

Đối mặt với một A Vong sáng lán sau khi giải độc, Mạc Ly có phần bực bội, “Thả ta xuống, ta tự đi được!”

A Vong không đáp, cũng không làm theo, chỉ im lặng bế Mạc Mạc của hắn.

Mạc Ly cũng không biết tại sao mình lại phát hỏa với “đứa trẻ” này, đành thở dài: “Mang ta đến phòng tắm đi, giúp ta chuẩn bị nhiều nước nóng chút.”

“Ừ.” A Vong cười rạng rỡ, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Mạc Ly ngâm mình giữa làn hơi nước, không nói năng gì kỳ cọ.A Vong ngồi bên thùng tắm, chốc chốc lại thò tay nghịch nước.

“Mạc Mạc, tối qua tuy lúc đầu bị cứng rất khó chịu, nhưng sau đó thì thật thoải mái...”

“A Vong.” Mạc Ly trừng hắn.

“Hử?”

“Câm miệng.”

A Vong giả bộ như không nghe thấy, vẫn còn tiếp tục luyên thuyên, “Mạc Mạc thật lợi hại, khác hẳn với lúc ta tự sờ. Sau này người có thể chơi với ta như thế nữa không?”

Trán Mạc Ly xuất hiện vạch đen, đứng dậy từ thùng tắm: “Người nằm mơ đi! Đưa khăn tắm cho ta!”

A Vong ngoan ngoãn đưa khăn cho y, trong lòng thì nghĩ khác.

Mạc Ly quay lưng lại, lau khô thân thể, mặc quần áo vào, vừa chỉnh trang vừa nghĩ tiếp theo nên làm gì.Bây giờ y vẫn chưa rõ thân phận của A Vong thế nào, nhưng chắc chắn là từng đắc tội với bạch đạo, bởi vì y nghe Kiều Nhất gọi hắn là “Ma đầu”.

Chỉ có điều, ký ức của A Vong vẫn chưa khôi phục. Đến lúc đó mà bị ám sát, tự bảo vệ được hay không rất khó nói.

Hôm đó Kiều Nhất bị A Vong hù dọa, giả sử mà thời gian lâu hơn một chút, thực trạng của A Vong khó tránh khỏi bại lộ. Đến lúc đó, bọn họ mà đánh hội đồng thì A Vong sẽ rất bất lợi.

Tục ngữ có nói thế này: Tránh ma chẳng xấu mặt nào. Mạc Ly biết hiện tại hành tung của A Vong đã lộ, không thể ở lại khách điểm được nữa. Nghỉ ngơi nửa ngày, tranh thủ thu dọn đồ đạc, Mạc Ly dự định mang A Vong vào Dục cốc của Dục Lang tránh đầu sóng ngọn gió.

Suy cho cùng, không có hương nang tránh độc đặc chế của Dục Lang, rất ít người có thể băng qua những bụi rừng kịch độc mà không hao tổn sợi lông cọng tóc.

Dù A Vong là muốn đưa hắn đi chơi, A Vong phần chần, ngoan ngoãn cõng Mạc Ly đi vào Dục cốc.

Màu sắc của độc dục thật vô cùng tươi đẹp, những thứ xanh đỏ nhìn tưởng xinh xắn kia, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng người ta.

Ở trong nhà gỗ của Dục Lang, Mạc Ly dặn dò A Vong cả nửa ngày, nào là không được phép bỏ hương nang ra, không được phép hái bậy hái bạ hoa cỏ trong này, vân vân... Xong xuôi mới cho A Vong tự chơi.

Mạc Ly nằm trên giường, lòng cũng thanh tĩnh hơn. Vốn nghĩ Trình Cửu Nhụ và Dục Lang đi càng lâu càng tốt, nhưng với tình hình này, Mạc Ly lại mong họ sớm trở về. Họ không có ở đây, một mình y cũng không thể nghĩ ra cách nào tốt. Đối với A Vong, y nên làm sao cho phải đây?

Mạc Ly lo lắng đến tiêu tụy, cơ thể mệt nhọc cũng chẳng chịu được lâu, được một lúc thì liền thiếp đi.

34. Chương 34: Kinh Biển 4

Ở trong cốc một thời gian, nếu không phải lo nghĩ tới những thứ độc hoa độc thảo chết người kia, kỳ thật nơi này cũng có thể được xem là một sơn cốc thanh u, hấp dẫn.

Nhiệt độ trong sơn cốc rất kỳ quái, cảm tưởng như được ngăn cách với thế giới bên ngoài. Ngoài kia là trời đông giá rét, mà ở trong này thì dấu tích của một bông tuyết cũng không có; trong này chim hót hoa nở, thực sự chính là một thế ngoại đào nguyên.

Quả nhiên Dục Lang là một kẻ biết hưởng thụ, Mạc Ly thầm cảm thán.

Gian nhà tranh nhỏ tuy đơn sơ, thế mà so với khách điểm rách nát mà hai người ở trước kia, ngoài rộng rãi và có nhiều tầng hơn nơi này, thì chẳng còn lời nào để chê. Cho nên A Vong dễ dàng, nhanh chóng thích nghi với môi trường sống mới.

Vốn dĩ đó là chuyện khiến Mạc Ly lo lắng nhất thì giờ thật ổn thỏa, nay y còn một chuyện khác nhức đầu hơn nhiều.

Từ lần Mạc Ly “hy sinh thân mình” giải độc cho A Vong, cậu chàng đã nhớ kỹ mùi vị này không quên. Cả ngày A Vong quần lầy Mạc Ly, đòi y “chơi” cùng mình chưa tính, mấy lần không lay chuyển được Mạc Ly đang bày ra gương mặt lạnh lùng, hắn còn dám dùng vũ lực, bắt ép Mạc Ly nghe theo.

Lần đó Mạc Ly bị A Vong đè lên cạp tới cạp lui, một bụng tức giận rốt cục cũng bùng phát, còn cho A Vong mấy phát “thương cho roi cho vọt”. A Vong đáng thương rúc vào xó nhà, dùng ánh mắt ại oán nhìn Mạc Ly trên giường.

Mạc Ly chỉnh lại y phục xệch, hạ nhãn tâm mà mặc kệ A Vong.

Y tưởng chiêu giả bộ tức giận này sẽ khiến A Vong ngoan ngoãn thêm mấy ngày, nhưng hắn là đã đánh giá thấp sự bền bỉ của hắn.

Ngày hôm ấy, đêm khuya mơ màng tĩnh lại, Mạc Ly phát hiện mình đang *** nằm trên người A Vong.

Mạc Ly kinh ngạc muốn dậy: “Chẳng lẽ mình mộng du, vừa ngủ vừa cởi quần áo?”

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt gian xảo của A Vong, y lập tức hiểu hết mọi chuyện. Đang muốn mở miệng mắng A Vong mấy câu thì Mạc Ly bị hắn xoay mình đặt dưới thân.

A Vong cầm lấy nội sam của Mạc Ly quăng bên cạnh, nhét vào miệng y.

“Ưm ưm ưm!!!” Mạc Ly trợn tròn mắt. Y vội giãy giụa, phát hiện không thể nào lay chuyển được A Vong.

Hắn dễ dàng tóm lấy hai cổ tay mảnh khảnh của Mạc Ly, kéo lên đầu giường, tay kia vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt y về phía sau. Ngón tay A Vong mơn trớn đôi mắt linh động của y.

Trong đầu Mạc Ly nổ “bùm” một tiếng tức tối, thế mà y chẳng hề sợ hãi. Phải, Mạc Ly bị ai phát hiện, cho dù vào thời điểm này, y cũng chỉ tức giận chứ không hề sợ A Vong.

A Vong cúi xuống, nhẹ nhàng thơm lên mặt y, mỗi một cái đều mang theo yêu thương của hắn tới từng đường nét kia.

Tuy A Vong rõ ràng là người nắm quyền khống chế toàn bộ trong màn nháo loạn này, nhưng hình như hắn cũng không dễ chịu hơn so với Mạc Ly.

Tay hắn mò xuống hạ thân mình, cách lớp quần áo mà tóm lấy bộ phận kia. Đầu đầy mồ hôi, A Vong dùng ngữ điệu cầu khẩn nói với Mạc Ly: “Mạc Mạc, ta đau, ta khó chịu, ta cứ nghĩ tới người thôi, muốn người chết đi được, người cho ta đi, cho ta nha?”

Mặc dù miệng là câu hỏi yếu ớt, nhưng động tác trên tay A Vong lại chẳng hề như thế. Hắn lộ tiết khó của mình ra, cự vật hoành tráng kia một lần nữa bại lộ trước mặt Mạc Ly.

Mạc Ly nuốt nước miếng, lắc đầu liên tục. Y muốn lên gối một cái, nhưng thân thể to tướng của A Vong đã chõ ở đó, y vừa động chân thì đã thành tư thế mình kẹp lấy hông A Vong.

Đã có một lần kinh nghiệm, lại thêm năng lực học tập cực mạnh, A Vong thành thạo tìm thấy cửa động tiêu hồn. Chỉ có một điều đáng tiếc, hắn lại chẳng có kinh nghiệm gì trên phương diện ***, chỉ biết cậy mạnh mà chen vào.

Chỗ ấy của Mạc Ly khít chặt, đầu thể chịu đựng cái thứ khổng lồ như vậy. Con đau rách khiến Mạc Ly đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, toàn thân hự thoát.

Não A Vong bị dục vọng xông trộm, hắn cứ thế làm liều. Nhưng thời điểm phát hiện thân dưới Mạc Ly đang chảy máu mới hoảng loạn.

Hắn rút ra, hốt hoảng lấy y sam trong miệng Mạc Ly ra, “Mạc Mạc, người bị thương? Tại sao lại thế? Ta, ta không cố ý.”

Mạc Ly thở hào hển, không nói ra lời. Y tựa vào lòng A Vong, cứ tưởng “sự cố” xảy ra thì A Vong sẽ không làm loạn nữa, nhưng sự thật chứng minh y sai rồi.

A Vong tạm dừng, kỳ thực là đang nhớ lại các bước lần đầu thôi. Hắn thấy, nhất định mình đã bỏ qua một bước nào đó nên mới xảy ra vấn đề, làm Mạc Ly chảy máu. Chốc lát, hắn đã phát hiện ra mấu chốt.

Là được cao. Phải, chính là thứ thuốc ấy.

Hắn xoay người xuống giường, lấy được cao Mạc Ly mang theo trong bao quần áo ra.

Mạc Ly đáng thương, y chủ ý mang được cao theo là vì sợ nhỡ bất cẩn bị thương trong cốc thì có thứ mà dùng thôi, ai ngờ hôm nay lại thành thứ tạo điều kiện thuận lợi nhất biến bản thân thành miếng ngon thả vào miệng cạp.

Mạc Ly thấy A Vong rời đi, hắn là để “tự xử”, thân thể bị thương nhẹ cũng mềm xuống. Nhưng khi A Vong trở lại giường một lần nữa, kéo chân y ra thì Mạc Ly lập tức cuống cuồng.

“A Vong khốn kiếp!”

A Vong làm như điếc, nắm lấy đôi chân đang đá loạn của y, tóm lấy phần mắt cá, nhấc chúng lên thành một góc vuông. A Vong ngồi đó, giơ cao hai chân Mạc Ly, móc lấy một đồng được cao rồi đưa về phía hậu huyệt y.

Hông bị A Vong giữ chặt, làm thế nào Mạc Ly cũng không thể giãy ra được, “A Vong! Người mau dừng tay lại! Ta sẽ không tha thứ cho người đâu!”

“Nếu người dầm, ta sẽ đuổi người đi!”

“Ta... A...”

Đưa được cao lạnh lẽo vào cơ thể y, ngón tay chai sần của hắn bắt đầu chuyển động lung tung trong hậu huyệt, bất cần thể nào lại đụng phải điểm mẫn cảm của Mạc Ly. Hông y tức thì cong lên, bộ phận phía trước có dấu hiệu thức tỉnh.

Thấy Mạc Ly có phản ứng, A Vong hí hửng vô cùng. Hắn vừa tiếp tục động tác trong cơ thể y, vừa vuốt ve “cậu nhỏ” phía trước đó.

Trước sau đều nằm trong tay A Vong, Mạc Ly quần bách đến không thốt nên lời, chỉ biết lắc đầu nguây nguây.

“Mạc Mạc rõ ràng cũng thoải mái lắm mà, người nói dối, người không ngoan!” A Vong nhìn thân thể đang dần dần ửng lên của Mạc Ly, hô hấp càng thêm nặng nề, “Mạc Mạc, chỗ này đáng yêu quá...” Nói rồi hôn lên ngọc trụ nhỏ nhắn kia.

“A!!! A Vong, không được... Đừng đụng vào đó...” Âm điệu chực khóc.

Nhưng với bản năng của đàn ông, A Vong biết đó không phải là thanh âm tỏ vẻ khó chịu. Hạ thể của Mạc Ly bị A Vong tập kích một cú, nhanh chóng xuất ra. Sau cao trào, thân thể y lặng đi. A Vong thấy rõ, có lẽ Mạc Ly đã được chuẩn bị xong rồi, liền triển khai tấn công.

“Ừm... A a...”

Bị A Vong chiếm đoạt đã trở thành sự thật không cần bàn cãi nữa. Việc tới nước này rồi Mạc Ly cũng cạn sức lực để xoay chuyển tình thế, đành tiếp nhận sự thật này.

Y thôi giãy giụa, để mặc A Vong ép đôi chân mình sang hai bên. Cự vật hung mạnh không ngừng ra vào, thân thể cả hai vì va chạm mà vang lên những tiếng động khiến Mạc Ly phải xấu hổ.

A Vong dùng mãnh, khiến y thật khó có thể tiếp nhận quá nhiều. Thất lực Mạc Ly bắt đầu phát đau, sau mấy lần buông giây đầu hàng, y buộc phải cầu xin trong vô lực: “A Vong, ta không thể nữa, người mau dừng lại, a... A...”

A Vong quả là một thiên tài, trong quá trình, hắn sớm đã tìm được nhược điểm của thân thể Mạc Ly mà tận lực tấn công mạnh vào điểm đó.

Mạc Ly bị cự vật chơi đùa đến chết đi sống lại, lên núi xuống biển, lên lên xuống xuống, đến nỗi cả câu xin tha cũng không còn hoàn chỉnh, chỉ còn lại những tiếng rên rỉ vụn vặt.

Phải làm gì đó, nếu cứ để A Vong tiếp tục thế này thì ta chết chắc... Y tự nhủ.

Nghĩ vậy, Mạc Ly dồn hết hơi sức, nâng cánh tay mềm oặt vô lực, khoát lên bờ vai rộng của A Vong, hôn nhẹ lên thái dương hắn.

A Vong từng cú một, tần suất càng lúc càng tăng lên. Mãi hắn mới gằm nhẹ lên, giao vũ khí trong nội thể Mạc Ly.

Mạc Ly xụi lơ trên giường, đã chẳng còn hơi sức mà mắng mỏ A Vong.

“Khốn nạn, lấy cái thứ kia của người ra, không thì không yên với ta đâu...” Hồn hển phun ra câu nói cuối cùng, Mạc Ly vùi mặt vào gối thiếp đi.

Hôm sau tỉnh lại, Mạc Ly phát hiện mình đang vùi đầu vào vai A Vong. Tuy rằng nhiệt độ trong sơn cốt cao hơn bên ngoài nhưng trời vẫn rất lạnh. Cơ thể A Vong nồng ấm, Mạc Ly còn chưa tỉnh táo, không tự chủ mà dụi dụi vào A Vong. Mơ màng thêm một lúc, y mới nhớ lại chuyện tối qua.

Một đêm hoang đàng! Nhìn gương mặt ngây thơ say ngủ của A Vong, cơn giận cứ thế bốc lên, y vùng tay cho hắn mấy cái tát.

A Vong bị “đánh thức”, dụi mặt: “Mạc Mạc, người làm sao vậy?”

Thấy Mạc Ly mím môi im lặng, A Vong đại khái cũng biết Mạc Ly phát cáu rồi. Bàn tay to vươn ra, kéo Mạc Ly quay lại ***g ngực mình, hấn ngáp một cái, “Mạc Mạc không mệt à? Ta mệt chết đi được, ngủ thêm lát nữa cơ...”

Nghe tiếng A Vong nhỏ dần, mắt còn dần dần khép lại, Mạc Ly lại thầm bất đắc dĩ. Đánh đã đánh, mắng đã mắng, nhưng trong chuyện này, chung quy không thể tránh khỏi cục diện hôm nay.

Mạc Ly có phần thất vọng trở mình, đưa lưng về phía A Vong. Chẳng lẽ, đây chính là cái người ta nói, “số phận đã định”?

A Vong thấy hơi ấm bên cạnh đang hơi dịch xa mình, bèn kéo Mạc Ly lại theo bản năng.

Mạc Ly không đề phòng, nhất thời lại rơi vào ***g ngực A Vong, nhìn cánh tay rắn chắc của hắn đang trói chặt mình, đành thôi giãy giụa.

Sau chuyện phát sinh này, Mạc Ly đã ôm thái độ không còn gì để mất, mặc A Vong muốn làm gì thì làm. Một lần là làm, mà trăm lần cũng là làm. Nếu điểm mấu chốt y cứ chấp nhất trước kia đã tan vỡ, thì sau này thế nào cũng chẳng thể thay đổi được nữa.

Mạc Ly thường nâng cằm, buồn bực suy nghĩ: Chẳng nhẽ mình bẩm sinh lẳng lơ thật? Thế mà không thể kháng cự được khiêu khích của A Vong... Khốn kiếp, rõ ràng kỹ thuật của hắn càng ngày càng tốt...

Lại dắm vào đầu vài cái: Ngớ ngẩn! Rốt cuộc mình đang nghĩ cái quái gì vậy?!

Mạc Ly rất bất đắc dĩ.

Sau ngày ấy, A Vong càng ngày càng coi Mạc Ly là bảo bối, chuyện gì chỉ cần hắn có thể làm, tuyệt đối sẽ không để y động tay.Đương nhiên, ngoại trừ chuyện nấu cơm.

Trong cốc tuy hoàn cảnh tốt, những việc để tiêu khiển thì lại rất ít, mà phòng chừng cũng vì cảm giác cô đơn khó chịu trong lòng, Mạc Ly mới kể A Vong nháo loạn.

Dù sao thì cũng nhờ những lúc hai thân thể gắn kết, làm vết thương trong lòng Mạc Ly tạm thời chìm vào quên lãng, sự tịnh mịch cũng không còn nữa.

Có lẽ, chính ta mới là kẻ lợi dụng A Vong.

Vuốt ve tóc mai vuốt mồ hôi của A Vong, Mạc Ly hồ thẹn nghĩ.

35. Chương 35: Văn Sát 1

Trong núi chẳng biết năm tháng, lời này thật không sai.

Hai người bên nhau như thế trong thế ngoại đào nguyên được một thời gian, khi ấy thì cảm thấy thật thật nhàm chán, nhạt nhẽo; nhưng khi sống những ngày tháng gian nan sau này, nhớ lại mới thấy đó là thiên đường hạnh phúc.

Thế nhưng, cuối cùng cũng vẫn phải cảm thán: Không thể tránh khỏi.

Đêm hôm đó, nơi non xanh nước biếc này chợt xuất hiện ánh lửa ngút trời. Ngọn lửa vây quanh, cắn nuốt mọi thứ hoa cỏ. Cho dù có là thực vật đoạt mạng, dưới ngọn lửa trước mặt cũng trở nên yếu ớt, không thể chịu nổi một kích.

Người phóng hỏa quả là thông minh, chọn thời điểm người ta ngủ say mà gây nên hỏa hoạn.

A Vong đang ngủ, ngửi thấy mùi bất thường mới lo lắng đánh thức Mạc Ly.

Mạc Ly vội mặc quần áo rồi ra ngoài xem xét, trước mặt đã là mênh mông biển lửa. Đã ý thức được chuyện gì, thân thể y bất giác run lên, chìm vào đen tối.

A Vong đỡ lấy thân thể xụi xuống của y, vội vã nâng y dậy: “Mạc Mạc, người sao vậy? Đừng làm ta sợ!”

Mạc Ly cắn mạnh môi đến nỗi bản thân nếm thấy vị sắt. Đau đớn giúp y tỉnh táo hơn.Lửa lan rất mau, xem chừng chẳng bao lâu nữa thì lá chắn độc vật thiên nhiên kia sẽ bị thiêu trụi.

Mạc Ly xé chăn trên giường, dội nước lên đó rồi đắp lên người A Vong. Y đẩy A Vong vào trong phòng, cố gắng lắm mới nhét được thân hình của hắn vào tủ quần áo. Mạc Ly bao lấy mặt A Vong, tựa trán mình lên trán hắn:

“A Vong, Mạc Mạc cầu xin người một chuyện, người nhất định phải đáp ứng.”

Dương như nhìn thấu bi thương trong mắt Mạc Ly, giọng A Vong có chút run rẩy: “Chuyện gì...?”

Ánh lửa sáng rõ lóe lên trong mắt Mạc Ly, vừa sợ hãi lại vừa kiên định, và cả sự không mong muốn vô vàn.

“Bất kể là chuyện gì xảy ra, người không được lên tiếng, không được lại gần, được không? Đáp ứng ta!”

Mạc Ly của lúc này và của ngày thường khác nhau lắm, A Vong ngoài việc gật đầu thì chẳng thể nói thêm gì.

Không thể chậm trễ hơn nữa, Mạc Ly đóng cánh cửa tủ lại, đi ra ngoài. Không phải là hắn chứ? Khóe miệng Mạc Ly nhếch lên thành nụ cười cay đắng.

Trừ hắn ra, không ai biết Được cốc.

Trừ hắn ra, không ai biết quanh Được cốc là hoa thảo kịch độc.

Trừ hắn ra, không ai có thể tuyệt mọi đường thoát thân.

Hàn Tử Tự, chuyện gì người làm, đều thật ngoan tuyệt.

Nếu đã trốn không thoát thì phải đối mặt thôi. Mạc Ly kiên cường đứng đó, như một vệt sáng trắng giữa ngọn lửa địa ngục. Rốt cuộc, khi toàn bộ độc thực vật đã bị thiêu hủy, kẻ xuất hiện quả nhiên như dự liệu của Mạc Ly.

Người đó phi thân lên, khinh công qua mảng đất cháy đen, phiêu nhiên đáp xuống trước mặt y. Phía sau Hàn Tử Tự hình như không còn ai khác, Mạc Ly thầm thở phào.

Lâu ngày không gặp, có lẽ Hàn Tử Tự phải diệt trừ Thương Long môn, lại vừa đánh bại đối thủ một mất một còn, phong thái của hắn toát lên vẻ sáng rõ, anh khí ngời ngời.

Vẫn là trường bào màu trắng tôn lên thể hình đẹp đẽ, điều khác biệt chính là vũ khí trong tay hắn đã thay đổi.

Mạc Ly liếc mắt một cái, trên chuôi cầm của bảo kiếm chính là Long Tinh ngày ấy y đưa cho Hàn Tử Tự. Cuối cùng hắn cũng đã chiếm được nó, kỳ binh đệ nhất thiên hạ — Du Long kiếm.

Hắn rất đắc ý? Mạc Ly thầm nghĩ.

Có được thiên hạ đệ nhất kỳ binh, áp chế được đại môn phái tà đạo, củng cố được địa vị môn chủ, trả được thù với kẻ hãm hại Thương Long môn; hiện tại không chỉ có mỗi Thiên môn, mà cả bạch đạo võ lâm cũng chẳng ai có thể lay chuyển được địa vị của hắn.

Hàn Tử Tự, người quả là lợi hại.

Thế nhưng trong giây phút này, Mạc Ly vẫn ngây thơ cho rằng Hàn Tử Tự lần này chỉ là tới tìm mình. Dương nhiên, đây cũng là một trong những mục đích của Hàn Tử Tự.

“Ly Nhi, người vẫn khỏe chứ?”

Mạc Ly cười xùy một tiếng: “Nếu Hàn môn chủ không tới nơi này phóng hỏa quấy nhiễu thì ta rất khỏe.”

Hàn Tử Tự bỏ ngoài tai lời châm chọc của y, tiếp tục: “Ta nghe Kiều Nhị nói, Kiều Nhất tìm người gây sự?”

Cả người Mạc Ly chấn động. Quả nhiên không có chuyện gì có thể qua mắt Hàn Tử Tự, “Người bắt hắn rồi?”

Hàn Tử Tự đáp: “Vốn là bắt giữ, nhưng nhìn thảm trạng của hắn thì có vẻ như ta đã cứu hắn mới phải.”

Mạc Ly cười lạnh: “Nhờ phúc của Hàn môn chủ ta mới được tặng một mối phiền toái lớn vậy.”

Sự xấu hổ thoáng ánh lên trong mắt Hàn Tử Tự: “Thật có lỗi, đã để người chịu ủy khuất.”

Mạc Ly trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: “Hàn môn chủ đừng nói tới ân oán đã qua của chúng ta nữa đi. Hiện tại người phóng hỏa đốt Dược cốc, người bảo ta phải ăn nói thế nào với Dược Lang bây giờ?”

Hàn Tử Tự cười khở: “Nếu không làm vậy, Ly Nhi có nguyện ra ngoài gặp ta không?”

Đáy lòng Mạc Ly đã đáp: Quả thật ta không hề muốn gặp người. Nhưng nét mặt y lại chỉ bày vẻ lạnh lùng.

Hàn Tử Tự nghiêm lại: “Nghe Kiều Nhất nói, người có chứa chấp một kẻ?”

Trong lòng Mạc Ly kinh sợ, mãi mới phản ứng lại được. Chẳng lẽ mục đích của Hàn Tử Tự là A Vong?

Mạc Ly trầm giọng: “Ý người là A Vong? Hắn đã rời đi rồi.”

A Vong? “Theo sự điều tra của ta, dường như vào ngày đầu tiên người rời khỏi khách điểm có dẫn theo một người đi cùng.”

“Người nói đủ rồi đấy!” Mạc Ly đã không nhịn được nữa, “Hàn Tử Tự, ta bảo A Vong đi rồi là đi rồi, nếu người muốn tìm hắn thì cứ việc, cứ đi cho ta!”

Hàn Tử Tự lắc đầu: “Mạc Ly, người không phải người giang hồ, không biết trong giang hồ hiểm ác thế nào.”

Mạc Ly đáp: “Hiểm ác? Phải.” Ánh mắt y nhìn chăm chăm vào Hàn Tử Tự, khiến hắn chột dạ.

Tăng hăng một tiếng, Hàn Tử Tự lại nói: “Mạc Ly, người có biết A Vong trong miệng người là kẻ thế nào không?”

Mạc Ly lắc đầu: “Từ trước tới nay ta cứu người không màng thân phận, điểm ấy chẳng phải người là người rõ ràng nhất.”

Hàn Tử Tự đáp: “Hắn chính là kẻ thống lĩnh tà đạo, Nhất Ngôn đường đường chủ — Văn Sát.”

Trong lòng Mạc Ly đã kinh hãi, không ngờ địa vị của A Vong lại to lớn như thế, “Thì sao? Với ta mà nói, ta chỉ cứu người mà thôi, là chính cũng thế mà tà cũng vậy.”

Hàn Tử Tự lại nói: “Ta biết hắn còn ở đây, người giao hắn ra đi.”

Mạc Ly nhanh chóng lắc đầu: “Hắn không ở đây, người mau đi đi!”

Hàn Tử Tự đã nhìn thấu chút hoảng loạn trong mắt Mạc Ly, càng khẳng định suy đoán của mình. Lòng trầm xuống, với nỗ lực hơn người, hắn thăm dò hơi thở bốn phía. Cuối cùng, Hàn Tử Tự đẩy Mạc Ly, đi vào.

Mạc Ly vội vàng bước theo. Hàn Tử Tự đứng trước tủ quần áo cũ. Chỉ thấy Hàn Tử Tự rút Du Long kiếm ra, tưởng chừng sẽ đâm mạnh vào chiếc tủ. Trái tim Mạc Ly như nhũn ra, chần ngoài chiếc tủ.

Mạc Ly đột nhiên vọt tới, Hàn Tử Tự mau chóng ngừng động tác, “Mạc Ly, người điên rồi!”

Biết rằng không thể gạt Hàn Tử Tự, Mạc Ly chỉ có thể đánh cược, “Người không thể dể thương A Vong. Hiện tại hắn không nhớ gì cả, hắn vô hại với người!”

Sát khí nhất thời dấy lên trong mắt Hàn Tử Tự, “Mạc Ly, người đừng ngây thơ như thế, nếu người biết Nhất Ngôn đường giết người không chớp mắt như thế nào, gây hại cho võ lâm ra sao, người sẽ không thốt ra những lời ngu ngốc ấy.”

Mạc Ly lắc đầu: “Ta mặc kệ. Ta chỉ biết bây giờ A Vong rất hiền lành, hắn không phải Văn Sát, chí ít thì không phải là Văn Sát trong miệng người.”

Hàn Tử Tự giận tái mặt: “Hôm nay là bởi hắn thụ thương mới có thể như vậy, người không thể nhẹ dạ, coi manh hổ là một con thỏ.”

Mạc Ly vẫn đứng che trước chiếc tủ to lớn, y bình tĩnh đối mặt với ánh mắt của hắn: “Hàn Tử Tự, người muốn giết A Vong thì hãy bước qua xác ta!”

Lời này khiến Hàn Tử Tự chấn động: “Mạc Ly!”

Trốn trong tủ, cuộc đối thoại của hai người rất rõ ràng với A Vong. Hấn bất ngờ vọt ra, ôm chặt Mạc Ly vào lòng: “Người không được thương tổn Mạc Mạc, ta sẽ không cho người hại Mạc Mạc!”

Hàn Tử Tự vừa nhìn thấy địch nhân không đội trời chung dám ôm Mạc Ly, sát khí lần nữa bốc cao ngút. Nội lực nổi lên, vài chưởng phong phóng tới A Vong.

A Vong ôm Mạc Ly tránh thoát trong đường tơ kẽ tóc. Thấy Hàn Tử Tự hạ thủ chẳng lưu tình, A Vong sợ hấn ngộ thương Mạc Ly, vội đặt y sang một bên: “Mạc Mạc cẩn thận...”

Còn chưa dứt lời đã bị Hàn Tử Tự tìm được khe hở, một chưởng trúng ngực A Vong. Trúng chiêu này, A Vong bay ra ngoài, làm thủng cả một lỗ hổng trên bức tường gỗ.

A Vong ngã lộn vài vòng bên ngoài mới ngừng lại.

Mạc Ly thấy A Vong bị đánh bay ra ngoài, nằm rạp không nhúc nhích trên đất mà hoảng sợ, rồi vừa chạy vừa té nhào ra ngoài, đến bên A Vong.

Khóe môi A Vong tràn máu tươi, trán và gáy đều rách toác, hai mắt nhắm nghiền, không biết thương thế thế nào.

“A Vong, A Vong!!!” Mạc Ly ôm A Vong trong lòng, phần hận nhìn Hàn Tử Tự: “Nếu A Vong xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ không tha thứ cho người!”

Trong mắt Mạc Ly là hận ý, nhưng với Hàn Tử Tự, hấn không còn lựa chọn nào khác, “Ly Nhi, người tránh ra!”

Mạc đặt thân thể A Vong xuống, đứng lên, “Hàn Tử Tự, nếu người còn chút lương tâm thì để chúng ta đi đi, coi như ta cầu xin người.”

Hàn Tử Tự lắc đầu: “Ly Nhi, người nên hiểu đây là chuyện không thể.”

“Ta mặc kệ, mặc kệ! Người...”

Mạc Ly còn chưa nói hết, chợt thấy sắc mặt Hàn Tử Tự biến đổi thành kinh hãi. Y chưa biết là vì lý do gì, nhưng đến khi phản ứng được thì đã bị A Vong siết trong tay.

A Vong nắm chặt cổ họng y. Mạc Ly không thở ra hơi, nghẹn lại. Sau lưng vang lên thanh âm trầm thấp như quỷ: “Hàn Tử Tự?”

Đó là một thanh âm quen thuộc với Hàn Tử Tự. Hấn biết, Văn Sát đã trở lại.

Ma đầu khiến cả bạch đạo khủng hoảng bất an.

Ma đầu coi mạng người như cỏ rác.

Ma đầu luôn e thiên hạ bất loạn.

Hàn Tử Tự giương Du Long kiếm lên, dồn nội lực vào, Du Long kiếm tỏa ra ánh sáng xanh lam u tịch bàng bạc, “Văn Sát, buông Mạc Ly ra, bằng không thì đừng trách ta không khách khí.”

Văn Sát bật cười điên cuồng, tiếng cười khiến ai nấy phải kinh hãi, “Không khách khí? Hử?” Dứt lời, năm ngón tay dần dần siết chặt thêm.

Cổ Mạc Ly đau đớn vô cùng, hai tay không ngừng gỡ những ngón tay của Văn Sát ra.

Tại sao? Mạc Ly vô cùng rối loạn. Tại sao A Vong lại biến thành bộ dạng này?

Văn Sát nhắc hấn Mạc Ly lên như nhắc một con gà, “Hình như đây là một kẻ rất quan trọng với người nhỉ, Hàn Tử Tự?”

Mạc Ly trong tay Văn Sát chịu khổ, đáy lòng Hàn Tử Tự đau xót nhưng không để lộ mấy may thần sắc lo lắng nào. Bởi vì hấn biết, chỉ cần mình lộ một chút sơ hở, không chỉ chính hấn mà cả Mạc Ly, có lẽ cũng không qua nổi đêm nay. Hấn quá rõ sự tàn nhẫn và thủ đoạn của tên ma đầu này.

“Văn Sát, người thả Mạc Ly ra, ta cam đoan đêm nay sẽ không làm khó người.”

Văn Sát nhỏ một bãi máu xuống đất, cười: “Người cho ta là đồ ngu ư? Hàn Tử Tự, người nào phải thiện nam tín nữ gì, nếu ta đưa tấm kim bài miễn tử này cho người thì ta còn mệnh chắc?”

Hàn Tử Tự đã giao chiến với Văn Sát mấy lần, đối phương cũng đã sớm thấu hiểu hắn.

Không thể để Ly Nhi xảy ra chuyện gì. Sống lưng Hàn Tử Tự đổ một tầng mồ hôi lạnh: “Rốt cuộc người muốn thế nào?”

Văn Sát cười: “Bảo người của người rút lui hết.”

Hàn Tử Tự không chút do dự, lấy đạn tín hiệu từ bên hông ra, giật kéo. Một chột khói bay vọt lên.

Thời cơ đã đến! Văn Sát bỏ một cú khiến Mạc Ly bất tỉnh.

“Văn Sát!”

Văn Sát đề khí khinh công, vọt đi, như một bóng trắng biến mất trong màn đêm. Chẳng bao lâu sau, từ không trung vang vọng thanh âm của hắn: “Hàn Tử Tự, người và ta chung quy phải có một cái kết, rửa sạch cổ mà đợi ở nhà đi!”

Hàn Tử Tự cố kỵ Mạc Ly, biết không thể thả người đuổi theo, bằng không sẽ táng mạng y cho Văn Sát. Phần hận nhìn thân ảnh của Văn Sát đã bỏ xa, sát ý trong mắt Hàn Tử Tự lại âm trầm, cuối cùng ẩn giấu vào đôi mắt thâm thúy của hắn.

“Môn chủ.” Tâm phúc của Thiên Đạo môn quỳ gối trước Hàn Tử Tự.

Hắn quay lại, nét mặt đã trở nên kín kẽ, “Truyền mật lệnh đi, người chúng ta nuôi trong Nhất Ngôn đường lâu như vậy rồi, cũng đã đến lúc phải sử dụng.”

Hai tâm phúc nghe xong, thâm ý nhìn nhau một cái mới thưa: “Rõ!”

Ngày chính tà quyết chiến, không còn xa.

36. Chương 36: Văn Sát 2

Trong cơn mơ màng, con đường Mạc Ly bị mang đi tựa hồ rất xa. Y muốn tỉnh dậy lắm, nhưng rồi tiếp tục bị đánh mê. Đến khi tới nơi, y lại thà cứ giả vờ ngất chứ không muốn mở mắt. Cuối cùng, khi tất cả đã dừng lại, Mạc Ly bị hắt nước tỉnh lại.

Thời tiết rất giá buốt, một chậu nước lạnh đổ ụp xuống người, rét tới thấu xương, muốn bất tỉnh cũng khó. Mạc Ly chống người ngồi dậy, răng va lập cập. Ôm lấy bản thân, y ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Nguy nga trắng lẹ.

Mạc Ly cảm thấy chỉ có cụm từ này mới miêu tả chính xác nơi đây. Đúng, một nơi phải nói là hoàng cung chốn nhân gian. Rường cột chạm trổ, dào dạt khí thế. Ngay cả một chiếc bình hoa, mỗi bức thư họa, đến từng đồ vật trang trí, thoát nhìn đã biết là vô giá.

Rốt cuộc mình đang ở đâu...?

Mạc Ly rối rắm tới không nên lời. Người bên cạnh khinh bỉ liếc y một cái, hướng về phía một người khác: “Hắn đã tỉnh rồi, mời chủ tử vào ạ.”

Kẻ đó dứt lời rồi khúm núm lui xuống.

Mãi một lúc lâu sau, vẫn chưa có ai nguyện để Mạc Ly thay y phục đã ướt đẫm. Y co mình lại, rúc vào một góc.

Lạnh... lạnh đến nỗi y lại sắp ngất đi.

“Chát!” một tiếng, cơn đau từ lưng khiến Mạc Ly quay lại hiện thực.

Đau!

Y mở to mắt, kẻ vừa hắt nước vào y đang hung dữ cầm roi da đứng đó: “Chủ tử chưa vào mà người dám bất tỉnh? Cầm ngất, nghe chưa?!”

Kẻ này không hề có thiện ý. Mạc Ly lại càng co mình vào hơn nữa.

A Vong, A Vong, người ở đâu...?

Sự giãy vò giữa lạnh buốt và đau đớn khiến Mạc Ly chống cự được cơn buồn ngủ, mà cuối cùng thì chủ nhân nơi này cũng tới.

Mạc Ly nhìn chăm chăm vào cái người vẫn mỗi ngày quần quýt mình – A Vong, hắn đã đổi một bộ trang phục với chất liệu tuyệt mỹ và đường cắt hoàn hảo, hắc bào được thêu những hoa văn *** tế. Thật xa lạ, và cuồng ngạo.

Y mở to mắt, ngơ ngác nhìn con người ấy, cố gắng tìm xem có bóng dáng nào thuộc về A Vong hay không. Nhưng rồi Mạc Ly thất vọng. A Vong có lẽ biến mất rồi.

Văn Sát vừa vào hình phòng, chứng kiến tù binh mình vừa bắt về chỉ ngây ngốc nhìn hắn.

Người đầu mà gầy gò, xấu xí. Bây giờ còn ướt như chuột lột, tóc tai dính bết trên mặt, quần áo loang lổ mấy màu sắc buồn nôn.

Văn Sát bĩu môi. Hắn ưa sạch sẽ vô cùng. Nhưng hắn vẫn nhận lấy roi da từ kẻ bên cạnh, ngồi xổm xuống, dùng chuôi roi nâng cằm Mạc Ly lên.

Ánh mắt y ánh lên sự đau xót. A Vong, vừa mới nãy thôi, chẳng phải người đã nói người thích ta nhìn người như vậy sao?

“Thật quái lạ, Hàn Tử Tự mà nhìn trúng người?” Trong mắt Văn Sát chỉ có sự khinh thường.

Đôi môi Mạc Ly run lên, khó khăn mãi mới thốt ra được vài chữ: “Người, đã quên?”

Văn Sát cười lạnh: “Có gì đáng nhớ? Mà nhớ cái gì, đương nhiên ta biết.”

Ánh mắt Mạc Ly lại ánh lên một tia hy vọng.

“Đương nhiên ta nhớ rõ những chuyện ‘tốt’ mà Hàn Tử Tự thân yêu của người đã làm. Yên tâm, ta sẽ trả lại toàn bộ cho người, cả vốn lẫn lời.”

Thoáng chốc, mọi trông chờ của Mạc Ly bị dập tắt.

A Vong đã biến mất rồi.

A Vong đơn thuần, ngây thơ, vô lo vô nghĩ... A Vong ngày ngày quần lấy y, ngày ngày gọi Mạc Mạc... A Vong của Mạc Mạc... A Vong hiền lành, thích ăn vạ... Hắn đã chết rồi.

Hắn đã bị một kẻ tên là Văn Sát. Giết. Chết.

Nhớ tới từng chi tiết về A Vong và ngày tháng bên nhau, một màn nước phủ lên đôi mắt y. Nhưng Mạc Ly sẽ không để giọt lệ tràn mi. Bởi vì y biết, trước mặt Văn Sát hung ác, yếu đuối chỉ càng làm khổ bản thân, khiến mình sẽ mất hết mặt mũi.

Hắn không còn là A Vong nữa. Hắn chỉ là một ma đầu khôn khổ sống giữa tranh đấu quyền lực mà thôi.

Bắt được vẻ thương hại trong đôi mắt Mạc Ly, cơn giận của Văn Sát lập tức tăng vọt. Ngọn roi trong tay quất xuống mấy roi nữa. Tiếng roi xé da thịt thật khủng khiếp.

Cơn đau khiến Mạc Ly suýt ngất xỉu. Y phục rách nát, từng mảng da lớn lộ ra theo từng ngọn roi.

Văn Sát ngừng lại, một tay kéo y lên, “Đây là... Ngự Long lệnh?” Hắn ra sức, muốn giặt miếng ngọc quyết trên cổ y, thế nhưng phát hiện miếng ngọc quyết đó được buộc bởi đoạn Khổn Tiên quý báu.

“Thứ này cũng ở đây, xem ra Hàn Tử Tự động tâm thật với người!”

Mạc Ly lạnh lùng nhìn Văn Sát, im lặng.

“Thứ này với ta chẳng có tác dụng gì. Thế nhưng nó vẫn là chiến lợi phẩm, coi như còn chút giá trị. Đến lúc đó ta sẽ đứng trước Hàn Tử Tự mà chặt đầu ngươi. Ta muốn hăn hiểu, cho dù dùng Khổn Tiên cũng không thể giữ được nó.”

Mạc Ly nghe vậy, phì văng nước bọt vào mặt Văn Sát. Hăn chẳng né tránh, nhưng đồng tử lại co lại, bàn tay đang siết lấy Mạc Ly dòn thêm lực.

“Á...”

Mạc Ly thở hổn hển. Có điều, ánh mắt y chẳng chút sợ hãi. Chết thì chết. Chuyện đã tới nước này, còn gì đáng sợ?

Thần sắc của Mạc Ly đập vào mắt Văn Sát, hăn buông tay, để thân thể Mạc Ly rơi bịch xuống đất. Vết thương trên lưng bị ma sát, y đau đến á khẩu.

“Muốn chết? Không dễ thế đâu.”

Văn Sát xé toác những mảnh vải còn lại trên thân Mạc Ly, những dấu vết *** hiện ra, lấm tấm rải từ ngực xuống tới eo, bụng.

“Xem ra Hàn Tử Tự rất yêu ngươi.”

Khóe miệng Mạc Ly nhếch lên châm chọc. Đó là ngươi, liên quan gì đến Hàn Tử Tự. Nhưng Mạc Ly chưa ngu ngốc đến độ nói ra những lời này.

“Ha ha ha, thật không ngờ, với gương mặt như thế này mà Hàn Tử Tự có thể cứng lên được?” Hăn búng tay một cái, hàng người lập tức nối đuôi nhau đi vào.

“Đây, phần thưởng của các ngươi.” Văn Sát kéo Mạc Ly từ dưới đất lên, “Lai lịch của hăn không nhỏ đâu, biết hăn là ai không?”

Hàng thuộc hạ cúi đầu, không đáp. Văn Sát lại cười: “Hăn, thế mà lại là người trong lòng của Hàn Tử Tự!”

Nghe vậy, đám người kia lại không hện mà cùng ngẩng lên. Trong mắt họ, Mạc Ly có thể đọc rõ được hai chữ — Thù hận.

“Hàn Tử Tự giết không ít thân bằng hảo hữu của các ngươi. Hôm nay các ngươi cũng có cơ hội để người của hăn phải nếm đau khổ.”

Đám người quỳ xuống: “Đa tạ chủ thượng!”

Văn Sát quăng Mạc Ly xuống chân những kẻ đó: “Nhưng hăn vẫn còn chút giá trị với ta, nhớ lưu mạng hăn, đừng chơi chết đấy.”

Mạc Ly gắng gượng dậy.

Trốn.Đúng, y phải trốn.Văn Sát điên rồi. Hăn là kẻ điên.Mạc Ly biết rõ Văn Sát sẽ làm gì mình.

Không, không được!Trái tim Mạc Ly gào thét.Ông Trời ơi, xin ông đừng tàn nhẫn với tôi như vậy.

Đáng tiếc, ông Trời không thiêng.

Trước mắt y, chỉ có nụ cười lạnh của Văn Sát và đám nam nhân hung ác kia. Chúng dễ dàng kéo ngã y. Ngay cả chút vải che thân cũng rách vụn. Cả cơ thể Mạc Ly bại lộ trước mắt đám người này. Mảnh dẻ, gọn gàng, thon thả.

Những dấu vết đặc biệt kia rải rác trên cơ thể ấy có thể thôi thúc dục vọng con người. Huống chi, đám đàn ông này còn uống thôi tình được để hoàn thành “nhiệm vụ” từ Văn Sát.

Hai tay Mạc Ly bị khống chế, đôi chân cũng bị người cường ép tách ra.

Văn Sát ngồi vào vị trí chủ vị trong hình đường, thu hết khung cảnh kinh khủng này vào đáy mắt.

“Không, Văn Sát! Ngươi giết ta, giết ta đi!”

Không ai đáp lại y.

Mạc Ly đã mất hết hy vọng, cứ như vậy sắp bị làm nhục... Y muốn cắn lưỡi!

Thế nhưng đám người hắc đạo này đã lẫn lộn bao lâu trong giới, sao có thể để y đạt được mục đích.

“Rắc” một tiếng, khớp hàm của y bị tháo. Lệ rơi thành hàng, không biết là vì đau hay vì vết thương trong lòng.

Lũ cầm thú đã sớm mất kiên nhẫn. Chúng lột quần, nâng cái vật ở giữa lên.

Chân Mạc Ly bị kéo mở, hậu huyết còn chút sưng đỏ lộ ra hoàn toàn.

Không! Không...!

Cằm bị bóp mở, ngay cả cơ hội xin tha cũng không có.

Đám nam nhân cách y ngày càng gần.

Mạc Ly tuyệt vọng. Đôi mắt đẫm lệ, tuyệt vọng nhìn Văn Sát.

Đó từng là người y yêu thương, và cũng là người nói yêu thương y.

Rốt cuộc, Mạc Ly buông xuôi, y chậm rãi khép mắt lại.

Có lẽ, hành động này đã khiến tình thế xoay chuyển. Khoảnh khắc ánh mắt bi thương ấy nhắm lại, trọng lực trên người Mạc Ly chợt biến mất.

Những tiếng kêu thảm vang lên, suýt nữa chọc thủng màng nhĩ y.

Chuyện gì vậy?

Một lần nữa Mạc Ly mở mắt ra. Hình ảnh này y sẽ không bao giờ quên được. Con người đỏ sẫm của Văn Sát xuất hiện.

Chớp mắt, chỉ chớp mắt thôi. Trên đất, toàn bộ đều là tứ chi nội tạng, người người bị xé nát.

Máu me bắn tung tóe, vấy khắp Hình đường. Những kẻ muốn làm nhục y, lúc này tứ chi cái thiếu cái còn, lẫn lộn xung quanh, vài bộ phận còn giật giật rồi không nhúc nhích nữa.

Mạc Ly ngẩng đầu nhìn lại.

Văn Sát, không, phải gọi hắn là ma quỷ.

Tay hắn xách mấy cái đầu người, máu vẫn còn nhỏ giọt thành bãi, tạo thành một dòng suối nhỏ, hoàn toàn có thể phủ ngập Mạc Ly.

Lần đầu tiên Mạc Ly cảm nhận được chỗ đáng sợ của Văn Sát, cũng đã hiểu rõ vì sao Hàn Tử Tự nói Văn Sát là kẻ “giết người không chớp mắt”.

Vô luận thế nào thì thần kinh của Mạc Ly đã không thể chịu nổi nữa. Hai mắt y trợn lên, bất tỉnh.

37. Chương 37: Văn Sát 3

Mạc Ly ngất xỉu, Văn Sát bắt giắc buồng đầu người trong tay ra.

Tiếng thủ cấp rơi xuống đất “lộp cộp”.

Văn Sát đưa đôi mắt vô thần về phía Mạc Ly. Hắn bế y lên từ mặt đất lạnh lẽo, bước về phía tấm thất của mình.

Thủ vệ bên ngoài chưa nhận được lệnh của Văn Sát, không dám vào Hình đường. Khi nhìn thấy chủ tử toàn thân đẫm máu bước ra, lại còn ôm một người, thủ vệ ngay cả thở mạnh cũng không dám. Đợi Văn Sát đã đi xa, thủ vệ mới tiến vào Hình đường kiểm tra.

Mặc dù đi theo hắc đạo nào phải ngày một ngày hai, nhưng khi nhìn thảm trạng như địa ngục trong Hình đường, thủ vệ tự nhận không ít kinh nghiệm, cũng phải bùm miệng chạy như điên ra ngoài.

Văn Sát đặt người trong lòng lên tấm đệm mềm mại, chỉnh lại khớp hàm cho y. Hắn phủ một lớp chăn cho Mạc Ly rồi lặng lặng ngồi bên. Mỗi một lúc rất lâu, *** thần mới khôi phục. Đột nhiên đầu hắn đau như muốn nứt ra.

Trước kia dù đã từng thấy quá nhiều máu mà tẩu hỏa nhập ma như vậy, nhưng lần này thì quá mức kỳ quặc. Vì sao khi hắn thấy thủ hạ muốn làm nhục Mạc Ly, cả thể xác và tâm hồn lại đau như thế? Ngược hẳn luôn vang lên âm thanh gào thét dữ dội. Nhưng về phần âm thanh đó đang gào gì thét gì thì hắn nghe không rõ. Chỉ là thân thể hắn nói rằng, hắn không thể để bất kỳ ai làm vậy với người ấy. Và thế là thần trí bị quăng đi.

Rốt cuộc bản thân đã làm gì, hắn không nhớ.

Hình như hắn giết người. Và còn là giết những kẻ nghe lệnh mình.

Văn Sát đập mạnh xuống giường.

Không bình thường, kẻ này, cái kẻ đang an tĩnh nằm trước mắt hắn đây hình như có ảnh hưởng rất lớn tới tâm tình hắn. Y là tai họa, nhất định là vậy!

Văn Sát ý thức được, ta phải giết hắn. Người hắc đạo, không được phép có nhược điểm.

Ngón tay mơn trớn cần cổ mạnh khản của Mạc Ly. Chỉ cần ra chút sức, đừng nói tới nội lực, hắn có thể kết thúc sinh mạng kia. Với Văn Sát mà nói, chuyện này còn đơn giản hơn giết chết một con kiến.

Nhưng, bàn tay hắn cảm nhận được những mạch đập quy luật, rõ ràng biểu hiện một sinh mệnh đang tồn tại.

Làn da nơi cổ mềm mượt, mịn màng, khiến hắn không rời ra được. Đầu ngón tay theo cần cổ, xuôi xuống miếng ngọc quyết trong suốt.

Ánh mắt hắn tối đi.

Giết? Không giết?

Bàn tay Văn Sát lại co vào, siết chặt, chặt nữa.

Cuối cùng... Văn Sát phát hiện, hắn không làm được.

Cũng khó trách, trước giờ hắn chưa từng dành tình cảm cho ai hay vật gì, đương nhiên không phát hiện tâm tình của mình với Mạc Ly rất khác thường.

Mặc dù thật lâu sau, khi Văn Sát rốt cuộc mới phát giác ra, thì đã muộn.

Chuyện này để sau hãy nói.

Còn giờ khắc này, Văn Sát chỉ biết hắn vô cùng căm ghét Hàn Tử Tự.

Hắn không muốn người này trở về bên hắn ta. Hắn không muốn ai khác trừ bản thân chạm vào y. Đây cũng chính là duyên cớ hắn vô thức giết chết mười mấy tên thủ hạ.

Chúng dám chạm vào người của hắn, thì phải chết!

Kết luận cuối cùng như vậy. Nếu không nhẫn tâm được, hắn phải cướp lấy y. Đây là phương thức mà một kẻ khiếm khuyết tình cảm như hắn nghĩ ra được.

Giữ lấy y, so với giết chết thì còn làm Hàn Tử Tự thấy khuất nhục hơn.

Tựa hồ như rất hài lòng với quyết định của mình, Văn Sát vỗ tay hai cái, thì nữ im lặng tiến vào, nhỏ nhẹ thưa: “Chủ thường có gì phân phó ạ?”

“Hầu hạ hắn, nếu hắn tỉnh dậy thì báo cho ta.”

“Thưa vâng.”

Nơi Mạc Ly ở cũng chính là tấm cung của Văn Sát. Là nơi xa hoa nhất trong Vô Xá cốc, cũng là nơi thư thái nhất.

Vết roi trên lưng y nhờ thuốc tốt đã khép miệng; thân thể cũng được lau rửa cẩn thận bằng nước ấm, khoác lên lạng la bào nhẹ mỏng thoải mái; mái tóc tơ mềm được buộc bằng một đoạn dây màu xanh lam. Không khí thoang thoảng hương thơm, lò sưởi ấm áp.

Nhưng cho dù là thế, vết thương của Mạc Ly vẫn nhiễm trùng, y sốt cao không giảm.

Chúng thì nữ sợ Mạc Ly gặp chuyện không may, chủ thượng sẽ trách tội rồi mất đầu, càng tận tâm chiếu cố.

Quái lạ, từ bao giờ mà vị chủ tử âm tình bất định kia lại để một người như vậy? Có điều, thì nữ chẳng dám ngầm nghĩ vậy mà thôi, dù có sở hữu trăm triệu lá gan cũng không dám hỏi ra miệng.

Hai ngày trôi qua Mạc Ly mới từ từ tỉnh lại.

Một thanh âm dễ nghe thoang thoảng qua tai y: “Công tử tỉnh rồi, mau báo cho chủ thượng.”

Lại thêm vài giọng nói nhỏ nhỏ lướt qua. Mạc Ly nhú mày một cái. Nhưng y mệt quá, đôi mắt lại khép dần.

Đột nhiên, ai đó kéo hần dậy. Động tác mạnh đến nỗi vết thương sau lưng lại rách ra.

“Thấy ta tới thì nhắm mắt ư? Người muốn chống đối?”

Mạc Ly bị quát vào mặt, kinh hoàng mở trừng hai mắt. Thấy là Văn Sát trước mặt thì càng hoảng sợ.

Thảm cảnh máu tươi khắp nơi ngày đó hiện ra trong đầu, lông tơ dựng đứng. Bất giác y lùi mình về phía sau, dù biết là vô dụng nhưng theo bản năng, Mạc Ly vẫn muốn giữ khoảng cách với Văn Sát.

Động tác nhỏ này khiến lòng hần bùng lên một ngọn lửa vô danh. Văn Sát kéo mạnh y về phía mình. Thân thể Mạc Ly đập mạnh vào ***g ngực cứng như bàn thách của hần, hai mắt hoa lên.

“Đau...” Tiếng rên buột ra.

“Biết đau thì đừng có ngỗ ngược với ta!”

Mạc Ly ngẩng lên, hung dữ lườm hần. Chợt nhớ ra, Văn Sát không phải là A Vong, y lại cụp mắt xuống.

Như vậy thế mà khiến Văn Sát thấy vui lòng hơn. Hần chẳng *** xia tới sự phản đối của Mạc Ly mà kéo áo bào y, kiểm tra tình trạng vết thương.

“Vài ngày nữa là khỏi.”

Chẳng hiểu tại sao, câu nói này lọt vào tai mình lại khiến sống lưng Mạc Ly lạnh toát, cảm giác như tên đồ tể nói với gia súc hần nuôi “Vài ngày nữa là thịt”.

Mạc Ly bị Văn Sát ôm trong lòng, tránh không thoát, đành chịu đựng. Y lại ngẩng lên nhìn hần, tâm tình tựa hồ khá hơn. Bởi vì thực sự Mạc Ly quá quen thuộc với những biểu cảm của “A Vong.”

“Xin, xin người...” Tiếng Mạc Ly quá nhỏ, Văn Sát nghe không rõ.

“Cái gì? Nói to lên!”

Lời do dự trong lòng Mạc Ly, nhờ Văn Sát dọa vậy mà vọt ra khỏi miệng: “Xin người thả ta đi!” Nhìn lại biểu cảm thoáng chốc âm trầm của hần, Mạc Ly lại cẩn thận bổ sung: “Ta, ta cam đoan sẽ không quay về bên Hàn Tử Tự, ta...”

“Câm miệng!” Văn Sát tóm chặt lấy vai y: “Người cho rằng ta sẽ tin người?” Hần đứng bật dậy, quăng Mạc Ly về giường, “Người cũng phải đi đâu, ở lại đây làm người của ta.”

Làm người của ta, làm người của ta...Hiểu ra ý tứ trong lời Văn Sát, Mạc Ly giật mình nhìn hần.

Tựa như Văn Sát là con giun trong bụng y, chưa đợi Mạc Ly hỏi lại, hần đã đáp: “Phải, chính là ý đó. Ta muốn người, làm người của ta.”

Mạc Ly lắc đầu: “Không được, Văn Sát, không thể nào...”

Văn Sát lại nắm lấy cằm y, “Ở nơi này, ba chữ ‘không thể nào’ không tồn tại với ta.”

Vốn muốn lập tức “nuốt sạch” y, nhưng người này vẫn còn ồm nặng, sẽ không chịu nổi hấn. Loại chuyện thương hương tiếc ngọc này ở Văn Sát, so với sao chổi đụng vào Trái Đất còn hiểm hơn. Đây cũng là lần đầu tiên hấn làm thế.

Ánh mắt Mạc Ly lại tối đi, y im lặng.

Văn Sát nghĩ, hấn Mạc Ly đã quy thuận mình, vẻ mặt thoải mái hơn nhiều. Hấn sai tì nữ dọn bữa lên rồi rời đi.

38. Chương 38: Văn Sát 4

Văn Sát ở trong thư phòng gặp vài tâm phúc. Hấn mất tích nhiều ngày, trong núi không có hồ chấn, vài con khỉ đã nổi dục vọng.

Cũng không có gì kỳ quái, trong hắc đạo, từ trước đến nay, thực lực quyết định tất cả. Chúc chủ vị trống, ai cũng mơ có ngày ngồi vào ngôi vàng.

Nhưng bọn họ đã quá coi thường Văn Sát.

Khóe miệng hấn lơ đãng cong lên độ cung thị huyết. Đã đến lúc thanh trừ rồi.

Một số tâm phúc quỳ gối, vô tình ngẩng lên, bắt gặp vẻ mặt của hấn, thân thể bèn lạnh toát.

Thủ đoạn của Văn Sát đã cực kỳ nổi danh không chỉ trong hắc đạo mà còn cả ở bạch đạo. Những người quỳ dưới đường đều cảm thấy mình đã không lựa chọn sai, âm thầm vui sướng.

Hấn mới ở đây một lúc, ngoài cửa đã truyền tới tiếng thị nữ thỉnh an. Chúng thủ hạ lập tức im lặng, đều tự hỏi, không biết tì nữ nào mà lớn mật vậy, dám cắt ngang cuộc nghị sự của đường chủ.

Nhưng Văn Sát lại không tỏ vẻ gì, chỉ nói: “Cho vào.”

Tì nữ bước vào, quỳ xuống hành lễ với Văn Sát đang ngồi trên cao, “Thưa chủ tử, công tử không chịu ăn cơm.”

Là “công tử” nào, đương nhiên Văn Sát biết. Hấn ngồi yên, chỉ có tiếng ngón tay gõ lên tay vịn ghế bằng gỗ lim.

“Cộc. Cộc. Cộc.”

Tiếng động này tựa hồ như tiếng gõ vào tim tất cả những ai có mặt.

“Ép.” Chỉ một chữ. Đây chính là tác phong từ trước tới nay của Văn Sát.

Tì nữ nhận lệnh, chậm rãi lui xuống.

Cuộc họp tiếp tục.

Một lúc sau, tì nữ nọ lại tới.

Khó có ngày Văn Sát kiên nhẫn như vậy, lại cho tì nữ tiến vào.

Tầm mắt ai nấy như được mở rộng, nhao nhao suy đoán “công tử” trong miệng tì nữ rốt cuộc từ đâu ra.

Tì nữ liếc Văn Sát một cái, có lẽ là sợ bị chủ thượng trách phạt, lộ ra vẻ khó xử: “Đường chủ...” Tựa hồ rất khó mở miệng.

Văn Sát nâng mắt lên, “Nói, không sao.”

Tì nữ thở phào, nhất nhất trình bày: “Đã ép liên tục, người nôn rồi ngất xỉu.”

Văn Sát gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Tì nữ không hiểu Văn Sát có ý gì, đứng yên không dám nhúc nhích, cơ thể run lên.

“Mặc kệ hấn.”

Như đã đợi cả thế kỷ, tì nữ nghe thấy lời Văn Sát, thở phào một cái rồi lui ra ngoài.

Văn Sát liếc người dưới đường, thanh âm lạnh lẽo: “Gọi ám vệ.”

Tất cả đều kinh hãi.

Ám vệ là đội ngũ có thực lực mạnh nhất trong Nhất Ngôn đường, trực tiếp thuộc sự quản lý của đường chủ, chỉ nghe theo mệnh lệnh của đường chủ. Đó cũng là một mũi dao để Nhất Ngôn đường khống chế môn đồ. Chỉ cần đường chủ chưa chết thì vẫn còn ám vệ, họ là lý do vì sao Văn Sát mất tích lâu như vậy mà vẫn không phát sinh chuyện đoạt vị trắng trợn. Một ngày chưa tìm thấy thi thể Văn Sát thì hẳn vẫn là chủ thượng tối cao nhất của Nhất Ngôn đường.

Văn Sát gọi ám vệ tới; nói cách khác, chuyện cần họ đi làm, những thủ hạ dưới đường không đủ khả năng thực hiện, chỉ có ám vệ *** anh mà thôi.

Tất cả lại cúi đầu, không dám mở miệng, dưới sự tỏ ý của Văn Sát mà an tĩnh lui ra ngoài.

Còn sau đó, Văn Sát sai ám vệ thực hiện nhiệm vụ gì thì không ai biết.

Ba ngày sau.

Đã nhiều ngày rồi Mạc Ly tuyệt thực, thân thể yếu ớt, nếu không có nhóm thị nữ cường chế ép y húp canh theo lệnh của Văn Sát, lúc này phỏng chừng y đã không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Nhớ lại cái ngày y chịu khuất phục trước màn *** uy của Văn Sát, rồi nhớ lại từng hành vi việc làm của hai kẻ hắc bạch ấy, Mạc Ly chợt thấy tâm tàn ý lạnh. Có thể đoán được, sau này y sẽ biến thành một công cụ, một thứ bị kẹp giữa cuộc tranh quyền đoạt lợi của hắc bạch lưỡng đạo.

Mạc Ly ân hận rồi.

Và nếu y không chết, phỏng chừng sẽ còn liên lụy nhiều người.

Vết thương do roi quất trên lưng đã hết đau nhức, ý thức y cũng chỉ còn là một sợi nhỏ.

Như vậy là xong? Mạc Ly nghĩ.

Tự sát? Trước kia y sẽ không bao giờ có ý định này. Nhưng giờ đây, y còn có thể làm gì khác? Còn có thể làm gì?

Mặc kệ thôi. Mạc Ly mỉm cười tịch mịch, đó là tín hiệu của người sắp vứt bỏ chính bản thân.

Đúng lúc ấy, cửa tấm cung được mở ra. Tiếng cánh cửa nặng nề vang lên. Mấy ngày nay, Mạc Ly đã quá quen thuộc với âm thanh này. Ý thức đang hỗn loạn, y chẳng có phản ứng gì. Cho đến khi giọng nói Văn Sát thốt ra: “Mạc Ly, người xem này, ta mang cho người một món quà.”

Mạc Ly cảm nhận được thân thể nhược bạc của mình bị kéo dậy, tựa vào gối.

“Món quà này... Hiếm lắm đó.”

Mạc Ly không nói gì, chỉ oán thầm vài câu. Mí mắt y chẳng buồn nhúc nhích, chẳng chút hứng thú.

“Đúng rồi đấy, là vài mẫu xương cốt.” Giọng nói lạnh băng của Văn Sát, có chút chế nhạo lại vang lên, “Thế nào thì cũng phải có một người mà người muốn trò chuyện cùng chứ, nhỉ?”

Thế là Mạc Ly nghe thấy tiếng động như ai đó bị một vật nặng đập vào. Có điều y không thấy đau, vậy thì Văn Sát đang đánh ai?

Dự cảm xấu chợt xuất hiện, mí mắt nặng nề của Mạc Ly đành chuyển động. Nhưng y quá yếu, cổ mãi mà làn mi cũng chỉ hơi run rẩy. Tiếng đánh đập vẫn vang lên, từng cú, một, hai, ba...

Âm thanh ồn ào cũng như đang nện vào đầu Mạc Ly. Tiếng kêu rên của ai đó buột ra. Là của người bị đánh.

Không, không phải hẳn...

Rốt cuộc đôi mắt y cũng vén lên hoàn toàn. Mạc Ly dồn hết sức, tập trung tiêu cự. Đập vào mắt y... Chấn động tựa địa chấn, trời long đất lở.

Dược Lang?! Không!!! Mạc Ly muốn hét lên, nhưng cổ họng khô khốc, không thể thốt ra một câu hoàn chỉnh mà chỉ là những âm tiết vụn vặt.

Không có sự cho phép của Văn Sát, kẻ thi hình vẫn chưa dừng tay.

Trong không khí, mùi tanh nồng đã lan tỏa khắp nơi. Thân thể Mạc Ly ở trong vòng tay ai kia có chút giãy giụa.

Dược Lang bị hai kẻ giữ chặt, trên trán máu còn chảy giọt, còn dưới thân thì đã ướt sũng huyết dịch.

Thấy Mạc Ly tỉnh, Dược Lang thở hổn hển, “Tiểu Ly... Mặc kệ ta...”

Văn Sát bật cười, ghé vào tai Mạc Ly: “Người mặc kệ ư? Hừm?”

Bàn tay trắng bệch, lộ cả mạch máu của y vươn ra, bắt lấy ống tay áo Văn Sát, “Ta... Ta xin người... Đừng... Đừng đánh...”

Văn Sát bắt lấy cầm y, bắt y nhìn khung cảnh trước mặt, “Có người rất thích chịu khổ. Chuyện tốt không làm, lại cứ muốn sự tình đi đến nước này. Người nói xem, rốt cuộc là ai không tự trọng?”

Trái tim Mạc Ly thất lại, đau buốt.

Phải, là y không tự trọng. Bằng không, ngày ấy sẽ không cứu người.

“Người... Rốt cuộc muốn... thế nào...”

Cực hình vẫn tiếp diễn, Văn Sát chưa tỏ ý ngừng. Hắn giơ tay lên, một chén cháo trắng đưa tới, “Khi nào người ăn xong thì sẽ ngừng.” Văn Sát đặt bát cháo cạnh Mạc Ly.

Mạc Ly run rẩy cầm lấy bát. Thế nhưng đã một thời gian dài đói bụng, y chẳng cảm nổi chiếc thìa. Càng vội thì càng trơn tay. Ngày thường chiếc thìa nhỏ nào có đáng gì, nhưng giờ nặng tựa ngàn cân.

Tiếng thi hình lẫn vang lên bên tai, Mạc Ly đã cố nhiều lần nhưng vẫn không thể nhắc nổi thìa. Y bi ai nhìn về phía thị tỳ bên cạnh.

Có điều là thị tỳ của Vô Xá cốc, đây là chuyện không liên quan đến mình, tâm lý còn vững hơn đá, sao có thể mạo hiểm chiếc đầu trên cổ để chủ động giúp đỡ Mạc Ly.

Mạc Ly quay sang nhìn Văn Sát, trên mặt hắn viết rõ bốn chữ “Cầu xin ta đi”.

Y không muốn phải mở miệng với tên cầm thú này, trái lại còn tránh né sự ôm ấp của hắn, thân thể nhất thời nghiêng ngả, xô đổ bát cháo ngọc bên cạnh.

Hóa ra dù có đánh đổ bát cháo, y cũng không muốn cầu xin Văn Sát thêm lần nữa. Điều này khiến hắn thoáng kinh ngạc, nhưng rất mau chóng đè nén lại. Hắn liếc thị tỳ một cái, thị tỳ lập tức cầm bát cháo lên, bắt đầu bón cho Mạc Ly.

Y liều mạng nuốt, thế nhưng vì nhiều ngày tuyệt thực, trong miệng không có nước bọt, mỗi một lần nuốt xuống tựa như bị dao rạch vào thực quản.

Cứ nuốt một cách khó khăn như vậy, bát cháo cũng thấy đáy. Văn Sát rất hài lòng, giơ tay lệnh ngừng lại với kẻ thi hình.

Mạc Ly không hề rơi lệ, bởi vì y biết, nước mắt với ác ma chẳng đáng một đồng. Vì Dược Lang, y phải kiên cường. Dạ dày hơi đau, nhưng Mạc Ly phớt lờ đi. Ánh mắt y, trong quá trình ăn cháo, chưa một lần dời khỏi Dược Lang.

Dược Lang cũng luôn nhìn y.

Cho tới khi kẻ thi hình dừng tay, ai nấy đều có vài giãy thả lỏng. Dược Lang nắm lấy cơ hội này, giãy giụa thoát khỏi hai kẻ giữ mình, vọt tới trước mặt Mạc Ly. Thật thê thảm. Trước khi Dược Lang bị kéo xuống, Mạc Ly đã kịp nghe hắn nói: “Cửu Nhụ ở thủy lao...”

Trình Cửu Nhụ cũng bị bắt?

Chút hy vọng của Mạc Ly tan vỡ. Được Lang và Trình Cửu Nhụ đều nằm trong tay Văn Sát, y đã hết đường lùi.

Võ công của Được Lang sớm bị kim châm vào gốc huyết ngăn lại, chân trái gãy, toàn thân chẳng tốt hơn Mạc Ly là bao. Trải qua một màn cực hình vừa nãy, người hấn lại thụ thêm không ít vết thương.

Văn Sát khó chịu nhất là bị khiêu khích, tay thủ thế ác, muốn nắm lấy đầu Được Lang.

Lúc này, một người ngăn hấn lại.

Mạc Ly ôm lấy tay hấn, đôi con ngươi mong nước, cầu khẩn nhìn hấn. Mạc Ly không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt như vậy mà nhìn.

Cả đời Văn Sát, đây là lần đầu tiên bị một người ảnh hưởng tới vậy. Sát khí đùng phải ánh mắt như nước của y lập tức biến mất. Bản thân hấn cũng không hiểu là vì sao.

Tay đã thủ thế ngưng tụ công lực, gặp phải sự ngăn trở của Mạc Ly, hấn đành thu nội lực về, phát một chưởng đánh vắng Được Lang.

Được Lang vắng ra xa, may mắn gần cửa trải thảm lông dê trên đất, giúp cậu ta đỡ bị thương nặng hơn.

“Dẫn đi.”

Được Lang với toàn thân đầy máu bị kéo đi, căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người. Văn Sát xoa nhẹ gò má Mạc Ly. Gầy quá, xúc cảm không tốt.

“Sau này ngươi ăn bao nhiêu thì chúng được ăn bấy nhiêu. Hiểu chưa?”

Mạc Ly run rẩy, cuối cùng vẫn chỉ có thể gật khề.

Văn Sát cười: “Ta muốn nghe ngươi nói.”

Mạc Ly ngẩn người, bật cười tự giễu, hạ giọng khàn khàn: “Ta hiểu.”

39. Chương 39: Gai Góc 1

Những ngày kế tiếp, Mạc Ly buộc phải ép mình lên *** thần, ăn được lúc nào là ăn. Rồi thì hết thuốc bổ máu đến thuốc bổ sung dinh dưỡng, y uống hết.

Có lúc, thị tỳ thấy y cật mạnh còn phải khuyên nhủ. Vị tổ tông này mà ghen, chủ thượng trách tội thì các nàng biết giải thích sao.

Mạc Ly ăn vào lại bị nôn ra, y nhận trà từ thị tỳ, hơi lo lắng hỏi: “Những gì ta ăn có đủ cho bằng hữu của ta không?”

Tuy vừa rồi y ăn mà chỉ nuốt chừng, mùi vị thế nào cũng chẳng thể cảm nhận hết, nhưng nhìn nguyên liệu thì đều là thức sơn hào hải vị bổ dưỡng.

“Công tử yên tâm, chủ thượng đã nói là làm, từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh.”

“Ta... có thể thăm họ không?”

Chúng thị tỳ chỉ mỉm cười, không đáp.

Mạc Ly uống một hớp trà, thầm cười nhạo mình: Họ là ‘người một nhà’, ta hỏi cũng vô ích...

Xoa nhẹ chiếc bụng đang khó chịu, Mạc Ly ngồi dựa gối trên giường. Ngày tháng hỗn loạn, nhưng Mạc Ly ở trong cái chuồng hoa lệ này phải mười ngày nửa tháng rồi. Những tưởng Văn Sát có y trong tay làm điểm chí mạng để uy hiếp Hàn Tử Tự, nhưng xem ra không phải.

Thời gian này, ngay cái bóng của Văn Sát y cũng không thấy. Vì thế, từ sự khủng hoảng ban đầu, phát triển đến lo lắng sốt ruột; cho đến giờ Mạc Ly đã cam chịu.

Lòng người ở đây, dưới áp lực cường đại sẽ nảy sinh biến hóa vô cùng.

Hiện tại, Mạc Ly là như thế.

Lúc này, chỉ cần Văn Sát xuất hiện, cho y biết tình hình của Dược Lang và Trình Cửu Nhụ, chỉ cần một câu thôi, chỉ cần cho y nhìn thấy họ một lần, thế đã đủ để hắn có thể yêu cầu Mạc Ly làm bất kỳ điều gì.

Thật sự, bất kỳ điều gì.

Kỳ thực, mấy ngày trước Mạc Ly đã chủ động yêu cầu gặp Văn Sát một lần, nhưng chúng thị tỳ chỉ trả lời “Chủ thượng đang rất bận, mong công tử đừng sốt ruột” cho có lệ.

Mạc Ly hiểu, nếu Văn Sát không muốn gặp, y có mài rách miệng cũng vô dụng.

Mục đích của Văn Sát cũng chính là vậy.

Hắn muốn ngày qua ngày, nỗi sợ hãi và lo âu sẽ mài mòn mọi gai góc của Mạc Ly.

Và thực tế, hắn đã sắp mài xong rồi.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù Mạc Ly đúng là một cái xác không hồn, nhưng luôn ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ, thân thể gầy gò được chúng thị tỳ tắm bổ bất đầu đầy đặn hơn. Dù vẫn mảnh khảnh, nhưng tốt hơn trước rất nhiều.

Chúng thị tỳ nhìn tình trạng của Mạc Ly ngày một tốt lên, mặt mày đều vui vẻ: “Sắc mặt công tử hôm nay rất tốt.”

Tính tình Mạc Ly bình dị gần gũi, ở chung nhiều ngày, chúng thị tỳ đều có thiện cảm với y.

Mạc Ly cười lúng túng, hiện tại y chỉ muốn có thể gặp Văn Sát một lần.

Rốt cuộc cũng muốn gì được nấy, quả nhiên có người đi thông truyền. Mạc Ly vừa vui lại vừa lo lắng. Vui là y có thể biết tin tức bọn Dược Lang từ Văn Sát, còn lo lắng là mục đích Văn Sát tìm mình khẳng định không đơn giản.

Vì thế, y thấp thỏm bất an, theo thị vệ ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Mạc Ly ra khỏi tầm cung của Văn Sát.

Vô Xã cốc rộng lớn vô cùng, rất nhiều thủy tạ lâu. Đoán chừng Văn Sát không thích tiếng ồn, ai nấy đi ngang qua Mạc Ly đều mang gương mặt cứng đờ, không nhả một chữ, ngay cả bước đi cũng không sinh tiếng động.

Một bầu không khí nặng nề, khiến người ta chết ngạt.

Thị vệ dẫn Mạc Ly vòng tới vòng lui, với một người mù hướng như y, đừng nói tới chuyện nhớ đường, có sức để theo kịp thị vệ đã là tốt rồi.

Mạc Ly chợt nhớ tới một câu chuyện phiếm nghe được, rằng lúc một đại nhân vật muốn gặp ai thì sẽ để kẻ ấy đi một đoạn đường vừa dài vừa quanh co, chờ kẻ ấy mệt mỏi, khí thế gì cũng mất sạch, vô hình chung mà ra được đòn phủ đầu.

Có điều, ở Mạc Ly toàn là sơ hở, Văn Sát thật sự không cần phí tâm chinh y như vậy.

Mạc Ly lắc đầu, đuổi những suy nghĩ vẩn vơ đi.

“Công tử, chủ thượng ở trong Thanh Vũ các phía trước, mời ngài tự qua đó.”

Mạc Ly cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa, đành gật đầu rồi đi theo hướng thị vệ đã chỉ.

Hành lang mênh mông rực sáng vang vọng tiếng bước chân của y, xung quanh không có ai, nghe vào tai lại khiến gợn gai ốc.

Đứng trước cánh cửa gỗ lim sơn vàng chạm trổ, Mạc Ly gõ cửa.

Thanh âm lạnh lẽo của Văn Sát vang lên: “Vào đi.”

Mạc Ly bước vào, khẽ nâng mi mắt, thấy Văn Sát đang ngồi trước bàn đọc sách. Hồi lâu, hắn cũng không có phản ứng với sự xuất hiện của y. Mạc Ly đứng đờ ở đó, không biết nên tiến hay lùi, rốt cục Văn Sát gọi y tới rồi hờ hững thế này là có ý gì?

Y lại hạ ánh mắt, cứ thế vài lần, gai góc đã bị Văn Sát ép xẹp.

Muốn cứng thì cứng đi. Bản thân là con cá trên cái thớt, đợi người ta làm thịt thì có tư cách gì mà oán giận. Bì ai khó kìm nén lại dâng lên, Mạc Ly chỉ có thể lẳng lặng đứng yên, đợi chỉ thị từ hắn.

Lại thêm một khắc nữa trôi qua, dù cơ thể Mạc Ly đã khá hơn nhiều, nhưng đứng lâu như vậy cũng không tránh khỏi mệt mỏi. Y lén thay đổi tư thế, trùng một chân cho đỡ đau.

Đúng lúc đó, cuối cùng Văn Sát cũng hạ cuốn sách trong tay xuống.

Thấy thế, Mạc Ly muốn nắm lấy cơ hội này để hỏi chuyện về Dược Lang, ai ngờ lời còn chưa ra khỏi miệng đã nghe Văn Sát nói: “Hôm nay nếu ta nghe thấy người hỏi về chuyện của hai kẻ kia thì ta sẽ để chúng lập tức chịu năm mươi roi.”

Mạc Ly sửng sốt, buộc phải chấp nhận, nuốt lời lại, cắn chặt môi dưới.

Văn Sát đứng lên. Một thân hắc bào tôn lên vẻ ngông cuồng, những đường thêu bì thảo trên quý, đường cắt vừa vặn, càng làm cho Văn Sát thêm phần khôi ngô, cao lớn.

Hắn bước từng bước tới bên Mạc Ly, rất áp lực, khiến y không khỏi sinh ra cảm giác sắp bị lăng trì. Hắn hấp dồn dập, tuy Mạc Ly đã cố buông bỏ mọi tâm lý chống cự trước khi tới đây, nhưng đối diện với khí thế cường đại của hắn, vẫn không tránh khỏi khiếp đảm.

Mạc Ly đang đợi Văn Sát tóm lấy mình, ai ngờ hắn lại chỉ lướt qua y, đi tới chậu than đang cháy, nhấc chân đạp đổ nó.

“Xoảng —”

Chậu than lăn mấy vòng, phát ra tiếng động ầm ỉ rồi nằm úp trên mặt đất, lửa không có không khí, rất nhanh dập tắt.

Mạc Ly không biết Văn Sát định làm gì, chỉ là vẫn bị động tác của hắn hù dọa, thân thể bắt đầu run rẩy. Y nhớ tới tính tình bất định của hắn, không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Văn Sát quay đầu lại, chẳng thèm liếc Mạc Ly lấy một cái.

Không còn chậu than sưởi ấm, Mạc Ly lập tức cảm nhận được độ lạnh cao, y buộc phải vòng hai tay ôm lấy mình.

Văn Sát chậm rãi trở về chỗ, một lần nữa cầm sách lên, lại tập trung vào những con chữ. Lần này, hắn không để Mạc Ly đợi lâu, chỉ nói một chữ: “Cởi.”

Mạc Ly tròn tròn hai mắt.

Cởi cái gì? Y không dám hỏi ra miệng. Kỳ thực thì cũng lờ mờ đoán được.

Cởi thì cởi.

Mạc Ly cười khỏ, cởi ngoại bào xuống, đặt ở một bên.

Áo.

Quần.

Tiết khố.

...

Văn Sát chưa có ý hô ngừng, Mạc Ly cũng không dừng lại. Cho đến khi ***.

Trong không khí rét lạnh, không biết là y sợ hay là bị đông cứng, đứng yên tại chỗ. Cảm giác khuất nhục giữa không gian ập tới, y cắn chặt đôi môi xanh tím. Mạc Ly không ngừng tự nhủ, vì bọn Được Lang, nhất định phải cố chịu đựng.

Nhưng mà lạnh quá...

Lạnh quá...

Đầu gối cứng lại, run lên, Mạc Ly sắp không trụ được nữa rồi...

Đúng lúc ấy, giọng nói của Văn Sát lại vang lên: “Nơi nào ấm nhất trong phòng này thì người hãy đến đó.”

Mạc Ly bị thanh âm đột ngột vang lên kia dọa sợ, thần trí tỉnh táo hơn nhiều.

Chỗ nào ấm nhất? Mạc Ly ngẩng lên nhìn bốn phía.

Hóa ra Văn Sát đã sớm đặt cái bẫy này để y nhảy xuống. Ngoài tấm đệm da bên cạnh hắn thì còn chỗ nào ấm áp nữa.

Nếu là lúc bình thường, Mạc Ly thà chịu rét đến chết chứ không tới gần. Nhưng giờ phút này, y chỉ có sự lựa chọn duy nhất là nghe lời.

Mạc Ly run rẩy cất bước, tới bên Văn Sát.

May mắn thay, cả chặng đường ấy, tầm mắt Văn Sát không hề rời cuốn sách, sự xấu hổ của Mạc Ly mới bớt đi.

Ngồi xuống tấm đệm cạnh hắn, thân thể y vì lạnh mà bất giác cuộn vào.

Nhìn Mạc Ly ngồi xuống, Văn Sát ngẩng lên liếc y. Hắn đập cuốn sách xuống bàn.

“Bộp —”

Mạc Ly sợ hết hồn, chẳng biết có nên nhìn hắn hay không.

Văn Sát vươn tay, kéo Mạc Ly đang ngồi trên đệm lại gần. Hắn ôm y trong lòng, “Người coi lời ta nói là gió thoảng bên tai?”

Mạc Ly cúi đầu thật thấp, không dám quan sát hắn.

Văn Sát nâng cằm y lên, “Ngỗ nghịch ta, kẻ chịu khổ chỉ có người.”

Hắn nâng hông y lên, kéo gần sát mình. Có lẽ nhờ nội lực, thân thể Văn Sát thật ấm. Mạc Ly bị đông cứng đến khó chịu, sát một thân nhiệt này, không tự chủ mà càng chui vào lòng hắn.

Với động tác vô ý thức đó, Văn Sát rất thỏa mãn, gương mặt cương nghị nhu hòa đi không ít. Một tay hắn ôm Mạc Ly, tay kia lại cầm sách lên.

Còn Mạc Ly, dĩ cơn giật mình vì hành vi này của Văn Sát xuống, y sẽ không phản kháng. Ngoài mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm thì chẳng còn cách nào khác.

Văn Sát cũng chỉ ôm y trong lòng, không làm gì quá phận. Thần kinh căng thẳng của Mạc Ly được nơi lỏng, y có chút buồn ngủ.

Đúng lúc này, một nội thị lại thông báo: “Chủ thượng, yến tiệc đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

40. Chương 40: Gai Góc 2

Văn Sát dễ dàng bế bổng Mạc Ly lên. Y bị động tác của Văn Sát kinh động, hai tay nắm chặt lấy y phục hắn, “Người muốn mang ta đi đâu?” Thanh âm mang đầy vẻ kinh hoàng.

Văn Sát không để ý đến y, vẫn một mạch bước ra ngoài.

Mạc Ly hiểu, yến tiệc chính là nơi tốt nhất khoe khoang chiến lợi phẩm — là y, hần đoạt được từ tay Hàn Tử Tự. Nhưng nếu để thân thể trần truồng thế này xuất hiện, trước bao nhiêu người, không bằng để Văn Sát róc xương.

Cước bộ của Văn Sát ổn định, rất nhanh, cửa “két” mở một tiếng, gió lạnh tạt ngay vào mặt Mạc Ly. Trong gió còn có tuyết, bám lên tóc y, chẳng mấy chốc mà hóa thành giọt nước.

Tuy cảm thấy không thể nào, nhưng Mạc Ly vẫn phải mở miệng: “Người đừng làm vậy...” Thanh âm thoáng run rẩy, ngón tay nắm lấy y phục Văn Sát trở nên trắng bệch.

Đáng tiếc, Văn Sát bất vi sở động. Những thứ Văn Sát thích, Mạc Ly không biết. Nhưng y biết rõ “A Vong” thích cái gì.

Hai tay vòng quanh cổ Văn Sát, Mạc Ly vùi đầu vào vai hần, “Văn Sát, người đừng như vậy, ta cầu xin người...”

Khuôn mặt của Mạc Ly bị gió lạnh tạt đến tê cứng, áp lên làn da nóng bỏng của Văn Sát, thật khác biệt.

Chợt, cước bộ của Văn Sát ngừng lại.

“Ta cầu xin người, đừng để ta như vậy, ta không muốn để ai khác trông thấy... Ta...”

Có khuôn mặt của Mạc Ly chôn trong ngực, không biết vì sao, Văn Sát muốn nhìn biểu cảm trên khuôn mặt y.

“Ngẩng đầu lên.”

Mạc Ly ngoan ngoãn đã sớm bị Văn Sát dọa sợ, nghe hần nói vậy, vội ngước lên. Vẫn là khuôn mặt bình thường mà lại không bình thường...

Giữa gió lạnh, tóc mây tung bay, vài sợi còn vương trên mặt y. Sắc môi hơi bạc đi, có lẽ là bị đông lạnh. Lúc lúc, trên lông mi, mấy hạt tuyết lại đọng lên, hóa thành nước.

Mạc Ly bị Văn Sát dọa sợ, ánh mắt bất giác sụp xuống. Giọt nước trên làn mi cuối cùng cũng rơi từng viên li ti. Cảm thấy cánh tay đang ôm mình có chút siết chặt, Mạc Ly nghe thấy tiếng Văn Sát bên tai: “Nói lại lần nữa.”

Mạc Ly biết đã có hy vọng, liền ngoan ngoãn làm theo: “Ta cầu xin người...”

Đôi mày thanh tú của Văn Sát nhíu lại, “Không phải.”

Mạc Ly sửng sốt, nhìn lại Văn Sát. Đôi con người đã từng lạnh nhạt vô tình, bên trong mơ hồ có khát vọng nào đó. Trong chốc lát, Mạc Ly tựa hồ đã hiểu.

“Văn Sát?” Nghi vấn hỏi thử. Quả nhiên, Văn Sát nhíu chặt mày, “Văn Sát... Văn Sát... Văn Sát...”

Thanh âm nhẹ nhàng của Mạc Ly quanh quẩn bên tai, không biết vì sao lại có tiếng gọi khàn khàn mang đầy tình cảm tới vậy, lơ đãng khiến những huyền căn trong lòng kích động.

Rất xa lạ, nhưng cũng rất quen thuộc.

Đợi chờ tựa như thiên niên đã qua, hôm nay mới tương phùng.

Vòng tay Mạc Ly quấn chặt lấy hần, Văn Sát tiện thể hôn lên cổ y, thỏa mãn cảm thụ vài rung động của người này khi làn môi hạ xuống.

Y gầy quá. Văn Sát nghĩ vậy. Cước bộ liền quay về Thanh Vũ các. Hần vớ lấy một chiếc áo choàng, đó chính là chiếc áo Văn Sát dùng khi ra ngoài. Khoác vào cho cái con người nhỏ bé trong ngực, Văn Sát lại ôm lấy y đem đi.

Có đồ che chắn thân thể, Mạc Ly ngay lập tức thả phào nhẹ nhõm. Y rút cổ vào, muốn giấu mình càng nhiều càng tốt. Tự dối lừa mà nghĩ, tốt rồi, không ai nhìn thấy ta.

Được áo choàng to lớn bao bọc, Mạc Ly cũng không biết Văn Sát đem mình đến đâu. Chỉ khi nghe thấy tiếng cánh cửa nặng nề được mở ra, y đã ở giữa một không gian vắng lặng, rồi lại thình lình nghe thấy tiếng hô đình tại: “Cung nghênh chủ thượng.”

Bị tiếng vang như thế hù dọa, Mạc Ly dù không tận mắt thấy, cũng ước chừng được yến hội này quy mô thế nào.

Cầm thấy Văn Sát ôm mình ngồi vào chỗ rồi, Mạc Ly mới nghe thấy tiếng tất cả ngồi xuống.

Những người đó, không phải là bang chúng Nhất Ngôn đường sao... Nghĩ đến đây, Mạc Ly lại càng chui sâu vào lòng Văn Sát.

Văn Sát dùng một tay vỗ về Mạc Ly, biểu tình không rõ ra sao, nhưng nét mặt có chút dịu dàng hơn.

Người ngồi phía dưới, từ phân đường đường chủ cho tới tùy thị phổ thông, tuy không dám tỏ vẻ quá trắng trợn, nhưng cũng nhìn Mạc Ly kỳ lạ, ai cũng không tìm được lòng mà liếc đến y.

Mạc Ly rất có thể cũng cảm giác được bản thân đang thành mục tiêu để người ta ngắm nghía, càng không dám động đậy. Đáng tiếc, chiếc áo choàng khi ngồi xuống cũng không bao được hết cả người y, độ dài không đủ, đôi chân mảnh khảnh vẫn bị lộ ra, người mình mãi vừa nhìn là biết người bên trong đang ở tình trạng thế nào.

Trên đường lặng ngắt như tờ một lát, đợi mọi người đã có phần mệt mỏi, Văn Sát mới tựa lưng lên tấm da bạch hổ, xuất ngôn: “Khai tiệc đi.”

Lập tức, từ ngoài cửa truyền gọi các thị tỳ bưng món ăn và rượu lên, các nhạc nương vũ cơ cũng vào chỗ.

Tiếng đàn sáo lá lướt vang lên, vũ cơ trang điểm, mang đầy phụ kiện hoàn bội trên người, theo tiếng nhạc “đỉnh đỉnh đang đang”, nghe thật vui tai.

Người dưới đường cũng không còn câu nệ, miệng lớn miệng nhỏ uống rượu ăn thịt, bầu không khí nghiêm túc đây áp lực ban nãy lập tức bị quét sạch.

Thấy bộ chúng môn đã buông thả, Văn Sát đưa mắt tới vòng eo vũ cơ. Đều là những khuôn mặt tươi mới, không chỉ vóc dáng nóng bỏng, nhan sắc coi như cũng thừa.

Nếu trước đây, Văn Sát rất có thể gọi đó lên bồi rượu, lát sau chính là để các nàng thuận lý thành chương thị tử. Có điều hôm nay, ngoại trừ người đang ngồi trong ngực đây, Văn Sát tựa hồ mất hết hứng thú với nữ nhân.

Phần mũ choàng của chiếc áo trên người Mạc Ly hình như bị kéo kéo xuống. Cầm nhận thấy động tác của Văn Sát, Mạc Ly như cừ non hoảng sợ, lập tức lấy tay kéo lại, đề phòng nó rơi xuống nhiều quá.

Văn Sát đối với động tác nhỏ này không vui lắm. Áp sát Mạc Ly vào người mình: “Còn kéo nữa, ta xé nát áo.”

Thân thể Mạc Ly chấn động, buộc phải ngượng ngừng buông tay. May mắn, Văn Sát chỉ kéo áo choàng qua bả vai y. Mạc Ly cầm nhận thấy những ánh mắt không mấy thiện chí xung quanh, vội vàng vùi mặt vào ngực Văn Sát.

Y không phải con khỉ trong vườn bách thú, không muốn bị người ta nhìn chăm chăm. Đáng tiếc, Văn Sát lại ác ý thấy thú vị, cái kiểu ngoan ngoãn thế này không đủ thỏa mãn hẳn.

“Ngồi lên đây.”

Cầm thấy cánh tay Văn Sát không còn ở trên lưng mình nữa, tựa hồ muốn Mạc Ly tự điều chỉnh tư thế. Y cầm thấy choáng váng, ngơ ngác nhìn Văn Sát.

Còn Văn Sát vẫn duy trì tư thế uể oải tựa lưng vào ghế như vậy, nhưng toát ra khí thế vạn quân, khiến người ta không thể không phục tùng.

Mạc Ly run rẩy, dè dặt lê theo áo choàng để mình không bị lộ thân, lại chậm rãi thích ứng với cơn tê ở chân, mặt đối mặt ngồi lên người Văn Sát.

Thật hồ thẹn...

Khuôn mặt Mạc Ly như phát thiêu, lửa đốt tới tận ngực, khối thúy bạch Ngự Long lệnh càng lúc càng âm lên.

Mạc Ly cắn môi dưới, hơi thở bất ổn. Y vội vàng hít sâu xuống, cố áp chế cảm giác run rẩy.

Bàn tay Văn Sát tiến vào bên trong chiếc áo của y, các đốt xương thô ráp đi tới đi lui dọc cột sống người trong lòng. Tuy cơ thể của Mạc Ly được áo choàng lớn che chở, khuất tầm nhìn của mọi người, nhưng Văn Sát vẫn có thể nhất thanh nhị sở.

Thấy Mạc Ly vì động tác của mình mà nhắm nghiền mắt đầy sợ sệt, Văn Sát lại càng đùa dai, gặm nhấm cổ của y. Mạc Ly vừa sợ hãi những ánh nhìn của tất cả mọi người, lại vừa phải chống lại sự quấy rối của Văn Sát.

Bầu không khí còn hơn giáp công này khiến cơ thể Mạc Ly càng thêm mất cảm. Y bắt đầu dĩ nắm lấy bàn tay Văn Sát, trong mắt ánh lên tia khẩn cầu.

Bàn tay Văn Sát bị bàn tay lạnh lẽo của Mạc Ly ngăn lại, rất bất mãn. Cắn một cái vào bả vai y...

“A...” Mạc Ly đau, bất ngờ không tự chủ mà phát ra tiếng kêu khẽ. Tiếng kêu như rên rỉ như không kia thật nguy hiểm.

Đám bang chúng tuy võ công thua xa Văn Sát, nhưng cũng được coi là những người có nội lực thâm hậu, nội lực không phải thường thường. Ánh mắt mọi người đều đổ về vũ cơ hoặc rượu và thức ăn, trên thực tế thần kinh lại quan tâm đến người trong lòng đường chủ.

Thanh âm chấn động lòng người kia, không cần tưởng tượng cũng biết chuyện gì xảy ra.

Tình sắc bên trong chợt tăng lên, vài vị phân đường chủ lớn mật, đã kéo lấy vũ nương lại chơi đùa, giải tỏa hỏa dục. Những vũ nương cũng là tay lão luyện trong chuyện phong nguyệt, không kiêng kị gì, giữa đám đông cười đùa rộn rã với đám nam nhân, nhất thời oanh thanh yến ngữ một mảng.

Chỉ có đầu óc Mạc Ly lúc này là không dư thừa để chuyện người ngoài, bởi vì Văn Sát lại đòi hỏi: “Ta muốn ăn thứ kia.”

Mạc Ly nhìn theo hướng Văn Sát, phát hiện thấy chùm nho trên bàn. Tiết trời rét đậm thế này, trong cốc vẫn có thể trồng được nho tươi, quả là kỳ tích.

Đưa tay ngắt lấy một trái, Mạc Ly định dứt vào miệng Văn Sát.

Văn Sát nhướn mày, “Không phải.”

Mạc Ly sửng sốt, lẽ nào không phải nho?

Y quay người định đổi một loại quả khác, lại phát hiện cách đó không xa, một vũ nương đang dùng miệng bòn trái nho cho một nam nhân.

Mạc Ly mới hiểu mình sai chỗ nào.

“Người... Ta... Ừm... Như vậy không tốt...”

Thần sắc Văn Sát càng lúc càng lạnh lại, Mạc Ly cảm thấy bàn tay hắn đang dùng lực, tựa như muốn xé cái vật đang che chắn cơ thể mình.

Mạc Ly vội vã ngăn bàn tay Văn Sát lại, “Người đừng...”

Run rẩy dùng răng giữ lấy trái nho, Mạc Ly tiến lại gần, học tập vũ nương kia, dùng đầu lưỡi đẩy trái nho vào miệng Văn Sát.

Nhưng mà Văn Sát cũng không tốt bụng giống nam nhân kia, không mở miệng nhận lấy trái nho như dự định.

Chất lỏng chua chua ngọt ngọt từ khóe môi chảy xuống, Mạc Ly quýnh lên, trái nho ngược lại, bị y nuốt ực.

Bàn tay Văn Sát giữ lấy gáy Mạc Ly, dùng lưỡi liếm chất lỏng còn sót lại dưới quai hàm y, “Không đúng, làm lại.”

Mạc Ly biết Văn Sát chơi xấu, nhưng chẳng làm gì được, buộc phải ngắt một trái nho khác, lắp lại động tác. Cứ vậy cứ vậy vài lần, cả chùm nho chẳng còn sót lại trái nào.

Tâm tình Văn Sát tốt lên rõ ràng, “Ăn một chút đi.”

Mạc Ly như chim sợ cành cong, chẳng biết Văn Sát lại muốn gỡ mảnh khóe đùa cợt chi nữa. Nhưng ngẫm nghĩ hồi lâu, mới thấy lần này Văn Sát thực muốn y ăn gì đó. Mạc Ly bấy giờ mới thả lỏng, tùy tiện cầm một cái bánh ngọt cho vào miệng.

Ăn một chút thì no rồi.

Mạc Ly thấy khô miệng, cầm lấy cốc muốn uống nước. Ai ngờ chiếc cốc đến miệng rồi còn bị Văn Sát lấy mất.

“Người...” Còn chưa nói hết, đã bị đôi môi Văn Sát áp vào.

Một ngụm rượu mạnh lấp đầy.

Mạc Ly nhất thời không kịp phản ứng, nuốt hết, sắc đến trời đất mù mịt. Văn Sát vừa thấy tức cười, vừa vuốt lưng cho y, lại rót rượu vào ly. Chờ Mạc Ly ho xong, ly rượu cũng đầy.

Nhắc ly rượu lên: “Uống.”

Mạc Ly nuốt nước miếng, nhận lấy ly rượu, nhấp một ngụm. Cay quá! Y không thể chịu nổi vị cay đó, chút nữa thì chảy cả nước mắt.

Văn Sát thích thú nhìn màng nước trong mắt Mạc Ly, bắt y cạn một chén lại thêm một chén.

Mạc Ly lắc đầu, “Ta không uống được...”

Lần này Văn Sát chẳng nói gì nữa, trực tiếp bóp lấy quai hàm y, đổ rượu vào.

Qua năm sáu chén, tửu khí dâng lên đến đầu, sắc mặt Mạc Ly có vẻ say, Văn Sát mới dừng tay, không để y uống nữa.

Nhân thần của Mạc Ly mơ màng, hơi thở tỏa ra làn hơi ấm áp mang theo hương rượu thoang thoảng. Làn da phỉếm hồng lên, kháai khiến người ta nhìn không nổi muốn nuốt sạch y.

Văn Sát tự nhiên cảm thấy mê hoặc, cắn lấy một viên hồng anh trước ngực Mạc Ly, ngón tay đã đi xuống bờ rãnh trơn nhẵn.

Cảm giác hậu huyệt bị chạm vào, toàn thân Mạc Ly căng ra. Bàn tay bao lấy khuôn mặt Văn Sát, Mạc Ly lắc đầu: “Không... Không phải ở đây... A...”

Nhưng Văn Sát đâu có nghe, động tác càng lúc càng suồng sã.

Mạc Ly say rượu không biết phải làm sao, thân thể suy yếu vô lực lại càng mất cảm hơn nữa, rất nhanh đã bại trận.

Dưới đường cũng càng lúc càng hỗn loạn, có vẻ như có Văn Sát đi đầu, những thủ hạ môn cũng bắt đầu trắng trợn. Chuyện giữa đường chúng *** loạn, ở hắc đạo khắp nơi hiển nhiên. Trước kia khi chơi đến cao hứng, cùng sủng cơ của mình trực tiếp diễn xuân cung sống cũng không phải không thể.

Nếu tâm tình tốt, Văn Sát thậm chí còn chia sẻ sủng cơ với bộ chúng môn, hoàn toàn quán triệt phương châm “huynh đệ như tay chân, nữ nhân như y phục”.

Vì thế, vài kẻ dám chắc Mạc Ly bây giờ đang cùng Văn Sát sẽ không khác những nữ nhân kia.

Trong hắc đạo, nhiều người không câu nệ nam nữ, tuy rằng lần này vẫn chưa có cơ hội thấy rõ khuôn mặt Mạc Ly, nhưng nghe thấy tiếng kêu của y từ ***g ngực Văn Sát, nhỏ nhẹ mà ngọt ngào động lòng người, tuyệt đối phải hơn những ả đàn bà phan hư ngực lộ vú này gấp nhiều lần.

Vài tên trưởng lên vì rượu, gan cũng như thế mà phát đại ra, đã lột khố đầu của vũ cơ để xuất trận. Một phân đường chủ cũng bỏ tới dưới chủ vị, đưa tay sờ soạng cẳng chân lộ ra của Mạc Ly.

[18: khố đầu: quần lót phụ nữ.]

Mạc Ly bị sờ, cả người nhảy dựng lên.

Nhân thần Văn Sát đành lại, không nói hai lời, rút Ngâm Phượng kiếm ra. Tay vung, cánh tay khinh bạc Mạc Ly của phân đường chủ nợbay vút lên không trung, rơi xuống giữa hội trường.

Thoáng chốc máu tung tóe, vũ cơ nhạc nương bị kinh hãi, hét toáng lên.

Văn Sát một tay cầm kiếm, một tay vẫn ôm lấy Mạc Ly. Máu tươi nhỏ giọt từ mũi kiếm.

Phân đường chủ biết sai, vội liền giấu cánh tay bị tước đi, cũng chỉ dám phong bế huyết đạo, không dám kêu đau, toàn thân đổ mồ hôi lạnh quỳ trên mặt đất.

Mọi người thấy Văn Sát nâng kiếm đi tới, thở cũng không dám thở mạnh. Giữa đại điện rộng lớn, yên tĩnh đến độ nghe thấy tiếng máu chảy từng tòng tòng.

“Ai chuẩn người chạm hần?” Lạnh lùng phun ra một câu, không nể nang tình cũ, giống như Tu La lấy mạng.

Phân đường chủ nọ biết mình đã làm sai rồi, không ngờ bản thân sẽ chết ở đây. Chẳng ai dám lên tiếng cầu tình cho gã. Cơn giận của Văn Sát đã bốc lên, kẻ nào cầu tình thì phải chết cùng. Mồ hôi lạnh chảy từng giọt, không khí pha mùi máu, khiến người ta có hứng thú làm điều ác.

Lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên. Rất bình thường, nhưng điềm tĩnh như sơn tuyền, như tiếng suối chảy:

“Văn Sát, ta khó chịu...”

Mọi người kinh ngạc sửng sốt.

Thanh âm kiathuộc về Mạc Ly trong lòng Văn Sát.

Phỏng chừng y say rượu nên muốn nôn, Mạc Ly đưa tay ôm lấy cổ Văn Sát, “Ta khó chịu...”

Sát khí của Văn Sát nhất thời tiêu biến. Sờ sờ trán Mạc Ly, có chút nóng. Cũng không thềm liếc lấy một cái tới kẻ đang quỳ trên đất, Văn Sát tra Ngâm Phượng kiếm vào bao, ôm Mạc Ly rời đi.

Nhìn thân ảnh Văn Sát đã biến mất, thân thể phân đường chủ nọ đang cứng ngắc liền hư nhuyển. Sau một lúc chết ngất, gã hiểu, người kia cứu gã. Người gã vừa mới vọng tưởng khinh bạc, không ngại ngần, giữa ma chướng của Văn Sát cứu gã.

Đi dạo ở Quỷ Môn quan một vòng, gã rốt cục cũng ngất đi được.

41. Chương 41: Góc Cạnh 3

Văn Sát ôm Mạc Ly quay về tẩm cung, đặt y lên chiếc giường mềm mại. Mạc Ly sắc mặt càng lúc càng hồng, một tay che miệng muốn nôn.

Văn Sát nói với thị tỳ bên cạnh: “Mang canh giải rượu đến.”

Thị tỳ nhanh chóng truyền lời, chỉ chốc lát sau, một bát canh được đưa tới.

Hắn dựng Mạc Ly lên, đưa bát lại. Y liếc qua thứ nước đen đặc ấy, mùi thuốc Đông y nồng nặc còn tản ra. Nhấp một ngụm thấy chua, Mạc Ly nhanh chóng lắc đầu, “Không uống đâu, uống nữa sẽ ói.”

Văn Sát làm như không nghe thấy, tay cầm bát canh không động, ánh mắt lặng lẽ nhìn Mạc Ly. Y biết, đối nghịch Văn Sát là không được, buộc lòng phải uống thêm vài ngụm.

Nhưng chén thuốc kia quả thực hiệu nghiệm, uống xong chưa tới hai khắc, dạ dày đã thư hoãn hơn nhiều. Mạc Ly cuộn mình vào áo choàng, vừa mới thoát khỏi bầu không khí đầy áp lực ở hội trường, *** thần thả lỏng hơn, lại thêm tác dụng của rượu, cuối cùng ở trước mặt Văn Sát mà cơn buồn ngủ dấy lên.

Khuôn mặt Mạc Ly vô thức cọ sát với phần lông áo mềm mại, chân theo thói quen đạp chẵn ra một bên, co lại không khác gì con sâu róm.

Bỗng nhiên, cả người Mạc Ly bị Văn Sát ôm lấy.

“Thấy tốt hơn chưa?” Thanh âm trầm thấp của hắn vang lên bên tai, Mạc Ly không thèm mở mắt, vô thức gật đầu.

“Tốt rồi.” Văn Sát nói.

Tiếp đến, hắn đoạt lấy cả chăn lẫn áo trên người Mạc Ly.

Da dẻ đã lộ ra hết cả, nhưng y có chết cũng không muốn mở mắt. Vốn tưởng giả bộ ngủ là có thể lừa được hắn, xem ra không trốn được ma chướng rồi.

Cảm giác đôi môi áp áp bắt đầu di động, hạ thể bản thân lại bị đầu ngón tay Văn Sát linh xảo trêu đùa.

“Muốn giả bộ ngủ trước mặt ta? Còn lâu, khí tức khác nhiều lắm.” Văn Sát chế nhạo.

Không còn cách nào khác, Mạc Ly buộc phải mở mắt. Rõ ràng là chuyện y giả bộ ngủ gạt người là thật, nhưng nhân thần thì ngược lại, cứ như nai con vô tội bị khi dễ, khiến Văn Sát chẳng những không nổi giận nổi, còn cảm thấy có một luồng nhiệt nhằm thẳng xuống bụng dưới.

Mạc Ly cũng không phải loại người đam mê nhục dục, về sau mặc dù đã từng trải, nhưng suy cho cùng là hoàn toàn ở thể bị động, cho nên ngọc khí rất *** xảo, trắng mịn ngậy ngô.

Động tác của Văn Sát cứng nhắc, cũng rất thô lỗ, khiến Mạc Ly bị đau, kêu lên một tiếng.

Văn Sát nắm lấy cảm y, bắt đầu hôn. Chiếc lưỡi bá đạo cứ thế mà đảo qua từng góc ngách khoang miệng Mạc Ly. Vị canh giải rượu cũng lan truyền.

Liếm môi, dứt ra một chút, Văn Sát nói: “Với nam nhân, thật kỳ quái...”

Mạc Ly vốn đã định mặc kệ, để hắn xâm chiếm đến độ mất hồn, vậy mà bị những lời này châm lên lửa giận. Gạt tay Văn Sát ra khỏi người mình, không cho hắn động vào nữa. Không hiểu vì sao thấy hận, đánh hai cái lên vai hắn.

Vẩy vẩy bàn tay vì đánh hắn mà đau: “Chán ghét thì đừng có đụng, ai thèm người chạm vào, khôn nạn!”

Nắm lấy bàn tay Mạc Ly, Văn Sát nhìn y thật sâu.

Đầu Mạc Ly vừa nhất thời phát nhiệt, phản ứng rất bản năng. Nhưng nhớ đến cá tính Văn Sát đáng sợ bất thường, lập tức lại thấy sợ. Bất giác, thân thể Mạc Ly thụt lui về phía sau.

Văn Sát nắm lấy tay y: “Người to gan.” Đưa ngón tay đang run nhẹ của Mạc Ly lên mép, liếm từng ngón, từng ngón một, “Mắng người ta rồi, còn động thủ.”

Mạc Ly muốn rút tay về, nhưng bị Văn Sát nắm chặt đến phát đau.

“Chỉ có điều...” Văn Sát hôn lên bờ ngực trần của Mạc Ly, “Ta không ghét người.”

Không biết vì sao, Mạc Ly nghe xong những lời này đột nhiên muốn bật cười. Kỳ thật, Văn Sát muốn diễn đạt ý tứ mãnh liệt hơn thì phải, nên nói là “Ta thích người” mới đúng chứ?

Vào thời khắc hi hữu này, Mạc Ly ở bên cạnh Văn Sát, mơ hồ có thể trông thấy bóng dáng A Vong. Khôi phục *** thần, phát hiện ánh mắt Văn Sát nhìn mình có chút khác lạ. Dục vọng trong thâm tâm, tựa hồ vậy, nên có chút kinh ngạc.

Làm sao thế?

“Cười lại lần nữa.” Văn Sát nói.

Mạc Ly sờ sờ mặt mình. Y vừa rồi có cười sao? Không phải chứ?

Một ngón tay thô ráp của Văn Sát quét nhanh lên gương mặt Mạc Ly, khiến Mạc Ly có chút đau.

Bàn tay Mạc Ly mềm mại chặn bàn tay lớn của Văn Sát lại, không để nó đi lộn xộn nữa. Khuôn mặt có chút nóng lên.

“Cười lại lần nữa.”

Đầu Mạc Ly cúi thấp xuống, không nói.

Thình lình, bị một cường lực bổ nhào đến. Mạc Ly bị một thân thể cường tráng làm áp lưng xuống. Văn Sát bao phủ lấy y, ban hai chân y ra.

Mạc Ly thậm chí còn chưa kịp phản ứng, hậu huyệt đã bị một cự vật nóng rực mở rộng. Đau đớn, Mạc Ly theo bản năng muốn đẩy Văn Sát ra. Hắn nắm được bàn tay y, kéo lên đỉnh đầu: “Không được trái nghịch ta, ngươi sẽ không muốn biết làm vậy sẽ có kết cục thể nào đâu.”

Hậu diện của Mạc Ly rất chặt, dấu sao không thể mở rộng ra thêm mà không có bôi trơn. Văn Sát gặp khó khăn, mới vào được một nửa, trán cũng ứa mồ hôi.

“Khốn!” Chửi một câu, Văn Sát rút ra. Nội bích bị đầu cự vật mạnh mẽ tấn công, Mạc Ly đã kêu thảm rồi. Tắm nước bọt vào tay, Văn Sát lại ép tới. Mạc Ly thấy vậy, sợ hãi trở mình muốn xuống giường.

Nhưng động tác của y sao có thể nhanh hơn Văn Sát. Mắt cá chân bị tóm lại, Mạc Ly lần nữa bị đặt dưới thân Văn Sát.

“Đau quá, Văn Sát, ta chịu, ta... A —”

Văn Sát đè xuống lưng Mạc Ly, từ phía sau tách hậu đình của y ra. Lúc này đã có chút dịch, lại bị Văn Sát làm ở tư thế úp sấp, tiến nhập dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng dù là thế, Mạc Ly vẫn cảm thấy hạ thân có một dòng chảy nóng trào ra.

Có lẽ là máu.

Về phương diện này, Văn Sát vốn là một kẻ mạnh bạo; hơn nữa, tính tình cao ngạo, không biết suy nghĩ cho người khác. Ngày trước, những người thị tẩm đều phải trải qua điều giáo, trước khi thị tẩm đã sớm chuẩn bị tốt.

Mạc Ly... đơn giản là không đi theo quỹ đạo ấy mà thôi. Bị Văn Sát chuẩn bị qua loa như vậy, đau đớn khiến y lập tức hôn mê. Văn Sát vẫn ở phía sau hoạt động. Mỗi lần, gần như đều vào đến tận căn.

Tay Văn Sát giữ lấy thắt lưng Mạc Ly: “Người thả lỏng ra cho ta.”

Khuôn mặt Mạc Ly úp xuống gối, tất cả kháng nghị cầu xin chắc hẳn đã bị chôn vùi. Khoái cảm cái gì chứ, y chỉ biết rằng mình đau đến không thở nổi. Rồi Mạc Ly cảm thấy mình được ôm lên, ngồi quay lưng trên đùi Văn Sát. Cự vật liên tiếp tiến công vào trong. Y như con búp bê, chỉ có thể thống khổ rên rỉ. Thắt lưng bị cánh tay Văn Sát ôm chặt, Mạc Ly không tìm được chỗ bám, buộc lòng phải ngã ra sau tựa lên người hắn.

Văn Sát dùng chân mình mở rộng thêm hai đầu gối của y, thuận tiện tiến nhập. Vén mái tóc của Mạc Ly sang một bên, hắn thấy những giọt mồ hôi trong suốt trên làn da ấy. Không cảm thấy bài xích chút nào, Văn Sát mút lấy chúng, lưu lại một vết hồng. Thanh âm của Mạc Ly có phần nức nở, rồi sau đó, nhỏ đi đến độ không thể nghe thấy nữa.

Văn Sát chỉ biết mỗi công thành lược địa, một tay trêu đùa hồng anh trước ngực Mạc Ly, tay kia vuốt ve làn da mềm như tơ giữa hai chân y.

Một lúc lâu sau, đến khi Văn Sát cuối cùng cũng tận hưởng, phun đầy dương tính bên trong cơ thể Mạc Ly, định xoay y lại, mới phát hiện sự tình không bình thường.

Mạc Ly lúc này đầu đầy mồ hôi lạnh, hai mắt nhắm nghiền, mặt xám như tro. Môi sớm bị cắn rách đến chảy máu. Khi rút cự vật ra, một đồng bạch trọc trộn tơ máu lập tức chảy ra.

Văn Sát gọi mấy tiếng, cũng không thấy Mạc Ly đáp lại. Hắn ngay tức khắc vỗ tay gọi người.

Đại phu ở bên cạnh nơm nớp lo sợ, khai mở hai bờ móng, nhìn thấy một mảng huyết nhục lẫn lộn.

Văn Sát ở một bên, sắc mặt không đổi. Nam nhân kia vừa khiến hắn tận hoan, lại vừa khiến hắn mất hứng.

Đại phu rửa sạch hậu diện cho Mạc Ly, cúi thấp, nghiêm túc nói với Văn Sát: “Vị công tử này sắp tới không thích hợp hành phòng... Chủ thượng...”

Văn Sát đành mặt phát ống tay áo: “Đừng có nói với ta sau mỗi lần quan hệ là phải để hắn nghỉ ngơi dăm bữa nửa tháng!”

Hắn hiện tại chỉ có hứng thú với nam nhân này, không muốn chạm vào ai khác.

“VẬY...” Đại phu sắc mặt khó xử, thầm nghĩ phải nhanh chóng giải quyết việc này rồi khẩn trương rời khỏi đây. Suy xét một hồi, lão nói: “Lão phu chỉ là đại phu trị thương, nếu chủ thượng muốn tận hứng, không bằng tìm quỳ thủ tới...”

Văn Sát ngẫm lại một chút, có nhớ tới một kẻ.

Quỳ thủ, không lớn không nhỏ ở Vô Xá cốc, cũng được coi là một chức quan, nhưng vì bản thân người nhậm chức không có võ công, lại đã từng bị thiến, cho nên địa vị đó rất xấu hổ. Bọn họ chuyên phụ trách điều giáo các thê thiếp thị tỳ cho đường chủ.

Tuy người của quỳ thủ không làm ra được chuyện gì, nhưng trong cốc, có rất nhiều kẻ kiêng kị bọn họ.

Trai gái đủ cả, đặc biệt chuẩn bị vì đường chủ, tùy thời đều có khả năng thị tẩm. Mới vào cốc, vài người phỏng chừng khuôn mặt đường chủ chưa thấy, nhưng đã phải qua tay quỳ thủ rồi. Bọn chúng dùng nhiều thủ đoạn mà người thường không thể nghĩ ra nổi. Tuy rất nhiều kẻ hận nghiêng rằng nghiêng lợi quỳ thủ, nhưng bọn chúng có đường chủ che chở, không động vào được. Cho nên quy chế bất thành văn này vẫn luôn tồn tại.

Đại phu thấy Văn Sát im lặng nên không rõ mình có nói sai hay không, mồ hôi lạnh chảy dài. Đường chủ âm tình bất định, so với tiền đường chủ chỉ hơn không kém, ngay cả phân đường chủ cũng không biết vì sao mà thiếu chút nữa mất mạng. Trong cốc, từ trên xuống dưới ai mà không sợ chứ.

Một lúc lâu sau, Văn Sát phát tay, ý bảo mọi người lui ra, “Người, sau khi hắn khỏi, gọi quỳ thủ tổng quản đến một chuyến.”

Đại phu nọ lĩnh mệnh, thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới lui xuống.

42. Chương 42: Gai Góc 4

Từ ngày bị thụ thương, thời gian cứ thế trôi đến năm sáu ngày. Mỗi ngày, đại phu đều đến bôi thuốc cho y. Lúc đầu, Mạc Ly còn không muốn bị người khác thấy vết thương ở hạ thân, khẳng khái muốn tự mình bôi thuốc, nhưng thái độ của đại phu rất kiên quyết. Mạc Ly biết, đại phu này chỉ theo ý Văn Sát mà thôi.

Ở Vô Xá cốc, Văn Sát chính là chúa tể thượng thần. Mọi người đã quen với cái khí thái áp bức của hắn mà răm rắp nghe lời. Nếu một ngày không thấy ai dừng cấm, không sợ chết đứng ra khiêu chiến, thế mới là chuyện lạ.

Tuyết dày ba thước, một ngày không lạnh. Khi những gai góc được mài mòn, thiện lương và mỹ hảo trong nhân tính cũng trống rỗng.

Cung điện này thật vừa hoa lệ, vừa tiện nghi.

Từ đầu đến chân, y chẳng chỗ nào là không có mùi thuốc, không muốn ngủ cũng phải ngủ. Dần dần, Mạc Ly bắt đầu tự thỏa hiệp với bản thân, tìm đường lui. Trước kia mình cũng là bác sĩ, mỗi năm đều kiểm tra sức khỏe là chuyện bình thường. Hiện giờ thuốc thang trên người đã quen, không cần thiết phải tìm cách trốn. Cho nên ba ngày sau, Mạc Ly thận trọng suy nghĩ, cảm giác thật mâu thuẫn, mới thấy hoảng sợ.

Nhìn vào mắt Văn Sát mà xem, có lẽ chỉ chút xíu gì đó, nhưng đối với Mạc Ly thì là một tín hiệu hết sức nguy hiểm. Y rốt cục cũng phải khuất phục rồi sao? Giống những người trong cốc?

Nghĩ đến hồi đầu ở đây, y còn dùng ánh mắt thương hại và bi ai nhìn những cái xác không hồn này. Giờ đây, y lại dần dần làm một trong số họ. Rồi có lẽ, đến lúc nào đó cũng sẽ nhận được ánh mắt như vậy từ một người quen, người đó có lạnh lùng cười một cái “Không biết tự lượng sức,” rồi quay lưng bỏ đi không?

Mạc Ly bắt đầu sợ. Y sợ ngày qua ngày, dần dần lạc mất bản thân — một người tuy đậm bạc nhưng cứng cỏi, yêu ghét phân minh.

Thực sự, nếu nói roi vọt có thể khiến người ta đau đớn và uất hận, nhưng cũng phải thừa nhận, nó khiến ta kiên cường. Chỉ ít, Mạc Ly bây giờ đối với sự bạo hành dành cho mình, lúc nào cũng ngoan cường chống

đờ, tâm lý luôn luôn vững vàng. Bất cam và khuất phục chỉ càng làm cao tường lũy trúc trong lòng Mạc Ly thêm lớn mạnh.

Nhưng, nếu roi vọt đổi thành kẹo ngọt?

Mạc Ly mê mẩn. Nhìn Văn Sát trước mặt, an tĩnh ngồi ở đối diện. Mạc Ly tự mình gấp thức ăn cho vào miệng mà chẳng thấy vị gì. Hắn không bảo y phải gấp thức ăn hay bón thức ăn cho nữa, nhưng từ lần vô ý làm Mạc Ly bị thương, Văn Sát vẫn chưa chạm vào y, chỉ có buổi tối vẫn ôm chặt lấy y đi vào giấc ngủ. Lúc vào bữa, Văn Sát bao giờ cũng bất động, lẳng lặng nhìn y ăn, sau đó mới động đũa.

Tuy Văn Sát không nói lời nào, nhưng Mạc Ly rất rõ ý tứ của hắn. Buộc phải tự giác gấp món ăn vào bát hắn, nếu có canh thì phải chan canh, có cá thì phải gỡ xương.

Siêu cấp ác ma? Mạc Ly lắc đầu. Coi như thế này, là người, ai chẳng có lúc cô đơn đúng không? Thế nên, A Vong nhỏ bé bảy tuổi mới quần quít y như vậy?

A Vong tuổi nhỏ luôn muốn y phải dứt cho ăn, trước khi ngủ phải vuốt ve, khi sinh bệnh phải có người chăm sóc...

Là như vậy.

Hành vi của Văn Sát, cũng giống vậy.

Bởi thế, đến khoảnh khắc này, những gai góc của Mạc Ly, như nói ở trước, suýt nữa thì bị Văn Sát mài mòn.

Suýt nữa.

Nếu Văn Sát không quá tham lam, không quá vì cái lợi trước mắt, chuyện sắp tới sẽ đâu xảy ra. Chúng ta cũng chưa biết là gì.

Có điều, không có lửa sao có khói. Mà, chắc đã không có nghĩa lý gì nữa.

Vết thương của Mạc Ly đã được đại phu chữa hạ, sắp khỏi rồi. Văn Sát gọi quỳ thủ tổng quản vào Thanh Vũ các. Quỳ thủ tổng quản họ Vương tên Chấn, vốn là một người hầu từ hồi vị đường chủ trước tại vị trong Vô Xá cốc. Đến khi Văn Sát lên ngôi, Vương Chấn được thăng lên chức tổng quản.

Văn Sát và Vương Chấn tiếp xúc không nhiều, nhưng lão cũng không gây bất lợi chi, lúc này vừa hay ngược lại. Chính là bởi Vương Chấn làm việc chu toàn, không để ai nắm được nhược điểm của mình, cư xử cũng khôn khéo, tất cả các phương diện đều chiếu cố, mà cũng không ai dám tùy tiện tìm lỗi gây phiền toái. Cai quản và sống yên ổn nhiều năm trong Vô Xá cốc như vậy, trù lão chưa có người thứ hai.

Ấn tượng của Văn Sát với Vương Chấn không sâu đậm, hôm nay lão mới vào Thanh Vũ các, gặp trực tiếp lần đầu.

“Chủ thượng vạn an.” Giọng nói gian xảo cất lên, chỉ có hoạn quan mới có. Khom người một chút, rồi lại đứng thẳng. Chưa mở mồm nói lời nào, lão trông khoảng chừng hơn năm mươi, là một lão giả mập mạp đôn hậu. Nhưng nhìn người không thể bắt hình dong, trong ánh mắt Vương Chấn đã mơ hồ hiện ra sự sắc bén không tưởng, nhìn là biết chẳng phải là kẻ bình thường.

Văn Sát “Ừm” một tiếng, đặt quyển sách trên tay xuống, “Tình huống của hắn, người đại khái rõ.”

Wương Chấn chấp tay thưa: “Hồi chủ thượng, trước đó vài ngày nô tài đã theo đại phu đến xem bệnh, nói chung đã hiểu được. Công tử bẩm sinh yếu ớt, quả thực cần phải điều chỉnh thích ứng.”

Văn Sát nhíu mày: “Bẩm sinh yếu ớt? Có cần bồi bổ bằng thức ăn không?”

Wương Chấn lắc tay nói: “Không hẳn, đây chỉ là điều đầu tiên.”

“Chỉ cần thân là nam tử, chuyện này bẩm sinh đều yếu ớt, bất quá cũng không sao. Nhưng đường chủ thực sự mạnh mẽ hơn người thường, vì vậy công tử không chịu được, càng yếu thôi.”

Wương Chấn dài dòng, với hạ thân của đường chủ, dám thẳng thắn đàm luận mà không đổi sắc mặt. Nhìn không ra thái độ Văn Sát thế nào, Vương Chấn cũng không do dự, nói trực tiếp vào trọng tâm.

“Theo Long Dương, muốn điều chỉnh độ chặt lỏng, chỉ có hai từ ‘thích ứng’ mà thôi.”

Ngón trỏ của Văn Sát khê gõ gõ mặt bàn, phát ra vài tiếng động theo quy luật, “Người muốn lấy yếu nhân của ta?”

Vương Chấn cười: “Không dám, đã có Lâm phân đường chủ là vết xe đổ, lão hủ còn muốn sống thêm vài năm.”

Lâm phân đường chủ chính là kẻ vì sỡ soạng Mạc Ly ngày đó mà bị Văn Sát chặt một cánh tay, suýt mất mạng.

Văn Sát nghe vậy, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười khẩy, “Người rất thức thời.”

Vương Chấn khom người: “Chủ thượng quá khen.” Lão gọi một tiểu tùy thị đang quỳ bên cạnh dâng lên một chiếc khay, bên trên đặt một hộp gấm. Mở chiếc móc vàng ra, đập vào mắt là những khối bạch ngọc được chế thành hàng loạt những viên cầu lớn bằng ngón cái.

“Chủ thượng, phương kế này đặc biệt dành cho công tử mà chế thành, những viên ngọc thạch này, đều được lấy từ Hán phương.” Vừa nói vừa lấy ra hai chiếc hộp, một sơn vàng, một sơn bạc, “Cách dùng rất đơn giản, tẩm từng quả cầu vào thuốc mỡ, đẩy vào bên trong. Năm viên một sợi, mười ngày một viên, tối đa là mười viên. Một tháng sau, sẽ đổi kích cỡ ngọc cầu. Thực ra thể này vẫn chưa là gì, chỉ có một việc, không phải Đường chủ làm thì không được.”

Văn Sát chưa từng tiếp xúc với những chuyện như vậy, nghe thế cũng nhưn mi.

“Sau khi ngọc cầu vào được một nén nhang, kính nhờ đường chủ để công tử bài ra từng ngọc cầu một. Nhất định phải từ từ, nhanh quá cũng không được, mà chậm quá cũng không được.”

Vương Chấn cười, tiếp: “Công tử được hưởng ân sủng, tính tình khó tránh cao ngạo, nếu để nô tài ở bên, nô tài cũng không dám hoàn hảo vô khuyết với công tử, thứ nô tài vô năng, làm phiền chủ thượng.”

Văn Sát nhìn chằm chằm Vương Chấn, hoàn toàn u ám, “Lá gan người cũng không nhỏ.”

Vương Chấn chỉ cười không đáp, “Thỉnh chủ thượng lúc đầu dùng được du ở hộp vàng, về sau dùng ở hộp bạc. Phương pháp này chỉ cần kiên trì nửa tháng là thấy tác dụng. Lâu dài mà nói, với thân thể công tử có lợi vô hại. Nếu chủ thượng không ngại, nô tài có thể nấp vào một chỗ bí mật gần đó, nếu không đúng phương pháp, nô tài có thể sửa ngay.”

Văn Sát tiếp nhận hộp gấm, thâm ý liếc Vương Chấn một cái. Người này, khá thú vị. Là một hoạn quan sao? Thật đáng tiếc.

43. Chương 43: Giả Tạo 1

Các thị tỳ đứng canh giữ ngoài tấm cung thấy Văn Sát đi tới, lập tức nhu thuận, nhẹ nhàng mở cửa ra. Giờ đã tối, Mạc Ly sớm đã nằm trên giường thiếp ngủ. Y bao giờ cũng thích cuộn mình vào chăn, nhưng chân lại thò ra ngoài.

Văn Sát ngồi bên giường, để hộp gấm đang cầm sang một bên. Bàn tay lớn nắm lấy bàn chân lạnh của Mạc Ly. Trước kia, Văn Sát chưa bao giờ tưởng tượng đến việc mình không thể nhìn nổi muốn chạm vào bàn chân người khác.

Nói tóm lại, khi hấn ở cùng Mạc Ly, sao lắm chuyện ngoại lệ.

Mạc Ly cảm nhận được hơi ấm bao lấy chân mình, ngủ càng thoải mái. Y khê trở mình một chút, khuôn mặt lại bị giấu vào chấnthêm một chút. Đang vậy, đôi mắt Mạc Ly khê mở, thấy đúng là Văn Sát, miệng lẩm bầm đôi ba câu, cũng không hiểu là nói gì.

Đột nhiên Văn Sát thấy Mạc Ly thập phần khả ái, nâng lấy cằm y hôn một cái. Nửa tỉnh nửa mơ, đôi môi Mạc Ly thật dễ bị khai mở. Lưỡi Văn Sát tiến thẳng vào, điên cuồng cướp bóc những giọt dề mê trong vòm miệng y.

“Ừm...”

Mạc Ly hơi hớn hển, phát ra một tiếng kháng nghị. Văn Sát buông bờ môi y ra để y hít sâu, nhưng lực đạo bàn tay một chút cũng không nơi lỏng, chẳng mấy chốc mà cởi hết chiếc áo ngủ của Mạc Ly.

Ôm tấm thân trần của Mạc Ly lên đùi mình, tay Văn Sát không chút do dự đi xuống thân hạ y. Lúc bấy giờ, Mạc Ly không muốn tỉnh cũng không được. Tuy biết là khó có thể dùng bàn tay đang không ngừng lướt qua lướt lại trên cơ thể mình, nhưng Mạc Ly vẫn ngăn hãm lại.

“Không mà... Rất đau...”

Văn Sát nhắm nháp chiếc cổ của y, rồi lại lưu lại trước ngực Mạc Ly một dòng chỉ bạc mờ mờ, “Lần này sẽ không đau.”

Mạc Ly còn muốn nói nữa, nhưng phát hiện có một vật thể rất lạnh thay thế sự vãn vè của Văn Sát. Hơi ẩm của cơ thể đột ngột hạ thấp, Mạc Ly bất giác rung mình một cái. Y vội vàng nhìn lại, phát hiện Văn Sát đang muốn đẩy một khối cầu bằng ngọc trắng vào mình.

Kinh hãi, Mạc Ly hấp tấp bám vào vai Văn Sát ngồi dậy một chút, “Đây là cái gì?” Y cả kinh kêu lên.

Văn Sát vỗ nhẹ thất lưng Mạc Ly, ý bảo y đừng động đậy, không định trả lời.

Mạc Ly đại khái ý thức được điều gì đó, thanh âm run rẩy nói: “Văn Sát, người không thể làm vậy với ta...”

Đôi mắt Văn Sát nhìn lại y, có phần xem thường, càng lúc càng ngang ngược. Nhìn thấy nhần thần như vậy của Văn Sát, Mạc Ly đã biết chuyện không còn cách nào cứu vãn. Y đang giãy giụa, thành linh bất động lại, thân thể cũng mềm đi, làm Văn Sát còn tưởng y đã bỏ ý định kháng cự, lực tay mới giảm nhẹ.

Ai ngờ ngay lúc đó, Mạc Ly giống như phát điên, đẩy mạnh Văn Sát, bản thân cũng không biết vì dùng sức quá lực, cả người mất thăng bằng mà ngã xuống đất.

Văn Sát nhanh tay, bắt được Mạc Ly quay lại, chẳng nói chẳng rằng vung ngay một cái tát. Văn Sát sao có thể khoan dung cho một Mạc Ly láo xược như vậy. Tay phải ngăn lấy y, thật dễ dàng.

Mạc Ly không đếm xỉa đến cơn tê dại, tức khắc khua loạn lên chống trả. Một tay không được thì hai tay.

Văn Sát chẳng hiểu tại sao Mạc Ly lại phát điên lên vậy, cũng mất kiên nhẫn, đơn giản bắt chéo lấy hai tay Mạc Ly ra sau lưng, ép Mạc Ly xuống dưới đệm.

Mạc Ly tuy tay không thể động đậy, nhưng hai chân vẫn tự do tung cước. Văn Sát giận dữ, liền dùng hai đầu gối áp chế y.

Mạc Ly lúc này giống hệt con cá mới từ trong nước vọt lên, đã bị đặt trên cái thớt. Văn Sát nhặt lấy ngọc cầu mà Mạc Ly làm rơi. Những phản kháng ít ỏi của Mạc Ly, đáng tiếc gần như tiêu thất hết, huyết khẩu lại mạnh mẽ bị ép vào.

Mạc Ly chôn chặt khuôn mặt trong chăn, cắn răng nín thở, thân thể cứng ngắc như tảng đá, khiến ngọc cầu kia vô pháp xâm nhập dù chỉ một nửa. Trong cơn nộ khí, Văn Sát điểm ma huyết vào hạ thân của Mạc Ly. Từng chấn động mạnh mẽ từ bên trong theo huyết đạo, thân thể Mạc Ly cũng không cứng được nữa, ngọc cầu được tẩm được du từng chút từng chút đi vào.

Văn Sát thấy toàn bộ ngọc cầu đã được nuốt, liền ôm Mạc Ly lên, để y ngồi trên đùi mình như cũ. Mạc Ly vẫn tiếp tục chống cự trong im lặng. Tay y không ngừng đẩy khuôn ngực rắn như thiết bàn của Văn Sát, toàn bộ cơ thể đều run rẩy dữ dội.

Văn Sát không hề nhẫn nại, một tay tóm lấy bàn tay đang càn quấy vung vẩy của Mạc Ly, tay kia xoa thất lưng y. Hai tay Mạc Ly bị khống chế, thế nhưng không hề cam tâm bị người ta xem như món đồ chơi, lập tức tức giận công tâm, hung hăng mở lớn miệng, nhắm cắn mạnh vào động mạch cổ của Văn Sát.

Nhưng Văn Sát đã thấy rõ cử động của Mạc Ly, nhanh chóng tránh chỗ hiểm. Hàm răng của Mạc Ly ngoạm vào bả vai hắn.

Mạc Ly cắn rất mạnh. Y siết chặt khớp hàm. Hàm răng găm thật sâu vào tận thịt. Đôi mắt vốn trong trẻo ôn nhuận, đã bị thần sắc phản hận chiếm giữ.

Rất nhanh, khoang miệng y tràn vị ngọt của sắt. Máu theo khoe môi Mạc Ly chảy ra, rồi dọc theo những đường cong cơ bắp của Văn Sát, liên tục chảy xuống. Đây là lần đầu tiên Văn Sát cảm nhận được hận ý của Mạc Ly.

Đúng vậy.

Những gai góc của con người, xác thực sẽ bị thời gian mài mòn, cũng là khúc triết trong cuộc sống bị san phẳng, như thỏa hiệp, như ngạo khí, như thanh cao. Nhưng, dù sao vẫn có ngoại lệ.

Có những chiếc gai giống như sinh mệnh của người đó. Những góc cạnh này, dù đối mặt với cái chết cũng vô pháp bị mây may lay động. Tỷ như, tôn nghiêm.

Mạc Ly giờ khắc này, đã bị Văn Sát bức tới vách đá chênh vênh, sắp hụt chân đến nơi. Đây là một trận đấu không tiếng động, cường giả và kẻ yếu đối kháng với nhau. Không có khói súng, nhưng tràn ngập mùi tanh nồng của máu. Có lẽ lúc này, Mạc Ly như bướm bướm sa lầy vào mạng nhện, cho dù đôi cánh mỹ lệ có bị phá cũng không màng. Chỉ cần có thể thoát, có thể thoát...

Trên đời này, người thấy máu của Văn Sát không nhiều lắm. Hơn nữa trước kia, gần như chỉ là dịp đến báo cáo với Diêm vương.

Văn Sát không hề là một chủ thượng chính nghĩa hay lương thiện chi. Mạc Ly, sau khi khiến hắn đổ máu, hẳn phải có bản lĩnh gánh chịu hậu quả vì làm Văn Sát tức giận. Mà nói đến cơn thịnh nộ này, Văn Sát so với Mạc Ly chẳng nhỏ bé hơn bao nhiêu.

Hắn có thói cao cao tại thượng, quen được mọi người ngon ngọt. Thế nhưng trước mắt chỉ là một nam nhân gầy yếu, lại dám nhiều lần lặp đi lặp lại sự khiêu chiến.

Hắn giơ tay lên, muốn một chưởng hướng về hàm răng cắn chặt của Mạc Ly. Chỉ có điều lúc sắp hạ thủ lại dừng lại.

Bởi vì... hắn trông thấy lệ... trên khuôn mặt Mạc Ly...

Những giọt nước trong suốt, liên tục tuôn rơi, theo khoe mắt đọng đầy chảy xuống. Rất nhiều lệ, giống như thác đổ. Không ngừng, không ngừng tràn xuống.

Có những giọt trào cả xuống hàm, có những giọt lại hòa lẫn với tiên huyết trong miệng Mạc Ly. Nhưng giọt muối ẩm áp này, tí tách rơi xuống vai Văn Sát, rõ ràng, giống như lời tố cáo.

Bàn tay kia sao có thể hạ xuống? Nó áp vào gáy Mạc Ly, xoa nhẹ. Cảm nhận được sự run rẩy và hoảng loạn của Mạc Ly, Văn Sát hiếm khi lắm cũng phải thở dài. Thích cần thì cần đi.

Văn Sát thì thầm vào tai Mạc Ly: “Rặn ra, từng viên từng viên một.”

Còn chưa nói hết câu, đau đớn trên vai càng lúc càng tăng. Mạc Ly cắn mỗi lúc một mạnh. Bất quá chỉ là tiểu thương, Văn Sát còn không thèm để mắt đến, “Nếu làm theo, ta sẽ cho người gặp hai người kia.”

Lại cảm giác người trong lòng sừng sốt, lực hàm thoáng chốc giảm đi không ít. Văn Sát xoa lưng Mạc Ly, “Ta nói là làm.”

Mạc Ly run rẩy buông bỏ vai Văn Sát ra. Khoảng thịt đó tạo thành một vết mờ nhạt. Mặc cho nước mắt tuôn như vỡ đê, Mạc Ly thỉnh thoảng phát ra một tiếng kêu thảm như người sắp chết.

Tiếng kêu tuyệt vọng này, cho dù là ma đầu sát nhân như Văn Sát, cũng phải giật mình. Chiếc cổ mảnh khảnh của Mạc Ly ngửa ra sau, nước mắt và máu hòa làm một, vậy bắn cả bờ ngực phía trước. Y cứ khàn giọng mà kêu như vậy, từng tiếng kêu là từng nỗi đau, không hề che giấu, phẳng phất ăn thấu nhân tâm.

Mãi đến khi không phát ra được thanh âm nữa, Mạc Ly chỉ có thể câm lặng khóc thảm. Tiếng nức nở kịch liệt khiến ***g ngực đơn bạc phập phồng, thân thể tựa đã mất hết khí lực, mềm nhũn dựa vào Văn Sát.

Dài như một thế kỷ trôi qua, hậu huyết của Mạc Ly hơi hơi đóng mở, tựa hồ muốn đẩy những dị vật kia ra.

Văn Sát vẫn xoa thắt lưng y, chưa hề ngơi tay. Mười ngón tay của Mạc Ly cào mạnh vào lưng Văn Sát, lưu lại những vết dài. Hành động lần này, tuyệt đối là vô ý. Cố gắng điều chỉnh hô hấp vô số lần, hai mắt Mạc Ly nhắm nghiền.

Ngọc cầu thứ nhất được bài ra ngoài, Văn Sát rõ ràng thở phào. Ngọc cầu lăn ra giường, phát ra một tiếng vang nhỏ. Thật là một quá trình dài. Lần lượt năm khối cầu bằng ngọc, chỉ là năm khối, nhưng giống như thanh đao dùng để lăng trì, từng nhát từng nhát, không lưu tình chém vào người Mạc Ly.

Có thể so sánh được với bất kì cực hình nào sẽ khiến y chỉ còn tro bụi, không còn tí thịt.

Đôi khi khối cầu ngọc cuối cùng rơi ra, Mạc Ly suy yếu dựa trên vai Văn Sát.

Văn Sát đỡ y nằm xuống giường. Cũng không nghĩ đến việc xử lý vết thương trên vai, tâm tình Văn Sát rất phức tạp, nhìn Mạc Ly vẫn yên lặng rơi lệ.

Trong thế giới trước kia của Văn Sát, từ trước đến giờ chỉ có một mình hắn.

Hắn không hề lưu tâm, mà cũng không cần phải lưu tâm đến mong muốn của người khác. Hắn là tất cả. Tất cả chỉ vì mình.

Nhưng bây giờ, tựa hồ đã có sự khác biệt. Hắn muốn biết Mạc Ly rốt cục đang suy nghĩ gì, y rốt cục muốn cái gì.

Nếu như bây giờ, thiên hạ này nằm dưới sự điều khiển của hắn, ngay cả vết sáng của ánh trăng nơi xa xăm kia, hắn nhất định cũng sẽ hái xuống cho y.

Thế nhưng, Mạc Ly vẫn khóc, vẫn khóc. Ngay cả một cái liếc mắt xem là thừa thãi cũng không muốn cho hắn. Văn Sát đột nhiên thấy mất mát.

Loại cảm giác này thật vô cùng đáng sợ, đặc biệt đối với những người luôn luôn nắm chặt quyền lực như hắn, tay không có được vật mình muốn, sẽ luôn ở trạng thái bất an.

Sự tồn tại của Mạc Ly đối với Văn Sát, càng ngày càng giống như vậy.

Văn Sát ôm chặt lấy Mạc Ly vào ngực. Nếu có thể biến y thành xương cốt của mình thì tốt biết mấy. Hắn nghĩ vậy. Có điều, còn lâu hắn mới học được cách suy nghĩ cho người khác.

Nhiệt độ cơ thể Mạc Ly dần nóng lên. Được du trong hộp sơn vàng kia, vốn là thuốc dùng để chuẩn bị trước khi làm chuyện đó, được du ngoài công dụng bôi trơn, còn có tác dụng kích dục rất mạnh. Nước mắt của Mạc Ly đã ngừng, dục vọng trong cơ thể bắt đầu điên cuồng trỗi dậy. Hậu huyết giống như bị vạn ngọn lửa nhỏ thiêu khô, nhức nhối đến đau đớn, nhức nhối đến trống rỗng.

Mạc Ly cắn chặt môi dưới, cố gắng cuộn mình lại. Văn Sát ngay sát y, nhanh chóng cảm nhận thấy sự khác thường của Mạc Ly. Hắn nâng thân y lên, ngón tay nhẹ nhàng chúi đi vết mau còn lưu lại trên làn môi ấy.

Mạc Ly lúc này, như tiểu thú rơi vào cạm bẫy, mặc dù thụ thương, nhưng máu và sự sợ hãi chỉ càng làm cho tên thợ săn bùng lên ham muốn. Trong tiềm thức của Văn Sát, đã sớm không thể chống lại sự mê hoặc tàn bạo trên người Mạc Ly, không tự chủ mà nhẹ nhàng hôn xuống hạ thân y.

Khuôn mặt coi như bình thường không còn là bình thường nữa, thần tình quật cường cắn răng, không chịu thua, trong mắt Văn Sát, là tuyệt phẩm thiên kim bất hoán.

[19: Thiên kim bất hoán: nghìn lần quý giá, hơn cả vàng.]

Hắn không còn phân biệt nổi nữa rồi, trúng được tốt cùng là Mạc Ly hay chính là hắn?

Dưới sự vỗ về của Văn Sát, Mạc Ly rốt cục cũng không thể chống cự được sự ăn mòn của dục tính, bắt đầu phát ra tiếng thở dốc đầy ngọt ngào.

Văn Sát đại hỉ, cả tay và miệng đều đồng thời hành động. Thấy Mạc Ly đã mất đi phản kháng, Văn Sát mở hai chân y ra, vùi vào bên trong cơ thể Mạc Ly. Ngay lúc đó, Mạc Ly nở một nụ cười với Văn Sát.

Khiến hắn thất thần...

“Ta hận ngươi.”

Giờ khắc này, Văn Sát trong mắt Mạc Ly, không thể tin tưởng được.

Tuy cơ thể rất khó chịu, nhưng trong lòng Mạc Ly lại sản sinh ra một cảm giác sáng khoái vì trả được thù.

“Ha ha...” Tiếng cười nhẹ khàn khàn của Mạc Ly, “Văn Sát, ta hận ngươi, ta hận ngươi...” Mạc Ly vừa cười vừa buông ra câu nói như đâm người kia.

Trong mắt Văn Sát bùng lên sát ý. Bàn tay to lớn nắm lấy chiếc cổ mảnh khảnh của Mạc Ly, cúi đến sát mặt y, “Nói lại lần nữa.”

Con ngươi đen láy của Mạc Ly yên lặng nhìn hắn, từng chữ phun ra, “Ta. Hận. Ngươi!”

Không nghiêng răng, không phát cuồng thất thố.

Mạc Ly chỉ bình tĩnh nói, nói ra điều có thể phá hủy tâm trí Văn Sát. Trong mắt Văn Sát nhuộm một màu đỏ sậm. Hắn nắm lấy cánh tay Mạc Ly, đến nỗi gân xanh phải nổi lên. Ai cũng có thể nhìn ra, hắn đang cực lực áp chế lửa thiêu điên cuồng.

Đầu ngón tay quét qua gương mặt Mạc Ly, tạo thành một vết mờ dài nhỏ. Mạc Ly bị đau, mi đầu cau lại. Văn Sát lại thần nhiên liếm đi tơ máu.

“Hận sao? Không việc gì, ngươi có thể hận ta thêm chút nữa.”

Thô bạo lật cơ thể Mạc Ly lại, Văn Sát không muốn nhìn thấy hận ý trong đôi con ngươi kia. Cự vật dưới thân được hỗ trợ, Văn Sát muốn đem bản thân chôn cả vào cơ thể Mạc Ly.

Nhưng đúng lúc này, động tác của hắn lại bị một người vô thanh vô tức ngăn lại. Văn Sát liếc qua, phát hiện người ngăn hắn là Vương Chấn.

Vừa rồi khi Mạc Ly suýt nữa phát điên, hắn thiếu chút thì quên sự có mặt của con người đó. Mà tên Vương Chấn này, lá gan cũng lớn thật, đúng giờ phút mấu chốt tên đã lên dây, dám ra phá rối hắn.

Nhưng Vương Chấn đưa một ngón tay lên, làm động tác ý bảo Văn Sát đừng lên tiếng. Văn Sát không biết lão muốn làm gì, chỉ im lặng.

Khuôn mặt Mạc Ly vẫn úp xuống gối, quay lưng với Văn Sát, tất nhiên không phát hiện có hơn một người ở đằng sau mình.

Tay Vương Chấn dò đến hạ thể của Mạc Ly, ngón tay đã tẩm được du, nhẹ nhàng đẩy vào bên trong. Mạc Ly vẫn còn tưởng là Văn Sát, không hề có dự định quay lại nhìn, vẫn nhắm mắt cắn răng nén nhịn.

Wương Chấn quả thật là một cao thủ, rất nhanh đã cho được ba ngón tay vào huyệt nội Mạc Ly, dễ dàng tìm được điểm quan trọng nhất. Chỉ cần nhẹ nhàng nhấn vào nơi ấy, thân thể của Mạc Ly liền phản ứng thật rõ rệt.

“A...” Một tiếng rên bật ra.

Tay Văn Sát cũng chuyển tay về phía trước Mạc Ly, cảm giác ngọc khí *** xảo kia bắt đầu ngắc ngứ. Tay Văn Sát nhẹ nhàng chuyển động, Vương Chấn ở phía sau nhấn liên tục, thắt lưng Mạc Ly không tự chủ được mà cong lên, hai chân cũng mở rộng ra hơn.

Thủ pháp của Vương Chấn thuần thực, người không bị ảnh hưởng của thuốc còn khó chống đỡ nữa là Mạc Ly đã bị thương được. Thân thể miễn cảm của Mạc Ly rất nhanh không ngừng bị tiền hậu giáp kích, đầu óc trắng xóa, đã tiết ra. Lúc này, Vương Chấn lập tức rút ngón tay, dùng nhãn thần ra hiệu cho Văn Sát.

Huyệt Mạc Ly bây giờ đã giãn nở ra rất nhiều, cao nhiệt mà mềm mại, đủ để tiếp nhận cự đại của Văn Sát.

Hắn liền tiến công vào. Lần tiến nhập này phi thường thư sướng. Nội bích nóng bỏng của Mạc Ly gắt gao nuốt chặt cự vật của Văn Sát, tựa hồ không còn chút co rút.

Văn Sát bắt đầu mãnh liệt hoạt động. Thắt lưng Mạc Ly bị Văn Sát nâng cao, chỉ có thể dùng đầu gối quỳ phục úp sấp mà chống đỡ.

Wương Chấn kia không biết đã sớm ẩn đi nơi nào.

Đây thực sự là một khoái ý mà Văn Sát chưa từng thưởng thức.

Lần mập hợp trước, bởi vì thân thể Mạc Ly rất căng thẳng, nên ngay cả phía công cũng bị ảnh hưởng. Nhưng lần này, thân thể Mạc Ly như hòa vào nước, vô cùng mềm dẻo.

Ôm Mạc Ly lên, Văn Sát chứng kiến một vẻ mặt đang bị *** dày vò. Không còn vẻ đam mê lúc này, chỉ có khóe mắt hây hây và hơi thở điềm mỹ. Một Mạc Ly như thủy thể này, Văn Sát càng muốn, tính ngừng cũng không ngừng được.

Yêu cần mạnh mẽ va chạm, điên cuồng chiếm giữ người dưới thân. Mông Mạc Ly được nâng cao lên, được cố định bởi hai cánh tay rắn chắc hữu lực của Văn Sát, muốn tránh cũng không tránh được, chỉ có thể nuốt trọn căn nhiệt vật kia.

Dưới sự chỉ điểm của Vương Chấn, khi tiến nhập, hần đơn giản biết phải kích thích nơi nào sẽ làm Mạc Ly có phản ứng. Vì thế càng dốc hết sức lực trùng kích vào cái điểm nhỏ hơi nhô lên đó.

Mạc Ly bị khoái cảm đến rung chuyển trời đất chôn vùi, mười ngón tay chỉ có thể bắt lực nắm lấy sàng chắn trải giường, miệng liên tiếp phát ra tiếng rên rỉ kích thích thần kinh người ta: “Ừ a...”

Văn Sát cảm thấy tư thế này tựa hồ khiến Mạc Ly rất khó chịu, liền ôm lấy y, để y ngồi dựa vào mình. Khi làm vậy, cự vật của Văn Sát phải tạm thời ly khai cơ thể Mạc Ly.

“Ừm...” Đó là một thanh âm mang theo bất mãn.

Văn Sát sao có thể chịu đựng được sự mê hoặc như vậy, lập tức lại đưa ngay cự vật vào cơ thể Mạc Ly. Hai chân Mạc Ly mở rất lớn, toàn bộ trọng lượng cơ thể đều lấy nam căn của Văn Sát làm điểm tựa. Cảm giác quá dạt dào này khiến thần kinh Mạc Ly chốc lát như rơi rớt hết cả.

“A... Không được... Quá sâu...”

Hàm răng Văn Sát dính lấy nhũ thủ của Mạc Ly.

“Vòng tay qua ta.” Vắt cánh tay Mạc Ly lên vai mình.

Thân trên của Mạc Ly không thể chống đỡ được nữa, chỉ có thể ôm chặt lấy cổ Văn Sát.

“Ồ ô... Ừm...”

Tình dục đã thiêu cháy hết lý trí. Hai người cứ trần truồng mà dây dưa như vậy, đối với Văn Sát, cho dù ngày diệt vong của Minh triều có tới, cũng không vấn đề gì.

Chỉ cần có y.

44. Chương 44: Giả Tạo 2

Sáng hôm sau tỉnh lại, cơ thể Mạc Ly có chút co giật bần rần.

Thật mỉa mai mà, tối qua đã trải qua một đêm điên cuồng như thế, hậu huyết chỉ hơi sưng đau, khác xa viễn cảnh thảm liệt lần trước. Văn Sát nhọc lòng sắp xếp như vậy cũng có chút hữu dụng.

Mạc Ly xốc chấn lên, không hề chú ý đến việc che đậy những dấu vết xanh tím trên cơ thể sẽ bị người khác nhìn thấy, đặt chân xuống tấm thảm dày. Vẫn là dáng vẻ bình lặng như thủy ấy, nhưng người *** mắt vừa nhìn là biết, vị công tử này tâm đã nguội lạnh, tựa hồ so với trước kia có chút khác thường.

Nhưng cự thể khác thế nào, lại không thể nói được.

Là dáng vẻ uể oải để mặc mọi chuyện? Là khuôn mặt mang theo mệt mỏi hoặc thoang thoảng? Hay chẳng về nhu thiện âm áp trong đôi con ngươi đã tiêu thất vô tung, chỉ còn lại vẻ băng lãnh đậm đậm thay thế?

Thị tỷ bên cạnh thấy y đã tỉnh, không dám khinh mạn, nhanh chóng tới hầu hạ.

Tùy tiện mặc một chiếc áo đơn, Mạc Ly nói với thị tỷ: “Ta muốn gặp bọn Dưộc Lang.”

Các thị tỷ mặt mày khó xử, nhìn nhau, “Công tử chờ, chúng nô tỳ đi báo với chủ thượng một tiếng...” Còn chưa nói xong, cánh cửa tấm cung đã mở ra, Văn Sát đi vào.

Các thị tỳ lập tức gập bụng: “Chủ thượng vạn phúc.”

Mạc Ly thấy Văn Sát tới, sắc mặt càng cứng ngắc.

Nhìn Văn Sát ngồi xuống ghế xong, Mạc Ly mới mở miệng: “Người nói để ta đi gặp Được Lang và Cửu Nhu.”

Văn Sát liếc mắt nhìn y: “Ta nói không cho người đi chưa?”

Mạc Ly trong chốc lát nghẹn lời, sững sờ tại chỗ.

Văn Sát cởi áo choàng ra, bên trong chỉ mặc một chiếc áo đơn. Cởi chiếc áo bằng tơ, vứt sang một bên, cơ thể cường tráng của Văn Sát lộ ra. Vết thương đã lên vẩy, “Lại bôi thuốc cho ta.”

Hai tay Văn Sát chống trên đầu gối, ngồi thẳng lưng.

Mạc Ly cười lạnh: “Đáng đời người, bôi cái quái gì chứ.”

Văn Sát làm như không nghe thấy, quăng lọ thuốc đến trước mặt Mạc Ly, “Không bôi thì đừng hòng làm gì.”

“Người!”

Thực lực của cả hai cách xa nhau lắm, Mạc Ly suýt nữa thì quên, điều kiện vốn đã không công bằng, y không có tư cách để lên ý kiến của mình.

Cẩn rằng, cầm lấy lọ thuốc. Mạc Ly dù sao cũng là bác sĩ, xử lý mấy vết ngoại thương thế này với y là quá dễ dàng. Dùng rượu mạnh để sát trùng vết thương, đổ thuốc lên, rồi nhanh chóng băng bó thật tốt. Văn Sát lúc này rất hợp tác, lại xoay lưng lại.

“Sau lưng cũng có.”

Thanh âm có chút đặc ý. Trên lưng, đa số đều là vết tích do Mạc Ly trong cơn xúc cảm mãnh liệt lưu lại. Da mặt Mạc Ly dày sao bằng Văn Sát, nhớ đến sự khuất nhục và điên cuồng tối qua, mặt đã hồng cả lên, mới qua loa xoa rượu lên lưng Văn Sát, lại dùng bông lau lung tung vài cái. Mạc Ly chán ghét như chạm phải rác rưởi, đặt lọ thuốc lên bàn. Văn Sát nhìn y, duỗi cánh tay dài về phía Mạc Ly.

“Còn đau không?”

Mạc Ly sững sốt, mãi mới tiêu hóa được điều Văn Sát muốn hỏi. Nhất thời, hơi nóng bốc lên đỉnh đầu, “Không liên quan đến người.”

Về mặt Văn Sát cũng không biểu lộ gì, “Không nói cũng được, ta tự xem.” Dứt lời liền muốn xé tiết khố của Mạc Ly.

Y vội vàng nắm lấy tay Văn Sát: “Người điên à?! Người thật muốn giết ta phải không?!”

Văn Sát tiện thể ôm lấy cổ y, mút một cái, rồi cẩn nhẹ lên vai y để y mang vết thương giống trên vai mình, “Muốn bức tử người có nhiều cách lắm. Quên đi, người không muốn biết đâu.”

Văn Sát chỉ là âm ờ nói thế nhưng khiến Mạc Ly phải thâm sợ hãi vô cùng. Thực ra, đôi lúc chết cũng không đáng sợ, đáng sợ hơn lại chính là chết mà không còn chút tôn nghiêm.

Văn Sát hiểu rõ nhược điểm nhân tính, hẳn dễ dàng nắm lấy mấu chốt, giống như nắm chặt được yết hầu người ta.

“Hôn ta.” Văn Sát nói.

Mạc Ly khinh thường nhìn Văn Sát, “Hôn người thì ta có thể gặp bọn họ?”

Văn Sát không đáp.

Lần này, Mạc Ly không do dự nữa, tiến đến hôn. Văn Sát không định mở miệng, Mạc Ly bắt đắc dĩ, chỉ có thể dùng đầu lưỡi, khẽ liếm môi Văn Sát, cắn cắn cái môi dưới, ngược lại mang đến cảm giác mê hoặc đầy ngọt ngào. Vậy mà Văn Sát không thấy vui, đáy mắt dấy lên chút tức giận, đẩy Mạc Ly ra khỏi lòng mình.

Mạc Ly loạng choạng suýt ngã, cũng giữ được thăng bằng, đưa tay quệt miệng. Văn Sát nhìn Mạc Ly hồi lâu mới mở lời.

“Người đi đi.”

Tất nhiên Mạc Ly hiểu ý hẩn, không nhìn lại mà xoay người ly khai.

Nhìn theo bóng của Mạc Ly, không biết tại sao Văn Sát lại có cảm giác mất mát thất vọng.

Chẳng mấy chốc Mạc Ly đã ra khỏi tầm cung, bước sát theo thuộc hạ của Văn Sát.

“Trông chừng hẩn, đừng để bọn họ nói những chuyện không nên nói. Còn nữa, không được để quá một khắc chung.”

“Vâng.” Tùy thị linh mệnh rồi lui.

Đông Noãn các

Ở Vô Xá cốc đã nhiều ngày, Mạc Ly rốt cuộc cũng đến được nơi Dược Lang và Trình Cửu Nhụ bị nhốt. Không âm trầm ảm ướt như tưởng tượng, cũng không có cực hình tuần pháp.

Đông Noãn các tuy hơi đơn giản, nhưng quy củ thì vẫn giống như những nơi khác. Xem ra Văn Sát không nuốt lời. Mạc Ly thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Đặt tay lên cánh cửa, Mạc Ly ngập ngừng không dám đẩy vào. Y không biết phải làm thế nào để đối mặt với bọn Dược Lang.

Sớm biết thế này, y đã nghe lời khuyên của Trình Cửu Nhụ, đừng bước vào trong hồ nước đục.

Sớm biết thế này, y nên ngoan ngoãn dần tâm, đừng tùy tiện cứu người.

Sớm biết thế này...

Thiên kim cũng khó mua nổi ‘sớm biết thế này.’

Hàng nghìn mâu thuẫn phức tạp cứ luẩn quẩn trong lòng, Mạc Ly hít sâu một hơi mới dám đẩy cánh cửa nặng nề kia, thấy Dược Lang đang ngồi bên giường, lấy khăn mềm, nhẹ nhàng lau người cho Trình Cửu Nhụ đang nằm.

Nghe thấy tiếng cửa động, Dược Lang không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: “Để đồ ăn sáng trên đó được rồi.”

Mạc Ly yên lặng đứng tại chỗ, nhìn Dược Lang gầy đi rất nhiều mà nói không nên lời.

Dược Lang thấy người phía sau mãi không có động tĩnh, mới xoay lại. Bị ánh sáng chiếu vào, tạm thời chưa nhìn rõ. Đưa tay lên che bớt, Dược Lang lúc này mới phản ứng, chiếc khăn trong tay rơi xuống đất.

Dược Lang đứng dậy, tiến đến rồi ôm chặt lấy Mạc Ly.

“Người không sao, may quá...”

Vòng tay ôm Mạc Ly của Dược Lang rất chặt, siết y đến phát đau. Dược Lang hơi kiềm chế lại tâm tình kích động.

“Cửu Nhụ làm sao vậy?”

Dược Lang vừa nghe Mạc Ly hỏi, sắc mặt lập tức tối sầm.

“Hắn ngày đó vì cứu ta, không màng tất cả, đấu với mười tám ám vệ... Bị kích vô số chưởng, kinh mạch đã đứt...”

“Sao có thể như vậy?”

Vành mắt Mạc Ly đỏ lên, đi tới, quỳ xuống trước giường, bàn tay nhẹ nhàng vén vén tóc Trình Cửu Nhụ.

“Hắn chưa tỉnh lần nào ư?”

Dược Lang lắc đầu: “Tĩnh, mỗi ngày ít nhất có thể tĩnh mấy canh giờ, nếu không thể thì cơm nước thuốc thang sao đi vào được...”

“Vậy người...”

“Ta?”

Dược Lang qua loa đáp: “Ta bị bắt ăn Hóa Công Tán, trừ lần đó, chưa bị chịu khổ lần nào nữa.”

Mạc Ly cũng không dừng được lệ, “Đều là ta hại các người, là ta, là ta...”

Dược Lang nghiêng người đẩy bờ vai Mạc Ly, “Không phải, Tiểu Ly.” Cậu nắm lấy tay Mạc Ly, nói: “Cửu Nhụ từ lâu đã sớm tính tới rồi, ta là khắc *** của hắc, rồi sẽ có một ngày hắc vì ta mà chết...”

Mạc Ly nghe vậy, hai mắt mở lớn.

“Cho nên...” Dược Lang nở một nụ cười đau khổ, “Cho nên người biết vì sao ta luôn trốn hắc rồi đấy, vẫn luôn lờ đi tình cảm của hắc, vẫn luôn giả bộ ngu ngơ...”

Dược Lang siết chặt lấy bờ vai Mạc Ly, “Là ta hại chết hắc, là ta. Từ lúc ta biết nội dung quẻ bói kia, ta nên biến đi cho khuất mắt hắc mới phải, chỉ cần ta quyết tâm ly khai, hắc sẽ không phải chết!”

Tay Dược Lang đặt lên trước ngực mình, khàn giọng nói: “Thế nhưng ta ích kỷ, ta không làm được! Ta tham luyện sự ôn nhu của hắc, tham luyện tất cả của hắc...Người hại chết hắc là ta! Là ta người hiểu không?!”

Thanh âm tuyệt vọng của Dược Lang cứ vang vọng bên tai Mạc Ly.

Mạc Ly ôm lấy cậu, “Không phải, không phải, Cửu Nhụ còn chưa chết, hắc sẽ không chết! Dược Lang, người phải kiên cường, hắc bây giờ chỉ có người, người phải chăm sóc hắc...”

Dược Lang vùi mặt vào ***g ngực Mạc Ly, để lại một mảng ướt đầm trên áo. Mạc Ly ôm lấy một Dược Lang yếu đuối run rẩy như thế, nhất thời không biết phải an ủi ra sao.

Lúc này, tùy thị vẫn luôn đứng trông chừng ngoài cửa bước vào, “Công tử, thời gian thăm hỏi đã hết, chủ thượng phân phó chúng ta đưa công tử quay về.”

Mạc Ly cảm phần trống vắng với tùy thị chuyển lời, nhưng không còn cách nào, chỉ có thể dìu Dược Lang đứng lên khỏi mặt đất lạnh lẽo.

“Tiểu Ly, đừng đối chọi với kẻ kia...”

Mạc Ly lập tức cắt lời Dược Lang, “Ta biết, đừng lo.” Y ghé vào bên tai Dược Lang thì thầm: “Ta sẽ cứu các người, nhất định.”

Kỳ thật bản thân Mạc Ly còn đang bị giam hãm ở Vô Xá cốc, mỗi nửa khắc đồng hồ sao có thể nghĩ ra diệu kế gì để cứu hai người bạn trong lúc nước sôi lửa bỏng?

Nhưng y minh bạch, điều gì cần thiết nhất với Dược Lang, chính là kiên trì hy vọng. Chỉ cần có một cơ hội sống là có thể chống đỡ được.

Đúng vậy. Chỉ cần thấy được ánh sáng, bóng tối sẽ không còn thuần túy như thế này. Cho dù ánh sáng kia, thật quá yếu ớt.

Dù biết rằng những quẻ bói của Trình Cửu Nhụ chưa từng sai, nhưng trong sâu thẳm tâm của Mạc Ly, vẫn tin tưởng vào một câu nói: Nhân định thắng thiên.

45. Chương 45: Giả Tạo 3

Lại nhớ tới cái ***g giam hoa lệ kia, Mạc Ly có nghĩ đến vỡ đầu cũng không muốn làm một đóa hoa nhỏ. Cũng khó trách, y bẩm sinh thuần lương, nghĩ cứ lẳng lặng mà qua một đời, căn bản không tưởng đến việc bản thân lại bị giam cầm từ sáng đến tối, đương nhiên không chuẩn bị tư tưởng “vượt ngục” từ trước.

Vì vậy, nghĩ đến Trình Cự Nhụ thương bệnh và Dược Lang bị thống khổ dẫn vật, Mạc Ly bắt đầu trần trọc cả đêm. Có đôi khi, phải nhờ cái chuyện điên cuồng làm cùng Văn Sát, quá thể mệt mỗi y mới chìm vào giấc ngủ được. Nếu Văn Sát không muốn, y sẽ cứ thế trợn tròn mắt nhìn màn giường, tới sáng.

Có vài lần Văn Sát bị y quấy nhiễu, đơn giản điểm huyết ngủ cho y. Cứ thế, miễn cưỡng được một thời gian. Ngoài sự mất ngủ, Mạc Ly vẫn có một nguyên nhân khiến không vui vẻ nổi — Vương Chấn.

Cái thứ Hán phương kia chẳng những mỗi ngày đều phải dùng, còn phải đều đặn hai lần. Văn Sát không có thời gian lẫn tâm tình, cũng không thể mỗi lần đều giám sát Mạc Ly chuẩn bị. Với tính cách ương ngạnh của y, nếu không ai trông coi, nhất định sẽ không tự giác đem cái thứ đồ chơi kia nhét vào thân thể mình.

Vì vậy, “nhiệm vụ” giám sát Mạc Ly giao cho Vương Chấn.

Thế nhưng, ở Vô Xá cốc này, tựa hồ chỉ có Vương Chấn là có thể làm việc đó. Theo lời Văn Sát qua nhiều người, thì y biết cái thứ Hán phương biến thái này là do kẻ hoạn quan trước mắt chế ra. Mạc Ly từ đáy lòng vô cùng chán ghét Vương Chấn.

Phải nói, căm thù đến tận xương tủy.

Tuy rằng là bác sĩ, đối với người tàn tật thì không được có thành kiến, nhưng Mạc Ly lại cực kỳ ghét cái kẻ đứng trước mặt mình. Trông mặt mũi lão cũng hiền lành, dáng vẻ mập mạp có vẻ rộng lượng đầy chữ. Nhưng có thể là bởi nhân thân của lão, tựa như xà độc, không có hảo ý, âm hiểm hung ác.

Mỗi khi nhìn nụ cười tủm tỉm của Vương Chấn, sống lưng Mạc Ly không biết vì sao lại ớn lạnh. Đây là một cảm giác khác biệt với sự áp bức mà Văn Sát mang lại. Đây là cảm giác bị người ta soi mói đến buồn nôn.

Lần đầu Mạc Ly gặp Vương Chấn là khi gã cầm cái hộp gấm chói mắt kia vào tắm cung. Trước đó, Văn Sát cũng không đề cập với Mạc Ly chuyện để kẻ khác giám sát y dùng được, cho nên Vương Chấn chắc chắn có tác dụng nhưng vật trung gian giữa hai người.

Mạc Ly kị Văn Sát, nhưng y không kiêng kị thủ hạ của hắn.

Không nói hai lời, Mạc Ly mở chiếc hộp gấm ở trên bàn, dồn sức ném vỡ từng thứ về phía Vương Chấn. Sợi dây vàng của hộp gấm vừa mở, ngọc cầu bay tứ tung, vỡ văng cả vào Vương Chấn. Những viên ngọc thượng hạng này khá nặng, đập vào trán Vương Chấn khiến lão chảy máu.

Mạc Ly chỉ tay ra cửa: “Mang theo mấy thứ dơ bẩn này cút đi!”

Vương Chấn hiềm thấy Mạc Ly phát hỏa với hạ nhân, không giận mà cười. Thanh âm the thé kia khiến dãi Mạc Ly cuộn lên, “Công tử, Vô Xá cốc tài lực kinh người, công tử đập vỡ hộp gấm này, lập tức sẽ có hộp gấm khác đưa tới. Xin hỏi công tử, với thể lực của công tử, ngài có thể đập bao lâu?”

Mạc Ly cả giận: “Người uy hiếp ta?”

Vương Chấn vẫn cười: “Cũng không phải. Lão hủ chỉ là muốn mình có thể giúp công tử mau chóng nhận ra hiện thực, tránh chuyện không tự lượng sức.”

Mạc Ly cứng đờ tại chỗ, không nói được câu gì.

Luận về nhanh mồm nhanh miệng, Mạc Ly sao có thể bằng Vương Chấn. Còn bảo Vương Chấn này láu cá, thì cả cá chạch cũng phải chịu kém ba phần.

Từ trước đến nay, bất kì ai, Vương Chấn đương nhiên biết phải sử dụng đạo lý vừa đấm vừa xoa. Lão hạ giọng: “Kỳ thật công tử không cần gây khó dễ cho hạ nhân chúng ta. Hạ nhân làm việc, chẳng qua là bởi ý nguyện của chủ thượng mà thôi. Hơn nữa chủ thượng cũng nói, nếu công tử không theo, chúng ta sẽ phải trấn áp, bắt công tử phải theo...”

Mạc Ly giận đến toàn thân phát run.

“Thế nhưng...” Vương Chấn chuyển đề tài: “Lão hủ cũng biết công tử khó xử, không phải vạn bất đắc dĩ ta sẽ không dùng sức ép buộc. Khi không phải mà để công tử bị thương, chịu xui xẻo vẫn là hạ nhân chúng ta. Bằng không thì thế này, ta đuổi mọi người ra ngoài, không cho ai nhìn, công tử tự mình thao tác, đợi đã chuẩn bị tốt thì gọi ta vào.”

Vương Chấn tiếp nhận một chiếc hộp mới từ thị đệ, đặt xuống trước mặt Mạc Ly, “Về phần ngọc cầu, công tử đã dùng hay chưa, lão hủ ta vừa nhìn là biết, cho nên, cũng thỉnh thiên vạn lần đừng phụ sự tín nhiệm của ta với công tử a.”

Tín con mẹ người! Mạc Ly thầm mắng trong lòng. Chỉ có điều, Mạc Ly không muốn thừa nhận cũng không được, biện pháp của Vương Chấn là lựa chọn khả thi nhất bây giờ.

“Cút.”

Vương Chấn tủm tỉm, “Lão hủ sẽ trở lại thỉnh an sau nửa giờ.” Rồi lui.

Mười ngón tay của Mạc Ly đặt trên đầu gối, bóp chặt lại thả lỏng lại bóp chặt. Nhìn đến cái hộp kia đã muốn đập tiếp, oán hận trong lòng Mạc Ly cũng tăng lên vài phần. Chỉ vì sinh kế mới chấp nhận. Mạc Ly rất muốn được đến thăm bọn Được Lang thêm lần nữa, nhưng có nói thế nào Văn Sát cũng không cho.

“Lần trước cho người đi thì mất ngủ đến tận bây giờ, sau này không đi nữa.” Mạc Ly tức, nhưng không thể thuyết phục Văn Sát được, nháo đến nỗi chính y cũng thấy nản.

Mà Vương Chấn kia gần đây rất được lòng Văn Sát. Địa vị trong Vô Xá cốc như nước dâng thì thuyền lên, tác phong hành sự càng lúc càng lão luyện.

Hôm nay, theo lệ, lúc thượng dược là lúc Vương Chấn mang hộp gấm tới. Mạc Ly liếc một cái, phát hiện kích cỡ hộp gấm thay đổi.

Vương Chấn biết Mạc Ly thận trọng, liền giải thích: “Mười ngày đã qua, ngọc cầu tăng thêm một.”

Sắc mặt Mạc Ly càng khó coi.

Vương Chấn vẫn không sợ chết nói: “Để nghiệm chứng hiệu quả trị liệu của Hán phương, còn phải thỉnh công tử cho lão hủ biết cảm giác sau khi sử dụng, để cải tiến.”

Vương Chấn thấy Mạc Ly lạnh lùng nghiêm mặt, không nói lời nào, nụ cười càng lúc càng thâm sâu.

“Tỷ như cảm giác sáu ngọc cầu tiến nhập, dùng sáu khối so với năm khối có thông thuận hơn không...”

“Đủ rồi.”

Mạc Ly đập bàn, thanh âm bất giác trở nên băng giá. Y nhìn chăm chăm vào đôi mắt nhỏ của lão, đột nhiên nở nụ cười, “Người có tin không, ta có thể khiến Văn Sát giết người?”

Phản ứng đầu tiên của Vương Chấn sau khi nghe là sững sờ. Hồi lâu, thỉnh thoảng phát ra nụ cười chói tai, “Ha ha ha...”

Mạc Ly không hiểu Vương Chấn lại diễn trò gì, buộc phải ngoảnh mặt làm thinh.

Chờ khi gã hoạn quan kia cười đủ, hỏn hển một lúc mới nói tiếp được. Bàn tay mập mập của Vương Chấn xoa xoa hộp gấm, “Nếu có thể khiến Mạc Ly công tử thiện lương nói ra những lời hung ác thế này, lão hủ cũng không còn gì lo lắng nữa.”

Mạc Ly không hiểu lão nói gì.

Vương Chấn cười: “Nếu công tử không muốn tiếp tục cuộc sống nô bần thế này, có lẽ, ta có thể cho công tử lựa chọn thứ hai.”

Mạc Ly vừa nghe xong, lòng chấn động mạnh.

Y nhìn cái kẻ ục ịch phát tướng trước mặt, lão hoạn quan đập nửa cước là ngã vào quan tài — Vương Chấn trong Vô Xá cốc đã có hơn mười năm làm đương soa, không hề có giao tình với mình, vì cố gì lại ra tay giúp đỡ?

[20: đương soa: người hầu, thằng hầu, viên quan nhỏ.]

Chẳng lẽ, là cái bẫy được bố trí bởi Văn Sát?

Nhìn Mạc Ly im lặng, Vương Chấn cũng không sốt ruột, chậm rãi nói: “Công tử hoài nghi ta bụng dạ khó lường phải không?” Bộ dạng hèn mọn của Vương Chấn sửa một cái, thành đỉnh đạc ngồi trên ghế tử đàn bát tiên, “Đây cũng là lẽ thường, trong cốc này, nếu không cẩn thận, không chỉ đầu rơi dễ dàng.”

Vương Chấn bưng lấy chén trà thượng hạng mà thường ngày chỉ có Mạc Ly được uống, hương thơm của trà vẫn còn tỏa trong không khí. Hương nhẹ nhẹ bay vào mũi, “Vấn đề thẩm thế này thực là kì diệu...” Dứt lời nhấp một ngụm. Cạn chén, Vương Chấn mới chậm rãi lấy ra một đồ vật, đưa cho Mạc Ly.

Mạc Ly vừa nhìn, thoáng chốc ngây người.

Đó là Du Long Tinh. Là Du Long Tinh trước kia y đưa cho Hàn Tử Tự!

“Thứ này, sao lại ở trong tay người?”

Vương Chấn đặt chén trà xuống, cười: “Không trộm không cướp, vật này đương nhiên là do chủ nhân đưa cho ta.”

Hai người bỗng cùng trầm mặc.

“Người đó bảo ta làm việc, ta nói không tin vật không thể làm. Lại nói người đó cũng thực chẳng tiếc gì, vì công tử mới đưa thứ này cho ta.”

Nhìn thấy Long Tinh, lòng tin với Vương Chấn chợt tăng mạnh, “Vậy vì sao trước đây người lại giấu giếm không nói?”

Vương Chấn bắt đầu dĩ mà khoát tay, đôi mắt bắt hảo ý nhìn Mạc Ly: “Không phải bởi công tử cùng chủ thượng đang thân thiết với nhau sao? Vạn nhất các người sinh tình, ta lại ngây ngốc chạm nọc, chuyện lúc đó không chỉ không thành, mà thân phận nằm vùng này cũng phải khai, ta chẳng phải gặp rắc rối lớn sao?”

Mạc Ly hỏi: “Cho nên trong thời gian này, người đang theo dõi ta?”

Vương Chấn gật đầu, “Ta đã nghe chuyện về công tử từ Hàn môn chủ, chắc chắn chắc...” Kết thúc câu, Vương Chấn còn phát ra vài khí âm khiến Mạc Ly không muốn mà khí huyết cũng lên.

“Bớt sàm ngôn đi!” Mạc Ly cả giận quát.

“Được rồi. Cho nên ta thấy công tử thiện lương nói muốn giết ta, ta chắc chắn xác nhận, tin tưởng người hận chủ thượng. Có thể nói chính xác hơn chẳng, người mới là người muốn chết, không phải ta nhỉ?”

Nhìn ánh mắt chế nhạo của Vương Chấn, Mạc Ly bỏ qua mặt mũi: “Tâm tư của ta, không phải người không rõ. Bây giờ ta chỉ muốn biết, làm thế nào có thể cứu Dược Lang và Cửu Nhụ ra.”

Vương Chấn cười: “Kỳ quan trong Vô Xá cốc rất nhiều, thủ vệ sâm nghiêm, hơn nữa có thần công cái thể của chủ thượng, có thể nói dễ thủ khó công, Hàn môn chủ nhất thời cũng chưa nghĩ ra cách. Nhưng, nếu ra khỏi cốc thì không hẳn là không được.”

[21: kỳ quan: cơ quan chủ chốt.]

Mạc Ly nói: “Ý của người là, bảo ta nghĩ biện pháp dụ Văn Sát xuất cốc?”

Thân thể to béo của Vương Chấn đứng lên, vạt áo không nếp nhăn, “Chủ thượng có tiếng thâm cư giản xuất, rất ít khi rời Vô Xá cốc. Huống hồ hần đa nghi, sao có thể để hần cam tâm tình nguyện mang người xuất cốc. Điều này còn phải xem bản lĩnh của công tử.”

[22: thâm cư giản xuất: hay ở trong nhà, ít giao du với bên ngoài.]

Vương Chấn nhìn Mạc Ly một cách đầy trêu tức: “Nếu công tử tám năm, mười năm cũng không lừa được chủ thượng vui lòng, đáp cũng không ra khỏi Vô Xá cốc nửa bước, vậy thỉnh cứ vậy mà nhìn Vương Chấn liệu chết đưa tin, thay ta bảo mật. Ta đây cũng sẽ tiếp tục ở trong cốc sống thêm tám năm, mười năm.”

Gõ vài cái lên hộp gấm trên bàn, “Ta nên ly khai thôi, trò chuyện với công tử lâu quá sẽ bị nghi ngờ, cũng mong công tử hợp tác, hộp gấm này sau nửa canh giờ, ta sẽ vào lấy.” Dứt lời, Vương Chấn liền xoay người xuất môn.

Mạc Ly thỉnh linh gọi giật lại: “Khoan đã.”

Vương Chấn ngạc nhiên, nhưng vẫn quay lại.

“Vì sao phải giúp Hàn Tử Tự?”

Vương Chấn nhún vai: “Không vì gì, chỉ có điều, cũng không phải ai cũng tự nguyện làm một yêm nô...”

Câu nói có vẻ bình thường nhưng lại tràn ngập bi thương và oán hận. Quả nhiên, kẻ đáng ghét này cũng có lúc đáng thương.

“Còn nữa.” Mạc Ly tiếp tục, “Giúp ta một chuyện, đem chén trà người dùng vứt đi.” Mạc Ly nhìn Vương Chấn đầy khiêu khích, “Cảm tạ.”

Vương Chấn vừa nghe xong, thần tình trên mặt không đổi, lại nở một nụ cười giả tạo sâu xa khó lường. Lão đi qua Mạc Ly, cầm lấy chiếc chén, “Vậy thì, công tử vạn an.”

Vừa rời khỏi cửa, Vương Chấn ném cái chén về phía tiểu tùy thị theo mình. Tiểu tùy thị thoáng chốc không tiếp được, cái chén rơi xuống đất, vỡ ra thành nhiều mảnh. Nhìn tiểu tùy thị nơm nớp lo sợ quỳ gối bên chân mình, Vương Chấn tức giận đập nó một cước.

“Rõ vô dụng!”

Tiểu tùy thị đáng thương đỏ hồng hai mắt cũng không dám rên.

Mạc Ly nghe thấy tiếng động, khóe môi nhếch lên. Phải biết rằng, thỏ con tức giận cũng sẽ cắn người.

46. Chương 46: Giả Tạo 4

Muốn mãnh thú lơ lửng cảnh giác, đầu tiên chính là bày ra vài biểu hiện giả dối. Là một thợ săn có kinh nghiệm sẽ am hiểu việc tiến hành bố trí bẫy rập. Thoáng nhìn qua, giống như không có việc gì khác thường, nhưng chờ tới lúc mồi đã lọt hố, mới biết, đó mới là vạn kiếp bất phục.

Tuy giờ thì Mạc Ly còn lâu mới sánh bằng thợ săn, nhưng đạo lý này y minh bạch. Vì vậy, dần dần, Mạc Ly càng lúc càng ngoan, càng lúc càng nghe lời. Đường như những chiếc gai cuối cùng cũng xẹp xuống. Y không chống đối Văn Sát, không để tâm đến những chuyện lật vật nữa. Hàng ngày đều vâng lời mà ăn uống, ngủ nghỉ đúng giờ, cũng không ầm ĩ muốn tìm Được Lang và Cửu Nhụ.

Văn Sát bảo đi hướng đông, y liền không biết hướng tây là hướng nào. Những chuyển biến này rất thông thả, tuần tự mà tiến triển, khiến người ta tìm không ra sơ hở.

Mùa đông lạnh giá cuối cùng cũng trôi qua, nhiệt độ bắt đầu tăng, tuyết đọng trong Vô Xá cốc bắt đầu tan. Tuyết rơi không lạnh bằng lúc tuyết tan, độ ẩm trong không khí cũng tăng lên, khiến Mạc Ly cảm thấy khó chịu.

Nhưng thể chất của Văn Sát lại là phi thường, hẳn không phải quan tâm nhiều đến mấy vấn đề đó, chẳng qua tới mùa này, cũng tắt hết những chậu than và oán sầu.

Mạc Ly không trách Văn Sát, chỉ âm thầm mặc nhiều y phục hơn thôi.

Một ngày, Văn Sát ôm Mạc Ly lên đồi, dùng bữa tối, Mạc Ly dụ ngoan lột vỏ tôm cho Văn Sát. Dem con tôm nòn dứt đến tận miệng hắn. Mạc Ly đang muốn gấp thêm thức cho hắn thì tay bị giữ lại.

“Người lạnh?”

Bàn tay Mạc Ly, các ngón tay có hơi lạnh. Hơi ẩm dịu dàng khiến Mạc Ly rùng mình một cái.

Y gật đầu: “Có chút chút...”

Đôi mày anh tuấn của Văn Sát nhướng lên, sờ sờ thắt lưng Mạc Ly, “Mặc nhiều y phục hơn so với hồi trước.”

Nội công vận khởi, bàn tay được Văn Sát nắm lấy lập tức ấm lên.

“Sao lại không nói? Sớm biết vậy ta sẽ không rút địa long đi.”

[23: địa long: chỉ hệ thống sưởi dưới lòng đất.]

Mặc cho Văn Sát nắm lấy tay mình, Mạc Ly cười: “Không quan trọng, đôi khi người bị đông lạnh mà *** thần lại không bị đông lạnh.”

Văn Sát nhéo nhéo những ngón tay mềm mại hơn mình rất nhiều kia, không nói gì.

Hai người yên lặng ăn tiếp. Văn Sát thấy chiếc bát trong tay Mạc Ly đã được đặt xuống rồi, mới đưa những ngón tay thô ráp lau lau khóe miệng y.

“Ăn no chưa?” Văn Sát hỏi.

Đây là động tác ám chỉ cầu hoan của của Văn Sát, Mạc Ly đã không còn thấy kinh sợ nữa. Do dự một lát, y gật đầu.

Văn Sát dễ dàng ôm lấy y, hai bước đã đến giường.

Mạc Ly cuộn mình thật bé nhỏ trong vòng tay Văn Sát, khuôn mặt giấu trong ngực y, không rõ biểu cảm thế nào. Cảm thấy mình đã được đặt trên tấm đệm êm ả, tay Văn Sát đang cởi đai lưng mình, Mạc Ly khẽ ngăn hắt lại, “Đêm nay đừng làm, được không?”

Thanh âm rất nhỏ, còn hơi run rẩy.

“Làm sao vậy?” Văn Sát tuy hỏi, nhưng tay vẫn không hề dừng, Mạc Ly nhanh chóng lỏa thể.

“Ừm... Hôm qua mới... còn đau...”

Văn Sát tách hai đầu gối của y ra, nhìn vào. Mạc Ly nhắm chặt hai mắt, nghiêng đầu, không dám nhìn Văn Sát. Ngón tay hắt chạm vào huyệt khẩu của y, “Đúng là hơi sưng, bôi thuốc chưa?”

Thấy tay Văn Sát có phần buông lỏng, Mạc Ly vội vàng khép đầu gối vào, “Bôi rồi, nhưng vẫn còn... ừm, khó chịu...”

Ôm lấy thân thể Mạc Ly, Văn Sát kéo chăn cuộn lấy cả hai. Nhiệt độ cơ thể Văn Sát rất cao, một lúc sau, cả ổ chăn đã cực kỳ ấm áp.

Mạc Ly chợt nhớ tới A Vong ngày trước cũng rất thích giúp mình ủ chăn. Nhớ tới một A Vong ngây ngốc biến mất bấy lâu, vẻ mặt Mạc Ly bất giác nhu hòa hơn, khóe miệng còn nhếch lên thành nụ cười mỉm nhàn nhạt.

Văn Sát nắm lấy quai hàm y, hôn xuống môi y, “Nghĩ cái gì đấy?”

Mạc Ly vòng tay sang thắt lưng Văn Sát, mí mắt có phần rủ xuống, “Không có gì, nghĩ tới người nhà thôi...”

Văn Sát vuốt ve chiếc eo của Mạc Ly: “Người vẫn còn người nhà sao?”

Mạc Ly lắc đầu: “Giờ thì hết rồi.”

A Vong cũng đã chết.

Không khí giữa hai người chợt im lặng. Lát sau, Mạc Ly cũng chưa buồn ngủ, thấy bầu không khí có chút gượng gạo, bèn nói: “Ta không ngủ được, chúng ta tán gẫu đi.”

Bàn tay Văn Sát đã chuyển lên tấm lưng trần của Mạc Ly: “Tán gẫu?”

Là câu nghi vấn chứ không phải phản vấn. Mạc Ly thầm tự hỏi: lẽ nào Văn Sát không biết tán gẫu thế nào?

Nhưng nghĩ cũng không thấy kỳ. Có ai dám to gan như y, cùng ma vật âm tình bất định này tán gẫu?

“Chính là trò chuyện.”

Văn Sát nhắm hai mắt lại, rất hưởng thụ làn da mềm mại của Mạc Ly, “Người nói đi.”

Mạc Ly đảo đảo mắt, tán gẫu không phải là cả hai cùng trò chuyện qua lại sao? Nhưng y đành bó tay trước Văn Sát thôi, mở lời trước vậy.

“Ừm, nói một chút về người đi. Cha mẹ người đâu? Ta ở đây lâu như vậy rồi vẫn chưa thấy họ.”

“Chết cả rồi.” Thanh âm của Văn Sát thật lạnh ớn như nước, nói như thể đó không phải về cha mẹ ruột của hắn.

“À...” Đi vào ngõ cụt, Mạc Ly nghĩ nghĩ, rồi lại hỏi: “Vậy làm sao người chiếm được vị chí đường chủ của Nhất Ngôn đường?”

Văn Sát im lặng một lát mới đáp: “Ta giết đường chủ tiền nhiệm, vậy là lên.”

Mạc Ly tròn mắt: “Tiền nhiệm đường chủ? Cha người?”

“Không phải, cha ta vốn là chủ một đại phái chính đạo, luận về thực lực, đại khái cũng giống Thương Long môn.”

Mạc Ly nghe mà mù mịt.

“Cha ta bị vu oan là câu kết với tà đạo, toàn tộc bị diệt môn, mẹ mang ta trốn thoát, mới đến Nhất Ngôn đường.” Văn Sát mở mắt, yên lặng nhìn Mạc Ly, “Xú lão đầu kia nói, ta là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp, mẹ ta liền giao ta cho hắn, coi như là chi phí để lão nhân kia giúp nàng báo mối thù sát phu diệt môn.”

Mạc Ly nuốt nước bọt: “Vậy, vậy mẹ người đâu?”

Văn Sát nhìn trần nha, “Sau khi bán ta, nàng đã tự sát.”

Mạc Ly vuốt ve gương mặt Văn Sát: “Xin lỗi, đừng nói nữa.”

“Không sao.” Văn Sát nắm lấy tay Mạc Ly, về mặt nhìn không ra biểu cảm gì. “Ta đã không còn nhớ rõ dáng vẻ của nàng.” Áp đầu Mạc Ly lại vào ngực mình.

“Lúc đó, người bao nhiêu tuổi?”

Văn Sát nghĩ một lát, mới trả lời, “Bảy tuổi.”

Thân thể Mạc Ly cứng lại. Bảy tuổi... Đó là tuổi của A Vong...

A Vong lúc đó nhất định vẫn chưa bị đem cho đường chủ tiền nhiệm của Văn Sát phải không? Một A Vong ngây thơ, thiện lương. Kỳ thật, đó mới chính là bản tính thật của Văn Sát phải không?

Mạc Ly thả lỏng người. Không ai vô duyên vô cớ mà trở nên vụn vỡ. Cá tính tàn bạo của Văn Sát bây giờ, có lẽ đều là bởi liên tiếp chịu nhiều giày vò đáng ra không thuộc về mình, mới trở thành bộ dạng như thế này.

Nghĩ đến A Vong bé nhỏ, rơi vào Vô Xá cốc tối tăm, bị đường chủ tiền nhiệm biến thái chà đạp. Cho nên về sau, để mình không còn bị giẫm đạp nữa, Văn Sát mới quyết tâm muốn mình mạnh hơn bất kỳ kẻ nào, rồi đổi thành hắn đi giày xéo kẻ khác, phải không?

Đây là một cách tự vệ đáng thương!

A Vong... A Vong đáng thương của ta...

Chợt Mạc Ly nhớ tới bộ dạng liêm bơ bánh ga tô của A Vong, viền mắt trào lên màng nước. Còn chưa kịp chìm đắm vào nỗi đau trong lòng mang tên A Vong, cơ thể liền bị đè lên.

Vóc người vạm vỡ của Văn Sát áp bên trên y. Thanh âm của Văn Sát trầm trầm, còn có chút khàn, “Ta muốn.”

Đôi mắt kia đã nhiễm sắc lửa, tựa như muốn nuốt sạch Mạc Ly. Thở dài, y vươn tay ôm lấy cổ hắn, hôn lên trán hắn.

“Ừm, người tới đi.”

Ánh mắt Văn Sát tối lại, cũng cố không để thân thể Mạc Ly phải khó chịu, như cuồng lang chiếm đoạt.

Tình cảm mãnh liệt đi qua, cả người Mạc Ly mướt mồ hôi, Văn Sát không những không ghét bỏ, trái lại còn coi như trân bảo mà ôm vào lòng. Nhớ tới ngày xưa, mỗi khi chiêu thị tẩm xong, phát tiết hết là một cước đá kẻ đó xuống giường. Trước đây chính hắn cũng hoài nghi mùi vị mà Hàn Tử Tự thưởng thức là thế nào. Giờ xem ra, Mạc Ly quả thực đúng là một viên ngọc cần thời gian và kiên nhẫn mới có thể cảm nhận được.

Giữa ánh sáng thì như thổ thạch, chỗ nào cũng lồ lộ ra đó, quá bình thường. Nhưng càng ở nơi tối, mới càng thấy được sự ấm áp tỏa ra từ y.

Nhìn Mạc Ly đang buồn ngủ trong lòng, cánh tay Văn Sát bất giác siết chặt lại. Nếu đã có được, sẽ không có gì lại buông tay.

Tuyệt đối không.

47. Chương 47: Thanh Phong Nhai 1

Yêu thương sủng ái của Văn Sát đối với Mạc Ly càng lúc càng rõ ràng. Đôi khi còn khiến người ta phải rớt tròng mắt. Vốn mọi người vẫn tưởng, chủ thượng chỉ tạm thời say đắm trong sự “chiếm đoạt được ái nhân của Hàn Tử Tự” thôi, chờ đến lúc có sức sống mới, công tử như ngọc kia e cũng sẽ bị ghẻ lạnh mà phải vào ngục chịu khổ.

Nhưng, sự độc chiếm này của chủ thượng hùng hực như lửa, hơn nữa còn không thấy có dấu hiệu lụi tàn.

Trong Vô Xác Cốc, chỉ có một mình Mạc Ly được chi phí ăn mặc giống như Văn Sát.

Những kỳ trân dị bảo được các lộ phân đường tiến cống, Văn Sát không cần suy nghĩ đã phân phó đưa đến tẩm cung cho Mạc Ly lựa chọn.

Y vốn không mấy để tâm vào những thứ này, nhưng biết không thể trái ý người đó được. Nếu hắn muốn đưa ta thứ gì, cho dù ta không muốn nhưng cũng phải lưu lại một, hai thứ cho gọi là có.

Hành động này của Văn Sát, với Mạc Ly thì chẳng ý nghĩa gì, nhưng với những người ở trong Vô Xá Cốc, ai nấy đều thấy đó là những dấu hiệu đầy kinh ngạc. Lẽ nào người này chính là “chân mệnh thiên tử” của chủ thượng?

Vì thế, mọi người càng lúc càng cung kính Mạc Ly.

Sự bảo hộ của Văn Sát với Mạc Ly mà nói, giống hệt như hành động trá hình của việc cầm tù. Việc bưng nước pha trà, rõ ràng là chuyện nhỏ, bản thân y có thể tự làm, nhưng Văn Sát đều không đồng ý, còn xử phạt nặng mấy thị tỳ. Nếu không phải Mạc Ly giúp họ cầu tình, kết cục họ không bị chặt đứt tay thì cũng bỏ mạng.

Các thị tỳ bất hạnh đều cầu xin Mạc Ly đừng tự làm cái gì nữa. Các nàng thần hồn nát thần tính, chỉ thấy Mạc Ly đứng lên đã vội vội vàng vàng đến hầu hạ. Thế nhưng, Mạc Ly thực sự rất buồn chán.

Tuy tàng thư ở Vô Xá Cốc rất nhiều, nhưng mỗi ngày đều đọc sách, có là thánh nhân Khổng Tử cũng phải ái ngại.

Một ngày, Mạc Ly vẫn cùng Văn Sát dùng bữa. Quan sát tỉ mỉ, y phát hiện, món ăn hai mươi ngày lại lặp lại một lần, giống như đèn kéo quân, quay vòng một thời gian lại trở về chỗ cũ.

Không phải món ăn trong Vô Xá Cốc không ngon, chỉ là độ khéo léo dường như chưa đủ. Mạc Ly ăn không quen, bèn nói với Văn Sát: “Ngày mai ta nấu ăn được không?”

Văn Sát đặt bát xuống: “Trừ tử làm không ngon?”

Mạc Ly đương nhiên không thể trả lời là không ngon, sẽ liên lụy đến vị trừ tử kia mất, bèn lắc đầu: “Không phải, ta muốn ăn món ăn quê nhà, họ không biết làm.”

Ánh mắt Văn Sát nhìn xuống mấy đĩa thức ăn, Mạc Ly nhanh nhẹn gấp thức ăn vào bát hắn.

“Có thể, không được bị bỏng.”

“Ừ, được.”

Mạc Ly thắm vui mừng, cúi đầu và cơm.

Hôm sau, Mạc Ly kích động chạy đến trừ phòng. Một đám đại trừ về mặt ai oán nhìn y, khiến Mạc Ly phải nổi da gà. Chúng trừ tử đứng đấy, sẵn sàng làm trợ thủ.

Mạc Ly cười gượng hai tiếng: “À ừ, các người, có thể tránh ra một chút không?” Bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, rất không tự nhiên.

Một đầu bếp mập mạp đứng ra, chắc là người lớn tuổi nhất. Vẻ mặt lão đau khổ: “Công tử, chủ thượng phân phó chúng ta phải học được cách chế biến món ăn của quê công tử, nếu hôm nay không học được, chúng ta sẽ gặp phiền phức...”

Mạc Ly chớp chớp, lại là Văn Sát.Y vẩy vẩy tay cho ráo nước, “Vậy đại sư phụ ở lại là được rồi, các tiểu sư phụ khác ra ngoài đi.”

Mọi người do dự nhìn nhau, không ai nhúc nhích. Mạc Ly thở dài: “Yên tâm, ta bảo đảm các vị không sao cả.”

Nhận được lời hứa của Mạc Ly, mọi người mới chậm chạp đi ra. Thoáng cái, không gian cuối cùng cũng thoáng đảng hơn. Mạc Ly thoải mái thở hắt một cái, hai tay bắt đầu bận rộn.

Thuần thực cắt rửa, Mạc Ly cho nguyên liệu vào nồi, bỏ gia vị, thành thạo đổ ra.

Trừ tử mập mạp mở to hai mắt mà nhìn, hoa cả lên cũng không nhìn ra y đang làm gì. Thủ pháp nấu ăn của Mạc công tử không đi theo trình tự nấu ăn tại gia bình thường? So với những người chuyên nghiệp như lão phải kém xa chứ?

Nấu thêm vài món nữa, Mạc Ly dùng mu bàn tay quạt đi mờ hôi, do hơi nóng từ bếp.

“Xong, sư phụ người ném thử đi.” Bưng một đĩa thức ăn đến trước mặt trừ tử mập mạp.

Trừ tử mập thụ sủng nhược kinh, vội cúi đầu: “Tiểu nhân không dám.”

Mạc Ly cười: “Nếu người không ném, sao có thể biết được mùi vị của món ăn?”

Nghĩ cũng phải, trừ tử mập tạ ơn Mạc Ly rồi cẩn thận gấp một miếng nhỏ cho vào mồm, “Đây... Không thể tưởng được!”

Nhìn trừ tử mập ngẩn cả người, Mạc Ly không nhịn được bật cười.

Sao lại ngon như vậy?! Đây không phải chỉ là một món ăn được làm theo phương pháp rất bình thường thôi sao? Cái vị này quả thật chắc có thể dùng cụm từ “trên trời mới có, nhân gian hiếm gặp” để hình dung.

Trừ tử mập đặt đĩa xuống, một bụng ấm ức lúc đầu đã vô tung, cung kính chấp tay về phía Mạc Ly: “Tiểu nhân thực vô năng, có lẽ cả đời cũng không làm ra được mùi vị này, lát nữa sẽ đến lĩnh phạt với chủ thượng.”

Mạc Ly cười: “Không cần phải khoa trương vậy. Lát ta sẽ nói với Văn Sát, mấy món đây là bí phương gia truyền, không muốn để các vị biết.”

Khi Mạc Ly cười, trong mắt là tam quang linh động, vẻ ảm áp so với xuân phong còn hơn gấp ba phần, đường nét nhu hòa cực độ, khiến trừ tử mập không khỏi sinh ra ý nghĩ, đây mới là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Chờ cảm giác ngây ngậy của trừ tử mập trôi qua, Mạc Ly mới phân phó thị tỳ bưng món ăn ra ngoài.

Khi bưng đến tầm cung, Văn Sát đã ở đấy, thấy Mạc Ly, liền kéo y lại, “Đưa tay ra.”

Mạc Ly ngoan ngoãn xòe tay ra trước mặt Văn Sát.

“Úp lại.”

Xác định tay Mạc Ly không bị thương, Văn Sát lúc này mới bằng lòng để y thu tay về.

“Đều là người làm?”

Mạc Ly ngồi trên đùi Văn Sát nói: “Người ném thử.”

Văn Sát liếc mấy món ăn nhìn như bình thường kia. Mạc Ly tất nhiên biết trong lòng Văn Sát nghĩ gì, gấp một miếng, không diễn giải chi, nhét vào miệng hần.

Nhìn Văn Sát nhai nhai rồi nuốt xuống, Mạc Ly cười đến nỗi mắt phải trào lệ.

Văn Sát trừng y: “Cười cái gì, thêm cơm.”

“À.” Mạc Ly vội thu lại nụ cười, sờ sờ mũi, vâng lời xới thêm cơm.

Hai người im lặng ăn, Văn Sát chợt nói: “Mấy món này rất ngon. Với lại, hình như trước kia ta đã từng ăn?”

Y cười không đáp. Tất nhiên là thế rồi, mấy món này đều là những thức A Vong thích ăn nhất. Mạc Ly thấy tâm tình Văn Sát rất tốt, tranh thủ rèn sắt khi còn nóng: “Mấy món ta làm người khác không làm được, về sau cứ để ta làm nhé?”

Văn Sát không nói gì. Mạc Ly biết, y đã được Văn Sát đồng ý.

Từ ngày đó, ngoài những món Mạc Ly làm thì Văn Sát không ăn những thức khác. Ngay cả trà nước, ăn mặc, vân vân... cũng muốn đích thân Mạc Ly hầu hạ.

Mạc Ly vốn là người thích chăm sóc người khác. Với một Văn Sát tùy hứng, từ trước đến nay luôn giữ thái độ bao dung. Mà y cũng nhàn rồi không có việc làm, giúp Văn Sát chuẩn bị cũng tốt.

Cuộc sống cứ vậy mà qua. Ngày cứ như vậy bình thản trôi, không chút ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của Văn Sát dành cho Mạc Ly. Nhưng, cả hai người đều cảm thấy có gì đó...

... không giống với trước kia.

48. Chương 48: Thanh Phong Nhai 2

Văn Sát rất hưởng thụ cuộc sống như thế này với Mạc Ly. Ngày trôi, không bạo ngược, không xung đột, không cừ hận. Mạc Ly như nai con ngoan ngoãn, mỗi ngày đều vâng lời nằm trong sơn động, an tĩnh chờ hắc hổ trở về.

Ở chuyện phòng the, Văn Sát dù chưa tận hứng, nhưng cũng thu liễm lại rất nhiều. Vì Mạc Ly, hắc hổ vô thức dần thay đổi. Nhưng vẫn còn xa lắm.

Tuy mỗi ngày Mạc Ly đều ở bên cạnh, Văn Sát vẫn thấy thiếu thiếu thứ gì đó. Dẫu sao Mạc Ly cũng là kẻ có chân, chỉ cần là người, đều có thể chạy đi.

Văn Sát ngoài bản thân thì không tin nhiệm bất kì ai, mà hắc hổ lại không nở cứ vậy trời buộc y. Thế là mâu thuẫn nổi mâu thuẫn, rồi đành duy trì như bây giờ. Hai người ở cùng nhau một thời gian, Mạc Ly đôi khi cũng có lúc thất thần. Văn Sát thần sắc không đổi, ôm mạnh lấy Mạc Ly.

Thất lưng Mạc Ly đau, đã nằm trên giường gần ba ngày trời, không biết bản thân rốt cuộc đã chọc điên gì ma đầu. Ghé vào bờ ngực trần của Văn Sát, Mạc Ly mở miệng hỏi:

“Gần đây ngươi sao vậy?”

Văn Sát ôm lấy thất lưng y, nói: “Ta cũng đang muốn hỏi ngươi một chuyện.”

“Ta?” Về mặt Mạc Ly đúng là không hiểu gì cả.

“Ngươi gần đây hay thất thần.”

“À...” Mạc Ly ngây người, vậy thì có gì đáng lo chứ?

“Ngươi đang nghĩ đến ai? Hàn Tử Tự?” Trong mắt Văn Sát nổi lên sát ý dày đặc, nắm cánh tay Mạc Ly chặt đến phát đau.

Mạc Ly phản ứng theo bản năng, cãi lại: “Ta sẽ không nhớ đến hắc hổ.”

Nghe được một đáp án vừa lòng, thân thể căng cứng của Văn Sát lúc này mới thả lỏng. Bất quá, vô luận Mạc Ly có nhớ hay không nhớ, cũng sẽ có một ngày hắc hổ với Hàn Tử Tự phải một mất một còn.

“Ta chỉ là...”

Thấy Mạc Ly muốn nói lại thôi, Văn Sát bèn giục: “Nói.”

Mạc Ly đã ở cùng với Văn Sát một thời gian khá dài, sớm rõ tính tình hắn. Chôn mặt vào ngực Văn Sát, cọ cọ một lát, Mạc Ly mới lên tiếng: “Ta nói ngươi đừng mất hứng.”

Văn Sát làm vẻ mặt “Ngươi có phiền hay không.”

“Ta muốn gặp bọn Được Lang...”

Văn Sát hiểu, nhưng vẻ mặt vẫn lãnh đạm như cũ, nhìn không ra tâm tình thế nào.

“Ngày mai, ngươi có thể đi gặp bọn họ.”

“A...”

Mạc Ly kinh hỉ ngẩng đầu lên, không nghĩ nguyện vọng của mình có thể được đáp ứng. Y ôm lấy cánh tay rắn chắc của hắn, tuy không nói gì, nhưng mi gian thoáng hiện sự vui vẻ, không thể che giấu được.

Hôm sau, Mạc Ly cuối cùng như nguyện, lần thứ hai tới gặp Được Lang và Trình Cửu Nhụ.

Lần này gặp Được Lang, Mạc Ly cảm thấy tâm trạng của cậu đã bình thản hơn rất nhiều, tuy rằng tình trạng của Trình Cửu Nhụ vẫn chưa ổn định. Nhưng có thể là bởi *** thần của Được Lang dựa vào y, ngày tháng trong Vô Xá cốc cũng không khó khăn như trước. Mặc dù chỉ là trong thời gian ngắn ngủi, với Mạc Ly mà nói, thế đã là như ngày hạn gặp mưa.

Trở về từ chỗ Được Lang, thần sắc Mạc Ly nhẹ nhàng thoải mái hơn rồi.

Vào tắm xong, Mạc Ly đột nhiên phát hiện Văn Sát vốn đang phải xử lý công việc lại đứng ở trong phòng. Thấy Mạc Ly về, Văn Sát vỗ vỗ đùi mình. Mạc Ly bất đắc dĩ, đành phải qua đó ngồi, cánh tay tự nhiên vòng qua bờ vai Văn Sát.

Ánh mắt Văn Sát yên lặng nhìn y, khiến Mạc Ly khó tránh phải thở dài. Người này đang đòi phần thưởng từ ta sao?

Văn Sát tuy ngoài miệng không nói, nhưng thật muốn phát ngôn “Ta cho ngươi đi gặp bằng hữu của ngươi rồi, ngươi phải báo đáp ta”.

Mạc Ly chịu thua, đành phải ghé lại, nhẹ nhàng hôn lên môi Văn Sát.

Đôi mắt lười nhác như hùng sư của Văn Sát híp lại hưởng thụ. Đáng tiếc, cái hôn như chuồn chuồn lướt có khác nào giọt nước vào ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng hắn?

“Người đâu, đem áo choàng ngân hồ đến đây.”

Chúng thị tỳ tuân mệnh, tay mang chiếc áo lông trắng mềm mại như tuyết vào, hầu Mạc Ly mặc. Y được chiếc áo lông bao lấy, lộ ra mỗi mái đầu nhỏ đen nhánh. Đôi mắt đen ôn nhuận bất an mà chớp, ngơ ngác nhìn Văn Sát.

Trong nháy mắt, Văn Sát bỗng nhiên muốn đẹp quách toàn bộ kế hoạch mà hung hăng đè cái người yêu thương này xuống, kịch liệt một trận.

Cơ mà may mắn, hắn còn nén nhịn được.

Đợi Mạc Ly y trang chỉnh tề, Văn Sát đi đến gần y, đưa khữu tay ra. Nhất thời, Mạc Ly không biết phải làm gì, chẳng hiểu Văn Sát đang có ý gì.

Anh mi của Văn Sát nhăn lại, nói: “Khoác.”

Mạc Ly vỡ lẽ, vội vàng khoác lấy cánh tay Văn Sát.

Hắn bước rất dài lại nhanh, y có chút theo không kịp. Lúc y suýt nữa thì ngã khi đi qua bậc cửa, cước bộ của Văn Sát mới chậm đi nhiều.

Bên ngoài, một chiếc xe ngựa trắng lẹ đã chờ từ lâu. Mạc Ly thâm kinh ngạc, “Chúng ta đi...” Y dè dặt hỏi.

“Ánh Nguyệt hồ.” Văn Sát không giống bình thường, không kỳ mã mà ngồi vào trong xe với Mạc Ly.

“Là... Xuất cốc?”

Văn Sát nhìn y một cái, Mạc Ly lập tức có chút chột dạ, cúi đầu.

“Không phải, Ánh Nguyệt hồ ở ngay trong cốc.”

“À...”Không biết vì sao, nghe thế, Mạc Ly chợt thấy nhẹ nhõm.

Mấy hôm nay, nhiệt độ tăng lên rất nhanh, tuyết đọng đã sớm tan. Tuyết tan thành nước, tưới nhuần ruộng nương. Thời điểm này, chỉ mới mấy ngày thôi, Vô Xá cốc đã xanh biếc một màu. Tuy vẫn chưa có hoa có bướm, nhưng so với Mạc Ly được bọc một thân ngân trang nhàn chán, cơ hội đi chơi đúng là hiếm.

Xe ngựa đi hồi lâu thì bắt đầu dừng lại, khiến Mạc Ly không khỏi thán phục, không biết Vô Xá cốc lớn tới cỡ nào. Mạc Ly nhào người ra khỏi xe, thích thú quan sát cảnh sắc từ từ biến ảo xung quanh. Xe ngựa cuối cùng cũng ngừng hẳn, Văn Sát ôm Mạc Ly xuống xe.

“Nơi cần đến ở phía trước rồi.”

Mạc Ly giãy vài cái trong tay Văn Sát: “Thật mất mặt, để ta tự đi.”

Văn Sát dùng ánh mắt khinh thường nhìn y: “Người tự đi? Đến tối cũng không đến nơi.”

Mạc Ly chán nản, muốn nói gì đó thì phát hiện mình đang vọt lên, chính xác mà nói, y bị Văn Sát ôm bay vọt lên.

“A...!”

Lúc đầu thì Mạc Ly có phần sợ hãi, nhưng sau đó lại thấy thật kỳ lạ. Hai tay vẫn ôm chặt lấy cổ Văn Sát mà mắt đã bắt đầu nhìn khắp nơi. Khinh công hồi lâu, Văn Sát cuối cùng cũng để Mạc Ly xuống.

Mạc Ly ngưng mắt nhìn.

Trời, nơi này đúng là nhân gian tiên cảnh!

Trước kia, Dược cốc của Dược Lang cũng được coi là một nơi như thế, nhưng trong Dược cốc đều là độc hoa độc thảo, đẹp thì đẹp, nhưng đáng sợ, không lúc nào lơ lửng cảnh giác được.

Khác với Ánh Nguyệt hồ.

Ánh Nguyệt hồ nằm giữa hai ngọn núi, do nước tan từ tuyết trên đỉnh núi tạo thành nước hồ, vào mùa hè sẽ biến mất. Hiện tại, chính là thời điểm tuyệt vời nhất để ngắm cảnh hồ Ánh Nguyệt.

Mạc Ly phải tán thán, rằng sự mỹ lệ quả thực ngấn ngùi.

Nhiệt độ ở Ánh Nguyệt hồ khá đặc biệt, rõ ràng cao hơn so với ở Vô Xá cốc. Cho nên bốn phía tại Ánh Nguyệt hồ chim oanh bay lượn, cỏ xanh đậm trường, hoa đỏ liễu xanh cũng không có gì là lạ. Tiếng chim hót vui tai không dứt, trong không khí tản ra hương hoa hương cỏ thật thoải mái.

“Đây...”Nhất thời, Mạc Ly cũng không biết phải nói gì.

Tuy Văn Sát biểu cảm vẫn như gỗ, nhưng nét mặt lại nhu hòa đi rất nhiều. Hắn ôm Mạc Ly đến chiếc thuyền hoa đã chuẩn bị từ trước bên hồ, thu neo, cứ để thuyền như vậy trôi theo gió.

Hồ Ánh Nguyệt thật lớn, mà chỉ có hai người. Tựa như họ muốn đoạn tuyệt với nhân thế, tất thấy mọi phiền toái lo âu đều tạm bị dẹp bỏ.

Có chiếc áo choàng lông hồ trên vai, Mạc Ly cũng không sợ lạnh, ngồi trước đầu thuyền hoa, cảm nhận làn gió nhẹ lướt qua. Thật thư thái, Mạc Ly chỉ đơn giản nhắm mắt lại, để cơ thể tiếp nhận sự tuyệt vời của tự nhiên.

Văn Sát ở bên lẳng lặng ngắm nhìn y. Mãi đến khi hắn trông thấy, một trận gió khiến mái tóc Mạc Ly tung bay. Những sợi tóc sau lưng y phất cao, phấp phới, thỉnh thoảng tản mạn dần. Tóc mai lơ thơ, lướt qua gương mặt ấy. Khoảnh khắc, Mạc Ly tựa sẽ dung nhập vào nơi non xanh nước biếc này. Thân ảnh y nổi bật giữa sóng nước, cảm giác như ẩn như hiện.

Mạc Ly muốn tiêu thất? Y sẽ bị sơn thần hồ yêu cướp đi? Văn Sát đột nhiên có cảm giác sợ hãi kỳ quặc vậy.

Đúng, sợ hãi.

Hắn vươn cánh tay dài, phá vỡ sự tĩnh mịch của Mạc Ly, hiếm thấy lúc nào tâm hồn yên tĩnh như thế.

Ôm người ta vào ***g ngực, Văn Sát kéo chiếc áo choàng của Mạc Ly xuống một chút, hung hăng hôn lấy đôi môi nhạt màu kia. Mãnh liệt mà vẫn nhẹ nhàng. Hắn muốn khắc cả con người này vào xương cốt mình. Có lẽ chỉ như vậy mới khiến y mãi mãi ở trong tim hắn, không rời đi.

Mạc Ly bị Văn Sát nháo loạn như vậy, chưa phản ứng kịp. Khi nụ hôn vừa kết thúc, không thể làm gì hơn ngoài thở hồng hộc mà tựa vào trước ngực Văn Sát, “Người, cần quấy cái gì chứ...”

Văn Sát không trả lời, vẫn tiếp tục động tác.

Mạc Ly có phần buồn bực, không phải vừa rồi tâm trạng của Văn Sát rất tốt sao? Có điều lúc này, y ngay cả thời gian để buồn bực cũng không có.

“Ừm a...”

Bàn tay Văn Sát lần tới y phục y — Đai lưng bị giải khai, hồng anh trước ngực được vuốt ve.

Gần đây, công phu nhào nặn cơ thể này của Văn Sát đột nhiên vượt bậc, lúc nào cũng có thể khiến Mạc Ly trầm luân đến nỗi muốn ngừng cũng không được.

Phông chừng, cũng lo lắng bên ngoài hồ Ánh Nguyệt không giống như trong tấm cung, Văn Sát không lột sạch hết quần áo Mạc Ly. Áo choàng và áo lông cừu vẫn còn, nhưng ngực lại để trần, tiết khố cũng bị tuột xuống. Văn Sát chỉ tùy ý đùa bỡn, Mạc Ly đã cởi giáp đầu hàng, thân thể co cuộn lại, như con tôm bị đun sôi, thật khả ái.

Văn Sát kéo Mạc Ly lại, để y nằm trong lòng mình. Thứ cứng rắn ở bụng dưới chọc vào thân thể mềm mại của y. Khuôn mặt người này nóng lên, ánh mắt không khỏi bắt đầu mơ màng. Việc đã đến nước này, nhìn phản ứng của Văn Sát, Mạc Ly biết là tránh không thoát, đành phải ngoan ngoãn để Văn Sát làm bậy thôi.

Chỉ là, ác thú của Văn Sát thực không bình thường. Thân dưới hắn lộ diện, đầu Mạc Ly bị ấn thấp xuống, “Liếm ướm nó.”

Mạc Ly ngẩng đầu, trợn mắt nhìn.

Văn Sát sốt ruột nói: “Không phải chuẩn bị cho người sao, không muốn thụ thương thì làm đi.”

Mạc Ly lúc này mới hiểu.

Lần xuất hành này vội vàng, ngay cả bản thân Văn Sát cũng không ngờ mình sẽ đột nhiên phát tình, không mang bôi trơn theo. Nếu cứ liều lĩnh mà vào, không khéo Mạc Ly sẽ phải nằm giường cả tháng trời mất.

Nhìn ánh mắt đang ngập sâu trong *** của Văn Sát, Mạc Ly đành phải cúi xuống. Đầu lưỡi vừa mới chạm vào cự vật, Mạc Ly liền thấy nó như nhảy lên trong tay mình. Mạc Ly giật mình, kêu nhỏ một tiếng, vội muốn dời mắt đi.

Nhưng Văn Sát đâu có bằng lòng, Mạc Ly bị hắn đè đầu, cả khuôn mặt đều bị cưỡng ép dán vào cự vật. Mạc Ly vừa sợ vừa tức, lệ trong mắt lại muốn trào ra.

“Chắc.” Văn Sát bật cười một tiếng, đẩy Mạc Ly ngã xuống nhuyển thác. Ngón tay đồng thời mò xuống nghịch ngợm ngọc khí *** xảo dưới thân Mạc Ly, một hai hạ công phu, khiến Mạc Ly tiết cả ra tay hắn. Văn Sát dùng bạch trọc đó bôi trơn cho y.

“Ưm...” Mạc Ly cắn răng chịu đựng cảm giác khó chịu khi hạ thể bị khuếch trương. Bước này rất quan trọng, không như vậy thì Văn Sát không thể vào được.

Hắn rất thành thạo mà vẫn nhẹ nhàng bên trong cơ thể, khiến khoái cảm mau đến với Mạc Ly, tiếng rên rỉ sung sướng bắt đầu thoát ra: “Ừm... A... Ta, ô...”

Thấy y đã động tình, Văn Sát đặt Mạc Ly lên trên cơ thể mình, “Muốn? Tự tới đi.”

Rút ngón tay ra, thân thể Mạc Ly vì đột ngột trống rỗng mà phát run.

Cơ thể sớm đã được điều giáo thành quen, càng lúc càng trở nên lảng lơ, không còn sự an ủi của Văn Sát, y liền cảm thấy mình giống như cá thiếu nước.

“Văn Sát, người không thể... A...”

Hồng anh trước ngực lại bị ngậm hôn, Mạc Ly không tự chủ được ôm lấy đầu Văn Sát, mười ngón tay đan vào mái tóc dày kia. Nhưng tất thấy, vẫn còn thiếu nhiều lắm. Dù Mạc Ly có phát ra thanh âm như sắp khóc, Văn Sát vẫn bất vi sở động.

Mạc Ly bị dục vọng không ngừng kêu gào dày vò đến chết đi sống lại, buộc phải cắn răng, ngồi vào nơi ấy của Văn Sát. Dùng đôi tay run rẩy vịn lấy cự vật, cảm thấy nhiệt vật cứng rắn đang được đặt ở nơi nhập khẩu, Mạc Ly dùng sức hơi ngồi xuống. Hít sâu một hơi, ép xuống một chút, nhưng còng lăm cũng chỉ có đầu khắc đi vào được.

Cơ thể Mạc Ly căng cứng, thở càng lúc càng gấp.

Trên trán Văn Sát, mồ hôi đã toát ra, thúc giục: “Nhanh lên nào.”

Hai tay Mạc Ly chống xuống bụng Văn Sát, đầu gối mềm nhũn. Lắc lắc đầu, toàn thân run lên, “Ồ a... Ta... Ta không thể...” Tay ôm lấy vai Văn Sát. “Văn Sát, ta cần người, cần người... Ừm...” Mạc Ly cảm thấy mình sắp điên rồi.

“Chết tiệt.” Văn Sát thấp giọng rủa một tiếng, thỉnh linh ôm lấy cơ thể Mạc Ly ép xuống, đích thân vọt tới.

“A a—” Đột ngột bị lấp đầy, Mạc Ly thét lên một tiếng chói tai.

Văn Sát luật động trong cơ thể Mạc Ly, mạnh mẽ va chạm. Tiếng hồng kết hợp vang khắp thuyền hoa, càng lúc càng kích thích cảm quan người ta.

Hậu huyết của Mạc Ly cường liệt co rút, sít sao tiếp nhận cự vật của Văn Sát, “Không được... Ô... Ta không thể nữa...” Mạc Ly lệ tràn.

Văn Sát giúp y đổi một tư thế thoải mái hơn, vẫn tiếp tục công phạt, “Không sao? Thân thể của người không nói vậy...” Văn Sát vỗ vỗ mông Mạc Ly, “Nâng thắt lưng lên, chân vòng qua ta.”

Thấy Mạc Ly bất động, tốc độ nơi hạ thân của Văn Sát tăng lên.

“Ừm...” Mạc Ly buộc phải nghe lời, vòng chân ôm lấy thắt lưng Văn Sát.

“Không nghe lời, người chịu khổ là người.” Hơi thở ấm nóng của Văn Sát lướt qua tai Mạc Ly.

Mắt Mạc Ly lại hồng lên, “Người... ừm a... Chỉ giỏi... Ô... Ăn hiếp người...”

Văn Sát không đáp, lần thứ hai hôn lấy người dưới thân.

49. Chương 49: Thanh Phong Nhai 3

Sau tình sự, Mạc Ly mềm nhũn bị Văn Sát ôm vào lòng, quay lại chỗ ban nãy mình đứng hóng gió ngắm cảnh. Tay chân y sớm đã mềm nhũn, không còn cái thú an nhàn mà thường thức mỹ cảnh, Mạc Ly chỉ híp mắt lại, hưởng thụ cảm giác gió mát vỗ vào mặt.

Nhiệt độ cơ thể Văn Sát rất cao, nằm trong lòng hắn, một chút cũng không thấy lạnh. Vì vậy, ý thức dần trở nên mơ hồ.

Giữa ánh trăng朦胧 lung, cảm thấy Văn Sát đang mang mình đi. Mạc Ly ngay cả mở mắt cũng không nghĩ tới, dù sao ý kiến của mình cũng không có ảnh hưởng lớn lắm, cứ mơ mơ màng màng như vậy để Văn Sát mang đi. Hồi lâu, mới cảm thấy tấm áo đang bao bọc mình bị tách ra, Mạc Ly có chút tránh né, hai tay vô thức đẩy ***g ngực Văn Sát.

“Đừng...”

Văn Sát không để ý, vẫn tiếp tục cởi lớp áo bao lấy y ra. Mạc Ly cảm thấy mình đang được ngậm trong nước ấm. Sự mệt mỏi, nhất thời vơi đi hết thảy. Ép mình phải mở mắt, sắc trời xung quanh đã tối, y phát hiện mình đang được Văn Sát đỡ, ngậm mình trong ôn tuyền.

Chân Mạc Ly thử giẫm xuống, nhưng phát hiện đang chơi vơi, chân không chạm đáy. Mạc Ly có phần sợ nước, đành phải bám vào thân thể Văn Sát để không bị chìm xuống.

“Đây là...”

Văn Sát ôm lấy y, tựa ở bên suối, “Ngọc Noãn tuyền, bình thường ta hay đến đây.”

Quả là một nơi tuyệt vời. Mạc Ly thầm khen ngợi.

Thảo nào, Nhất Ngôn đường đường chủ có thể cứ rú rú trong cốc nhiều năm như vậy, không lộ diện trong giang hồ. Hóa ra là vì Vô Xá cốc này chẳng thiếu thứ gì, ở đây cả ngày cũng được, thực sự chẳng cần chạy ra ngoài.

Mạc Ly đưa tay khua nước: “Nước ấm rất vừa.” Đưa mắt nhìn quanh: “Cảnh vật cũng đẹp nữa.”

Văn Sát không nói gì, cũng không để ý đến Mạc Ly, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mạc Ly ngâm nước một hồi, liền bị hơi ấm dày đặc làm buồn ngủ.

Văn Sát đang vuốt ve lưng y, đột nhiên lên tiếng: “Có chuyện muốn hỏi người.”

Mạc Ly ngẩng đầu: “Ừ?”

“Trước khi gặp người, ký ức của ta có một đoạn thời gian tựa hồ trống rỗng.”

Mạc Ly nghe vậy, cả người chấn động, chuyện đang nghĩ đều chạy đi hết, “Sao người lại bị thương?” Mạc Ly hỏi.

Văn Sát liếc mắt nhìn người trong ngực một cái: “Người không biết?”

Mạc Ly có phần cô đơn mà lắc đầu: “Ta nên biết sao?”

“Trước khi bị thương, ta ở đây nhận được tin, rằng Hàn Tử Tự tìm kiếm Long Tinh, vài hôm sau muốn đến Tinh Thiện tự lấy Du Long kiếm trước.”

Mạc Ly không ngắt lời hẳn, trong đầu thầm nhớ lại, xác thực có chuyện như thế.

“Mấy tên ở phân đường dưới tích cực kiến nghị đi giết Hàn Tử Tự, để ngừa hắn chiếm được Du Long kiếm. Bất quá lúc đó, ta vừa mới luyện xong võ công bí tịch ‘Lạc Nhạn Bát Thức’ không lâu, đang trong giai đoạn bế quan, còn nhị thức cuối cùng vẫn chưa luyện thành. Ví bằng ta không xuất sơn, với thực lực của mấy đường chủ bọn chúng cũng không đủ sức ngăn cản Hàn Tử Tự lên chùa lấy kiếm.”

Mạc Ly nhìn Văn Sát một chút: “Cho nên người dự định bỏ kế hoạch đó?”

Văn Sát gật đầu, “Theo ta, vũ khí tuy trọng yếu, nhưng then chốt là do công lực người sử dụng. Đợi võ công đạt đến cảnh giới rồi, khả dĩ hóa vô hình thành hữu hình, chiết liễu thành kiếm cũng không phải không có khả năng.”

Bàn tay Văn Sát vuốt xuống thắt lưng Mạc Ly, kéo y sát vào mình, “Có điều Hàn Tử Tự không nghĩ như vậy. Có gian tế của hắn ở bên ta, phỏng chừng biết ta đang luyện công đến giai đoạn quan trọng, liền phái người tới đánh lén.”

“Lúc đó ta còn chưa thể hiểu rõ nội dung chủ yếu của bí tịch, thần trí khó tránh lo nghĩ, thấy có kẻ đột kích, cũng không thêm suy nghĩ, liền đuổi theo truy sát, vừa mới ra khỏi cốc thì gặp mai phục.”

Thì ra là thế. Mạc Ly trong lòng thầm than.

“Sau đó, lần thứ hai tỉnh lại, cảnh đầu tiên đập vào mắt chính là người và Hàn Tử Tự. Đến lúc ta bắt giữ người về cốc, cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ chuyên tâm chữa thương để tiếp tục tu luyện Lạc Nhạn Bát Thức, mới đây sắp đại thành. Nghĩ lại một chút về việc này, thấy hơi kỳ quặc. Phái người thăm dò cũng không tìm ra nguyên do làm sao.”

Văn Sát nhéo nhéo khuôn mặt Mạc Ly: “Có lẽ, người biết rõ nhất về chuyện này, trên đời chỉ có người và Hàn Tử Tự.”

Bàn tay Mạc Ly bao lấy tay Văn Sát, thở dài, “Nếu như ta nói, là ta cứu người, người có tin không?”

Trong mắt Văn Sát, một tia nghi ngờ xuất hiện, tuy rất ngắn ngủi, nhưng đã bị Mạc Ly thận trọng bắt kịp. Mạc Ly chỉ có thể cười khỏ. Đúng vậy, trong lòng Văn Sát, “sự thật” rằng y là người tình của Hàn Tử Tự đã sớm kiên cố. Mà người tình của Hàn Tử Tự sao có thể cứu kẻ tử thù của tình nhân?

Thôi đi, trên đời này có những chuyện vĩnh viễn nói hay không nói cũng chẳng thể rõ ràng.

Văn Sát ôm lấy thắt lưng Mạc Ly, vân đạm phong khinh mà đáp một câu: “Những chuyện đã qua, với ta không quan trọng.”

Văn Sát vừa nói xong, phòng tuyến cuối cùng trong lòng Mạc Ly hoàn toàn đã bị đánh sụp. Khoảnh khắc này, lòng y đang bị ép phải từ bỏ một vài chuyện, lại bị bắt tiếp thu vài chuyện khác.

Kỳ thật, Văn Sát nói những lời này chẳng qua là có ý “Ta không thêm để tâm tới quá khứ của ngươi và Hàn Tử Tự, chỉ cần hiện tại ngươi ở đây với ta, như vậy là đủ rồi.”

Nhưng ngôn ngữ vốn hay có nhiều lớp nghĩa. Những lời này vào tai Mạc Ly, lại mang một ý nghĩa khác.

Quá khứ không còn quan trọng nữa... Không quan trọng...

Văn Sát đã triệt để, hoàn toàn giết nốt cái giá trị tồn tại còn sót lại của A Vong. Dù bây giờ có nói thẳng ra, rằng mình lúc đó cứu hắn, với Văn Sát mà nói, cũng không còn quan trọng nữa.

Văn Sát, tâm ngươi thực tàn nhẫn.

Mạc Ly quay lưng lại, ngẩng mặt lên cao, nhìn về chấm nhỏ điểm tô trên bầu trời đêm. Không thể mãi nhu nhược mà rơi lệ. Nhu nhược không cứu được Dược Lang và Cửu Nhụ, càng không cứu được chính mình.

Là chúng ta chỉ có thể trợ mắt, nhìn sợi chỉ đỏ của cả hai dần dần gần nhau hơn, sắp giao nhau rồi, nhưng vì bất cẩn phạm lỗi, lại lệch đi. Thế nên từ nay về sau, hai ta mỗi người bị đẩy tới hai bờ vách núi, một mình chịu thống khổ đau thương.

Lưng Mạc Ly dựa sát vào lòng Văn Sát, hắn đưa tay ôm lấy thắt lưng Mạc Ly, “Làm sao vậy?”

Khí tức nóng bỏng thổi vào sau tai y. Mạc Ly lắc đầu: “Không có gì, sao rất đẹp...”

“Ngươi...” Văn Sát còn muốn hỏi, lúc này Mạc Ly lại quay người lại. Cánh tay mảnh khảnh quàng qua cổ Văn Sát, “Đừng nói những chuyện nhảm chán nữa.” Mạc Ly không để tâm, “Hoa trước trăng thế này, ngươi không có ý kiến gì khác sao?”

Thấy Mạc Ly hiếm khi chủ động, trong mắt Văn Sát nổi lửa, “Ngươi khẳng định mình chịu được?”

Khuôn mặt Mạc Ly bị hơi nước làm ửng đỏ, khóe mắt phấp phất, ngay cả con ngươi cũng nhiễm làn sương mờ mờ, “Từ lúc nào ngươi thiếu dứt khoát như thế này hả?”

Mạc Ly gơ chân lên, nhẹ nhàng đạp vào đỉnh hạ thể sớm trưởng nhức phát ngạnh của Văn Sát. Hắn nắm lấy mắt cá chân y, mạnh bạo nhấc lên.

Y kêu lên một tiếng sợ hãi, thân thể gần như nằm ngang trên mặt nước.

“Thật không sợ chết, hở?”

Chân Mạc Ly ôm lấy eo Văn Sát: “Ít nói nhảm đi...”

“Yêu *** ngươi...”

Lúc này, tiếng thở dốc trầm thấp hòa với tiếng côn trùng rình rích, theo gió phiêu tán. Chỉ là, mỗi người đều đeo đuổi những suy nghĩ riêng, bất tri bất giác đồng sàng dị mộng, không còn giống nhau.

50. Chương 50: Thanh Phong Nhai 4

Mấy ngày tiếp theo, Mạc Ly chỉ bình thản như trước đây ở trong tử cung, hình như cái gì cũng đã thỏa mãn rồi, không yêu cầu gì thêm nữa, yên tĩnh đạm bạc đến nỗi Văn Sát cũng bắt đầu thấy hơi hơi lo lắng.

Buổi sáng hôm ấy, Mạc Ly dùng xong bữa sáng, đang ngồi bên bàn gỗ sách đọc, thị tỳ bên ngoài liền báo rằng: “Công tử, Vương tổng quản tới.”

Mạc Ly nhíu mày, “Để lão vào.”

Vương Chấn vẫn mỗi ngày đúng giờ mang đến một hộp gấm cho Mạc Ly, y không thích nhiều lời với lão, Vương Chấn cũng thức thời, chỉ đặt đồ vật ở đó rồi lui đi. Nhưng hôm nay, ánh mắt Vương Chấn nhìn Mạc Ly có thâm ý.

Mạc Ly bị nhìn đến nổi cả da gà, không mở miệng không được: “Người còn có chuyện gì?”

Vương Chấn chấp tay, “Không có gì, ta chỉ thấy thần sắc công tử rất tốt, phỏng chừng là hiệu quả của Hán phương không tồi. Hôm nay, cũng thỉnh công tử nghiêm túc sử dụng.”

Với một câu nói mập mờ bất chợt thế này, Mạc Ly lại hiểu. Đặt cuốn sách xuống, “Biết rồi, lui ra đi.”

“Vâng.”

Vương Chấn bấy giờ mới rời đi.

Theo lệ, mọi người trong tấm cung sẽ bị sai ra ngoài hết, ngày thường Mạc Ly cũng làm vậy, cho nên kẻ khác không chút hoài nghi. Y mở hộp gấm trong tay, lấy ra một ngọc cầu đã được bôi trơn.

Nhìn đi nhìn lại hộp gấm, quả nhiên lớp bên trong đã có người đụng đến, có dấu vết. Cẩn thận xé lớp da mềm ra, lớp phía trong có gói một cuộn giấy rất nhỏ. Mở cuộn giấy ra, bên trên viết mấy chữ giống như —

“Nhảy xuống Thanh Phong nhai.”

Mạc Ly vò tờ giấy thành một mẩu nhỏ. Tờ giấy này không thể đốt, bằng không sẽ có khả năng chứng thị tỳ phát hiện ra vết tro bất bình thường. Bỏ mẩu giấy vào miệng, không ngờ nó tan ra. Mạc Ly lại phục hồi lại chỗ da mềm của hộp gấm như lúc đầu, bỏ cầu ngọc vào bên trong.

Vừa mới làm xong hết thấy, ngoài cửa truyền đến thanh âm của thị tỳ, “Chủ thượng vạn phúc.”

Đại môn của tấm cung được kéo mở, Văn Sát một thân hắc y hắc bào đi vào.

Mạc Ly đứng lên đón, tiến về phía trước vài bước.

Vừa định đưa tay nhận lấy áo choàng từ tay Văn Sát, lại bị hấn ngăn lại. Mạc Ly bị kéo vào ***g ngực hấn. Y ngược mắt lên, vẫn là đôi mắt ôn nhuận ấy, không gây bất luận nghi ngờ gì, thiện lương nhìn Văn Sát.

“Làm sao vậy?” Mạc Ly hỏi.

Văn Sát hôn lên trán Mạc Ly, “Trước đây không phải ngươi từng nói có chút nhớ phiên chợ trong thành sao? Hôm nay vừa dịp họp chợ ngày Mười lăm, ta dẫn ngươi đi xem.”

Mạc Ly im lặng ghé đầu vào lòng Văn Sát. Thật hiếm thấy cái người bá đạo này lại để tâm đến ước muốn của y, chuyện mình muốn đi chợ, y chẳng qua là thuận miệng nói một câu, không ngờ Văn Sát lại nhớ, còn cố ý an bài một lộ trình xuất cung vì y nữa chứ.

Mạc Ly nhỏ giọng: “Xuất cung chẳng phải không tốt sao? Có thể sẽ rất phiền toái?”

Văn Sát nắm chặt lấy cánh tay y. Đối với một Mạc Ly vô cầu như vậy, Văn Sát không còn biết phải làm gì cho tốt. Nhu thuận như thế này, quan tâm thấu tình đạt lý như thế này, lúc nào cũng lặng lẽ chờ đợi, không chút oán giận, so với cái đám được thị tẩm trước kia, được voi đòi tiên kiêu ngạo xa xỉ, thực khác biệt lớn.

Nhưng càng như thế, hấn lại càng thương y, càng không thể bỏ y được. Hết như chỉ một câu nói về phiên chợ, hấn liền nhớ kỹ.

Văn Sát không đáp, chỉ phân phó thị tỳ tiến vào thay y phục cho Mạc Ly.

Mạc Ly nói với thị tỳ, “Trước để ta chải đầu đã.”

Tóc Mạc Ly đã dài đến thắt lưng, nhưng so với người từ nhỏ đã nuôi tóc như Văn Sát thì vẫn ngắn lắm. Mạc Ly cuốn mái tóc lên giống nam tử thời xưa, tiện tay dùng một cây trâm cổ phác thêu ngọc bằng đồng cố định.

“Được rồi...” Không quan tâm ngắm nghía trong gương nữa, Mạc Ly đứng lên, để thị tỳ thay y phục cho.

Thị tỳ rất chuyên tâm, chọn cho y một chiếc áo choàng thanh sắc nhạt, họa tiết vân cẩm ám hoa, đai lưng tuyết bạch làm Mạc Ly trông càng mảnh mai. Viền đai lưng là những móc ngọc nối tiếp. Bên ngoài khoác thêm một chiếc áo lông ngân hồ, tôn lên thần tình của con người ta.

Văn Sát nhìn bộ trang phục trên thân Mạc Ly, rất vừa lòng. Ngoài miệng tuy không nhiều lời, nhưng ý tán thưởng ở trong mắt đã rõ rệt.

Mạc Ly chờ chúng thị tỳ múa máy xong rồi, mới đi đến bên Văn Sát, giống ngày thường, khoác lấy khữu tay hắn, “Đi thôi, bằng không trễ mất.”

Để Văn Sát cùng mình ngồi trên xe rồi, Mạc Ly mới tựa vào lòng hắn, nhân thần cho phép có chút mơ màng.

“Đang nghĩ gì vậy, có phải ra ngoài thì mất hứng?” Văn Sát nâng cằm Mạc Ly lên.

Vô Xá cóc cơ bản cái gì cũng có, nhưng tuyệt nhiên thiếu chút nhân khí. Kỳ thực, với sự bá đạo của Văn Sát, ở trong cóc miễn cưỡng tổ chức một phiên chợ thực không khó, bất quá không thể bắt chước được cái cảnh tượng náo nhiệt toàn đầu người đi đi lại lại.

Mạc Ly lắc đầu, mỉm cười: “Không phải, là rất cao hứng, cho nên không biết phải nói gì.” Y giơ tay lên, cùng Văn Sát mười ngón tay áp vào nhau, “Cảm tạ người, Văn Sát.”

Nghe thấy câu này, mắt Văn Sát sáng lên. Lần này khổ cực, quả nhiên đã có hồi báo. Hôn lên môi Mạc Ly, cánh tay ôm Mạc Ly của hắn càng siết chặt.

Chẳng biết đi đã bao lâu, xe ngựa mới ngừng lại.

Mạc Ly xuống xe, mới phát hiện tuy chiếc xe vẫn thật xa hoa, nhưng bề ngoài so với của dân thường chỉ là tốt hơn mà thôi. Xe quẹo vào một ngõ nhỏ, hơi khuất.

Cừu gia của Vô Xá cóc là vô số, để tránh dẫn tới những phiền phức, mỗi lần xuất cóc đều hạn chế hết sức. Nhưng, Văn Sát dù có hạn chế thế nào, giữa đám người thường, vẫn chói chang như hạc giữa bầy gà.

Văn Sát dắt tay Mạc Ly, ghé vào một đám đông nhộn nhịp giữa đường. Văn Sát tuy chỉ mặc hắc y không quá lộ liễu, nhưng lúc nào cũng bắt giác thu hút ánh nhìn của người khác. Nếu không phải đường nét khuôn mặt quá sắc bén và đậm đặc, phỏng chừng sẽ có nữ nhi của một hảo nhân gia lặng lẽ hỏi thăm, mà chẳng phải rốt cuộc hắn cũng là con nhà binh sao?

Văn Sát và Mạc Ly mua một ít đồ ăn, xem tạp sái diễn xiếc. Sau khi Văn Sát thuận tay vung tiền thưởng nhiều đến dọa người, gây rối loạn, Mạc Ly buộc phải đề nghị đến trà lâu nghe một tiểu khúc, nghe xong là vừa vặn đến giờ về.

Ngồi ở vị trí tốt nhất của hí lâu để nghe cổ nhân y y nha nha vừa kéo đàn vừa hát, Mạc Ly tuy không hiểu lắm, nhưng đã thực sự được thể nghiệm cuộc sống một phen. Ở hí lâu nghe hí phẩm tra xong, thái dương đã trôi dần về phía tây. Vì vậy hai người quay lại xe.

Trên đường về, Mạc Ly cũng không nói chuyện, hình như vẫn còn đắm chìm trong những nhạc điệu thể tục.

“Nếu thích thì sau này sẽ thường làm mấy chuyến ra ngoài.” Văn Sát nói.

Mạc Ly cười, không đáp.

Bánh xe lăn đều trên đất, phát sinh những tạp âm có quy luật. Đi mãi, Mạc Ly thấy một cột mốc giữa bụi cỏ.

“Đây là Thanh Phong nhai?” Mạc Ly hỏi.

Văn Sát nói: “Không sai.”

“Có thể cho xe dừng một chút không?”

“Làm sao? Khó chịu?” Văn Sát đưa tay đặt lên trán Mạc Ly.

Mạc Ly lắc đầu: “Ta thấy cảnh sắc ở đây không tệ, nhìn từ xa, trên nhai hình như có lương đình? Nếu có thể ở đây ngắm mặt trời lặn, không biết sẽ đẹp đến mức nào.”

Văn Sát đưa mắt về phía nhai, không nói hai lời, ôm lấy Mạc Ly. Nhảy lên vài cái, hai người đã đứng trên đỉnh Thanh Phong nhai, nhìn xuống. Đỉnh núi mênh mông bao la, một trận cuồng phong đột nhiên thổi qua, cuốn lên bụi cát, Mạc Ly bất giác chớp chớp mắt.

Tà dương phía tây xa xa, vẫn tỏa một sắc cam rực rỡ, nhưng trong mắt Mạc Ly, chẳng khác gì sắc máu bi tình. Lá cây xào xạc rung động, vốn là những thanh âm thật êm tai, giờ lại khiến người ta tâm phiền ý loạn. Gió cố ý làm phát lên y bào, khiến y chợt thấy lạnh lẽo.

Chuyện gì nên tới, thì tới đi.

Lúc Mạc Ly buông một tiếng thở dài, mai phục bốn phía tại vách đá ở Thanh Phong nhai đột nhiên phi thân xuất hiện nhanh chóng. Âm vệ phía sau phụ trách bảo vệ hai người nhao nhao rút kiếm ứng chiến.

“Bảo hộ chủ thượng và công tử!”

Trong khoảnh khắc, âm vệ và nhân mã không rõ từ đâu hợp lại làm một. Trên Thanh Phong nhai, lập tức loang lổ vết máu. Văn Sát lặng lẽ quan sát đám người tập kích bất ngờ, biểu tình không kinh không sợ. Với hần mà nói, huyết nhục giết chóc tung tóe trước mắt, chỉ giống như ăn cơm đi ngủ bình thường.

Thân thể Mạc Ly bất giác có chút run rẩy.

Văn Sát thấp giọng, thì thầm vào tai y: “Có ta ở đây, đừng sợ.”

Mạc Ly gạt đầu, vui mặt vào khuôn ngực Văn Sát, không muốn thấy những hình ảnh máu me kia nữa.

Bỗng nhiên, từ chân trời, một tổ ý bạch bào xuất hiện, tốc độ như hóa thành tia chớp, với tiếng động sấm vang, hướng về phía Văn Sát. Ngâm Phượng kiếm tuốt khỏi vỏ, phát ra thanh âm kinh hoàng.

Bảo hộ Mạc Ly phía sau, trong ánh chớp nảy lửa, Văn Sát và Hàn Tử Tự đã so hơn mười chiêu.

“Hàn môn chủ, công lực mai phục đánh lén của ngươi càng ngày càng khá đó, mỗi lần đến thì chiêu nào cũng chẳng ngại sử dụng.” Văn Sát cười lạnh, trào phúng.

Hai bên sau khi song kiếm va chạm, mỗi người lại nhảy vọt ra cách nhau một khoảng cách.

Hàn Tử Tự nói: “Nếu không phải Văn đường chủ nhiều lần làm ngơ chiến thư của Thiên Đạo môn hạ, Hàn mỗ sẽ không đến mức phải dùng hạ sách này.”

Mạc Ly trốn sau Văn Sát, qua khe hở, thấy Hàn Tử Tự đứng đó không xa, vẫn phong độ, nhanh nhẹn, dũng cảm như vậy.

Hôm nay, Hàn Tử Tự với tư cách là thủ lĩnh bạch đạo, nhất hô bá ứng, lần này kêu gọi anh hùng hào hiệp xưng hùng xưng bá tới đây thử thu phục Văn Sát, địa vị trên giang hồ đã như mặt trời ban trưa. Thế nhưng, trong tay Hàn Tử Tự không phải là Du Long kiếm, đó là bỏi Long Tinh vẫn còn ở bên Mạc Ly.

Hàn Tử Tự không có Du Long kiếm, với Văn Sát có Lạc Nhạn Bát Thức đại thành cùng Ngâm Phượng kiếm mà nói, kỳ thực cũng không thể chiếm được chút lợi thế nào.

“Bớt sàm ngôn đi, hôm nay trừ ngươi ra, ta còn muốn thanh lý môn hộ.” Ánh mắt Hàn Tử Tự chuyển rời về Mạc Ly phía sau Văn Sát.

Tay Mạc Ly nắm chặt lấy y phục Văn Sát, run rẩy càng kịch liệt.

Đôi mắt Văn Sát đỏ sẫm lên một vẻ tà mị, đây là dấu hiệu cho biết tà công hần tu luyện bắt đầu vận tác.

Hàn Tử Tự nhảy vọt lên, chiêu thức mở rộng, bỏ nhào đến. Mục tiêu công kích của hần, không phải là Văn Sát, mà là Mạc Ly không có chút căn bản võ công nào.

Văn Sát thấy vậy, lập tức sử dụng Quy Vân quyết của Lạc Nhạn Bát Thức, tứ lạng bạt thiên cân mà hóa giải thể tiến công dày đặc của Hàn Tử Tự.

[24: tứ lạng bạt thiên cân: bốn lạng mà đánh bạt cả nghìn cân, ý chỉ chỉ lấy ít đánh nhiều.]

Quy Vân quyết lấy biến hóa hư ảo liên tục làm đặc điểm, là chiêu thức dùng để phòng thủ là chính.

Hàn Tử Tự càng lúc càng rõ ràng, chỉ cần có Mạc Ly ở đây, Văn Sát sẽ lo ngộ thương tới y mà không thể toàn tâm toàn lực phản công. Vì thế càng không kiêng nể.

“Lạc Nhạn Bát Thức quả nhiên danh bất hư truyền, bất quá với chiêu này thôi thì làm sao mà đủ?” Thanh kiếm trong tay Hàn Tử Tự tung hoành, rõ ràng trong tay chỉ cầm mỗi thanh kiếm, nhưng chói lát, xung quanh hẳn lại xuất hiện vô số đạo kiếm khí, lao về Văn Sát.

Văn Sát ôm Mạc Ly, nhẹ nhàng di động, một tay giằng dữ vung kiếm điên cuồng, nội lực mạnh mẽ tạo thành một tấm khiên, đẩy hết phần lớn kiếm khí lại.

Hai chiêu tiếp theo, Văn Sát và Hàn Tử Tự đều cùng bị kiếm khí đối phương gây thương tích, khí tức đều không ổn định.

Đến khi Hàn Tử Tự đứng vững lại rồi, mới phát hiện thanh kiếm trong tay bắt đầu rạn nứt.

“Chà, Ngâm Phượng kiếm cũng quả nhiên danh bất hư truyền.”

Văn Sát mặc dù vô cùng kinh ngạc, vì sao Hàn Tử Tự đã đạt được Du Long kiếm mà lại không dùng, nhưng đầu sao, tình hình này với hẳn vẫn là có lợi.

Thân hình Hàn Tử Tự chuyển động, không có vũ khí thực không tốt, sử dụng nhất chiêu Tu La hỗ trợ. Mũi kiếm của cả hai đều tích tụ nội lực, ở thế lôi đình vạn quân xung đột vào nhau.

Thân ảnh một đen một trắng giao thoa mà tương phản, người ngoài không thể mấy may xen vào.

Tuy rằng nhiều năm trước, hai kẻ mỗi người đi một con đường khác nhau đã quyết định, ngày nào đó sẽ có lúc họ phải phân thắng bại. Nhưng cuộc chiến hôm nay, sớm đã thoát khỏi công danh lợi lộc.

Chỉ vì một người.

Đúng vậy, chỉ vì một người đam bạc như thủy.

Dưới trùng kích cường đại, kiếm của cả hai đều phát ra những thanh âm thê lương. Công lực ngang nhau, nhưng vũ khí thì kém xa nhau.

Thanh kiếm trong tay Hàn Tử Tự từ từ nứt rộng, Văn Sát chớp thời cơ, thi lực chấn động, khiến thành Ngự Trường kiếm kia “Keng!” vỡ.

Bị dư uy của Ngâm Phượng kiếm tác động, Hàn Tử Tự bị kiếm khí tặng một vết thương trước ngực, cả người bị đánh bạt xa.

Tận dụng thời cơ, Văn Sát hăm hở vung Ngâm Phượng kiếm, muốn dứt điểm đâm xuyên Hàn Tử Tự. Nhưng vào đúng lúc đó, trong chói lát ánh chớp nháy lên, Văn Sát đột nhiên cảm thấy một cơn đau truyền đến từ phía lưng. Một vật thật sắc nhọn, không chút lưu tình đâm xuống bả vai hẳn, ngập trong cơ thể hẳn. Cơ thể Văn Sát bị thương, khí tức bị phá hỏng, một thân công lực nhất thời tản đi.

Không có khả năng. Ngoại trừ người kia, không ai có thể đâm lên sau lưng ta...

Trừ Mạc Ly.

Thế nhưng, sao có thể là y?

Văn Sát thà tin rằng công lực của hẳn yếu kém, để kẻ khác thành công đánh lén, cũng không muốn tin một chút vào sự thật.

Văn Sát không thể tin nổi mà xoay người, cảnh tượng trước mặt đủ làm hẳn học máu.

Tay phải Mạc Ly, hôm nay đột nhiên cầm một cây trâm đồng, không chút do dự như thế, đâm vào phía sau Văn Sát.

Mạc Ly buông bàn tay đã nhuộm máu ra, cây trâm đồng vẫn cắm trên lưng Văn Sát. Y không chút e ngại đón nhận cơn kinh hoàng xen lẫn đau xót trong con người Văn Sát, khuôn mặt mang một vẻ vân đạm phong khinh thật thích hợp.

“Mạc Ly, người...” Văn Sát sớm đã vô pháp lưu tâm bên cạnh còn một địch nhân. Trong đầu hắn chỉ gào thét, rằng Mạc Ly đã hoàn toàn phản bội hắn. Thông đồng với Hàn Tử Tự, dụ hắn xuất cốc, dụ hắn ngây ngốc bước vào cái bẫy có tên là tử vong...

Phản bội, trần trụi trần trụi phản bội!

Một người đạm bạc như vậy, một người thiếu sự sắc sảo như vậy, là người cả đời hắn nguyện ý tín nhiệm như vậy, cái người duy nhất trên đời khả dĩ đứng sau lưng hắn, đã đập vỡ niềm tin tuyệt không suy chuyển của một Văn Sát tính tình tuyệt vô cặn hữu.

Lửa giận trong lòng bùng lên, suýt nữa thì thiêu hủy lý trí của hắn.

Mắt thấy Văn Sát muốn vươn tay tóm lấy mình, Mạc Ly cũng không định tránh né, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Hàn Tử Tự thấy Mạc Ly gặp nguy hiểm, mắt chút nữa thì vỡ ra. Một chưởng phóng đến, đẩy y đến gần vách đá Thanh Phong.

“Ly Nhi, nhảy đi, mau lên!”

Thanh âm của Hàn Tử Tự nổ bùng bên tai. Mạc Ly đứng dậy, liếc Văn Sát cách đó không xa, xoay người.

Văn Sát phản ứng lại, cũng lao về hướng vách đá.

Thấy Văn Sát đã ép tới, Mạc Ly bước thêm một bước, từng bước một, bước xuống nhai. Văn Sát vươn tay xuống, chỉ kịp nắm lấy vài sợi tóc bị gió thổi phất lên kia.

Cảm giác cao tốc khi lao xuống khiến Mạc Ly thấy thật buồn nôn, nhưng y lại chẳng chút sợ hãi. Luống khí nhanh chóng phả hắt lên, khiến mái tóc y bung ra, ngân hồ bì cừu mà Văn Sát chuẩn bị cho y cũng tản mát.

Văn Sát nằm ở vách đá, với đôi con ngươi huyết sắc, cảnh tượng cuối cùng trông thấy là như vậy.

Y bào đạm thanh bay theo gió, nhìn ở phía dưới, tựa như thanh điệp phá kén, hai cánh múa loạn trong gió, nhẹ nhàng bay đi. Rốt cục y đã phá tan được cái ***g vàng son giam giữ mình. Cho dù khoảng cách của hai người càng lúc càng xa, nhưng Văn Sát biết rõ, trong mắt Mạc Ly chỉ có lối thoát, một chút hối hận cũng không có.

Thân thể cứ tiếp tục rơi, tim Mạc Ly dường như muốn nứt ra, không thể hô hấp nổi nữa.

Cảm giác này như thể nội tạng mình đang bị xé nát, khiến y phải nhắm mắt lại, mất ý thức.

51. Chương 51: Giải Thoát 1

“Mạc Ly, người phản bội ta! Người vậy mà lại phản bội ta!”

Trong bóng tối vô biên, thanh âm của Văn Sát xoay xoắn bao bản thân, Mạc Ly vùng chân điên cuồng chạy về phía trước, nhưng hắc ám tựa một cái động không đáy, không tiếng động mà nuốt chửng lấy y. Mạc Ly chạy trốn đến nỗi tim phổi cũng phải nứt, dù có ngã mạnh xuống, cũng chỉ có thể vật lộn đứng lên, lại lao về phía trước.

Y phải rời đi, nhất định phải rời khỏi cái nơi giam cầm thân tâm đó.

“Vì sao, vì sao phải phản bội ta? Ta quan tâm ngươi như thế, chiều chuộng ngươi như thế, yêu ngươi như thế, vì sao?!” Lời chất vấn của Văn Sát đã ép đến, như kiếm sắc chém ngang qua trí óc Mạc Ly.

“Không, đó không phải là yêu, không phải là yêu!” Mạc Ly ôm lấy đầu, thét to, “Người bắt Được Lang và Cửu Nhụ uy hiếp ta! Tại ngươi, Cửu Nhụ mới như một phế nhân nằm trên giường thế này! Người còn để Vương Chấn chuẩn bị những thứ phế phẩm kia vu nhục ta! Người muốn lúc nào thì ta phải cho ngươi lúc ấy,

người có từng hỏi ta đau hay không đau không, ta có khó chịu không, thoải mái hay không không?Người có hỏi ta có nguyện ý hay không không?!Tình yêu của người quáích kỷ, ta thà chết còn hơn!”

Thanh âm của Văn Sát vẫn như quỷ như mị, lạnh lẽo như thề, “Đã quá muộn rồi, ta sẽ bắt người phải hối hận, ta sẽ làm người sống không bằng chết! Hahaha!Người chờ đi, Mạc Ly, người chờ đi!”

Máu phun ra đầm đìa, dính khắp toàn thân.Mạc Ly mở to mắt, ánh sáng lơ mơ, y thấy tứ chi và nội tạng như thất lạc bốn phương.

Đau quá...Mạc Ly thở hổn hển trong vũng máu, không sao, chỉ cần ta vẫn là ta, như vậy đủ rồi...Mạc Ly nghĩ.Nhưng khi y nhướn mắt lên, lại thấy Văn Sát một thân đầm máu, máu đang chảy ra từquả tim y, từng chút từng chút nhuộm lấy hân.Trái tim đỏ tươi, nhỏ từng giọt máu, tuy vậy nhưng vẫn kiên cường đập.

Thịch — Thịch — Thịch —

Không, đừng! Xin người, đừng thương tổn nó...Mạc Ly thắm hết to, nhưng cổ họng không phát ra được một âm tiết nào chứ đừng nói đến một câu nói.

“Người là một kẻ phản bội, có tim để làm gì?! Tim dùng để làm gì?!”Dứt lời, năm ngón tay của Văn Sát khuăm lại, trái tim màu đỏ chốc lát biến thành những mảnh nhỏ.

“Không!!!”

Mạc Ly bật dậy, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cơ hồ khiến vạt áo ướt đầm.

Là mộng?

Y ngồi lại trên giường, thở dốc hồi lâu, hô hấp hỗn loạn và trống ngực dồn dập mới dần dần bình thường lại được. Đầu óc chậm rãi thanh tỉnh.

Đây không phải là Vô Xá cốc.

Y chống tay ngồi dậy, nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện mình đang ở một nhả các được bày trí theo phong cách cổ xưa. Xóc cãm bị vào, lập tức có tỳ nữ đi đến.

Mạc Ly nhận lấy chén trà mà tỳ nữ đưa tới, nuốt trôi xuống cổ họng khô khốc, “Hàn môn chủ đâu?”

Tỳ nữ cúi xuống một chút, nói: “Nô tỳ không rõ lắm...”

Mạc Ly nhíu nhíu mày, “Hãybảo hân qua gặp ta.”

Ở Vô Xá cốc ngày trước đã một thời gian, Mạc Ly dường như không còn dáng vẻ vừa nhìn là biếtvô hại như ngày trước.Vô luận là gờ tay nhấc chân hay trong ngôn từ, mơ hồ đều thấy một khí tức kinh sợ hơn người như thế.Mặc dù về tướng mạo, Mạc Ly vẫn bình thường như vậy, nhưng giờ đây có thể nói là một khí chất nào đó đã khiến y khác với mọi người.

Tỳ nữ tuy thấy nam nhân trước mặt là khách quý của môn chủ, nhưng nguồn gốc lại phức tạp, không đến lượt một thị tỳ hạ đẳng như nàng cần phải biết, sợ sẽ làm lỡ đại sự, tỳ nữ tức khắc đáp: “Công tử xin chờ, nô tỳ sẽ đi hỏi Vô Thượng đà chủ.”

Mạc Ly gật đầu, chỉnh trang qua loa một chút. Sau đó, tiếng cửa vang lên, một lam sam nam tử đi đến. Trông thấy Mạc Ly, nam tử chấp tay nói: “Mạc công tử.”

Người này khí độ dù không bằng Hàn Tử Tự, nhưng trông cũng hiệp cốt chi sĩ, từ cử động nhỏ cũng toát ra vẻ danh môn đại phái, quang minh phong phạm, tuy không dám kết luật có thật trước sau như một hay không, nhưng so với những người trong Vô Xá cốc thì rất khác.

Mạc Ly liếc nam tử trước mắt một cái, lơ mơ có chút ấn tượng với hân.Lúc mình nhảy xuống Thanh Phong nhai, dường như đây chính là người đã đỡ lấy thân thể đau đớn của y, nhưng lúc đó ý thức không rõ ràng, cho nên Mạc Ly cũng không dám khẳng định.

“Chính là người?”Có ý thăm dò.

Người xưng Vô Thượng cười: “Phải, chính tại hạ đã đỡ công tử ở Thanh Phong nhai.”

Mạc Ly vội vàng hỏi: “Hai vị bằng hữu của ta đâu? Bọn họ có trốn thoát thành công không?”

Vô Thượng đáp: “Công tử yên tâm, lúc công tử và Văn Sát xuất cốc, hai vị bằng hữu của công tử đã được giúp đỡ.”

Nghe được tin này, tay chân Mạc Ly nhất thời buông lỏng, nếu không bởi đang ngồi trên ghế, có lẽ cả người cũng ngã oạch ra đất.

May quá, may mà Được Lang và Cửu Nhụ cũng được cứu thoát.

Tay run rẩy kịch liệt. Mạc Ly vốn định lấy chén trà, uống cho đỡ run, nhưng không làm sao để chén trà không sóng sánh, nước tràn ra. Thực nhếch nhác.

Mạc Ly hít sâu một hơi, cười: “Ngại quá, Mạc Ly thất lễ, để cả chủ ché cười rồi.”

Vô Thượng thoải mái nói: “Trải qua trận chiến này, có lẽ ngay cả võ lâm nhân sĩ thân kinh bách chiến cũng chán yếu tay mềm, công tử mới phản ứng như vậy cũng đã được coi là hào kiệt rồi.”

Hào kiệt? Chuyện cười. Mạc Ly thầm oán mình: Một kẻ chỉ có thể dùng dao đâm người từ sau lưng, cũng có thể được xem là hào kiệt?

Vô Thượng thấy Mạc Ly tâm trí trôi dạt, liền nói thêm: “Bằng hữu của công tử chúng ta đã dàn xếp ổn thỏa, nếu muốn gặp bọn họ, xin mời đi theo ta.”

“Được, làm phiền người.” Mạc Ly gật đầu, lại hỏi: “Sao không thấy Hàn Tử Tự?”

Nghe Mạc Ly hỏi đến Hàn Tử Tự, Vô Thượng biến sắc. Mạc Ly biết tình hình không bình thường mới hỏi thêm vài lần nữa.

Cuối cùng Vô Thượng cũng buộc lòng phải lựa lời đáp: “Nhiệm vụ của ta là đưa công tử rút lui trước, còn chuyện về sau, ta cũng không rõ.”

Mạc Ly nói: “Hàn Tử Tự chưa quay lại sao?”

Trong lòng Vô Thượng thầm cả kinh, người trước mặt này thật có thể xem là tâm tư nhanh nhạy. Vốn nghĩ, có thể giấu chuyện môn chủ chưa về một hai ngày, hiện tại xem ra, cuộc đấu tranh vừa rồi thật phí công.

“Người không cần phải kinh ngạc vì sao ta biết hắn chưa trở về. Với sự hiểu biết của ta về hắn, nếu hắn đã quay lại, không thể để người ta gặp đầu tiên, sau khi tỉnh lại, không phải là hắn.” Mạc Ly tiếp tục nói: “Môn chủ của các người rốt cục là làm sao? Người cứ nói thật.”

Vô Thượng đáp lại: “Công tử không cần suy nghĩ nhiều, môn chủ chịu trách nhiệm đoạn hậu nhưng lại muốn thoát truy binh, để phòng ngừa có người bám theo, không theo dự tính một chút cũng là bình thường.”

Đôi mắt trong veo của Mạc Ly hướng đến Vô Thượng, nhưng trong lòng lại nổi lên một nỗi sợ hãi không tên. Hồi lâu, y đứng dậy, “Nếu đã vậy, trước tiên phiền Vô Thượng đưa chủ đưa ta đi gặp hai vị bằng hữu của ta đi!”

Vô Thượng gật đầu, mở cửa cho Mạc Ly, mình liền đi trước dẫn đường.

52. Chương 52: Giải Thoát 2

Đi được một đoạn đường, Vô Thượng dừng chân trước một cánh cửa.

Mạc Ly vốn tưởng lộ trình sẽ quanh co như ở Vô Xá cốc, nhưng xem ra, Hàn Tử Tự hình như không có ý giấu giếm chỗ ở của Được Lang và Trình Cửu Nhụ.

Hắn chắc chắn sẽ không dùng trò qua cầu rút ván, xé xác người rồi phui phui mông mà đi chứ? Mạc Ly thầm nghĩ.

Vô Thượng sau khi gõ cửa thì bước vào, “Được công tử, bằng hữu của công tử đến thăm.”

Nếu là bình thường, có người trước mặt gọi Được Lang là “công tử” gì gì đó, cậu ta đã sớm hực hặc không chịu nổi mà oa oa kháng nghị. Nhưng hôm nay, Được Lang chỉ quay đầu, trong mắt dần theo chút tử khí, lễ độ mà gạt đầu với Vô Thượng: “Làm phiền rồi.”

Vô Thượng khẽ gạt đầu, lập tức an tĩnh mà lùi ra.

“Được Lang...” Rốt cục cũng có thể gặp được Được Lang ngoài Vô Xá cốc, thanh âm của Mạc Ly có chút run rẩy.

Nhân thần Được Lang hơi mất tiêu cự mà nhìn Mạc Ly, lặng lẽ nói: “Mạc Ly, ngươi đã đến rồi à...”

Mạc Ly sốt ruột bước về phía trước, nắm lấy bả vai Được Lang, “Được Lang, ngươi làm sao vậy? Bị thương sao? Hay là Văn Sát hạ độc các người? Ta...”

Được Lang nắm lấy tay Mạc Ly, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy là, Cửu Nhụ làm sao ư?”

Tầm mắt Mạc Ly nhanh chóng chuyển về phía giường, thấy cấm bị của Trình Cửu Nhụ vẫn phập phồng, mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tay Được Lang nắm lấy vạt áo mình, tránh né nhân thần của Mạc Ly: “Mạc Ly, cảm tạ người nguyện ý hy sinh để cứu chúng ta, ta... Người không cần phải quan tâm tới chúng ta, nên ly khai thôi, ta biết người không thích Hàn Tử Tự, không cần vì chúng ta mà lại chịu ủy khuất, ta và Cửu Nhụ...”

“Chát” Mạc Ly giáng một bạt tai vào Được Lang, “Được Lang, ngươi cho ta là người thế nào hả?”

Hai người trong lúc đó nhất thời im lặng.

Được Lang hít sâu mấy hơi, giọng run lên: “Mạc Ly, nói thật nhé, ta đã từng oán hận ngươi.”

Mạc Ly nghe vậy, thân thể chấn động, nhưng vẫn chưa nói gì, chỉ đợi Được Lang tiếp tục.

“Ta oán hận ngươi vì sao phải thiện lương như vậy, vì sao lại muốn xen vào việc của người khác như vậy. Cứu một Hàn Tử Tự thì thôi đi, về sau lại cứu cái tên ma đầu đó làm chi? Nếu không phải người, nếu không phải...”

Thanh âm của Được Lang càng lúc càng kích động, “Ta cũng hận chính mình. Nếu lúc đó ta cương quyết một tí, không nhẹ dạ đáp ứng giúp người tìm giải dược, mọi chuyện sau đó sẽ chẳng phát sinh. Cửu Nhụ sẽ không bị nắm thóp, cũng sẽ không thành cái dạng sống dở chết dở như thế này! Dù bây giờ trốn thoát rồi, hắn cũng đã là một phế nhân. Hơn nữa, chúng ta còn phải lo lắng về sự truy sát của Vô Xá cốc, suốt ngày hoang mang!”

Chuyện đáng sợ nhất mà Mạc Ly phải đối mặt rốt cuộc đã xảy ra.

Vốn dĩ, Được Lang chẳng độ lượng như đã biểu hiện. Đối mặt với y thế này, cậu ta có mâu thuẫn, có thất vọng, thậm chí còn căm ghét. Nhưng khi ở Vô Xá cốc, Được Lang vẫn dùng thiện chí mà lên gạt đi ý nghĩ nội tâm, không cho bóng tối vô cực phá hoại bản thân.

Trái tim Mạc Ly dường như bị bóp vắt đầy hung bạo, vắt đến kiệt cả máu. Có trời mới biết, trong đầu y đầy những câu “Chớ có trách ta”, “Đừng hận ta...” Chỉ là giờ này, y còn mặt mũi nào, tư cách nào mà nói với Được Lang những câu ấy? Cho nên, Mạc Ly chỉ yên lặng đứng đó, chỉ có thể yên lặng đứng đó...

“Nhưng chẳng gạt được Cửu Nhụ chuyện gì, không có chuyện gì là gạt được hắn. Hắn nhìn như suốt ngày say say sưa sưa, kỳ thật mọi chuyện đều biết hết.” Được Lang vuốt ve khuôn mặt của Trình Cửu Nhụ, khuôn mặt đã từng thật tuấn tú ương ngạnh, hôm nay trở gò má, gầy hóp cả vào.

“Hai ngày trước hắn tỉnh lại, liền nói cho ta biết ngươi sẽ hành động, còn bảo ta khuyên ngươi đừng làm vậy. Ta đáng lẽ có thể gọi người, nói muốn gặp người, nhưng ta lại không làm vậy...Ta thấy, chỉ cần ra khỏi Vô Xá cốc, Cửu Nhụ còn có thể có hy vọng. Vừa nãy hắn tỉnh một lúc, thấy đang ở đây, biết tình hình có biến, hung hăng quở trách ta một phen. Hắn nói, ta trách oan người rồi, nếu không có người, hắn sẽ chết sớm hơn.

Ta liên tục ép hỏi hấn vì sao, rốt cuộc vì sao, rốt cuộc có biện pháp nào khả dĩ cứu được hấn, cho dù chỉ có một cơ hội, ta cả đời này cũng muốn làm. Hấn bị ta hỏi đến không thể làm gì hơn được, đành phải nói cho ta, người là người duy nhất trên thế gian này có thể cứu được ta và hấn, còn dặn đi dặn lại ta rằng, tất cả phải thuận theo tự nhiên, không nên cầu người, không bên bức người.”

Được Lang nắm lấy tay Trình Cửu Nhụ, siết thật chặt, “Có đôi khi ta thật hận hấn, lúc nào cũng ăn nói mơ hồ như vậy, ta nghe nửa điểm cũng không hiểu. Nhưng lần này ta minh bạch, Cửu Nhụ nói đến vậy, cũng chỉ bảo rằng người có thể cứu chúng ta. Tiểu Ly, ta vốn muốn nuốt xuống toàn bộ, cái gì cũng không nói.”

Được Lang đứng lên, quỳ xuống trước Mạc Ly, “Nhưng mà, Mạc Ly, ta không làm được, ta thật sự không làm được.” Được Lang dập đầu thật mạnh xuống đất, “Ta van cầu người, ta chết cũng không sao, những xin người nhất định phải cứu Cửu Nhụ, ta cầu người cứu hấn, muốn ta làm gì cũng được, cả đời này, không, cả kiếp sau, kiếp sau nữa, ta sẽ làm trâu làm ngựa đến đáp đại ân của người...”

“Ta biết ta rất ích kỷ, nhưng ta không còn cách nào khác, Tiểu Ly, xin người cứu hấn, cứu Cửu Nhụ.” Được Lang dường như phát điên rồi, không màng đến sự ngăn cản của Mạc Ly, vẫn liên tục dập đầu, đến lúc máu tươi tràn ra đầy đầu, vẫn không dừng lại.

Mạc Ly cũng quỳ xuống cạnh cậu, ôm lấy thân thể đang run rẩy kịch liệt, “Ta đáp ứng người, ta đáp ứng người Được Lang, ta sẽ cứu Cửu Nhụ, nhất định sẽ cứu hấn!”

“Thật sao?” Được Lang hốt hoảng ngẩng đầu, đôi mắt nhìn về gương mặt cũng gầy gò của Mạc Ly. “Tiểu Ly, xin người, nhất định đừng vứt bỏ chúng ta, nhất định đừng làm thế...” Nước mắt nhạt nhòa khuôn mặt của Được Lang.

Mạc Ly đỡ đỡ ôm lấy Được Lang nhỏ tuổi hơn mình, phát hiện lệ cũng không ngừng được rồi. Lặng lẽ ôm lấy Được Lang đang tan nát cõi lòng, rất lâu sau đó, nghe cậu không ngừng tự lẩm bẩm, máu trên trán hòa với nước mắt, tạo thành những vệt khô trên mặt.

Vỗ về tấm lưng Được Lang như dỗ dành trẻ con mới sinh, giọng nói hơi khàn đi của Mạc Ly dịu dàng: “Ngủ đi, mọi việc sẽ ổn thôi...”

Không biết đã bao lâu trôi qua, Mạc Ly nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của Được Lang. Hai chân sớm đã tê cứng lại vì quỳ lâu, đau như bị kim châm thế này mà chẳng để ý, thế nhưng Mạc Ly một chút cũng không di chuyển hay có ý thay đổi tư thế.

Có lẽ là vì chán ghét mình, có lẽ là để tự nghiêm phạt mình.

Mãi đến khi Vô Thượng ngoài cửa, chờ mãi không thấy động tĩnh gì nữa, khẽ hỏi mấy lần cũng không nghe đáp lại, đẩy cửa vào kiểm tra tình hình, mới nhanh chóng ôm Được Lang vào giường, rồi đỡ Mạc Ly ngồi lên ghế. Vô Thượng điểm mấy huyệt vị trên hai đùi Mạc Ly, xoa bóp cho y một phen. Một lúc lâu sau, Mạc Ly rốt cuộc mới tỉnh lại sau trạng thái thất thần đó. Rút chân về, Mạc Ly nói:

“Ta không sao, làm phiền người tìm một đại phu cho Được Lang, băng bó cho hấn một chút.”

Vô Thượng đứng dậy: “Công tử yên tâm. Được công tử mới thoát thân khỏi Vô Xá cốc không lâu, phỏng chừng tâm lý đã bị tổn thương, tu dưỡng một thời gian sẽ ổn thôi.”

Mạc Ly nhìn vào mắt Vô Thượng, vân đạm phong khinh cười cười, đứng lên rồi đi.

Thu thiên bắt tri nhạt nguyệt.

Sau mấy ngày từ lúc gặp Được Lang, Mạc Ly chỉ an tĩnh đợi ở trong phòng, ăn gì làm gì, y chẳng có chút nhận thức.

Mỗi đêm nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện ra những khuôn mặt khác nhau. Có Trình Cửu Nhụ tiều tụy, có Được Lang mắt ngấn lệ, có Vương Chấn nở nụ cười gian tà, có vẻ mặt kinh ngạc của Văn Sát... Những bộ dạng ấy quần lấy nhau, ngay cả chút không gian trốn tránh cũng không nguyện chừa lại cho y. Mãi đến một đêm, lúc Mạc Ly lần nữa lại bất lực, rơi vào cơn ác mộng, đôi tay đang vươn trong không khí như muốn bắt lấy gì đó, tay y, cuối cùng cũng được chìm trong sự ấm áp.

“Ly Nhi, ngươi lại gặp ác mộng, tỉnh lại đi, tỉnh lại là ổn rồi.” Đó là giọng nói trầm ấm mà ôn nhu, rất lâu rồi y chưa nghe thấy. Mạc Ly chớp lát đã mở mắt.

Đập vào tầm mắt, là Hàn Tử Tự đầy huyết ô và bụi bặm. Thúy ngân ngọc quan kia đã sớm rơi vỡ ở trận chiến hỗn loạn Thanh Phong nhai. Bạch bào *** xảo bằng lụa lằng la, ngoại trừ dính đầy vết đen nâu, còn loang lổ cả vết máu, bùn đất lá khô dính vào, vạt áo và cổ tay đã te tua vô cùng. So với trong ấn tượng của y, Hàn Tử Tự trong thanh y bố sam còn tươi tắn gọn gàng một trời một vực hơn.

Chưa từng thấy hần nhếch nhác như thế này.

Trông thấy Mạc Ly đã tỉnh, nụ cười trên mặt Hàn Tử Tự càng xán lạn, thật chẳng tương xứng với hình ảnh rách nát cả người của hần, “Không có việc gì đâu Ly Nhi, có ta ở đây, không sao cả...”

Mạc Ly cười cười. Đúng vậy, trong tất cả những gương mặt vừa rồi, vì sao lại hoàn toàn thiếu mất gương mặt người này?

Vết bầm dập trên người Hàn Tử Tự dày đặc, phỏng chừng là vì đối phó với người của Vô Xá cốc, tổn hao quá lớn rồi.

Thấy Mạc Ly lộ ra nụ cười đã lâu không thấy với hần, Hàn Tử Tự khi đó nghĩ rằng, vì người này có chết cũng không hối tiếc. Tâm tình căng thẳng bấy lâu, chớp lát được thả lỏng, Hàn Tử Tự chợt thấy cổ họng lờ lợ, phun ra một ngụm máu tươi. Sắc đỏ dính lên vạt nội bào màu trắng của Mạc Ly, trông mà phát hoảng.

Thân người mềm nhũn, Hàn Tử Tự ngã vào người Mạc Ly, nhưng vẫn siết chặt lấy bàn tay y.

“Hàn Tử Tự, ngươi làm sao vậy? Hàn Tử Tự?” Vô nhẹ khuôn mặt Hàn Tử Tự, thấy hần không có phản ứng, Mạc Ly vội vàng gọi người.

Chúng tiểu thị tỳ nhanh chóng tiến vào, trông thấy môn chủ nhà mình một thân huyết ô mà té xỉu trên giường của Mạc Ly, một hai người nhát gan đã hét lên, cũng có người lớn mật, quen mắt rồi, liền hấp tấp chạy đi tìm Vô Thượng.

May mà Vô Thượng phản ứng cực nhanh, đã đưa đội ngũ y hộ *** tường nhất của Thiên môn đến, mới dẹp xong hỗn loạn vừa rồi. Mạc Ly thấy các y thị ở khắp nơi, không để lại dấu tích mà rút tay ra khỏi tay Hàn Tử Tự.

Hần nắm rất chặt, khiến bàn tay y ửng hồng lên. Lùi lại, Mạc Ly nhường chỗ cho các đại phu đến chẩn liệu cho Hàn Tử Tự. Những người có mặt trong phòng đều dồn toàn bộ ánh mắt về Hàn Tử Tự đang bất tỉnh, cho nên không ai chú ý tới Mạc Ly. Y chỉ lẳng lặng ngồi trong góc, từ đầu đến cuối, giống như không cảm thấy có bất kỳ ai ở đây.

53. Chương 53: Giải Thoát 3

Hàn Tử Tự bị thương rất nặng.

Trước ngực có thể thấy rõ vết thương sâu tận xương do ưng chảo câu. Chưa nói đến ngoại thương và vết thâm tím chi chít trên da thịt, nghiêm trọng nhất phải kể đến một chỗ bị công kích vào lưng. Một chỗ đó, Văn Sát đã dồn mười tầng công lực, không chỉ khiến tim phổi Hàn Tử Tự thương tổn, còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến kinh võng mạch lạc phân bố trên cơ thể. Nếu không phải có thần công hộ thể, không khéo Hàn Tử Tự rồi cũng chỉ có thể rơi vào thế võ công mất hết như Trình Cửu Nhụ bây giờ, không thể tự lo liệu kết cục.

Các đại phu đầu tiên xử lý ngoại thương rõ rệt trước ngực Hàn Tử Tự, sau khi lấy mủ khô lại, mới cẩn thận từng li từng tí nâng cơ thể Hàn Tử Tự lên, cất bỏ y phục đang dính trên người hần. Tầm lưng rộng với những đường cong *** té của hần lộ ra, chỗ ẩn tím đỏ đang chuyển sang màu đen thật cân đối sau lưng, kích thích thần kinh thị giác của mỗi người.

Thanh âm của lão đại phu có chút bất ổn, “Xích Sa chưởng, quả nhiên là Xích Sa chưởng...”

Mạc Ly suy cho cùng cũng không phải là người trong giang hồ, đứng một bên chỉ nghe hiểu một nửa. Lúc này, Vô Thượng đã tới sát bên cạnh y, khẽ giọng: “Xích Sa chưởng tái hiện giang hồ, điều này nói lên rằng, Văn Sát đã tu luyện Hồng Ngục ma công đến tầng thượng đỉnh.”

Mạc Ly nhú nhú mày, không đáp.

Vô Thượng tiếp tục tự biên tự diễn giảng giải: “Hào kiếp võ lâm mấy trăm năm trước, chính là bởi một kẻ sau khi tập thành thứ công phu ở Tây Vực, trở lại Trung Nguyên tự lập môn phái chiêu mộ môn đồ, cấy vào một thân tuyệt thế võ công làm mưa làm gió tàn hại võ lâm.

[25: hào kiếp: tai họa lớn.]

Khi ma công vận chuyển, hai mắt sẽ phát màu đỏ sậm, người tu luyện thứ công phu đó rất dễ dàng đánh mất tâm trí, tẩu hỏa nhập ma, cho nên Nhất Ngôn đường đường chủ đã nhiều lần thay đổi, có đôi lúc cũng không phải là bị chính đạo tàn sát, mà thường là do bọn hắn đang trong quá trình luyện công thì bỏ mạng.”

Mạc Ly thần nhiên: “Người nói những chuyện này, có liên quan gì đến ta?”

Sắc mặt của Vô Thượng cứng đờ, nghiêm mặt: “Nếu Xích Sa chưởng tái hiện giang hồ, hôm nay phóng nhân võ lâm, người có thể ngăn cản Văn Sát chỉ có thể là môn chủ. Giờ môn chủ vướng bận công tử ở đây, không tiếc xả thân vượt hiểm cứu thoát công tử khỏi nhà tù...Nói cách khác, Mạc công tử nếu đã ảnh hưởng đến môn chủ như vậy, chẳng phải đã nắm trong tay mệnh mạch của bạch đạo chúng ta ư?”

Nói đến đây, Vô Thượng không tiếp tục, nhân thần thâm thúy gửi một hàm ý sâu xa vào Mạc Ly.

Mạc Ly cười cười: “Người không cần chụp cho ta một cái mũ lớn như vậy, Mạc mỗ quả thật đảm đương không nổi. Bất quá lần này, Hàn môn chủ thụ thương thực sự là bởi ta, ta sẽ tận lực chăm sóc hắn, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.Những hứa hẹn khác, ta không đáp ứng nổi.”

Vô Thượng thư thái đáp: “Ta cũng không có ý quấy rầy chuyện tình cảm giữa công tử và môn chủ, chẳng qua hy vọng công tử trước khi quyết định bất kỳ chuyện gì, nhất thiết phải lấy đại cục làm trọng...”

Mạc Ly không có ý kiến, chỉ lẳng lặng xoay người, nhìn Hàn Tử Tự với sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường.

Hàn Tử Tự dù đang trọng thương, nhưng ngày hôm sau đã khôi phục ý thức. Việc đầu tiên khi tỉnh lại là tìm kiếm bóng dáng Mạc Ly. Đảo mắt một vòng sương phòng, chỉ thấy mấy thị tỳ đang mừng rỡ như điên. Sắc mặt Hàn Tử Tự xanh xám lại, chống dậy: “Mạc Ly đâu?”

Chúng thị tỳ thấy thế, vội vàng lại dìu.

Hàn Tử Tự vung tay, nhân thần băng lãnh, “Ai cho phép các người chạm vào ta?”

Lấy tấm chăn mỏng qua quýt quấn quanh hạ thể, Hàn Tử Tự thậm chí giấy cũng không đi, trực tiếp chân đất muốn ra ngoài.

Chưa từng thấy chuyện hoang đường nào như môn chủ vốn luôn cẩn trọng đúng mực, giờ lại y quan bất chính như thế xuất môn tìm người, các thị tỳ cũng hết hoảng.

“Môn chủ, xin để chúng nô tỳ đi gọi Mạc công tử, vết thương của ngài sẽ lại rách mất.”

“Môn...”

Lúc Hàn Tử Tự đang bị một đám thị tỳ vây quanh khuyên nhủ, cửa phòng “két” một tiếng mở ra. Mạc Ly tay bưng một bát cháo ngon lành, đi vào. Trông thấy bên trong đang kêu gào âm ỉ chợt tĩnh lại không tiếng động, Mạc Ly hỏi: “Các người đang làm gì vậy?”

Tiếng nhao nhao như vỡ chợ nhất thời yên lặng lại. Chúng thị tỳ thấy Mạc Ly đi vào, tự động tránh ra, ào ào khom người với Mạc Ly: “Công tử vạn phúc.”

Nghe thấy thanh âm ngày đêm mong nhớ đêm mong, Hàn Tử Tự đưa mắt về phía cửa. Chỉ thấy Mạc Ly từng bước bước vào, một thân y phục bạch sắc cấm bào thanh lịch, tay áo tự nhiên phiến lác, hoa văn thanh hoa giản khiết tô điểm.

Ánh sáng từ ngoài cửa chiếu vào, thân thể Mạc Ly toàn bộ che khuất; trong một thoáng, Hàn Tử Tự không thấy rõ biểu tình trên mặt y.

“Ly Nhi...”

Thanh âm băng lạnh vừa rồi sớm không còn tồn tại. Hiện giờ, Hàn Tử Tự bày ra một vẻ mừng rỡ khó áp chế. Bước nhanh về phía trước, hần thăm muốn kéo cái người này vào lòng mình, đây chính là cách tốt nhất để giải nén nỗi khổ tương tư khắc khoải.

Mạc Ly thấy Hàn Tử Tự đi tới, bất động thanh sắc mà lùi lại hai bước.

Chuyện lén lút vô thức này, Mạc Ly vẫn còn biểu lộ ra ý kháng cự lại Hàn Tử Tự, tuy rằng không rõ ràng lắm.

Trong con người của Hàn Tử Tự lại hiện lên một chút tâm tình khác, nhưng rất nhanh lại dùng thần sắc ôn nhu chôn vùi nó. Cánh tay dài vươn ra, hần kéo lấy tay Mạc Ly.

“Đừng, rơi cháo bây giờ.” Mạc Ly nói.

Thị tỷ bên cạnh không dám chậm trễ, nhanh chóng cầm lấy thứ ở trên tay y. Lần này rốt cục không thể viện cớ được, Mạc Ly bị Hàn Tử Tự ôm chặt vào lòng.

Chúng thị tỷ chưa từng thấy môn chủ nhà mình tỏ vẻ khó kìm lòng nổi như vậy, khuôn mặt nhất thời hồng hết cả lên. Không dám quay đầu lại, đặt khay lên bàn, thị tỷ lặng lẽ lùi ra.

Khuôn mặt Hàn Tử Tự chôn vào hõm vai Mạc Ly, tiếng thở dốc rất thô, rất nặng.

Mạc Ly vỗ về phần lưng không bị thương của Hàn Tử Tự, nhẹ nhàng nói: “Ta đỡ người về giường nghỉ ngơi.”

Hàn Tử Tự làm sao lại không nghe lời Mạc Ly chứ, còn cố tình dồn chút trọng lực vào Mạc Ly, hai người cơ hồ sát khít đến không kẽ hở, chuyển dời về bên giường.

Đắp chặn lại cho Hàn Tử Tự, Mạc Ly im lặng ngồi bên giường không nói.

Bàn tay Hàn Tử Tự siết chặt lấy tay y, dù Mạc Ly muốn giăng ra cũng không được.

“Đã gặp lại bọn Được Lang chưa?”

Mạc Ly gạt đầu: “Ừ, đã gặp. Bọn họ khá ổn, lần này cảm tạ người.”

Bàn tay Hàn Tử Tự chuyển lên khuôn mặt Mạc Ly, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi má y, “Người với ta, hà tất phải nói lời cảm ơn?”

Gạt nhẹ bàn tay đang ở trên mặt mình, Mạc Ly mượn cớ đi lấy bát cháo trên bàn để tạo một khoảng cách với hần.

Hàn Tử Tự nói: “Ly Nhi, người không vui ư?” Thanh âm mang theo sự thống khổ.

Mạc Ly từng chút từng chút khuấy khuấy cháo trong bát, nhìn những làn hơi vừa bốc lên đã tiêu tán, “Hàn môn chủ, ta tưởng rằng, rất lâu trước kia, chính là lần ở bến dò Biện Kinh, ta đã giải thích rồi chứ...”

Hàn Tử Tự cười: “Ly Nhi, lúc đó và bây giờ khác nhau.”

Mạc Ly nhìn vào mắt Hàn Tử Tự, con người lộ ra vẻ khó hiểu, “Có cái gì khác?”

Nghe vậy, hai mắt Hàn Tử Tự híp lại, “Ta sẽ cho người thời gian, thế nhưng, lần này ta sẽ không để kẻ khác cướp người khỏi ta.”

Mạc Ly cười lạnh: “Chẳng lẽ Hàn môn chủ muốn noi gương Văn đường chủ kia? Cũng phải, Được Lang bọn họ hiện tại đều ở quý phủ, người muốn ta làm chút gì đó, ta sao có thể không làm...”

Hàn Tử Tự cầm lấy tay Mạc Ly, ngữ điệu có chút sốt ruột, “Ly Nhi, người biết ta không có ý như vậy...”

Lần này, Mạc Ly im lặng để hần nắm lấy tay, không rút lại. Mạc Ly cúi đầu thật thấp, thanh âm cũng rất yếu, “Nói như vậy, người không định dùng bọn Được Lang để uy hiếp ta?”

Hàn Tử Tự lập tức nói: “Không đâu.”

Mạc Ly ngẩng đầu lên, nét mặt đã nhu hòa đi một chút.

“Thế nhưng Ly Nhi, người phải biết ra muốn cái gì.”

Mạc Ly nghe xong bưng bình tĩnh: “À, đúng rồi, người không nói thì ta quên bém mắt.” Đưa tay vào trong vạt áo, Mạc Ly lấy ra Long Tinh.

Viên Long Tinh này, từ lúc Vương Chấn đem nó coi như một tín vật giao cho mình, để giấu giếm nó, Mạc Ly đã tốn không ít tâm tư. Khuôn mặt lộ ra vẻ như trút được gánh nặng, Mạc Ly nói: “Cuối cùng cũng vật quy nguyên chủ rồi.”

“Lộp cộp” Hàn Tử Tự hất Long Tinh ở trong tay Mạc Ly. Long Tinh lặn xuống đất, phát ra tiếng động.

“Ly Nhi, người không thể không chọc giận ta sao?” Thanh âm của Hàn Tử Tự mang theo cơn giận được kiềm chế.

Mạc Ly tạm coi như không nghe không thấy, chỉ nhanh chóng đứng dậy, nhặt Long Tinh trên đất lên, cầm Long Tinh đang phát ra chút ánh sáng, nhìn một lúc, phát hiện không bị làm sao mới thở phào.

Đem Long Tinh đến trước ngực Hàn Tử Tự, “Thân thể người bây giờ chưa được tốt, chúng ta đừng nói chuyện này vội...”

Hàn Tử Tự nắm lấy một tay Mạc Ly: “Chuyện hôm nay ta bảo người chấp thuận, người cũng phải có chút bày tỏ mới phải chứ.”

Mạc Ly cười khổ: “Người làm vậy không phải đang bức ta nói điều trái lòng mình sao...”

Hàn Tử Tự lạnh lùng đáp: “Vậy người nói thật lòng đi.”

Mạc Ly không thể tránh né được nữa, buộc phải nói thẳng ra, “Ta chỉ thấy, sau bao nhiêu việc trải qua như vậy, ta và người sẽ không thể quay trở về như xưa được...”

Khoảng thời gian ở chung với Sứ Nô, sớm đã bị chính tay Hàn Tử Tự chôn vùi dưới cát bụi.

“Lần này người ra tay cứu Dược Lang và Cửu Nhụ, là ta nợ người, người muốn ta làm gì cũng được, thậm chí ngay cả tính mạng này, ta cũng sẽ không chớp mắt cho người. Nhưng, ngoại trừ...”

Ngoại trừ cái gì?

Ý ngầm này của Mạc Ly, cả hai người kỳ thực trong lòng đều rõ.

“Vậy sau này người định thế nào?” Tâm tình của Hàn Tử Tự không nhìn ra trên mặt.

“Có lẽ nói thế này sẽ ích kỷ, nhưng...Dược Lang và Cửu Nhụ dẫu sao cũng có ân cứu mạng với người, hiện tại Trình Cửu Nhụ đã không còn võ công siêu phàm thiên cơ thần tướng như ngày xưa.Bọn họ sau này còn cần người bảo vệ chiếu cố nhiều hơn, ta lo Văn Sát sẽ không bỏ qua cho bọn họ...”

Hàn Tử Tự không nhẫn nại, nói: “Ta hỏi người.”

Mạc Ly trầm mặc một lát, quay đầu đi, “Chuyện lần này, toàn bộ là do ta, tất cả nghiệp chướng, cũng nên kết thúc bởi ta.”Giọng nói Mạc Ly che kín nỗi đắng cay, “Ta đã đâm Văn Sát một nhát tại Thanh Phong nhai, với tính nết của hắn, nhất định sẽ không buông tha ta. Nếu như ta tiếp tục đợi ở đây, chỉ biết rằng sẽ đem đến cho các người những phiền phức không đáng có.Cho nên, tốt nhất chính là ta mau ly khai, vô luận đi đến đâu cũng được. Có thể trốn mất dạng cũng được, chỉ là trốn... Mà dù có bị hắn bắt lại ăn tươi nuốt sống, cũng không sao cả.”

Hàn Tử Tự cả giận nói: “Hoang đường, thật sự hoang đường!” Hắn nắm lấy bả vai Mạc Ly, bắt y quay lại, “Người đâm Văn Sát một nhát cũng là bất đắc dĩ! Nếu như lúc đó người không ra tay, phỏng chừng ta đã chết dưới chưởng lực của Văn Sát vì binh khí võ. Người là cứu ta mới dùng hạ sách đó, hôm nay lại muốn nhận hết tất cả nghiệp chướng ư?”

Mạc Ly lắc đầu: “Cũng không hẳn vậy. Ta làm thế cũng là vì Dược Lang và Cửu Nhụ...”

Nếu như Hàn Tử Tự chết, sẽ không ai có thể ràng buộc Văn Sát nữa, bọn Được Lang sẽ không đủ thời gian để giở trò, thoát khỏi Vô Xá cốc.

Hàn Tử Tự nói: “Ly Nhi, lý do của người căn bản là tìm cơ mà thôi. Chuyện lần này tuy rằng đúng là vì người, nhưng từ đầu tới cuối, kẻ đứng sau sắp đặt đều là Thiên môn. Văn Sát sẽ không bỏ qua người, không sai. Thế nhưng, hần lẽ nào sẽ bỏ qua cho Thiên môn?”

Ánh mắt sắc bén của Hàn Tử Tự nhìn chăm chú vào Mạc Ly. Y có chút chột dạ, tránh né ánh mắt đó.

Việc dùng mưu trí, Mạc Ly muốn đối đầu với Hàn Tử Tự, vẫn còn lộ điểm non nớt. Bản thân lại bị Hàn Tử Tự ôm vào ngực, Mạc Ly không giãy giụa nữa, thở dài: “Ta bàn bạc chuyện này bây giờ thật không thích hợp...”

Hàn Tử Tự hôn lên khóe môi Mạc Ly, “Nếu Ly Nhi không thích, vậy không nói nữa. Nhưng chí ít hãy đáp ứng ta, trước khi thưởng thức của ta khá lên, đừng rời bỏ ta, được không?”

Mạc Ly im lặng, không đáp.

“Người muốn ta đang trong thời gian dưỡng thương, không được sống yên ổn, cả ngày nhớ nhung người sao?”

Mạc Ly suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Hàn Tử Tự lấy được lời đáp ứng của Mạc Ly, khóe miệng nở nụ cười sâu. Khẽ hôn không ngừng lên mái đầu Mạc Ly, “Ly Nhi... Ly Nhi của ta...”

54. Chương 54: Giải Thoát 4

Những ngày tiếp theo, Hàn Tử Tự không chỉ tỉ mỉ chu đáo, ân cần chăm sóc cho Mạc Ly, còn rất tôn trọng y nữa. Dù sao hần cũng là người sinh trưởng từ nhỏ dưới môn quy nghiêm ngặt của hào môn đại viện, tuy không tránh khỏi trời sinh có chút ngạo khí, nhưng ít nhất so với Văn Sát thì biết đối nhân xử thế hơn. Thí dụ như đạo lý: bạo lực không phải là phương cách để lung lạc nhân tâm.

Mặc dù Mạc Ly cũng không vì chuyện này mà thay đổi, vẫn giữ vững nguyên tắc, nhưng về lâu về dài, nói thái độ không có biến đổi gì hoàn toàn là nói dối.

Nhân tâm thế nào cũng là của mỗi cá nhân.

Mỗi người đều có quyền cự tuyệt trò xấu xa kẻ khác muốn giở ra với mình, nhưng cũng rất bướng bỉnh cự tuyệt lòng tốt của người ta. Chỉ vì Hàn Tử Tự đã để lại một vết thương quá sâu trong lòng Mạc Ly, cho nên Mạc Ly căn bản không muốn hồi tưởng lại cái cảm giác đau đớn ấy, cũng như không muốn để người ta có cơ hội tổn thương mình lần nữa.

Đã trải qua nhiều thương tổn như vậy, sự tự vệ của Mạc Ly đã bám rễ rất sâu. Nếu như ngang ngạnh muốn lột bỏ, e phải lột cả da ra mới thành công. Vì thế, Mạc Ly dần dần không hề chống cự lại Hàn Tử Tự, những tiếp xúc cơ thể bình thường như nắm tay, ôm nhau, y đều thuận theo tự nhiên, không hề né tránh.

Những biến đổi nhỏ nhặt này có lẽ ngay cả Mạc Ly cũng không tự phát hiện ra, nhưng Hàn Tử Tự quả thật lại thấu hiểu tường tận.

Từ ngày tỉnh lại, Hàn Tử Tự luôn khẳng khái để Mạc Ly bôi thuốc cho mình. Quyết định này lúc đầu bị Hứa lão đại phu phản đối rất kịch liệt. Thiên Đạo môn có lượng y thị đông đảo, với Hứa lão đại phu có tư lịch cao nhất, cũng là người được xem trọng nhất. Vị thầy thuốc này bước được đến đây, cũng là nhờ vào kinh nghiệm sống lâu dài.

Hứa lão nghe yêu cầu này của Hàn Tử Tự, sắc mặt lập tức trùng xuống, “Môn chủ thân thể kim quý, sao dám để tiểu nhi vô tri chân tay vụng về như thế này hồ nháo.”

Hồi trước ở thời hiện đại, Mạc Ly cũng đã là một bác sĩ trưởng khoa nổi danh của một bệnh viện lớn, y biết rõ cái thói phân biệt đối xử trong nghề này. Tuy bị nói là “tiểu nhi vô tri”, nhưng khuôn mặt y chẳng để lộ chút tức giận, chỉ đặt bằng gạc cùng cao được sang một bên, muốn lù đi.

Hàn Tử Tự giữ thắt lưng Mạc Ly lại, không cho y di chuyển. Mạc Ly thấy ở đây đông người, cũng không muốn quá đáng, làm trái ý Hàn Tử Tự, đành ngồi lại tại chỗ.

“Trước kia ta bị người của Thương Long môn đả thương, Mạc Ly từng cứu giúp chăm sóc ta rất nhiều, ta rất tín nhiệm y thuật của y.” Hàn Tử Tự không nhiều lời, nhưng chữ nào chữ nấy đều có lý, không nể nang mà từ chối.

Hứa lão bị mất mặt trước mọi người, sắc mặt đỏ xanh đổi đổi, nhất thời không nói nên lời.

Mạc Ly rất là bất đắc dĩ. Chuyện không phải chỉ bé như hạt đậu thôi sao, Hàn Tử Tự cần gì phải để y gây thù chuốc oán với Thiên Đạo môn chứ?

Mạc Ly cười: “Ta cũng chỉ là một thôn y hương dã, đương nhiên không cách nào so bì được với Hứa lão. Chuyện bằng bó cho thân thể môn chủ là đại sự, để người có kinh nghiệm xử lý mới tốt được.”

Có một câu hòa giải của Mạc Ly thế này, sắc mặt mọi người đều nhẹ đi không ít. Đã có lối thoát, Hứa lão cũng không phải đồ ngốc.

“Nếu môn chủ nói vậy rồi, hẳn là có đạo lý của mình. Mạc công tử cứ bôi thuốc cho môn chủ đi, ta ở bên cạnh nhìn, có sai sót gì thì sẽ chỉ giáo.”

Mạc Ly gật đầu, nhanh nhẹn thao tác.

Tất cả ở bên ngăn cả người.

Kỹ thuật thành thạo thế này, chưa quá tám đến mười năm thâm niên, căn bản không có khả năng luyện thành. Vì vậy, trong lòng mọi người, đối với vị Mạc công tử điềm tĩnh thanh nhã, rất biết cách đối nhân xử thế này nảy sinh vài phần kinh nể và hảo cảm.

Vì vậy, việc thay thuốc cho Hàn Tử Tự, từ đó về sau đều do Mạc Ly xử lý.

Đối với chuyện này, Mạc Ly kỳ thật cũng vui lòng, trong đó có một nguyên nhân rất lớn, qua việc thay thuốc cho hắn, mình có thể trực tiếp kiểm tra thương thế của Hàn Tử Tự. Như thế này, y cũng không cần lo Hàn Tử Tự vì muốn lưu mình lại mà dồn sức che giấu.

Mà cũng chuyện này với Hàn Tử Tự, toàn bộ là một sự hưởng thụ đầy đau đớn và vui sướng. Cảm nhận thấy đầu ngón tay mát lạnh của Mạc Ly chạm vào cơ thể mình, cảm thụ hơi thở Mạc Ly phảng phất bên tai mình...

Hàn Tử Tự càng nghĩ càng thấy chưa đủ. Hắn thầm muốn người trước mặt đây, ôm trong tay thì sợ đánh rơi, ngậm trong miệng thì sợ tan mất.

Hứa lão rất yên tâm với Mạc Ly, lúc thay thuốc cũng không ở bên cạnh giám sát nữa, chúng y thị chỉ đem thuốc và băng gạc đến rồi cũng lui ra.

Mạc Ly cởi nút thắt trên lưng Hàn Tử Tự, ***g ngực vững trải lộ ra không xa lạ với y. Tuy rằng quần đầy lụa trắng, nhưng chẳng có chút ảnh hưởng tới cơ thể nam tính đặc biệt gợi cảm này. Động tác vội vàng kết thúc, Mạc Ly cầm lấy dụng cụ cùng lọ thuốc, thu xếp xong rồi đặt lại khay, muốn đứng dậy rời đi.

Đột nhiên, eo bị cánh tay dài của Hàn Tử Tự ôm lại, cả người Mạc Ly sau đó ngã hẳn vào giường, thân thể bất đắc dĩ bị Hàn Tử Tự ôm.

Mạc Ly cả giận: “Làm gì vậy?”

Hơi thở ấm áp của Hàn Tử Tự phảng phất phía sau tai y: “Ngoan, đừng động đấy, để ta ôm ngươi một cái.”

Mạc Ly giãy giụa, “Buông ta ra, miệng vết thương của ngươi bị dè rách mất!”

Hàn Tử Tự cười: “Không sao, nếu bị dè phải, vừa vặn ngươi sẽ có thể ở lại với ta thêm vài ngày nữa?”

Đối với sự vô lại này của Hàn Tử Tự, Mạc Ly từ trước đến nay luôn không có cách nào khác, chỉ có thể phớt lờ, nhìn đồng bình lọ vì động tác vừa rồi của Hàn Tử Tự mà rơi tá lả.

Hàn Tử Tự lẳng lặng ôm y một hồi. Phỏng chừng không hài lòng khi chỉ nhìn thấy mỗi cái ót của Mạc Ly, hắn nắm lấy cánh tay Mạc Ly, muốn y xoay người lại.

“A...”Tiếng rên đau đớn thoát ra khỏi miệng Mạc Ly. Tuy rằng y ngay lập tức ngậm miệng lại, nhưng vẫn khiến Hàn Tử Tự nhận ra điều không bình thường.

“Tay người làm sao vậy?”

Dùng lực một cái, Hàn Tử Tự kéo cả người Mạc Ly lên giường, dùng mình vây lấy Mạc Ly đến sát tường.

Mạc Ly lập tức giấu cánh tay trái ra sau, lắc đầu nói: “Không, không có gì, ta...”

Sắc mặt Hàn Tử Tự u ám lại, “Đưa tay ra đây.”

Mạc Ly ngồi thẳng lên: “Không có gì mà, không đùa với người nữa, ta phải đi...”

Hàn Tử Tự giữ Mạc Ly, đơn giản bắt lấy cánh tay trái của y. Tay áo rộng thùng thình được kéo lên. Hàn Tử Tự lặng người. Mãi một lúc mới bật ra một câu sáo rỗng: “Chuyện này là sao?!”

Mạc Ly thờ ơ không đáp.

Hàn Tử Tự trầm giọng: “Ai làm, nói đi, ta nhất định không nhẹ tay với hần.”

Mạc Ly lắc đầu, miệng ngậm chặt như thể có vả miệng cũng không trả lời.

“Được, ta đây cho người điều tra, tra ra không được, những ai từng tiếp xúc với người mà có khả năng làm việc này nhất loạt sẽ bị nghiêm phạt!”

Mạc Ly bắt đắc dĩ, kéo tay Hàn Tử Tự: “Đừng tra, vết thương này, là ta tự cắt...”

Hàn Tử Tự nhìn những vết cắt ngang dọc đan xen trên cánh tay Mạc Ly, lặng lẽ hồi lâu, “Vì sao lại làm vậy?”

Mạc Ly kéo ống tay áo xuống che đi những vết cắt dữ tợn đó, “Đêm gặp ác mộng... Khó chịu, thì làm...”

Hàn Tử Tự nhìn vào đôi mắt sâu của Mạc Ly, mang theo đủ loại áy náy lẫn không chịu nổi, “Ly Nhi, ta biết người phải chịu nhiều ủy khuất... Sau này sẽ không thế... Sẽ không đâu...”

Ôm chặt lấy Mạc Ly trong ngực. Hàn Tử Tự đã hiểu, rốt cuộc là đau đớn thế nào mới có thể khiến Mạc Ly không thể nhập mộng về đêm, thậm chí còn đi đến nông nổi phải tự làm mình bị thương để giảm đi sức ép. Trước mặt hần đây, hình như có thể thấy được nỗi bất lực của Mạc Ly, như tiểu thú bị nhốt trong cạm bẫy, xuyên thấu trong đầu, đều là tiếng gào thét bị thương vô tận.

Bỗng nhiên hồi tưởng lại ngày tháng tại khách điếm.

Mạc Ly của lúc đấy, tuy rằng luôn vội vàng bận bịu, nhưng luôn luôn yên tâm thoải mái, tinh mịch dễ chịu. Nếu như không phải bởi hần, Mạc Ly làm sao có thể bị cuốn vào trận hỗn loạn thế này? Thế là Hàn Tử Tự bắt đầu nhớ lại, nhớ về một Mạc Ly còn chưa bị phá tan thành mảnh nhỏ, nguyên vẹn và tốt đẹp.

Lần thứ hai vén ống tay áo của Mạc Ly lên, Hàn Tử Tự gọi y thị.

Mạc Ly bị thương cũng không có ý định tự bôi thuốc cho mình, vết thương mới xuất hiện không ít, mà những vết thương cũ cũng không phải là tốt, có chút hoại tử sinh mủ rồi.

Trong lúc xử lý vết thương, tuy rất đau, nhưng Mạc Ly cũng chỉ cắn chặt môi dưới, cố gắng phối hợp, không rên một tiếng.

Hàn Tử Tự nắm lấy bàn tay phải đang hơi run rẩy của Mạc Ly, siết chặt lấy năm đầu ngón tay.

Ly Nhi, người hà tất nhất nhất phải nhạy cảm như thế?

Nhạy cảm đến nỗi người ta không nỡ.

Vì vậy, tối hôm ấy, Mạc Ly trở về phòng ngủ của mình, phát hiện đồ đạc cùng chăn đệm thường ngày tất cả đều biến mất.

Chúng thị tỳ thấy đáng về phiên muộn của y, lập tức an ủi: “Mạc công tử, môn chủ phân phó dọn đồ đạc của công tử sang phòng của môn chủ...”

Trong lòng Mạc Ly dù tức giận, nhưng cũng biết phát hỏa với hạ nhân là vô dụng, buộc phải dời bước đến phòng Hàn Tử Tự. Nhẹ nhàng gõ cửa, Mạc Ly đẩy cửa vào.

Trong sương phòng trang nhã, sớm đã đốt hương tử đàn nền nã, hương khí dày đặc, khiến người ta đang căng thẳng bất giác thả lỏng.

Hàn Tử Tự đang nằm nghiêng trên giường, nhắm mắt nghe tiếng đàn du dương từ Tịch Hạ nhạc sư. Thấy Mạc Ly bước vào, Hàn Tử Tự vẫy tay, nói:

“Ly Nhi, đến đây, nghe gảy một chút khúc cao sơn lưu thủy xem thế nào?”

Mạc Ly bất đắc dĩ đáp: “Ta chỉ tới lấy lại đồ của mình thôi.”

Hàn Tử Tự vỗ vỗ một đại bao phục bên cạnh mình, “Được rồi, đồ đạc ở đây.”

Mạc Ly đi tới, nhưng tay còn chưa đụng được tới bao phục, liền bị Hàn Tử Tự kéo vào lòng. Mạc Ly đẩy đẩy vài ba cái, không tránh nổi.

Hàn Tử Tự nói: “Nghe chút âm luật, có thể giúp ngươi đi vào giấc ngủ.”

Về mặt Mạc Ly thờ ơ: “Ngươi không cần phải hao tâm tổn trí như thế.”

Hàn Tử Tự không trả lời, nhưng vẫn khăng khăng ôm lấy Mạc Ly, còn cố ý buông một tay, dùng ngón tay gõ bên giường theo tiết tấu.

Mạc Ly nhìn xung quanh, tựa hồ không còn khoảng không đáng sợ như trước. Ngọn lửa trên giá cắm nến cũng chỉ là nhẹ nhàng mà lay động, tựa như sẽ không biến thành răng nanh sắc nhọn của ma quỷ. Mùi hương trong không khí thật dễ chịu, hình như không giống với mùi máu tanh hôi phiêu bạt tại Thanh Phong nhai...

Mạc Ly nghĩ nghĩ, mí mắt dần dần nặng nề. Mặc dù chỉ là tạm thời, nhưng dường như trong khuỷu tay người này, ít nhiều là hẳn có thể ngăn cản chút phong tuyết phải không?

Vì vậy, nhiều ngày nay, từ sau khi ở Thanh Phong nhai đến đây, lần đầu tiên Mạc Ly không bị ác mộng quấy nhiễu, an an ổn ổn mà chìm vào giấc ngủ đến hừng đông.

55. Chương 55: Chúng Ta Điều Sống Dưới Đáy Nước 1

Đã có lần đầu cùng ngủ một giường, liền sẽ có lần hai, lần ba rồi thành vô số lần, cũng là thuận lý thành chương.

Mạc Ly vốn không hề muốn ngủ cùng một giường với Hàn Tử Tự, bởi vì kiểu tiếp xúc này dễ sát thương tẩu hỏa, phát sinh những chuyện không nên xảy ra. Nhưng thái độ Hàn Tử Tự rất cứng rắn, còn hết lần này đến lần khác cam đoan, sẽ không làm gì Mạc Ly hết. Vừa dỗ vừa xoa như thế, Mạc Ly có gay gắt đến đâu cũng chỉ có thể nghe theo hắn.

Mặc dù có người nằm bên cạnh, Mạc Ly dù ngủ an ổn hơn nhiều, nhưng rốt cuộc vẫn là ngủ không sâu.

Đêm đó, y bị một tiếng động nhỏ làm giật mình tỉnh giấc, động thân nhìn, phát hiện Hàn Tử Tự không ở bên cạnh. Hiếu kỳ, Mạc Ly đương nhiên xuống giường, tìm áo khoác thêm, cầm giá nến ra ngoài. Ngoài hiên, cách đó không xa có một đình viện được bài trí thật *** tế.

Đầu hạ, cây cỏ trong viện đã hết sức xanh tươi. Buổi chiều hôm nay, Mạc Ly nhớ, hình như có người làm vườn vừa vào cắt sửa bãi cỏ, trong không khí tản ra hương cỏ tươi khiến người ta sảng khoái. Ngọn lửa trong tay bị gió thổi phát tiếng “phù phù”, vài con trùng nhỏ thấy ánh sáng, không sợ chết là lao vào, tự thiêu mình.

Chỉ thấy trong góc sân, dưới lương đình, nơi cây hoa tử đằng quấn quanh, có một bóng dáng lơ mơ. Bởi vì cách xa một cự ly, nhãn lực của Mạc Ly phải mất một lúc mới nhận ra, tựa hồ là Hàn Tử Tự trong chiếc áo mỏng.

Hàn Tử Tự quay lưng về phía y, bờ vai hơi rung động. Vài tiếng ho khan nặng nề truyền đến từ bên đó. Mạc Ly lại đến gần thêm một chút. Hàn Tử Tự cảm giác thấy có người đến gần, lập tức nén tiếng ho lại, chậm rãi xoay ra.

Hai người đối diện nhìn nhau.

Hương hoa từ mặt đất cùng tiếng côn trùng mùa hạ phủ kín không gian, ánh trăng và những chấm sao mờ mờ sáng tỏ trên bầu trời.

Hai thân tử y, tựa hồ giống như cách trở bởi con sông ngân hà mỹ lệ tại Tây Thiên. Thấy người tới là Mạc Ly, Hàn Tử Tự bất động thanh sắc giấu thứ đang cầm trong tay ra sau lưng, chờ Mạc Ly chậm rãi đi vào.

“Đêm hôm khuya khất, người vì sao...” Hàn Tử Tự kéo lại chiếc áo mỏng đang hơi tuột xuống bờ vai Mạc Ly, “Tuy bây giờ khí trời chuyển ấm không ít, nhưng gió đêm vẫn lạnh lắm, người nên quay về phòng đi. Làm phiền đến người nghỉ ngơi rồi, xin lỗi.” Giọng nói lộ vẻ ôn nhu.

Mạc Ly nhìn vào mắt Hàn Tử Tự, nói: “Có phải cơ thể người khó chịu? Vừa nãy... Ta hình như nghe thấy người ho khan?”

Hàn Tử Tự cười: “Không thể nào, chắc là người nghe lầm.”

Mạc Ly lắc đầu, “Người đừng gạt ta.”

Mạc Ly bắt lấy thứ vẫn bị Hàn Tử Tự giấu sau lưng xé toạc, vừa nhìn thấy, quả thực trong tay là một nắm vải lụa dính máu.

Hàn Tử Tự bất đắc dĩ: “Thế nào cũng không gạt được người.”

Mạc Ly nói: “Thật ra thì người giấu rất khéo, chỉ là, ta ngửi thấy mùi máu nhàn nhạt...”

Hàn Tử Tự trấn an: “Ta không sao, chỉ là nội thương sắp khỏi nên tụ máu trong cơ thể đang trong quá trình sắp xếp bài tiết mà thôi.”

Mạc Ly ngẩng đầu nhìn vào mắt Hàn Tử Tự, “Thật sự?”

Hai đôi mắt nhìn nhau, Hàn Tử Tự cũng nhìn Mạc Ly, chẳng qua cái ánh mắt này, thâm sâu khiến người ta có phần sợ hãi.

Mạc Ly thấy xấu hổ, liền lặng lẽ dời tầm mắt. Hàn Tử Tự thở dài, hôn nhẹ vào tóc y.

“Trở về đi, ta ở đây một lát là được rồi.”

Mạc Ly không nói gì nữa, chỉ nhẹ gạt đầu, xoay người rời đi.

Từ đó đến nay đã hơn một tháng, ngoại thương của Hàn Tử Tự đã khỏi hẳn, vết thương đã tháo chỉ. Nhưng triệu chứng ho ra máu ban đêm lại tri tri, không thấy chuyển biến tốt, dường như còn càng ngày càng nghiêm trọng.

Bản thân Mạc Ly cũng là một bác sĩ giỏi có tiếng, đương nhiên có thể nhận ra việc ói máu kia là thật hay giả. Quan sát mấy lần, y phát hiện tình hình xác thực không lạc quan lắm. Nhưng với chứng bị nội lực gây tổn thương đến mớ hồ này, bác sĩ ngoại khoa như Mạc Ly đành bất lực.

Dần dần, Mạc Ly bắt đầu thấy hồ thẹn, căn cứ vào sự thúc ép của tâm lý, thái độ của y với Hàn Tử Tự tuy rằng vẫn xa cách, nhưng đã không còn lạnh nhạt như lúc đầu. Y bắt đầu muốn nói chuyện một chút với Hàn Tử Tự. Đặc biệt là chuyện về Dược Lang và Trình Cửu Nhị. Ngoại trừ Hàn Tử Tự, y thật không tìm được ai khác có thể chia sẻ cùng.

Sau lần trước gặp Dược Lang, Mạc Ly vô thức không dám đối mặt với hai người bạn tốt ngày xưa nữa. Y không thể chịu đựng được khi thấy khuôn mặt tiều tụy ốm yếu của Trình Cửu Nhị và Dược Lang với *** thân gần như suy sụp lần nữa.

Nhớ tới hai người đó ngày trước, một người phán đoán như thần, võ nghệ siêu phàm; người kia lanh lợi *** quái, hoạt bát thoắt đạt. Thế mà ngày nay, đều bị mình hại thành cái bộ dạng chẳng ra gì.

Mạc Ly nghĩ đến đêm đó Hàn Tử Tự ho ra máu, thậm chí còn nghĩ đến thương thế của Văn Sát vì bị mình đâm một nhát không biết ra sao...

Lẽ nào, ông Trời đã sớm định đoạt y chính là một tai vạ?

Kết quả của việc chui vào ngõ cụt, Mạc Ly cứ nghĩ đi nghĩ lại, chung quy vô pháp nói ra miệng được. Y càng ngày càng thấy mình như sống dưới đáy nước, không có oxy, cũng không thể thở được. Mỗi ngày đều thăm muốn điên cuồng mà ôm lấy cổ mình, kêu gào không bằng đi chết đi, không bằng đi chết đi.

May mắn, còn có Hàn Tử Tự làm dịu xuống thứ cảm giác ấy, hần dùng giọng nói bình tĩnh an ủi y, khiến y đang tuyệt vọng trong chốc lát có thể kiềm nén lại, gắng sức mạo hiểm đi tiếp con đường này.

Nhưng mà Mạc Ly cũng hiểu, mình coi Hàn Tử Tự chỉ như một tấm chắn di động, dù có thân thiết đến mấy, giúp đỡ đến mấy, cũng chỉ thế mà thôi. Bản thân có lẽ không thể nảy sinh tình cảm với hần thêm lần nữa. Mà không chỉ với Hàn Tử Tự, thậm chí là với bất kể ai khác, Mạc Ly cũng thấy tâm tình đã chết.

Thế nhưng con người lúc nào chẳng ích kỷ, tại thời điểm vô cùng khó khăn, y còn chẳng có dũng khí hoàn toàn gạt bàn tay Hàn Tử Tự ra. Bởi vì y biết mình quá yếu, suy nhược đến nỗi cả quyền muốn chết cũng không có.

Vì vậy cả hai, ngay cả phải dùng mối quan hệ tế nhị cũng phải duy trì sự cân bằng đang lung lay này, bên ngoài nhìn gọn sóng không nổi, mà bên trong cũng phải như thế.

Sự xuất hiện của một người đã phá tan cái sự bình lặng giả dối này.

Tên của người đó là Hứa Thanh Y, là một cô gái thanh tú, tính tình rất tốt. Nàng là con gái của Hứa lão đại phu, y thuật được chính Hứa lão truyền thụ, là một nữ đại phu nổi danh hiếm thấy.

Hứa Thanh Y vốn là một thành viên của y thị, chuyên thuộc Thiên Đạo môn môn chủ, trước kia bởi có nhiệm vụ khác nên được sắp xếp sang một phân đà, cho nên không về kịp để chữa thương cho Hàn Tử Tự.

Chuyện tình ở phân đà kia nàng đã nhanh chóng giải quyết xong, Hứa Thanh Y quay lại đời.

Lần đầu Mạc Ly gặp Hứa Thanh Y là vào hôm qua, khi đó, Hứa Thanh Y đang giúp Hàn Tử Tự dùng được thiện. Nguyên nhân khiến Mạc Ly nhớ Hứa Thanh Y, không phải vì nàng xinh đẹp, mà là ánh mắt của nàng.

Về mặt không đổi của nàng nhìn mình, trong ánh mắt, mang theo địch ý khiến người khác khó có thể phát hiện.

Hứa Thanh Y rất nhanh bình thường hóa ánh mắt, có lẽ chính nàng cũng không ý thức được, chút ý niệm nàng chôn giấu sâu dưới nội tâm đã bị Mạc Ly phát hiện.

Vốn Mạc Ly tưởng mình sau đó sẽ không hiểu tại sao lại gặp phải chút chuyện phiền toái, nhưng thực tế đã chứng minh y sai, ngày tháng của y vẫn trôi qua yên lành. Xem ra, Hứa Thanh Y cũng không ghen tuông như nữ tử bình thường, không kích động mà bất lịch sự hành động. Hảo cảm của Mạc Ly với nàng cũng khó hiểu mà tăng thêm vài phần.

Khoảng chừng một tuần sau, y với Hứa Thanh Y quả nhiên lại có cơ hội chạm mặt.

Ngày ấy, đến phiên Hứa Thanh Y trực, nàng theo từng bước mang được thiện tới, đúng lúc Hàn Tử Tự có chuyện phải ra ngoài, trong phòng chỉ có mình Mạc Ly.

Thấy chung quanh cũng không ai khác, Hứa Thanh Y ngẩng đầu nhìn Mạc Ly thêm vài lần.

Mạc Ly thấy vậy, liền mở lời trước: “Hứa cô nương, nếu không phải tự ta đa tình, ta nghĩ, cô nương muốn nói gì với ta phải không?”

Hứa Thanh Y thoát đầu sửng sốt vì đòn phủ đầu của Mạc Ly, nhưng lập tức liền phản ứng lại. Nàng im lặng chốc lát, đáp: “Nếu Mạc công tử đã có lời, vậy Thanh Y cũng không cấm kỵ nữa.”

Mạc Ly biểu lộ vẻ mặt “Cứ nói đừng ngại” với Hứa Thanh Y.

“Mạc công tử, ta kỳ thực chưa từng có tình ý khác với môn chủ, nhưng, ta mong công tử có thể khuyên nhủ môn chủ.”

Mạc Ly nhướn mi: “Môn chủ các cô làm việc từ trước tới nay luôn cường thế, có chuyện gì mà ta có thể khuyên được?”

“Hôm nay nếu ta đã bằng lòng nói, cũng sẽ không sợ cái gì gọi là hậu quả.” Hứa Thanh Y đáp, “Công tử cũng biết, môn chủ hiện tại mỗi đêm đều bị nội thương quấy rầy, ho ra máu không ngừng?”

Mạc Ly gật đầu: “Ta đương nhiên biết.”

Hứa Thanh Y lại nói: “Đó chỉ là điều duy nhất công tử người biết.”

Mạc Ly nhíu mày.

“Người cũng biết, kỳ thật với tu vi võ công của môn chủ, lần này thụ nội thương tuy nghiêm trọng, nhưng không cần phải đến một tháng vẫn chưa tốt lên.”

“Ý của người là...?”

“Môn chủ thật ra vẫn không chịu uống thuốc, chuyện này cũng không sao. Nhưng, người còn âm thầm dùng lực tự tổn hại tâm mạch, chỉ là để giữ hình tượng thương thế chưa lành. Về phần môn chủ tại sao lại làm vậy, Mạc công tử hẳn rõ ràng hơn ta?”

Mạc Ly im lặng một lát, một hơi cạn chén trà trong tay.

Hứa Thanh Y nói: “Công tử tựa hồ chẳng giận mình vì chuyện này?” Hứa Thanh Y nghĩ lại: “Lẽ nào công tử người đã sớm biết?”

Mạc Ly lắc đầu: “Không, không gạt cô, trước khi cô nói, ta quả thật không biết Hàn Tử Tự làm như vậy.” Đặt chén trà xuống, Mạc Ly nói tiếp: “Cũng không phải ta không kinh ngạc, chỉ là việc môn chủ các cô suy tính từ trước đến nay rất nhiều, đây là tính nết hẳn, ta chỉ đã sớm quen thôi...” Giọng nói đầy vẻ bất đắc dĩ. “Ta biết ý tứ của Hứa cô nương, chuyện này, ta sẽ nói với hắn.”

“Nhưng...”

Mạc Ly cười: “Hứa cô nương không cần lo, ta sẽ nghĩ biện pháp để hắn không giận chó đánh mèo sang cô nương.”

Hứa Thanh Y nghe xong, thầm thở phào. Nàng một lần nữa nhìn người trước mặt. Khuôn mặt phổ thông và bình thường như vậy, gần như khiến người ta vừa nhìn đã quên. Trong mắt thường nhân, y bất quá chỉ so sánh được với ngón tay môn chủ. Rốt cuộc là có mị lực gì mới khiến Hàn Tử Tự dứt bỏ tâm cao khí ngạo, một lòng hướng về y, thậm chí còn nguyện ý hy sinh sức khỏe của mình chỉ để giữ y lại?

Hứa Thanh Y vốn là ẩm ức. Nhưng qua cuộc trò chuyện ngắn ngủi hôm nay, nàng loáng thoáng đã hiểu hơn một chút. Người này bao dung và điềm tĩnh như nước, cái loại khí chất bất giác tản mát, có khả năng làm người ta thả lỏng cùng an tâm.

Đúng vậy, đối với những người thân cư cao vị như Hàn Tử Tự, e rằng cũng chỉ ở bên cạnh người này mới có thể nghỉ ngơi chốc lát, lấy về một cơ hội tĩnh mạch chẳng?

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Y có chút cô đơn mà cảm khay trống lù ra. Bỗng nhiên, thanh âm của Mạc Ly xa xăm truyền đến, “Hứa cô nương, có một câu hỏi ta biết hơi mạo muội, nhưng...” Mạc Ly đứng lên, vẻ mặt nhu hòa, “Cố, có phải thích Hàn Tử Tự?”

Hứa Thanh Y nghe vậy thần sắc cứng đờ, không đáp lại, chỉ xoay người rời đi.

Mạc Ly đứng trong phòng, nhìn theo bóng nàng, như đang có chút suy tư.

56. Chương 56: Chúng Ta Đầu Sống Dưới Đáy Nước 2

Đêm xuống.

Hàn Tử Tự như thường lệ trở lại phòng, vừa vào đến cửa liền cảm thấy bầu không khí không được bình thường. Tuy Mạc Ly chỉ an tĩnh ngồi trước bàn, tay cầm chiếc thìa mà gảy gảy hạt sen trong bát canh.

Hàn Tử Tự cởi ngoại bào, hỏi: “Ly Nhi, người đang đợi ta?”

Mạc Ly giương mắt nhìn hắn, gật đầu.

Hàn Tử Tự chậm rãi đi tới bên Mạc Ly, ngồi xuống, lấy một bát canh hạt sen khác vẫn chưa ai đụng qua, dùng một ngụm, “Mùi vị rất ngon, sao không ăn?”

Mạc Ly đặt chiếc thìa xuống, nói: “Có một số việc nghĩ không ra, cho nên không muốn ăn.”

Hàn Tử Tự nghe vậy, đặt bát xuống, “Là chuyện của ta?”

Mạc Ly gật đầu, nói: “Ta đang nghĩ, người chừng nào mới không ho ra máu nữa.”

Nụ cười trên khuôn mặt Hàn Tử Tự vẫn như một xuân phong như trước, “Là ai nói cho người?”

Mạc Ly lắc đầu: “Ai nói cũng không quan trọng. Chỉ là biết bệnh của người không phải vấn đề gì lớn, ta cũng an tâm.”

Hàn Tử Tự gật đầu, đã hiểu: “Là Hứa Thanh Y.”

Mạc Ly không phủ nhận, chẳng qua lẳng lặng không nói.

Hàn Tử Tự nhíu mày: “Người không biện giải cho nàng sao? Xem ra người cũng không hề lo lắng rằng ta sẽ giận chó đánh mèo sang nàng.”

Mạc Ly nói: “Người muốn giận chó đánh mèo bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, tại ta tin người sẽ không làm thế với nàng thôi...”

Ngón tay Hàn Tử Tự khẽ gõ lên mặt bàn: “Vì sao lại khẳng định vậy?”

Mạc Ly đáp: “Chưa nói đến Hứa Thanh Y là người truyền thừa y thuật của Hứa lão, y thuật cao minh, là một nhân tài hiếm có. Quan trọng hơn cả, có một người hữu tình như nàng với người, người cũng hoàn toàn không cần lo lắng nàng sẽ là nội gián, có thể tại bất kì lúc nào đâm người một nhát. Trong giang hồ, cái gì cũng không quan trọng bằng thành tâm, không phải ư?”

Trong mắt Hàn Tử Tự không che giấu ham muốn mà biểu lộ ra, nhưng hắn vẫn cười: “Ly Nhi, người thay đổi rồi.”

Mạc Ly nói: “Ta đã thay đổi, tuy rằng ta rất không cam lòng.” Ánh mắt của y nhìn vào Hàn Tử Tự, “Còn người, ngược lại chẳng thay đổi chút nào...”

Cánh tay Hàn Tử Tự duỗi ra, ôm lấy Mạc Ly vào lòng. Mạc Ly biết có tránh cũng không được, chỉ im lặng, “Ly Nhi, đừng giận, ta làm như vậy chẳng qua là không muốn người đi.”

Mạc Ly cười nhạt: “Ta không giận, người nguyện ý tự làm tâm mạch mình bị thương cũng không phải do ta ép buộc. Nhưng mà, hiện tại đã biết chân tướng, có lẽ cũng đến lúc ta phải đi rồi.” Cảm thấy cái ôm kia siết chặt mình lại.

“Vì sao? Ta sẽ đối xử tốt với người, vì sao còn phải rời đi?” Câu hỏi này, Hàn Tử Tự hỏi rất hay.

Vì sao?

Rõ ràng là một bên cố tránh gió an toàn đang bày trước mặt, có thể che chắn cho y hết thấy mọi mưa gió bên ngoài, nhưng Mạc Ly thà từ chối ý tốt của hắn, không tiếc mình một thân phải đối mặt với mọi trở trêu. Nói rằng, có kiểu người xuôi theo chiều thuận lợi để né tránh bản năng gây hại, nhưng vì sao Mạc Ly luôn chọn những biện pháp tồi tệ nhất, không mấy may quan tâm đến nỗ lực và sự hy sinh của hắn.

Mạc Ly lần thứ hai im lặng. Y chẳng thể đánh giá “Nhân bất vi kỷ, thiên tru địa diệt” là đúng hay sai, nhưng một người luôn cho đi tình yêu, nếu lúc nào cũng không ngừng lấy mình làm trung tâm; đối với người được cho, ít nhiều chẳng phải không khác đang ăn xin sao?

[26: nhân bất vi kỷ, thiên tru địa diệt: người không vì mình, trời tru đất diệt.]

Huống chi, anh không thể phân biệt, cái gì gọi là “yêu”, lúc nào là thật tâm, lúc nào là lừa dối. Dần dà, đơn giản là tất cả đều dừng tin. Không thể tin rồi, tiếp theo là không tin ai, sẽ không lo bị tổn thương.

Tiết trời có phần nóng bức, bị Hàn Tử Tự ôm vào lòng, Mạc Ly nhanh chóng vã mồ hôi. Y từ chối: “Buông ra đi, nóng nực quá...”

Hàn Tử Tự xoay Mạc Ly, hôn lên môi y. Nụ hôn của Hàn Tử Tự dù bá đạo, nhưng rất ôn nhu, đối với khớp hàm khép kín của Mạc Ly cũng không quá miễn cưỡng, chỉ dùng lưỡi đảo qua cánh môi y mà thôi.

Cảm nhận thấy sự ấm nóng trên môi, vốn Mạc Ly đang ngẩn ra, sau đó như phát điên, đẩy mạnh Hàn Tử Tự. Do phản lực quá lớn, Mạc Ly ngã khỏi ***g ngực Hàn Tử Tự, ngồi bệt xuống đất.

Hàn Tử Tự cũng không kéo y, chỉ lẳng lặng nhìn y ngã ngồi dưới chân mình, “Thôi, ta nếu không bằng lòng để người đi, có lẽ người sẽ diễn một màn tìm cái chết để lừa ta? Đến lúc đó, không những chính người khó chịu, ta xem sẽ càng khó chịu hơn.”

Mạc Ly chống tay đứng dậy, dùng ống tay áo lau lau đôi môi được hôn ban nãy. Giọng nói mang theo vẻ kinh ngạc khó tin: “Người không định ngăn ta?”

Hàn Tử Tự nhếch mép, tuy vẫn một vẻ vân đạm phong khinh, nhưng Mạc Ly thấy, chung quy vẫn có một làn khí lạnh chạy loạn từ đầu đến chân, “Ly Nhi, người phải biết, có một số việc tuy kết quả như nhau, nhưng phương thức biểu đạt khả dĩ có nhiều cách. Nói đúng ra thì không phải là ‘ngăn’, chỉ là, ta muốn để Ly Nhi trước tiên khỏe lên đã, nghe kỹ lời ta nói đây, sau đó hãy quyết định có đi hay không.”

Mồ hôi lạnh tuôn trên trán Mạc Ly, “Người muốn nuốt lời?” Mạc Ly muốn chỉ ra chuyện dùng Dược Lang và Trình Cửu Nhụ uy hiếp.

Hàn Tử Tự nắm lấy tay Mạc Ly, kéo tay áo lên, khoe miệng như không có chút khổ sở, “Ta không đáng để người tin tưởng sao?”

Mạc Ly từ chối trả lời, tim đập dồn dập đến khó hiểu: “Có việc gì người cứ nói thẳng đi.”

“Trước kia người tự rạch tay mình, có phải vì áp lực quá lớn bởi chuyện Trình Cửu Nhụ bị thương?”

Nghe Hàn Tử Tự hỏi vậy, Mạc Ly vô thức nắm lấy chỗ vết sẹo lưu lại trên cánh tay trái.

Hàn Tử Tự thở dài: “Ta biết người vẫn luôn thấy hổ thẹn với họ, nhưng trước đó ta cũng luôn tìm giải pháp thu xếp, cho nên vẫn chưa nói với người.”

Mạc Ly thoáng chốc đã mở lớn hai mắt, “Người nói vậy, lẽ nào...”

Hàn Tử Tự gật đầu: “Ta đã nghe ngóng nhiều nơi, biết ở trong Thiếu Lâm tự Đạt Ma viện, có một bộ mật kinh ‘Tẩy Tủy Lục’ không truyền ra ngoài. Nghe nói, chỉ cần dựa theo phương thức vận công chữa bệnh trong cuốn sách đó, gân mạch bị hủy có khả năng phục hồi đầy đủ lại.”

Nghe vậy, thân thể Mạc Ly không ngừng run nhẹ, “Nói như thế... Cửu Nhụ...”

Mạc Ly nhìn vào ánh mắt Hàn Tử Tự, lần đầu tiên vẻ hồ hững đã thành tình ý lâu rồi không thấy, tuy nhiên thay đổi này cũng chỉ là chớp nhoáng.

Hàn Tử Tự không để Mạc Ly thất vọng, “Ta quả thực có thể chuẩn bị tới chỗ bản kinh thư.” Hắn buông tay Mạc Ly ra, ánh mắt cũng rời đi, “Với thể cực giằng co gay gắt giữa bạch đạo và Nhất Ngôn đường bây giờ, ta có thể lấy cơ kinh mạch bị hao tổn nghiêm trọng, thỉnh cầu chủ trì Phương Trượng mang phương thức nội truyền, cho ta mượn kinh. Nhiều ngày nay ta tự hủy kinh mạch là vì vậy.”

Người phải biết, thứ có thể khiến người ta khởi tử hồi sinh đó, toàn bộ võ lâm bao nhiêu kẻ đều mơ ước. Nếu không phải mọi người đều biết ta trúng Xích Sa chương của Văn Sát đến thổ huyết suốt một tháng, phỏng chừng lão nhân kia không đơn giản đưa kinh ra.”

Ánh mắt Mạc Ly hoảng loạn né tránh, lùi ra sau, nhất định cúi đầu, cắn chặt môi dưới, “Vậy... Cũng không thể xin người...”

Mạc Ly ú ớ, khó nói nên lời. Vừa nãy còn như đinh đóng cột nói phải rồi đi, nay nghe thấy thông tin có lợi với mình, liền quay về đánh chặt. Ngay cả y cũng không nhận được chán ghét mình.

“Ly Nhi, lại đây.” Thanh âm Hàn Tử Tự khàn khàn mà hữu tình. Hắn vỗ vỗ lên đùi mình, dang hai tay ra với Mạc Ly. Y hiểu rõ ý hắn, thế nhưng, cân nhắc trước sau rồi vẫn bước lại.

Bị cánh tay như thép kia kéo về, y lần nữa ngồi trên đùi Hàn Tử Tự, “Có muốn bản kinh thư đó hay không chỉ là một chuyện, nhưng...”

Trong lòng Mạc Ly không hiểu tại sao lại nhói đau. Y biết, quyển sách kia với Hàn Tử Tự mà nói hoàn toàn là dư thừa, nhưng đối với Trình Cửu Nhụ và Dược Lang lại là thứ vô cùng quan trọng. Mà với mình, cũng là sự đền tội không thể tốt hơn.

Chỉ là lúc này, y lại muốn dùng mình như một vật hy sinh có ích để trao đổi sao?

Hàn Tử Tự quả thật cao minh. Hắn biết nhược điểm trí mạng của kẻ thù là ở đâu, một khi đã bắt được, cho dù có cơ trí như Tôn hầu đi chăng nữa, cũng trốn không thoát khỏi bàn tay hắn.

[27: Tôn hầu: ý chỉ Tôn Ngô Không.]

Thấy Mạc Ly đang ngồi trong lòng, thần sắc lơ đãng, Hàn Tử Tự vuốt ve lưng y: “Miên man gì vậy? Người cứ hay thích quan trọng hóa một vấn đề đơn giản.”

Mạc Ly chợt tỉnh, môi run run hồi lâu mới khó khăn thoát ra một câu, “Ta không đi nữa...”

Hàn Tử Tự nghe được lời này, hàng lông mày giãn ra, vẻ mặt rõ vui mừng, “Ly Nhi ngoan, lặp lại lần nữa.”

Mạc Ly có phần tuyệt vọng, nhắm mắt, “Ta không đi nữa, ta đáp ứng ở lại bên người...”

Hàn Tử Tự khẽ nâng cằm Mạc Ly lên, “Lại gần đây, hé miệng, để ta hôn người...”

Thân thể Mạc Ly cứng lại một chút, khớp hàm cắn chặt ban nãy giờ mới dần thả lỏng.

Trong nháy mắt, Hàn Tử Tự đặc biệt có phần tùy tiện và dữ dội, chiếc lưỡi bá đạo không chút khách khí lao vào cướp đoạt hết thảy của y.

Nhìn cái người yếu ớt này đang thờ dốc ngã vào lòng mình, Hàn Tử Tự kéo cây trâm ngọc bích trên đầu Mạc Ly xuống, mái tóc dài đến thắt lưng tức thì buông lơi. Lấy tay vuốt theo những sợi tóc mềm, nụ hôn của hắn bắt đầu rơi xuống cổ Mạc Ly.

Mười ngón tay của Mạc Ly siết chặt lấy lưng áo Hàn Tử Tự, thân thể run rẩy kịch liệt, sợ đến nỗi khớp hàm cũng phát run.

Hàn Tử Tự ôm lấy y ngồi xuống, “Người lo lắng vẫn vì cái gì vậy? Thả lỏng một chút đi.”

Nhẹ nhàng đặt Mạc Ly lên nhuyễn tháp, bàn tay ấm áp mơn trớn phần trán ướt lạnh mồ hôi mà thoáng vẻ lạnh ngắt, “Nếu chuyện Trình Cửu Nhụ có hy vọng, người sẽ không lo âu giống như trước, yên tâm ngon giấc, có ta bên người.”

Thấy Hàn Tử Tự không có ý định tiến thêm bước nữa, Mạc Ly căng thẳng mới dần dần thả lỏng. Hắn kéo tay y, đặt lên môi mình, một nụ hôn ôn nhu được đặt vào mu bàn tay Mạc Ly, “Đừng bày ra bộ mặt cũ, như thế hoàn toàn là ta khi dễ người. Lần này người lưu lại là ta cầu xin người, người đã đáp ứng rồi, ta thật cao hứng. Cảm tạ người, Ly Nhi...”

Mạc Ly lại có phần tuyệt vọng nhắm mắt, trong lòng tràn ngập cay đắng. Đúng vậy, Hàn Tử Tự, là người cầu ta, người không hề bức ta, một chút cũng không.

Ta nguyện ý ở lại, hoàn toàn là ý nguyện của ta.

Người không bức ta...

Mạc Ly không biết, cách đối đãi đối người thế này có tác dụng gì, có khiến lòng y không còn khó chịu nữa hay không. Lệ lên thoát ra khỏi khóe mắt, lại bị nụ hôn dịu dàng hôn đi.

Hàn Tử Tự đưa tay xoa đầu Mạc Ly, “Ly Nhi, người sẽ từ từ tốt lên thôi...”

Mạc Ly im lặng tựa vào trước ngực Hàn Tử Tự, cả đêm đó, đôi mắt không còn mở lại lần nào nữa.

57. Chương 57: Chúng Ta Đầu Sống Dưới Đáy Nước 3

Lấy được lời hứa của Mạc Ly, hành động của Hàn Tử Tự cũng không mấy may mắn.

Môn quy của Đạt Ma viện dù thâm nghiêm thế nào, sao có thể trụ vững được trước cái mũ chụp gọi là “chính đạo đại nghĩa”. Hàn Tử Tự dựa vào hình tượng võ lâm minh chủ quang huy vì dân trừ hại, đường đường chính chính vượt qua ngưỡng cửa mà vô số kẻ muốn trộm kinh phải trả bằng máu, từ tay Phương Trượng chủ trì lấy được bộ Tẩy “Tủy Lục” hoàn chỉnh.

Vị hậu sinh vẫn mới gần hai mươi tuổi này khiến không ai là không bội phục. Về phương diện dùng tâm kế khôn ngoan, hẳn tuyệt đối không hổ hậu sinh khả úy.

Bởi vì lần này Hàn Tử Tự xuất hành là việc cơ mật của Thiên Đạo môn, vả lại có rất đông người theo hộ tống, Mạc Ly không tiện đi theo. Đối lại, nếu là Văn Sát, sao phải quản ai nói gì, chỉ cần mình vui vẻ, thích mang ai hay không thích mang ai theo, kẻ nào dám khoa tay múa chân với hắn?

Đây cũng là sự bất đồng trong tác phong hành sự giữa bạch đạo và hắc đạo.

Trước khi Hàn Tử Tự rời đi, ôm lấy Mạc Ly vào lòng khẽ vuốt má nửa ngày.

Mạc Ly bị hắn làm cho không còn cách nào khác, nghe thấy những tiếng gõ cửa càng lúc càng dồn dập, y bất đắc dĩ mở lời: “Nên khởi hành đi...”

Đứng dậy khỏi lòng Hàn Tử Tự, Mạc Ly muốn tới bên kia căn phòng để lấy áo choàng. Ai ngờ vừa được một hai bước, liền bị Hàn Tử Tự kéo lại. Chiếc lưới ấm nóng lướt qua tai Mạc Ly. Đây là điểm mẫn cảm trên cơ thể y, đơn giản khiến y cả người run rẩy.

Bàn tay Hàn Tử Tự tiến vào vạt áo Mạc Ly, lướt qua phần bụng bằng phẳng, “Ngươi gầy quá, trong thời gian ta đi thì ăn nhiều một chút.”

Mạc Ly cầm lấy bàn tay Hàn Tử Tự đang du di lung tung trên cơ thể mình, qua loa gạt đầu.

Hàn Tử Tự gạt đầu, thu tay về, xoay người Mạc Ly lại, giúp y chỉnh lại vạt áo thiếu chỉnh tề, dịu dàng hôn lên môi Mạc Ly.

“Đừng trưng cái vẻ mặt đau khổ này nữa, trong khoảng thời gian này bảo Được Lang chăm sóc cho Trình Cửu Nhụ tốt vào, hẳn *** thông được lý, chuyện này với hắn chỉ là chuyện đơn giản. Ta đã nói với hắn rồi, cũng bảo hắn chuẩn bị cho ngươi một toa thuốc, đừng ngại khổ, cũng uống thuốc đi.”

Mạc Ly không nói gì, chỉ im lặng khoác áo choàng lại cho Hàn Tử Tự.

“Lão thiên, quý biết vì sao ta không yên lòng về ngươi như vậy.” Đúng lúc đó, từ ngoài cửa truyền đến một loạt thanh âm thúc giục. Hàn Tử Tự kéo tay Mạc Ly, nói: “Có gì muốn nói với ta không?”

Mạc Ly cúi đầu, nghĩ một hồi mới nhẹ giọng: “Đi đường cẩn thận.”

Nghe vậy, Hàn Tử Tự xoa xoa đầu Mạc Ly, “Không sao, ta sẽ cho ngươi thời gian.” Dứt lời, cuối cùng mới ra khỏi cửa.

Hàn Tử Tự đi rồi, áp lực trên đầu Mạc Ly lập tức tan đi không ít.

Sau khi Được Lang biết thương thế của Trình Cửu Nhụ có hy vọng chữa khỏi, *** thần khôi phục lại khá nhiều, theo đó càng lúc càng sống hòa hợp với Mạc Ly. Có đôi khi Mạc Ly lại ngăn ngại cho rằng, những chuyện tốt đẹp hôm qua dường như chưa từng phát sinh.

Thời gian chờ đợi có chút khó khăn, tiết trời càng lúc càng nóng lên. Để phòng Trình Cửu Nhụ nằm trên giường sẽ bị hoại tử, Mạc Ly và Được Lang thay phiên giúp chàng trở mình.

Trình Cửu Nhụ cũng có vài lần tỉnh lại, nhưng sau khi được bón thuốc thường chưa nói tới hai câu với họ đã chìm vào giấc ngủ nặng nề. Có đôi khi, Mạc Ly ngồi một bên, lẳng lặng nhìn Được Lang dùng khăn mát không ngại ngừng từng chút từng chút lau thân thể cho Trình Cửu Nhụ, vừa xoa bóp vừa nói chuyện với chàng, không quan tâm Trình Cửu Nhụ có nghe thấy hay không.

Sự giản đơn chất phác này chẳng hề thiếu yêu thương, vô luận chứng kiến bao nhiêu lần, không lần nào là Mạc Ly không thấy xúc động sâu sắc.

Từ bao giờ, hạnh phúc mà người bình thường dễ như trở bàn tay có thể có được, trong lòng y lại trở thành một thứ xa xỉ phẩm sang quý như vậy?

Ngày cứ thăm lặng trôi qua, nửa tháng sau, Hàn Tử Tự cuối cùng đã trở lại sơn trang.

Nhiều ngày không nhìn thấy hấn, phỏng chừng là bởi nội thương đã khôi phục, thần thái phi dương không nói, trên khuôn mặt lúc nào cũng bất giác mang theo tiểu ý nhân nhật.

Vừa thấy Mạc Ly đến, Hàn Tử Tự cũng không suy nghĩ nhiều, trước mặt mọi người làm trò kéo y lại. Mạc Ly ở trong lòng Hàn Tử Tự có chút xấu hổ, chỉ có thể hạ giọng kháng nghị vài câu.

Hàn Tử Tự cười lớn, trái phải chạm tới chạm lui, ôm Mạc Ly vào sương phòng, “Quả nhiên là nặng hơn một chút, xem ra Ly Nhi có nghe lời ta.”

Mạc Ly quay mặt sang chỗ khác, thậm chí còn không có dũng khí nhìn vào mắt Hàn Tử Tự. Cảm thấy bàn tay Hàn Tử Tự đang tháo đai lưng của mình.

“Người làm gì...”

Thân thể Hàn Tử Tự ngăn chút chuyển động tránh né của Mạc Ly, “Đừng lo, ta chỉ muốn nhìn người rốt cuộc đắp thêm thịt ở chỗ nào thôi...” Khẩu khí vừa có ý cười cợt lại vừa có ý hứng thú.

Cơ thể trần trụi lộ ra trước mặt người khác, Mạc Ly ngượng ngùng đến nỗi cả người hồng lên, đôi mắt chỉ có thể nhắm chặt, đến cả thở cũng không dám lớn tiếng, sợ vô ý kinh động đến mãnh thú ngủ đông đã lâu ngày trong núi kia, kẻ không chú ý một cái là có thể nhét mình vào bụng chén sạch.

“Sao lại run rẩy kịch liệt thế này?” Hàn Tử Tự nhẹ nhàng bắt lấy một điểm hồng anh trước ngực Mạc Ly, “Vẫn còn sợ ta?”

Mạc Ly không có can đảm lắc đầu, càng không có gan gạt đầu, chỉ rùng mình, thoáng run rẩy.

Hàn Tử Tự thở dài, hôn lên trán Mạc Ly. Chính trang lại y phục cho y, hấn nói: “Thời điểm cũng đã tới rồi, ngày mai ta sẽ bắt đầu chữa thương cho Trình Cửu Nhụ.”

Mạc Ly nghe thấy lời này thì mở mắt, nghi hoặc hỏi: “Người muốn giúp Cửu Nhụ chữa thương? Không phải để hấn tự học cách chữa thương là được rồi sao?”

Hàn Tử Tự cười: “Ngốc, nếu mức độ kinh mạch bị tổn thương tự mình vận công là được như ta cơ. Nhưng thương thế của Trình Cửu Nhụ vô cùng nghiêm trọng, đừng nói là nội lực, ngay cả thể lực cũng không còn, công vận lên được sao? Không có ngoại lực bang trợ, có ‘Tẩy Tủy Lục’ cũng như không.”

“Vậy, phải mất bao lâu...”

“Bảy ngày, bảy ngày là được rồi.”

Mạc Ly cúi đầu nhìn ngón tay xoắn lại của mình, nhân nhật nói: “Cảm tạ người...”

Hàn Tử Tự nâng cằm Mạc Ly lên, “Lần sau nói chuyện thì nhìn vào mắt ta mà nói, biết không?”

Bởi vì bị ép ngừng đầu lên, Mạc Ly chỉ có thể nghe theo nhìn về phía Hàn Tử Tự.

“Người không biết đâu, ánh mắt người đẹp đến thế nào...”

Cảm thấy hơi nóng của nụ hôn đang đậu trên mí mắt.

“Bảy ngày là thời gian cuối cùng cho người, hiểu không?” Ngữ khí của Hàn Tử Tự vẫn ôn nhu như nước chảy.

Mạc Ly lo lắng đến độ không đáp lại.

“Cho ta một phản ứng.”

Thân thể Mạc Ly run rẩy, mãi lúc sau, gạt đầu.

Ngày hôm sau, Hàn Tử Tự cùng Trình Cửu Nhụ bắt đầu bế quan chữa thương. Bởi vì trong lúc vận công mà có người ngoài tới cắt ngang thì hậu quả khó lường, cho nên thị vệ ngoài cửa bế quan tầng tầng trông gác, thần thái một bộ nghiêm ngặt cứng đờ.

Dược Lang và Mạc Ly trong khoảng thời gian này cũng mất hồn mất vía, mỗi ngày chỉ có thể đưa cơm nước đến trước cửa rồi rời đi, cũng không biết tình hình bên trong như thế nào. Tâm tình Mạc Ly còn như thế, huống chi Dược Lang là lo lắng cho người trong lòng.

Nhưng dù bị dày vò thế nào cũng có thể chịu đựng được, bởi vì có một thứ gọi là hy vọng đang chống đỡ.

Rốt cuộc, bảy ngày khó khăn nhất cũng đã trôi qua.

Lúc cánh cửa bế quan thiết yếu khép chặt được mở ra lần thứ hai, Mạc Ly và Dược Lang thấy Hàn Tử Tự dìu Trình Cửu Nhụ đã thanh tỉnh ra khỏi cửa.

Nhìn thấy Trình Cửu Nhụ ngày thường chỉ có thể hôn mê trên giường cuối cùng đã đứng lên được lần nữa, tuy vẫn gầy gò kinh khủng như trước, nhưng con mắt sáng ngời và thần khí bình tĩnh là sự thật. Nước mắt Dược Lang trút xuống không ngừng như miệng cống mở, thế mà bước chân lại không có biện pháp di chuyển mấy may, chỉ có thể trừng mắt nhìn Trình Cửu Nhụ được Hàn Tử Tự dìu lại gần phía mình.

Trông thấy Dược Lang đang khóc thành lệ nhân và Mạc Ly nhợt nhạt lộ ra nụ cười bên cạnh, Trình Cửu Nhụ lờ mờ nói: “Các người cũng chịu khổ rồi.”

Dược Lang lao về phía Trình Cửu Nhụ mà ôm siết lấy, vừa khóc vừa cười, miệng không ngừng mắng “Chết tiệt chết tiệt.”

Trình Cửu Nhụ chỉ vuốt tóc Dược Lang, tình ý nồng đậm trong mắt vô pháp che giấu.

Hàn Tử Tự chắn mình trước Mạc Ly đang ngây ngốc, “Ta thấy ngươi nên noi gương Dược Lang một chút đi, cũng nên xoa dịu an ủi ta chăng?”

Nghe Hàn Tử Tự nói vậy, Mạc Ly lúc này mới thực sự rời mắt đến người trước mặt. Vừa này, Mạc Ly dồn toàn bộ chú ý vào Trình Cửu Nhụ, chẳng hề chú ý tình hình của Hàn Tử Tự. Không nhìn thì thôi, khi nhìn đến Mạc Ly lại phát hoảng.

Chỉ thấy thần sắc Hàn Tử Tự tái nhợt, mồ hôi lạnh rơi đầy trên trán.

Mạc Ly vội vàng đỡ lấy người Hàn Tử Tự, “Ngươi làm sao vậy?”

Hàn Tử Tự không chút khách khí mà dồn trọng lượng cơ thể lên Mạc Ly, giọng nói mang ý làm nũng, “Chính là hao tổn chút công lực, có chút vô thực...”

Mạc Ly nhanh chóng đỡ Hàn Tử Tự quay về sương phòng nghỉ ngơi. Lau mồ hôi trên trán Hàn Tử Tự, thay y phục rộng cho hắn, lại kéo chăn đắp lại cẩn thận.

“Mấy ngày nay ăn uống không được ư? Ta cho người đem chút đồ ăn lên.” Vừa mới đứng dậy, tay Mạc Ly liền bị Hàn Tử Tự kéo lại.

“Ly Nhi, ta chỉ muốn ăn đồ ăn ngươi làm...”

Mạc Ly nghe lời này thì sửng sốt, mãi mới hồi phục, chậm rãi đáp một câu “Được.” Hàn Tử Tự thấy y đáp ứng, nụ cười trên miệng càng xán lạn, lúc này mới thỏa mãn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mạc Ly làm cơm trong trù phòng hồi lâu, xong rồi bưng đến phòng gọi người nọ dậy, hầu hạ hắn ăn rồi, cuối cùng mới xong việc.

Hàn Tử Tự cũng không bắt y dọn dẹp, ôm lấy người đến bên giường. Hôn lên cổ Mạc Ly, Hàn Tử Tự nói: “Vốn còn tưởng đêm nay sẽ được bồi thường như nguyện, xem ra vẫn phải lực bất tòng tâm...”

Mạc Ly biết Hàn Tử Tự vì giúp Trình Cửu Nhụ chữa thương, thân thể hư hao cực đại, lại nghe thấy hắn dưới tình hình như vậy mà vẫn nhớ mãi chuyện kia, nhất thời tức giận không biết phải nói gì cho phải.

Hàn Tử Tự thấy y không nói lời nào, bàn tay vỗ về tấm lưng Mạc Ly: “Đừng giận. Ta chỉ đùa một chút thôi mà.”

“Được rồi, tình hình của Trình Cửu Nhụ, muốn nói với người một chút.” Thấy vẻ mặt Hàn Tử Tự biến đổi, thần kinh Mạc Ly thoáng chốc lại căng thẳng.

“Hắn làm sao? Không phải hắn đã khỏe rồi ư?”

Hàn Tử Tự đáp: “Ừ, kinh mạch của hắn đã khôi phục hoàn toàn, nhưng công lực ngày xưa thì...”

Mạc Ly buồn bã nói: “Ta đại khái cũng nghĩ tới kết quả này, bất quá cũng tốt hơn nhiều so với trước.”

Hàn Tử Tự sờ sờ gương mặt Mạc Ly, “Người có thể thông suốt là ổn rồi, với tư chất của hắn, cho dù hiện tại bắt đầu lại từ đầu, không đến năm năm là có thể lấy lại trình độ trước đây.”

“Trong thời gian bế quan ta đã từng hỏi qua nguyện vọng của Trình Cửu Nhụ, hắn tựa hồ không muốn tiếp tục ở lại Thiên Đạo môn. Hắn và Dược Lang đều là người tâm cao khí ngạo, miễn cưỡng cũng không phải chuyện tốt, ta đã nghĩ thể lực Nhất Ngôn đường dù mở rộng mấy cũng có nơi ngoài tầm với, không bằng để chính bọn họ tìm một nơi mình muốn, ta phái người hộ tống họ đi, coi như là cao chạy xa bay đi.”

Mạc Ly nghe lời này lòng thầm sinh cảm kích, nhưng lại nghĩ Hàn Tử Tự dùng chuyện chữa thương cho Trình Cửu Nhụ mà ép mình lưu lại, một mạch lại bị kẹt lại trong ngực không ra được.

“Việc này sớm không nên trì hoãn, nội thương của Văn Sát vì không có ‘Tẩy Tủy Lục’ tương trợ, có lẽ không nhanh chóng tốt lên như vậy, thừa cơ hội hiếm có này, để họ đi cũng là chuyện tốt. Chỉ là, phỏng chừng người sẽ khó chịu rất lâu.”

“Bọn họ... Muốn đi đâu...”

“Mạc Bắc.”

Trong đầu Mạc Ly bắt gặp tưởng tượng thấy miền đất cát vàng dày đặc, “Nơi đó, rất xa...”

“Ừ.”

“Có phải sau đó, ta cũng không được gặp họ?”

Hàn Tử Tự hôn nhẹ lên nước mắt Mạc Ly, “Chỉ cần người muốn, ta sẽ mang người đi tìm họ.” Nhéo nhéo chiếc mũi hồng lên của Mạc Ly, Hàn Tử Tự nói: “Ngày mai sẽ cho người đi tiễn họ, đừng khóc nữa, tránh cho họ cũng khó chịu.”

Mạc Ly không nói, chỉ lấy tay len lau nước mắt.

“Còn ta đây, cũng không bắt người cảm tạ, thế nhưng dù sao người cũng nên bày tỏ một chút thành ý chứ?” Hàn Tử Tự rõ ràng chơi xấu.

Mạc Ly suy nghĩ một chút, mới động thân, hôn lên trán hắn.

“Ai, Hàn Tử Tự ta vì người, coi như chết cũng không tiếc.”

Ôm lấy Mạc Ly vào lòng, cuối cùng Hàn Tử Tự cũng không thể chống đỡ được nữa, nhắm mắt ngủ.

(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

58. Chương 58: Chúng Ta Đều Sống Dưới Đáy Nước 4

Hôm sau, Mạc Ly rời giường từ rất sớm để cùng thu xếp hành trang cho hai người Dược Lang. Kỳ thực, hai người họ từ trước đến nay đơn giản, không thích bị vướng víu, chích cần có đối phương làm bạn thì chuyện gì cũng xong. Mạc Ly cất cho thứ gì, lại bị Dược Lang len lấy ra, cuối cùng Mạc Ly cũng chẳng còn cách nào, buộc lòng chấp tay một bên nhìn Dược Lang bận bịu mà thôi.

Trình Cửu Nhụ ngồi xuống bên cạnh Mạc Ly, “Tiểu Ly, người và Hàn Tử Tự...”

Vấn đề này thật sự khiến người ta phải phiền lòng, Mạc Ly không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể nhìn ra chỗ khác, nhàn nhạt ngắt lời Trình Cửu Nhụ: “Huynh không phải quan tâm, ta ở lại bên hắn, với ta cũng là có lợi.”

Trình Cửu Nhụ buồn bã nói: “Vừa rồi còn không biết vì sao, Thiên Nhân của ta nhìn không được, chỉ cảm thấy phía trước là một màn đen kịt, cái gì cũng không thấy...”

Mạc Ly vội la lên: “Thân thể ngươi còn chưa khỏe, đừng có vì ta mà mạo hiểm bói toán.” Rình trộm Thiên ý nhiều lần, sớm muộn sẽ bị trời phạt.

Trình Cửu Nhụ vỗ vỗ mu bàn tay Mạc Ly, im lặng.

“Hiện tại đã tới bước này, ngoài cam chịu số phận thì còn làm thế nào được nữa...” Mạc Ly bắt đầu đi.

Đối thủ mà y phải đối mặt quá mạnh mẽ, nếu không chọn cách thỏa hiệp để bảo toàn, thế nào cũng sẽ loạn thành cá chết lưới rách, kết quả sau đó Mạc Ly cũng chẳng nguyện ý muốn biết.

Hành trang rất nhanh được thu xếp ổn thỏa, Được Lang chỉ mang theo hai bao phục đơn giản, nhẹ nhàng khoác lên vai. Hai người đỡ Trình Cửu Nhụ ra cửa.

Xe ngựa sớm đã chờ từ trước, Hàn Tử Tự cũng đứng một bên nhìn ba người chậm rãi đi tới. Bố trí ổn thỏa cho Trình Cửu Nhụ xong, Được Lang chui ra khỏi thùng xe, kéo Mạc Ly lại.

“Tiểu Ly, tuy rằng ta vẫn còn rất không thích cái người kia...” Ý Được Lang chính là Hàn Tử Tự, “Nhưng mà có chuyện ta không biết có nên nói hay không...”

Mạc Ly cười nhạt: “Chỉ có mỗi lúc này thôi, có gì thì nói đi, sau này không chừng chẳng thể gặp nhau đâu.”

Thời cổ đại không giống thời hiện đại, lộ trình rời khỏi nhà đều phải đi cả tháng, hướng chỉ là xa xôi như Mạc Bắc.

“Người này... Ai, Tiểu Ly, tính tình ngươi vô cùng lương thiện, về mặt tâm kế chắc chắn không thắng được hắn, có đôi khi, giả ngu cũng không phải là chuyện tốt...”

Mạc Ly xoa xoa đầu Được Lang: “Được Lang, ngươi đã trưởng thành.”

Được Lang có chút buồn bực mà gạt nhẹ tay Mạc Ly, “Tiểu Ly, ta đây lo lắng cho ngươi! Nếu không có sự bảo hộ của hắn, Văn Sát kia ví bằng mưu mô muốn tìm ngươi gây phiền phức...”

Mạc Ly ngắt lời: “Được rồi được rồi, ta hiểu ý ngươi.”

“Còn nữa...” Được Lang hơi ấp úng, “Không phải ta nói tốt cho hắn, nhưng lần này hắn giúp Cửu Nhụ vận công chữa thương, kỳ thật hắn... Chính là cũng hao đi ít nhất ba, bốn tầng công lực...”

Mạc Ly vô cùng kinh ngạc: “Thật sao?”

Được Lang gật đầu: “Ta vốn không muốn nói cho ngươi, nhưng lần này nguyện ý cứu Cửu Nhụ, thật sự không phải để chúng ta mang ơn cứu mạng với hắn, còn không phải là vì ngươi?”

Mạc Ly hơi gật gù. Tuy chuyện giang hồ y không hiểu lắm, nhưng ít ra cũng biết tầm quan trọng của cái gọi là nội công. Được Lang hết sức lưỡng lự mới nói cho y biết, cũng chỉ là muốn y tìm được lý do yên dạ yên lòng ở bên Hàn Tử Tự mà thôi.

Được Lang nhíu mày: “Tổn hao hiện tại của Hàn Tử Tự, chỉ ít cũng phải một năm rưỡi mới có thể khôi phục, nếu Nhất Ngôn đường tới trả thù, ta thật sự lo lắng...”

Mạc Ly thở dài: “Cửu Nhụ không phải đã nói không sao rồi ư? Sống chết có số. Là phúc hay họa cứ tạm gác lại đã. Hơn nữa với tính tình Hàn Tử Tự, nếu chưa có kế sách ứng đối vẹn toàn, sẽ không khinh suất mà ra quyết định như vậy đâu.”

Được Lang im lặng.

Mạc Ly thúc giục: “Đừng để Cửu Nhụ đợi lâu, cuộc vui nào cũng sẽ đến lúc tàn, lên đường đi!”

Được Lang nhìn Mạc Ly một lúc lâu, liền kéo mạnh y lại ôm chặt vào lòng, mãi sau, mới xoay người lên xe ngựa.

“Giá —”

Tiếng vó ngựa vang lên, bánh xe hằn lại vết thật rõ trên mặt đất. Xe ngựa dần xa dần trên con đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu, mãi cho đến khi biến mất tại chân trời.

Hàn Tử Tự ôm lấy Mạc Ly vào lòng, không nói gì, hai người chỉ yên lặng ôm nhau.

Mạc Ly đứng mãi trên khoảng trống, nhìn về phương xa, thật lâu. Không biết đã mấy lúc rồi, tiếng Hàn Tử Tự trầm giọng bên tai, “Ly Nhi, người đã đi rồi... Chúng ta quay về phòng thôi...”

Bị Hàn Tử Tự kéo một cái, chân Mạc Ly cuối cùng cũng không cưỡng lại được, đầu gối mềm nhũn, suýt nữa quỵ trên mặt đất. Hàn Tử Tự vội vàng ôm y lên.

Hóa ra những kiên cường và đậm nhiên ban nãy, đều là Mạc Ly giả vờ mạnh miệng. Hai người bạn thân nhất rời đi, dường như rút hết toàn bộ tâm lực của y mang đi.

Hàn Tử Tự yêu thương hôn lên trán Mạc Ly, ôm lấy y về phòng.

Biết mấy ngày nay Mạc Ly vì chuyện Trình Cửu Nhụ và Dược Lang rời đi mà tâm tình suy sụp, Hàn Tử Tự coi như cho y thêm một thời gian hòa hoãn hiếm thấy, nhưng chung quy hẳn không tính đến việc phải chờ đợi vô chừng mực nữa. Hàn Tử Tự hiểu quá rõ tính tình Mạc Ly.

Nếu người không ép buộc y, y nhất định cứ nguội lạnh điềm tỉnh như vậy, không hôn không giận, cũng có thể sẽ trốn người cả đời.

Ban đêm.

Huân hương trong phòng thoang thoảng bốn phía, Hàn Tử Tự nằm nghiêng trên giường, vừa ôm lấy Mạc Ly, vừa nghe nhạc công chơi một khúc nhạc du dương.

Mạc Ly vừa mới dùng một chén dược thiện vị ngọt, có chút buồn ngủ. Hàn Tử Tự thấy cơ thể Mạc Ly thả lỏng, liền phát tay một cái với nhạc công phía dưới.

Chúng nhạc công nhìn nhau, mười ngón tay linh động lập tức dừng lại. Tiếng nhạc réo rắt đồng loạt cũng dừng lại, mọi người rất có kinh nghiệm mà lui ra.

Thân thể cao lớn của Hàn Tử Tự phủ lên Mạc Ly. Y phục mùa hạ đơn bạc căn bản bất luận cái gì không che chắn được nhiều, huống chi thần trí Mạc Ly vẫn còn đang nửa vô tri vô thức.

Hàn Tử Tự nhìn thân thể đã lộ rõ dưới thân mình, trải qua một thời gian tĩnh dưỡng, tuy vẫn còn gầy gò, nhưng so với trước đây thì đầy đặn hơn rất nhiều. Vẫn dung mạo và hình thể bình thường ấy, nhưng Mạc Ly luôn luôn câu dẫn thứ tình tự ẩn sâu nhất trong lòng hắn. Mà tâm tình này, thường phải đòi hỏi sự chiếm hữu hoàn toàn mới có thể phát tiết ra được.

Bởi vì y quá mờ nhạt, tựa hồ nếu không chú ý tới, y sẽ giống làn khói thoảng từ lư hương kia, thoáng chốc tiêu tán vô tung.

Hôn lấy Mạc Ly, bàn tay Hàn Tử Tự trượt xuống dưới thân y, nghịch ngợm cái thứ *** xảo kia, muốn khơi lên dục vọng của y.

Vốn Mạc Ly đang ngủ mà bị quấy rầy thường thường kháng nghị vài tiếng, nhưng đến lúc hạ thể của mình bị người ta nắm lấy, y thành linh bưng tỉnh, “A...”

Hàn Tử Tự hôn phủ lấy môi y, Mạc Ly ngay cả thanh âm kháng nghị cũng không phát ra được. Thân thể bị yêu sớm đã thành thói quen tại Vô Xá cốc, nhiều ngày cầm dục rồi sẽ càng thêm mãn cảm, Hàn Tử Tự cơ hồ không hề phải chút sức nào đã dự đoán được phản ứng của y.

Tuy rằng thân thể đã quen với loại chuyện này nhưng *** thần lại thuộc về một phạm vi khác, nỗi sợ của Mạc Ly vô pháp loại trừ được. Cảm thấy tay Hàn Tử Tự chạm vào khe hông mình, Mạc Ly không thể nhịn nổi sự run rẩy mãnh liệt.

“Không... Ta không muốn...”

Áp chế động tác phản kháng của Mạc Ly, Hàn Tử Tự cũng là áp chế dục vọng trong cơ thể khiến mồ hôi nhễ nhại, “Ly Nhi, ngoan, cửa này, sớm muộn gì cũng phải qua...”

Mạc Ly cắn chặt môi dưới, mãi đến lúc bật máu.

Ngón tay Hàn Tử Tự nhúng được cao, bắt đầu đẩy vào cơ thể Mạc Ly để mở rộng.

Đầu Mạc Ly mềm oặt trên gối vô lực đong đưa, miệng nhả ra tiếng cầu xin yếu ớt. Bụng Mạc Ly vì động tác của Hàn Tử Tự mà bắt đầu co thắt, nhưng Hàn Tử Tự đang chìm trong dục vọng không nhận thấy điểm này.

Lúc dục vọng cực đại của hắn tiến nhập vào cơ thể, Mạc Ly bỗng nhiên kêu khóc dữ dội, “Hàn Tử Tự, người giết ta đi, giết ta đi...”

Hàn Tử Tự thấy phản ứng của Mạc Ly vô cùng dị thường, hạ thân đang ở thể hiềm buộc phải dừng lại. Ôm lấy Mạc Ly, áp vào lòng mình.

“Ly Nhi, người làm sao vậy?”

Mười ngón tay của Mạc Ly bấu lấy vai Hàn Tử Tự, sắc mặt trắng bạch đến phát sợ.

“Ta làm sao ư, ta cũng không biết...Ha ha, a ha ha ha...”

Mạc Ly bỗng nhiên vừa khóc vừa cười, tựa hồ thần trí có chút dấu hiệu sụp đổ. Hàn Tử Tự thấy vậy không ổn, nhanh chóng dùng chân chum lên thân thể run rẩy đang lộ liễu ra của Mạc Ly. Y nằm trong lòng Hàn Tử Tự, tiếng thở dốc càng lúc càng nặng nề.

“Ha ha, Hàn Tử Tự, người có biết thân thể ta đây, đã bị Văn Sát biến thành cái bộ dạng gì rồi không?” Đôi mắt Mạc Ly dần mất đi tiêu cự, “Hắn thích là làm, cũng không quản bên cạnh có người hay không, ha...Ta có thể cự tuyệt không? Được Lang và Cửu Nhụ ở trong tay hắn, ta có quyền gì cự tuyệt? Hắn muốn làm gì ta cũng được, cũng được, ha ha...”

Còn nữa, còn Vương Chấn kia. Người cũng biết? Hắn thích nhất là giày vò ta. Một ngọc cầu lớn như vậy...” Mạc Ly lấy tay ra dấu thành một kích cỡ trước mặt Hàn Tử Tự, “Hậu diện của ta, bây giờ có thể chứa được tám khối, ha ha, tám khối!!! Ta lợi hại không? A? Lợi hại không?”

Vẻ mặt đăm lẹ của Mạc Ly ngay trước mặt Hàn Tử Tự, cười đến run rẩy khắp người, “Còn nữa, ta còn có thể ở trước mặt bọn chúng, không biết nhục nhã mà, từng khối từng khối, bài những thứ đó ra...”

Mạc Ly nắm lấy tay Hàn Tử Tự, gần như muốn cào nát phần da thịt xuống, “Nhìn vui lắm, Hàn Tử Tự, người muốn xem không? Ta biểu diễn cho người xem có được không? Ha ha ha...Hàn Tử Tự, từ trước tới nay ta chưa từng biết mình có thể ti tiện đến vậy! Người đã từng gặp ai ti tiện như thế chưa? Dùng đồ chơi với mình, còn có thể ở dưới thân hắn thấy vui sướng, ha ha ha...Quá ti tiện, thật mẹ nó ti tiện...”

Mạc Ly càng nói càng kích động, Hàn Tử Tự dùng đủ mọi cách trấn an dường như đều không có hiệu quả, “Ly Nhi, người bình tĩnh một chút...”

Hàn Tử Tự vừa dứt lời, Mạc Ly bỗng nhiên không nói nữa. Cũng không phải y không muốn nói, mà là nói không nên lời. Mạc Ly hỗn hển kịch liệt, nhưng phảng phất giống như không có không khí đi vào phổi. Cả người giống hệt cá mắc cạn, Mạc Ly chỉ có thể mở lớn miệng mà nuốt khí, nhưng tim phổi tựa hồ ngay lập tức sẽ vỡ ra. Y phát ra những tiếng thở dốc thật gay gắt. Mười ngón tay y ôm lấy cổ mình, động tác nhanh đến nỗi Hàn Tử Tự cũng không kịp ngăn cản.

Móng tay sắc bén tức khắc lưu lại mười vết cào thật sâu tại cổ Mạc Ly, máu trào ra, nhiễm đầy ngực hai người. Hàn Tử Tự kéo ngay tay Mạc Ly đang bóp chặt cổ mình xuống. Trong lúc kéo xuống, càng khiến những vết thương kia sâu thêm.

Áp thân thể Mạc Ly đang co quắp lại, Hàn Tử Tự hướng ra cửa quát to: “Tìm đại phu cho ta, mau!”

Đại phu lão đảo bị kéo vào. Chỉ thấy vẻ mặt nghiêm nghị tỏa sát khí của Hàn Tử Tự, hắn đang áp chế Mạc Ly, máu thịt phần cổ lẫn lộn, sắc mặt xanh tím.

Đại phu nhanh chóng tiến lại bắt mạch. Mạch tượng của Mạc Ly dù nhanh nhưng không có gì dị thường, theo như triệu chứng bên ngoài, ngược lại giống như lo lắng quá độ khiến lâm vào tình trạng suyễn.

“Đây...”Đại phu do dự: “Vị công tử này kỳ thật không phải bị bệnh hen, còn vì sao lại có phản ứng này, ta thật sự...”

Hàn Tử Tự xanh mặt: “Hắn đau đớn thế này, sao lại không có nguyên nhân?!”

Đại phu đầu đầy mồ hôi, đáp: “Phỏng chừng là công tử bị áp lực quá lớn, *** thần và thể chất phát sinh xung đột, mới...”

Hàn Tử Tự nghĩ lại, đại phu nói không phải không có lý. Thân thể Mạc Ly sớm đã bị Văn Sát điều giáo tới nỗi, có thể nói, *** dâng thành tính, như phản ứng vừa rồi của y với sự khiêu khích của Hàn Tử Tự, nhưng tâm lý của Mạc Ly lại không ngừng bài xích phản ứng của thân thể, chán ghét tất cả những tiếp xúc thân thể.

Mâu thuẫn này tích lũy trong một thời gian dài cuối cùng cũng triệt để bạo phát.

Nhìn đại phu băng bó vết thương cho Mạc Ly thỏa đáng, Hàn Tử Tự sai đại phu ra ngoài, truyền một ít nội lực qua huyết đạo cho Mạc Ly, giải khai một chút đọng khí.

Lần qua lần lại cả buổi, chứng suyễn của Mạc Ly mới chậm rãi ổn định.

Hàn Tử Tự thở dài, vốn định điểm thụ huyết để Mạc Ly hảo hảo có một giấc ngủ an ổn, nhưng lại phát hiện Mạc Ly vất vả mãi mới bình tĩnh lại đã sớm thiếp đi vì mệt.

Dùng khăn mềm lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt Mạc Ly, Hàn Tử Tự giúp y đắp chăn, xuống giường ra khỏi cửa. Dục vọng khắp người của hắn, cũng cần phải thư giải thư giải.

Khi tiếng sập cửa rời đi của Hàn Tử Tự vang lên, trong phòng thoáng chốc yên ắng một mảnh.

Lặng lặng nghe tiếng bước chân xa dần trên hành lang của Hàn Tử Tự, Mạc Ly hẳn phải đã ngủ say liền mở mắt. Đôi con ngươi hắc bạch phân minh kia, không còn chút cuồng loạn và thống khổ nữa. Mạc Ly nhìn cánh cửa đã đóng chặt, sóng mắt bình yên như thường. Nếu có chút suy nghĩ, chừa thấy vết cào trên cổ vừa rồi thật đau.

Mạc Ly hít một hơi sâu, dự định quên cái đau đớn như hỏa thiêu kia. Y chuyển người, quay mặt vào trong.

Không biết trò nháo loạn này, có thể lừa Hàn Tử Tự được bao lâu?

Mạc Ly không để tâm.

Có thể chống cự được bao lâu thì chống, mãi mãi chống, y sẽ kiên trì đến không được nữa mới thôi...

59. Chương 59: Thiên Diện 1

Bởi vì vết thương trên cổ nên Mạc Ly phải ở trên giường nghỉ ngơi mấy ngày. Trong mấy ngày này, Hàn Tử Tự chăm sóc cho Mạc Ly có thể nói là thật chu đáo, bất luận chuyện lớn chuyện nhỏ đều do một tay hắn lo. Mạc Ly thực sự không hiểu, nhân vật chương môn trong ấn tượng của y, không phải công vụ ngập thân bận tới mặt hay sao? Hiện tại xem ra, Hàn môn chủ so với y khi làm khách điểm lão bản còn nhàn rãi hơn.

Lần thở dài thứ một trăm lẻ một của Mạc Ly trong ngày. Y nhìn thìa thuốc đang được Hàn Tử Tự bón tới: “Hàn Tử Tự, ta bị thương ở cổ, không phải ở tay, ta có thể tự dùng thuốc được...”

Hàn Tử Tự cười: “Ta sủng ngươi, không tốt sao?”

Mạc Ly thực muốn trợn trừng hai mắt, nhưng y hết cách với Hàn Tử Tự rồi, buộc phải mở miệng dùng thìa thuốc đã lơ lửng rất lâu kia.

Mấy ngày liền dùng loại ngưng thương ngọc cao hảo hạng, vết thương liền lại rất nhanh. Da non đã lên, rất ngứa, Mạc Ly đôi khi không nhịn được, bất giác đưa tay gãi. Hàn Tử Tự lại kéo tay y xuống: “Đừng gãi, muốn bị đau thêm vài ngày nữa ư?”

Mạc Ly bất đắc dĩ: “Thật sự ngứa đến khó chịu...”

Hàn Tử Tự suy nghĩ một chút, quay đầu dặn dò hai câu. Thị tỳ nhận lệnh, một lúc sau, liền bưng đến một chậu nước có chứa một khối băng. Hàn Tử Tự lấy khăn nhúng nước lạnh, nhẹ nhàng đắp lên cổ Mạc Ly, “Thế nào, thoải mái hơn không?”

Cảm giác đau ngứa tức khắc tán đi rất nhiều, Mạc Ly nghiêm nhiên thở phào, “Ừm...”

Hàn Tử Tự thay khăn mấy lần, “Thế này cũng chỉ là tạm thời thôi, hiệu quả không lâu lắm.” Lúc này mới bảo hạ nhân mang chậu nước đi. Hàn Tử Tự ngồi lên giường, ôm lấy Mạc Ly, “Sau này, có chuyện gì phải nói cho ta, đừng giấu vò bản thân, biết chưa?”

Hàn Tử Tự hôn lên cổ Mạc Ly, ngón tay khẽ di chuyển, nới lỏng đai lưng kia. Chiếc áo rộng thuận thể trượt xuống trên cơ thể Mạc Ly, lộ ra bờ vai trần nhẵn nhụi. Nghe lời vừa nói xong, thân thể Mạc Ly cứng đờ, lập tức vội lấy tay tóm lại chiếc áo đang có xu hướng trượt xuống. Trong lòng có chút hỗn loạn, chẳng lẽ Hàn Tử Tự đã nhìn thấu mảnh khõe của y? Mạc Ly không dám đoán bừa nữa, nhưng vẫn giả bộ bực bội: “Đừng nháo, ta...”

Cảm thấy nụ hôn của Hàn Tử Tự đặt lên sống lưng mình, khiến thân thể tê dại một hồi. Có chút sợ hãi chuyện tiếp theo sẽ đến, cơ thể Mạc Ly căng cứng.

Hàn Tử Tự làm như trừng phạt cắn nhẹ vào vai Mạc Ly, “Không cần như lâm đại địch đối với ta thế, thả lỏng một chút.”

Mạc Ly bị đau, rên nhỏ một tiếng.

Tiếng cười khàn khàn của Hàn Tử Tự truyền đến, mãi mới nói: “Ngày mai, đưa người ra ngoài giải sầu được không?” Ngón tay Mạc Ly bị Hàn Tử Tự chộp lấy đùa bỡn.

“Được thì được, nhưng người không sợ Văn Sát...”

Hàn Tử Tự ngắt lời: “Đừng có để kẻ kia làm mất vui.”

Cảm giác được trong giọng nói Hàn Tử Tự có sự tức giận, Mạc Ly nhanh chóng ngậm miệng.

Ngày hôm sau, sáng sớm Mạc Ly tỉnh lại, phát hiện đồ đạc bao phục để xuất hành đã được thu xếp ổn thỏa. Dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ, y còn chưa kịp phản ứng đã bị Hàn Tử Tự dùng chân mỏng cuộn lấy ôm lên xe ngựa.

“Nhìn người ngủ thật ngon, không đành gọi dậy, cũng trễ giờ rồi, phải mau mau khởi hành mới được.” Xe ngựa chuyển động, Hàn Tử Tự vuốt ve tấm lưng Mạc Ly: “Ngủ thêm một chút nữa đi, đường còn rất xa đó.”

Mạc Ly ngồi dậy, nói: “Không ngủ nữa, chúng ta đi đâu đây?”

Hàn Tử Tự nở nụ cười bí hiểm: “Tới nơi người sẽ biết.”

Đi đường phải một ngày một đêm, mãi khuya mới tới nơi, đoàn người lại đổi thủy lộ.

Hai ngày nay gió sóng thổi thật lớn, thuyền lắc lư khá dữ. Không quen đi thuyền nên Mạc Ly hơi say sóng, nhưng vẫn không thích dùng quả mợ chống say.

Hàn Tử Tự nhìn sắc mặt trắng bệch của Mạc Ly, thật là không nỡ, liền gọi hạ nhân mang được thiện an thần vào cho y dùng, nhìn y ngủ thiếp đi lần nữa mới an tâm.

Trên đường, Mạc Ly ngủ rất không an ổn, nếu không có Hàn Tử Tự ôm lấy, phỏng chừng vì chòng chênh sông nước sẽ khiến y lăn xuống thác.

Rốt cục cũng qua được một đêm dài, chờ Mạc Ly tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình được Hàn Tử Tự ôm ngồi trên boong thuyền cao. Ánh dương trước mặt tỏa ra thật chói mắt, Mạc Ly vô thức nép vào *** ngực Hàn Tử Tự. Hắn xoa xoa đầu y:

“Ly Nhi lưỡi biếng của ta, còn không mở mắt xem đây là đâu?” Thanh âm thư thái hoan hỉ không nên lời.

Mạc Ly mới phát hiện mình đang ở một nơi khác, ý thức nhất thời trở lại. Phóng mắt nhìn ra xa, mặt trời mùa hạ đã lên, giữa sông sóng đánh lẫn tăn từng phiến. Thủy điều lướt nhẹ trên mặt sông, mỗ cấp vài ba con cá bé. Chẳng những cỏ lau ven sông tươi tốt, ngay cả hoa sen bên bờ cũng khẽ đung đưa nở trong gió.

Đây chẳng phải cảnh đẹp tuyệt trần theo câu thơ “Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng”.

[28: Tạm dịch: Lá sen xanh biếc tiếp nối đến chân trời, hoa sen phản ánh mặt trời khoe dáng hồng đặc biệt.]

“Nơi này là...”

Mạc Ly say sóng cả đêm, đại não nhất thời chưa hồi phục, chỉ ngơ ngác nhìn mỹ cảnh hình như rất quen mà lòng thăm thẳm sốt.

“Ly Nhi, trước kia người lúc nào cũng thích ra bên bờ ngắm cảnh sông, hôm nay đổi góc độ, không nhận ra ư?”

Nghe Hàn Tử Tự nói xong, Mạc Ly thăm kinh hãi, “Lẽ nào...”

“Không sai.”

Nhìn theo hướng Hàn Tử Tự chỉ, Mạc Ly đã thấy rõ khung cảnh hết sức quen thuộc, kia là khách điểm cũ kỹ của mình bên bến đò.

Thăm lại chốn xưa, nỗi kích động của Mạc Ly thực khó có thể kìm nén.

Hàn Tử Tự hạ lệnh cho thuyền cập bờ, đỡ Mạc Ly xuống thuyền, “Người đã rời đi rất lâu, có phát hiện nơi này thay đổi không?”

Mạc Ly tham lam hít hà hương sen thơm mát nhàn nhạt trong không khí, “A? Sen? Ta nhớ trước đây không có.”

Hàn Tử Tự cười: “Thích không?”

Mạc Ly nghe xong, giật mình: “Là người cho người trồng?”

Hàn Tử Tự đáp: “Kỳ thật, đem loại sen này cho ngư dân ven bờ là được rồi, họ cũng vui vẻ làm việc, suy cho cùng tới hạ, còn có thể thu hoạch hạt sen và ngó sen, sao không làm?”

Hàn Tử Tự chivề phía một cọc gỗ cạnh bến đò, “Nếu ta nhớ không lầm, trước kia, người thích ngồi ở đó nhất?”

Tâm tư đang lơ lửng của Mạc Ly như sực tỉnh vì cái gọi là “trước kia.” Khi đó, mình đã cứu một Sứ Nô nghèo túng, dung nhan thoắt rửa, hai người lúc rồi việc ở khách điểm sẽ đến bến đò này ngắm cảnh. Chỉ là khoảng thời gian bình thản đó đã một đi không trở lại rồi. Người đang đứng bên cạnh mình đây, không bao giờ có thể làm một Sứ Nô ngày đó nữa.

Đạo qua chốn cũ, trong lòng Mạc Ly khó tránh chút cảm khái.

Hàn Tử Tự cũng không ngại y miên man suy nghĩ, dẫu sao trong đáy lòng, lúc nào hắn cũng muốn y là chính mình.

Ngồi bên bờ sông hồi lâu, Hàn Tử Tự thấy thái dương đã dần gay gắt, mới kéo Mạc Ly quay lại khách điểm. Dọc đường, chốc chốc Mạc Ly lại ngoảnh đầu lại, tựa hồ như lưu luyến cảnh trí kia.

Hàn Tử Tự cười: “Không cần phải vậy, sau này có cả đồng thời gian để ngắm mà.”

Mạc Ly không nhìn vào mắt Hàn Tử Tự, và... cũng không còn quay đầu lại.

Hai người trở lại khách điểm. Khách *** cũ nát cửa đóng chặt, tay kéo bằng sắt vốn bóng loáng do giờ loang lổ kết rỉ.

Hàn Tử Tự đi trước, thay Mạc Ly mở khóa, mở cửa. Khói mùi mốc mục loáng thoáng tỏa ra, Mạc Ly dánh chút bụi, ho khan không ngừng. Hàn Tử Tự đẩy y ra ngoài.

“Đồ ngốc, ta vào trước dọn dẹp một chút.” Dứt lời liền đi mất dạng.

Đội Hàn Tử Tự quay lại trước mặt Mạc Ly, đã thay bộ đồ thô sơ tối màu quen mắt với Mạc Ly, nhanh nhẹn dọn dẹp.

Bộ đồ đen này nguyên là bộ đồ Sứ Nô thường mặc. Bộ đồ cũ sớm không tìm lại được, còn bộ đồ hiện tại, có lẽ là Hàn Tử Tự dựa vào trí nhớ sai người làm.

Động tác của Hàn Tử Tự rất nhanh, mạng nhện bụi đất trong đại đường của khách điểm đã được dọn sạch. Ánh sáng mạnh mẽ mang theo mùi nắng rơi vào, vừa rồi hăng còn là một khách điểm tối mù, giờ đã khôi phục lại sức sống.

Mạc Ly đứng tại chỗ thở dài. Dụng tâm lương khổ của Hàn Tử Tự, y sao không biết. Nhưng mà, nhân sinh lộ chỉ có một, lúc nào cũng nhớ về quá khứ chỉ thêm sầu thêm cảm thôi.

Mạc Ly không muốn nhàn rỗi nữa, xắn tay áo lên đi vào nội đường thu dọn phòng bếp và phòng ngủ. Cũi trong sài phòng đã sớm mục không dùng được nữa, vại chứa nước cũng đã cạn. Loại việc lao động chân tay này Hàn Tử Tự không cho Mạc Ly làm, hẳn cỡi áo buộc lên lưng, tay trần dưới ánh mặt trời nấu nước chẻ củi.

Hai người yên lặng không nói, chẳng biết bận bịu đã bao lâu, sắc trời dần xuống. Bụng Mạc Ly chợt kêu lên, mới nhớ đến đã đến lúc nhóm lửa làm cơm.

Ngồi xổm trước bàn bếp cũ kỹ, Mạc Ly dọn dẹp muốn nhét chút cỏ vào cửa bếp, ai ngờ sau khi đắp cỏ xong thành linh có tiếng động nho nhỏ.

Vốn Mạc Ly tưởng là có chuột làm ổ bên trong, nhưng khi bới cỏ ra, phát hiện hóa ra là con thỏ nhỏ A Vong đã từng nuôi. Thỏ con giờ đã trưởng thành, chỉ nhờ màu lông Mạc Ly mới có thể nhận ra.

Mạc Ly còn nhớ, ngày đó mình mang A Vong đi trốn trong Dục cốc, mấy con thú non này không thể chăm sóc được, đơn giản phóng sinh tất cả. Không ngờ lâu như vậy rồi, bé con này vẫn ở lại khách điểm chờ y. Mạc Ly ôm thỏ con vào lòng, vuốt ve bộ lông mềm của nó.

Hàn Tử Tự đi vào, cười tà: “Tối nay ăn thịt thỏ?”

Mạc Ly liếc xéo Hàn Tử Tự: “Tránh sang một bên, dám động vào nó là ngươi không yên với ta đâu.”

Lời vừa xuất khẩu khiến Mạc Ly thấy không khí có chút bất thường. Hình như đã lâu lắm rồi mình không dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện.

Hàn Tử Tự ngược lại cười rất hài lòng, tóm cái tai dài của chú thỏ bé nhỏ. Thỏ duỗi thẳng chân trong tay Hàn Tử Tự.

“Này, ngươi!” Mạc Ly với tay muốn cướp lại, lại bị Hàn Tử Tự giơ cao tay lên không trả.

Hàn Tử Tự sờ sờ cằm: “Ngươi cứ yêu chiều nó, có định làm cơm không đấy?”

Mạc Ly lúc này mới nhớ mình đang ngây người trong bếp, lửa còn chưa thối lên, vôi vàng sờ mũi đi làm việc.

Sắc trời dần tối, trong phòng sáng lên ánh đèn nến. Hai người ăn những món ăn thường ngày lâu lắm không dùng, bầu không khí hòa hợp.

Đội Mạc Ly thu dọn xong, Hàn Tử Tự nói: “Nước ta đã chuẩn bị rồi, ngươi đi tắm đi, trên thuyền xe một nhọc.”

Mạc Ly gật đầu, trở về phòng. Lấy quần áo, y ngâm nước ấm trong thùng gỗ, thân thể dần thả lỏng. Trời mới biết, y có bao nhiêu tưởng niệm nơi này, nghĩ về cuộc sống vô ưu vô lự trước kia.

Không khí ở đây, tựa hồ vẫn còn ghi dấu những ngày y chung sống với Dục Lang, Cửu Nhụ, A Thổ, Tam Nương, tiếng nói cười khi đó giờ sớm không còn, hôm nay chỉ còn lại hoang tàn trống vắng.

Không nén nổi nỗi bi tư.

Mạc Ly đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy cả người bị ôm lên khỏi mặt nước. Phục hồi lại, Mạc Ly có chút lúng túng. Hàn Tử Tự ghé vào tai y nói nhỏ: “Ngâm lâu rồi, nước lạnh đi đó.”

Tiết trời rõ ràng rất nóng, Mạc Ly lại thoáng phát run. Vốn định giãy giụa đòi xuống, nhưng phát hiện không thể động đậy được. Y có chút giật mình nhìn Hàn Tử Tự.

Hàn Tử Tự nói: “Không sao, ta điểm ma huyết của ngươi, ngươi chỉ không còn sức mà thôi.” Ôm Mạc Ly đến chiếc giường đã sớm chỉnh trang lại.

[29: ma huyết: huyết gây tê.]

Mạc Ly hình như biết sắp phát sinh chuyện gì, miệng phát ra tiếng thuyết phục vô lực: “Hàn Tử Tự, ngươi không nên...”

Hàn Tử Tự trực tiếp hôn nuốt lấy lời cự tuyệt của Mạc Ly. Môi lưỡi bá đạo điên cuồng chiếm giữ khoang miệng Mạc Ly, tay Hàn Tử Tự chạy trên người y, thử đẩy lên ngọn lửa dục vọng.

Tay chân Mạc Ly không có sức, tuy không thể động đậy, nhưng xúc giác vẫn chẳng chút bị ảnh hưởng, “A... Ừm...”

Nụ hôn của Hàn Tử Tự chạy xuống rốn y, đầu lưỡi chuyển quanh. Thân thể Mạc Ly run rẩy, phần eo hơi cong lên, “Hàn Tử Tự, ngươi buông, ừm...”

“Ly Nhi, ta chỉ không muốn ngươi tự làm mình bị thương.” Thanh âm của Hàn Tử Tự ôn nhu đến nỗi vắt ra nước, nhưng trong đó lại chứa đựng sự bá đạo không để ai từ chối hẳn, “Cái gì cũng không cần quan tâm, yên tâm cảm thụ là được.”

So với Văn Sát, Hàn Tử Tự càng sẽ quan tâm đến cảm thụ của Mạc Ly khi hành phòng, cho dù là tạm thời áp chế dục vọng của mình, hẳn cũng biết trước hết phải làm Mạc Ly trầm luân đã. Môi rời xuống hạ thân Mạc Ly, Hàn Tử Tự mang theo ý cười xấu xa, khẽ liếm khí vật *** xảo đã sớm hơi ngẩng cao kia.

“A ừm...” Tiếng rên ngọt lịm không khỏi thoát ra từ miệng Mạc Ly. Y rất quẫn, lập tức cắn chặt môi dưới.

Đầu ngón tay của Hàn Tử Tự ép nhẹ mở rộng chân trong Mạc Ly, ngậm lấy khí vật của y.

“A... Không... A a...”

Nóng ướt vậy lấy khiến toàn thân Mạc Ly phỉm hồng, thanh âm chực khóc càng lúc càng phát ra vô kể từ miệng t. Kiểu sẵn sốc này kích thích quá độ khiến y không thể chống đỡ được, khoái cảm vừa xuất hiện, liền xuất ra. Dư vị lên đỉnh vẫn chưa rời khỏi Mạc Ly, nháy mắt, hậu huyết đã bị vật cứng cực đại nhét vào.

“A...” Mạc Ly phát ra tiếng rên cao. Cảm giác chock lát bị lấp đầy khiến hạ thân y co thắt một hồi, cả người phát run.

Hàn Tử Tự cắn răng, bất động trong cơ thể Mạc Ly. Bàn tay mơn trớn mái tóc còn ướt của Mạc Ly, “Sao vậy, còn chưa được ư?”

Mạc Ly bắt lực lay động trên gối, “Ồ... Đừng hỏi ta... Không được...”

Thấy khóe mắt hồng lên của Mạc Ly, Hàn Tử Tự biết y đã động tình, liền không khách khí nữa mà động vòng eo, công thành lược địa. Giải huyết đạo cho Mạc Ly, Hàn Tử Tự để đôi chân mảnh khảnh của y ôm lấy thắt lưng mình. Mỗi lần tiến nhập, Hàn Tử Tự cũng không vội vàng, trái lại rất chậm rãi, nhưng không lần nào là không vào cả căn rễ, nhẹ nhàng xuất nhập, quả thật có thể bức thánh nhân phát điên.

“A... Ừm...”

Mười ngón tay của Hàn Tử Tự và Mạc Ly đan chặt lấy nhau, có lẽ để phòng ngừa y sẽ tự làm mình bị thương như lần trước.

Mạc Ly bị Hàn Tử Tự thông thả dày vò muốn chết đi sống lại, thân thể đã qua điều giáo tự nhiên phản ứng, hậu huyết cuối cùng bất giác mà co rút từng cơn, không chịu để cự vật kia thoát ra.

Hàn Tử Tự cảm nhận thấy phản ứng của Mạc Ly, khẽ cười, “Chớ vội, Ly Nhi, ta sẽ cho ngươi...” Ngữ âm vừa thoát, va chạm dưới thân càng mãnh liệt gấp trăm lần.

“A —” Tiếng thét của Mạc Ly hòa vào tiếng thở trầm thấp của Hàn Tử Tự, âm hưởng trong lúc xác thịt va chạm càng hỗn loạn, không khí cũng nóng đến độ muốn bốc cháy.

Trán Hàn Tử Tự và mồ hôi, rơi ướt cả người Mạc Ly. Cảm nhận thấy tốc độ co rút của cự vật trong mình càng lúc càng mau, Mạc Ly biết đó là dấu hiệu sắp tiết *** của nam giới. Mạc Ly bắt lực nghẹn ngào: “Xin người, đừng bắn ở trong... A —”

Lời còn chưa dứt, dòng dịch chảy bỏng kia đã lấp đầy cơ thể.

Thân mình cao lớn của Hàn Tử Tự phục xuống trên Mạc Ly.

Mạc Ly cảm thấy cự vật vẫn còn chút động đậy, mãi hồi lâu, dòng dương *** kia mới tiết hết. Cơ thể y không thể chứa đựng quá nhiều, bạch trọc đó tràn ra từ bộ vị vẫn tiếp hợp của cả hai, trong phòng nhất thời tràn ngập mùi xạ hương nam tính.

Lệ rơi xuống, y thốt ra lời vô thức: “Ta thật bắn... Ta thật bắn...”

Hàn Tử Tự rút mình ra khỏi Mạc Ly, ngón tay nhẹ nhàng nhu thuận huyết khẩu sưng đỏ đang chưa thể khép lại. Hân hôn lấy tiếng thút thít của Mạc Ly, “Người không bắn, người sạch sẽ nhất.”

Nhìn Mạc Ly bắt lực rơi lệ, hạ phúc vừa phát tiết lại nổi nhiệt lưu, chạy loạn lên. Hân ôm lấy eo y, lần thứ hai chôn mình vào thân thể ấy, “Mùi vị của tên kia, ta sẽ rửa sạch...”

Áp Mạc Ly lên đùi, y bị nâng lên, không thể làm gì ngoài chịu đựng từng va chạm của hân, “Người là của ta, Ly Nhi, người là của ta...” Điên cuồng lặp lại những lời này, Hàn Tử Tự cơ hồ đã mất đi lý trí mà chiếm lấy người dưới thân.

Mạc Ly bị khoái cảm ùn ùn kéo tới vùi lấp. Những suy nghĩ khác, y không muốn nghĩ đến. Thế giới này rối loạn, hoàn toàn rối loạn rồi.

60. Chương 60: Thiên Diện 2

Đội tất cả những xúc cảm mạnh mẽ quay về bình yên, Hàn Tử Tự chuyển cơ thể ướt mồ hôi, muốn để Mạc Ly xuống. Vốn tưởng t đã sớm suy yếu vô lực, đột nhiên lúc này mở to hai mắt, tay giơ lên giáng một cái tát lên mặt hân.

Hàn Tử Tự có thể tránh né, nhưng hân không tránh, gương mặt tiếp nhận cái tát này, khuôn mặt lệch sang một bên. Quay đầu lại, vẻ mặt Hàn Tử Tự bình tĩnh mang theo xuân sắc như cũ nhưng phủ kín lửa giận: “Tay đau không? Còn muốn đánh thêm? Lại đây, tùy người đánh.”

Mạc Ly sinh khí đến vai cũng phát run, đột nhiên nghĩ đến toàn bộ nguy trạng trước đây của mình, hóa ra trước mặt Hàn Tử Tự chỉ là trò khôi hài, thoáng chốc thấy như một vở hài kịch đối trên gạt dưới, không khỏi lại bi ai.

Nhưng trò xô lá của y trước mặt người này vô dụng, tục ngữ nói giờ tay không tát đứa đang cười, Mạc Ly kìm lòng cuốn lấy tấm chắn, cuộn tròn thân mình. Đương lúc làm vậy, bạch trọc mà Hàn Tử Tự bắn trong cơ thể y tràn ra, hạ thân dính nhớp, Mạc Ly nhin không được rên một tiếng.

Hàn Tử Tự để Mạc Ly lặng người ngây ngốc hồi lâu, thấy y tựa hồ không phản ứng quá khích như vừa rồi, liền ôm lấy cả người y lên.

Nước nóng trong mộc dũng sớm đã được thay từ bao giờ, Hàn Tử Tự đem Mạc Ly ngồi ngâm trong đó. Mạc Ly đẩy Hàn Tử Tự, “Ta tự làm, người đi ra đi.”

Hàn Tử Tự coi như không nghe thấy, kéo tấm chắn mỏng Mạc Ly che mình ra, lấy một chiếc khăn bên cạnh dịu dàng lau cho y. Mạc Ly biết không thể chống lại hân, không biết phải làm gì khác ngoài quay lưng, không muốn nhìn cái vẻ mặt khiến người ta phát bực kia.

Tay Hàn Tử Tự lại chìm vào nước, đầu ngón tay nới lỏng hậu huyết của Mạc Ly.

“Người!” Mạc Ly giãi giụa. Cánh tay Hàn Tử Tự vòng qua nách Mạc Ly, kéo y áp sát trước ngực, áp chế phản kháng của y.

Mạc Ly rõ ràng cảm nhận được, chất lỏng lấp đầy ở sâu trong cơ thể đang chậm chạp chảy ra. Cảm giác bị sỉ nhục vô tận như thiêu đốt lý trí Mạc Ly, mười ngón tay vô thức găm vào cẳng tay Hàn Tử Tự, để lại trên đó những vết thương.

Hàn Tử Tự như không hay biết, mặc cho Mạc Ly càn quấy.

Rửa ráy một lúc lâu, hai người đều thở hồng hộc, nhưng nguyên nhân khác nhau.

Mang Mạc Ly tay chân mềm oặt từ dục dừng lên, Hàn Tử Tự đặt y lên giường mềm. Người Mạc Ly vì ngâm lâu trong nước nóng mà hồng lên, hơn nữa còn bởi ánh nhìn bùng bùng của Hàn Tử Tự, tự nhiên vậy mà co quắp lại.

Trong mắt Hàn Tử Tự, Mạc Ly tựa như con tôm con, thực khả ái. Lấy chần chùi lên cho y, Hàn Tử Tự ôm lấy Mạc Ly, để đầu y tựa lên vai mình. Cầm chiếc lược chế từ ngọc trên tay, nhẹ nhàng chải mái tóc dài đến thắt lưng cho y.

Hàn Tử Tự nói: “Ly Nhi, tóc người thật tốt, mượt mà suôn mềm, lại khác với tơ lụa, có điều hơi ngắn.”

Mạc Ly không để ý đến hắn, trầm nghĩ: ta vốn không phải người cổ đại, đàn ông hiện đại không để tóc dài, đến đây rồi mới bắt đầu nuôi tóc như đàn ông ở đây, tóc đến đây mới bắt đầu nuôi, làm sao so sánh được với những người từ bé đã nuôi tóc.

Hàn Tử Tự thấy Mạc Ly mãi vẫn không trả lời, hỏi: “Ly Nhi, muốn ngủ?”

Kỳ thật giờ vẫn còn sớm, tuy Mạc Ly bị Hàn Tử Tự lấn đi lấn lại trên giường, nhưng thần trí vẫn rất thanh tỉnh, một chút cũng không có ý nghĩ đó. Có điều y không muốn nói chuyện với hắn, dứt khoát nhắm chặt mắt.

Hàn Tử Tự vuốt ve mái tóc dài của Mạc Ly, nói: “Ly Nhi, hô hấp của người đã ngủ không giống như người. Thế nào? Cố tình phớt lờ ta?”

Buông chiếc lược ngọc xuống, Hàn Tử Tự cười xấu xa: “Cũng được, không muốn ngủ, cũng không muốn nói, vậy thì làm chút chuyện khác...”

Dứt lời, bàn tay thô từ bụng đi xuống mông Mạc Ly.

Thoáng chốc Mạc Ly như bị thiêu trên bàn đạn, “Người muốn ta nói cái gì?!” Giọng nói tràn đầy oán khí.

Hàn Tử Tự bất đắc dĩ trả lời: “Ta cũng không phải không cho người ngủ, chỉ là tóc chưa khô, ngày mai thức dậy như đầu thì sao?”

Tay Hàn Tử Tự dừng lại trên bờ vai trần của Mạc Ly, nói: “Nói gì cũng được.” Hàn Tử Tự suy nghĩ một chút, “Tỷ như nói về, quê nhà của người?”

Hàn Tử Tự đánh bừa mà trúng, chạm đúng vào tâm bệnh của Mạc Ly. Khi không y lại nhớ về thế giới mà mình đã rời xa rất lâu. Thế giới đầy mâu thuẫn tương giao xen kẽ với êm ái ấy — tuy rằng ô nhiễm nghiêm trọng, tuy rằng ngược mắt không quen ai, tuy rằng công lợi thế tục, nhưng tốt hơn rất nhiều so với tình cảnh hiện tại. Chỉ ít, y còn có thể yên ổn mà sống, không phải sao?

Bỗng nhiên nhớ tới, tiết Thanh minh sớm đã qua, mộ phần cha mẹ có lẽ không người chăm nom, không biết sẽ thế lương thế nào. Tuy cái lúc y hạ táng cha mẹ đã nộp phí trông nom cho quản lý nghĩa trang mười năm, nhưng nghĩ đến mười năm sau hợp đồng không còn hiệu lực, sẽ không ai tiếp tục nộp phí, di cốt cha mẹ sẽ bị xem là không người nhận mà xử lý theo điều khoản, nghĩ nhiều năm sau nữa,白骨 cốt sẽ phải nằm nơi đồng hoang, có thể sẽ bị hỏa thiêu... Mạc Ly thành linh run rẩy, nước mắt trào ra mãnh liệt.

Hàn Tử Tự thấy y không được bình thường, cũng không biết mình đã làm gì khiến Mạc Ly như vậy, nhất thời luống cuống. Bàn tay lớn dịu dàng mơn trớn lưng Mạc Ly, đau lòng nhìn dáng người đang co giật rất mạnh kia.

“Ly Nhi, rốt cuộc là sao vậy?”

Tâm tình Mạc Ly suy sụp, trong khoảnh khắc không cần biết người trước mặt là ai, chỉ thất thần ôm chặt lấy, như lênh đênh trên biển bất được khối gỗ, thì ào:

“Ta muốn về nhà, ta muốn về nhà... Nhưng ta không thể trở về, không trở về được...Cha mẹ ta làm sao bây giờ, bọn họ làm sao bây giờ...?”Lệ bi thương rơi xuống cánh tay Hàn Tử Tự, ẩn chứa trong đó biết bao đau xót uất ức.

Hàn Tử Tự nhú mày: “Ly Nhi, người làm sao vậy, cha mẹ người không phải đã sớm qua đời?”Nghĩ lại, Hàn Tử Tự lại nói: “Nếu người nhớ họ, ta có thể đưa người đến phần mộ họ, người không cần...”

Mạc Ly lắc đầu: “Không thấy bọn họ đâu, ta căn bản không thể quay về...”

Hàn Tử Tự lại nói: “Tức là rất xa, không thể đến được chỗ đó.”

Tay Mạc Ly run rẩy: “Người không hiểu, người căn bản không biết.”

Hàn Tử Tự nắm lấy cổ tay Mạc Ly: “Vậy người nói đi, nói cho đến khi ta hiểu mới thôi.”

Mạc Ly cười lạnh: “Hàn Tử Tự, dù võ công của người có lợi hại đến đâu, cũng không phải cái gì cũng làm được. Người có biết ở thế giới của ta, chỉ cần ngồi trên một loại phương tiện, là có thể đi từBiện Kinh đến Lĩnh Nam, hơn nữa chỉ trong vòng nửa canh giờ không? Người có biết có bao nhiêu vũ khí lợi hại, một quả bom rơi xuống là có thể san bằng một thành phố? Người tin hay không thì tùy, căn bản đó là một thế giới người không thể tưởng tượng đến.”

Hàn Tử Tự lấy làm ngạc nhiên nói: “Từ nhỏ ta đã theo sư phụ du lịch đại giang nam bắc, thật đúng chưa từng nghe đến nơi nào như vậy...”

Mạc Ly kiềm lòng lại, buồn bã nói: “Ta không thể nói với người, thực sự là phí công lắm.”

Hàn Tử Tự nắm lấy tay Mạc Ly, hôn vào lòng bàn tay y, “Ly Nhi, ta thật cao hứng, người nguyện ý bày tỏ nỗi lòng với ta là tốt rồi.”

Mạc Ly bị sự nhu tình của Hàn Tử Tự tấn công, cứng đờ lại, không biết nên đáp lại thế nào.

Hàn Tử Tự lau nước mắt trên khuôn mặt Mạc Ly, rồi hạ một dấu hồng môi lên cổ y, cười: “Ly Nhi, ta biết người nhất định sẽ nghĩ luẩn quẩn chuyện đêm nay.Kỳ thật, vui vẻ hay bực bội đều do người quyết định.”

Ngón cái và ngón trỏ khẽ vân vê nhũ thủ của Mạc Ly, y ngo ngoáy không ra, mà thân thể còn thành thực phản ứng thật mất thể diện.

“Thật ra thân thể người rất thích, cũng sớm quen với chuyện này rồi, người đơn giản để ta chăm sóc người thìngười sẽ không đâm đầu vào ngõ cụt nữa.”

Mạc Ly biết là vô lực với ngôn ngữ vô sỉ đổi trắng thay đen này của Hàn Tử Tự. Tuy sớm hiểu mình trước kia chỉ diễn trò hoán bình, phòng chừng có thể kéo dài thời gian mà thôi, bị Hàn Tử Tự nuốt vào bụng chỉ là điều sớm muộn, nhưng y không ngờ, lại nhanh như vậy bị chén sạch. Thế mà Mạc Ly một chút cũng không hề sợ hãi. Nam nhân cười vô hại như mưa thuận gió hòa này, lòng dạ và tâm kế rốt cuộc đã đến trình độ nào? Vô luận mình có giảo hoạt xảo trá ra sao, trước sau cũng không thể tránh khỏi đôi mắt hắn.

Khiến kẻ khác kinh ngạc nhất, chính là sau khi vỡ lở, Mạc Ly không bị lẳng nhục như khi Văn Sát nổi giận. Hàn Tử Tự cũng không lộ trần biểu hiện ôn hòa giả dối của y, chẳng những mục đích đạt được, còn khiến Mạc Ly như thẹn với lương tâm không thẳng lưng lên được.

Nghĩ hết thấy mình lại bị kẻ khác nắm trong tay, Mạc Ly lần nữa thở dài thương xót, bất kể cả đời ở đâu, cá lớn nuốt cá bé chung quy vĩnh viễn không đổi.

Hàn Tử Tự sờ sờ mái tóc Mạc Ly, phần lớn đã khô. Dịu dàng hỏi: “Ly Nhi, muốn ngủ chưa? Nếu như chưa muốn, ta lại‘hầu hạ’ người thêm vài lần nữa cũng không vấn đề...”

Còn chưa nói xong, đôi mắt Mạc Ly đã nhanh chóng nhắm lại.

Hàn Tử Tự cười phá lên.

Mạc Ly thắm ảo não muốn lao đến cạp vào mũi hắn!

“Được rồi được rồi, không trêu người nữa.”Tiếng cười dừng lại, Hàn Tử Tự ôm lấy Mạc Ly vào lòng.Cánh tay hắn siết rất chặt, thân thể y dính sát lấy hắn, căn bản không thể tránh né.

Tư thế có chút kỳ quặc, Mạc Ly giật giật, thoáng điều chỉnh một chút. Hàn Tử Tự hôn lên gương mặt y, không có chút tình sắc gì, “Có người ở đây thật tốt, Ly Nhi...”

Trái tim Mạc Ly nhất thời ngừng đập. Cũng không biết người này lúc nào nói thật, lúc nào nói dối...

Mà thôi, xin miễn, thật thật giả giả cái gì, với y bây giờ mà nói, có ý nghĩa gì sao? Vì thế, ý thức Mạc Ly dần dần mơ hồ.

61. Chương 61: Thiên Diện 3

Ở lại khách điểm mất mấy ngày, chung quy là bởi công việc ngập người, Hàn Tử Tự không thể không quyết định lên đường ly khai.

Mạc Ly vẫn luôn hy vọng có thể được tiếp tục ở lại khách điểm, cho dù chỉ một mình y cũng được. Nhưng lời đã ra đến mép, vẫn vô luận thốt lên. Là vậy, trước đừng nói tới chuyện Hàn Tử Tự chẳng có chút ý định thả người, cho dù một ngày nào đó Hàn Tử Tự đột nhiên chấp mạch muốn buông tay, lập tức sẽ đến phiên Văn Sát tìm tới cửa, Mạc Ly có thể làm gì chứ?

Nhiều lời vô ích, lúc Hàn Tử Tự để y thu thập hành trang trở về, Mạc Ly không có ý kiến, thu xếp một chút là xong. Vừa mới ra khỏi cửa, hình như Mạc Ly nhớ tới chuyện gì, bảo Hàn Tử Tự chờ một chút. Quay người lại, Mạc Ly tìm bút mực, viết cho ông chủ khách điểm rách nát này, cũng chính là ông lão còng cổ quái một phong thư.

Trong thư không nhắc tới Hàn Tử Tự và Văn Sát, chỉ phiên phiên rằng mình có việc phải xa nhà, để nếu một ngày ông lão trở về không thấy người cũng sẽ không lo lắng.

Sau khi để lại thư, Mạc Ly mới đi ra cửa với Hàn Tử Tự.

Ánh mắt Hàn Tử Tự nhìn Mạc Ly nhu hòa đến vật được ra nước. Lấy tay vuốt ve mái tóc Mạc Ly: “Ly Nhi, người vẫn như thế, lúc nào cũng nghĩ cho người khác.”

Mạc Ly cười cười: “Kỳ thật thế này cũng chẳng tốt lắm đâu, lúc nào cũng bị người ta khi dễ, ta ngược lại chỉ mong được như người.”

Hàn Tử Tự nói: “Làm người như ta cũng có nỗi khổ, không thể quang minh chính đại làm những gì mình muốn.”

Niệm lại lời Hàn Tử Tự vừa thốt ra, Mạc Ly đại khái cũng nhận thấy tư vị trong đó, nên yim lặng.

Trở lại biệt uyển ở Thiên Đạo môn, Hàn Tử Tự lập tức bị đồng công việc chất như núi bao phủ.

Đầu tiên mỗi phân đường đều muốn gặp hần tấu trình các đại sự, chờ hần giải quyết dứt khoát, sau đó là vô số thiệp mời từ các anh hùng cùng yển hội muốn hần tới dự, người giang hồ nể mặt nể mũi, thế nên không thể tùy tiện tìm ai đi bừa thay được.

Với tư cách là phó thủ của Hàn Tử Tự, Vô Thượng phân đà chủ khổ sở chống đỡ sớm đã than khổ không ngừng, thả chim bồ câu truyền thư mắng vốn xong mới lết xác về.

Mặc dù năng lực của Hàn Tử Tự rất tốt, làm việc năng suất, muốn tiêu hóa hết mấy chuyện này cũng phải cần thời gian.

Sau khi Mạc Ly trở lại biệt uyển, trái lại thoải mái không ít, tối thiểu cũng không bị Hàn Tử Tự *** lực dồi dào lão luyện quần lấy ép lên giường ngày ngày. Nhưng với Hàn Tử Tự lại là phiên muộn cực điểm.

Quan hệ giữa hần và Mạc Ly thật vất vả mới có dấu hiệu chuyển biến tốt, thợ rèn còn mình bạch đạo lý muốn rèn đao phải rèn lúc nóng, nếu như bởi vì chút công vụ mà để trái tim người kia vắng vẻ, thật sự là chuyện lợi bất cập hại. Vì vậy nhất trí chỉ bận bịu đến giờ cơm tối, thời gian sau đó Hàn Tử Tự sẽ quay về biệt uyển với Mạc Ly như trước. Thực sự toàn chuyện khó phân thân nổi, nhưng vẫn dứt khoát mang về phòng, vừa ở bên Mạc Ly vừa xử lý. Cho nên, thường thường Mạc Ly không ngủ liền giấc khi tỉnh lại, vẫn thấy đèn trên bàn còn sáng.

Vốn có vẻ như hai người gió êm sóng lặng, nhưng lại chợt xảy ra một chuyện, vô cớ mà thổi lên một cơn sóng to gió lớn. Chuyện này, lại chẳng không liên quan đến kẻ thù không đội trời chung của Thiên Đạo Môn — Nhất Ngôn đường.

Đêm khuya hôm ấy, Hàn Tử Tự rút cuộc cũng đã xử lý xong hết công việc chất đống, đứng dậy khỏi ghế, vươn vai vãn cốt. Đi tới bên giường, nhìn dáng vẻ say ngủ của Mạc Ly. Hàn Tử Tự còn nhớ, trước khi Mạc Ly đi ngủ, mình rõ ràng còn đắp cho y cái chăn mỏng. Cớ mà có lẽ khí trời nóng bức, tới giờ này, chăn đệm gì cũng bị Mạc Ly đập bay.

Đôi chân thon dài lộ ra khỏi chiếc áo lụa trắng rộng, chần xốc cả lên. Đai lưng vốn vẫn quấn trên lưng, không biết vì sao lại lỏng lẻo, hai vạt áo mở rộng lộ xương quai xanh.

Mạc Ly mặc dù gầy, nhưng xương quai xanh lại vô cùng mê người. Dưới ánh nền thoáng chập chờn, rõ ràng chỉ là một con người hít thở bình yên, vậy mà càng lúc càng toát ra vẻ ngọt ngào *** té.

Hàn Tử Tự vì công việc bề bộn mà nhiều ngày cấm dục, hiện tại vừa thấy quang cảnh lơ đãng trước mặt khiến dục vọng đáng xấu hổ vẫn luôn kiềm nén nẩy sinh, lửa nhen vào bốc triệt để từ đầu tới chân.

Đối với tư vị của Mạc Ly, kỳ thực từ lần đầu hai người trải nghiệm, Hàn Tử Tự liền có cảm giác thực tủy tri vị.

[30: thực tủy tri vị: ăn một lần liền muốn tiếp lần 2, lần 3,... hay dùng với nghĩa không tốt.]

Kỳ thật, bởi vì hắn có duyên, tu luyện được Vô Tương Tâm kinh gốc từ nội kinh Thiếu Lâm Mật Tông, chuộng thuần dương cương, cho nên từ trước đến nay luôn đàm bạc với ***. Trước kia từng cùng sư phụ ngao du khắp nơi, để phá tà công tử dục ma trận, lấy hấp thụ nhân *** khí mà tu luyện của Hồng Liên yêu môn, hắn đã từng bị đám nam nữ diêm dúa lèo loẹt đó dùng ma công quẩn lấy. Nhưng dù có rơi vào hoàn cảnh như thế, tâm hắn vẫn sáng như gương, hạ thủ ngoan tuyệt, trảm những kẻ tuyệt mỹ đó không lưu tình, có thể thấy định lực là mạnh, gần như không giống người thường.

Thế mà tất cả những gì bản thân từng tri nhận qua, sau khi gặp Mạc Ly thì sụp đổ hoàn toàn. Vốn tưởng mấy ngày triển miên ở khách điểm, dục vọng của mình đối với y có thể được pha loãng bớt, không ngờ trái lại càng áp chế, ý nghĩ muốn chiếm giữ lại càng kêu gào mãnh liệt.

Tuy biết Mạc Ly sẽ tức giận, nhưng Hàn Tử Tự lúc này đã cứng lên rồi, không thể cò kè thêm được nữa.

Mò vào thân thể Mạc Ly bên trong cấm bị, lại càng kéo rộng vạt áo y ra. Bàn tay lướt qua nơi mẫn cảm của y, dễ dàng dấy lên hỏa diễm.

Mạc Ly đang mơ màng ngủ, bị người ta trêu đùa như thế, thần trí tuy là kháng nghị, nhưng thân thể lại là hưởng thụ.

Khi Hàn Tử Tự lật úp Mạc Ly lại, khi ngón tay hắn co rút trong cơ thể y, Mạc Ly tuy mắt vẫn chưa mở, nhưng cẳng chân đã mở ra rồi, mà ngón chân không tự chủ được cũng co lại.

Nhiệt độ thân thể cao đến khác thường, thân thể kia dưới sự dụ dỗ thuần thực của Hàn Tử Tự mềm nhũn ra, lồi vào ngọt ngào khe khấp mở, dường như đang phát ra tín hiệu mời gọi.

Đầu Hàn Tử Tự bốc lên, lấy tay nâng vòng eo Mạc Ly, làm y quỳ gối trên nệm thấp, nhất cử liên công kích từ phía sau.

Thình lình bị lấp đầy, Mạc Ly rên đau một tiếng, hai tay chống trên gối mềm, mười ngón găm vào gối lụa, chịu đựng sự xô xuyên phía sau. Có mấy lần, vì tay Mạc Ly không còn lực, làm mình suýt nữa đụng vào đầu giường. Hoàn hảo Hàn Tử Tự chú ý tới, cánh tay dài ôm lấy, mới đỡ được y. Bất quá Hàn Tử Tự chưa từng thử tư thế này nên rất thỏa mãn. Trước kia chưa từng chọn tư thế mạnh bạo, không phải vì Hàn Tử Tự không thích, mà hoàn toàn xuất phát từ yêu cầu phải săn sóc cùng cảm hóa Mạc Ly.

Hôm nay được đền bù như nguyện, Hàn Tử Tự càng không khống chế được, hạ thân càng lúc càng mãnh liệt.

Mạc Ly thần trí mơ hồ, bị động đến có phần quên hết mọi sự, tiếng rên rỉ ngày thường muốn giữ lại, đêm nay xem ra ít nhiều cũng hậm hực, hoàn toàn để mặc.

Tiếng rên mê người kích thích hoạt động của Hàn Tử Tự. Tiếng rên rí và tiếng thở gấp dung hòa vào nhau, nhất thời cả hai đều không cách nào tự kiềm chế.

Sát nhập đến ranh giới, Hàn Tử Tự thúc mạnh một cái, liền tiết hết dương *** vào trong cơ thể Mạc Ly.

Bạch quang lóe lên trong đầu Mạc Ly, y sợ hãi gọi một tiếng. Cái tên này, khiến dục hải vốn đang bao lấy hai người như bị tạt phủ đầu một chậu nước lạnh, quả thật lạnh đến thấu tâm can.

Cái tên mà Mạc Ly gọi, không phải là một cái tên lạ, chính là Văn Sát.

Lúc này, dù Mạc Ly có trì hoãn đến mấy, cũng lập tức ý thức được mình vừa mới thốt ra cái gì, cơn buồn ngủ lập tức chẳng thấy tăm hơi. Thân thể Hàn Tử Tự phía sau rõ ràng cứng ngắc dính lấy mình, ôn nhiệt vẫn hằm hập như trước, nhưng khoảnh khắc đó tựa hồ đột ngột chuyển thành một ngọn băng sơn.

Thật ra đối với việc này, chẳng thể trách Mạc Ly.

Phải biết rằng, thời gian Mạc Ly ngây ngốc trong Vô Xá cốc là rất dài, thân thể sớm đã bị lừa vào một công thức. Tư thế mạnh bạo của Văn Sát, lúc nào phòng sự cũng có rất nhiều mê thích cổ quái, trong đó có một thứ, chính là thích buộc Mạc Ly phải gọi tên mình, nếu không gọi, hậu quả có thể không lường trước được.

Mạc Ly trước kia tại cốc để phối hợp với kế hoạch của Hàn Tử Tự, phần lớn thời gian là giả vờ ngoan ngoãn nghe theo Văn Sát, kệ hần vuốt ve.

Dần dà, hình thái phòng sự này tạo nên một thói quen.

Đêm nay của Hàn Tử Tự, vốn Mạc Ly thần trí mơ hồ, hơn nữa còn là từ phía sau, khiến y không nhìn ra ai thì thôi, còn cả thái độ chẳng hề ôn nhu như trước, cách thức cũng bá đạo điên cuồng, tự đứng lại giống hệt Văn Sát. Mạc Ly phản xạ không điều kiện, theo thói quen gọi tên hần ta.

Đây chẳng qua chỉ là ký ức của cơ thể, hoàn toàn không phải ý nghĩ chủ quan. Cảm thấy cự vật phía sau mềm xuống rút khỏi thân thể mình, rõ ràng tức giận.

Mạc Ly bị đau, nhưng cắn môi không dám lên tiếng. Trong đầu đấu tranh muốn giải thích với Hàn Tử Tự một phen, nhưng lại nghĩ Hàn Tử Tự biết rõ cảnh ngộ của y tại Vô Xá cốc, chuyện thối rửa giữa mình và Văn Sát trước kia khó có thể mở miệng, cuối cùng vẫn là không nhổ được cái rễ cắm sâu trong lòng Hàn Tử Tự.

Giải thích ngược lại chỉ là che giấu mà thôi.

Nhưng khi Mạc Ly quay đầu lại, thấy Hàn Tử Tự dùng khăn ướt vệ sinh cho mình, lại bị đôi con ngươi mang theo mâu thuẫn giữa ôn nhu thương tiếc cùng chút giận hờn đâm chọc. Mạc Ly đành phải mở miệng.

“Hàn Tử Tự, thật ra ta...”

Đáng tiếc chưa nói xong, đã bị Hàn Tử Tự ngắt lời, “Không cần phải nói, ta hiểu.”

Hàn Tử Tự tiếp tục động tác lau chùi, ánh mắt không biết có phải vô tình hay không, tránh né tầm nhìn của Mạc Ly.

Mạc Ly lộ vẻ thê lương: “Người thật sự hiểu ư?”

Y cùng Văn Sát, hay y cùng với Hàn Tử Tự, mọi thứ đều rối rắm phức tạp đến khó nghĩ. Có đôi khi, ngay cả chính y cũng không rõ là thế nào.

Hàn Tử Tự không đáp, chỉ ôm lấy Mạc Ly vào lòng. Đêm đó, Hàn Tử Tự không mở miệng nói chuyện nữa.

62. Chương 62: Thiên Diện 4

Sau sự kiện Ô Long kia, không biết có nên nói rằng là trùng hợp, vận khí quá tệ hay là các nhân sĩ cố tình làm vậy, mọi phân đã ở các nơi của Thiên Đạo môn đều bị người của Nhất Ngôn đường quấy rầy, gây tổn thất. Đặc biệt là các lộ tiêu cực dưới cờ của Thiên Đạo môn là bị tổn thất nhiều nhất.

[31: tiêu cực: nơi chuyên nhận đi chuyển đồ, tương tự bưu điện.]

Vậy mục đích của Nhất Ngôn đường hiển nhiên không phải là cướp tiêu, mà là hủy đi tài vật làm người bị thương rồi chuồn, rõ ràng là đang gây cản trở cho Thiên Đạo môn. Tuy rằng doanh sinh ở tiêu cục không phải là mạch máu của Thiên Đạo môn, nhưng tiêu hao nhiều nhân lực như vậy, huynh đệ dựa vào đó để sinh nhai cũng rất nhiều.

Tiêu cục bất ổn, sau đó là nhân tâm dao động.

Phân đà các nơi tẩu trình kẻ khổ nường nượp kéo đến, tin đồn bên cạnh Hàn Tử Tự lập tức nổi lên bốn phía. Thế này cũng không có gì là kỳ quái.

Nói tiêu cục tiếp phiêu vồn là một chuyện cơ mật nội bộ, nếu như xuất hiện vấn đề trên đường áp phiêu, đó sẽ là chuyện khác. Nhưng hiện tại các tiêu cục ở khắp mọi nơi đều bị tập kích không ngoại lệ, như vậy giải thích rằng trách nhiệm làm lộ tin tức không phải tại từng phân đà.

Mà người duy nhất ở Thiên Đạo môn có thể biết rõ đường áp phiêu của từng tiêu cục khắp mọi nơi, chỉ có một mình môn chủ Hàn Tử Tự.

Bất quá vô lâm đều biết Hàn Tử Tự và Văn Sát đang trong tình trạng thủy hỏa bất dung, thế nên tự nhiên sẽ cho rằng, bên cạnh Hàn Tử Tự có nội gián của Văn Sát. Mà những áp phiêu lộ, chính là bị trộm từ tay Hàn Tử Tự, chuyển cho Nhất Ngôn đường.

Vậy nội gián kia là ai?

Mọi người dù chưa nói ra miệng, nhưng cứ trông những ánh mắt luôn cố ý vô tình nhìn về phía phòng ngủ của Hàn Tử Tự. Nơi ấy, ngoại trừ Hàn Tử Tự, còn có Mạc Ly.

Nói Mạc Ly hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc với những tín thư cơ mật của Thiên Đạo môn thì cũng không hẳn hoàn toàn như vậy. Dù sao cũng đã rất nhiều ngày, Hàn Tử Tự có thói quen mang văn kiện khẩn về phòng ngủ phê duyệt, Mạc Ly có trốn cũng không thoát hiểm nghi. Cứ như vậy, Hàn Tử Tự cũng chỉ có thể lấy công việc để tạm duy trì trầm mặc, lấy việc công làm trọng.

Lúc đầu, sự tồn tại của Mạc Ly khiến Hàn Tử Tự phải cực lực che giấu. Nhưng cái ngày xảy ra trận chiến tại Thanh Phong nhai, huynh đệ tổn hại cũng đáng kể, những người nhà của những huynh đệ bị tử thương đó, mỗi lần nhìn thấy Mạc Ly đều trợn mắt lên đầy oán khí.

Thoạt tiên, vì sợ quyền uy của Hàn Tử Tự tại Thiên Đạo môn, người muốn khai đao tiết hận với Mạc Ly chỉ có thể miễn cưỡng mà đem ác khẩu với Nhất Ngôn đường nuốt xuống. Vừa hay lần này xuất hiện một sự kiện như thế, hơn nữa còn trùng hợp đúng lúc Mạc Ly xuất hiện ở Thiên Đạo môn không lâu, đầu óc lại bị kích động lẫn nữa.

Cho dù không có căn cứ chứng minh chuyện Mạc Ly phản bội Thiên Đạo môn hay không, nhưng cái mà mọi người gọi là “tam nhân thành hổ, chúng khẩu lịch kim”, nhiều người cùng nói, người xác thật đương nhiên càng nhiều.

[32: tam nhân thành hổ, chúng khẩu lịch kim: ba người thì thành hổ, nhiều cái mồm ném vào kim loại, ý chỉ việc đánh hội đồng.]

Hàn Tử Tự đối mặt với lời đồn vẫn bất vi sở động như cũ, thậm chí chuyện ta ta cứ làm, đem những con dấu có tín hàm tuyệt mật ấn giám của Thiên Đạo môn về phòng ngủ, tựa hồ không biết hai chữ “tị hiểm” viết thế nào.

Mọi người đối với từng hành vi của vị môn chủ luôn sâu xa khó lường này không giải thích được, tuy thế mà chẳng có ai có can đảm nhảy ra làm trò đâm chọc công khai. Nhưng ngay cả như vậy, vì Mạc Ly không có phản ứng gì, cơn tức giận Hàn Tử Tự nhiều ngày nhằn nhịn cũng đến lúc bạo phát.

Đáng lẽ, trải qua sự tình lần trước, Mạc Ly đang ở cao trào lại gọi tên Văn Sát, trái bom trong lòng Hàn Tử Tự chôn xuống không sâu, cho dù nét mặt hẳn lúc nào cũng duy trì một vẻ bình yên. Nhưng khi đêm số ngày, Mạc Ly đối với chuyện Hàn Tử Tự tận lực lãnh đạm và xa cách cũng chẳng mấy may để tâm, vẫn hờ hững chuyện mình mình làm như trước, cũng không có ý niệm vấn hồi.

Kỳ thật Hàn Tử Tự và Văn Sát, tuy tính tính hai người khác biệt, nhưng trên vài phương diện lại giống hệt nhau.

Bọn họ thân ở địa vị cao, tính khí ngạo mạn, đều yêu cầu Mạc Ly yêu thương sủng ái mình họ.

Nếu Văn Sát mất hứng, đương nhiên có biện pháp làm người ta phải đối xử tốt với hắn. Giống như trước kia tại Thanh Vũ các, Văn Sát để Mạc Ly thoát sạch y phục lại đá đổ chậu than, kỳ thật chỉ muốn Mạc Ly chủ động ôm ấp mà thôi.

Tác phong hành sự của Hàn Tử Tự và Văn Sát bất đồng, Hàn Tử Tự thích cách thức thay đổi một cách vô tri kiểu này. Sự cương quyết của hắn, thường mang theo kiểu ôn nhu giả tưởng, giống như rơi vào tơ nhện, rõ ràng mềm mại, mà lại khiến người ta không thể giãy thoát. Nhưng mà, chuyện lần này lại vượt quá tầm tay hắn.

Sự tức giận của hắn, Mạc Ly rõ ràng biết, nhưng nếu hắn không bức y thì vĩnh viễn không chiếm được sự chủ động kia. Dần dà, sự nhẫn nại của Hàn Tử Tự cũng đã bị mài trợn nhẵn.

Đẩy cửa buồng ngủ, Hàn Tử Tự thấy Mạc Ly đang dựa vào ghế, lật xem vài trang sách về dược lý. Cổ văn thâm thúy, khiến y phải nhăn mày lại. Biết Hàn Tử Tự đẩy cửa bước vào, y ngay cả ngẩng đầu cũng không, vẫn tiếp tục an tĩnh mà lật trang sách mang theo hương mực nhàn nhạt.

Bỗng nhiên, cuốn sách bị giật lấy, Mạc Ly giật mình, lúc này mới ngẩng lên. Quyển sách bị Hàn Tử Tự quăng đi. Sách rơi xuống đất, trang giấy bị gió lật loạt soạt.

Mạc Ly ngồi thẳng người, không nói gì, chỉ dùng đôi con ngươi trong sáng nhìn Hàn Tử Tự.

Hàn Tử Tự thần sắc phức tạp nhìn Mạc Ly hồi lâu mới hỏi: “Những chuyện đó, có phải do người làm không?”

Mạc Ly dù suốt ngày ngồi trong phòng, nhưng lỗ tai không điếc. Bọn hạ nhân thì thảo cái gì y đều nghe thấy, huống chi chuyện nội gián trong Thiên Đạo môn từ lâu đã tanh bành, nếu không phải y thân ẩn cư nơi biệt uyển, lại có Hàn Tử Tự che chở, phỏng chừng sớm bị những môn đồ căm phẫn kia kéo đi thiên đạo vạn quả răn đe nhỉ?

Hai người đều diện vô biểu tình, cứng ngắc một hồi, Mạc Ly hạ mắt, chằm chằm nhìn mũi giấy nhọn của mình. Họa tiết câu hoa *** tế mờ mờ trên đôi cằm hài có quy luật mà nhẹ nhàng chạm vào nhau, không hề phát ra tiếng động.

Mãi một lúc, Mạc Ly mới ngẩng mặt, cười đến mức xán lạn, cười đến mức vân đạm phong khinh, “Như vậy, người cho là thế? Người cảm thấy là ta làm sao?”

Một câu phản vấn, khiến củ khoai phồng tay bị vút lại cho Hàn Tử Tự.

Hàn Tử Tự trầm giọng: “Người cũng biết, gần đây Vô Thượng cố tình thay đổi áp phiêu lộ của phân đà, người của Nhất Ngôn đường quả nhiên dính mai phục của chúng ta, tiêu không bị cướp, nhưng tổn hại thì nặng nề.”

Mạc Ly tức cười: “Chuyện này, liên quan đến ta?”

Hàn Tử Tự lấy một tín hàm trong phòng ngủ ra, “Đây là phong mật báo lệch lạc, già trẻ Thiên Đạo môn, ngoại trừ ta, cũng chỉ có người là thấy được.”

Mạc Ly vừa nghe, nụ cười trên mặt càng thêm hoan hỉ.

Hàn Tử Tự nhìn dáng điệu của Mạc Ly, sắc mặt càng âm trầm. Mãi đến khi thấy bản thân cười đã đủ, Mạc Ly vỗ vỗ vùng ngực đang phát đau, mở miệng: “Hàn Tử Tự, thật ra người là người hiểu rõ nhất so với bất kỳ ai, chuyện này ta không thể làm được. Với mưu trí của người, sao lại tin cái mảnh khốe gấp lửa bỏ tay người thấp hèn này?”

Mạc Ly đứng dậy, bước vài bước đến gần Hàn Tử Tự, “Người rốt cuộc muốn ta nói gì nào? Hay là phải hỏi, người muốn ta phủ định cái gì?”

Mạc Ly lúc này, vô hình lại khiến người ta có cảm giác nhân tâm bị nhìn thấu.

Hàn Tử Tự trầm mặc.

Mạc Ly tiếp tục: “Người muốn ta phủ định Văn Sát? Phải không? Người muốn ta tự nói với người, rằng ta ngoài hận Văn Sát, không còn gì nữa, đúng không?”

Mạc Ly cười lạnh một tiếng, “Người thấy có khả năng không?”

Xoay lưng lại, Mạc Ly nói: “Hàn Tử Tự, cho dù người có thể xóa đi quãng thời gian ta phải trải qua trong Vô Xá cốc, nhưng, người có thể xóa đi A Vong ngày đó không? Không ngờ Hàn Tử Tự người, hôm nay lại vì một A Vong tâm trí bảy tuổi mà mất phong độ!”

Thanh âm Mạc Ly thoáng trào phúng, “Người đã hỏi, ta cũng sẽ mở hết cửa ra cho người minh bạch. Không sai, không có khả năng, cả đời này ta không thể quên A Vong. Đúng, giống như người nghĩ vậy, kỳ thật hấn chính là Văn Sát, Văn Sát chính là hấn. Ấn tượng Văn Sát để lại trong ta, sớm đã xuất hiện từ ngày A Vong được sinh ra, người muốn quên đi cái gì chứ? Có thể lau đi là được sao?!”

Mạc Ly tuy mỉm cười, nhưng từng chữ từng chữ là khóc ra máu. Chung quy y vẫn là không thể vứt bỏ những ngày tháng bình yên tốt đẹp chung sống với A Vong, quên không được đứa trẻ ngây thơ ấy, quên không được thiên tính vốn thuần lương ấm áp ấy của hấn.

Cho nên, Thanh Phong nhai ngày đó, nếu không phải bởi binh khí Hàn Tử Tự bị nứt gãy mà suýt nữa mệnh tang dưới tay Văn Sát, Mạc Ly cũng sẽ không nhẫn tâm đâm một nhát sau lưng Văn Sát.

Có lẽ tàn nhẫn thế nào với Văn Sát, Mạc Ly sao có thể không quan tâm đến việc hạ thủ thì A Vong sẽ chết chứ?

Thế đây, vốn có thể đâm cây trâm vào tim Văn Sát, thủ pháp của một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc đã giúp Mạc Ly tránh đi những chỗ hiểm trên người Văn Sát, mà chính xác để lại vết thương trên lưng hấn.

Còn phản ứng kịch liệt của Văn Sát sau khi bị thương, có thực cũng không phải bởi vết thương không đáng kể, mà chẳng qua là do Mạc Ly phản bội thôi sao?

Nhìn ánh mắt căm phẫn Văn Sát nhìn mình, trong sâu thẳm Mạc Ly, ai mà biết được thế nào?

Giọng điệu cự tuyệt như đinh đóng cột, Mạc Ly mảy may không để vào mắt Hàn Tử Tự đang nổi đầy gân xanh đưa tay ra sau lưng.

Cái gì mà “Tri ngã giả vị ngã tâm ưu, bất tri ngã giả vị ngã hà cầu”, Hàn Tử Tự không thể lý giải được, Mạc Ly ngoài vô cớ thờ dài, còn có thể làm gì.

[33: Tri ngã giả vị ngã tâm ưu, bất tri ngã giả vị ngã hà cầu: Dịch nghĩa – “Người hiểu ta thì cho rằng trong lòng ta có muện phiền, người không hiểu ta thì cho rằng ta đứng ở vị trí này còn mong ước gì nữa.” Câu này nằm trong Kinh Thi. (wp Lục Hoa)]

Thật ra nếu Hàn Tử Tự tự hỏi lại, hấn sẽ hiểu, thời gian hấn ở cùng với Mạc Ly, cũng không ai có thể xóa bỏ. Không sai, Hàn Tử Tự quả thực vô pháp xóa bỏ sự tồn tại của A Vong và Văn Sát, nhưng Văn Sát cũng có thể xóa bỏ được đoạn quá khứ tương tri tương hứa giữa Sửu Nô và Mạc Ly?

[34: tương tri tương hứa: thân nhau hiểu nhau.]

Đừng nói đến thực sự Mạc Ly đã từng động chân tình với Hàn Tử Tự; luận về thứ tự, Hàn Tử Tự cũng không hề thiệt thòi.

Đáng tiếc, Hàn Tử Tự xưa nay lãnh tính, khi đối mặt với Mạc Ly, liền giống hệt Văn Sát kia, thất thường nhiều lắm, ngoại lệ nhiều lắm.

Mạc Ly hít một hơi thật sâu, quay lại: “Hàn Tử Tự, những thăng trầm chúng ta đã từng trải qua khi đó, dù sao cũng không thể quay lại. Ta với người lúc đó đều thiếu tin tưởng nhau, mà người đối với quá khứ của ta cứ canh cánh trong lòng, miễn cưỡng thế này thì có ý nghĩa gì?”

Sẽ chỉ dày vò nhau, không thể chung sống được mà thôi.

Đôi mắt Mạc Ly nhìn Hàn Tử Tự, “Người nên buông tay đi.”

Lời này của Mạc Ly, từng chữ từng chữ đâm vào mạch thần kinh nhạy cảm của Hàn Tử Tự. Vốn tưởng Hàn Tử Tự sẽ vì nó là nổ bùng lên, nhưng khi y nhìn vào ánh mắt hắn, từ giận dữ dần chuyển về yên ả, tiếp đó là không thấy chút dao động tâm tình nào, sau đó tự đứng rùng mình.

Hàn Tử Tự đến gần Mạc Ly, khoe miệng nhếch thành nụ cười nhạt.

Mạc Ly tự ý thức được có gì đó, thân thể vô cớ căng ra.

Hàn Tử Tự cởi nút thắt mái tóc Mạc Ly, khiến những sợi tóc kia buông tản mạn xuống ngực xỏa dài sau lưng. Ngón tay thon dài đan qua mái tóc đen, Hàn Tử Tự chớp mắt, tựa hồ đang cảm thụ xúc cảm nơi đầu ngón tay, “Ly Nhi, người sai rồi.”

Hàn Tử Tự cúi mình thật thấp, thì thầm bên tai Mạc Ly, “Muốn xóa đi một người trong lòng, không phải không có khả năng.”

Hơi thở nóng bỏng phả bên tai, khiến thân thể Mạc Ly hơi run lên, “Chẳng qua trước kia ta sợ làm người bị đau, không muốn người chịu khổ mà thôi...”

Hàn Tử Tự chỉnh lại vạt áo hơi xộc xệch của Mạc Ly, “Nhưng hôm nay xem ra, cho dù không bỏ được, cũng phải bỏ.”

Mạc Ly vừa định mở miệng, nhưng chứng kiến một dao của Hàn Tử Tự bổ xuống, cắt đứt phía sau gáy mình.

Trước mắt Mạc Ly tối sầm, ý thức mất đi, yếu ớt ngã vào lòng Hàn Tử Tự.

63. Chương 63: Chiếm Đoạt 1

Đến lúc Mạc Ly tỉnh lại, y nhìn quanh bốn phía, cảnh tượng xung quanh khiến y nghi ngờ mình vẫn đang ở trong mộng. Mãi đến khi y nhéo mạnh một cái vào đùi mới xác thực rằng, mình đang tỉnh. Nhưng mà, xung quanh là một mảng đen kịt. Mạc Ly cho dù có đưa tay ra trước mặt cũng không nhìn thấy bất luận cái gì.

Rốt cục thì đây là đâu mà tối đến nỗi không nhìn được cả năm ngón tay, hay là hai mắt đã mù? Mạc Ly không biết. Y chốc lát không đoán ra Hàn Tử Tự tính toán điều gì, chỉ có thể tự mò mẫm muốn biết đây suy cho cùng là một nơi thế nào. Nhưng vừa muốn di chuyển hai chân, lại nghe thấy những âm thanh lạnh lẽo. Mò tới cổ chân mình mới phát hiện, bị bao bởi một lớp da cứng, cơ hồ có một dải xích sắt thô không chế y trong một phạm vi hẹp. Y ở một nơi có giường, có chăn, có nước và đồ ăn dùng trong khoảng một ngày, đương nhiên cũng có một vài thứ tối thiểu khác để sinh hoạt.

Thế nhưng quá tối, quá an tĩnh, cho nên ngay cả không khí cũng đông cứng lại, Mạc Ly cảm thấy mình đang ở trong một màn tử khí.

Mạc Ly gọi mấy cái tên của vài nha hoàn thường ngày hầu hạ mình, không ai đáp lại.

Nếu là lúc thường, dù không cần Mạc Ly phải tự mình lên tiếng, chỉ cần chúng nha hoàn nghe thấy tiếng động trong phòng, liền chủ động thỉnh an.

Thế này xem ra, bản thân có gọi đến phá hòng cũng không ai có phản ứng.

Mạc Ly cẩn rằng, y nhất định phải tĩnh tâm suy xét vấn đề một chút.

Hàn Tử Tự làm vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Mạc Ly bỗng nhiên nghĩ đến một câu nói, trước khi mình bị Hàn Tử Tự đánh ngất, câu nói kia.

“Muốn xóa đi một người trong lòng, không phải không có khả năng.”

...

Liên hệ đến tình cảnh bây giờ, Mạc Ly không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Nhớ lại hồi học y tại trường đại học, từng học qua môn tâm lý học. Đó là một môn học cực kỳ thú vị, sinh viên đến nghe giảng đông nghịt, Mạc Ly mỗi lần đi học phải đến từ rất sớm mới có thể chiếm được chỗ, bằng không sẽ phải đứng để nghe giảng.

Thầy giáo tóc hoa râm từng đứng trước bọn họ giới thiệu “Thí nghiệm mất cảm giác” nổi tiếng.

“Cái gọi là mất cảm giác, chính là chỉ trạng thái đặc thù khi cơ thể đoạn tuyệt cao độ với mọi kích thích từ môi trường bên ngoài. Cơ thể bị vây trong tình trạng này, thanh âm kích thích, ánh sáng kích thích, xúc giác kích thích từ bên ngoài đều bị bài trừ. Vài ngày sau, cơ thể sinh ra hiện tượng bệnh lý tâm lý...”

Mạc Ly cố nhớ lại bài học từ rất lâu trước kia, thực nghiệm mà giáo sư đã giới thiệu.

Theo phân tích đến nghiên cứu nguyên lý bệnh biến, từ quá trình biến đổi đến kết quả cuối cùng. Ấn tượng đã vô cùng mờ nhạt, Mạc Ly chỉ có thể hồi tưởng đại khái.

Theo trí nhớ, Mạc Ly thỉnh thoảng mở lớn hai mắt.

Lẽ nào, Hàn Tử Tự ở thời cổ đại phải cách văn minh nhân loại ít nhất cả trăm năm, sớm đã hiểu nguyên lý tâm lý học này có thể tổn hại ghê gớm đến nhân tâm?

Mạc Ly trấn đở mồ hôi lạnh.

Không gian kín mít vậy, ngăn cách tất cả mọi tia sáng, chỉ còn lại hắc ám vô biên.

Bóng tối này khiến người ta không thể nhận ra giới hạn không gian, kéo theo đó càng khiến cho cảm giác sợ hãi lớn lên.

Dù vẫn có đủ không khí để thở, nhưng không cảm giác nổi không khí vào từ đâu. Bốn phía vô cùng tĩnh lặng, ngay cả tiếng côn trùng thường ngày bất kỳ lúc nào cũng có thể nghe thấy đều không có.

Sắp xếp dày công như vậy, có thể thấy đây không phải là nơi xây tạm để giam cầm người ta, mà có lẽ đã tồn tại từ trước rồi, là chỗ bí mật chuyên dùng tâm trí để phá hoại con người.

Mạc Ly tuy so với người khác thì biết rõ dụng ý của Hàn Tử Tự. Tuy y bình tĩnh lại kiên cường hơn người, nhưng với kiểm soát mất cảm giác này, mọi thứ chỉ dừng ở mức lý thuyết. Trước đây y chưa từng nghĩ mình sẽ trở thành “đối tượng thí nghiệm”.

Trong bóng tối kiềm nén nhân tâm, không có thị giác, thính giác và xúc giác phân tán lực chú ý, tâm trí Mạc Ly vô cùng tập trung để suy nghĩ.

Mạc Ly biết, mình càng nghĩ nhiều, tốc độ bệnh biến sẽ càng nhanh. Nhưng y không thể làm chủ suy nghĩ của mình nữa.

Thời gian đầu, Mạc Ly dựa vào cảm giác đói và số lần ăn cơm để suy tính thời gian trôi qua. Mỗi phút mỗi giây y đều cẩn thận từng li từng tí chú ý những tiếng động trong phòng.

Mạc Ly nghĩ, nếu như biết được vào lúc nào cơm nước sẽ được đưa đến cho mình, ít nhiều cũng có thể tiếp xúc với bên ngoài được một chút.

Nhưng khoảng chừng ba ngày sau, Mạc Ly tuyệt vọng.

Người đưa cơm nước cho y, tựa như biết thời gian y mơ màng ngủ, mất đi ý thức trong ngắn ngủi, sẽ lặng lẽ tiếp tế vào bên trong phòng giam.

Mạc Ly không tìm được quy luật, đương nhiên chỉ có thể ngậy ngốc bên trong tấm tối.

Y bắt đầu dùng tất cả các biện pháp để giết thời gian.

Y thử hồi tưởng lại những chuyện tốt đẹp.

Nhớ tới niềm hạnh phúc vô ưu ngày thơ ấu. Nghiêm phụ từ mẫu, bóng dáng nhỏ nhắn của y dật bồng trên bãi cỏ xanh tươi vui vẻ chạy nhảy. Bỗng nhiên không cẩn thận ngã một cái, làm đầu gối bị rách, mẹ vội vàng yêu thương thổi thổi cho y, cha tuy không nói gì, nhưng ánh mắt tràn đầy quan tâm.

Y lại nhớ về thời gian còn học y tại trường đại học, áp lực bài vở thật nặng nề, sinh viên bên cạnh kêu than không ngớt, mọi người bao giờ cũng tập trung lại trước ngày thi học diễn cuồng tưng mãnh liệt cả đêm, sau đó khi kết thúc kỳ thi rồi liền đến hàng ăn uống khoái hoạt một phen.

Sau đó là cuộc sống khi làm việc tại bệnh viện, tuy có nhiều chuyện lục đục đấm đá nhìn mãi cũng quen, nhưng đã có viện trưởng từái lúc nào cũng chiếu cố y. Mặc dù là mình gây sự cố khi thay màng mắt cho một đứa trẻ nghèo, sau chuyện đó ông lão tóc hoa râm kia đã mang theo y, buông hết tất cả cao ngạo sĩ diện, từng lần lại từng lần không ngại phiền toái mà đi đến chỗ người bị hại đang bất bình kia nhận lỗi, chỉ xin người ta có thể dàn xếp, chỉ xin đẩy có thể được bảo toàn.

...

Những hồi ức quá mức trân quý quá mức tốt đẹp, thế cho nên sau khi Mạc Ly bất cẩn rơi vào thế giới này, cũng không dám tùy tiện nhớ tới.

Đây vốn là những hồi ức tử huyệt.

Bởi vì quyền luyện càng nhiều, y càng vô pháp thoát khỏi vũng lầy tưởng niệm.

Đặc biệt là khi gặp Hàn Tử Tự và Văn Sát, những thương tổn phản bội và vô tình lần lượt đến, càng khiến Mạc Ly hoài niệm nơi xa kia, vốn là thế giới thuộc về chính mình.

Y rất muốn về nhà.

Rất muốn rất muốn.

Nơi này có nhà của Dược Lang, có nhà của Trình Cửu Nhụ, có nhà của Tam Nương, có nhà của A Thổ...

Nhưng mà không phải là nơi trở về của y.

Y đã từng khờ dại cho rằng, Sứ Nô trầm mặc kiệm lời sẽ là món quà đẹp nhất trong cuộc sống nhạt nhẽo này, nhưng sự phản bội tàn khốc lại khiến thể xác lẫn *** thần y tổn thương, thậm chí còn khiến y đóng chặt cánh cửa tâm hồn không cho ai bước vào.

Y cũng đã từng ngây ngốc thầm nghĩ, A Vong khờ khạo ngây thơ ấy, không còn chút bụng dạ tâm kế nào, sẽ luôn ở bên cạnh mình, không rời đi đâu. Nhưng Văn Sát khát máu lại đập nát tâm nguyện nhỏ bé như viên thủy *** lóe ra ánh sáng lưu ly ấy.

Cho nên Mạc Ly ngây người ở trong phòng tối đen kịt này năm ngày, chuyện không muốn hồi tưởng về hai người bọn họ đều hồi tưởng lại tất.

Tiềm thức Mạc Ly chống cự.

Y sợ — sợ mình chốc lát sẽ như vạn thảo nước ào ào tuôn ra, sau đó sẽ vạn kiếp bất phục.

Cơn khủng hoảng to lớn, theo sự tĩnh lặng của thời gian, càng lúc càng như một hắc động không đáy, dần dần cảm rễ, từng chút từng chút chiếm đoạt lý trí người ta.

Mạc Ly bắt đầu không phân biệt được mình đã bị nhốt ở đây mấy ngày, y ở trong căn phòng tối này, đã ngây người trọn bảy ngày.

Quá khứ không muốn nghĩ tới kia, đã lặp lại trong đầu Mạc Ly vô số lần.

Mãi đến khi thân thể phát ra sự kháng nghị.

Khi y lần nữa nhớ tới cha mẹ, lần nữa nhớ tới thời học đại học, bắt đầu nôn mửa kịch liệt. Hai tay Mạc Ly chống bên giường, xiềng xích gông cùm khiến y chỉ có thể dựa vào cạnh giường. Nôn ra cả tì vị và dịch ruột, Mạc Ly hơi tàn nằm phục trên đất, những cơn sốc ngăn đi qua, mất ý thức.

Khi y tỉnh lại, uế vật đã bị yên lặng dọn dẹp, ngay cả chút mùi cũng không lưu lại. Vì vậy, Mạc Ly bắt đầu có ảo giác.

Y bắt đầu giả vờ những người đã từng gặp, đứng trên lập trường của từng con người hư ảo, một mình diễn lại toàn bộ những chuyện mình đã trải qua trong Vô Xá cốc.

Huyết nhục tung tóe giữa Hình đường.

Vết roi lằn ngang dọc trên lưng Dược Lang.

Tiếng gào thét của một người bị chặt đứt tay tại yển hội.

Nụ cười giả tạo khiến kẻ khác buồn nôn của Vương Chấn khi cầm hộp gấm.

...

“A —”Mạc Ly ôm lấy đầu mình, hét lên thảm thiết.Y biết mình đã đứng trên vách núi.Y cảm thấy, đang bất giác nhớ lại những hành vi ác liệt gây ra cho Văn Sát.

Trong não y, đang buộc y quên đi Văn Sát, quên đi cái chuyện thống khổ kia, để y sớm có thể thoát khỏi cái ***g giam đó.

“A Vong...A Vong...”Giống như tiếng rên rỉ của thiên nga gãy chết.Với loại giày vò này, Mạc Ly đã từng nghĩ đến việc không cần sống tiếp nữa.

Nhưng nếu tự vẫn, Hàn Tử Tự có nguyện ý che chở cho Được Lang và Trình Cửu Nhụ không? Có dưới cơn giận đem hành tung của hai người nói cho Văn Sát không?

Mạc Ly không dám muốn nữa.

Thân thể thậm chí đến cả tâm hồn đều như bị nung nấu trên lửa.Sự chú ý của y càng ngày càng tan rã, càng ngày càng mong manh.

Mọi thứ trong đầu đều bị xáo trộn, có cái bị vứt bỏ, có cái bị lặp đi lặp lại.

Nhưng mà, y không muốn bị Hàn Tử Tự cải tạo, y không muốn!

Mạc Ly gơ cổ tay, hung dữ cắn một cái, xé da.Đau đớn đến tận xương tủy khiến thần trí duy nhất của y tỉnh táo lại một lần nữa.

Mùi máu khiến y biết, y không thể chống cự lâu hơn.

Vì vậy ngay lúc Mạc Ly bắt đầu làm ra hành vi tự hại mình, có người xuất hiện.

Trong căn phòng hắc ám cuối cùng cũng xuất hiện tiếng động rất khẽ.

Khi Mạc Ly phản ứng lại, y thấy, Hàn Tử Tự đang cầm một viên dạ minh châu có ánh sáng nhạt, chậm rãi đi đến.

Hàn Tử Tự chỉ từ xa liếc Mạc Ly một cái, không nói gì, đứng lại ở gian phòng chưa đến một phút. Mạc Ly một lần nữa cho rằng, người trước mắt mình là ảo giác.

Nhưng khi Hàn Tử Tự xoay người muốn ly khai, Mạc Ly lại kinh hoàng.

Y giãy giụa muốn thoát khỏi thứ đang ràng buộc tứ chi. Y chỉ muốn chạy lại xem một chút, xem người kia rốt cuộc có phải người thật hay không.

Thế nhưng xích sắt không cho y bất kỳ cơ hội nào.

Cho nên, Hàn Tử Tự vẫn rời đi. Mang theo ánh sáng yếu ớt nhưng lại là thứ độc nhất vô nhị.

Thân thể Mạc Ly run rẩy mãnh liệt.

Y khao khát ánh sáng kia, y khát khao nghe được âm thanh, y mong ngóng gặp một người tương tự, y thậm chí ao ước Hàn Tử Tự đụng vào y!

Vì vậy Mạc Ly từ chỗ chỉ hồi tưởng và tưởng tượng, trở thành mong ngóng.

Y chờ mong sự xuất hiện của Hàn Tử Tự.

Y chưa phát hiện ra, mình đang khát vọng một người.

Vô luận là thân thể, hay là tâm lý.

Quả nhiên một thời gian rất lâu sau, Hàn Tử Tự lại mang theo viên dạ minh châu nhỏ nhoi xuất hiện.

Mạc Ly thấy hấn, liền như phát điên gọi tên hấn.

Khuôn mặt Hàn Tử Tự không nhìn ra biểu tình gì.Hấn chỉ nghe Mạc Ly gọi đến đứt cả hơi, cũng không phản ứng, cũng không đến gần.

Hơn mười ngày sau, Mạc Ly khóc.

Y cũng không thêm chú ý đến cái gọi là tôn nghiêm nữa, y chỉ ti tiện khóc lóc. Y cúi lên giường, khóc lóc van xin Hàn Tử Tự ở lại chốc lát, có thể nói một câu với y. Nói câu gì cũng được.

Nhưng lần này Hàn Tử Tự vô cùng bền chí, đến lúc đi, một khắc cũng không chần chừ.

Vì thế toàn bộ sinh mệnh của Mạc Ly dường như chỉ còn một việc — chờ đợi Hàn Tử Tự xuất hiện.

Y cảm thấy tất cả những tâm phúc của mình đều bị đẩy ra, chỉ còn Hàn Tử Tự bên cạnh phát ra chút ánh sáng ấm áp lơ mơ, bổ sung vào nơi trống rỗng kia.

Lại mấy ngày nữa, Mạc Ly không khóc không cầu xin Hàn Tử Tự nữa.

Y chỉ cười nhạt với người kia, sau đó nói: “Người đã đến rồi.”

Khi y lộ ra phản ứng như vậy, Hàn Tử Tự thái độ khác thường tiến về phía y.

Thân hình cường tráng chân thực như vậy, khoảng cách giữa hai người gần tới nỗi nghe được cả nhịp tim, thậm chí tiếng thở, Mạc Ly đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Hàn Tử Tự đứng bên cạnh mình, đưa tay là có thể đụng!

Lúc này Mạc Ly muốn đụng vào người trước mặt, nhưng y lại sợ hết thảy chỉ là huyền ảnh, y sợ nếu đụng vào dù chỉ một chút, ánh sáng kia sẽ tiêu thất không thể tìm lại được.

Hồi lâu, vài phút đồng hồ liền, Mạc Ly thấy Hàn Tử Tự thở dài một tiếng, thấy hắn xoay người muốn đi.

“Đừng, người đừng đi!” Mạc Ly quỳ lên, ôm siết lấy ánh sáng trước mặt, “Hàn Tử Tự, ta xin người, đừng đi, đừng đi...”

Đôi tay Mạc Ly siết rất chặt, khiến cho chính y cũng thấy đau.

Nhưng y không thể thuyết phục mình buông tay, cho dù người y ôm đây, chính là kẻ đầu sỏ đem nhốt y vào căn phòng tối này.

Y khẩn thiết muốn cảm thụ mạch đập cơ thể, y muốn cảm nhận nhiệt độ cơ thể con người, y muốn thông qua sự tham khảo này để xác thực mình vẫn còn tồn tại.

Mạc Ly điên cuồng kéo xé y phục Hàn Tử Tự.

Y thậm chí còn đẩy Hàn Tử Tự ngã xuống giường, thoát hết y vật dư thừa, xoắn chân ngồi lên nam nhân kia, để bộ vị đã lâu không nhận hoan du của mình đột nhiên nuốt lấy cự vật kia.

Máu tươi tràn khỏi bộ vị mập hợp giữa hai người, Mạc Ly lại chẳng thấy thống khổ chút nào. Bởi vì trong cơ thể mình, thực sự cảm nhận thấy ôn độ của người khác.

Y đóng đưa, như nhược liễu bị gió thu lay động, không chút liềm sỉ muốn nhiều nữa. Đến khi mệt mỏi đến độ không thể nhúc nhích nổi nữa, Mạc Ly hỗn hển phục xuống trên thân nam nhân.

Hàn Tử Tự nói chuyện. Giọng nói vẫn trầm thấp mà khàn khàn như vậy. Ngón tay thô ráp lướt qua sống lưng trần của Mạc Ly, “Ly Nhi, người so với tưởng tượng của ta kiên cường hơn nhiều lắm, người có biết mình đã ngây ngốc ở đây bao lâu không?”

Mạc Ly ngơ ngác tựa đầu vào trước ngực Hàn Tử Tự, như không nghe thấy Hàn Tử Tự nói gì, cũng không phản ứng.

“Một tháng rồi, đằng đằng một tháng rồi. Khi ta còn bé, cũng đã ngây ngốc ở đây chừng một tháng.”

Cảm thấy người đang nằm trên mình chấn động, Hàn Tử Tự cười: “Đại khái là còn rất nhỏ, ta cũng không nhớ lúc đó được mấy tuổi.”

Không quản Mạc Ly có nghe hay không, Hàn Tử Tự vẫn thì thào kể chuyện, “Người nhốt ta, chính là mẫu thân của ta. A, kỳ thật, bà cũng không phải là mẫu thân của ta. Ta là do thị thiếp của phụ thân sinh ra, bà ta sống được vài năm rồi chết. Mẫu thân cố gắng nhiều năm, thủy chung vô sở xuất, chỉ phi thường muốn

một đứa con, để có thể nuôi dưỡng thành người thừa kế Thiên Đạo môn sau này. Vì vậy trong nhiều hài tử, bà chọn ta.

Bà vô cùng tốt với ta. Nhưng mà bà nói, Tử Tự, cả đời này con chỉ có thể có ta làm mẹ.

Ta nói với bà: ‘Mẹ con không phải người.’

Mẫu thân lúc đó cười thật ngọt ngào, bà nói, rất nhanh sẽ phải thôi. Vì thế ta ngây ngốc trong hắc phòng này một tháng.

Đến lúc ta đi ra, cả thể xác và *** thân đều nói cho ta rằng, ta chỉ có một mẫu thân, chính là nữ nhân đó.

Ly Nhi, người đã rõ chưa?”

Vẫn thấy Mạc Ly si ngốc ngờ ngạc nhiên đến sững sờ kia, Hàn Tử Tự nâng cằm y lên, để y nhìn vào đôi mắt mình.

“Ly Nhi, Ly Nhi, tự nói cho ta biết. Nói cho ta biết, người đã rõ rồi.” Giọng nói ôn nhu pha lẫn điềm mỹ thủy tửu kịch độc, biết rằng uống xong sẽ mất mạng, nhưng vô thì vô khắc tẩn ra lực hấp dẫn chết người.

Mạc Ly ngơ ngác nhìn khuôn mặt Hàn Tử Tự hồi lâu, sau đó cúi đầu, nhìn vết thương do cắn xé trên cổ tay. Sau đó, Mạc Ly gật đầu.

Phút chốc, Hàn Tử Tự mỉm cười.

Bởi vì khoảnh khắc đó, hắn thấy mình đã thắng Mạc Ly. Bất quá đáng tiếc, không lâu sau, Mạc Ly lại lắc đầu.

Hàn Tử Tự nhíu mày: “Ly Nhi, người có ý gì?”

Mạc Ly ngơ ngác đáp lại: “Không có...”

“Không có gì?”

Con mắt vẫn không còn tiêu cự như trước, Mạc Ly giống một con rối gỗ, chỉ máy móc nói ra những lời trong miệng, “Người không quên mẹ người, cho nên, ta cũng không quên...”

Sắc mặt Hàn Tử Tự nhất thời âm mù đến phát sợ.

Mạc Ly lần nữa lắc đầu, “Ta không phải người.”

Mạc Ly nghiêng đầu suy nghĩ, cười đến ngu ngốc, “Cho nên, ta không lừa người.”

Hàn Tử Tự cắn chặt răng, trán nổi đầy gân xanh.

Mạc Ly vô thức cúi đầu đếm ngón tay mình, đếm một cái, liền nói một câu “Ta không lừa người”.

Ta không lừa người...

Hàn Tử Tự bỗng nhiên đứng lên, phá hết tất cả những đồ vật xung quanh.

Không nói thêm lời thừa, mang theo một thân giận dữ, cầm phần rời đi. Đến khi quay lại nơi hắc ám, lần nữa kéo Mạc Ly đang yên lặng đến khủng bố kia.

Mạc Ly lại bắt đầu đếm tay, chilà, câu nói đã khác.

“Ta không quên.”

“Ta không quên.”

...

64. Chương 64: Chiếm Đoạt 2

Với sự lựa chọn mà Hàn Tử Tự đưa ra, giữa “theo” và “không theo”, Mạc Ly không do dự đưa ra quyết định.

Y chọn phương án thứ ba.

Y chọn tiếp tục ở lại trong phòng tối này, với hy vọng sẽ được cứu thoát.

Cho dù y đã từng hoài nghi nhân tính, nhưng lúc này, y lại tin tưởng chắc chắn vào nhân tính.

Vì vậy chờ đợi thật lâu, đến lúc Mạc Ly tưởng rằng mình đã không thể chống cự nổi nữa, cánh cửa nặng nề khép căn phòng tối đã được mở ra.

Tia sáng vô cùng chói mắt chiếu vào, khiến Mạc Ly không thể mở mắt được. Nhưng đã lâu lắm rồi không được cảm nhận ánh sáng ấm áp, cho nên dù hai mắt có bỏng đến nỗi lệ chảy ròng, cũng không muốn nhắm lại.

Bên trong căn phòng thật hỗn loạn.

Một đám người đứng trước giường Mạc Ly, rút đao kiếm ra, đám người thần sắc nghiêm nghị tùy tiện xông xáo giằng co.

Mạc Ly chưa khôi phục thần trí đang gián đoạn nên không hiểu nổi nội dung cuộc đối thoại giữa họ.

“Hiện tại môn chủ ra ngoài dự tiệc chưa về, việc xử trí thế nào với người này, xin thỉnh bốn vị trưởng lão chờ môn chủ trở về hẵng quyết định.”

Dứt lời, tức khắc mấy giọng nói mang vẻ trầm ổn trải đời quát lên: “Vô sỉ. Tiểu bối các ngươi có tư cách gì ngăn ta thi hành môn quy?!”

“Nhưng môn chủ có lệnh, người này chỉ một mình ngài mới có quyền xử trí!”

Song phương giường cung bật kiếm, bầu không khí căng thẳng tựa một khắc sau sẽ xảy ra xung đột.

Mãi một lúc, thanh âm già dặn lại vang lên: “Hàn Tử Tự thân là môn chủ, nhưng một mình cấm tù kẻ này, cá nhân tư dục bao che mầm mống gây nguy hại cho Thiên Đạo môn!”

“Vì những huynh đệ oan tử, hôm nay vô luận thế nào ta cũng phải mang kẻ này đi thẩm vấn!”

Tiếp đó lại một phen rối loạn.

Mạc Ly mơ hồ bên trong, cảm thấy tứ chi đau đớn một trận, nguyên lại có người dùng vũ khí chặt đứt thiết liên. Mạc Ly giống như hàng hóa bị người khiêng trên vai, quanh co nhiều đường, cuối cùng cũng rời khỏi cái nơi với y mà nói như địa ngục ấy.

Mạc Ly co rúm lại trong góc nhà giam. Đây thực sự cũng không phải là chỗ tốt, Mạc Ly dùng ánh mắt đã đại ra nhìn xung quanh.

Song mộc chế, còn lại ba mặt đều là tường đá, trong không khí tản ra mùi hôi mốc. Trên tường cỏ mọc thành đồng, một đám tiểu trùng bay loạn lung tung. Tầm mắt có thể chứng kiến thính phòng rộng rãi bên ngoài song chắn, có một cái cọc thập tự, có đủ các loại hình cụ.

Trên biển hiệu trung tâm phòng lớn kia, có ba chữ “Chính Hành đường”. Nét chữ mạnh mẽ hữu lực, nhưng dù có là như vậy, cũng vô pháp xua đi hàn khí u ám nơi đây.

Mạc Ly đưa tay, để một con ve nhỏ đậu lên đầu ngón tay. Ve nhỏ vung vẩy, đập đập đôi cánh mỏng.

“Ngươi lại bay à? Được rồi...” Mạc Ly buông tay, để ve nhỏ kia bay đi.

Trên đầu y rất cao, có một cửa sổ thông khí lấy ánh sáng. Mạc Ly chỉ vào cửa sổ, nói với ve con: “Cửa ra ở kia mà! Bay nhanh đi, đừng gây người ở đây...”

Đáng tiếc đám trùng chẳng hề cảm kích, vẫn một mực bên cạnh quấy rối Mạc Ly.

Bên ngoài song sắt, sức hấp dẫn của “tự do” gì đó, với những tiểu sinh linh này lại chẳng hề có ý nghĩa. Nhưng đối với y, là một giấc mộng xa xăm vô cùng.

Mạc Ly thở dài, nói: “Cũng tốt, có các ngươi cùng ta...”

Mạc Ly là bị Thiên Đạo môn môn hạ tứ đại trưởng lão có địa vị ngay sau môn chủ Hàn Tử Tự dẫn ra từ phòng tối. Hàn Tử Tự lúc này, nguyên nhân chính là do công vụ phải đến Lạc Vân trang của tây nam Kỳ Môn sơn rất xa. May mà bốn vị trưởng lão, mặc dù không còn nghi ngờ gì nữa chuyện Mạc Ly là nội gián của Nhất Ngôn đường, nhưng dù sao bốn vị này cũng là lão tiền bối đức cao vọng trọng trong Thiên Đạo môn, làm việc phải có chứng cứ xác thực, bằng không coi mạng người như cỏ rác sẽ làm dơ bản thanh danh của chính đạo Thiên Đạo môn.

Bốn vị trước đó cũng từng thử thăm vấn Mạc Ly vài lần, nhưng thấy nam tử tầm thường gầy yếu này vì bị nhốt trong phòng tối một thời gian dài, thần trí lơ lửng bất định, không có cách nào nói chuyện được như với người bình thường. Nhìn tình trạng của Mạc Ly, nếu như tra tấn, phỏng chừng chứng cứ còn không lấy được, người đã bị đánh chết rồi.

Bốn vị trưởng lão rơi vào đường cùng, trước hết tạm thời đành phải nhốt Mạc Ly tại Chính Hành đường, đợi thần trí y khôi phục một chút sẽ thăm vấn tiếp.

Mạc Ly bị mang đi là một chuyện vô cùng trọng yếu, còn hơn cả bữa tiệc tại Lạc Vân trang. Khi Hàn Tử Tự vừa nhận được tin từ bồ câu, liền lập tức khởi hành hồi trình.

Đợi đến lúc bốn vị trưởng lão thu được tin tức, Hàn Tử Tự còn lại một ngày đường. Nhất định Hàn Tử Tự phải trở về trước khi sự tình bị tra ra chân tướng.

Bốn vị trưởng lão đưa Mạc Ly ra khỏi lao.

Mạc Ly bị trói trên cái cọc chữ thập.

Thượng trưởng lão một thân hắc y, trầm giọng: “Chúng ta nhận được mật báo, nói người chính là gian tế do Nhất Ngôn đường phái tới, người phủ nhận?”

Mạc Ly ngây người trong Chính Hành đường vài ngày, thần trí dần dần cũng đã quay lại, tuy rằng vẫn còn trì độn, nhưng có thể nghe hiểu người khác nói gì.

Y nghiêng đầu: “Nhất Ngôn đường? Hi hi, là một loại đường đúng không? Ăn có ngon không?”

“Vô sỉ!”

Xích trưởng lão một thân hồng y cả giận: “Không được giả ngây nữa, người biết gì thì mau nói ra, không thì đừng trách chúng ta không khách khí!”

Mạc Ly chớp mắt, tựa hồ không để mắt tới lời uy hiếp của Xích trưởng lão, trái lại chuyển tầm mắt xuống dưới chân mình, dùng mũi chân gầy gầy vụn gỗ rơi xuống.

Bạch trưởng lão giơ tay ngăn Xích trưởng lão nóng nảy lại, vuốt vuốt bộ râu dài hoa râm: “Nếu người không nói, chúng ta sẽ đem người lại cho môn chủ xử trí. Người vẫn muốn bị nhốt vào phòng tối kia sao?”

Mạc Ly vừa nghe đến phòng tối, lập tức khựng hoảng ngẩng đầu lên. Y lắc lắc đầu, thân thể run lên, “Đừng! Đừng tống ta về đó, ta không muốn đến đó, ta không muốn bị nhốt...”

Bạch trưởng lão kia thấy mưu kế của mình thành công, nét mặt hiện lên vẻ đắc ý, “Vậy người nói cho chúng ta biết, người và Nhất Ngôn đường đường chủ Văn Sát rốt cục là có quan hệ gì?”

Ánh mắt Mạc Ly để lộ sự rối ren, y mơ hồ như nỗ lực hồi tưởng gì đó, “Văn Sát?”

Bạch trưởng lão biết tâm trí Mạc Ly bị hao tổn, cường cầu là không thể, liền mềm giọng nhẫn nại khơi dụ. Qua nhiều lời nhắc nhở, sắc mặt Mạc Ly như mới bình tĩnh.

“Văn Sát, à...” Mạc Ly ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Hắn bảo ta trộm một vật, ta liền trộm cho hắn.”

Bốn kẻ trưởng lão vui mừng quá đổi. Đây thực rõ là đập phá thiết hài vô mịch xử! Lúc trước bọn họ còn lo Mạc Ly sẽ mạnh miệng không nhận tội, hiện tại lo lắng đó dư thừa rồi.

[35: đập phá thiết hài vô mịch xử: dịch nghĩa – đi mòn thiết hài tìm không thấy, vô tình bắt được chẳng tổn công. Nghĩa là nỗ lực cố gắng làm một việc mà không được, rồi lại đạt được kết quả một cách vô tình.]

“Hắn bảo người trộm vật gì?”

Mạc Ly chep miệng một cái, hồi lâu sau, nhú mào: “Ta không nhớ rõ...”

Tử trưởng lão một thân tử y suy nghĩ một chút, cầm lấy một tờ giấy trên hình án hỏi: “Có phải vật này không? Đây là một bức thư, ngươi biết không?”

Mạc Ly thấy tờ giấy trắng kia, lập tức gật đầu: “Đúng, đúng, chính là nó, bên trên có rất nhiều chữ đen đen!”

Nghe câu này, Thương trưởng lão đứng đầu phần nô đập bàn đứng dậy, “Họa khởi tiêu tường! Quả là họa khởi tiêu tường!”

[36: họa khởi tiêu tường: họa từ trong nhà.]

Ba vị còn lại cũng hòa theo: “Không ngờ Hàn môn chủ trước đến nay giữ mình trong sạch, vậy mà lại vì một nam sủng diện mạo xấu xí thế này mất chừng mực!”

“Thật là sỉ nhục cho Thiên Đạo môn, nổi bất hạnh của Thiên Đạo môn!”

Đương lúc bốn vị lập tức thương nghị phải xử trí Mạc Ly thế nào và làm sao để buộc tội Hàn Tử Tự, bên ngoài Chính Hành đường đột nhiên truyền đến tiếng sát phạt khiến người ta phải hoảng sợ.

Xích trưởng lão nhú mào: “Là kẻ nào không biết sống chết, dám tới đây phá rối, để ta và lão Tử ra ngoài xem sao.”

Vừa dứt câu thì tiếng hò hét ngoài cửa càng ác liệt.

Thương trưởng lão biết chuyện rất không ổn, gật đầu, để Xích trưởng lão và Tử trưởng lão ra ngoài kiểm tra. Xoay người lại, Thương trưởng lão nói với Mạc Ly: “Tuy biết ngươi cũng là người đáng thương, nhưng nếu ngươi đã làm những việc nguy hại tới Thiên Đạo môn, chúng ta đành phải thanh lý môn hộ.”

“Hàn môn chủ tuy rằng xử lý có sai lầm, nhưng vụ gièm pha này không thể bị truyền ra ngoài. Hôm nay giết người, coi như vì các huynh đệ chết oan dưới đao của Nhất Ngôn đường lấy lại được công đạo.”

Mạc Ly nhìn hàn quang từ trường kiếm được Thương trưởng lão rút ra từ bên hông, nhãn thần bỗng nhiên đang si ngốc, tức khắc trở nên nhu hòa. Chẳng qua, các trưởng lão chỉ một lòng thâm muốn giết Mạc Ly báo thù, sao chú ý đến vẻ giải thoát giữ bỏ siêu nhiên trong mắt y?

Mạc Ly nhắm mắt, lặng lẽ chờ đợi khoảnh khắc thiết khí băng lãnh kia xẹt qua yết hầu mình.

Nhưng không được như nguyện.

Thế cục tại nơi điện quang hỏa thạch phút chốc bị một kẻ xoay đổi.

Nói về Thương trưởng lão vốn muốn thực hiện mách khố tiền trăm hậu tấu kia, đao phong sát nhân còn chưa kịp hạ xuống, Bạch trưởng lão đứng bên cạnh đã bị một chưởng phong mạnh mẽ bắn tan.

Bạch trưởng lão công lực thâm hậu mà vẫn bị nội kinh bất ngờ kia đánh ngược lên thạch bích rồi rơi xuống, miệng tràn máu tươi.

Thương trưởng lão kinh hãi, vội vàng chạy tới nâng Bạch trưởng lão dậy. Tay bắt mạch cho Bạch trưởng lão, phát hiện mạch đập vô cùng yếu. Một chưởng này, coi như phá vỡ kỳ kinh bát mạch của Bạch trưởng lão.

Thương trưởng lão không thể hồi thiên được, đành phải để Bạch trưởng lão hấp hối. Cho dù ông cũng là người từng trải qua vô số họa kiếp, giờ đối mặt với kẻ trước mặt, cũng không khỏi thấy đột nhiên ớn lạnh.

Kẻ trước mặt cũng không phải ai khác, chính là vị môn chủ Hàn Tử Tự vô cùng quen thuộc với ông.

Hàn Tử Tự vẫn một thân bạch bào phiêu dật như cũ, chỉ là mi vũ đã không còn lộ vẻ đại hiệp chính đạo luôn nghiêm nghị chính khí ngày xưa, đã trở nên âm trầm lệ khí. Thân bạch bào kia không dính một giọt máu nào, Hàn Tử Tự một tay cầm Du Long kiếm ám phiếm huỳnh quang, còn tay kia, chính là thủ cấp của Xích, Tử hai trưởng lão.

Thương trưởng lão thấy vậy càng kinh hãi, gào lên: “Hàn Tử Tự, chỉ vì một tên nam sủng, ngươi nỡ hạ thủ không lưu tình với chúng ta! Đến tột cùng là ngươi có âm mưu gì?!”

Đôi mắt chất vấn, Hàn Tử Tự quăng đầu người đổ máu trong tay xuống chân Thương trưởng lão. Đầu người lẩn lóc, tóc hoa râm nhuộm máu, khuôn mặt của Xích, Tử hai trưởng lão dính vào nhau trông càng vụn vẹo.

“Ta ngược lại muốn hỏi các ngươi là có cái lương tâm gì.” Hàn Tử Tự lê Du Long kiếm trên mặt đất, thanh âm lạnh lẽo khiến băng muốn ngưng, “Muốn thừa dịp ta vắng mặt mà đụng đến người của ta ư? Hừ.

Thương trưởng lão, người làm chủ Thiên Đạo môn này, rốt cục là ta, hay là các ngươi?”

“Nghiệt súc, quả là nghiệt súc!” Thương trưởng lão vô cùng đau đớn nói: “Năm đó, lúc lão môn chủ muốn chọn người kế vị, ta đã một mực phản đối để người tiếp nhận chương môn chủ vị. Người từ nhỏ toan tính quá nhiều, bất chính dịch tà, hôm nay xem ra, quả thật ứng với lời ta khi đó! Hôm nay ta phải liều mạng, vì Thiên Đạo môn diệt đồ tai họa nhà ngươi!”

Khuôn mặt Hàn Tử Tự cúi thấp, cười xòa một tiếng, Du Long kiếm trong tay nhanh nhẹn lên và xuống.

Sau trăm chiêu, Thương trưởng lão như nổ mạnh hết đà, thổ huyết tại chỗ, chết không nhắm mắt.

Thu khi nâng kiếm tra lại vào vỏ, đối với mảng huyết ô hỗn độn bên trong, Hàn Tử Tự như không thấy gì. Xoay người lại, nhìn Mạc Ly vẫn bị trói trên cọc gỗ, Hàn Tử Tự cười thật ôn nhu.

“Ly Nhi, ta tới đón ngươi đây.”

Cho dù có tiếp tục giả vờ, tiếp tục diễn kịch, đến lúc này đối mặt với một cá thể đã hoàn toàn bị vạn xoắn, Mạc Ly cũng không thể che giấu vẻ khảng khái trong đôi mắt.

Hàn Tử Tự nói: “Sao vậy, Ly Nhi, thấy ta, ngươi mất hứng?”

Môi Mạc Ly run lên, không nói nên lời.

“Ta vì ngươi, ngay cả tứ đại trưởng lão cũng giết...” Hàn Tử Tự nhìn thi thể chung quanh, “Ngươi còn muốn ta làm gì cho ngươi nữa? Hả?”

Ta không hề, ta cũng không muốn ngươi làm vậy... Mạc Ly thầm kêu lớn trong lòng, nhưng cổ họng, một chữ cũng không phát ra được.

Hàn Tử Tự bước lại gần, Mạc Ly có thể ngửi rõ từng làn máu tanh tản ra từ người hắn. Trong bụng nhất thời một phen nhợn nhạo.

Ngón tay Hàn Tử Tự mơn trớn khuôn mặt gầy gò mà thuần khiết của Mạc Ly, “Ly Nhi, ta đã sai rồi, ta đã quá coi thường ngươi. Không ngờ ngươi trước khi bị ta nhốt vào phòng tối, đã đem thứ này cho Hứa Thanh Y...”

Mạc Ly nhìn phong thư Hàn Tử Tự vừa lấy ra, sắc mặt chợt đại biến.

“Ly Nhi, ngươi thực quá thông minh. Thông minh đến nỗi ta chỉ cần lơ lửng cảnh giác một cái, ngươi đã có thể thừa dịp len lỏi, khuấy đảo đến long trời lở đất. Phong mật bảo tổ giác nội gian này là chính tay ngươi viết phải không? Ngươi đã sớm ngờ tới có một ngày Hứa Thanh Y vì thương xót cho cảnh ngộ của ngươi mà đem phong thư đó cho tứ đại trưởng lão. Cứ như vậy, ngươi có thể thuận lý thành chương hòa theo bọn họ thừa nhận mình là nội gian của Nhất Ngôn đường, rồi tiếp đó mượn tay tứ đại trưởng lão giết mình.”

Hàn Tử Tự thở dài, “Ly Nhi, ngươi quả là nhọc công rồi. Cho dù chết, ngươi cũng phải dùng bất cứ thủ đoạn nào để để lại đường lui cho chúng hảo bằng hữu. Ngươi cho là, chỉ cần ngươi chết trong tay kẻ khác, đừng nói là ta mà cả Văn Sát, sẽ không giận chó đánh mèo sang bằng hữu của ngươi ư? Chiêu này thực sự cao minh, thiếu chút nữa cả ta cũng bị lừa.”

Đáy mắt Hàn Tử Tự phủ đầy sự khó hiểu và đau đớn, “Ly Nhi, vì sao? Vì sao ngươi nhất định nguyện chết, cũng không muốn ở bên ta?”

Nghe đến đó, Mạc Ly biết tất thấy những gì mình dày công tiến hành đã thất bại, nhất thời cũng cười ha hả. Cười đến lệ rơi mà vẫn tiếp tục rất cả họng. Giả vờ đã không còn ý nghĩa gì nữa. Thần thái ngu dại dờ dẩn lúc trước đã đổi, nhân thân hắc bạch phân minh trong suốt nhìn thẳng vào Hàn Tử Tự.

“Không sai, Hàn Tử Tự, ngươi nói đúng! Ta chính xác có nguyện chết cũng không muốn ở bên ngươi. Bởi vì ngươi căn bản không hiểu được cái gì gọi là yêu, ngươi và Văn Sát đều cùng một dạng, cường ngạnh đòi lấy,

cường ngành trao tặng. Các người chỉ nghĩ đến một mình các người, Mạc Ly ta không thêm!”Dứt lời, Mạc Ly chặt vật thở dốc.

Hàn Tử Tự gạt gạt giúp Mạc Ly mái tóc dài lòa xòa lâu ngày chưa chải, “Ly Nhi, đừng giận.”Nhân thần Hàn Tử Tự nhìn vào Mạc Ly.

Sau khi trải qua rất nhiều chuyện, Hàn Tử Tự dần dần minh bạch một chút gì đó. Tuy rằng mấy thứ này là một đám mơ hồ, cứ lửng lơ lấp lầy ***g ngực hắn. Nhưng tâm hắn cuối cùng giờ mới mở ra một lỗ hổng nhỏ, giờ hắn mới bắt đầu lơ mơ hiểu ra cảm giác mà Mạc Ly nói.

Vì vậy, hắn liền thốt ra những gì hắn hiểu được đến giờ, câu nói chân thành nhất, không chứa chút tâm kế nào nhất, “Ly Nhi, ta biết là ta không tốt, nhưng...Người theo ta đi, ta mang người ly khai Thiên Đạo môn.Du Long kiếm này, môn chủ này, ta đều từ bỏ.Ta chỉ muốn người, được không?”

Giọng điệu chân thành mà tha thiết.

Nếu là hồi trước, nếu là trước khi hai người xa cách ở bến đò Biện Kinh, nếu Hàn Tử Tự nói ra những lời đó, Mạc Ly sao không cảm động cho được.Nhưng giờ đây, Mạc Ly đối với Hàn Tử Tự, đã sớm như chú chim sợ cành cong.

Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng.Mạc Ly không thể vui lòng tin tưởng được.

Không tin tưởng, mới không bị thương tổn.

Mạc Ly thống khổ nhắm hai mắt lại.Khi y mở mắt ra, trong mắt chỉ còn lại sự chán chường lạnh giá.

“Không thể.”

“Vì sao...?”

Mạc Ly từng chữ thốt lên: “Bởi vì dù bị người đụng vào, ta sẽ không thấy mắc ói?”

Mạc Ly vừa dứt lời, một tràng cuồng tiếu tà mị tức khắc xuyên thấu mang tai, “Ha ha ha, a ha ha ha —”

Thanh âm điên cuồng tà mị này, tràn ngập không gian, như mãnh thú gầm gừ, lệ quỷ hiện thế.Thanh âm đó bén nhọn như lợi kiếm, đâm thẳng vào đáy lòng.

Thanh âm đó, Mạc Ly vô cùng quen thuộc.

Quen thuộc đến nỗi trong nháy mắt nó xuất hiện, đã kinh sợ đến nỗi toàn thân nhũn ra.Thân thể thành thật phản xạ theo điều kiện. Cả người Mạc Ly run rẩy như gió lay lá thu rụng.

Một thân ảnh hắc sắc từ sau cửa đá của Chính Hành đường xuất hiện.Mạc Ly không dám tin mà trừng lớn hai mắt, yết hầu phát ra những âm tiết vỡ vụn, “Văn Sát...”

Người này căn bản sẽ không thể xuất hiện ở đây, Mạc Ly ngoại trừ biểu tình bị ngũ lôi giáng xuống, không còn gì để nói.

Tầm mắt Văn Sát không nhằm vào Mạc Ly, ngược lại vẽ mặt trêu tức nhìn Hàn Tử Tự đang ngây ra như phỗng.

Mạc Ly chỉ nghe Văn Sát cười: “Hàn Tử Tự, người thua.” (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

65. Chương 65: Chiếm Đoạt 3

Với hành động khiêu khích chế nhạo của Văn Sát, Hàn Tử Tự làm như không nghe không thấy, vẻ mặt vẫn không thay đổi, đứng nguyên tại chỗ.

Câu nói cuối cùng của Mạc Ly, với loại người từ trước đến nay là thiên hạ có một như hắn, thật sự là một đả kích trầm trọng.

Trong nhận thức của Hàn Tử Tự, hắn chưa từng nghĩ đến, mình sẽ từ bỏ những thứ mà trước kia luôn quan niệm là quan trọng hơn tất cả, để đổi lại cái ngoảnh đầu lại của Mạc Ly.

Tất cả mọi nỗ lực, toàn bộ sự hy sinh của hắn, dưới mắt Mạc Ly, chỉ bất quá như một chiếc lá khô xuôi theo khe suối chẳng chút giá trị.

Mà bản thân, đối với Mạc Ly mà nói, chỉ khiến y cảm thấy thực buồn nôn.

Chưa một ai có thể khiêu chiến trần trụi trước uy quyền của hắn như vậy, dù là đối mặt với các trưởng lão quyền cao chức trọng kia, hắn cũng không chút nường tay. Bởi vì đối với Hàn Tử Tự, chủ tọa gì đó, không bằng hủy đi là tốt nhất.

Cái thời Mạc Ly chỉ như một ngọn cỏ dại, hắn ngoại trừ kinh ngạc và phẫn hận, rốt cuộc vô pháp nảy ra ý nghĩ muốn hoàn toàn phá hủy người ấy.

Hắn muốn người này, không chỉ là trái tim, ngay cả từng khúc xương, từng khí quan, từng giọt máu trong cơ thể cũng gào thét, gầm gừ tên y. Hắn không thể nào buông tay được nữa, cũng sẽ không buông tay.

Thế nhưng, hắn quả thật đã thua.

Hắn thật sự đánh giá quá cao địa vị của mình trong lòng Mạc Ly.

Lần này, hắn đã thua hoàn toàn.

Đối mặt với sự khiếp sợ của Mạc Ly và sự trầm mặc của Hàn Tử Tự, Văn Sát ngược lại chìm đắm trong niềm khoái trá thắng lợi.

Niềm hân hoan này từ trong tản ra ngoài, cùng với lệ khí khắp người, càng lúc càng lộ ra vẻ ngông cuồng.

Mạc Ly lúc này thật hy vọng, người trước mặt mình đây chỉ là một ảo giác phát sinh do ở quá lâu trong phòng tối. Chỉ là ngôn hành của Văn Sát kia thật quen thuộc, thân ảnh quen thuộc đó, vô thì vô khắc kích động đến thần kinh đã sớm yếu đuối bất kham của Mạc Ly.

Văn Sát lướt qua đồng hồ vận huyết nhục trên mặt đất, chậm rãi bước đến gần Mạc Ly. Ngón tay thô ráp bắt lấy cằm Mạc Ly.

Mạc Ly bị đau, nhưng sao mà cử động được tay chân khi vẫn bị trói trên cọc gỗ, không thể làm gì khác ngoài quay đầu đi, không muốn nhìn thấy khuôn mặt đậm vẻ đắc ý giương giương của Văn Sát.

“Lẽ nào ngươi không muốn biết, Hàn Tử Tự và ta đã đánh cược gì?” Trong con ngươi Mạc Ly hiện lên sắc thái phẫn nộ hiếm thấy, phá vỡ màu trong vắt nguyên bản, ngược lại còn tăng thêm phần linh động.

“Các ngươi có những ý nghĩ xấu xa gì, ta không muốn biết.”

“Ha ha —” Văn Sát vừa lắc đầu vừa cất tiếng cười quái dị, “Quả nhiên lâu rồi không gặp, tính tình cũng bị Hàn môn chủ làm kiêu ngạo? Ta đã nói rồi, vài người trời sinh thiếu giáo dục, cho hắn ba phần mặt mũi, thì giả lại ta vài cái đập vào mặt.”

Văn Sát giận tím mặt, giơ tay giáng một bạt tai: “Chát!”

Khuôn mặt Mạc Ly lệch sang một bên, khóe môi bị rách, tràn máu.

Cái tát vang lên trong không gian yên tĩnh càng chói tai, lực đạo Văn Sát dùng không chút nường nhẹ, bên má Mạc Ly nhất thời sưng lên.

Nói về cuộc cá cược giữa Hàn Tử Tự và Văn Sát, muốn biết rõ sự tình, phải quay lại khoảng thời gian tại Thanh Phong nhai ngày đó.

Văn Sát đột nhiên gục xuống, phục bên vách đá muốn bắt lấy Mạc Ly đang rơi nhanh như gió xuống dưới, nhưng không thành công.

Trên nhai, yêu phong ngược xuôi, từng luồng khí hồ loạn điên cuồng khiến mái tóc dài của Văn Sát phát lên. Những sợi tóc rối cuồn cuộn xen, càng khiến diện mạo Văn Sát trông dữ tợn.

Nhìn dáng người dần dần xa kia, thấy giữa khe vực bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen ôm lấy con người mong manh yếu ớt ấy, lại nhanh chóng ẩn vào rừng rậm cây, lửa giận của Văn Sát vì bị phản bội và tính kế lần thứ hai bốc lên dữ dội. Hai tròng mắt đỏ sẫm lên.

Hàn Tử Tự vừa trải qua tử lý đào sinh trong chớp mắt, sau khi nhìn Mạc Ly bình yên nhảy xuống Thanh Phong nhai, liền chẳng còn ưu phiền gì nữa.

[37: tử lý đào sinh: tìm được đường sống trong chỗ chết.]

Thấy Văn Sát còn ngậy ra bên vách đá, Hàn Tử Tự phục hồi *** thần lại trước.

Nhìn Ngâm Phượng kiếm rơi cách đó không xa, Hàn Tử Tự thi lực vút lợi kiếm xuống nhai.

Ngâm Phượng kiếm vì đã khai nhận ngấm máu Văn Sát, bảo kiếm đã nhận chủ, cho dù Hàn Tử Tự có đoạt được cũng không thể sử dụng, không bằng để thần binh này tiêu thất, như vậy thực lực cũng không quá thua kém Văn Sát.

Những người đối chọi nhau trên nhai liên tục chết đi, máu tanh và tàn sát không ngừng diễn ra.

Đến lúc hồng lam chưởng phong lần thứ hai từ Văn Sát và Hàn Tử Tự hòa vào nhau, trên Thanh Phong nhai rộng lớn cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Không để tâm đến những tiếng kêu rên của kẻ khác, không thêm đẩy sinh mệnh đang dần biến mất.

Nội lực ngân lam nhuốm ám hồng phiêu dật nhất đạo kia, lấy thể sấm vang chớp giết xung đột.

Như long khiêu cửu uyên, phượng đằng tứ hải.

Hai người đều sử dụng những chiêu thức xuất chúng, xuất ra võ nghệ thượng tầng.

Giờ khắc này, trong lòng bọn họ không còn quá nhiều những ý nghĩ phức tạp. Chỉ đơn giản muốn giết chết đối phương.

Đúng vậy, muốn giết nam nhân mơ tưởng giành lấy Mạc Ly.

Mãi đến khi cả mười ngón tay đều dính máu đối phương, mới giải thích được cừu hận ai oán lâu ngày trong nội tâm kia là thế nào.

Chưởng phong ác liệt rít gào qua lại, nơi liếm qua địa liệt thiên băng.

Lạc Nhạn Bát Thức và Tu La Vô Tương công lực thâm thúy vô biên, hai người lại đều là kỳ tài võ học, võ công kẻ khác mười năm tu luyện chưa chắc đã đắc chính quả mà hai chàng thanh niên này đã luyện lên đỉnh phong.

Ví bằng là một trận đấu để thiên hạ võ lâm quan sát bên dưới, phỏng chừng không ai là không ghen hòng. Hai lực lượng tương đương đánh cho phi sa tấu thạch, thiên hôn địa ám, đến khi nội lực hao kiệt. Đến khi thất thái tiếp diễn, hình tượng cả hai không màng cùng vật lộn tay không, không muốn vút bỏ bất luận cơ hội đánh bại đối phương nào.

Khi thương thế chồng chất, khí lực cạn kiệt mà té trên mặt đất, thân thể không có biện pháp di chuyển nửa phân, bọn họ cũng chỉ có thể hỗn hển, nhìn bầu trời huyết sắc tà dương đạm nhiên dần tắt kia.

Biết rõ chỉ cần cắn răng công kích một lần nữa thôi, đối phương phỏng chừng sẽ bại trận. Nhưng đừng nói nội lực đàn điền đã nhược hự, ngay cả ngón tay cũng không giơ lên được một ngón.

Hai người nằm trên đất yên lặng hồi lâu, cơ thể hầu như giống nhau, chống lên, lão đảo đứng dậy.

Văn Sát và Hàn Tử Tự liếc nhau, ngoài cừu hận quen thuộc, còn có một cảm giác kính phục kỳ phùng địch thủ khó hiểu. Bất quá, mặc dù là vậy, cũng vô pháp cải biến số mệnh đối kháng giữa hai người.

Văn Sát cười lạnh: “Tại địa bàn của ta cướp người, Hàn môn chủ thật sự tài cao mật lớn. Tuy rằng hiện tại ta không bắt được người, nhưng chỉ cần ta phát tín hiệu, đợi *** anh ở Vô Xá cốc tới, ta không tin là người còn mạng mà quay về.”

Hàn Tử Tự nghe lời này thần sắc không sợ hãi, không tức giận mà là cười, “Đột nhiên rất muốn đánh cược với Văn đường chủ.”

Hàn Tử Tự yên lặng nhìn Văn Sát.

“Văn đường chủ người có phải cho rằng chỉ cần giết ta, là có thể dễ dàng đoạt lại Mạc Ly?”

Văn Sát vẻ mặt cứng đờ, nhưng rất nhanh liền ẩn cái cảm giác vô cùng kinh ngạc đó đi, “Hàn môn chủ đừng ngại nói thẳng.”

Hàn Tử Tự cười: “Nếu ta không đến Diêm Vương điện không được, ta đây cũng không biết phải làm sao mới tốt cho Mạc Ly. Nếu ta đi, tuyệt sẽ không lưu hấn lại dương gian cho người chà đạp.”

Văn Sát cuồng tiếu: “Hàn Tử Tự người được lắm, không hổ là khôi thủ chính đạo, ngay cả loại chuyện kéo người ta xuống nước cũng có, thật chính khí hào hùng, Văn mỗ bội phục, bội phục!”

Hàn Tử Tự nói: “Cho nên ta muốn đánh cược—Đánh cược với Văn đường chủ người, giết ta bỏ Mạc Ly, hay là, để Hàn mỗ ta hôm nay bình an đi xuống Thanh Phong nhai?”

Hai người ra vẻ vân đạm phong khinh tán gẫu, ánh mắt lại cực kỳ âm ngoan chĩa về đối phương. Hàn Tử Tự hiểu rõ giá trị con người Mạc Ly hơn bất kỳ ai. Lược đi ân cứu mạng của Mạc Ly với Văn Sát, coi như Văn Sát đã quên thời gian qua lại kia, hấn cũng tin rằng, tính cách thiện nhược thủy của Mạc Ly có thể thu phục được ma đầu Văn Sát.

Cộng thêm việc Vương Chấn nằm vùng trong Vô Xá cốc, sớm đã đem từng chi tiết nhỏ giọt khi hai người họ chung sống báo cáo không sót, nếu chưa tin chắc như thế, Hàn Tử Tự sẽ không liều lĩnh xông vào phạm vi thể lực của Vô Xá cốc.

Văn Sát im lặng một lát, ánh mắt đổi mấy lượt, “Nếu Hàn môn chủ thích trò chơi kích động như vậy, thế thì, ta cũng có một đề nghị.”

Hàn Tử Tự không hổ là nhân vật xử kinh bất biến, cho dù đang ở trong tình thế hạ phong bị vây hãm, cũng vẫn có thể trò chuyện vui vẻ với đối thủ, không hề mất phong độ, “Nguyện lắng nghe.”

[38: xử kinh bất biến: thấy việc kinh động mặt không đổi sắc.]

Văn Sát cười thật tà mị: “Nếu Hàn môn chủ đã thích đánh cược, ta đây cũng cược với Hàn môn chủ người một ván. Lần này ta để Hàn môn chủ người không tổn thương một cọng tóc nào rời khỏi phạm vi thể lực Vô Xá cốc, ta bảo chứng, không truy sát, không mai phục, thậm chí sau này một thời gian dài, ta cũng sẽ không đi quấy rầy người và Mạc Ly.”

Hàn Tử Tự nhún mày: “Nghe vậy, có vẻ như Văn đường chủ muốn chịu thiệt?”

Văn Sát tiếp tục: “Hàn môn chủ chớ vội, ta chưa nói xong, đằng sau mới là trọng yếu. Kỳ thật Mạc Ly trước khi gặp ta, cùng Hàn môn chủ có chút ân oán xích mích, Văn mỗ ta cũng biết được một chút. Nếu như không có Du Long Tinh Mạc Ly tương tặng, tuyệt thể danh binh Du Long kiếm kia cũng quyết không đến được tay người phải không?”

Văn Sát bật ra tiếng cười trào phúng: “Về phần thủ đoạn nhìn tưởng quang minh chính đại mà Hàn môn chủ đã dùng, ta sẽ không khen ngợi nữa. Cho nên, ta đánh cược, Mạc Ly chỉ là tiểu hồ ly giả hoạt, cho dù rơi vào tay người, vô luận người có đối xử với hấn tốt như thế nào, hấn cũng vẫn muốn tìm cách rời khỏi người.”

Hàn Tử Tự cười lạnh: “Về việc này, Văn đường chủ có phần chắc chắn nhỉ?”

Văn Sát đáp: “Chắc chắn hay không là chuyện của ta, Hàn môn chủ cần nói, cược hay không cược ván này?”

Mí gian Hàn Tử Tự cau lại: “Thắng thua thế nào?”

“Thế này, Hàn môn chủ dự định tiếp tục cược?” Văn Sát cười to lên, “Nếu Hàn môn chủ có thể làm rung động Mạc Ly, để hấn cam nguyện ở lại bên người, như vậy, Văn mỗ ta không những bảo chứng không phản đối chủ ý của Mạc Ly. Hơn nữa, khi ta sinh thời, đem Vô Xá cốc thoái ẩn, tuyệt đối không xuất hiện trước mặt Thiên Đạo môn!”

Hàn Tử Tự nghe vậy, trong lòng thất kinh.

Không ngờ Văn Sát có thể vì Mạc Ly, bày ra lợi thế lớn vậy.

“Nếu Hàn môn chủ nói không làm được, như vậy thì là người thua. Đến lúc đó, ta muốn cùng người đàm luận một giao dịch.”

Hàn Tử Tự nói: “Đàm luận giao dịch có thể, nhưng cuối cùng chấp thuận hay không, vẫn phải do ta quyết định.”

Văn Sát đáp: “Hàn môn chủ sinh ý thật một chút cũng không thiệt a. Nhưng không sao, tin rằng lúc đó, cho dù Hàn môn chủ người cũng sẽ không chịu nổi sự hấp dẫn ấy.”

Hàn Tử Tự trầm mặc không đáp, đơn giản tiếp nhận ước định này. Thời gian đối thoại kết thúc, thể lực của cả hai đã tạm bình phục.

Hàn Tử Tự chấp tay với Văn Sát: “Đã vậy, Hàn mỗ đi trước.”

Văn Sát quay về phía tà dương đang lặn xuống vãn gian, trong tâm trí chỉ còn lại một từ...

Hàn Tử Tự liền để khí rời đi, phiên nhiên nhảy xuống Thanh Phong nhai.

Đội thân ảnh của Hàn Tử Tự đã xa, bàn tay Văn Sát ôm lấy ngực, máu tươi thành linh phun ra.

Văn Sát quỳ một gối, ngón tay khảm xuống đá, rồi nắm chặt lấy: “Mạc Ly! Mạc Ly!! Mạc Ly!!!”

Thân ảnh mặt thanh sắc gầy yếu ấy đã sớm không thấy đâu nữa, trên Thanh Phong nhai, chỉ còn lại mảnh thú cùng tiếng gào thét gây vụn.

66. Chương 66: Chiếm Đoạt 4

Chính Hành đường.

Văn Sát bắt lấy cảm Mạc Ly, thô lỗ bắt Mạc Ly phải đối diện với mình.

“Hàn Tử Tự, mẹ nó đừng có ngây ngẩn nữa.”

Hàn Tử Tự kinh ngạc khi nghe Văn Sát rống lên, nhưng thật ra vẫn chưa phục hồi lại *** thần.

“Ta thua.” Hàn Tử Tự thừa nhận.

Nhưng Văn Sát, người sao có thể xem là mình đã thắng? Nghĩ đến đây, Hàn Tử Tự lại rơi vào trầm mặc hiềm thấy.

“Thế thì hiện tại, chúng ta có thể nói tới việc giao dịch?”

Hàn Tử Tự gật đầu: “Thua là thua. Giao dịch có thể bàn luận, nhưng điểm mấu chốt là, ta không muốn tổn hại đến tính mệnh Mạc Ly.”

Ngón tay thô ráp của Văn Sát vuốt ve làn da Mạc Ly, cảm giác được sự trắng mịn khiến hắn thấy thích thú không thôi, “Chuyện này người có thể yên tâm. Hắn có muốn chết, ta cũng không cho!”

Văn Sát khom người, chiếc lưỡi ẩm áp lướt qua gương mặt Mạc Ly, ý tứ tràn đầy bỉ ổi *** loạn.

Mạc Ly giãy giụa không thoát, miến cưỡng nhắm chặt hai mắt.

“Kỳ thật, ta vốn không hứng thú nhiều lắm với chuyện này. Nhưng mà trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Mạc Ly, người không hận ta sao?” Văn Sát nhìn về khuất nhục trên mặt Mạc Ly, ngữ khí bất giác hưng phấn.

“Còn nữa, người không phải thấy Hàn Tử Tự rất buồn nôn sao?” Bàn tay Văn Sát thô lỗ vỗ vỗ khuôn mặt Mạc Ly, “Người mở mắt ra đi, có thấy hắn buồn nôn đến độ không để được vào mắt người không?”

Văn Sát cuồng tiếu, tiếng cười hóa thành vô số mũi dao nhọn, vô thanh vô tức khảm vào lòng Hàn Tử Tự. Đúng vậy. Chẳng được bao lâu, ta bắt tri bắt giác biến thành một kẻ không đáng để Mạc Ly đặt trong lòng.

Thanh âm như quỷ mị của Văn Sát còn tiếp tục, “Mạc Ly, biết phải làm thế nào để trả thù một người không?”

Hai tròng mắt Văn Sát dần dần chuyển thành màu huyết hồng, “Chính là làm chuyện mà hấn chán ghét! Người không phải hận nhất ta và Hàn Tử Tự sao? Ha ha, vậy sẽ không bao giờ cho người thoát khỏi chúng ta, vĩnh viễn phải thần phục dưới chân chúng ta! Làm sao? Có phải rất kích thích không? Hả?!”

Mạc Ly nghe vậy, kinh hoàng tròng lớn hai mắt. Lấp đầy ánh mắt, không còn là niềm tin, mà là sợ hãi, là tuyệt vọng.

Cầm Mạc Ly bị bắt lấy, không động được, nói cũng không ra lời.

Tuy chỉ có đôi con người linh động, nhưng đã có thể lảng máng nhìn ra cảm giác của Mạc Ly hiện tại. Mà hiện tại, đã không còn ai để đến tâm trạng của y.

Nơi đây ngập mùi máu tanh và sự tàn sát, trong quá trình chinh phục và bị chinh phục, y chưa bao giờ có khả năng trở thành nhân vật chính, chỉ là một thứ đồ vật mặc kệ khác xấu xé mà thôi.

“Hàn Tử Tự, Thiên Đạo môn và Nhất Ngôn đường ít nhiều cũng đã đấu đá trăm năm nay. Tuy thế lực hắc bạch đôi bên tiêu diệt lẫn nhau còn dài, nhưng người và ta đều biết, bên này không thể chiếm đoạt hoàn toàn bên kia. Hôm nay người diệt Văn Sát ta thì có ích gì, Nhất Ngôn đường chẳng lẽ không còn tồn tại nữa? Người giết được bao nhiêu lần?”

Hàn Tử Tự hiểu hàm ý của Văn Sát, nhưng từ nhỏ hấn đã được dạy dỗ sứ mệnh chính tà bất lưỡng lập, tín niệm đó đã dung nhập cốt thịt, không thể hai ba câu là lung lay.

Thấy Hàn Tử Tự im miệng, Văn Sát tiếp tục: “Người đấu ta đấu, chỉ bất quá để các loại thế lực lắt nhắt thừa cơ cắn chúng ta một cái thôi. Giống như chuyện người bị Thương Long môn ám hại, đó chẳng phải là ví dụ điển hình?”

Hàn Tử Tự tiêu hóa được một chút điều Văn Sát nói, “Ý của người là...”

“Không sai, giống như người suy nghĩ đó, lưỡng bại câu thương không bằng chúng ta hợp tác.” Về mặt Văn Sát không biểu hiện: “Đương nhiên, chỉ là ngầm hợp tác. Chúng ta vì đối phương diệt trừ phe đối nghịch, củng cố thế lực, sau đó, vạch ranh giới cai trị.”

“Nghe không tồi, nhưng...” Hàn Tử Tự mở miệng, “Ta không thấy, ta và người có cơ sở gì để hợp tác.”

Không sai, hợp tác nghĩa là tín nhiệm, tuy không phải là tín nhiệm vô điều kiện, nhưng cơ bản nhất vẫn phải là hiểu và tin tưởng.

Hắc bạch lưỡng đạo phân tranh nhiều năm, lịch sử tồn tại sâu xa lâu rồi, bọn họ đều tước đi vô số mạng người của đối phương.

Thiên Đạo môn và Nhất Ngôn đường đều tự quản lý phân môn biệt phái, đều có những mối hận không đội trời chung thí phụ sát mẫu, đoạt thê diệt tộc khó nói rõ. Chỉ mỗi điểm này thôi, đã định trước rằng hai người không có khả năng cùng một phe.

Văn Sát cười lạnh: “Hàn môn chủ, không ngờ người thông minh như người, đôi khi lại đầu óc như chết rồi! Ta nói là ‘hợp tác’, là chuyện riêng giữa ta và người, liên quan gì đến bạch đạo hắc đạo?”

Hàn Tử Tự nhú mày.

Hai người đều là khô thủ của hắc bạch lưỡng đạo, chuyện giữa hai người, sao có thể phân tách với trách nhiệm.

“Dù sinh mệnh của chúng ta có dài nữa, tối đa cũng chỉ đến trăm năm. Sau khi ta chết bọn chúng muốn tranh đấu thế nào ta không quản, nhưng khi ta còn sống, ta không muốn phải mệt mỏi thế này. Hàn môn chủ, chúng ta nói thẳng nhé. Trong Thiên Đạo môn, quả thật không ít cơ sở ngầm của ta, mà ở Vô Xá cốc, cũng không ít người của người phải không?”

Hàn Tử Tự đáp: “Thì sao?”

Văn Sát nói: “Những con muỗi kia, cả ngày ve vồn, bị đốt rất khó chịu!”

Hàn Tử Tự đã hiểu: “Người muốn danh sách những kẻ nằm vùng của Thiên Đạo môn.”

“Đúng một nửa, mà cũng không hoàn toàn. Nếu là giao dịch, ta cũng sẽ không để người thiệt. Danh sách những kẻ ta sắp đặt vào Thiên Đạo môn, ta cũng có thể giao ra.”

Hàn Tử Tự cười khẩy một tiếng: “Ta sao biết được người đưa danh sách thật hay giả? Vạn nhất người lật lọng, lợi dụng việc này hãm hại chi sĩ của chúng ta, ta không đủ bản lĩnh để chỉnh lý cục diện rối rắm đó.”

“Nếu là ngày trước, cho dù đề nghị này hấp dẫn thế nào, cũng khó mà làm được...” Văn Sát cười nhạt, ngón tay khẽ dùng lực, sợi dây da dùng để trói Mạc Ly đứt xuống.

Do bị trói đã lâu, máu tuần hoàn đến tay chân Mạc Ly trì trệ khiến y sớm đã tê liệt, đột nhiên không có gì chống đỡ, thân thể mềm nhũn, ngã ngồi xuống.

Văn Sát thuận tiện kéo lấy mái tóc dài của Mạc Ly, khiến cả người y bị xách lên.

Da đầu đau đớn, Mạc Ly không khỏi rên rỉ. Hai tay bị Văn Sát bắt chéo sau lưng, mũi chân Mạc Ly cố gắng trụ trên đất, đột nhiên cảm thấy choáng váng.

“Bây giờ, không phải chúng ta có vật này để làm cơ sở tín nhiệm nhau sao?”

Hàn Tử Tự nhìn thoáng Mạc Ly, nói: “Người buông hãn xuống trước đi.”

Văn Sát nhẹ nhàng: “Sao, đau lòng?”

Văn Sát hôn lên đường cổ cong cong ưu mỹ, lộ ra vì khuôn mặt bị ngẩng cao, phát ra âm thanh mút mát, “Ta và người, đều không nỡ để tiểu hồ ly này chết, đúng không?”

Văn Sát thành linh quảng Mạc Ly lên chiếc bàn dài ở bên.

Do xung lực quá lớn, trán Mạc Ly va mạnh vào mặt bàn cứng, giấy bút trên bàn rơi xuống. Máu từ trán chảy dọc.

Dần cơ thể Mạc Ly lại, Văn Sát lấy ra từ đai lưng một ống trúc cỡ ngón út, “Hàn môn chủ, người hẳn biết đây là thứ đồ chơi gì?”

Hàn Tử Tự nhú mày, không đáp.

“Thứ này so với Thể Hồ ti của người còn quý giá hơn gấp nhiều lần! Cái này gọi là Hợp Hoan cổ. Cho tiểu hồ ly này dùng, trong nửa canh giờ, thân thể hẳn sẽ nhớ rõ mùi vị những nam nhân đã hưởng dụng hẳn.”

Văn Sát một tay kẹp cổ Mạc Ly, tay kia, mang theo tình sắc nồng đượm, tham dò thân thể bên trong vật áo Mạc Ly, “Sau đó, cơ thể hẳn sẽ càng lúc càng *** đáng, một tháng không được cùng những nam nhân ấy mây mưa một lần, thất khống sẽ chảy máu mà chết.”

Đôi mắt mang theo ma tính của Văn Sát hướng về Hàn Tử Tự: “Thế nào, Hàn môn chủ, với đề nghị của ta, động tâm hay không? Nếu người cố tình cho ta danh sách nằm vùng sai, có thể ta cũng cho người một danh sách sai, vô luận là ta hay người, đều khả dĩ đơn phương định đoạt sinh tử của tiểu hồ ly này — Chỉ cần khiến hẳn nhớ kỹ mùi vị của chúng ta. Ta cũng thật sự luyến tiếc hẳn, phỏng chừng cảm nhận của Hàn môn chủ cũng không khác ta lắm? Thế nào, như vậy chúng ta sẽ không cần lo lắng đối phương sẽ cố tình sai phạm?”

Hàn Tử Tự đánh mặt: “Văn đường chủ dựa vào cái gì để khẳng định ta sẽ đồng ý đề nghị này? Ta nhớ rằng, chúng ta ngày đó đã thống nhất, cuối cùng quyền quyết định là ở ta mà?”

Văn Sát cười: “Hàn môn chủ, chuyện này không khiến người phải lựa chọn. Ngày người giúp Trình Cửu Nhụ khôi phục kinh mạch, vận dụng Tẩy Tủy Lục không ngừng, còn chiết đi bốn thành công lực phải không? Tuy rằng đã tu dưỡng hai tháng, ta bảo thủ phỏng đoán, với tu vi của người, tối đa cũng chỉ khôi phục lại bảy thành là cùng ha? Tuy trong tay người có Du Long kiếm, nhưng người thiếu mất ba thành công lực tiền đề, người có tư cách gì bàn luận điều kiện với ta? Đáng tiếc tiểu tiện nhân này, coi như người là thứ duy nhất có thể cứu hẳn ra khỏi bể lửa diệt vong. Mà, Hàn môn chủ, hảo ý của người, hẳn lại một chút cũng không quan tâm cảm kích!”

Văn Sát một tay bịt lấy miệng Mạc Ly, tay kia xé rách y phục trên mình y.

Thân thể trần trụi trên nước sơn đen sẫm của chiếc bàn dài, càng lộ ra vẻ trắng bệch. Mạc Ly bị Văn Sát bịt miệng không phát ra được thanh âm, chỉ nghe được tiếng thở dốc.

“Nếu người không đáp ứng, vậy thì được. Lão tử hôm nay ngay trước mặt người thượng tiện nhân này, sau đó giết chết người, có khách khí không?”

Khuôn mặt Hàn Tử Tự xám lại.

Điều Văn Sát nói là sự thật.

Bất luận là công lực của hắn so với Văn Sát là kém hơn, cho dù có Du Long kiếm giúp đỡ cũng chỉ miễn cưỡng thủ hòa; hơn nữa, vừa mới đấu với tứ đại trưởng lão, công lực hao tổn không ít, hắn thực sự không thể nắm chắc được khả năng đấu thắng Văn Sát đang ở đỉnh cao.

Vô luận là xuất phát từ định gì, Hàn Tử Tự cũng không thể cự tuyệt đề nghị của Văn Sát.

Mạc Ly bị Văn Sát áp chế giữa diên cuồng, đôi chân *** té thon dài đập lung tung. Cho dù biết mọi nỗ lực của mình trước Văn Sát chỉ giống như cái cây rung rinh làm trò, nhưng Mạc Ly thế nào chẳng nữa cũng không chịu nổi im lặng mặc người xâm phạm.

“Ưm ưm...” Mạc Ly tìm được khe hở, hung hăng cắn Văn Sát một cái.

Văn Sát mặc y cắn, tựa hồ chỗ bị cắn không phải ở trên cơ thể hắn.

“Người cho rằng, ta sẽ ngoan ngoãn mặc các người bài bố sao?!” Ánh mắt Mạc Ly rất kiên quyết.

Hiện tại Dược Lang và Trình Cửu Nhụ đã đi rất xa rồi, y không còn nhược điểm để bị kẻ khác khống chế nữa. Nếu một người thành tâm muốn chết, Mạc Ly biết, là ai cũng không ngăn được.

“Các người đừng quá tự cho mình là đúng!”

Văn Sát mỉm cười gờ bàn tay bị cắn lên, dường như không việc gì vẩy vẩy chút máu dính bên trên, “Người tự cho mình là đúng phải là người mới phải chứ? Người nghĩ rằng trong tay chúng ta không có nhược điểm của người sao?”

Mạc Ly nhìn chằm chằm Văn Sát: “Bọn Dược Lang đã tới Mạc Bắc, dựa vào cơ trí của Trình Cửu Nhụ và độc thuật của Dược Lang, các người nhất định không thể bắt được bọn họ.”

Văn Sát cúi thấp xuống, cổ tình phả hơi thở lên mặt Mạc Ly.

“Nếu ta nói... Bọn chúng căn bản không tới Mạc Bắc?”

67. Chương 67: Chiếm Đoạt 5

Nghe xong lời này, Mạc Ly như bị ngũ lôi đánh tới, thân thể nhất thời cứng ngắc như đá.

“Người cho rằng, ta và Hàn Tử Tự dưới giao ước kia, sẽ để cho họ thoải mái ly khai khỏi lòng bàn tay mình? Hơn nữa...”

Văn Sát lấy ra từ trong vạt áo một chiếc trâm cài tóc, đưa đến trước mặt Mạc Ly. Kiểu dáng hồ điệp kim điểm thúy, khắp nơi chỗ nào cũng thấy bán.

Nhưng dù là như thế, với Mạc Ly là liếc một cái đã nhận ra, “Tam Nương! Vật này của Tam Nương sao lại ở trong tay người?!”

Chiếc trâm tầm thường đó chính là món quà đầu tiên A Thổ ngốc nghếch tặng cho Tam Nương. Tuy rằng kiểu dáng đã cũ, nhưng Tam Nương lại xem như trân bảo, chưa từng tháo rời.

Cây trâm xoay xoay trong tay Văn Sát, tua kim loại trên trâm khẽ rung rinh, “Thật cũng khéo. Tam Nương và tình nhân của nàng không biết ở đâu dò ra thông tin người ở Vô Xá cốc, ngu ngốc bắt chấp lao vào cứu người. Đáng tiếc, lúc đó người đã theo Hàn Tử Tự rời đi. Bọn họ chẳng cứu được ai, ngược lại lại rơi vào tay ta. Chuyện tốt đáng chờ mong thế này, ta cầu còn không được nữa là!” Vứt cây kim trâm xuống đất, Văn Sát giẫm một cái, cây trâm lập tức hóa thành bụi.

Nhìn đôi mắt càng lúc càng lộ vẻ bất lực của Mạc Ly, Văn Sát nói: “Làm sao? Người đã không xá gì cho bọn Được Lang, vậy người cam lòng bỏ mặc hai người vì cứu người mà đơn độc lao vào Vô Xá cốc, cả tính mệnh cũng không màng?”

Mạc Ly im lặng nhìn Văn Sát hồi lâu, bỗng nhiên, nhổ một bãi nước bọt vào mặt Văn Sát.

Văn Sát chỉ nghiêng mặt, không né tránh.

Quay đầu lại, lấy mu bàn tay chùi đi ô vật trên mặt, khóe miệng Văn Sát nhếch lên khiến người ta sợ hãi. Lại một cái bạt tai nữa giáng xuống, Văn Sát cả giận: “Người nghĩ ta sẽ tiếp tục để người tùy ý sinh sự? Người đến tột cùng có biết mình đang đứng ở đâu không?”

Mạc Ly cảm phần đáp: “Loại chuyện bỉ ổi dùng mạng người để uy hiếp người khác, người cũng không ngại sao?!”

Văn Sát kéo lấy tóc Mạc Ly, âm ngoan nói: “Vậy còn chuyện đâm lén sau lưng người khác, người sao không thấy ngại? Chúng ta chỉ tám lạng nửa cân thôi, người có tư cách gì chỉ trích ta?!”

Nhìn ánh mắt tràn ngập hận ý của Mạc Ly, Văn Sát tiếp tục: “Không quan trọng, ta đã nói trước rồi, người có thể hận ta nhiều thêm một chút.”

Tầm nhìn của Mạc Ly chuyển về Hàn Tử Tự cách đó không xa, điệu cười khác thường bật lên.

“Ta không hận các người.” Nghe Mạc Ly nói vậy, cả Văn Sát và Hàn Tử Tự đều ngẩn ra.

Mạc Ly tiếp tục cười: “Ta thương hại các người. Các người quá đáng thương, ha ha, Văn Sát, Hàn Tử Tự... Ha ha ha... Các người là đồ súc sinh! À không phải, nói các người là đồ súc sinh còn là làm nhục chúng! Chính là nuôi chim nuôi chó còn tốt hơn là ở cùng một chỗ với các người! Các người còn đáng khinh hơn cả cầm thú! Đáng khinh, ha ha...”

Lửa giận nổi lên trong mắt Văn Sát, hấn lòi thân thể Mạc Ly lại, một tay áp chế sự giãy giụa của y. Tay còn lại đem ống trúc *** xỏ lên mép, dùng răng khai mở ống, “Ta đây ngược lại muốn xem, cuối cùng là ai đáng thương hơn ai!”

Hai chân Mạc Ly bị đầu gối Văn Sát tách ra, vì Văn Sát ép đằng sau, y vô pháp quay đầu lại, cũng không biết Văn Sát rốt cục muốn làm gì.

Đột nhiên thấy thứ gì đó lạnh lẽo dính dính du di dọc theo bắp đùi mình.

Là Hợp Hoan cổ!

Mạc Ly liều mạng giãy giụa, “A! Buông ra! Buông ta ra! Khốn kiếp! Khốn nạn! Cầm thú!” Nhưng thân thể gầy yếu sao có thể mấy may lay chuyển được Văn Sát, Mạc Ly chỉ có thể cắn răng, bất lực mặc cho vật thể kia dần dần di chuyển vào trong cơ thể.

“A —” Mạc Ly thét lên.

Thứ kia đã đi qua nơi đó, để lại một cơn bỏng đau nhức. Vô luận y có cố gắng bài xích thế nào, thứ kia vẫn không ngừng trườn vào nội bích, không ngừng thâm nhập.

Chống cự đến phút cuối cùng, Mạc Ly đã vã mồ hôi nhễ nhại, thân thể hư thoát hơi co giật. Cảm giác thứ kia từ từ dung nhập cốt nhục, trong cơ thể y bỗng nổi lên một ngọn cuồng hỏa, như trúng phải xuân dược mạnh.

Thần trí Mạc Ly dần dần biến mất, *** hỏa vốn chỉ nhen nhóm ở hạ thân, giờ bắt đầu lan ra toàn bộ cơ thể. Cuối cùng, nhu cầu vật chất đánh cho *** thần siêu thoát, Mạc Ly không giãy giụa nữa, cô lẽ phải nói là vô lực đến độ không giãy giụa nổi.

Y chỉ có thể mềm oặt như một đồng bùn phủ trên bàn dài.

Hậu huyệt sau khi bị cổ tiến nhập sưng lên mê người, theo hô hấp của Mạc Ly mà khép mở rất quy luật.

Làn da đáng lẽ tái nhợt bắt đầu hồng lên.

Văn Sát liếm môi, “Ha, dược hiệu có tác dụng...” Dứt lời, liền đem cự vật ngang dương kia công kích.

“Ừ a...”

Ngón tay Mạc Ly vô thức bám vào bàn, bởi vì hiệu dụng của cổ kia dị thường vô cùng, cho dù mười móng tay đã ứa máu, y cũng không hề hay biết. Thân thể y, chỉ theo bản năng thấy điều quan trọng hơn cả là phải hút chặt lấy hỏa nhiệt của cự đại kia trong hậu huyết. Trừ điều đó ra, không còn gì khác.

Không hề chơi đùa hay khuếch trương, Văn Sát cứ như vậy điên cuồng chiếm giữ người dưới thân.

Máu tươi từ khâu thương rơi dọc xuống, theo đường chân, nhỏ giọt trên nền đá.

Mùi máu tanh càng kích động nam nhân lẫn ngược dục.

Thân thể Mạc Ly giống con rối bị chơi đùa, hồi lâu sau đó, nam nhân đem dương *** trút hết vào cơ thể y. Mạc Ly hét lên, bấp đui co giật, thể dịch dư thừa kia hòa vào máu, tràn xuống. Mạc Ly bị dày vò đến thoát lực, Văn Sát mới rút mình ra.

Trước mặt là cảnh tượng một mảng huyết mạch phản trương.

Huyết động chưa kịp khép lại, chân dính bạch trọc và *** hồng lẫn lộn, nhuốm đỏ làn da tái nhợt, sống lưng trơn nhẵn không ngừng phập phồng thở dốc...

Không gian ngập mùi xạ hương sau ***. Người đứng xem một trận kịch liệt vừa rồi, Hàn Tử Tự thần kinh không ngừng co động và kêu gào thứ nam tính trong cơ thể đến cướp đoạt cùng chiếm giữ.

Trong óc không ngừng lặp lại một màn trình diễn khó coi kia.

Cuối cùng phải lựa chọn thế nào?

Đối mặt với mọi sự hỗn loạn, Hàn Tử Tự từ trước đến nay lãnh tính và cơ trí có tiếng hậu thế, đầu óc lúc này chỉ còn lại một mảng mơ hồ.

Văn Sát thư hoan dục vọng, vẻ mặt thoải mái nhìn sắc mặt âm tình bất định của Hàn Tử Tự: “Hàn môn chủ, thế nào? Được hiệu của Hợp Hoan cổ đây, người cứ để mất đi như thế ư...”

Hàn Tử Tự giương mắt, nhìn Mạc Ly chặt vật không chịu nổi nằm trên bàn dài. Cho dù bị dục tính cường liệt không chế, trong miệng y vẫn dựa vào chút ý chí mong manh, phát ra vài âm tiết yếu ớt, “Đừng...Ta van các người... Đừng...Đừng đối xử với ta như vậy...”

Hàn Tử Tự chậm rãi đi tới, cước bộ không còn vững chắc trấn định như xưa. Hắn kéo thân thể Mạc Ly lại, vén tóc mai rồi bởi vết mồ hôi của y.

Trên mặt Mạc Ly không có lệ, chỉ có môi dưới bị cắn nát máu.

Hàn Tử Tự đưa tay vuốt ve khuôn mặt Mạc Ly, “Ly Nhi, nói cho ta biết, ta nên làm gì bây giờ? Ta rốt cuộc nên làm gì?”

Nằm lên trên Mạc Ly, khuôn mặt Hàn Tử Tự úp vào ngực y, “Cho dù là thế này, ta cũng không muốn buông tay...Ta biết người sẽ không tha thứ cho ta. Nhưng mà không sao, chỉ cần có người là được, thế là đủ rồi...”

Hàn Tử Tự hôn hén một tiếng, cự vật dưới thân liền chôn xuống thể nội đã ướt mềm từ sớm của Mạc Ly.

“A —” Mạc Ly siết chặt lấy bắp vai Hàn Tử Tự, “Ừ ô... A!!!”

Vô luận là tâm hồn hay thể xác, dường như đã không còn cách nào chịu thêm nhiều thương tổn nữa, dây cung trong đầu Mạc Ly, chốc lát dưới sự tiến nhập của Hàn Tử Tự muốn đứt phứt.

Vốn Văn Sát tay chống cằm bàng quan, nhưng nháy mắt lại tóm lấy tay Mạc Ly, nhanh chóng chế trụ vài huyết đạo trên người y. Lại đem chân khí liên tục rót vào những huyết vị đó, thân thể Mạc Ly có chân khí chống đỡ, nhất thời không thể mê man, bị ép buộc duy trì thanh tỉnh, bị ép buộc phải ghi nhớ hết thấy tình cảnh cường bức chiếm đoạt này, từng chút đổ vào đầu.

Bàn tay Văn Sát, phối hợp với động tác của Hàn Tử Tự, xóc náo Mạc Ly lên, ôm lấy Mạc Ly trước ngực, đùa bốn hai điểm anh hồng kia.

Hôn mút nóng bỏng khiến Mạc Ly vì khoái cảm mà ngẩng cao cổ.

Hàn Tử Tự mỗi lần trùng kích về phía trước, lại khiến lưng Mạc Ly dán sát lại trước ngực Văn Sát.

“A... Ha...” Mạc Ly chìm nổi giữa nơi hắc bạch song sắc, từ thời khắc này, y không bao giờ còn thuộc về chính mình nữa, cũng không bao giờ còn là chính mình.

Thanh âm ác ma trên khoảng không liên tục vờn quanh.

“Mạc Ly, ngươi phải nhớ kỹ mùi vị của chúng ta.”

“Cả đời này, ngươi là của chúng ta.”

“Ngươi trốn không xong, thoát không được.”

“Thế nào, hương vị phản bội, ngươi có thấy như sống không bằng chết không?”

“Ha ha ha —”

“A ha ha ha —”

68. Chương 68: Tâm Ma 1

Đến khi cổ tính trong người dần dần tán đi, thần kinh vốn như bị tê liệt đã khôi phục lại, thân thể bắt đầu đau đớn. Hạ thân đau như bị nướng chín, cho dù không muốn, cũng khiến người ta phải chú ý đến.

Nóng bỏng, đau đớn, dính nhớp...

Ý thức của Mạc Ly mơ hồ trong rên rỉ. Mồ hôi lạnh đầy trán, môi vì mất nước mà trở nên khô nẻ. Y lảng máng hiểu rằng mình đang bị nhốt một mình trong xe ngựa, bánh xe qua sơn đạo xóc nảy, không biết muốn đưa y về đâu.

Sau đó không lâu, Mạc Ly lại cảm thấy thân thể đang phát sốt.

Vết thương ở nơi đó cũng không được xử lý, Văn Sát lần này thật quyết tâm chinh y đến chết, sao giống trước kia dù chỉ có chút tiểu thương thôi cũng sốt ruột phải mời y thị đến khám cho y chứ?

Hai bên thái dương cũng phát đau.

Trong khoảng thời gian dài đó, y rơi vào hôn mê, rất lâu không thể tỉnh lại.

Cái tên “Mạc Ly” nghiêm nhiên trở thành điều cấm kỵ lớn nhất trong Thiên Đạo môn.

Chân tướng bất minh trong mắt mọi người là: do muốn cứu nam sủng này, Nhất Ngôn đường không ngại mạo hiểm mở cuộc tấn công trực tiếp quyết liệt vào võ lâm bạch đạo, mạnh mẽ xông vào Chính Hành đường, công kích tứ đại trưởng lão.

Vì thế, Thiên Đạo môn chủ Hàn Tử Tự nổi trận lôi đình, hạ lệnh tra rõ gian tế của Nhất Ngôn đường trong Thiên Đạo môn.

Gần như cùng lúc, hắc bạch lưỡng đạo đẩy lên một đợt đại thanh tẩy *** phong huyết vũ.

Những cuộc chinh đồn xuất hiện, thậm chí có cả những vật hy sinh đã ẩn tàng hơn mười năm, mãi đến ngày đầu người rơi xuống, cũng không biết chính người mà bọn họ tận hiến đã bán đứng mình.

Thế cho nên tại hình đường của Hàn Tử Tự và Văn Sát, khi nhìn từng cái đầu rơi xuống, đều không hèn mà cùng lộ ra nụ cười nhật tâm sâu khó dò khiến người khác thấy khó hiểu.

Sau cuộc tàn sát triệt để đó, địa vị của hai người tại hắc bạch lưỡng đạo không còn ai có thể lay chuyển. Mà cục diện này, duy trì mãi cho đến khi cả Văn Sát và Hàn Tử Tự cũng thoái ẩn giang hồ, mới phát sinh biến động.

Kế sách này của Văn Sát không thể nói là không thu được thành công nhất định. Cuộc tàn sát của võ lâm hắc bạch lưỡng đạo, cũng nhờ vậy mà ngưng chiến hơn mười năm.

Đến khi Hàn Tử Tự sắp xếp xong đủ loại công việc ở Thiên Đạo môn, liền bí mật không dừng vó ngựa chạy tới Vô Xá cốc. Đồng ý đưa Mạc Ly tới Vô Xá cốc, cũng là sự lựa chọn bất đắc dĩ của Hàn Tử Tự.

Trong Thiên Đạo môn đã không còn chỗ cho Mạc Ly dung thân, để y ở bên cạnh vô duyên vô vớ sẽ đem lại nguy hiểm cho y.

Cuộc sống tạm thời ly khai Mạc Ly, ngoài nỗi lo lắng như lửa đốt và sự nhớ nhung, không còn gì có thể khiến hấn để trong lòng nữa.

Lần đầu tiên bước vào chính điện trung tâm Vô Xá cốc, Hàn Tử Tự cũng không dành nhiều lời tán thưởng cho chính điện xa hoa hùng vĩ này. Dấu sao Thanh Tiêu điện của Thiên Đạo môn tọa trên Lạc Hà sơn, khí thế và quy mô cũng tương đương.

Tâm tâm niệm niệm của hấn bây giờ, chính là muốn gặp con người gầy yếu khổ nhọc ấy.

Văn Sát tới một mức nào đó, yêu thương với Mạc Ly đã hoàn toàn biến thành oán hận, Hàn Tử Tự thực sự vô pháp tưởng tượng ra, nếu không ai ở bên ngăn cản Văn Sát, không biết hấn sẽ khiến Mạc Ly thành ra cái bộ dạng gì nữa.

Dưới sự dẫn đường của thị tỳ, tiếng vang mở ra nặng nề của cánh cửa gỗ lim mạ vàng điêu khắc *** mỹ vang lên, Hàn Tử Tự xuyên qua bức rèm buông, trước mắt vẫn là tầng tầng màn sa phủ kín lấy một chiếc giường.

Gió từ cửa sổ chậm rãi lướt vào, màn lụa mỏng manh cong lên như cánh ve, giúp người ta thấp thoáng thấy được trên giường có một thân ảnh.

Lòng Hàn Tử Tự khẽ dịu xuống, nhẹ bước về phía trước, lấy tay gạt những tấm sa mỏng lay động.Đạp vào mắt, gương mặt Mạc Ly vẫn gầy gò tái nhợt, hai gò má thoáng ửng đỏ.

Hàn Tử Tự đưa tay áp lên trán Mạc Ly.Hơi nóng, có lẽ đang phát sốt.

Cảm giác có người đụng vào, Mạc Ly đang ngủ say đột nhiên nôn nóng thức giấc.

Lông mi nhật chớp chớp, cổ họng không biết muốn nói gì, phát ra vài tiếng lẩm bẩm. Cánh tay dưới chân cùng duỗi ra, quơ lung tung, tựa hồ muốn đuổi đi cơn ác mộng đang quẩn lấy y.

Hàn Tử Tự nắm chặt hai tay Mạc Ly, lại phát hiện bàn tay lạnh khác thường. Đây thực sự không giống với triệu chứng người phát sốt.

Dùng nội lực thuần dương chuyển vận cho Mạc Ly, tạm thời đề kháng lại cơn lạnh khiến người ta phát sợ kia.Hàn Tử Tự lúc này mới chú ý tới dưới lớp tơ tằm, thân thể bên trong kỳ thật trần như nhộng.

Nhanh chóng liên tưởng đến chuyện gì, một cỗ lửa giận từ đan điền bốc thẳng lên não Hàn Tử Tự.

Lại buông cánh tay Mạc Ly ra, cho lại vào trong, giúp y dèm chăn. Đúng lúc đó, nghe thấy tiếng chúng thị tỳ thỉnh an.

“Chủ thượng vạn phúc.”

Hàn Tử Tự quay đầu, thấy Văn Sát vẫn một thân tà khí như trước.

“Hàn môn chủ, lâu rồi không gặp, người quả nhiên thân thanh khí爽 hơn nhiều!Thế nào, cảm giác diệt trừđối thủ có phải rất tốt không? Ha ha!”

Hàn Tử Tự nhíu mày, trầm giọng: “Ly Nhi còn đang ngủ, chúng ta tới chỗ khác nói tiếp.”

Văn Sát thu hồi vẻ mặt tùy hứng, thoáng chốc âm trầm.Cười gằn thêm mấy tiếng, Văn Sát đi tới phía trước, một cái kéo người đang ngủ trên giường dậy.

Thân thểtrần trụi của Mạc Ly hoàn toàn phơi dưới khí lạnh.

Với sự đối đãi thô bạo của Văn Sát, đôi khi ngay cả Hàn Tử Tự cũng không thể lý giải.

“Người làm gì vậy?!”

Trông thấy đôi mắt vẫn khép chặt của Mạc Ly, sắc mặt Hàn Tử Tự thoát nhìn càng khó chịu.

“Hàn môn chủ, người đúng là dễ bị lừa. Người thật cho rằng hấn đang ngủ?”

Bắt lấy Mạc Ly, Văn Sát sai bước đến bên dục trì rộng lớn, vớt Mạc Ly xuống làn nước bằng lãnh. Y rơi xuống trì, nước trì bốn phương tám hướng bao lấy y, điên cuồng xộc vào mũi.

Chân không chạm đến đáy, lại chỉ có thể hoảng loạn mở mắt giãy giụa.

Hàn Tử Tự thấy vậy liền kinh hãi, vội vàng nhảy vào nước vớt Mạc Ly lên. Y yếu ớt trong lòng Hàn Tử Tự, ho khan dữ dội.

“Hắn căn bản không muốn thấy ngươi, giả bộ ngủ, điểm ấy ngươi cũng không nhìn ra?”

Ôm lấy Mạc Ly đang run rẩy, Hàn Tử Tự mở miệng: “Không sai, hắn không muốn gặp ta, chẳng lẽ lại muốn thấy Văn đường chủ?”

Văn Sát nghe xong, sắc mặt đại biến, mãi một lúc mới nghiêng rằng một câu: “Hàn Tử Tự, ngươi tốt nhất nên biết điều. Ngươi còn muốn đầu vô mồm với ta tại Vô Xá cốc!”

Hàn Tử Tự liếc Văn Sát, không nói nữa, chỉ xoay người ôm lấy Mạc Ly ướm sừng về nội thất.

Không muốn mượn tay kẻ khác, Hàn Tử Tự nhận lấy khăn mềm từ chúng thị tỳ, lau khô cho Mạc Ly.

Tiêu cự trong mắt Mạc Ly không còn nhiều, cho dù cả thân thể lạnh băng được nội lực của Hàn Tử Tự sưởi ấm, vẫn không ngừng run rẩy.

Hàn Tử Tự vuốt ve mái tóc Mạc Ly, “Ly Nhi, đừng sợ.”

Hàn Tử Tự không nhìn Văn Sát, xoay người nói với một thị tỳ bên cạnh: “Y phục của Ly Nhi đâu, đem lại đây cho ta.” Thị tỳ bị Hàn Tử Tự hỏi, vẻ mặt lúng túng, ánh mắt vô thức hướng về Văn Sát.

Hàn Tử Tự biết sự tình không bình thường, liền dùng ánh mắt chất vấn nhìn Văn Sát.

Văn Sát bật cười: “Hàn môn chủ, ngươi đã thấy nhà ai nuôi súc sinh lại mặc quần áo cho nó chưa?”

Hàn Tử Tự đứng dậy, trầm giọng: “Văn Sát, đừng có làm quá!”

Văn Sát bắn trả: “Ngươi có tư cách gì chỉ trích ta?! Có bản lĩnh, đủ thanh cao, ngươi giỏi giang thì đừng ở đó nói nhăng nói cuội! Không để hắn chết là tốt rồi!”

Thấy Hàn Tử Tự trầm mặc, Văn Sát càng can rõ, “Nói đến đây, ngươi chắc cũng nhớ mùi hắn? Bây giờ kỹ nữ cũng mẹ nó bắt đầu lập miếu thờ!”

Đối mặt với Văn Sát đang cố tình gây sự, dù Hàn Tử Tự luôn cư xử đúng mực, cũng khó không nổi giận.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Tử Tự nén lời ác khí, xoay người nhìn Mạc Ly. Cởi cẩm bào ngoại bào của mình ra, khoác lên bờ vai trần của Mạc Ly.

Một lần nữa đưa y vào trong chăn, Hàn Tử Tự hỏi: “Muốn ngủ tiếp không?”

Mạc Ly ngây ngốc nhìn Hàn Tử Tự hồi lâu, co người lại, không phản ứng.

“Thôi khoan, tỉnh ngủ ăn chút gì đã.” Nhìn ánh mắt hoài nghi đang chăm chăm vào mình, Hàn Tử Tự không biết làm sao nữa, “Ta sẽ đi, đảm bảo không chạm vào ngươi, sẽ không làm gì ngươi. Như thế, ngươi yên tâm chưa?”

Mạc Ly lại ngây người một hồi, rồi mới từ từ nhắm mắt lại.

Văn Sát một bên vẫn nhìn nãy giờ đột ngột cuồng nộ một trận, điên tiết xoay người rời đi. Bởi vì Mạc Ly ở trước mặt hắn, chưa bao giờ tự nguyện nhắm mắt ngủ. Y lúc nào cũng dùng một ánh mắt oán hận quen thuộc nhìn mình. Tuy nỗi oán hận này là hết sức cẩn trọng che giấu, không dám tỏ ra ngoài. Nhưng Văn Sát cảm nhận được sự tồn tại của ánh mắt đó.

Hôm nay, Mạc Ly lại ở trước mặt Hàn Tử Tự ngoan ngoãn nhắm mắt!

Cánh cửa tấm cung bị phá vỡ. Tiếng vang nặng nề kia truyền vào nội thất, khiến cho cơ thể Mạc Ly lại run lên một hồi.

Hàn Tử Tự phải trấn an mãi, cơn run rẩy của Mạc Ly mới tan đi.

An tĩnh trông nom một hồi, Hàn Tử Tự cũng đứng dậy, ra ngoài cửa, “Chủ thượng của các người ở đâu?”

Ngoại trừ lúc đối mặt với Mạc Ly là còn ôn nhu, khi với những người khác, Hàn Tử Tự vẫn là Thiên Đạo môn môn chủ cao cao tại thượng như trước, là vô lâm minh chủ vạn nhân kính ngưỡng.

Cả người hấn tỏa ra khí thế không giận vẫn nghiêm kinh người, khiến kẻ hầu người hạ trong Nhất Ngôn đường không dám tùy tiện ngỗ nghịch.

Người trong Nhất Ngôn đường so với người ở bạch đạo còn tôn kính cường quyền hơn, bọn họ biết bạch y công tử thanh phong ngân kiếm, ngạo nghễ trì vật trước mặt đây lai lịch không nhỏ, thưa đáp càng thêm cẩn thận tỉ mỉ, nơm nớp lo sợ.

“Hồi công tử, chủ thượng vừa ghé Thanh Vũ các.”

Hàn Tử Tự gật đầu một cái, liền đi đến nơi thị tòng chỉ.

Bước vào Thanh Vũ các mang vẻ giản dị mệnh mang, Hàn Tử Tự nhìn thấy thân hình hắc sắc cao lớn của Văn Sát, đang vô cùng chán nản ngồi trên chiếc bàn rộng làm từ ôn ngọc.

Thấy Hàn Tử Tự tiến vào, Văn Sát vẫn duy trì tư thế, không định nhúc nhích.

Hàn Tử Tự nói: “Tiếp theo người định thế nào?”

Văn Sát nghe vậy, nhắc thúy ngọc bút tấy trên bàn lên đập bể.

Hàn Tử Tự nghiêng người, bút tấy kia rơi xuống đất, mảnh vỡ văng tung tóe.

“Sao người không nói người muốn thế nào? Được lắm, mặt xấu thì toàn là ta, không phải ư? Người mẹ nó chỉ ở trước mặt hấn giả nhân!”

Chưa từng thấy Văn Sát như vậy, lửa giận của Hàn Tử Tự nhất thời khó hiểu tản đi, “Văn đường chủ, thứ ta ăn ngay nói thẳng, người đang giận đối hả?”

Văn Sát danh mặt, cảm hận đáp: “Hàn Tử Tự, đôi khi ta thật mẹ nó muốn xé rách miệng người!”

Hàn Tử Tự nhún vai, không tiếp lời.

Văn Sát chợt thấy đầu đau nhức không thôi, ngón tay xoa lên huyệt thái dương. Nói thế nào thì nói, khi đối mặt với Mạc Ly, hấn thực sự không nghĩ ra được biện pháp nào tốt. Theo lẽ thường, không ai có thể ở sau lưng tặng hấn một nhất đâm mà còn có thể sống đến bây giờ. Nhưng Mạc Ly không chỉ còn tiếp tục sống, bản thân hấn lại không cho phép y tìm cái chết.

Ngay cả những bằng hữu của Mạc Ly, tuy nói là bị giam lỏng, nhưng chẳng hề bị thương tổn gì. Trong mơ hồ, lúc nào cũng có một thứ mờ ảo vô hình liên quan đến mình, khiến hấn vô pháp thu phóng thoải mái, không kiêng kỵ như trước.

Văn Sát đôi khi cũng cảm thấy, nếu như đụng vào điểm mấu chốt cảm kỵ kia, hấn nhất định sẽ mất thứ gì đó. Cái cảm giác hư vô này khiến hấn vô duyên vô cớ xúc nổi.

Hấn hận Mạc Ly — Hận y phản bội, hận y vứt bỏ. Hận y xoay người chỉ chốc lát, không do dự chọn lựa nhảy xuống Thanh Phong nhai.

Bất quá đây là điều hấn biết.

Còn Văn Sát vẫn không lý giải được, cảm giác hận này, kỳ thật có thể bắt nguồn từ một thứ tình cảm nồng nhiệt, thứ tình cảm này, hấn là chúng ta có thể gọi tên nó: “tình yêu.”

Hàn Tử Tự nhẹ giọng: “Văn Sát, đối xử tốt với Mạc Ly một chút.”

Văn Sát không xoa huyệt thái dương nữa, cười lạnh: “Nếu đối xử tốt với hấn, hấn cũng muốn trốn mà?”

Hàn Tử Tự lại trầm mặc.

“Nếu cuối cùng vẫn là cái màn ‘hòa hảo – lừa dối – trốn đi’, không bằng ngay từ đầu đừng cho hấn bất cứ cơ hội nào.”

Nghe vậy, Hàn Tử Tự thở dài.

Kỳ thật, Văn Sát sao không sợ phải ném lại một lần tư vị của sự phản bội chứ?

Ký ức đau xót trước kia quá mức thảm liệt, đến nông nỗi thâm nhập cốt tủy, khiến mãnh thú phải không ngừng lao đầu công kích, như vậy mới khiến nó có một cảm giác an toàn nhột nhột, khiến nó thấy mình là vô địch, là bất khả chiến bại.

Hàn Tử Tự nhìn Văn Sát nhắm mắt dưỡng thần: “Văn Sát, nói đi nói lại, người và ta cũng giống nhau thôi. Chung quy cũng là không thể dự đoán được điều gì sẽ đến, cho nên bất cứ lúc nào cũng không ngừng đấu tranh.”

Hàn Tử Tự giương mắt nhìn ra ngoài cửa, lá cây xanh ngắt, phấn đại hồng hoa, mỹ cảnh tràn trề sức sống này rốt cuộc cũng không nhập được vào mắt hắn nữa.

Chẳng lâu sau, cảm giác đối với cuộc sống này, đều bị ai đó mang đi hết thấy rồi.

Trong mắt thế nhân, bọn họ xác thực nắm thực quyền, oai phong một cõi, đứng trên đỉnh cao quyền lực, thời thời khắc khắc bị đổ kị và thèm khát vây quanh. Nhưng phá vỡ những lớp vỏ ngoài cứng cáp, bọn họ còn lại cái gì?

Một mảng trống rỗng.

“Ly Nhi nói không sai, ta và người, đều rất đáng thương.”

Không nói thêm gì nữa, Hàn Tử Tự bước ra khỏi cửa.

Văn Sát vẫn giữ nguyên dáng vẻ từ khi Hàn Tử Tự bước vào. Hồi lâu sau, mới chợt phun ra một câu thô tục, “Ta khinh, coi như là thật đi, cũng không cần phải nói rõ ra như thế...”

69. Chương 69: Tâm Ma 2

Sau đó, Mạc Ly cứ như vậy bị giam lỏng trong Vô Xá cốc.

Dẫu sao các cơ quan then chốt của Vô Xá cốc tuy mật bố nhưng lại cách biệt, cho dù Mạc Ly có giao hoạt thể nào, Văn Sát cũng kiên quyết không cho y tìm được bất luận cái gì khả dĩ để trốn đi.

Hàn Tử Tự dù gì cũng là người của bạch đạo, vì Mạc Ly, mỗi tháng đều phải trình diễn tiết mục “mất tích” một lần, dù từ trước đến giờ hắn luôn hành sự âm thầm, vẫn chưa làm Thiên Đạo môn môn nhân hoài nghi, nhưng thời gian nán lại trong Vô Xá cốc cũng không quá dài.

Từ ngày nói chuyện với Văn Sát tại Thanh Vũ các, trong khoảng thời gian tiếp theo, tuy Văn Sát vẫn ác ngôn với Mạc Ly như thường, nhưng thói thô bạo đã dần dần thu liễm.

Chí ít, Mạc Ly cũng có y vật che thân, ngôn từ đả thương công kích người ta của Văn Sát cũng ít đi không ít.

Nhưng cho dù là thế, trước khi Hàn Tử Tự rời khỏi Vô Xá cốc, cũng vẫn rất lo lắng.

Để Mạc Ly có không gian hồi phục thêm tốt, ngoại trừ thời điểm được hiệu của Hợp Hoan cổ phát tác, ba người sẽ thực hiện một tiết mục điện loan đảo phượng; còn lúc khác, Hàn Tử Tự đều tận lực ản nhẫn dục vọng, chưa hề đụng vào Mạc Ly. Nhưng như thế không có nghĩa là Văn Sát sẽ giống hắn.

Với cái loại ma đầu tùy hứng thoải mái ta cần ta cứ lấy, muốn hắn nhanh chóng học được cái gọi là sống cùng nhau của người bình thường, trên cơ bản là nhiệm vụ bất khả thi.

Suy tư đã lâu, Hàn Tử Tự cũng chẳng nghĩ ra biện pháp gì vẹn toàn. Mà người thống khổ nhất, không ai khác chính là Mạc Ly.

Y đã hiểu rõ rồi, kiếp này là kiếp nạn lớn nhất của mình, ở khoảnh khắc y quyết định ra tay cứu hắc bạch hai kẻ kia đã định trước rồi.

Hối hận không còn ý nghĩa gì nữa.

Mạc Ly từng nghĩ, nếu không chết được, vì sao mình còn không mau phát điên?

Nếu điên rồi, có phải sẽ giống một cái xác không hồn không?

Chỉ cần không còn thần trí, thân xác khỏe hay không khỏe, có hay không có tôn nghiêm, có hay không có tự do, đều là chuyện không quan trọng.

Tuy cả ngày y thần tình hoảng hốt, lúc đối mặt với Văn Sát và Hàn Tử Tự, chung quy vẫn bắt giác mà thấy kinh khủng và sợ hãi.

Nhưng y rất rõ ràng, y chưa điên, y còn rất thanh tỉnh.

Khi thanh tỉnh thì tất thấy từng chi tiết quá trình Hợp Hoan cổ phát tác, y đều khắc cốt ghi tâm nhớ kỹ.

Mỗi một lần đều nhớ kỹ!

Y đã *** dâng thể nào dùng hai chân quần lấy cơ thể hai nam nhân, khổ sở mà cầu xin bọn họ tiến vào.

Với đòi hỏi của hai nam nhân kia, y sẽ một mực ngoan ngoãn nghe lời. Vô luận là tư thế khiến kẻ khác phải thấy nhục nhã ra sao, y đều có thể loay hoay thực hiện được. Y lúc đó, như thể tham luyến hương vị của họ.

Y nhớ kỹ hai nhục thể cường tráng, nhớ kỹ từng nơi ấn ký lưu lại, nhớ kỹ từng lần va chạm thân thể, nhớ kỹ tiếng rên rỉ của mình hòa cùng tiếng thở thấp của họ.

Hai nam nhân tựa hồ cũng vô cùng sung sướng khi được hiệu phát tác trên người y.

Không có ngôn từ châm chích, không có xúc phạm thể xác.

Đổi lại là những lời dỗ dành nhỏ nhẹ và vỗ về triền miên.

Mạc Ly căm ghét như vậy.

Căm ghét hai nam nhân làm mình nhục nhã và thống khổ.

Nhưng y còn căm ghét bản thân hơn.

Căm ghét con người dơ bẩn, con người cúi đầu trước cường quyền, con người không còn danh dự.

Nhưng cho dù cơn đau này thâm nhập cốt tủy đến đâu, như kiến rúc toàn thân khiến kẻ khác phải ngạt thở thế nào, làm người ta vô duyên vô cớ muốn điên cuồng gào thét, thì tính toán cái gì?

Y ngoại trừ khom lưng uốn gối chịu đựng, còn làm gì được khác?

Y chỉ có thể im lặng chờ đợi cái chết tự nhiên — Đúng vậy, hãy đợi đến ngày chết già trong cái ***g giam này.

Y đã học được rằng không thể cầu xin.

Tự do và tôn nghiêm người nào cũng có, hoạt vật ti tiện như y, thậm chí đã không còn đáng xưng là người nữa, sao dám mơ tưởng đến những chuyện cao xa với vợi đó?

[39: hoạt vật: vật còn sống, vật bé nhỏ.]

Đêm nay Hợp Hoan cổ lại phát tác, thân thể Mạc Ly vẫn thế dưới sự thao túng của dược tính mà điên cuồng hưởng thụ cơn tập kích từ khoái cảm, đến lúc vô số sung sướng phút chốc ào tới, y rốt cục cũng đã mệt nhọc cực độ mà chìm vào mê man.

Ngày hôm sau khi Mạc Ly tỉnh lại, bên cạnh đã không còn ai.

Y mơ màng nhớ rõ, hôm nay là ngày Hàn Tử Tự rời cốc, Văn Sát cũng không ở trong cung.

Mỗi lần động dục là mỗi lần bắp thịt đau nhức muốn rớt cả ra, tóc dài đen rối vì phóng đảng tối qua trở nên tán loạn trên giường.

Mạc Ly cắn răng, nói với thị tỳ phía trước: “Ta muốn tắm.”

Thị tỳ khó xử chốc lát, đáp: “Đợi chủ thượng tối...”

Mạc Ly khẳng khái: “Ta chỉ muốn tắm.”

Thị tỷ nhìn vết tích thâm hại vô cùng trên cơ thể Mạc Ly, trong lòng cũng nổi lên lòng cảm thông với vị công tử tái nhợt gầy yếu nhưng tính tình rất tốt này, cúi mình nói: “Nô tì sẽ lập tức chuẩn bị cho công tử.”

Mạc Ly gạt đầu, nhắm mắt lại.

Hồi lâu sau, nước ấm trong dục trì đã được chuẩn bị thỏa đáng.

Hai chân Mạc Ly trải qua một đêm như thế vẫn cứ bủn rủn, đứng cũng không nổi. Nếu không có hạ nhân đến dìu, y căn bản là không thể đi được đến chỗ dục trì bên cạnh. Thân thể mềm nhũn ngâm trong nước, Mạc Ly bảo mọi người ra ngoài hết.

Ngây ngẩn một hồi, trong đầu một màn thối nát đêm qua quay lại.

Y bỗng nhiên như phát điên tóm lấy một cái khăn, hung hăng chà lau thân thể mình. Một hồi, làn da vốn mịn màng đỏ hồng cả lên.

Rất đau, nhưng Mạc Ly không bởi vậy mà ngừng tay.

“Vì sao, vì sao không lau được?! Vì sao, vì sao?!”

Cho dù y có cố sức thế nào, những dấu vết *** ấy vẫn rõ ràng trước mặt, lúc nào cũng cho y biết y không thuộc về mình. Những dấu vết đó cứ hiển hiện thiêu đốt con mắt y, hận khiến y nhin không nổi sẽ dùng móng tay cào tróc lớp da sớm đã hư thối này.

Nhưng không thể, y căn bản không có quyền làm mình bị thương.

Nếu Văn Sát phát hiện có vết thương khác thường trên cơ thể y, những vết thương ấy sẽ càng trầm trọng xuất hiện trên người các bằng hữu của y.

Mạc Ly ghé vào cạnh trì, bất thành linh đập vỡ hán bạch ngọc dùng để giữ ấm bên trì.

Úp cả khuôn mặt vào nước, y không muốn thấy nước mắt của mình.

Đúng vậy, nước mắt nhu nhược.

Ngoài việc thỏa hiệp với hai nam nhân kia, y còn có thể làm gì?

Ngoài vận vẹo hầu hạ dưới thân hai nam nhân kia, y còn có thể làm gì?

Đối mặt với sự trêu chọc của số mệnh, y còn có thể làm gì?

Đột nhiên, thân thể bất chợt bị người kéo lên khỏi mặt nước.

“A...”Y kinh hô một tiếng, còn tưởng là Văn Sát đã về, còn chưa kịp thấy mặt người nọ, thân thể đã run rẩy rồi.

“Người đang làm gì vậy!”Thanh âm phẫn nộ vang lên.

Nghe thấy một giọng nói xa lạ, Mạc Ly lấy tay gạt nước trên mặt, mở mắt ra, “Người là...”

Nam tử trước mắt khiến y thấy có chút quen quen, nhưng không nhớ ra là đã gặp ở đâu.

Nam tử kia thấy vẻ mặt mơ hồ của Mạc Ly, cười khỏ: “Thế nào, Mạc công tử, không nhớ ra tại hạ ư?” Mạc Ly vội vàng lùi lại, giữ một khoảng cách với nam tử.

Lúc này Mạc Ly mới phát hiện, một bên tay áo của nam tử nọ, trống không. Ừm... đó là một nam tử cụt tay...

Mạc Ly cố gắng lục lọi trí nhớ. Lát sau, y mới thấp giọng kinh hô: “A, người là người lần đó...”

Nam tử cũng cười: “Không sai, ta chính là phân đường chủ tại yến hội ngày đó khinh bạc công tử, rồi bị chủ thượng phế một tay.”

Trong mắt Mạc Ly mang ý phòng bị, “Vì sao người lại ở đây?”

Nam tử này không phải vì chuyện bị phế một tay mà ghi hận mò tới chứ?Mạc Ly vừa nghĩ vậy, đã rõ, quay lại hỏi nam tử: “Người tới báo thù?”

Cũng tốt, chết trong tay người này, Văn Sát cũng không thể trách được y.

Nam tử cụt tay sừng sốt, vội vàng giải thích: “Đương nhiên không phải!Nếu không phải công tử ngày ấy ở yến hội thay ta cầu tình, ta sớm đã chết dưới Ngâm Phượng kiếm của chủ thượng rồi.”

Thấy Mạc Ly vẫn còn chưa hiểu, nam tử lại nói: “Bản thân ta bị phế một tay, sẽ không còn là phân đường chủ dưới một người trên vạn người nữa. Nhưng bởi ta trước kia vì Nhất Ngôn đường lập không ít công trạng, mệnh cũng được lưu lại, hiện tại đảm nhiệm nội vệ trong cốc...Bây giờ lại vừa lúc ta đến thay phiên. Ta ở ngoài thấy công tử đắm mình trong nước, tưởng người nghĩ quẩn... Cho nên mạo muội xông vào, mong công tử thứ lỗi!”

Ra không phải là tới giết y à...

Trong mắt Mạc Ly mang theo tia thất vọng cũng cô đơn mơ hồ, xoay người sang chỗ khác, “Người nghĩ nhiều rồi, ta sao có thể chết được.”

Mạc Ly cũng không ngại mình đang trần truồng lỏa thể, dù sao y cũng đã đủ hèn hạ rồi, khối thân thể này để người khác nhìn tiếp, có quan hệ gì.

Ra khỏi dục trì, Mạc Ly cầm lấy một chiếc khăn to bên cạnh ôm lấy mình.

Trên thân thể loang lổ dấu vết *** cùng dấu răng, ắt khiến nam nhân sớm quen với chuyện phong nguyệt kia coi thường.Mạc Ly cười: “Thế nào?Nhìn quen không?”Mạc Ly gật đầu, độc thoại: “Đúng, ngay cả ta cũng xem thường mình, huống chi người khác?”

Thanh âm nhỏ như vậy khiến Mạc Ly cho là chỉ mình có thể nghe thấy. Nhưng câu nói kia, lại như đung vào nghịch lân của nam tử, lửa một chút liền làm gã bùng nổ.Nam tử nắm lấy vai Mạc Ly:

“Không phải, công tử, người đừng xem thường mình!Ta biết người không tự nguyện, đây không phải là lỗi của người!Người bắt đắc dĩ...”

Bỗng nhiên được người ta thấu hiểu, Mạc Ly không tin nổi mở lớn hai mắt, “Ta...”

Nam tử kia trầm giọng: “Công tử, Lâm Tín ta tuy giờ chỉ là thị vệ, nhưng nói thế nào, vẫn là người của Nhất Ngôn đường.Chủ thượng thì không nói, giờ còn có cả Hàn Tử Tự...Công tử thiện lương, không đáng chịu kiểu đối xử thế này.”

Thấy sắc mặt Mạc Ly càng lúc càng khó coi, người tên Lâm Tín nhìn vào mắt y, “Công tử, người hãy tin ta, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu người!”

Nghe vậy, trong lòng Mạc Ly chấn động, nhưng nét mặt mảy may không biểu lộ.

Y chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đương lui đã hoàn toàn bị Văn Sát và Hàn Tử Tự chặn kín lại có thể đột nhiên xuất hiện một lối tắt như vậy.

Nhưng Mạc Ly lúc này đã là chim sợ cành cong. Y vô pháp phân biệt người trước mặt tốt cùng là thật tâm lo liệu hay đơn thuần là gian tế do Văn Sát phái tới thăm dò y.

Y thực sự không rõ, mình hiện tại, đến tốt cùng có cái gì có thể phản kháng lại Văn Sát.Y như thế này chẳng lẽ còn phải để Văn Sát phân tâm ư?

Cứ tạm mặc kệ người này nói thật hay nói dối, mà cứ coi là thật đi, Lâm Tín này đảm bảo được bao nhiêu bọn Được Lang và bọn Tam Nương được an toàn trước khi đưa y ra khỏi cốc?

Dù có thể lừa gạt trót lọt, với quyền lực của Hàn Tử Tự và Văn Sát trên giang hồ, bắt được họ không phải việc khó.

Y thật có thể vì tự do của mình mà đặt bằng hữu vào hiểm cảnh?

Y nợ bọn họ nhiều lắm.Nhiều đến nỗi mình dù vứt bỏ tôn nghiêm, thoi thóp sống qua ngày, cũng thế phải giữ an toàn cho họ.

Lời Mạc Ly muốn nói lại nuốt lại. Trời biết, coi như chỉ cần một tia hy vọng, y cũng muốn thử, nhưng y thực sự thua hết rồi.

Mạc Ly hờ hững lắc đầu: “Cả đời này, ta có chạy đến đâu đều...Lâm Tín, cảm tạ người. Nhưng mà, ta không thể nhận hảo ý này được.”

Mạc Ly quay lưng lại, “Người đi nhanh đi, đừng để người khác phát hiện người nói chuyện với ta.”

Mạc Ly còn chưa nói xong, đã bị Lâm Tín kéo quay lại. Bàn tay mang theo hơi ấm đặt lên vai Mạc Ly: “Công tử, nghìn vạn lần đừng đối nghịch với chủ thượng. Chiều theo hần một chút...Còn nữa, đừng từ bỏ hy vọng, nghìn vạn lần đừng!”

Lâm Tín còn muốn nói thêm, nhưng bên ngoài lảng máng nghe thấy tiếng động. Gã cúi người nhìn sâu vào mắt Mạc Ly lần nữa, không nói nữa, nhanh chóng ẩn mình sau tấm màn.

Mạc Ly ngây người sửng sốt một hồi mới khôi phục *** thần.

Hy vọng?

Y thật sự còn có thể níu kéo hy vọng sao?

Tiếng động ngoài cửa hóa ra là thị tỳ lo lắng Mạc Ly ngâm mình trong nước nóng lâu sẽ chóng mặt, thấy đã đến lúc, liền nhẹ giọng thúc giục từ bên ngoài.

Mạc Ly qua loa thả tóc sau lưng, đi ra.

70. Chương 70: Tâm Ma 3

Mặc Lâm Tín nói thật hay nói dối, cho dù Mạc Ly có không muốn nhìn thấy Văn Sát hay Hàn Tử Tự, hiện thực tàn khốc vẫn cứ bày ra trước mặt, y không còn sự lựa chọn nào khác.

Làm thế nào có thể tranh thủ được một kết quả tốt nhất khi đang ở giữa tình hình gay go này, vẫn là một vấn đề nan giải cần giải quyết của Mạc Ly.

Chỉ cần y sẵn sàng nhân nhượng, để hai tên ma đầu hỗn đản kia hài lòng, cảnh ngộ của chúng bằng hữu mới đỡ được một chút...

Y đủ ti tiện rồi, Mạc Ly giờ khắc này đã không còn quan tâm đến những hậu quả tệ hại hơn.

Nhưng nỗi sợ trong lòng đã được dựng lên, Mạc Ly không thể giống như ngày trước nhọc công diễn kịch trước mặt Văn Sát, hướng chỉ Văn Sát bây giờ luôn xem y là kẻ tệ hại.

Cho dù bầu không khí giữa hai người vẫn rất căng thẳng, nhưng Mạc Ly vẫn không nghĩ ra, vì sao Văn Sát lại tự chuốc lấy khổ sở, vô luận là ăn uống hay ngủ nghỉ đều bắt y ở bên cạnh.

Như bữa tối tối nay chẳng hạn, Văn Sát đã an vị tại bàn vuông chế từ điệp tử đàn mộc, lãnh nghiêm muốn y ngồi xuống dùng cơm.

Mạc Ly vừa nhìn thấy Văn Sát, thân thể đã không tự chủ được mà run rẩy. Đây hoàn toàn là phản xạ có điều kiện, vô luận Mạc Ly tự ám thị với mình bao nhiêu cũng không có tác dụng.

Văn Sát nhìn Mạc Ly run rẩy đứng kia, neho mắt một chút, “Ngồi xuống dùng cơm, nghe hiểu tiếng người không?”

Mạc Ly vẫn cứng đờ không di chuyển. Thị tỳ một bên thấy vậy, nhanh chóng lại gần thúc y bước đi. Bởi vì các nàng biết, nếu chủ thượng tức giận, cuối cùng người chịu khổ sẽ chính là vị công tử đáng thương này.

Mạc Ly được các thị tỳ dẫn xuống ngồi cạnh Văn Sát.

Ánh mắt Mạc Ly ngây ngốc nhìn vào những món ăn phong phú hoa mỹ trước mặt, không muốn mà cũng không dám nhìn đến vẻ mặt Văn Sát.

Tiếng nói băng lãnh kia còn tiếp tục: “Động đũa mau, ăn đi!”

Mạc Ly vô thức cầm lấy đôi đũa ngà, ăn mà không biết đang ăn cái gì trong bát.

Có lẽ là Văn Sát đột nhiên nhớ lại ngày tháng được Mạc Ly hầu hạ tại Vô Xá cốc trước kia, bỗng dưng buông một câu: “Ta muốn ăn món kia!”

Cơ thể Mạc Ly sững lại, đôi đũa trong tay suýt thì rơi xuống.

Y không dám liếc Văn Sát một cái, cũng không biết món ăn mà Văn Sát muốn là món nào, chỉ gấp bừa một miếng từ chiếc đĩa gần mình.

Lòng Mạc Ly không ngừng nói với mình: Đừng run, ta xin người đừng run...

Nhưng càng tự nói tình hình lại càng hồng bét.

Khoảng cách miếng gấp đi từ đĩa đến bát Văn Sát thật ngắn, vậy mà được nửa đường đã rơi xuống.

Mạc Ly kinh hãi, cắn môi dưới, lại một lần nữa gấp miếng khác. Động tác đó lặp lại mấy lần, lần nào cũng thất bại.

Tay Mạc Ly càng run rẩy kịch liệt.

Văn Sát một bên gân xanh trên trán nổi lên, rắc một tiếc bẻ gãy chiếc đũa. Tay áo vung lên, cả bàn cơm rơi vỡ tan tành.

“Không ăn nữa!”

Nhìn cơm nước vung vãi, chúng thị tỳ lấy bầy cùng lúng túng quỳ xuống, chiếc đũa trong tay Mạc Ly vẫn cứ lơ lửng trong không trung, Văn Sát tâm phiền khí bức, phát tay rời đi.

Văn Sát vừa mới rời khỏi, đôi đũa trong tay Mạc Ly rơi xuống. Y lấy tay trái cầm lấy cổ tay phải. Quả nhiên, nam nhân kia vừa đi, tay y liền không run nữa.

Nổi khở tâm trong mắt vơi đi, Mạc Ly nói với chúng thị tỳ đang quỳ trên đất: “Đứng cả lên đi, làm phiền các người dọn dẹp một chút...”

Một tiểu tỳ nữ mắt rưng rưng, nhẹ giọng: “Công tử, người chưa ăn gì...”

Mạc Ly khoát khoát tay: “Chủ thượng các người cũng chưa ăn, ta sao có tư cách.”

Những tiểu thị tỳ quả thực không có can đảm xếp đặt thêm một bàn cơm nữa cho Mạc Ly, buộc phải cắn răng thu dọn, rồi lùi ra ngoài.

Ở Thanh Vũ các, Văn Sát phải đợi rất lâu cơm giận mới nguội xuống.

Hắn càng lúc càng cảm thấy Mạc Ly thật giống nước, rành rành xanh ngắt mênh mông mà trong vắt như tủy, chân chân thực thực ở kia, nhưng mỗi lần đưa tay, cuối cùng vẫn uẩn chuyển lợt qua kẽ tay.

Càng nắm chặt, lại càng không bắt được.

Văn Sát cũng không rõ rốt cuộc phải đối mặt với Mạc Ly thế nào.

Ngược đãi?

Thân thể gầy yếu kia còn chịu được bao nhiêu nữa? Vả lại, trước mắt chính hắn cũng không muốn dùng phương pháp đó.

Sủng ái?

Hắn không phải không muốn sủng ái y, nhưng nhìn phản ứng bây giờ của Mạc Ly, chỉ càng kích thích cơn giận của hắn mà thôi.

Đã muộn rồi, Mạc Ly vẫn cứ một mình ngâm ngốc trong tấm cung hoa lệ trống vắng này, cũng chẳng chút buồn ngủ. Dạ dày cứ từng cơn từng cơn xót đau. Phỏng chừng là do nháo loạn mà không dùng được bữa tối?

Mạc Ly cười khổ.

Mấy ngày nay, ăn không được ăn, ngủ không ngủ nổi, *** thần chịu sức ép to lớn, thân thể có làm bằng sắt cũng không trụ được, huống chi Mạc Ly thể chất vốn không được tốt.

Chúng thị tỷ thấy sắc mặt Mạc Ly không tốt, quan tâm bưng đến một chén trà nóng. Mạc Ly uống mấy ngụm, cũng không thấy dạ dày đỡ đi, sắc mặt lại càng khó nhìn.

Không muốn để các thị tỷ phát hiện sự khác thường, Mạc Ly liền bảo đã muốn ngủ, cho các nàng lui ra.

Nằm trên giường, tay Mạc Ly áp lên bụng.

Đau quá...

Cơn đau dữ dội khiến y phải cuộn mình lại, mồ hôi lạnh chảy xuống trán. Dạ dày giống như bị vô số những bàn ủi nhỏ ủi lên, cơn đau thấu, quất mạnh lên thần kinh.

Mạc Ly cắn môi dưới, không cho mình phát ra tiếng rên rỉ, nhưng mà cơn đau quá lớn, y còn chẳng biết được bên cạnh đã có người.

Trước khi Văn Sát bước vào tắm cung, thị tỷ báo rằng Mạc Ly đã ngủ.

Mạc Ly thường ngày có chứng mất ngủ, canh giờ ngủ trên giường rất ít. Không phải y tính giả vờ ngủ để tránh né hần?

Văn Sát sẽ không để Mạc Ly may mắn như vậy. Hần bước nhanh tới giường, lại thấy một thân bạch sắc cuộn người đưa lưng về phía mình. Rõ ràng không phải là tiếng thở đã đi vào giấc ngủ.

Văn Sát lạnh lùng: “Dậy cho ta.”

Người trên giường không phản ứng.

Văn Sát bốc hỏa, lật cả người Mạc Ly lại.

Chợt thấy khuôn mặt người nọ lúc xanh lúc trắng, mới thấy không bình thường.

“Người làm sao vậy?”

Hai mắt Mạc Ly nhắm nghiền, môi bị cắn đến chảy máu, hai tay vô thức nắm lấy vạt áo người trước mặt.

Ôm Mạc Ly ý thức có chút rối loạn vào lòng, Văn Sát gọi người vào.

Chúng thị tỷ thấy dáng vẻ Mạc Ly như vậy, lại càng hoảng sợ.

“Hần thể này là sao?”

Chúng thị tỷ nhìn nhau, run rẩy đáp: “Hần là do không ăn cơm tối, cho nên đau dạ dày?”

“Không ăn cơm?” Văn Sát lặp lại, lập tức giận dữ quát: “Ai nói không cho hần ăn cơm? Đám ngu xuẩn các người, không biết chuẩn bị thức khác sao?”

Chúng thị tỷ nước mắt lưng tròng quỳ xuống thỉnh tội, lúc này đại phu mới cuống quýt chạy tới.

Đại phu xem tình hình của Mạc Ly, kê một đơn thuốc tắm bổ cho dạ dày, vừa chuẩn bị chút cháo lỏng cho Mạc Ly dùng.

Coi như linh đan diệu dược đã uống xong, đau dạ dày cũng không phải nhanh chóng mà hết. Mạc Ly đau đến nỗi ý thức mơ hồ, nằm trong lòng Văn Sát cũng không biết người ôm mình là ai.

Chung quy ôm đau vẫn làm ý chí người ta nhanh sụp đổ, Mạc Ly đau không chịu được, liền nắm lấy tay người nọ, thút thít.

Văn Sát tức giận gạt lệ trên khuôn mặt Mạc Ly.

Mẹ nó, lúc trước bị chinh cho khốn đốn như vậy, cũng không thấy con người ngang bướng này nhỏ lệ trước mặt hần, hiện tại chỉ là đau dạ dày đã hu hu khóc thành lệ nhân rồi.

Nhưng mà, nhìn nước mắt Mạc Ly chảy, trái tim băng giá của Văn Sát trước kia, bất tri bất giác mà tan ra một ít.

Mạc Ly cảm nhận thấy hơi thở ấm mơn trớn trên mặt mình, nhỏ giọng nói gì đó.

“Cha mẹ, đừng bỏ con... Hức...Con đau quá...Dẫn con theo với...Con không muốn ở đây một mình...”

Văn Sát cúi đầu nghe thấy lời nỉ non, tức khắc càng ôm chặt lấy thân thể Mạc Ly, “Khốn kiếp, không ai có thể mang người đi, cho dù là phụ mẫu người cũng không thể!”

Thân thể lạnh lẽo của Mạc Ly cảm nhận được hơi ấm, trong cơn mơ hồ, láng máng giống lúc nhỏ được cha mẹ ôm vào lòng. Vì vậy, Mạc Ly vô thức vòng tay lên, ôm chặt lấy cổ người kia.

“Đừng bỏ con...Đừng mà, đừng bỏ con lại...”

Lòng Văn Sát chợt nhói lên, giống như bị dao cùn đâm một nhát, “Chỉ cần người ngoan ngoãn, ta sẽ không bỏ người!”Văn Sát gần như ghé vào tai Mạc Ly mà nói.

Nghe được câu cam đoan này, khuôn mặt khóc lóc như mèo mướp của Mạc Ly mới giãn ra, không quấy nữa.

Có lẽ được hiệu từ từ đã phát huy tác dụng, Mạc Ly tựa hồ chưa từng bị đau, mới yên giấc một chút, nhưng mồ hôi lạnh vẫn toát đầy trán.

Đại phu thấy sắc mặt Mạc Ly vẫn chưa khá lắm, liền nói: “Nếu chủ thượng nguyện ý, có thể dùng nội lực kích thích Lương khâu huyết của Mạc công tử, tức sẽ tốt lên.”

Văn Sát nghe lời, lập tức đưa tay lên huyết vị của Mạc Ly. Nội lực được truyền vào, cơn đau dần dần giảm xuống. Mạc Ly vẫn nắm chặt lấy Văn Sát.

Ma đầu sát nhân kia lúc bấy giờ mới lơ đãng tỏ ra chút ôn nhu, tay còn lại xoa xoa tấm lưng Mạc Ly.

Hồi lâu, Mạc Ly rốt cục cũng bình tĩnh trở lại, khuôn mặt xám trắng lúc đầu cũng đã dần bình thường. Không biết có phải mơ thấy cha mẹ xa cách đã lâu hay không, khóe miệng Mạc Ly cong nhẹ lên thật hiếm thấy.

Nhìn Mạc Ly đã có chuyển biến tốt, Văn Sát vẫn luôn ôm y định thả y nằm lại trên giường, ai ngờ chỉ cần mình khẽ động, Mạc Ly sẽ cau mày, hai tay ôm chặt không buông.

Văn Sát nhìn Mạc Ly như vậy, lại hiếm thấy tí mắt triu mến, cuối cùng cũng không cam lòng buông tay, cứ như vậy ôm Mạc Ly cả một đêm.

Hôm sau Mạc Ly tỉnh lại, đã sắp đến buổi trưa.Chén thuốc đêm qua có cả tác dụng giảm đau lẫn an thần, khiến y ngủ trọn giấc.Đã lâu không bị bóng đè hành hạ, ngủ thẳng qua bình minh.

Mạc Ly theo thói quen dụi dụi đầu vào gối mềm, phát ra tiếng thở dài. Bất quá, đợi đến khi y xoay người sang chỗ khác mở mắt, mới phát hiện khuôn mặt ma mị của Văn Sát ngay trước mặt.

Mạc Ly kinh hoàng, cả người giật lại, đụng cả vào tường trụ.

Văn Sát vừa này vẫn luôn nhìn mình như vậy?Nghĩ đến bản thân như con rùa thiếu mai, chỉ có thể mặc cơ thể mềm yếu phơi ra trước mặt nam nhân, lòng Mạc Ly càng quần bách, cả người bất giác bắt đầu run rẩy.

Văn Sát lạnh lùng hỏi: “Dạ dày còn đau không?”

Mạc Ly kinh ngạc, nhớ lại tối qua mình vì đau dạ dày mới mơ mơ màng màng hỗn độn. Nhớ láng máng lúc quá đau, vẫn nắm chặt lấy tay một người. Nhìn Văn Sát, nghĩ lại người mình cầm tay tối qua khả năng chính là hắn, trong lòng nhất thời thấy thất vọng.

Văn Sát đứng dậy, vỗ nhẹ vào huyết đạo phần vai. Hôm qua hắn ôm Mạc Ly đến tận hừng đông, đợi tiểu gia khóa kia mơ màng ngủ rồi mới đổi tư thế, gân cốt có chút tê.

Mạc Ly lùi lại góc giường, không dám mở miệng.

Văn Sát rời giường, thị tỳ hầu hạ rửa mặt chải đầu thay quần áo chỉnh tề.

Mạc Ly cũng lặng lẽ tiếp nhận chén nước súc miệng từ thị tỳ, nhỏ nước vào chậu xong, lại dùng khăn mềm đã ướm lau mặt.

Toàn bộ quá trình y đều cúi đầu khổ não mà làm, không có can đảm nhìn vào mắt Văn Sát.

Văn Sát liếc y một cái, cũng không nói gì liền ly khai.

Hơn mười ngày sau đó, Mạc Ly vượt qua cơn oanh tác của thuốc thang và thức ăn bổ dưỡng. Dầu sao cơ thể tuổi trẻ, dưỡng di dưỡng lại cũng sẽ khôi phục thôi, may mà chưa thành bệnh mãn tính.

Ngẫm lại thì lần ngã bệnh này cũng không phải không có lợi, chỉ ít Văn Sát cũng rất lâu không đụng vào y, kể cả khi ăn cơm cũng không xuất hiện, càng không giống trước kia bắt mình phải hầu hạ hẳn.

Áp thấp trên đỉnh đầu Mạc Ly vơi đi rất nhiều, như thế cũng đủ để y tỉnh tạo hơn.

Một ngày, Mạc Ly theo lệ thường gội đầu tắm rửa trong ngọc trì. Y gặp chút khó khăn trong việc chải mái tóc ngày càng dài ra trong nước. Nếu là bình thường, y ít nhiều cũng phải cắt tóc ngắn đi một chút, nhưng giờ rơi vào tay Văn Sát, mà Văn Sát lại rất thích mái tóc y, bất luận thế nào cũng không cho y cắt tóc.

Bỗng nhiên, chiếc lược trong tay bị người đoạt mất.

Mạc Ly giật mình, muốn quay lại, nhưng bờ vai bị người kia ngăn cản.

Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai: “Đừng nhúc nhích...”

Mạc Ly cứng người. Là Văn Sát. Văn Sát nâng mái tóc dài của Mạc Ly lên, gỡ chỗ tóc rối.

Mạc Ly không dám mở miệng, đành phải cắn môi dưới dửng dưng tác.

“Lần sau không gỡ được, phải gọi thị tỳ vào giúp, không được giật tóc như vậy.”

Mạc Ly cúi thấp đầu không đáp. Đợi đến khi ba nghìn sợi tóc đã mượt mà, Mạc Ly cảm thấy bàn tay Văn Sát di chuyển sang nơi khác trên thân thể y.

Eo bị bắt lấy, hồng anh trước ngực dưới sự trêu đùa của ngón tay Văn Sát mà mẫn cảm lên.

Ý vị cầu hoan rõ rệt.

Chân Mạc Ly mềm nhũn, vừa là vì sự khiêu khích của Văn Sát, mặt khác, vừa là do sợ hãi.

Trước khi tính chất sự việc chuyển thành nghiêm phạt, Mạc Ly dưới thân Văn Sát đã ăn không ít khổ cực. Hôm nay có lẽ cũng không trốn thoát. Hai chân Mạc Ly bị tách ra, thân thể tựa lên cạnh thực ngọc trì.

Ngón tay Văn Sát theo dòng nước ấm trượt vào trong cơ thể, Mạc Ly giật mình, lập tức cắn răng chịu đựng.

Từ sau khi y trở lại Vô Xá cốc, đây là lần đầu tiên Văn Sát lại dùng phương pháp này để y thích ứng.

Vài lần trước, đều là trực tiếp tiến nhập bừa vào, không thèm để ý đến cơn đau mà y sẽ phải chịu.

Hạ thân Mạc Ly co rút lại, mười ngón tay bám lấy vách bạch ngọc trì. Nhưng ngọc thạch thật trơn, Mạc Ly muốn bám cũng khó. Cầm giác càng lúc càng bất lực. Trong cơ thể, các đốt ngón tay càng thêm nhiều, Mạc Ly thấy mình không trụ được nữa rồi, cả người trượt xuống nước.

“Chắc.” Văn Sát bật cười, ôm thân thể Mạc Ly lại, bắt y vòng hai tay lên cổ mình.

Mạc Ly bắt đắc dĩ tựa cằm lên vai Văn Sát. Bất quá như vậy cũng tốt, chỉ ít y không cần phải thấy vẻ mặt Văn Sát...

Huyệt nội *** tế co rút, ngọc khí xin đẹp của Mạc Ly cũng bị trêu đùa dần dần ngáng đầu.

Thấy y đã thích ứng rồi, Văn Sát nói: “Chân vòng lên.”

Mạc Ly sững sốt, thân thể lại trì trệ không phản ứng.

Văn Sát bực mình: “Choáng? Trước đây không phải đã từng làm dưới nước một lần.”

Thần kinh được Văn Sát nhắc nhở, Mạc Ly chợt nhớ lại một màn *** loạn hoang đường của hai người ở Ánh Nguyệt hồ. Lần đó, hình như là chính y đã câu dẫn Văn Sát?

Nhớ tới ký ức quần bách đó, Mạc Ly nhắm chặt hai mắt, vô thức lắc đầu.

“Mẹ nó, đừng có trách ta!”

Tách cánh mông Mạc Ly ra, cự vật nóng rực kia nhẹ nhàng tiến thẳng vào.

“Ưm...” Cảm giác đột nhiên bị lấp đầy, khiến Mạc Ly thiếu chút nữa kêu thảm lên. Tư thế này thực sự có chút miễn cưỡng, hạ thể Mạc Ly đột nhiên đau buốt.

Cảm thấy những ngón tay bỗng siết chặt lấy bờ vai mình, Văn Sát nhíu mày: “Sao vậy? Đau hả?”

Mạc Ly cắn môi không đáp.

“Khốn, đau mà không nói, ai biết người làm sao!” Ngoài miệng tuy vẫn là ác ngôn ác ngữ, nhưng Văn Sát vẫn điều chỉnh lại tư thế trong nước.

Cảm giác đau đớn giảm đi, Mạc Ly thả lỏng được một chút.

Văn Sát ôm lấy thắt lưng y, không ngừng xỏ xuyên qua cơ thể yếu gầy mà lại khiến người ta không kiềm được dục vọng ấy.

Lực cản của nước cơ hồ không làm nảy sinh bất luận ảnh hưởng gì với Văn Sát, ngược lại còn nhờ dịch thể bôi trơn, khiến mỗi lần tiến nhập càng thêm thông thuận.

Hỏa nhiệt của cự vật dán vào nội bích, y mềm mại nương theo động tác của hắn. Thân thể sớm bị cải tạo hoàn toàn, cho dù không có được tính khổng chế, khoái ý vẫn khắc sâu vào đầu khi nam nhân này ở trong y. Sự ràng buộc của lý trí dứt bỏ thân thể, điên cuồng hưởng thụ hoan ái.

Lúc đầu Mạc Ly còn ần ần khắc chế, càng về sau càng đông đưa đòi hỏi cầu hoan. Thân thể thậm chí không ngừng cong về phía trước, hòa theo mỗi lần va chạm mạnh mẽ của nam nhân.

Mặt nước yên ả giờ sóng sánh mãnh liệt, thanh âm khi thể xác va chạm vang lên không dứt bên tai.

Chịu không nổi quá nhiều sự xâm thực của dục vọng, Mạc Ly bất giác lệ rơi ròng ròng, y chỉ có thể bắt lực lả trên vai Văn Sát, bị động mà chịu đựng sự chiếm giữ cuồng loạn. Mãi cho đến khi không thể chịu đựng được thêm, thoát lực rơi xuống trước ngực Văn Sát.

“Chịu, ta chịu... Ư ưm...”

Văn Sát hôn lên môi y, sau một hồi phiến giang đảo hải, ghé vào tai y: “Cầu xin ta, ta sẽ cho người.”

Mạc Ly ôm lấy lưng Văn Sát, nhưng vẫn lắc đầu, chết cũng không nói.

Văn Sát cười ta một tiếng, tăng tốc ra vào.

“A a... a” Cảm thấy hậu huyệt của mình sẽ rách ra mất, Mạc Ly suy sụp cầu xin: “Chịu, ta xin người, ta cầu người...”

Văn Sát tựa hồ không thỏa mãn lắm với kết quả này, tuy đã giảm bớt tốc độ, lại đem cự vật rút ra hết, rồi lại chậm rãi vào đến tận gốc.

Mạc Ly cảm thấy cự vật trong cơ thể đang xấu xa xoay tròn, so với đơn thuần trùng kích càng thêm giày vò nhân tâm.

“Văn Sát, ta cầu người... Ta cầu xin người, a a... Đừng giày vò ta nữa...”

Mãi một hồi cuối cùng mới nghe thấy Mạc Ly gọi tên mình, đầu Văn Sát lại bốc lên, thêm mấy lần mạnh mẽ va chạm, tiết hết dương *** vào trong cơ thể y.

Cả người Mạc Ly hư thoát.

Văn Sát kéo thân thể y lên một chút, môi lưỡi còn chưa hết vị liếm láp nhũ thủ của y.

Ý thức Mạc Ly đã có chút rời rạc. Lời cầu xin trong miệng không ngừng, nhỏ nhắn nhu thuận ngoan ngoan thể này khiến Văn Sát rất thỏa mãn.

Lau rửa sạch sẽ cho Mạc Ly rồi ôm về giường, Văn Sát cắn một cái lên chóp mũi đã hồng lên vì ngâm nước nóng kia.

“Mẹ nó, gần đây không bận rộn thì ta còn thật không nỡ xuất cốc...”

Mạc Ly mơ màng nghe thấy câu nói này.

Thế rồi, hôm sau khi y tỉnh lại, Văn Sát đã không còn trong Vô Xá cốc. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

71. Chương 71: Tâm Ma 4

Đáng tiếc Mạc Ly chưa kịp vui vẻ được lâu, Văn Sát vừa mới cất bước thì Hàn Tử Tự đã trở về.

Cái sự trùng hợp này không thể không khiến Mạc Ly sinh ra ngờ vực: lẽ nào chuyên môn của Hàn Tử Tự là giúp Văn Sát trông coi mình?

Hai người bọn họ từ bao giờ đã tin nhiệm nhau như vậy? Nhưng dù có hoài nghi, Mạc Ly cũng không đi hỏi được.

Thế nào thì y cũng là một tù phạm, lao đầu không là A thì cũng là B, với y thì có ý nghĩa gì chứ?

Chỉ là như thế nào đi chăng nữa, ở cùng với kẻ được xưng là “lão hồ biết cười” như Hàn Tử Tự, áp lực và tâm lý e ngại của Mạc Ly giảm đi nhiều, hơn là phải đối mặt với vẻ hỉ nộ vô thường của Văn Sát.

Chí ít Hàn Tử Tự cũng sẽ không tùy ý nổi giận là đánh y, tuy ngôn hành cử chỉ cũng không ít thâm mật, nhưng nhìn biểu hiện, chung quy vẫn mang theo chút “tôn trọng.”

Hàn Tử Tự xác thực nhìn thấu nhân tâm hơn Văn Sát một chút. Tỷ như, Hàn Tử Tự chọn vài chuyện thú vị xảy ra trong giang hồ nói chuyện với Mạc Ly, sắc mặt Mạc Ly dù chưa có đại biến, nhưng trong lòng cũng thoải mái.

Dẫu sao dưới cuộc sống bị cầm tù khổ khổ này, thời gian trôi qua thật chậm, Mạc Ly ngoại trừ đọc sách cũng chẳng tìm được việc tiêu khiển khác — Còn hỏi Mạc Ly có muốn tiêu khiển hay không, lại là chuyện khác.

Hồi trước, khi Văn Sát ở trong cốc, Mạc Ly chẳng bao giờ dám hỏi về mọi người như Dược Lang, Tam Nương, hôm nay có cơ hội, y thấy vô luận thế nào cũng phải thử một lần.

Sau bữa tối, Hàn Tử Tự cùng nói chuyện với y, kỳ thật phần lớn thời gian đều là Hàn Tử Tự độc thoại. Thấy mí mắt Mạc Ly dần dần trĩu xuống, hình như lộ chút mệt mỏi, Hàn Tử Tự thức thời, đứng dậy muốn cáo từ rồi đi.

Thấy Mạc Ly ở kia chưa đáp lại, trong lòng Hàn Tử Tự tuy không tránh khỏi cô đơn, nhưng vẫn nghĩ phải xoay người cất bước thôi.

Ai ngờ mới được một hai bước, tay áo bị người túm lại. Trong lòng Hàn Tử Tự vui vẻ, thấy thời gian nhẩn nại cuối cùng cũng được Mạc Ly đền đáp, vội vàng dừng chân quay lại.

“Ly Nhi!”

Mạc Ly vẫn giữ tư thế cúi đầu thật thấp.

Đưa tay muốn cầm lấy tay Mạc Ly, nhưng đầu ngón tay vừa chạm tới làn da trắng mịn, Mạc Ly lại bỗng nhiên buông tay.

“Ly Nhi, người...”

Mạc Ly lắc đầu: “Không có việc gì, người, đi từ từ...”

Hàn Tử Tự do dự một lát, nói: “Chẳng lẽ người muốn nói gì với ta?”

Thân thể Mạc Ly cứng đờ, thanh âm có chút run rẩy, “Không, ta chỉ...”

Hàn Tử Tự không quan tâm đến sự bài xích của y, vẫn nắm lấy bàn tay hơi chút phát run, “Người nói đi, ta sẽ không nổi giận với người.”

Mạc Ly rốt cục cũng ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt dịu dàng nhìn Hàn Tử Tự, “Ta muốn hỏi người một chút, Dược Lang, Tam Nương bọn họ, bây giờ có khỏe không...?”

Hàn Tử Tự vuốt vuốt tóc y, nói: “Ta còn tưởng là chuyện gì, hóa ra là chuyện này, sao lại sợ như thế?”Hắn vừa dứt lời, đại khái cũng nghĩ ra đáp án.

Nhớ lại ma đầu Văn Sát kia tâm tình bất định, Mạc Ly sợ vạn nhất hỏi thăm không thỏa còn khiến chúng bằng hữu thêm phiền hà.

Thở dài, Hàn Tử Tự đáp: “Được Lang và Trình Cửu Nhụ không ở Vô Xá cốc, ta tuy biết rõ bọn họ đi về đâu, nhưng chưa đến mức giam cầm họ.Còn Tam Nương và A Thổ, họ bị Văn Sát bắt, ta cũng không rõ tình hình hiện tại.”

Nghe được Được Lang và Trình Cửu Nhụ không phải chịu nỗi khổ giam cầm lần thứ hai như mình tưởng, ánh mắt Mạc Ly vốn như nước trong hồ nhất thời gợn nhân khí, “Thật sao?”

Nhưng y lại nghĩ đến bọn Tam Nương.

Với tính cách đánh đá chua ngoa của Tam Nương, thường chẳng quan tâm lý lẽ, tuy nói giờ bị người ta giam giữ, chắc cũng chẳng biết chữ “chết” viết thế nào. Thật không thể tưởng tượng được, nếu Tam Nương chọc giận Văn Sát, nàng và A Thổ sẽ chịu chung kết cục ra sao.

Lòng vừa mới thả lỏng được một chút, nháy mắt đã lại căng lên, khuôn mặt Mạc Ly ngập tràn lo âu.

Hàn Tử Tự siết nhẹ bàn tay đã lạnh đi kia, nói: “Dù sao tối nay Văn Sát cũng vắng mặt, ta có thể mang người đi dò xét Vô Xá cốc, không chừng có thể gặp mặt được Tam Nương một lần.”

Mạc Ly nhíu mày: “Có thể như vậy ư?”

Hàn Tử Tự nói: “Thời gian người trong Vô Xá cốc lâu hơn ta, chỗ giam người có thể ở đâu, người chắc biết chứ?”

“Ngoại trừ ám lao, còn có thủy lao...” Mạc Ly suy nghĩ một chút, “Ừm, bọn Được Lang trước kia từng bị nhốt tại Đông Noãn các.”

Hàn Tử Tự lại nói: “Ám lao và thủy lao nhiều thủ vệ canh gác, nên tới Đông Noãn các xem trước thì hơn.”Nói xong liền ôm lấy Mạc Ly, tránh né chúng thị tỳ tai mắt, ra ngoài theo đường cửa sổ.

Đông Noãn các có một chữ “Đông”, như là bởi xây ở hướng đông nên mới được đặt tên vậy, Hàn Tử Tự liền nhắm hướng đông của Vô Xá cốc lao đi.

Xuyên qua bóng đêm, bóng trắng nhanh nhẹn không tiếng động xẹt qua, như thần tiên, lướt nhẹ rồi biến mất, không để lại bất luận vết tích gì.

Hàn Tử Tự dò xét một phen, liền cùng Mạc Ly ẩn tại rừng trúc cách Đông Noãn các không xa: “Nếu hôm nay tìm được Tam Nương thật, để tránh gây phiền phức, người cũng không nên gặp mặt họ.”

Mạc Ly biết dụng ý của Hàn Tử Tự, y cũng không ngu ngốc đến nỗi ở Vô Xá cốc mà thách thức uy quyền của Văn Sát. Hôm nay, chỉ cần có thể xác nhận bọn Tam Nương bình yên vô sự là đủ rồi, lập tức gạt đầu ưng thuận.

Hàn Tử Tự nhận được sự đồng ý của Mạc Ly, liền mang theo y né thủ vệ tuần tra, nhảy lên nóc Đông Noãn các.

Hàn Tử Tự tách một viên ngói ra, Mạc Ly cẩn thận thăm dò, chưa thấy người bên trong, chỉ nghe được hai thanh âm quen thuộc.

“Tam Nương...”Mạc Ly bụm miệng, ngửa thanh âm kích động của mình thoát ra.

Thấy Tam Nương và A Thổ ở bên trong rồi, Mạc Ly chăm chú quan sát hai người họ hồi lâu, thấy sắc mặt bọn họ không tồi, khối đá nặng trong lòng cũng được buông xuống.

Hàn Tử Tự kéo Mạc Ly lại, để y tựa trong lòng mình, tránh nhiễm gió lạnh ban đêm sẽ bị cảm.

Tất cả sự chú ý của Mạc Ly đều dành cho Tam Nương và A Thổ trong phòng, đối với hành động của Hàn Tử Tự cũng không kháng cự. Mạc Ly mang máng nghe thấy hai người đối thoại.

Giọng nói nhỏ nhẹ của Tam Nương: “Văn Sát kia nhốt chúng ta đã lâu, không biết cuối cùng là có chủ ý quý quái gì! Mạc Ly rốt cuộc là làm sao? Có bị thương hay bị ngược đãi không vậy? Thực rõ phiền chết lão nương ta!”

A Thổ ngồi bên cạnh, thở dài: “Muốn trách chỉ có thể trách ta không bằng người, không những không cứu được Mạc huynh đệ, còn làm nàng chịu khổ cùng...”

Tam Nương đi tới phía sau A Thổ, dùng cánh tay mảnh khảnh ôm lấy cổ A Thổ, “Nói bậy bạ gì đó! Chúng ta là phu thê, tai vạ đến nơi chẳng thể tự dừng bay mất! Muốn chết cũng phải cùng chết một chỗ...”

Tráng hán vẽ mặt hung dữ, thân hình phải gấp hai lần Tam Nương kia, khuôn mặt nhất thời ửng hồng lên, lời muốn nói cũng không phát ra được nữa.

A Thổ kéo Tam Nương lại ôm vào lòng, buồn bã nói: “Nhưng mà nàng, ai...”

Lời còn chưa dứt đã bị Tam Nương tát vào mồm, “Đừng có nói những lời xúi quẩy, ta không muốn nghe. Chàng còn sức oán giận, không bằng ngắm xem làm thế nào để cứu Mạc Ly đi.”

Hai người kề vai áp má trong phòng hồi lâu, Mạc Ly liền thấy Tam Nương đưa tay ôm lấy cánh tay cường tráng của A Thổ, hai người sớm đã thẹn thùng thở dốc, môi lưỡi quấn nhau.

A Thổ hiển nhiên cũng động tình, bàn tay thô ráp tham nhập vào y nội Tam Nương, khum lấy khuôn tròn đầy đặn, “Có thể không Tam Nương...”

“Không sao, đừng bận tâm nhiều...”

Mạc Ly qua khe ngói nóc nhà thu hết tất thấy sự tình phát sinh vào tầm mắt, thấy một màn không phù hợp với trẻ nhỏ, nhanh chóng che mắt lại.

Tuy đã biết Tam Nương và A Thổ là một đôi, nhưng loại chuyện phu thê khuê phòng bí sự này lại để y bất gặp thật đúng lúc, thực rõ xấu hổ.

Nhìn là bất lịch sự bất lịch sự!

Mạc Ly khuôn mặt đỏ bừng xoay người lại, dùng ánh mắt ra hiệu Hàn Tử Tự mau dẫn y đi.

Hàn Tử Tự trưng ra vẻ trêu chọc, đôi mắt vẫn không e dè nhìn xuống căn phòng, còn bật thành tiếng cười khúc khích.

Biết Hàn Tử Tự cố ý giở trò, Mạc Ly hung hăng đấm hấn mấy cái, mới nghe Hàn Tử Tự ghé vào tai mình thì thào: “Có thể mang người xuống, nhưng người thiếu nợ ta đấy nhé.”

Mạc Ly buồn bực không nói, nhưng tiếng rên rỉ và thở gấp càng lúc càng vang không dứt bên tai. Mạc Ly bất đắc dĩ, buộc phải gật đầu. Hàn Tử Tự tức khắc bế Mạc Ly nhanh nhẹn đánh bài chuẩn.

Khi hai người đi tới một bãi cỏ dại rộng lớn rậm rạp không có người đi tuần, Hàn Tử Tự nín nhịn đã lâu rốt cuộc cũng không kiềm dè gì nữa bật cười rũ rượi.

Mạc Ly đương nhiên biết Hàn Tử Tự đang trêu chọc mình, lòng quẫn lắm, nhưng không biết phải làm gì nam nhân này. Chỉ thấy nam nhân vì cười vô biên giới mà ngã vào cỏ bụi, mặc cho sương đêm lá khô dính cả vào y phục, mất sạch hình ảnh.

Mạc Ly xoay lưng lại, tạm xem người nào đó đang động kinh, không thèm nhìn Hàn Tử Tự một cái.

Đợi Hàn Tử Tự cười đủ rồi, rốt cuộc cũng đã dừng lại, mới ôm Mạc Ly lại cùng ngã xuống bãi cỏ.

Mạc Ly im lặng nhìn bầu trời bao la. Trăng tối nay thật sáng, sắp tới Trung thu, cảm thấy hình tròn ngân sắc kia lớn hơn, tròn hơn so với bình thường.

Người ta nói nguyệt viên nhân đoàn viên, Mạc Ly nghĩ tới cục diện hiện giờ, các bằng hữu trời nam đất bắc, tứ phân ngũ chia, thấy cảnh mà thương tình, không khỏi lại bi ai.

[40: nguyệt viên nhân đoàn viên: trăng tròn thì người nhà đoàn viên.]

Hàn Tử Tự đương nhiên hiểu người trong lòng đang dăm chiêu suy nghĩ cái gì, hôn lên gáy Mạc Ly: “Đang nghĩ gì vậy, không bằng chúng ta bàn bạc một chút người nên trả nợ ta thế nào đi.”

Thân thể Mạc Ly nhất thời căng thẳng, cứng ngắc như núi đá.

Hàn Tử Tự biết Mạc Ly sợ mình lấy danh nghĩa mà cố ý khinh bạc y. Định đổi trọng tâm câu chuyện, không để Mạc Ly nghĩ ngợi miên man nữa, lúc này lại thành khéo quá hóa vụng, khiến Mạc Ly càng căng thẳng.

“Không việc gì, ta chỉ nói đùa thôi mà, đùa người thôi.”Hàn Tử Tự nắm lấy tay Mạc Ly, hôn lên lòng bàn tay y.

Mạc Ly hạ mí mắt, lông mi rung rung.

Hàn Tử Tự thấy y trầm tĩnh lại, liền chọc ghẹo: “Chưa gì đã quên ơn ta rồi, thế nào đây?”

Mạc Ly chỉ ngơ ngác nhìn mặt trăng trên trời.Hàn Tử Tự bất đắc dĩ, cũng phải nhìn lên trời với Mạc Ly.Hai người trầm mặc một hồi.

Đang lúc thất thần, Hàn Tử Tự đột nhiên cảm thấy trên mặt thật ấm áp.

Sự ấm áp nhàn nhạt mà thật mềm mại vô cùng, tuy rằng chỉ ngắn ngủi như một cái chớp mắt, như sao băng lướt qua, nhưng có thể thắp sáng cả chân trời, chớp lóe rồi biến mất.

Đây... Chẳng lẽ...?!

Hàn Tử Tự cúi đầu nhìn Mạc Ly đang co lại trong lòng mình, trái tim rung động.Ôm chặt lấy Mạc Ly, “Ly Nhi, Ly Nhi của ta...”

Hàn đại môn chủ từ trước đến nay lãnh tính tự chủ, hôm nay lại chỉ bởi một chuyện nhỏ nhoi chẳng đáng gì, thất bại thảm hại trước mặt Mạc Ly.

Mạc Ly trong ngực hầnhắm chặt đôi mắt, không khác gì đang ngủ. Nhưng tiếng thở thoảng dồn dập lại tiết lộ tâm tình chủ nhân lúc này.

Hàn Tử Tự đang muốn bắt lấy cơ hội nói gì đó với Mạc Ly, chợt thấy ở phía tây, một tín hiệu pháo bắn lên. Hần ngẩn ra.

Mạc Ly cũng nghe thấy âm thanh chói tai xé toác bầu trời, ngẩng đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đó là đạn tín hiệu chuyện dụng Văn Sát dùng để liên lạc với ta, không biết đã xảy ra chuyện gì?”

Sau ngày Hàn Tử Tự và Văn Sát thành đồng minh, tuy hai người đều thuộc dạng mắt cao hơn đỉnh, sẽ chẳng tùy tiện mà xin đối phương giúp đỡ đâu, nhưng để ngừa vạn nhất, vẫn lập ra một ám hiệu và phương pháp liên lạc, đạn tín hiệu này chính là một trong số đó.

“Ly Nhi đừng sợ, ta đưa người về tẩm cung trước.”

Mạc Ly gật đầu, để Hàn Tử Tự ôm lấy mình, phi theo đường cũ trở về.

Hàn Tử Tự đặt Mạc Ly lên giường, thu xếp ổn thỏa, bàn tay mơn trớn cái trán y, “Người ngoan ngoãn ngủ đi, đừng nghĩ ngợi gì, ta đi xử lý một chút sẽ quay lại.”

Thấy Mạc Ly nhắm mắt lại, Hàn Tử Tự mới vội vã ly khai.

72. Chương 72: Tâm Ma 5

Hai ma đầu đều xuất cốc, thể xác và *** thần của Mạc Ly được buông lỏng hiếm thấy. Đầu vừa đặt xuống gối không được bao lâu, liền mơ mơ hồ hồ thiếp đi.Trong cơn mơ, y mang máng nghĩ thấy mùi khen khét. Mạc Ly “khụ” một tiếng, ý thức cũng dần từ mơ hồ chuyển sang thanh tỉnh.

Ngồi dậy, lại phát hiện tẩm cung nơi y ở đang bị biển lửa bao vây. Gió vừa mới thổi mạnh qua, thiên kiền vật tảo, mà kiến trúc của Vô Xá cốc lại dùng gỗ là chính, lửa rất nhanh bùng lớn.Bốn phía khói đặc cuộn cuộn, Mạc Ly dù đã dùng tay áo bịt mũi miệng, cũng khó ngăn được lệ chảy ròng.

Mạc Ly thử gọi vài tiếng, không có người đáp lại, cũng không thấy ai đi vào tìm y. Lẽ nào, y đã bị vứt bỏ? Nghĩ tới đây, Mạc Ly bỗng nhiên bật cười vui vẻ.

Y cũng không định chạy bừa xuyên qua ngọn lửa ra ngoài, ngược lại thân thể thả lỏng nằm lại lên giường, nhắm mắt, lẳng lặng chờ đợi khoảnh khắc ngọn lửa cần nuốt mình.

Nhưng đúng lúc đó, giữa hỏa hải đột nhiên có người nhảy vào. Người nọ cuống cuồng kiểm tra xung quanh tấm cung, đảo mắt chốc lát, phát hiện Mạc Ly vẫn nằm không nhúc nhích.

Đây không phải là phản ứng của một người bình thường khi có hỏa hoạn xảy ra.

Người nọ lùi đến bên giường, kéo dựng Mạc Ly dậy. Chỉ nghe thấy giọng quát lên: “Công tử! Sao công tử lại có thể ngồi yên chịu chết vậy! Không phải đã bảo công tử đừng từ bỏ hy vọng sao?”

Mạc Ly trợn mắt nhìn, thấy người đang nói chuyện với y chính là phân đường chủ cụt một tay Lâm Tín. Gã dùng chân dầy nhúng nước khoác lên người y.

Mạc Ly đẩy ra, nói: “Người đừng cứu ta, để ta chết đi còn hơn...”

Lâm Tín nhìn y cam chịu như vậy, liền tát y một cái, “Nếu biết người đã mất *** thần đến vậy, ta sẽ không vì người mà gây ra vụ hỏa hoạn này!”

Mạc Ly bị Lâm Tín tặng một bạt tai thất điên bát đảo, lạng đi hồi lâu mới nuốt nổi thâm ý của Lâm Tín, “Cái gì?! Người...”

Lâm Tín nói: “Không sai, nếu ta đã nói cứu công tử ra, nhất định giữ lời.”

Mạc Ly lắc đầu: “Không được! Nếu ta không chết, Văn Sát và Hàn Tử Tự sẽ nhanh chóng phát hiện, đến lúc đó, vô duyên vô cớ sẽ liên lụy đến các bằng hữu của ta...”

Lâm Tín chỉ vào một cái bao trên mặt đất: “Chuyện này công tử yên tâm, trước đó ta đã tìm một cái xác giống giống người. Công tử mau cởi y phục và trang sức ra, ta thay cho thi thể.”

Mạc Ly bình tĩnh, hóa ra Lâm Tín muốn dùng kế đổi trắng thay đen, dùng thi thể kia đánh tráo, giả tạo y đã chết trong vụ hỏa hoạn. Dù sao sau đại hỏa, tất cả sự vật đều thay đổi, Hàn Tử Tự và Văn Sát sẽ không ngờ y tứ cố vô thân trong Vô Xá cốc lại có khả năng dùng thi thể khác giả mạo bản thân để đào tẩu.

Mạc Ly run giọng, nói: “Đây... Thực sự có thể chứ?”

Lâm Tín chán ngán: “Việc này không thể chậm trễ, công tử nếu thiếu quyết đoán như vậy chỉ hại người hại mình mà thôi.”

Dứt lời quay đầu nhìn ngọn lửa càng lúc càng hung mãnh: “Người canh giữ ngoài cung đã bị ta hạ mê độc, Nhất Ngôn đường thường có cừu gia tới báo thù, chủ thượng sẽ không hoài nghi đến công tử đâu.”

Mạc Ly được Lâm Tín thuyết phục, bắt đầu cởi y vật trên người xuống. Lâm Tín cởi cái bao kia ra, mặc quần áo của Mạc Ly lên cổ thi thể, lại bê thi thể lên giường. Phủ thêm y bào cho Mạc Ly, Lâm Tín cầm lấy giá nền trên bàn, ném xuống giường.

Sa liêm tuyết bạch dính lửa, lập tức chiếc giường gồlim *** mỹ to lớn bị ngọn lửa nuốt hết.

Lâm Tín dùng chân bao lấy Mạc Ly, sau khi nói một câu “Công tử, đắc tội” liền ôm y chạy đi.

Hai người xông ra khỏi hỏa hải, Lâm Tín đã ở lâu trong Vô Xá cốc, biết rõ tất cả các cơ quan then chốt, rất nhanh tránh hết các bẫy rập trùng điệp, đem Mạc Ly ra đến ngoại vi Vô Xá cốc.

Ở đó, đã chuẩn bị một chiếc xe ngựa.

Đưa Mạc Ly vào xe, Lâm Tín vào vị trí đánh xe, vung roi thúc ngựa, hai con ngựa lập tức tung vó phi nước đại. Bánh xe gỗ lăn nhanh trên đường cỏ hoang gập ghềnh, trong xe xóc nảy vô cùng.

Mạc Ly hơi vén màn xe nhìn về phía sau, y đang dần dần xa khỏi Vô Xá cốc khói tỏa cuộn cuộn, ánh lửa ngút trời; nhìn về phía trước, Lâm Tín đánh xe sắc mặt ngưng trọng, tiếng roi quất ngựa càng lúc càng vang.

Lâm Tín cũng biết tâm tình thấp thỏm của Mạc Ly lúc này — Dù sao Mạc Ly vốn không biết trước chuyện bỏ trốn, hôm nay hoảng loạn, thiếu sự chuẩn bị tâm lý là một chuyện, huống hồ hiện tại hai người vẫn đang ở trong phạm vi thực lực của Nhất Ngôn đường, mà trong cơ thể Mạc Ly vẫn còn cả Hợp Hoan cổ chưa được giải độc.

Cảm thấy ánh mắt của Mạc Ly, Lâm Tín xoa dịu: “Công tử đừng sợ, đợi chúng ta thoát ra ngoài, ta lập tức đưa công tử tìm đệ tử của Miêu Cương cổ vương, hẩn ẩn cư ở một hiệu thuốc tại thôn trấn lân cận. Đó là tri kỷ hảo hữu của ta, giao tình quá mệnh, hẩn nhất định giúp người lấy tà độc kia ra.”

Mạc Ly lắc đầu: “Ta không phải lo chuyện này...” Do dự một lát, Mạc Ly hỏi: “Lâm Tín, tối nay pháo tín hiệu phóng lên phía tây, là người làm?”

Lâm Tín cứng đờ, không đáp.

Mạc Ly nói: “Nếu cả ta cũng đoán được, thì làm sao giấu nổi Văn Sát và Hàn Tử Tự? Nếu bọn họ trở về cốc, không thấy người, cũng không thấy xác người, có phải...”

Lâm Tín cười: “Công tử thật thiện lương, lúc này vẫn còn nghĩ cho người khác. Công tử không thể ích kỷ một chút sao, lo cho chính mình chứ?”

Mạc Ly cười nhạt, cũng trầm mặc. Trên con đường trống trải, chỉ có tiếng móng ngựa và bánh xe. Y thực sự sẽ thoát khỏi cái ***g giam này ư? Hai tay Mạc Ly chấp lại trước ngực, trước giờ y không phải là người theo thuyết hữu thần, vào lúc này chỉ có thể im lặng cầu nguyện. Nếu ông trời có mắt, hẩn là sẽ cho y một con đường sống chứ?

Nhưng mà, chẳng bao giờ như nguyện.

Có lẽ ông trời quá bận bịu, không nghe thấy lời khẩn cầu nhỏ bé này.

Thần sắc Lâm Tín căng thẳng, lúc siết chặt lấy dây cương buộc ngựa dừng lại, Mạc Ly cũng ngừng thấy trong không khí nồng một mùi kỳ dị.

“Làm sao vậy?”

Mồ hôi lạnh chảy dài trên trán Lâm Tín, gã trầm mặc hồi lâu, rồi đột ngột quay lại nói với Mạc Ly: “Công tử, Lâm Tín ta, chưa bao giờ là người tốt. Trước khi ta gặp người, ta đã từng mang theo huynh đệ phân đường tùy tiện giết chóc, xem đó là thú vui, người mất mạng qua tay ta là vô số. Quang thời gian hoang đàng, ta *** nhân thê nữ, không chỉ như vậy, còn ngoạn tử rất nhiều tiểu quan non trẻ, quả thực có thể nói không chuyện ác nào là chưa làm...”

Mạc Ly ngờ ngợ hỏi: “Người kể cho ta chuyện này làm chi?”

Lâm Tín cười khổ: “Ta chỉ muốn nói, nếu Lâm Tín ta nhất định phải chết đêm nay, công tử vạn lần đừng buồn khổ vì ta.”

Nghe vậy, Mạc Ly mở lớn hai mắt, “Chẳng lẽ... Bọn hẩn đã đuổi đến nơi?” Giọng nói đầy sự sợ hãi và run rẩy.

Lâm Tín đáp: “Ta cũng chưa xác định, nhưng công tử cũng biết, trực giác của hắc đạo chúng ta, đặc biệt với những chuyện bất hảo, thường rất chuẩn...”

Nghe xong, Mạc Ly như bị rút hết khí lực, suy sụp tựa vào bên xe: “Trời muốn ta chết...”

Lâm Tín thấy bộ dạng không thiết sống của Mạc Ly, tay nắm chặt thành đấm, lòng vừa hổ thẹn lại căm phẫn.

Mạc Ly không tức giận, nhìn Lâm Tín: “Người đừng quan tâm đến ta nữa, nhanh đi đi, với võ công của người, không có ta làm gánh nặng, còn có thể thoát.”

Lâm Tín vội la lên: “Đừng nói vậy, không phải ta đã nói với công tử, đừng dễ dàng vứt bỏ hy vọng sao? Lâm Tín ta vốn là người đại ác, sớm đáng chết. Nếu không phải công tử ra tay tương trợ, ta nhất định không sống đến hôm nay. Nào ngờ bình sinh giờ mới làm một chuyện tốt, cũng không toàn vẹn được...”

Lâm Tín vừa nói vừa tháo dây cương của một con ngựa xuống. Gã nhảy lên ngựa, nói với Mạc Ly trong xe: “Công tử, bây giờ ta cưỡi ngựa chạy ngược lại, hy vọng có thể đánh lạc hướng, dẫn truy binh đi, tranh thủ cho công tử chút thời gian.”

“Không...”

Mạc Ly vừa định cự tuyệt, đã bị Lâm Tín ngắt lời, “Lần này nếu thua, Lâm Tín ta thật xin lỗi công tử. Mong công tử bảo trọng, chứ... chứ có ý nghĩ coi thường bản thân nữa...”

Mạc Ly nhìn nam tử cụt tay oai hùng kiên cường trên lưng ngựa, lệ nhất thời dâng đầy, “Lâm Tín, người quả thật không cần vì loại người vô vị như ta...”

Lâm Tín thúc ngựa đến gần, cúi người, ngón tay đặt lên môi Mạc Ly, “Công tử chỉ cần đáp ứng ta là được rồi, cái khác đừng nhiều lời.”

Mạc Ly khẽ cắn môi, gật đầu. Nước mắt trào mi, chảy dọc xuống hai gò má Mạc Ly, càng thêm bi thương vô hạn.

Lâm Tín thấy vẻ thảm thương của Mạc Ly, trong lòng cũng đau như bị đao chém. Gã chỉ hận mình không bằng người, không thể mang nam tử thiện lương này cao chạy xa bay. Bất giác, Lâm Tín ghé mặt xuống gương mặt nhòa lệ kia, nhưng thoáng thấy vẻ kinh hoàng của Mạc Ly, lại thở dài, chuyển nụ hôn lên trán y.

Mạc Ly nhận nụ hôn từ Lâm Tín, ngây ngốc ngược đôi mắt đầy nước lên nhìn gã. Lâm Tín lấy một viên đá đỏ, nhét vào tay Mạc Ly, “Đi về phía tây, đến một trấn tên là Thổ Thành, tìm hiệu thuốc Khổng Lễ, nhớ chưa?”

Dứt lời, cây roi trong tay Lâm Tín vung lên, quất lên mông ngựa kéo xe Mạc Ly. Con ngựa hí lên một tiếng, điên cuồng lao về phía trước.

Lâm Tín nhìn xe ngựa chở Mạc Ly chạy xa rồi, liền kéo dây cương, quay đầu ngựa chạy ngược lại.

“Lâm Tín!” Mạc Ly không kịp ngăn cản, đành phải xốc màn che lên nhìn theo bóng lưng Lâm Tín gọi to. Trên con ngựa cao lớn phi nước đại trong bóng đêm, sau một màn cát bụi, thân ảnh gã đã mờ nhạt.

Dù nghe thấy Mạc Ly gọi, Lâm Tín cũng không quay lại, vẫn tiêu sái vung roi quất ngựa dần xa mắt.

Vì đường xá không đẹp mà xe chạy rất xóc, Mạc Ly dù bám lấy phần cổ định trên xe cũng không kiểm soát được bản thân, mấy lần suýt ngã đổ.

Lâm Tín đã đi xa rồi, vì bị lấy đi một con ngựa, tốc độ giảm đi rất nhiều, nhưng xe vẫn xóc nảy vô cùng, khiến Mạc Ly thật buồn nôn. Kỳ thật y cũng không rõ, rốt cuộc là bởi đường xá mà buồn nôn, hay là vì nỗi sợ lẫn nữa rơi vào tay hai ma đầu kia.

Ở Chính Hành đường của Thiên Đạo môn, ký ức bị hai nam nhân thô bạo... đã khắc quá sâu trong y, y không thể tưởng tượng được nếu lại bị bắt, mình sẽ bị nghiêm phạt thế nào.

Giờ đây trong đầu Mạc Ly, ngoài trừ bỏ trốn, chỉ còn bỏ trốn.

Dù chỉ là một hy vọng mong manh, dù nhỏ bé hơn cả muối biển, y cũng không thể buông thả.

Nghĩ đến Lâm Tín vì dụ địch mà... Mạc Ly gật lệ, hai tay nắm chặt lấy thùng xe.

Bánh xe không ngừng chuyển động, phía chân trời thật quá hắc ám, ngay cả mặt trăng cũng đã trốn sau tầng mây.

Tầm nhìn của Mạc Ly tức khắc tối đi, con ngựa vì không thấy rõ đường trước mắt cũng bắt đầu hoảng loạn chạy lung tung. Mạc Ly không thể khống chế xe ngựa, hơn nữa dọc đường xóc nảy, càng thêm mất bình tĩnh.

Thình lình chiếc xe đổ mạnh, thân thể Mạc Ly đột ngột lao về phía trước, trán đụng vào thành xe, lập tức đổ máu.

Xe ngựa dừng lại, Mạc Ly bưng trán, chờ một lúc, mới có sức bò ra ngoài. Định thần nhìn lại, một bánh xe lọt vào một hố bùn lớn, mà con ngựa vì chạy quá sức, đã mệt đến nỗi ngã xuống sùi bọt mép co quắp không ngừng.

Bưng cái trán choáng váng, Mạc Ly rúm lại trước gió lạnh.

Xoay người, lại phát hiện chân trời xa xa, tựa hồ có ánh sáng lưu động, dưới bóng tối xâm xẩm càng rõ rệt. Trong lòng Mạc Ly có một dự cảm không rõ.

Những ánh sáng nhạt kia, rất có khả năng là ánh đuốc của những kẻ đi tìm người. Nghĩ vậy, đầu gối Mạc Ly đã mềm oặt xuống. Móng tay găm vào lòng bàn tay, y cần cơn đau để kích thích ý chí. Bước chân như nước đổ chì, Mạc Ly bắt đầu hòa vào những cây cỏ dại cao ngang người gần đó.

Những cây cỏ mềm dẻo, không ngờ lại thật sắc, thế mà đã vẽ lên những chỗ da trần những đường máu. Dưới tình huống đòi hỏi thần kinh cao độ khẩn trương, Mạc Ly căn bản không quan tâm đến những vết thương đó.

Nổi khùng hoảng như tảng đá to lớn đặt trong ngực, khiến y cơ hồ không thở nổi.

Y vốn đã kém về chuyện nhận biết phương hướng, sớm đã không biết cái hướng mình chạy là đúng hay sai, y đã không thể cố hơn nữa rồi.

Chỉ có thể trốn, chỉ có thể trốn.

Gần như không bước nổi nữa rồi, giày mấy lần đã giẫm phải ổ bùn trên đất, sau đó lại té ngã mấy lần nữa.

Mạc Ly không nhớ nổi mình rốt cuộc chân nam đá chân chiêu bao nhiêu lần, mãi đến khi y phục bị đá sắc cắt rách, đầu gối tràn máu đầm đìa. Mạc Ly thở hổn hển, mỗi lần hô hấp, y đều cảm thấy phổi sẽ vỡ tung.

Không khí vốn vô hình vô sắc, lúc này chẳng khác dao nhọn, nhằm thẳng yết hầu y mà xuyên qua, Mạc Ly đau đến bốc hỏa.

Vất vả mãi mới thấy một vũng nước nhỏ không xa, cũng không màng có sạch hay không, y quỳ rạp xuống vốc nước uống.

Nhưng ngay khi y kề môi, liền nghe thấy tiếng mãnh thú thở thắt từ phía sau. Lúc y quay đầu lại, cũng đã bị một con chó dữ tợn vồ nhào xuống đất.

73. Chương 73: Không Bằng Trở Về 1

Văn Sát nộ khí ngất trời quay lại Vô Xá cốc, chứng kiến điện đường vốn xa hoa *** xảo, ít nhất đã bị hủy một phần ba. Lửa tuy đã bị dập tắt, nhưng trong không khí vẫn sắc mùi cháy sém.

Với phòng ốc bị hủy, Văn Sát tức giận không phải ở chỗ vật chất, mà chính là quyết định bồi dưỡng một lần nữa của Mạc Ly.

Lần này nguyên nhân tuyệt đối không phải do hắn, cho nên tất cả lỗi lầm đều thuộc về Mạc Ly.

Văn Sát tuyệt đối chưa từng nghĩ tới nam nhân diện mạo tầm thường, thậm chí gầy yếu tiều tụy, khiến kẻ khác phải buồn nôn đó, có thể làm Vô Xá cốc trao đảo! Không những thế, nam nhân không chút tiếng tăm ấy còn thành công trong việc khiến tiền phân đường đường chủ Lâm Tín khét tiếng tàn nhẫn ích kỷ nghe theo, giúp y chạy khỏi Vô Xá cốc.

Nghĩ đến lúc bị Văn Sát bắt được, Lâm Tín đơn thương độc mã chém giết hơn mười danh thị vệ, khí độ kinh người lao vào đám người truy đuổi của hắn. Mà Lâm Tín vẫn tận lực chống đỡ, không để bất luận kẻ nào có cơ hội giết gã, đến lúc cuối cùng bị cô lập, lại giống như anh hùng cái thế tự sát ngay lập tức!

Quý biết Mạc Ly tốt cùng đã mê muội Lâm Tín thế nào!

Đích thân Văn Sát dùng kế diệu hổ ly sơn ra ngoài sắp xếp chuyện phân đường phản loạn, nhưng trên đường lại thấy có kẻ lấy trộm phao tín hiệu của hắn, liền thấy sự tình kỳ quặc. Hướng hồ ngay sau đó, hắn còn gặp Hàn Tử Tự vội vàng xuất hiện. Hai người chạm mặt một cái, không cần nói nhiều cũng biết đại sự không ổn. Trên đường khoải mã gia tiên chạy về Vô Xá cốc, xa xa cũng đã trông thấy khói đen lượn lờ trong cốc, ánh lửa dữ dội.

Vốn tưởng là cừu gia tìm tới, hắc bạch hai người lập tức nghĩ tới người nọ một mình trong buồng ngủ, đột nhiên cảm thấy tất cả như nứt vỡ, cũng không ngại mạo hiểm sinh mệnh, song song xông vào tẩm cung Mạc Ly, nghĩ cách cứu viện. Ai ngờ đi đi lại lại hồi lâu, cuối cùng chỉ cứu ra được một cỗ thi thể đã cháy sém.

Hai người lúc đầu còn bị thủ thuật kia che mắt, cho rằng cái thi thể đó là Mạc Ly, tâm trí gần như sụp đổ, nhưng Hàn Tử Tự thận trọng lại phát hiện bất thường.

Nếu là người sống bị hỏa thiêu, chắc chắn cả người đau đớn co quắp cuộn mình, hơn nữa, trong khí quản sẽ tích đầy tro.

Nhưng thi thể này trái lại — đáng vẻ tự nhiên, toàn bộ không có dấu vết gãy giụa. Trong khoang miệng cũng không có tro. Lại dùng kiếm xẻ khoang bụng ra, kiểm tra mức độ thối rữa của khí quan. Hàn Tử Tự kết luận, người này trước khi bị thiêu, chỉ ít cũng đã chết mấy ngày!

Bỗng nhiên ý thức được đây là mảnh ly miêu hoán thái tử, hai người không hẹn mà gặp nghĩ tới sự cơ trí khôn ngoan hơn người của Mạc Ly, tức khắc tỉnh táo lại. Hắc bạch hai người trong thời gian ngắn ngủi, từ lo lắng e sợ, khủng hoảng bị thống đến nộ khí xung thiên, trong đầu cái thứ ít ỏi gọi là lý trí đã sớm bị đổ vỡ cùng phần nộ thiêu đứt.

[41: ly miêu hoán thái tử: nghĩa đen là “con báo tráo thái tử”, nghĩa bóng là dùng kế hoán đổi.]

Vì thế một mạch, thả chó dữ đi tìm Mạc Ly, ngay tại bãi cỏ hoang dùng thân thể “giáo huấn” y một phen.

...

Sau đó, Hàn Tử Tự ôm lấy Mạc Ly thần tình đờ đẫn, như miếng giẻ rách trở về Vô Xá cốc. Đưa Mạc Ly vào Thiên điện chưa bị lửa lan đến, Hàn Tử Tự sai thị tỳ nhanh chóng sắp xếp một nhuyển tháp.

Nhìn đôi mắt sớm đã không còn chút tình cảm của Mạc Ly, trong lòng Hàn Tử Tự nhất thời khó chịu như bị thiên đao vạn quả.

Nhớ lại mới trước đó, hai người bọn họ còn đang ở đùa giỡn vui cười trên bãi cỏ hoang cách Đông Ngã các không xa. Hắn từng cho rằng, chỉ cần kiên nhẫn, cuối cùng một ngày Mạc Ly sẽ xúc động, mà dù không được, ít ra cũng khiến Mạc Ly tha thứ cho lỗi lầm trước kia.

Nhưng thế nào mà sự việc chuyển biến quá nhanh... Chỉ một cái chớp mắt, Mạc Ly với hắn lại giống như bị Vương Mẫu dùng cây trăm vẽ Ngăn hà cách trở?

Hàn Tử Tự đưa tay xoa lên gò má gầy gò nhô cao. Nụ cười đáng yêu ngày xưa của Mạc Ly, vẻ tức giận linh động của Mạc Ly, rốt cục đã chạy đâu mất rồi? Bức một người từ sinh động đến tình cảnh này, với Hàn Tử Tự mà nói, sao có thể vui sướng nổi?

Huống chi Mạc Ly đã từng yêu hắn; mà chính hắn, hiện tại cũng rất quyến luyến người này...

Hàn Tử Tự bỗng có một thôi thúc, “Không bằng buông tay...” Hắn nhớ nụ cười của Mạc Ly, nhớ những lời mộc mạc giản dị lại có thể sưởi ấm nhân tâm, nhớ nụ hôn dịu nhẹ tặng vào má mình...

Ngày xưa còn coi đó chẳng là gì, tới hôm nay nhìn lại, lại thành báu vật vô giá.

Ôm con người gầy yếu ấy vào lòng, cánh tay Hàn Tử Tự siết chặt. Cho tới bây giờ, chưa có ai khiến hắn thấy khó dứt bỏ như vậy. Một khi chọn lựa buông tay, tựa như dùng dao chém đứt toàn bộ tâm phách hắn.

Đang lúc tư tưởng tranh đấu kịch liệt, Văn Sát nóng nảy đã đá văng cánh cửa Thiên điện, trong tay kéo theo một mớ huyết nhục gì đó đi vào.

Hàn Tử Tự giương mắt nhìn, thấy cái thứ ở trong tay Văn Sát. Hắn thoáng cả kinh, nhanh chóng bịt mắt Mạc Ly lại.

Hàn Tử Tự cất giọng thanh lãnh, quát lớn: “Văn Sát, người điên hả? Mau vứt thứ kia ra ngoài!”

Văn Sát cười tà mấy tiếng, đáp:

“Người cho người là ai, có tư cách gì ra lệnh cho ta? Hay là...” Giọng nói Văn Sát mang theo ý trào phúng, “Chẳng lẽ người đau lòng vì hắn?”

Chuyển tầm mắt về Mạc Ly, Văn Sát tiếp: “Hiện tại hấn to gan, mỗi lần đều coi lời ta là gió thoảng bên tai. Hấn khinh ta không dám làm gì bằng hữu hấn sao? Hôm nay ta phải xem hấn còn không tin không!”

Kỳ thật, ngay từ lúc Văn Sát đá cửa xông vào, Mạc Ly đã thấy hoảng hốt, sơ sơ cũng thấy thứ trong tay Văn Sát là gì. Chỉ là Hàn Tử Tự phản ứng rất nhanh, động tác vô cùng cấp tốc, y chưa kịp xác định là gì đã bị một bàn tay bịt kín đôi mắt.

Trước mắt Mạc Ly đột nhiên tối om, nhưng trong đầu không ngừng nghĩ tới thứ ở trong tay Văn Sát. Nghĩ tới lời Văn Sát nói.

“Không —” Thân thể Mạc Ly bắt đầu run rẩy kịch liệt. Y dùng mười ngón tay vô lực tách bàn tay Hàn Tử Tự ra, “Buông ra... Buông ra...” Thanh âm cơ hồ không thể nghe rõ.

Hàn Tử Tự biết Mạc Ly đã thấy được chút gì đó, nhưng kiên quyết không buông ra, “Ly Nhi ngoan, ta lập tức mang ngươi rời khỏi đây, người đừng nhìn, được không? Quên đi, mau quên đi!”

Dứt lời, ngón tay liền tìm tới thùy huyết của Mạc Ly.

“Không, Hàn Tử Tự, ta van ngươi, buông ra...” Nước mắt nóng hổi tràn qua kẽ tay Hàn Tử Tự, lòng bàn tay Hàn Tử Tự áp vào đôi mắt Mạc Ly liền thấm ướt.

“Ta van ngươi... Ta van ngươi rủ lòng thương...” Cả người Hàn Tử Tự chấn động, lời cầu xin thống khổ không ngừng của Mạc Ly... Cũng biết trước sau giấy không bọc được lửa, hấn buộc lòng chậm rãi bỏ bàn tay che khuất đôi mắt y.

Tầm nhìn của Mạc Ly rơi xuống thứ bị vút trên mặt đất đó. Huyết nhục lẫn lộn, mùi tanh hôi tản ra, như một bãi bùn thối rửa khiến người ta buồn nôn.

Mạc Ly cố gắng căng mắt, buộc mình không được bất tỉnh. Tầm mắt rơi vào cái đồng không nguyên vẹn đó, vẫn khiến đôi mắt Mạc Ly như bị vạn kim nhọn chọc vào.

“Không! Không!! Không!!!”

Mạc Ly thỉnh linh nổi điên dùng tay kéo lấy tóc mình, sức mạnh khác thường, cơ hồ mỗi lần đều kéo rơi một mảng tóc. Vừa thét lên, vừa lắc đầu, thân thể gầy yếu của Mạc Ly lại bắt đầu co quắp.

Hàn Tử Tự biết tình huống có chút khó khống chế, nhanh chóng dùng hai tay chặn hành vi tự hại mình của y.

“Văn Sát, đủ rồi! Mau đem vật kia ra ngoài!”

Văn Sát mặc dù bị kinh hãi bởi phản ứng quá kịch liệt của Mạc Ly, nhưng nét mặt vẫn thập phân hiểu thẳng. Vừa nghĩ đến chuyện Mạc Ly bảo vệ kẻ này như vậy, cơn ghen trong lòng nổi lên, càng không thêm đẩy tới lời gọi hàng của Hàn Tử Tự.

Văn Sát nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Mạc Ly, tâm phiền ý loạn, rốt cục không nhẫn nổi, nghĩ muốn một cước đá cái thứ kia ra khỏi cửa.

Ai ngờ hấn vừa nhấc chân, Mạc Ly từ trên giường bỗng nhiên lao đến — Y đẩy Hàn Tử Tự đang kiềm chế mình, cả người lăn xuống thấp. Y liều mạng ôm lấy cái chân đang giơ lên của Văn Sát, “Văn Sát, ta van ngươi, đừng đá hấn, đừng đá hấn...”

Văn Sát được Mạc Ly ôm, lòng lập tức mềm nhũn, chẳng còn chút hơi sức mà thực hiện nốt động tác.

Mạc Ly thấy Văn Sát thu thế, loạng choạng ngồi bệt xuống đất. Y không nói gì, chỉ thút thít không thành lời. Quá nhiều nước mắt, dường như vĩnh viễn không có tận cùng, khiến vạt áo ướt đầm một mảng. Chẳng còn chút khí lực. Vết thương toàn thân cũng hạ thể đau đớn sau thi ngược khiến mỗi động tác của y thật gian nan. Vốn thể lực cùng kiệt, lại vừa dùng hết tất cả để đẩy Hàn Tử Tự và ngăn Văn Sát, y run rẩy, dồn chút hơi tàn, bò tới khối huyết nhục lẫn lộn trước mặt.

Mà cái thứ đen đúa toàn máu kia, lớp da vẫn còn như của một người sống — Mấy canh giờ trước, dưới lớp da đó còn là một sinh mệnh! Đó là người đã xuất hiện giữa tuyệt cảnh, không ngừng khích lệ y “đừng từ

bỏ”, cho y chút ánh sáng ấm áp nơi bóng đêm tuyệt vọng, cho y dừng cảm một lần nữa theo đuổi tự do! Đó là người đã tử bỏ cả bản thân giúp y dẫn truy binh rời đi, không sợ chết — Lâm Tín!

Hai tay run rẩy, Mạc Ly không chút suy nghĩ, vươn ra, bắt lấy khối da kia.

Hàn Tử Tự nhìn thấy, ở bên ngăn cản: “Ly Nhi, đừng...”

Còn chưa nói xong, đã thấy y ôm chặt lấy nhân bì huyết nhục lẫn lộn đó vào lòng. Mạc Ly là vậy, ôm lấy khối da thịt rách máu, kinh tởm khiến người ta muốn nôn kia siết vào lòng mình!

Nước mắt trào như vỡ đê rơi vào máu thịt tanh hôi, nhuộm đỏ cả áo trắng vừa thay, thật khiến người ta thấy xơ xác tiêu điều,

“Lâm Tín! A!! Lâm Tín!!!” Mạc Ly bỗng nhiên ngửa mặt gọi một tiếng dài, hai mắt nóng lên. Huyết lệ hai dòng chảy xuống từ đôi mắt y, trên khuôn mặt xanh xao càng khiến người ta đau lòng.

Trước mắt là một màn đen kịt. Thân thể y mềm nhũn, cùng Lâm Tín, ngã xuống trong vũng máu.

74. Chương 74: Không Bằng Trở Về 2

Mạc Ly cảm thấy thân thể mình nhẹ bỗng, giống như linh hồn đã chui ra, lơ lửng trong bóng tối vô biên không trọng lực. Đau đớn trong người dần dần biến mất, những tiếng động lớn, hoảng loạn quấy rối không ngừng bên tai càng lúc càng cách xa, mãi đến khi chẳng nghe thấy gì nữa...

Y, đã chết phải không?

Nếu không, vì sao lại có cảm giác kỳ lạ vậy? Nhưng cái cảm giác như ngồi trên mây mềm thế này khiến y thấy rất thoải mái — Thoải mái đến nỗi mình có thể quên hết tất cả những chuyện khủng khiếp đã phải trải qua, thoải mái đến độ y không bao giờ muốn tỉnh lại nữa.

Vì thế, y liền an ổn ngủ, lẳng lặng chờ đợi sinh mệnh tan biến.

Nhưng trong màn đen này, lại bất ngờ xuất hiện một điểm sáng nhu hòa. Ánh sáng ấm áp mà dịu êm đó, chẳng mấy may làm người ta chói mắt.

Mạc Ly yên lặng nhìn ánh sáng đó trôi đến gần mình, đến khi y thấy rõ đó là một người, không khỏi thấy kinh ngạc.

Trong cuộc đời mình, Mạc Ly đã từng đi qua hai thế giới. Giữa không gian muôn hình vạn trạng, y chưa từng phát hiện, trên đời lại có ai hoàn mỹ như thế.

Cô gái trước mặt phát ra ánh sáng ôn nhu, giống hệt tiên giáng trần, không nhìn ra một điểm xấu nào.

Nhớ ngày trước, trong một tác phẩm võ hiệp nào đó, Đoàn Dự kia phải ngần ngừ khi gặp Vương Ngữ Yên, buột miệng gọi “Tiên nữ”, Mạc Ly đã từng cho rằng vô lý, chỉ cười Đoàn Dự đúng là phong lưu thành tính, nói năng ngọt xớt mà thôi, cứ phóng đại quá dung nhan nữ tử.

Nhưng hôm nay, Mạc Ly rốt cục đã có cơ hội cười nhạo lại sự ngu xuẩn của mình, bởi vì cái từ “hoàn mỹ” đích xác tồn tại.

Mãi một lúc ngây ngốc ngẩn nhìn dung mạo cô gái, Mạc Ly mới phát hiện nàng đang khóc như lê hoa đới vũ. Mạc Ly tay chân luống cuống, cũng không biết phải an ủi ra sao, đành nhẹ giọng dỗ dành: “Người và ta đều là cô hồn đã quỵ, không tìm được đường tới âm tào địa phủ cũng không phải lo, chỉ cần chờ một chút, ngư đầu mã diện chắc chắn sẽ tới tìm chúng ta thôi.”

Nàng nghe Mạc Ly nói vậy, ngừng lệ. Đôi mắt sẫm bi ướt nước nhìn y, nói: “Người đã từng thấy cô hồn đã quỵ chưa?”

Mạc Ly xấu hổ: “À thì...”

Không đợi Mạc Ly nói tiếp, nàng đã thành linh quỳ gối trước y, chân thành cúi đầu.

Mạc Ly kinh hãi, không biết cô gái này vì sao lại hành đại lễ với mình, vội vàng tiến tới nâng nàng dậy, nhưng lại kinh ngạc phát hiện tay mình xuyên qua người nàng.

Lẽ nào, người trước mặt không phải là ảo ảnh?

Mạc Ly không đỡ được người ta dậy, bất đắc dĩ chỉ có thể nói: “Cô nương, sao thế này được, thực là giết ta mất thôi...”

Nàng quỳ trên đất, nói: “Mạc công tử, nếu ta nói, ta chính là người đưa ngươi từ thế giới ban đầu đến nơi này, ngươi vẫn có thể đối xử tốt với ta ư?”

Nghe xong lời đó, Mạc Ly nhất thời như bị ngũ lôi đánh xuống, ngây ngốc tại chỗ, phản ứng thật chậm chạp.

Nàng thấy sắc mặt Mạc Ly như vậy, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, nhưng vẫn không tránh khỏi chút chạnh lòng, “Ta vốn là cửu thiên thần khu Thượng tiên, Bích Dao... Vốn là vì tư niệm bản thân, mới sửa mệnh bản của công tử, hại công tử rơi vào thời không vốn chẳng liên quan đến ngươi, nhận hết thủy hỏa đọa... Tất cả những gì ngươi trải qua, Bích Dao đều nhìn thấy... Nhưng ta... Ta vẫn không đưa tay giúp công tử...”

Mạc Ly thật vất vả mới thoát khỏi nỗi kinh ngạc, thần thờ hỏi: “Vậy, ta có thể hỏi ngươi, vì sao ngươi lại làm thế không?”

Bích Dao gật đầu, đem hết nguyên nhân thực chất nói ra.

Hóa ra, tiền thân của Trình Cửu Nhụ là Đạo Ngữ *** quân trên chín tầng mây; còn Dưộc Lang, chính là đồng tử luyện đan của Thái Bạch *** quân. Hai vị tiên vì nhân duyên nảy sinh tình cảm, trái mệnh trời thương mến nhau. Không những vậy, còn đả thương thiên binh thiên tướng bỏ trốn, vọng tưởng hạ phạm làm một đôi vong mệnh uyên ương. Ai ngờ chỉ đơn độc sao địch nổi nghìn binh vạn tướng, hai người đều bị bắt về Thiên đình trị tội.

Cuối cùng, để nghiêm phạt, hai người phải trọng nhập lục đạo luân hồi, nhận hết chín chín tám mốt lần sinh ly tử biệt, không được chết già. Sau khi lịch kiếp, nguyên thần sẽ bị bắt về, tống vào Tuyệt Tiên trì tiêu hủy, từ đó hồi phi yến diệt.

Mà Bích Dao lại thâm ái mộ Đạo Ngữ *** quân, nhưng sợ Thiên quy nghiêm ngặt không dám biểu lộ tình ý. Sau chứng kiến Đạo Ngữ *** quân cùng đồng tử ân oán gút mắt, không đành lòng với kết quả hồn phi phách tán cuối cùng của cả hai, liền dần quyết tâm trái nghịch Thiên điều, tìm cách tháo bỏ kiếp nạn này.

“Họ đã trải qua tám mươi tình kiếp. Mỗi một kiếp, họ đều phải vì đối phương mà chết thảm, không thể nào gần nhau. Kiếp này là cơ hội cuối cùng... Nếu có thể giải được tử kiếp trong mệnh này, họ sẽ có thể siêu thoát, thoát khỏi sự ràng buộc của trọng quy lục đạo luân hồi, từ nay về sau chỉ làm người bình thường...”

Mạc Ly nghe xong toàn bộ, trong lòng bình tĩnh hiểu ra.

Ra thuật bói của Trình Cửu Nhụ linh vậy, còn có thể mở Thiên Nhân, hoàn toàn là bởi kiếp trước có duyên làm tiên. Mà được lý độc thuật của Dưộc Lang lại đạt đến trình độ đó, vì hắn vốn là đồng tử luyện đan mật thiết tương liên.

Hết thấy thế gian này, đều có nhân quả.

Bích Dao nhìn Mạc Ly một cái, tiếp tục nói: “Đời này họ vốn sẽ chết trong tay Hàn Tử Tự và Văn Sát. Hàn Tử Tự và Văn Sát đều mang mệnh cách Thiên Sát cô ***, không những vậy, còn mang dấu hiệu phá quân, sát khí rất nặng, trong mệnh bản vốn không có nửa bù đắp thiếu hụt.

Nhưng ngươi, Mạc Ly... Ta trộm tra xét mệnh bản chúng sinh thiên hạ nghìn năm, chỉ có mỗi bát tự của ngươi có thể hóa lệ khí vì tương hòa, trung hòa giảm bớt sát khí của hai kẻ đó...”

Nghe đến đây Mạc Ly đại khái đã hiểu, “Ngươi vì thay đổi số phận của Trình Cửu Nhụ và Dưộc Lang, mới đưa ta đến thời không này?”

Bích Dao gật đầu, “Không những vậy, lúc Hàn Tử Tự bị Thương Long môn hãm hại rơi vào nguy nan, cả lúc Văn Sát thụ thương, bọn họ đều bị ta dắt tới vùng lân cận khách điếm, sau đó được người thiện lương cứu giúp...”

Mạc Ly đột nhiên thấy chuyện này thực hư phù. Té ra tất cả mọi cực khổ của y, người tạo ra lại là một cô gái thoát nhìn hiền lương dịu dàng vô cùng này ư?

Ngay cả thánh nhân cũng tức giận, huống chi Mạc Ly dù thiên tính thuần lương vẫn là người thường, càng không thể đơn giản nuốt trôi việc này. Nghe cái lý do vô cùng hoang đường đó, Mạc Ly đương nhiên phát hỏa: “Sao người có thể vì ham muốn cá nhân mà tùy tiện quyết định số phận người khác như vậy? Người nhìn ta xem, ta đau khổ không thể kể xiết, thống khổ vô cùng người có biết? Người thật là...”

Mạc Ly còn định nói tiếp, lại phát hiện Bích Dao mặt xám như tro, “Công tử, ta biết người nhất định oán ta, mong ta tóa cốt dương hồi... Nhưng thế gian không phải có câu: Điều chi tương tử, kỳ minh dã bị; Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện... Như các người nói, ta chính là người sắp chết đây. Ta thấy người bị Văn Sát và Hàn Tử Tự dày vò như vậy, tự thấy hổ thẹn với lòng mình...”

[42: Điều chi tương tử, kỳ minh dã bị; Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện: Con chim sắp chết, tiếng kêu bi ai; người ta sắp chết, lời nói tốt lành. (vietnamtudien.org)]

Bích Dao lộ vẻ áy náy này, “Gần đây, chuyện ta dùng thuật cường sửa mệnh bản, đem người đến thế giới vốn không thuộc về người đã bị phát hiện, không lâu sau, ta sẽ bị lột bỏ tiên tịch, đẩy vào Tuyệt Tiên trì tiêu hủy nguyên thần...”

“Vậy...” Nghe thấy nữ tử trước mặt đây vì cứu một vị Đạo Ngữ *** quân chưa hề yêu mình, hậu quả cuối cùng lại thành như thế, Mạc Ly dù bức bối bao nhiêu cũng không phát ra được, chỉ có thể than khổ một câu.

“Nếu ta bị tiêu hủy nguyên thần, sẽ không thể đưa người trở về thế giới ban đầu được nữa. Trước kia là vì ta ích kỷ, khiến người tự đứng chịu khổ như vậy... Ta lúc đó thâm nghĩ, có thể ngày qua ngày, tình cảnh của người sẽ chuyển biến. Nhưng mà bây giờ, ta cũng không còn thời gian để chờ đợi nữa... Cho nên lần này, ta có thể đưa người quay về...”

Nghe đến đó, tâm Mạc Ly đột nhiên lay động mạnh. Thực sự y đang gặp ảo giác sao? Y rốt cục cũng có thể trở về?

Đây không phải là do ý thức mình rời rạc, mộng tưởng giữa hư vô mờ mịt chứ? Nhưng mà, sao trong mơ lại chân thực vậy, làm y chẳng phát hiện nửa điểm giả dối nào.

Nghĩ tới cuộc sống vốn an nhàn bình yên của mình.

Nghĩ tới thế giới hiện đại kia, vốn tương lai không lâu sau còn có vợ có con.

Nghĩ tới khuôn mặt hiền hậu hòa ái của viện trưởng.

Nghĩ tới phần mộ cha mẹ ở nghĩa trang không ai cúng bái...

Nước mắt Mạc Ly chảy dài, “Ta muốn trở về... Ta muốn trở về...”

Nhìn thấy Mạc Ly như vậy, Bích Dao cũng rơi lệ, “Như vậy cũng được... Số mệnh vốn phải sắp xếp như thế, là ta nghịch thiên sửa mệnh, hại mình không ít, còn làm hại đến người...”

Ngón tay Bích Dao điểm một cái, phía trước Mạc Ly xuất hiện một quang khu bạch sắc, “Người đi qua đi, đi qua quang khu đó, người sẽ trở về. Lúc người trở về, tất cả ký ức ở đây sẽ biến mất... Xin lỗi Mạc Ly, xin lỗi...”

Chỉ thấy thân thể Bích Dao từ từ ẩn lui, dần dần tiêu thất trong bóng tối.

Chân Mạc Ly run rẩy, tiến về phía quang khu, “Cửu Nhụ, Dư Lang, xin lỗi, ta không thể giúp các người... Ta đau quá, mệt mỏi quá... Ta cũng không thể kiên trì nổi nữa... Các người đừng trách ta, nghìn vạn lần đừng trách ta...”

Mạc Ly không phải chưa từng nghĩ cho Trình Cửu Nhụ và Dược Lang, nhưng hiện tại y mình đầy thương tích, ốc không mang nổi mình ốc, làm sao có thể đưa tay giúp đỡ người khác?

Cho y nhát gan một lần, ích kỷ một lần, được không?

Cho y vứt bỏ gánh nặng đạo đức và lương tâm, được không?

Cho y sống vì mình, được không?

Mạc Ly tập tễnh bước đi, hết thấy gian nan bước về phía đạo quang kia.

Không bằng trở về, không bằng trở về.

Chỉ cần lựa chọn ly khai, sẽ không còn nhớ gì hết.

Không cần nhớ những thống khổ, không cần nhớ hận thù, lại càng không cần nhớ những chi tiết về cuộc sống đã trải qua, những người đã từng tồn tại ở đây...

Mạc Ly đang đi, tiếng động lại ào ào đổ vào đầu.

Mạc Ly tập trung nghe ngóng, cả người run rẩy.

Y nhận ra, đó là giọng nói của hai nam nhân kia — Hai kẻ mà y từng dành trọn yêu thương, lại trả lại y sự phản bội vô tình cợt nhả.

Tiếng gọi điên cuồng tên mình...

Nháy mắt, Mạc Ly tựa hồ bị trọng lực hút lại, linh hồn y lại quay về với thân thể.

Chậm rãi mở mắt. Đôi mắt vừa mới chảy ra huyết lệ, sớm đã không còn nhìn thấy gì.

Trong tiềm thức, Mạc Ly biết rõ, đây là lời tạm biệt cuối cùng của mình với thế giới này.

75. Chương 75: Không Bằng Trở Về 3

Điều Mạc Ly không biết chính là, ngay sau khi y hôn mê, Hàn Tử Tự vì cảm thấy việc làm của Văn Sát thực quá tàn nhẫn, hai bên nổi lên tranh chấp. Văn Sát vốn cũng đã tiết lộ bởi chuyện Lâm Tín, Hàn Tử Tự lại là một trong những kẻ góp phần vào nguyên nhân, hiện tại Mạc Ly như vậy còn lắm điều trách móc hằn. Hai người lời đi lời về không hợp, cuối cùng ngay giữa Thiên điện rộng lớn động thủ.

Chưởng phong đan qua đan lại, hai người đều bị cơn giận đánh cho choáng váng, ngoài chiếc giường mà Mạc Ly đang nằm trên đó, còn lại toàn bộ đồ đạc đều bị phá hủy.

Trong lúc hỗn loạn huyết ô pha tạp, cả hai chợt nhận ra thân thể Mạc Ly trên giường bắt đầu tản ra một thứ ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa.

Càng lúc, thứ ánh sáng đó càng mạnh, càng mạnh thì thân thể ở đây của Mạc Ly càng trở nên mơ hồ.

Không biết sự việc quái gở gì đang diễn ra, hắc bạch tâm thần muốn nứt, bất chấp hết thấy, đồng thời phi đến bên giường kêu to tên Mạc Ly.

Hàn Tử Tự và Văn Sát khẩn thiết gọi không ngừng — Đó là tiếng rống gọi như dã thú tuyệt vọng sắp chết.

“Vì sao?! Vì sao thân thể hắt lại thế này, tại sao lại vậy?! Tội cùng là chuyện gì xảy ra?!” Đó là giọng nói hỗn hển của Văn Sát.

“Ly Nhi, người làm sao vậy? Lẽ nào thế giới người nói mà ta không biết đó tồn tại thật? Người muốn quay về đó? Người muốn bỏ ta ư?” Đó là giọng nói cực bi thương của Hàn Tử Tự.

Sắp phải rời xa bọn họ rồi. Y đã có với họ biết bao nghiệt duyên mập mờ, tới hôm nay, cuối cùng cũng có thể hoàn toàn cắt đứt.

Chuyện tới nước này, y còn oán hận gì chứ? Cuối cùng cũng phải ly khai rồi, nói thật, không chút vương bận mà ly khai. Hơn nữa, tất cả những gì ở đây, lập tức sẽ là hư vô trong ký ức y. Yêu hận bao nhiêu, với Mạc Ly mà nói đã không còn ý nghĩa.

Bởi vì mắt không nhìn được nữa, Mạc Ly liền giơ một tay lên, gọi, “Hàn Tử Tự...”

Bàn tay lập tức được một hơi ấp quen thuộc bao lấy, “Ly Nhi, Ly Nhi, ta ở đây...”

Trong trí nhớ, nam nhân luôn bình tĩnh kiên cường sẽ không bao giờ còn tồn tại nữa, giọng nói trầm thật run rẩy, dường như đang cực lực kiềm chế sự thay đổi ghê sợ.

Giọt nước ấm áp rơi xuống mu bàn tay Mạc Ly.

Hàn Tử Tự, người khóc sao?

Hóa ra, một người cao ngạo ích kỷ như người, đến một ngày cũng biết rơi lệ vì người khác!

Bỗng nhiên ký ức rất lâu trở về, khi biết bị người yêu hạ cái thứ độc tên là Thể Hồ ti, nỗi đau bị phản bội vẫn nhức nhối đến bây giờ. Hôm nay, cuối cùng cũng có thể được giải thoát rồi.

“Ly Nhi, người đừng đi...Người ở lại, ta nhất định sẽ không bám lấy người nữa, nhất định...Cho ta một cơ hội được không? Lần cuối cùng, một lần cuối cùng...”

Cảm thấy khuôn mặt Hàn Tử Tự đang áp vào lòng bàn tay mình, gương mặt kia quả thật thấm lệ, Mạc Ly thực sự cảm nhận được.

“Khụ...Sửu Nô... Ta chỉ muốn nói với người...”

“Ly Nhi nói đi, ta nghe, ta nghe!” Hàn Tử Tự vội la lên.

Mạc Ly cười nhạt, “Thực ra, ngày đó người không cần hạ Thể Hồ ti...Chỉ cần người nói thật... Mặt đây chuyển thạch anh kia, tuy là di vật của cha mẹ... Ta cũng sẽ tặng người...”

Nghe lời này, thần trí Hàn Tử Tự vốn căng ra cuối cùng đứt phụt.Chỉ thấy hắn khóc khóc cười cười, nói năng lộn xộn, giống như một người điên.

Nghĩ đến bản thân thuở nhỏ phải chịu sự giáo dục của nữ nhân độc ác kia, sớm đã không tin tưởng trong thế giới đầy rẫy lợi ích phân tranh sẽ có người vô điều kiện, thật tình chân ý đối xử tốt với người. Mỗi một ai, bất quá chỉ đang lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Cho nên dù Sửu Nô ngày đó được Mạc Ly thật tình đối đãi, nhưng hoài nghi đã là thói quen thành tính, sao hắn có thể hoàn toàn tin tưởng tấm chân tình ấy? Vì vậy ngay sau khi nhìn thấy Long Tinh, cách suy xét của hắn mới không còn đơn thuần nữa. Khi hắn bắt đầu đứng trên cao, với địa vị một khôi thủ bạch đạo vô lâm độ lượng tha nhân, ngay cả chân tâm của Mạc Ly hắn cũng lợi dụng, đối lấy kết cục ngày nay.

Nghĩ đến trái tim tha thiết của Mạc Ly từng bị chính mình nghiền nát, còn giẫm nát trên đất.Đó là lý do giờ phút này, trái tim vỡ vụn đó, dù hắn có nỗ lực thế nào cũng không thể gắn lại ư?

“Ly Nhi, ta sai rồi...Ta biết sai rồi.Ta không nên tính toán với người.Là ta tự tay đẩy người ra.Đáng đời ta...Ha ha ha, đây là báo ứng của ta, báo ứng của ta!!!”

Thân thể Mạc Ly càng lúc càng trong suốt, y cũng cảm thấy thời gian của mình không còn nhiều lắm, liền vươn tay về phía Văn Sát.

Văn Sát vốn đã bị cái màn trước mắt này làm kinh hãi, trăm triệu cũng không ngờ sau khi đối xử như thế với Mạc Ly, y còn nguyện ý nói chuyện với mình.

Văn Sát lòng nóng như lửa đốt lại gần, cầm thật chặt bàn tay Mạc Ly.

Cảm thấy thân thể Mạc Ly càng lúc càng lạnh ngắt, Văn Sát dù tâm vẫn như đao cắt, nhưng nhất thời cũng không nói nên lời.

“A Vong...” Mạc Ly gọi, “A Vong, Mạc Mạc không trách người, người là một đứa bé ngoan...”

Siết lấy tay Văn Sát, Mạc Ly lộ vẻ bi thương: “Chỉ là sau này, Mạc Mạc không còn cơ hội mừng sinh nhật cùng người... Người tha thứ cho Mạc Mạc, được không?”

Nghe những lời quái lạ của Mạc Ly, Văn Sát liền phát hỏa, “Mạc Ly, người đang mê sảng gì vậy, A Vong cái gì? Ta là Văn Sát! Là Văn Sát! Người muốn nói gì với ta? Người nói đi! A Vong là ai?! Kẻ đáng chết đó là ai?!”

Mạc Ly không nói nữa, thân thể càng lúc càng mờ nhạt, cảm giác thực thể đã tiêu tan, hắc bạch hai người đã không thể cầm lấy bàn tay.

Mắt thấy Mạc Ly rất nhanh sẽ biến mất trước mặt, khí huyết trong ngực Văn Sát bốc lên, kinh mạch đứt gãy, bất thành linh thổ huyết.

Hàn Tử Tự nhìn Văn Sát đang muốn phát điên, bị ai nói ra chân tướng, “Văn Sát, ngày trước người thụ thương, từng được Mạc Ly cứu.” “Thời gian đó, tên người, là A Vong...”

Văn Sát đột nhiên lùi lại vài bước, giận dữ hét lên: “KHÔNG, KHÔNG PHẢI! Sao ta không biết chuyện này? Vì sao một chút hình ảnh cũng không có? Vì sao ta không nhớ ra?!”

Văn Sát vừa dứt lời, đầu lại thành linh đau như muốn nổ.

“A Vong...”

A Vong... A Vong... Bên tai văng vẳng giọng nói ôn nhu.

“A Vong, người biết không? Mỗi sinh mệnh đều đáng quý, cho nên người phải học cách nhân từ.”

“A Vong, không thích rau cũng phải ăn, như thế mới khỏe, biết không?”

“A Vong, khi ra sau núi chơi phải cẩn thận, nghìn vạn lần đừng té vào bẫy rập.”

“A Vong, món này ăn ngon không?”

“A Vong...”

“A!!!” Văn Sát ôm lấy đầu, đau đớn quằn quại trên đất.

Ký ức chốc lát như thủy triều dâng mạnh, quá nhiều hình ảnh lấp đầy khoảng không trong não, vượt xa khả năng chịu đựng.

Trước mắt là Mạc Mạc.

Khách *** bé nhỏ cũ nát kia, Mạc Mạc của hắn thấp lên những ngọn nến nho nhỏ, trước chiếc bánh kem sinh nhật, hát cho mình một bài hát sinh nhật quái gở.

Mạc Mạc nói, mỗi một đứa trẻ vào ngày sinh của mình đều có một mong muốn, mong muốn đó có thể sẽ thành sự thật.

Ta khi đó, chỉ biết ngây ngô cười, nhưng là nụ cười hạnh phúc.

Hắn còn nhớ rõ mình đã ước — Là mãi mãi, cùng Mạc Mạc của hắn bên nhau.

Trong Dược cốc đầy cây cỏ đa dạng, mình ngây thơ quần lầy Mạc Mạc đòi “chơi”, nhớ lại một màn hai thân thể giao triền, mình từng điên cuồng chiếm giữ Mạc Mạc yêu quý.

Mà thời gian đó, Mạc Mạc thương hắn như vậy. Yêu hắn che chở hắn, thân thể gầy yếu một mình ngăn cản Hàn Tử Tự muốn lấy mạng mình.

Trong trí nhớ, giọng nói của Mạc Mạc, nụ cười của Mạc Mạc, hơi ấm thân thể Mạc Mạc...

Mạc Mạc là tất cả, chân thực như vậy, rõ rệt như vậy.

Nhưng mà vì sao, vì sao sau khi hắn khôi phục trí nhớ, hết lần này đến lần khác đều muốn quên đi ký ức tốt đẹp như vậy?!

Vì sao?!

Nghĩ đến thời gian mình khôi phục trí nhớ, đã như cầm thú giày vò Mạc Ly trân quý ngày xưa. Hắn thậm chí còn ngu xuẩn cho rằng, Mạc Ly chính là người tình của Hàn Tử Tự, vô cớ khiến y phải chịu thật nhiều ủy khuất.

Nghĩ lại đêm trắng điên cuồng triền miên nơi Ánh Nguyệt hồ, mình đã nói với Mạc Ly “Những chuyện đã qua, với ta không quan trọng”, chớ má!

Văn Sát thành linh ngồi lên. Hắn vọt tới bên Mạc Ly, quỳ gối trước giường, tê tâm liệt phế gào lên:

“Mạc Mạc, ta nhớ ra rồi, ngươi đừng đi, ngươi đừng đi...Ta van cầu ngươi, A Vong van cầu ngươi...Đừng bỏ ta, đừng bỏ ta...Ta đáp ứng ngươi, không bao giờ khi dễ ngươi nữa, được không?Trước kia đều là ta sai, ngươi phạt ta thế nào cũng được!Chỉ cần ngươi quay lại, chỉ cần ngươi quay lại được không?”

Từng chữ là từng tiếng khóc.

Giống như thú mẹ khóc bên xác thú con, chính là thương tâm nỉ non muốn chết.Nhưng giờ khắc này tỉnh ngộ, hình như đã quá muộn rồi.

Bởi vì Mạc Ly nói xong, hai mắt đã nhắm lại.Linh hồn lần thứ hai rời xa thân thể.

Mạc Ly trong bóng đêm, lại một lần nữa bước tới cánh cửa thời không.Kỳ thực những lời Văn Sát vừa nói, y cũng nghe thấy.

Y biết Văn Sát đã nhớ ra — Đã hết rồi, cái thời chỉ thuộc về A Vong.

Mà đã trải qua bao nhiêu chuyện, dù nhớ ra thì thay đổi được chi? Người đã chết sẽ không sống lại, thống khổ trải qua cũng những vết sẹo vẫn rõ ràng như trước.

Ngoại trừ bỏ đi, y còn có thể làm gì...

Vô luận là Sứ Nô trầm mặc kiệm lời, hay là A Vong thiện lương đơn thuần.

Bất luận Hàn Tử Tự thâm trầm tuấn nhã, hay Văn Sát bá đạo liêu lĩnh.

Đủ rồi, đến đây là đủ rồi.

Tình cảm của các ngươi, thật nặng nề quá, ta không mang được.Các ngươi muốn nhiều lắm, ta không cho nổi.

Đó là lý do ta chọn rời đi, sinh mệnh này vĩnh viễn tiêu thất trước các ngươi...

Đang lúc Mạc Ly hạ quyết tâm, sắp băng qua đạo quang khu kia, lại nghe Văn Sát gào lên: “Mạc Mạc, không công bằng! Phải, là ta sai! Nhưng ta không biết sự thật! Văn Sát có lỗi với ngươi, nhưng A Vong thì không!”

Mạc Ly nghe lời đó, chỉ cười khổ.

Đúng vậy, vô luận là A Vong hay Văn Sát, đều thích làm xằng như thế.Văn Sát và A Vong, chung quy cũng chỉ là một người, hiện tại phân trần ai đúng ai sai, thì có ý nghĩa gì chứ?

“Ngươi lại muốn vứt bỏ ta phải không?Được, ngươi đi đi!”Hồng Ngục ma công trong cơ thể lại làm tâm tình Văn Sát bộc phát kích động. Đôi con ngươi hồng lên, khí tức bất ổn, nhiệt độ cơ thể lúc cao lúc thấp. Đây là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

“Ngươi không phải rất thiện lương sao?Đồ ngụy quân tử! Ha ha! HA HA HA!”

Văn Sát nâng thân, run rẩy chỉ vào Mạc Ly: “Ta nói cho ngươi biết, ngươi dám bỏ ta, ta sẽ phá — phá cái khách điểm mà ngươi yêu quý, cả làng đó nữa, phá nát không thừa! Còn nữa, những kẻ ngươi yêu mến, ta cũng sẽ giết, giết sạch!Giết Trình Cửu Nhụ, giết Dư Lang!Cả đứa trẻ trong bụng Tam Nương, ta cũng sẽ không tha!Ngươi đi đi! Đi đi!Ngươi không ở lại cứu bọn họ sao? Chỉ cần ngươi chịu để họ chết, ngươi đi đi! Ha ha ha!!!”

Mạc Ly thảm cả kinh, bước chân đã xuyên qua quang khu từ từ chậm lại, trước mắt là một loạt những khung cảnh trôi qua dần dần.

Lẽ nào, đây chính là Thiên Nhân mà Trình Cửu Nhụ từng nói?

Nhưng mà, y không phải là Cửu thiên thượng tiên, sao có thể mở Thiên Nhân được?

Bỗng nhiên nghĩ tới Bích Dao đã tiêu thất, Mạc Ly đã biết là chuyện gì.

Y điên cuồng kêu lên, bịt chặt hai mắt: “Ta không nên nhìn, ta không nên nhìn...Vì sao?!Vì sao muốn đưa ta đi, lại còn cho ta thấy tương lai?! Không, đừng...”

Nhưng dù có bịt kín hai mắt, dù trong lòng vẫn kháng cự dữ dội, Mạc Ly vẫn nhìn thấy khoảng thời gian sau này.

Đó là một thế giới chỉ con *** phong huyết vũ:

Ngay sau khi y rời đi, Hàn Tử Tự hững hờ rời cốc, Văn Sát tẩu hỏa nhập ma.Thiên Đạo môn và Nhất Ngôn đường hoàn toàn tan vỡ.

Hàn Tử Tự đem chuyện Mạc Ly rời đi đổ lên Văn Sát, nếu không phải đêm đó Văn Sát quá tàn độc lột da Lâm Tín, Mạc Ly sẽ không bị kích động mà lựa chọn rời đi. Còn Văn Sát lại oán hận Hàn Tử Tự đã giấu chuyện A Vong, khiến hắn hoàn toàn mất đi cơ hội văn hồi với Mạc Ly.

Giang hồ lần thứ hai nổi cơn sóng dữ, tàn sát đối đầu.

Văn Sát tẩu hỏa nhập ma mất tâm tính, càng ngày càng tàn ác vô nhân đạo.

Trình Cửu Nhụ và Được Lang, quả nhiên như Bích Dao nói, chết dưới tay Văn Sát.

Mà Văn Sát mất nhân tính kia, sau khi giết Trình Cửu Nhụ còn nghiền nát thi thể người ta, bắt Được Lang ăn. Được Lang không thể tiếp nhận chuyện Trình Cửu Nhụ chết thảm, cuối cùng tự cắt yết hầu, chết.

Đứa bé trong bụng Tam Nương sắp đến lúc lâm bồn, bị Văn Sát móc ra từ bụng mẹ, đập chết tươi. Trơ mắt nhìn thê nhi chết thảm, A Thổ bất chấp liều mạng với ma đầu. Nhưng võ công của A Thổ sao bì được với Lạc Nhạn Bát thức cùng Hồng Ngục ma công tu luyện tới đỉnh của Văn Sát?

Mọi người đều chết thảm dưới ma chưởng của Văn Sát.

Hành vi của Nhất Ngôn Đường càng ngày càng độc ác, làm bạch đạo khinh thường. Thế mà Hàn Tử Tự lại dẫn người của Thiên Đạo môn, cùng sánh vai với Nhất Ngôn đường.

Tiếng kêu than dậy trời, máu chảy thành sông.

Biết bao cuộc tranh đấu vô vị, tàn sát đầm máu.

Vì bao nhiêu người bỏ mạng như vậy, hòa lên thành tiếng kêu gào tuyệt vọng, Mạc Ly giống như đang lạc vào một nơi thật kỳ lạ. Rất rất nhiều oan hồn dã quỷ, vây lấy mình kêu thét.

“Nếu như ngươi ở lại, chúng ta đã không phải chết...”

“Vì sao, vì sao lại hại bọn ta...?”

“Sao ngươi có thể ích kỷ như vậy...”

“Đứa con đáng thương của ta...”

Tiếng rên rỉ càng lúc càng thê lương, bóng ma tử vong vĩ đại, khiến cả người Mạc Ly bị ép tới không nhúc nhích nổi.Đầu gối y nhất thời mềm oặt, ngã ngồi xuống đất.

“Đó là sự thật sao? Những cảnh mà ta thấy sẽ sớm xảy ra sao?” Mạc Ly khóc gào, “Bích Dao, Bích Dao người ra đây!Người trả lời ta, trả lời ta!”

Thế nhưng trong bóng tối vô biên, không nghe thấy bất luận thanh âm nào.

“Bích Dao, sao ngươi có thể ích kỷ như vậy?Nếu đã đáp ứng đưa ta trở về, vì sao lại bắt ta phải nhìn thấy quãng thời gian thê thảm sau này, vì sao?!”Mạc Ly không nén nổi bi ai, nức nở thất thanh.

“Ta thật vất vả, vất vả lắm mới hạ được quyết tâm ly khai...Vì sao lại dùng những hình ảnh này lay động ta, vì sao...?”

Quang mang nối liền hai thời không càng lúc càng nhạt đi, đạo môn tựa hồ sẽ khép kín lại, không còn nhiều thời gian, thúc giục Mạc Ly mau chóng lựa chọn.

Nhìn lại phía sau, Mạc Ly chỉ thấy, thời không có hắc bạch hai người là một màn đêm, như vực sâu vạn trượng, khiến người ta không thể siêu thoát. Lại nhìn về phía trước, ánh sáng yếu ớt đại diện cho sự bình thản cùng hạnh phúc, nhưng lại là gông xích luân lý nặng nề lên bản thân.

Trong đầu đột nhiên nhớ lại, ngày ấy nói chuyện cùng Dược Lang. Cậu quỳ rạp xuống đất, đập đầu đến ứa máu.

“Mạc Ly, xin đừng vứt bỏ chúng ta! Xin đừng vứt bỏ chúng ta!”

“Ta van cầu người! Ta van cầu người!!!”

...

Mà y ngày đó, đã đáp lại Dược Lang thế nào? Hôm nay, y chính là muốn vứt bỏ bọn họ, để thành toàn cho bản thân?

“A A A!!! Vì sao, vì sao ai cũng bức ta...? Ta rốt cuộc đã làm sai điều gì, làm sai gì?!” Mạc Ly khóc ngất, ngã ngồi lên đất, không di chuyển.

Thế đạo này, đến tột cùng muốn bức y vào hoàn cảnh nào mới giải thoát cho y?

Nếu như lại phải trải qua những ngày tháng muốn sống không được muốn chết không xong, đánh mất cả tự do và tôn nghiêm, y thà như Lâm Tín bị lột da lóc xương cũng không muốn sống nữa.

Nếu như rời đi, Hàn Tử Tự và Văn Sát sẽ cuốn cả giang hồ vào áy háy tình cừu của bọn họ.

Nếu như rời đi, không chỉ những người y yêu quý — Dược Lang và Trình Cửu Nhị, Tam Nương và A Thổ, còn cả đứa trẻ chưa ra đời... Thậm chí cả những người vô tội cũng sẽ rơi vào khổ cực lầm than.

Y không phải thánh nhân, không cứu được tất cả mọi người.

Nhưng nếu là vì y, vì cái loại nghiệt căn này, mà khiến những sinh mệnh đó từ nay về sau vạn kiếp bất phục...

Y, không làm được.

Cho dù y có lòng gan dạ sắt, cũng không làm được.

Cho nên, y chỉ có thể trở mắt nhìn đạo quang kia hẹp dần, trước mặt mình, từ từ phai nhạt, cho đến khi hoàn toàn tiêu ẩn.

Y rốt cuộc còn lựa chọn được ư?

Chôn vùi hy vọng cuối cùng, y lại đột nhiên bình tĩnh. Chỉ ít, y vẫn cho vô số người hạnh phúc, không phải sao?

Nhưng mà, mai nay, y chỉ còn biết hắc ám vô biên?

76. Chương 76: Không Bằng Trở Về 4

Mạc Ly cảm thấy mình đang mất ý thức. Thật lâu thật lâu sau đó, mãi đến khi tất cả tế bào trong cơ thể đều phát ra kháng nghị, ngũ tạng muốn y tỉnh lại, y mới giật nhẹ ngón tay.

Bên tai là tiếng gọi bức thiết nhưng lại hết sức kìm nén:

“Ly Nhi...”

“Mạc Mạc...”

Mạc Ly nhú nhú mày, lúc thời không trong đầu vừa mới biến mất, chính là lúc gặp lại Hàn Tử Tự và Văn Sát, hai người họ đang gọi y.

Lông mi Mạc Ly run lên, từ từ mở mắt. Đập vào mắt cũng là đôi mắt đầy tơ máu của Hàn Tử Tự và Văn Sát, hai người rìa mép lún phún.

Thấy Mạc Ly đã mở mắt, hắc bạch tức khắc sát gần, dường như có rất nhiều điều muốn nói với Mạc Ly, nhưng lại sợ vô cớ làm người ta vừa tỉnh đã lại bị kinh hoàng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Mạc Ly nhìn xung quanh, đầu óc còn chút nhức nhối.

Mất ý sao có thể nhìn được vậy? Nhớ lại mình khi đó vì cái chết của Lâm Tín mà thương tâm cực độ, đổ huyết lệ, y còn tưởng cuối cùng sẽ không còn được nhìn thấy vạn vật muôn sắc của thế gian. Y thử cử động một chút, phát hiện thân thể coi như ổn, không vì mê man quá lâu mà suy yếu, vết thương lúc trước cũng không còn đau nữa. Không những vậy, ẩn bên trong chân có một bình sứ nhỏ nhỏ.

Nhớ lại, có thể nguyên thần của Bích Dao đã tận hủy, đột nhiên hiểu được chuyện gì đó.

Bích Dao à Bích Dao, cô vừa muốn đóng vai một vị chúa cứu thế ích kỷ, rồi cuối cùng cũng suy vong bởi tôi... Nhưng nếu đã cho tôi bình độc Tâm Ma này, còn vẽ chuyện chữa khỏi đôi mắt cho tôi làm gì?

Mà thôi...

Không muốn nghĩ nữa. Hôm nay tâm y lạnh như nước— Trải qua quá đủ gian nan rồi, còn cái gì khiến lòng nổi sóng nữa?

Thấy Mạc Ly giật mình, Hàn Tử Tự lập tức lại gần, nâng Mạc Ly dậy, để y tựa vào gối mềm.

Mạc Ly không nói gì, nhét bình sứ trong tay xuống gối, ánh mắt né tránh hắc bạch hai người, nhìn đi chỗ khác.

“Ly Nhi, người ngủ đã lâu, có đói không? Chúng ta phân phó xuống, làm cho người bát cháo được không?”

Mạc Ly còn chút ngơ ngác, ngây ra không đáp.

Văn Sát thấy dáng vẻ Mạc Ly như vậy, nổi ý động càng sâu xuống trong lòng, vốn định tiến lại xin lỗi an ủi, rồi lại nhớ lại hành vi của mình, nhất thời cảm thấy không còn mặt mũi nào, lời đã đến mép rồi vẫn không phun ra được.

Hắn chỉ có thể lén lút đưa tay tham dò Mạc Ly, nhẹ nhàng chạm vào đầu ngón tay lạnh ngắt của y. Thấy Mạc Ly không chống cự, trong lòng mừng thầm, liền đan chặt năm ngón tay mình vào với Mạc Ly.

Không lâu sau, chúng thị tỷ bừng chao nóng lên.

Hàn Tử Tự không muốn mượn tay kẻ khác, liền tự mình đón lấy bát cháo, từng thìa bón cho Mạc Ly.

Mạc Ly không hé miệng.

Hàn Tử Tự đau lòng nói: “Ly Nhi, ta biết người còn tức... Nhưng, không ăn gì, thân thể người sẽ không chịu nổi.”

Mạc Ly cúi đầu, dùng bàn tay không bị nắm quăn quăn tóc mình, khẽ hỏi: “Ăn thứ này, có thể cho ta đi thăm Tam Nương không?”

“Được! Mạc Mạc, chỉ cần người không ly khai, đi đâu cũng...” Văn Sát còn chưa nói xong, liền bị Hàn Tử Tự trừng một cái.

Hàn Tử Tự trầm chán nản, Văn Sát này thật là...Hắn lại quay sang trấn an Mạc Ly: “Ly Nhi, người cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, đỡ hơn rồi gặp Tam Nương, tránh làm nàng lo lắng, có phải không?”

Nghe Hàn Tử Tự nói vậy, Mạc Ly mới ngoan ngoãn mở miệng nuốt cháo.

Mãi bát cháo mới được dùng xong, Hàn Tử Tự cầm khăn mềm lau miệng cho Mạc Ly, y lại quay đi, nhìn Văn Sát: “Thi thể của Lâm Tín, đã hạ huyết chưa?”

Câu hỏi này khiến Văn Sát vô cùng lo lắng. Nhớ lại Mạc Ly chính là vì Lâm Tín kia mà suýt nữa tiêu thất, chuyện đáng sợ này mà xảy ra lần nữa, hắn thực vô pháp tưởng tượng bao nhiêu thâm trầm.

Văn Sát thành ra chột dạ, đi tới nhận sai: “Mạc Mạc, người nghe ta nói, Lâm Tín không phải do ta giết...”

Đôi mắt với đôi mắt trong veo như nước của Mạc Ly, Văn Sát nguyên bản muốn giải thích cho bản thân cuối cùng không nói nên lời.

Đúng, Lâm Tín quả thật là tự vẫn. Nhưng nếu không phải do hấn giam cầm và bức hại Mạc Ly, Lâm Tín sẽ không liều chết xông vào cứu y; mà nếu không phải do bị truy đuổi, Lâm Tín cũng sẽ không chịu khuất nhục mà tự kết liễu.

Thử hỏi ngày ấy nếu Lâm Tín không tự sát, Văn Sát cũng sẽ không phẫn nộ mà ra tay? Nếu như thế, phỏng chừng kết cục của Lâm Tín còn thê thảm hơn gấp trăm lần.

Hôm nay lại đổ hết trách nhiệm lên Lâm Tín, xem có được không! Cái gì cũng không liên quan tới hấn, Mạc Ly nghe lời giải thích này, sao tha thứ nổi?

Văn Sát trầm mặc nửa khắc, rồi chỉ trả lời: “Đã hạ táng.”

Mạc Ly lại hỏi: “Ta muốn dành chút thời gian đi viếng, có thể chứ?”

Văn Sát nắm chặt lấy tay Mạc Ly, nói: “Được, chờ người khỏe lên, chúng ta sẽ đi.”

Mạc Ly nghe vậy, gật đầu.

Ngủ rất lâu, khốn khổ đã qua, trong đầu rất thanh tỉnh, Mạc Ly bây giờ lắng lắng chỉnh sửa lại suy tư đang lộn xộn một chút.

Y nhìn hắc bạch hai người so với mình còn tiêu tụy hơn, họ đâu còn khí phách ngạo mạn, thiên hạ quần hùng trước kia? Bọn họ hôm nay khiến người ta cảm thấy giống cún con lang thang đứng trong mưa không có nhà, đáng thương nằm xuống cạnh y. Nhưng Mạc Ly sao có thể dui mù lần nữa, nhặt hai con sói đội lốt chó đang nguy nan kia? Vì thế y giả bộ mệt mỏi tựa trên gối, nói với hai người: “Ta muốn ngủ thêm...”

Hai người kia muốn nói gì lại thôi, vẫn là không dám trái ý y, ngẩn ngẩn ngơ ngơ lê lét, vịn phần không muốn ra khỏi cửa. Mãi đến khi tiếng bước chân xa dần, Mạc Ly mới thò tay xuống gối, lấy bình sứ bạch ngọc lạnh lẽo ra.

Mạc Ly xoa nhẹ cái bình bích ngọc đó, hai mắt vô thần nhìn về nơi xa xăm.

Mười ngày tiếp, Hàn Tử Tự và Văn Sát đối xử với Mạc Ly như thể cầm trong tay sợi rột, ngậm trong miệng sợi tan. Nơm nớp, cẩn thận vô cùng như chạm vào băng mỏng, sợ rằng cái người yếu ớt đó bất thành linh tan thành từng mảnh, rồi quay về cái nơi không biết là đâu kia.

Mạc Ly ngoại trừ trầm mặc và duy trì khoảng cách, cũng không có hành vi quá khích nào, cũng không đề cập đến chuyện ly khai họ, điều này khiến hắc bạch thầm thở phào.

Thân thể Mạc Ly đã khá lên nhiều. Quả thật, không bị hắc bạch kia hủy hoại cả thể xác lẫn *** thần, y vẫn có thể sống tốt.

Một ngày, Mạc Ly đang ngồi trong phòng uống trà, nghe thấy tiếng gõ cửa. Mạc Ly không đáp như thường, chỉ chờ những người đó mất kiên nhẫn, tự vào. Quả nhiên, một lát sau, Hàn Tử Tự đi đến.

Một thân cẩm bạch ám hoa trường bào lóa mắt, ánh sáng nhu hòa chiếu vào khiến Hàn Tử Tự càng lộ thêm vẻ phiêu dật tuấn tú.

“Ly Nhi, người xem là ai tới thăm này?”

Thân ảnh to lớn che khuất tầm nhìn của Mạc Ly né ra, làm lộ người ở phía sau.

Mạc Ly vừa nhìn, kinh hãi: “Tam Nương! A Thỏ ca!”

Tam Nương vừa thấy Mạc Ly, tức khắc không thềm để cái bụng đã to lên nhiều, lao mạnh vào lòng y, khóc lóc âm ỉ.

Các nam nhân ở đây đều bị nàng dọa đến mất hồn, mồ hôi lạnh chảy ròng, nhưng thấy Tam Nương đa cảm như vậy, trách cứ không nên lời, chỉ ngây ngốc đứng sau lưng nàng.

Mạc Ly ôm lấy Tam Nương, để nàng khóc đủ trong lòng mình rồi, mới vỗ vỗ lưng nàng: “Được rồi được rồi, phụ nữ mang thai phải tránh đại hỉ đại bi, ảnh hưởng đến thai nhi không tốt!”

Tam Nương lấy mu bàn tay lau lệ, có chút vô tình vỗ vỗ cái bụng mình: “Tiểu tử nhà ta rất kiên cường, mới thể thôi ăn thua gì!”

Mạc Ly thấy Tam Nương đã làm mẹ rồi, vẫn còn lạc quan thoáng tính tùy tiện, nhin không được nụ cười.Đưa tay áp lên bụng Tam Nương: “Bốn tháng chưa?”

Không đợi Tam Nương đáp, A Thổ ở bên đã cười ngây ngô xoa xoa gáy: “Bốn tháng rồi.”

“Chúc mừng!” Mạc Ly nói.

Tam Nương vỗ vỗ tay Mạc Ly: “Chờ thằng con này được sinh ra, cho người đặt tên. Người cũng biết ta và A Thổ không biết đọc sách, trọng trách đặt tên này giao cho nghĩa phụ người đi!”

Mạc Ly cười: “Đứa trẻ còn chưa ra đời, sao tỳ biết là một bé trai?”

Tam Nương trừng mắt phượng: “Ta chỉ biết nó là nam, nếu nó mà bướng, có thể cho người thu thập nó.”

Mạc Ly nắm lấy tay Mạc Ly, cười không đáp.

Ba người hàn huyên hồi lâu, Mạc Ly đột nhiên hỏi: “Văn Sát sao không ở đây?”

Tam Nương vừa nghe Mạc Ly nhắc tới ma đầu kia, sắc mặt đột biến: “Người tìm súc sinh kia làm gì?”

Mạc Ly trấn an Tam Nương một phen, để nàng an tâm không nổi giận, “Là có việc mới tìm hần.”

Văn Sát vì thủy hỏa bất dung với Tam Nương, lo là bởi mình xuất hiện sẽ khiến Mạc Ly không vui mới bảo Hàn Tử Tự đến, ai ngờ hiện tại Mạc Ly lại muốn tìm hần.

Hàn Tử Tự trầm tư một chút, liền bảo người truyền lời, quả nhiên không lâu sau, Văn Sát chạy đến.

“Mạc Mạc, người tìm ta?”

Vẻ hờn hờ hiềm có hiện lên mặt Văn Sát, hần bỏ qua mấy đôi lông mày dựng ngược lên của mọi người trong phòng, ngang ngạnh đến cạnh Mạc Ly.

Mạc Ly cũng không chú ý tới vẻ mờ ám của Văn Sát, chỉ hỏi: “Người chừng nào thì để Tam Nương và A Thổ ca xuất cốc?”

Câu hỏi vừa phát ra, sắc mặt mọi người, trừ Mạc Ly, đều tối đi.

Tam Nương đương nhiên biết nàng và A Thổ là sự uy hiếp, khiến Mạc Ly phải chịu chi phối, nàng và A Thổ cũng đã sớm chuẩn bị kháng chiến với ma đầu.Nhưng giờ Mạc Ly đột nhiên hỏi vậy, vượt râu cọp Văn Sát trước mặt tất cả, ai mà không toát mồ hôi.

Không muốn Mạc Ly bị Văn Sát giận chó đánh mèo, Tam Nương lập tức nói: “Tiểu Ly, không sao, ta và A Thổ ở đây cũng rất tốt.”

Mạc Ly không để ý Tam Nương, vẫn nhìn Văn Sát.

Văn Sát nắm lấy tay Mạc Ly, hít một hơi: “Bọn họ... muốn đi lúc nào thì đi...” Ngừng lại một chút, Văn Sát lại lo lắng nói: “Mạc Mạc, người đừng đi, được không?”

Mạc Ly thấy Văn Sát đáp ứng, liền cười: “Được, ta không đi.”

Thấy Mạc Ly dễ dàng ưng thuận, đừng nói là Văn Sát, cả Hàn Tử Tự đang cứng người cũng buông lỏng không ít.

Nhưng Tam Nương lại bùng nổ, “Dựa vào cái gì mà không cho Tiểu Ly theo chúng ta? Tam Nương ta hôm nay chính là muốn đem Tiểu Ly rời khỏi cái địa phương quỷ quái này, đặc biệt là thoát khỏi lũ súc sinh các người!”

“Chân ngoài dài hơn chân trong không nói, còn lòng lang dạ thú, các người tự hỏi lương tâm mình đi, đã đối xử với Tiểu Ly nhà ta thế nào?Bây giờ còn nói ba lằng nhằng cái gì mà Tiểu Ly không nên đi khỏi cái nơi chó má xúi quẩy này? Nào các người bị lừa đá rồi hử, ai muốn ở lại bên cạnh mấy kẻ biến thái!”

...

Tam Nương mắng đến sưng miệng, hắc bạch kia cho tới giờ chưa từng nếm vị bị ai xúc phạm, nhưng cũng không nói lời nào nhưng sắc mặt nhất thời khó coi vô cùng.

“Tam Nương, đừng nói nữa.” Mạc Ly xoay lại nói với A Thổ: “A Thổ ca quay về thu dọn một chút, đưa Tam Nương xuất cốc đi.”

A Thổ đương nhiên biết Văn Sát và Hàn Tử Tự lợi hại, vội vàng kéo bà vợ chanh chua đang chửi đồng đi.

Mạc Ly nói với hắc bạch: “Ta sẽ không đi, xin các người vì ta, nhất định phải bảo vệ họ chu toàn.”

Tam Nương thấy Mạc Ly như vậy, nước mắt lập tức giàn giụa, “Tiểu Ly, người không đi ta cũng không đi, ta ở đây với người, hu hu...”

Mạc Ly cười: “Tam Nương ngoan, đợi cục cưng được sinh ra, ta sẽ gặp hai người được không?”

Tam Nương nghe xong càng ghen ngào không nên lời.

“Sau này nếu nhớ ta, cũng có thể đến thăm ta!”

Mắt thấy Tam Nương càng được an ủi thì càng khóc dữ, chúng nam nhân không còn cách nào khác, đành để A Thổ nhanh chóng đưa nàng đi, tránh thấy cảnh thương tâm.

Cuối cùng bên trong cũng an tĩnh lại, Văn Sát ôm nhẹ lấy Mạc Ly: “Mạc Mạc, người thật không đi sao?”

Ở vấn đề này, vô luận là Hàn Tử Tự, cũng không thể tự tin được.

Sau khi Tam Nương rời đi, nụ cười trên mặt Mạc Ly tắt dần, bất quá y vẫn gật đầu với Văn Sát: “Đúng, không bao giờ đi nữa, các người thỏa lòng chưa?”

Văn Sát và Hàn Tử Tự nhất thời ghen lời, rồi không biết phải nói gì, đành đưa mắt nhìn nhau.

Mạc Ly nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nói với hai người đang chờ ra: “Giờ hẵng còn sớm, có thể đưa ta đến mộ phần Lâm Tín không?”

Sắc mặt Văn Sát bi thương — Mạc Ly trước mặt tựa hồ không giống Mạc Mạc trước đây. Cho dù A Vong đã trở về, Mạc Mạc lại mất rồi.

Vô pháp cự tuyệt bất luận yêu cầu gì từ Mạc Ly, hắc bạch hai người cùng đưa Mạc Ly đến mộ phần của Lâm Tín.

Mộ của Lâm Tín không táng cùng một nơi với chúng đệ tử khác của Nhất Ngôn đường, nó được chọn đặt tại một nơi non xanh nước biếc. Bên bia mộ bằng đá đơn giản, có một cây hạnh thanh mảnh.

Gió núi nổi lên, Mạc Ly quỳ gối trước mộ phần Lâm Tín, nặng nề dập đầu ba cái.

Nhớ tới nam tử đếm được mấy lần gặp gỡ, rốt cục lại vì y mà chết, thi thể cuối cùng còn không nguyên vẹn. Nhớ tới đồng máu thịt lẫn lộn kia, thực khiến người ta lạnh gáy...

Mạc Ly trong lòng ngoài cảm kích và hổ thẹn, cũng không còn gì.

Đáng tiếc, Lâm Tín, ta mới là người phụ lòng người...

Trước mộ phần Lâm Tín cúng lễ, đốt tiền giấy, Mạc Ly lẳng lặng quỳ giữa đám tro, không nhúc nhích gần một canh giờ.

Cuối cùng vẫn là hắc bạch hai người đứng sau không nhìn được, lại gần nâng Mạc Ly lên,

“Ly Nhi, nén bi thương...”

Mạc Ly lắc đầu: “Có thể cho ta mượn kiếm của các người không?”

Văn Sát và Hàn Tử Tự nghe vậy kinh hãi, không biết vì sao Mạc Ly đột nhiên hỏi mượn kiếm.

“Mạc Mạc, người...”

Mạc Ly nói: “Các người đừng tưởng tượng, ta không có ý định làm mình bị thương.”

Cho dù Mạc Ly ngoài miệng nói vậy, hắc bạch hai người cũng không dám tin tưởng hoàn toàn.

Mạc Ly bắt đầu dí: “Với võ công của các người, nếu ta thật muốn tự sát, các người không ngăn cản được sao?”

Văn Sát và Hàn Tử Tự nhìn nhau, sau đó mới rút từ đai lưng ra đưa cho Mạc Ly một đoản kiếm.

Mạc Ly nhận lấy, xoay người, nhìn bìa mộ Lâm Tín. Giờ tay hạ xuống, nhanh chóng, trên tay Mạc Ly là một bó tóc đen. Dùng dây lụa trắng buộc tóc, cột lên nhanh hạnh thụ cạnh phần mộ Lâm Tín.

Lâm Tín, đa tạ người đã tình nghĩa với ta, Mạc Ly ta nhất định sẽ khắc trong tâm khảm, chỉ là khổ nỗi, vô pháp báo đáp được người, hy vọng người yên giấc...

Những lời đó vừa thắm nói xong, liền có một cơn gió phát qua, Mạc Ly ngẩng đầu. Chỉ thấy, nhanh hạnh theo gió đung đưa, lá rơi rụng theo gió, nhẹ vương lên người Mạc Ly.

Y vươn tay, định đón lấy một chiếc lá, nhưng chút lá rụng cũng không theo ý người, chỉ nhẹ nhàng vãn vơ, theo kẽ ngón tay mà bay mất.

Hận tóc đen dài mà không ngưng được ly nhân mã, hận rừng thưa xa lại không lưu được ánh dương tà.

Mạc Ly thu tầm mắt, nói “Về thôi” rồi không quay đầu lại nữa.

77. Chương 77: Không Bằng Trở Về 5

Hôm nay Mạc Ly được gặp Tam Nương và A Thổ, tâm tình rõ ràng tốt lên, liền xuống bếp làm vài món ăn. Mâm cơm vừa được bưng lên đã tỏa hương ngào ngạt, làm người ta phải chảy nước miếng.

Thị tỷ xới một bát cơm đưa lại, Mạc Ly nhìn hắc bạch hai người đang ngồi bên cạnh mà không định đụng bát đũa, nuốt mấy miếng xong, như dại như không hỏi: “Sao vậy, các người không ăn ư?”

Hàn Tử Tự và Văn Sát sau khi Mạc Ly tỉnh dậy vẫn luôn dè chừng, thường ngày càng sợ sẽ làm Mạc Ly ăn không ngon miệng, cho nên khi dùng bữa không ngồi cùng mâm với Mạc Ly. Hôm nay cả ba người ở cùng nhau thật hòa bình, mà lâu rồi Mạc Ly không xuống bếp, hôm nay cũng ngoại lệ, cho nên khi dùng bữa, hắc bạch hai người mới dám tự động ở lại.

Thấy Mạc Ly đột nhiên hỏi vậy, Hàn Tử Tự và Văn Sát đều sững sờ. Mạc Ly thấy hai người mãi không đáp lời nào, lại nói: “Ta làm nhiều món lắm, một mình ăn không hết.”

Hai vị chủ tử còn chưa phản ứng, hạ nhân đã nhanh trí, nghe Mạc Ly nói vậy, vội vàng mang thêm bát đũa.

Nét mặt Hàn Tử Tự khó nén vui mừng, nhanh chóng cầm đũa gấp một miếng vào bát Mạc Ly, “Ly Nhi, người ăn nhiều một chút...”

Văn Sát dù không nịnh nọt như Hàn Tử Tự, nhưng cũng dùng ánh mắt quan tâm nhìn cái người mặc thanh y kia.

Mạc Ly bị hắc nhìn đến phát bực, liền dùng đũa gõ gõ vào bát hắc: “Ăn đi, chú tâm vào.”

Văn Sát nào phải là người biết nhìn sắc mặt người khác mà xử sự, đương nhiên không biết ánh mắt nóng bỏng của mình khiến Mạc Ly xấu hổ thế nào, phải để Hàn Tử Tự đập một cước, đầu gối kia mới có phản ứng.

Thấy Văn Sát cuối cùng cũng cúi đầu ăn cơm, Mạc Ly thở dài. Giữ họ lại dùng cơm đúng là một quyết định sai lầm.

Muộn dần, đã tới thời gian đi nghỉ, hắc bạch kia cũng coi như biết điều mà tự động lui ra, Mạc Ly lúc này mới mặc mỗi áo ngủ.

Nhớ lại thời gian gặp gỡ Tam Nương hôm nay, lại đến viếng mộ phần thanh lãnh thê lương của Lâm Tín, y bỗng nhiên cảm thấy buồn bã, không còn buồn ngủ.

Y ngồi dậy, định uống chén nước, lại nghe bên ngoài có mấy tiếng loạt soạt loạt soạt nho nhỏ.

Mạc Ly mở miệng: “Ta biết các người ở ngoài, vào đi.”

Kỳ thật Mạc Ly rõ, mấy ngày nay, hắc bạch hai người lúc nào cũng lo cho mình, hàng đêm canh giữ ngoài phòng ngủ, xác định y ngủ rồi mới yên tâm rời đi. Nghe thấy Mạc Ly nói vậy, hai người tiến vào, thấy Mạc Ly chỉ mặc tổ y, có chút ngại ngần, ánh mắt nhất thời không biết phải dời đi đâu.

Mạc Ly cố tình không để ý tới bầu không khí cổ quái trong phòng, chỉ quay sang hỏi Hàn Tử Tự: “Ngày ấy người vì cấp khí công tâm, bị nội thương không nhỏ phải không? Cả đêm thủ ngoài cửa, không cần nghỉ ngơi sao?”

Hàn Tử Tự nghe vậy không khỏi rung động, nhưng vẫn đạm nhiên đáp: “Không sao... Ly Nhi...” Hàn Tử Tự dứt lời, bàn tay không kiềm chế được vươn tới, siết lấy năm ngón tay Mạc Ly.

Trong lúc nhất thời, hình ảnh hai người lúc đó thực hài hòa, lại sinh ra một cảm giác không ai có thể xen vào.

Văn Sát vốn ngây ngốc bên cạnh chứng kiến cảnh này, trong lòng như cả bình dấm đổ, chua đến khó chịu, nhưng không biết phải xử sự ra sao. Nếu là ngày trước, hẳn đã giết chết kẻ kia để giải hận rồi. Nhưng giờ phút này, lệ khí sớm đã tiêu thất vô tung, ngoại trừ ngập tràn phần uất, hẳn thật không nghĩ ra biện pháp gì.

Thấy chỉ có thể chờ đợi, vô cớ sinh buồn ở đây, Văn Sát vung tay áo muốn ra khỏi cửa. Ai ngờ bước chân vừa động, đã bị thanh âm của Mạc Ly gọi lại:

“Văn Sát...”

Thân hình cao lớn của Văn Sát nhất thời ngừng lại, nháy mắt, hẳn thậm chí thấy tiếng gọi kia như là ảo giác. Quay đầu, thấy Mạc Ly vươn bàn tay không bị Hàn Tử Tự nắm ra, vậy vậy hẳn.

“Lại đây.”

Tựa như gọi cún nuôi, nếu người khác làm thế này với Văn Sát, chết trăm lần không đủ; nhưng là Mạc Ly, Văn Sát chẳng những không tức giận, ngược lại, ừm... vui sướng dị thường?

Bước nhanh lại bên Mạc Ly, Văn Sát cũng không tỏ ra yếu thế nắm chặt tay kia Mạc Ly, không biết làm sao mà tâm tình lại rất kích động, một khoảng thời gian ngắn cũng không biết phải nói gì.

Mạc Ly nói: “Cho ta xem lưng người...”

Không biết vì sao Mạc Ly lại yêu cầu thế, nhưng Văn Sát vẫn ngoan ngoãn xoay người, đưa lưng về phía Mạc Ly. Cảm thấy bàn tay lạnh ngắt của Mạc Ly chậm rãi tham dò vào trong áo, cơ lưng Văn Sát tức khắc cứng lại như đá.

Các ngón tay của Mạc Ly dần dần di chuyển đến vị trí bả vai, dò giẫm một hồi đến vết sẹo đã hàn lại từ lâu. Văn Sát đột nhiên nhớ tới, đó là vết tích từ vết thương bị Mạc Ly dùng trâm đâm ở Thanh Phong nhai.

“Vết thương này, còn đau không?”

Thanh âm ôn nhu như vậy, khiến dòng máu băng lãnh trước kia lần nữa ấm áp lại, thậm chí sôi sục. Văn Sát cúi đầu không đáp, nhưng khóe mắt lại nóng lên, lệ thiếu chút tuôn rơi.

Hàn Tử Tự thấy Mạc Ly hỏi vậy, tình cảm ức chế cũng khó đè nén, ôm lấy cơ thể gầy yếu của Mạc Ly, “Ly Nhi, xin lỗi, chúng ta trước kia sai rồi... Sai vô cùng... Tha thứ cho chúng ta được không? Tha thứ cho chúng ta...”

Hàn Tử Tự trầm giọng, nhẹ nhàng nói bên tai Mạc Ly.

Văn Sát thấy Hàn Tử Tự đem suy nghĩ trong lòng nói ra, cũng quay lại.

Không ngờ Văn Sát đã khôi phục võ công cũng như trí nhớ, cũng có thể lộ ra biểu tình như A Vong, dùng ánh mắt bị vứt bỏ đây ai oán của cún con, lẳng lặng nhìn y, lẳng lặng chờ Mạc Ly trả lời.

Mạc Ly tựa trước ngực Hàn Tử Tự, cảm thấy nhiệt độ cơ thể nóng rực xuyên qua ti bào dán vào lưng mình. Mà Văn Sát nửa nằm, tựa đầu lên đùi Mạc Ly, dán mặt vào bụng y, cánh tay dài ôm lấy thắt lưng Mạc Ly.

Nhớ tới mái tóc thô không được mềm mại lắm nhưng mình rất thích của A Vong, Mạc Ly vuốt vuốt mái đầu Văn Sát, tiểu tử kia lại vì động tác của Mạc Ly, càng lúc càng suông sã, dụi dụi mặt vào ti y của Mạc Ly.

Mãi một lúc, không gian thật yên lặng.

Mạc Ly tựa trước ngực Hàn Tử Tự, mặc dù chẳng buồn ngủ chút nào, nhưng vẫn nhắm mắt. Hồi lâu, hắc bạch hai người tưởng Mạc Ly đã ngủ mới nhẹ nhàng đứng dậy muốn đưa y lên giường, Mạc Ly lại đột nhiên mở mắt.

Vẫn là đôi con người trong suốt có thể bao lấy thiên hạ — Không chút tạp chất, chất phác đến động tâm. Nhưng giữa thủy quang lại có một tia ưu thương, khiến lòng người chấn động, hận không thể vì y mà hóa giải điểm ưu sầu đó... Mạc Ly nhỏ giọng: “Ta có thể tha thứ cho các người.”

Các người đã biết sai rồi... Giết người đền mạng là đạo lý từ cổ chí kim thiên kinh địa nghĩa, nhưng oan oan tương báo mà khiến thêm nhiều người chết thì còn ý nghĩa gì? Lâm Tín mất rồi, còn nhiều người vì vậy mà mất mạng. Nhưng vô luận có cố gắng ra sao, người đã chết cũng không sống lại được.

Hàn Tử Tự và Văn Sát chấn động, bàn tay ôm Mạc Ly có chút run rẩy.

Hai người cố nhớ lại ngày hắc bạch lưỡng đạo quyết đấu, máu tanh khắp nơi, thi thể xung quanh cũng chưa từng khiến bọn họ sợ hãi, dù chỉ là vài giây nữa sẽ có người đoạt thủ cấp của mình, nhưng những tháng ngày đao kiếm nhiễm máu thành quen, bọn họ sao có thể có phản ứng nhu nhược vậy được?

Loại cảm giác sợ hãi xen lẫn kinh hãi này, thật sự như thể ngã vào bụi anh túc, như trúng kịch độc mà lại vô vùng ngọt ngào, không ai có thể tự thoát khỏi.

“Thực, thực sao? Mạc Mạc, người sẽ tha thứ cho chúng ta?”

Hắc bạch hai người đã có cơ hội khẩn cầu văn hồi, tuyệt không ngờ kế hoạch những tưởng phải phần đấu chục năm mới có kết quả, hôm nay đã đạt được rồi.

“Ừ...” Mạc Ly không nhiều lời, chỉ chôn mặt vào gối thiếp đi.

Hắc bạch mừng khôn kể xiết, cũng vô pháp chuyển chân dời đi — Bọn họ không muốn rời xa Mạc Ly, dù chỉ là một giây cũng không!

Hai người lặng lẽ ôm lấy thân thể Mạc Ly, không như ngày trước mở lời thương tổn cũng như cưỡng cầu, cướp đoạt. Tâm hồn này là thần nhiên tĩnh mịch an tường.

Đúng vậy, tựa hồ chỉ có bên cạnh Mạc Ly, họ mới là người sống.

Họ có thể vứt bỏ tất cả, nhưng không thể không có Mạc Ly.

Đến tận cùng phải yêu người thế nào mới đủ?

Dù trái tim kia đã vỡ vụn, vết sẹo chí mạng kia vẫn không mờ, dù không hề đau đớn, nhưng ký ức đã qua có thể thoải mái buông tay?

Văn Sát thực sự đã đặt sai câu hỏi rồi.

Mạc Ly thiện lương và bao dung, có thể tha thứ hết thảy mọi sai lầm — Đặc biệt là những áp bức và lăng nhục, đòi hỏi và đánh đập, giam nhốt và cầm tù...

Nhưng tha thứ không có nghĩa là văn hồi.

Mạc Ly tha thứ, nhưng, y còn yêu được nữa hay không?

Y còn dũng khí để yêu nữa không?

Hay phải hỏi, y còn có thể toàn tâm toàn ý như trước không, không màng tất cả mà còn khả năng yêu nữa không?

Câu hỏi này, có lẽ cả Mạc Ly cũng không giải đáp được.

Vứt bỏ cơ hội có một không hai trở về thế giới hiện đại, trái tim Mạc Ly đã sớm tiêu thất theo niềm hy vọng kia rồi. Mấy ngày bình an và yên ổn này, chỉ bất quá cho y chút thời gian, khiến y tự suy xét cũng như lựa chọn.

Ở thế giới này, y chỉ là một công cụ có thể thay đổi số phận bi thảm của vô số người mà thôi — Một công cụ dùng xong có thể ném đi, một công cụ sẽ không đổ máu rơi lệ, càng không thụ thương...

Công cụ không nên có tình cảm. Tình cảm dư thừa sẽ chỉ làm y thêm đau khổ vô vàn như trước.

Quá choáng váng, quá sâu sắc...

Giữa màn đêm, trong tấm cung to lớn hoa lệ, tiếng hít thở vang lên trong sự yên tĩnh.

Dưới ánh nến tối mờ, hai bá chủ của hắc bạch lưỡng đạo đều ngủ say, trên khuôn mặt lộ nét ngây ngô khó gặp. Không còn cao cao tại thượng, không còn ngông cuồng tự đại; nếu có, chỉ là về ái nhân đang tiến nhập mộng đẹp bên cạnh thôi.

Bình thường quả thật hai người vô thì vô khác, không lúc nào không dè chừng kẻ khác đánh lén, nhưng khi toàn tâm thả lỏng, không ngờ khúc mắc lại ở người đang nằm bên cạnh này.

Các người quá tín nhiệm ta rồi.

Mạc Ly nhẹ nhàng rút bàn tay đang bị Văn Sát nắm ra.

Văn Sát trong lúc ngủ tựa hồ không hài lòng với động tác này của Mạc Ly, mày cau nhẹ vào kháng nghị. Lo lắng Văn Sát sẽ tỉnh, Mạc Ly buộc phải xoa mái đầu hần. Được xoa dịu, Văn Sát mới an tĩnh lại như A Vong.

Còn Hàn Tử Tự lại ôm chặt lấy eo mình, hơi thở ấm áp phả vào gáy y. Nhớ ngày xưa Sư Nô cũng hay làm những hành động giữa tình nhân gần bó với y như thế, Mạc Ly nhất thời không kiềm được lệ rơi.

Ổn định lại hô hấp còn hơi rối loạn, Mạc Ly nhẹ nhàng lấy từ dưới gối, chiếc bình sứ bạch ngọc nho nhỏ.

Bên môi Mạc Ly nở nụ cười miễn cưỡng.

Bích Dao chẳng lẽ biết y sẽ đắm chiêu suy nghĩ nên mới đưa lọ độc Tâm Ma này? Không biết phải tạ ơn nàng hay hận nàng đây...

Mà thôi thôi.

Chỉ là lệ không ngừng được, nuốt xuống, mùi vị thực chua xót.

Run run mở nắp bình, được hoàn sáng bóng ánh kim mang theo hương thơm dịu dịu.

Toàn bộ lỗi lầm, nếu nhờ ta cứu rồi, thì cũng là do ta đắm đương đi!

Mạc Ly đưa viên thuốc vào miệng, nuốt xuống.

Cảm giác ngọt ngào thơm mát đi qua thực quản, trái tim Mạc Ly cũng chìm vào hố sâu; phỏng chừng, sẽ không còn khoảnh khắc thoát khỏi bóng tối.

Lặng lặng nhắm mắt lại, Mạc Ly chỉ còn để ý tới những khăn cầu lờ mờ, hy vọng mọi người đều có thể hạnh phúc. Nhưng y đã quên, trong “mọi người”, không hề có chính y...

78. Chương 78: Đại Ân Vu Thị 1

Ngày tiếp theo, chim chóc nhảy nhót ngoài cửa sổ, ríu rít gọi đàn, hắc bạch hai người lúc bình minh đã dần chuyển tỉnh. Cơ hồ cùng lúc, họ cùng động dậy, thấy Mạc Ly ngủ ở giữa, nét mặt lập tức nhu hòa.

Khuôn mặt Mạc Ly chôn trong gối mềm, ***g ngực chậm rãi phập phồng, thân thể hơi cuộn vào, dường như ngủ rất ngon.

Hàn Tử Tự không nhịn được vươn tay mân mê lọn tóc dài của Mạc Ly, Văn Sát cũng học theo dáng vẻ Mạc Ly trước đây, nằm sấp sát bên Mạc Ly rồi hôn nhẹ.

Có lẽ bị quấy nhiễu như thế, hoặc là do mặt trời đã tỏa nắng rực rỡ quá rồi, Mạc Ly bị hai người kia im lặng nhìn rất lâu, sau đó y mới động thân, từ từ tỉnh lại.

Thấy Mạc Ly mở mắt, Hàn Tử Tự cười: “Ly Nhi, ngủ ngon không?”

Mạc Ly chớp chớp mắt ngây ra, ngơ ngác không đáp.

Văn Sát thấy Mạc Ly lộ vẻ vừa tỉnh ngủ thì đầu óc chuyển ngu ngơ, nhất thời chỉ thấy y càng lúc càng đáng yêu, liền vươn tay ôm lấy Mạc Ly rồi dụi vào ngực y: “Còn buồn ngủ? Nền dậy ăn sáng thôi.”

Mạc Ly mặc cho Văn Sát dụi dụi cọ cọ tại ***g ngực mình, cũng chẳng chút chống cự.

Thấy Văn Sát làm vậy hồi lâu, Mạc Ly vốn sẽ phải kiến nghị vài câu lúc này lại chẳng nói gì, Hàn Tử Tự ở bên thấy có phần kỳ quái, nhưng trong chốc lát cũng không rõ là bất thường chỗ nào.

Cho nên Hàn Tử Tự chỉ xoa xoa đầu Mạc Ly nói: “Ly Nhi, đi rửa mặt trước đi.”

Thấy Mạc Ly gật đầu, Hàn Tử Tự mới dần nghi ngờ xuống, gọi chúng thị tỳ vào hầu hạ Mạc Ly rửa mặt chải đầu.

Nhìn Mạc Ly súc miệng rửa mặt xong, ngoan ngoãn để bọn họ chuyên tâm chuẩn bị tổ hoa đậm thanh cảm bào, đeo đai bạch ngọc, trên tóc đen cài bích thúy trăm.

Vẫn trang phục thường ngày, Mạc Ly chỉ lẳng lẳng mặc ailàm gì thì làm. Mạc Ly vẫn như mọi ngày, nhưng hôm nay trong mắt hắc bạch, thế nào cũng thấy thiếu linh khí.

Hai người tưởng rằng Mạc Ly vì bị bọn họ đánh thức mà *** thần không phấn chấn, cũng không để tâm, cùng lắm thì dùng xong bữa sáng xong sẽ để y ngủ bù.

Bữa ăn bắt đầu, hai người đưa Mạc Ly vào chỗ.

Ăn được mấy miếng, Văn Sát thoáng nhìn Mạc Ly bên cạnh, tựa hồ chưa hề đụng đũa, cảm thấy kỳ lạ, liền nói: “Mạc Mạc, làm sao vậy? Ăn đi!”

Mạc Ly nghe vậy, lần này cũng không hề phản ứng gì. Chỉ thấy y quay đầu qua, dùng ánh mắt như ao tù nước đọng nhìn Văn Sát, nhẹ gật đầu, cảm thừa xúc cháo ăn.

Hàn Tử Tự thấy y cuối cùng cũng chuyển động, lại gấp một miếng thức ăn đặt vào bát Mạc Ly, nói: “Ly Nhi, đây là món người thích, ăn nhiều một chút.”

Mạc Ly nghe Hàn Tử Tự nói vậy, tức khắc gấp lấy món ăn kia, cái miệng nhỏ nhai ăn từng chút.

Mạc Ly dụ ngoan nhu thuận rồi trầm mặc như thế này, khiến cả Hàn Tử Tự và Văn Sát không hẹn mà gặp thấy kỳ cục — Loại cảm giác giống như ăn được phân nửa rồi phát hiện trong thức ăn có sâu, dở dở ương ương mà cũng thật gay go.

Từ trước đến nay Hàn Tử Tự luôn thận trọng, vừa ăn cơm vừa liếc mắt nhìn, càng thấy sự tình không đơn giản như họ đã tưởng.

Nhớ lại từng nhắc tay động chân của Mạc Ly mấy ngày trước, tựa hồ có chút quá bình tĩnh — Phản ứng không giống với một người vừa mới trải qua một cú sốc *** thần to lớn. Cho dù Mạc Ly trong ấn tượng của hắn giống như cành lá hương hồ dẻo dai kiên cường, nhưng không thể đậm nhiên độ lượng như vậy.

Hơn nữa, từ lúc Mạc Ly như nguyện gặp được Tam Nương cũng như tế bái trước mộ phần Lâm Tín, tuy trong mắt có bi thiết, những phần nhiều lại là vẻ thư thái. Đặc biệt là đêm qua, khi y chủ động nói lời tha thứ cho bọn họ, giờ khi hồi tưởng lại, làm người ta vô cớ thấy áp lực — Thật giống với một người lâm chung để lại di ngôn.

Đúng vậy, đến tận ngày hôm qua, Mạc Ly trước giờ chưa từng nói sẽ không ly khai bọn họ. Dù trước kia có nói, nhưng cũng là hai người họ dùng đủ thủ đoạn cưỡng bức y, làm gì có lần nào Mạc Ly thật tình nói muốn ở lại chứ? Nhưng lần này khác hẳn.

Hắn với Văn Sát đều không có con tin trong tay, cũng không dự định dùng vũ lực ép buộc, vậy mà Mạc Ly lại chủ động hứa hẹn nói sẽ không bao giờ ly khai.

Bất thường, nhất định có ai đó làm mất xích ở đây.

Sắc mặt Hàn Tử Tự nhất thời trầm xuống, ăn không ngon nữa, buông đũa. Văn Sát lúc này cũng đã chú ý tới cái gì, cũng dừng ăn.

Hai đôi mắt đổ về Mạc Ly.

“Mạc Mạc, người làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào, người nói cho chúng ta biết, chúng ta tìm đại phu đến xem...”

“Ly Nhi, người có nói không?”

Hắc bạch hai người vây quanh Mạc Ly, dự cảm mập mờ càng dậy lên.

Nhưng Mạc Ly giống như một con rối, vẻ mặt đại ra tiếp tục xúc cháo trong bát, đôi đũa trên tay không ngừng gấp món ăn Hàn Tử Tự vừa nói, càng không ngừng nhồi đầy miệng mình.

Tuy rằng vẫn thờ vắn cử động, nhưng đôi con ngươi trong veo linh động ngày xưa, đâu rồi một tia sức sống?

Văn Sát thấy dáng vẻ Mạc Ly như vậy, nhất thời nóng ruột, giọng nói cũng to lên: “Dừng ăn nữa, Mạc Mạc, người nói chuyện đi!”

Vừa nghe Văn Sát nói vậy, Mạc Ly quả nhiên ngừng động tác, quay sang, ngơ ngác nhìn Văn Sát.

Ngón tay Văn Sát xoa nhẹ lên gương mặt Mạc Ly, hơi run rẩy, “Không đúng, nhất định đã xảy ra chuyện gì...Tối hôm qua không phải rất ổn sao? Rõ ràng là tốt...”

Hàn Tử Tự nói với Mạc Ly:

“Ly Nhi, có phải người vẫn giận chúng ta?Không sao, người nói đi, đánh cũng được chửi cũng được. Nếu không thích ở đây, hay là không muốn ai, người muốn đi đâu chúng ta đưa người đi.Người nói một chút đi, Ly Nhi, trò chuyện với chúng ta, nói gì cũng được...”

Giọng nói Hàn Tử Tự cực lực duy trì ôn hòa, nhưng vô pháp không khống chế được sự run rẩy.Bọn họ rõ ràng mới thấy được chút ánh sáng hy vọng, vô cớ mới qua mấy canh giờ ngắn ngủi, chớp mắt không thấy, ánh sáng đó bất tri bất giác lại tan biến sao?

Mãi hồi lâu, hai người cũng không nhận được lời đáp nào từ Mạc Ly.

Hàn Tử Tự nắm chặt hai nắm đấm, đứng dậy, nhìn cảnh thu tiêu điều ngoài song cửa, “Tối hôm qua, nhất định đã xảy ra chuyện gì...”

Có thể nhận thấy, Văn Sát không hề muốn chấp nhận sự thực này, giận dữ gào lên với Hàn Tử Tự: “Không phải, Mạc Mạc rõ ràng có thể hiểu chúng ta nói gì, hẳn rất thông minh, hẳn không sao cả, hẳn bình thường!”

Sắc mặt Hàn Tử Tự cũng tái nhợt, nghiêm mặt: “Văn Sát, người đừng lừa mình nữa.Ai cũng biết, Mạc Ly thực sự sẽ không thể này.”

Văn Sát nổi giận, định gạt cả bàn ăn, nhưng lại lo sẽ làm Mạc Ly sợ, đành phải nhịn.

Hàn Tử Tự không quan tâm Văn Sát thế nào, hẳn nhìn Mạc Ly, giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, liền ra ngoài gọi một thị tỳ vào.

“Người, đến nói với Mạc Ly, bảo hẳn tặng người cây trầm cài đầu.”

Thị tỳ kia nơm nớp lo sợ đứng đó, lắc đầu đáp, “Nô tỳ không dám.”

Văn Sát điên tiết: “Bảo người làm người không nghe sao!”

Thị tỳ bị Văn Sát rống lên như thế, linh hồn thiếu nữa bay đi phần nữa, nhưng cũng đành nén lệ, run rẩy nói với Mạc Ly: “Mạc, Mạc công tử, công tử có thể cho nô tỳ, ưm, trầm ngọc bích trên đầu không?”

Mạc Ly bất động, không phản ứng gì.

“Nói lớn lên, có nghe không?!”

Tiểu thị tỳ nước mắt lã chã, vừa khóc vừa lặp lại.

Hàn Tử Tự ngây người đứng yên, một dạng như bị ngũ lôi đánh trúng.

Tiểu thị tỳ vô duyên vô cớ kia bị kéo vào như vậy, cũng không biết là xảy ra chuyện gì, bất lực òa khóc, khiến người ta càng tâm phiền ý loạn.

Mãi một lúc, Hàn Tử Tự mới ngồi xổm xuống, khẽ nói với Mạc Ly: “Ly Nhi, trâm cài trên đầu người đẹp quá, cho ta được không?”

Mạc Ly vừa nghe, lập tức đưa tay tháo chiếc trâm cài tóc, đặt vào tay Hàn Tử Tự.

“Tốt... Tốt quá...” Văn Sát bi thương nói: “Quả nhiên, Mạc Ly chỉ nghe mệnh lệnh từ chúng ta, những gì người khác nói, hần một mực phớt lờ...”

Đã rõ ràng vấn đề của Mạc Ly, thần tình Hàn Tử Tự có chút ngơ ngẩn, “Thế nhưng, hần dù có thể nghe lời chúng ta, cũng chỉ là phản ứng của thân thể, còn tâm hồn căn bản...Không thể hiểu nổi!”

“Tối qua hai người chúng ta đều không rời Ly Nhi, không có gì lại xảy ra chuyện, không có gì...” Văn Sát nhớ lại mọi chuyện tối hôm qua, giống như tỉnh ra, nhảy dựng lên.

Hần đột nhiên bóp lấy cằm Mạc Ly, dùng ngón tay luồn vào miệng, mở rộng miệng Mạc Ly:

“Mạc Mạc, có phải người ăn cái gì không? Nôn ra cho ta, nôn ra!!!Sao người có thể như thế?! Sao có thể chứ?!”

Mạc Ly bị ngón tay Văn Sát chặn gốc lưỡi, chọc sâu vào yết hầu, thân thể đương nhiên phản ứng lại. Y ngã ngồi xuống đất, mấy thứ vừa nuốt vào bụng bị ói ra hết, Mạc Ly ôm cổ không ngừng nôn ọe.

Hàn Tử Tự thấy vậy, vội vàng kéo Văn Sát ra: “Văn Sát, quá muộn rồi!Nếu như Mạc Ly thực sự ăn gì đó, được hiệu đã sớm phát tác! Người làm vậy, ngoài khiến hần bị thương thì còn ích gì hơn?”

Đôi mắt Văn Sát đầy tơ máu, đẩy Hàn Tử Tự, giận dữ hét: “Mạc Mạc gạt ta, hần rõ ràng nói tha thứ cho ta!Vì sao?! vì sao còn làm vậy?!Là kẻ nào cho hần độc được? Rốt cuộc là ai?! Ta muốn giết nó, ta nhất định giết nó!”

“Người bình tĩnh cho ta!”Hàn Tử Tự giáng một quyền vào mặt Văn Sát, “Việc quan trọng bây giờ là phải tra ra nguyên nhân vì sao Mạc Ly như thế này, sau đó sẽ nghĩ biện pháp giải độc! Người ở đây nổi điên thì có tác dụng gì?!”

Bị đau, Văn Sát trái lại bình tĩnh không ít, “Được, người giỏi, vậy người nói đi, vì sao Mạc Mạc lại trở thành thế này?”

Hàn Tử Tự đau lòng: “Ta... Dù ta không biết nguyên nhân trực tiếp, nhưng sâu xa, phỏng chừng là do chúng ta bức...”

Văn Sát cả giận: “Ta không có ép hần! Không có!”

Hàn Tử Tự hỏi ngược: “Nếu hần cho là có thì sao?”

Hai người liền nhớ lại những chuyện xấu xa đã từng làm với Mạc Ly, đều im lặng.

Văn Sát hít sâu mấy hơi, xoay người lại ôm lấy Mạc Ly vẫn ngã trên đất.

Mạc Ly ngoan ngoan tựa vào ngực Văn Sát, không vui không buồn, không thất tình lục dục. Con người ngơ ngác, tầm nhìn lúc nào cũng rơi vào một khoảng không cố định nào đó, ngay cả một tia bi thương đăm đăm cũng không tìm thấy.

Ôm y, tựa như ôm một cái xác lạnh lẽo...Trái tim Văn Sát nhất thời nhói đau, “Tóm lại, ta sẽ không buông hần.”

Hàn Tử Tự cười cô độc, “Ta cũng vậy.”

79. Chương 79: Đại Ân Vu Thị 2

Sau khi hạ quyết tâm phải trị được bệnh cho Mạc Ly, Hàn Tử Tự cùng Văn Sát vận dụng toàn bộ người của lương đạo, đi cầu một phương thuốc có thể giải được độc trong người Mạc Ly.

Nhưng mặc kệ hai người có dùng bao nhiêu kế sách, đem biết bao thần y đức cao vọng trọng đến trước giường Mạc Ly, tất cả bọn họ đều lắc đầu thở dài, nói rằng một tia hy vọng cũng chìm vào bể sâu rồi.

Hơn mười danh y được mời tới khám bệnh ai cũng cho kết luận như ai.

“Lão phu không tìm ra độc tính trong người Mạc công tử, nếu không tìm ra nguyên nhân thì cũng vô pháp giải được độc. Thứ lão phu vô năng...” Y nhân mái đầu hoa râm cúi đầu cất bước.

Văn Sát thất vọng, một chưởng đập bàn, “Sao có thể?! Nếu một kẻ nói không tra ra độc thì thôi, đằng này ai cũng trăm miệng một lời!”

Hàn Tử Tự thấy tình hình càng ngày càng xấu, cũng nhíu mày nghiêm trọng nói: “Hiện tại ta và người đã mời biết bao thần y, rốt cuộc vẫn chưa tìm được độc trong người Ly Nhi...”

Văn Sát buồn bã: “Trước kia dù Mạc Mạc bị ta và người ép buộc, nhưng trong nghịch cảnh vẫn chưa từng từ bỏ ý định chống cự lại chúng ta...”

Văn Sát mơn trớn lọn tóc dài buông trên vai Mạc Ly, “Hắn rất thông minh, thực sự, chúng ta đâu không lại hắn, thực sự thua rồi...”

Hàn Tử Tự nghe câu nói ảo não đó của Văn Sát, đứng một bên cũng chẳng nghĩ được gì, nhìn Mạc Ly đại ra như thế, trong họng không khỏi cay đắng.

Cầm lấy tay Mạc Ly, Hàn Tử Tự nhẹ nhàng vuốt ve năm ngón mảnh khảnh, dừng một chút, hỏi: “Văn Sát, người nói xem, có phải Ly Nhi trúng cổ?”

Ngón tay Văn Sát trên lọn tóc Mạc Ly tức thì cứng đờ, lại nhớ đến bản thân đã hạ Hợp Hoan cổ lên người Mạc Ly.

Thấy Văn Sát không nói gì, Hàn Tử Tự mở miệng tiếp: “Người cân nhắc một chút đi, nếu như thấy khó mời người nọ tới, chúng ta mang Ly Nhi đi tìm hắn.”

Văn Sát lại nói: “Người cũng biết Hi Vụ?”

Hàn Tử Tự đáp: “Miêu Cương cổ vương dù không xuất hiện nhiều tại Trung Nguyên, nhưng cũng là một nhân vật đại danh鼎鼎 trong võ lâm. Chỉ đáng tiếc, giao tình giữa ta và hắn không sâu. Còn người, nếu đã có thể lấy được Hợp Hoan cổ, hẳn có biện pháp thỉnh hắn xem bệnh cho Ly Nhi.”

Văn Sát trầm mặc một hồi, nói: “Trước kia ta đã định dẫn Mạc Mạc lên núi Côn Long giải Hợp Hoan cổ, ai ngờ còn chưa kịp nói với hắn, hắn đã...”

Hàn Tử Tự ngắt lời: “Chuyện cũ đừng nói thêm, nên chuẩn bị thôi, chúng ta mau chóng lên đường.”

Kể rằng, Hi Vụ kia tính tình kỳ quái, cổ thuật vô cùng lợi hại, đơn giản khiến người ta muốn sống không được muốn chết không xong, cũng tài cao mật lớn, không biết chữ “chết” viết thế nào mới dám xưng huynh gọi đệ với Văn Sát. Văn Sát và Hi Vụ tương giao nhiều năm, hắn biết rõ bản tính kỳ quái của gã là không thích bị người ngoài quấy rầy.

Bôn ba một thời gian mới tới được chân núi Côn Long, đoàn xe đi theo dừng lại. Ngoại trừ Mạc Ly và Hàn Tử Tự, Văn Sát cũng không định mang theo kẻ dư thừa nào khác.

Đứng tại chân núi nhìn chung quanh phía trước, kia là hồ nước ngọt Sơn Xuyên mệnh mông tú lệ. Từ xa mới thấy một phần ba ngọn núi xanh xanh cao vút mây; bước lại gần hơn, lại thấy tuyết phủ trắng xóa bị phiến mây kia che phủ ngọn, thực là lại có thêm một thiên niên băng hà bất hóa, hàn khí bức người.

Phân phó chúng thị tỳ quần chắn bông cho Mạc Ly, Văn Sát cõng Mạc Ly trên lưng, Hàn Tử Tự mang theo nước, đồ đạc, bắt đầu leo lên núi.

Khí hậu Côn Long tuyết sơn vốn ác liệt, cho nên ngoại trừ con đường nhỏ được hình thành bởi bước chân được nông chuyên lên núi hái thuốc, không còn đường khác. Mà đi qua chỗ tuyết đọng, con đường nhỏ bé kia cũng chẳng thấy.

Tuy cả Hàn Tử Tự và Văn Sát đều là cao thủ đạp tuyết vô ngân, nhưng với đỉnh núi cao mấy nghìn thước, cũng không thể một hơi vọt lên đến đỉnh được. Ngoại trừ lúc gặp khó khăn khi vượt qua mấy khe núi và chiến hào, phải dùng nội lực bay qua, đoạn đường còn lại, để giữ thể lực nên dùng tay không để leo lên.

Mạc Ly dù được chần bông tăng tăng bao lấy, thỉnh thoảng vẫn bị gió lạnh thổi vào. Hắc bạch hai người lo Mạc Ly bị gió đông lạnh, lúc nào cũng phải quay lại xem Mạc Ly thế nào. Chỉ thấy y ngoan ngoãn dựa lên lưng Văn Sát, phỏng chừng vì thời gian leo núi rất dài, đã sớm thiu thiu trên lưng Văn Sát.

Văn Sát sợ Mạc Ly bị lạnh, dọc đường không ngừng mượn nội lực tăng nhiệt độ cơ thể lên cao, Mạc Ly áp lên tấm lưng ấm áp của Văn Sát, cơn gió lạnh một chút cũng không ảnh hưởng tới y, hai má đỏ ửng, tay chân cũng ấm.

Thấy trạng thái cơ thể Mạc Ly hoàn hảo, Hàn Tử Tự và Văn Sát không khỏi thở phào.

Đưa mắt nhìn lên, mục tiêu còn xa nhưng khí trời trong núi lại khang khác, có thể đoán được phút chốc sẽ bách biến. Thời tiết này tuy lạnh lẽo mù sương, nhưng vẫn còn là tốt. Đến tới khu vực này, cuồng phong trong núi đột nhiên nổi lên.

Văn Sát nhíu mày: “Không tốt, có lẽ đúng là bão tuyết rồi...”

Đang nói, lại thấy đại tuyết hỗn loạn trong gió, đập vào mặt cả hai, nhất thời rất như bị hỏa thiêu.

Hàn Tử Tự nói: “Trước tiên tìm chỗ tránh gió đã...”

Trong cơn cuồng phong, tầm nhìn rất thấp, mặc dù nhãn lực của cả hai có tốt đến mấy cũng không thấy rõ đường đi phía trước. Mà Mạc Ly trên lưng Văn Sát tựa như bị tiếng gió gào thét quấy nhiễu, dần dần ngủ có phần bất ổn.

Chú ý tới Mạc Ly ở sau, Văn Sát đành phải tạm tìm một nơi tránh phong tuyết. Đúng lúc phía trước là một khối cự thạch, hai người nấp sau nó, cũng chặn được không ít.

Sắc trời càng lúc càng tối, bão tuyết càng lúc càng dài. Văn Sát vốn một thân hắc sắc bì mao *** xảo, vậy mà bị phong tuyết nhiem vào không ra nguyên dạng, trái ngược với Hàn Tử Tự cả người thuần trắng, tựa hồ không có gì biến đổi.

Hai người vây quanh Mạc Ly, chỉ lo người thương bị lạnh, không ngừng truyền nội lực làm y ấm lên.

Ba người ngồi đó, thấy đại tuyết đang có xu hướng chôn sống tất cả. Văn Sát coi như am hiểu khí hậu nơi này, biết hôm nay gặp trận phong tuyết không hề đơn giản, vất vả mãi mới đợi được gió giảm nhẹ, liền quyết định cấp tốc tiếp tục lên đường.

Văn Sát đứng dậy, vừa mới buộc chặt đai, cố định xong Mạc Ly trên lưng, thành linh nghe thấy một tiếng động từ trên không. Chỉ là một tiếng động kì dị nhỏ bé lại khiến thần kinh của hắc bạch bất giác căng lên — Đây là tiếng băng tuyết nứt ra sau cơn bão.

Ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy một khe nứt, càng lúc càng nứt dài.

“Thao! Tuyết lở!!”

Văn Sát tức khắc nâng cao chân khí trong cơ thể, đạp lên đá, lao ra, ngược đường tuyết bỏ nhào.

Trong nháy mắt, không gian yên tĩnh trắng xóa, chốc lát xuất hiện một con cự long bạch sắc giương móng, gào thét phô trương thanh thế hướng về phía chân núi.

Tuy Văn Sát và Hàn Tử Tự phản ứng nhanh chóng, chưa đến nỗi khiến cả ba đều bị chôn sống. Nhưng tuyết lở há đơn giản né được hoàn toàn?

Vì trước đó Văn Sát đã vận khí quá mạnh, lại còn liên tục truyền nội lực sưởi ấm cho Mạc Ly, lúc băng tuyết nứt thành vách cũng là lúc lực kiệt, khí tức bất ổn, suýt nữa ngã vào vách nứt.

Hàn Tử Tự vẫn luôn đi phía sau, nghĩ đến Mạc Ly trên lưng Văn Sát, lập tức xuất tận lực để đẩy Văn Sát lên, mới đưa hần cùng Mạc Ly thoát khỏi vách đá hiểm trở. Còn chính mình không kịp né, bị cự thạch lăn đè vào lưng. Bởi vì trước đó nội thương chưa lành, giờ bị đập, máu tươi lại phun ra. Thế ngàn cân treo sợi tóc, Hàn Tử Tự dựa vào kinh nghiệm tá lực đả lực, dưới hiểm trở bắt được một mỏm đá lồi ra dưới vực.

Đá này vốn bị tuyết đóng băng nên rất trơn, chân Hàn Tử Tự lơ lửng, vẫn giẫm trượt, còn thêm vết thương sau lưng phải điều chân khí cuộn cuộn, trong cùng một khoảng thời gian không còn lực để nhảy lên khỏi vách.

Văn Sát đứng trên đất thấy tuyết lở ngang cả thể thiên quân vạn mã quét qua, nghĩ bụng nhờ vận khí tốt mới thoát khỏi chỗ chết, lòng nặng nề, vòng tay ra sau siết chặt lấy Mạc Ly.

Lại nói đến Hàn Tử Tự vẫn kẹt dưới vực, tự biết Văn Sát sẽ không đơn giản ra tay giúp đỡ, cầu người không bằng cầu mình, buộc mình phải mau chóng điều chỉnh nội tức để có thể nhảy lên khỏi vách. Nhưng đúng lúc đó, Hàn Tử Tự ngẩng đầu lên, sát ý trong mắt Văn Sát bắn xuống.

Đúng vậy, vốn Văn Sát muốn độc chiếm Mạc Ly hơn bất kỳ kẻ nào, nhất là khi nhớ lại những ký ức A Vong, càng coi Mạc Ly như trân bảo.

Mà lúc này bọn họ ba người ở cùng một miền hoang vu, Mạc Ly lại vì trúng độc mà thần trí mơ hồ. Bây giờ, chỉ cần Văn Sát hạ cho Hàn Tử Tự một kích trí mạng, hần sẽ hòa cùng băng tuyết nghìn năm trên núi Côn Long.

Hàn Tử Tự và Văn Sát đã đấu với nhau nhiều năm như thế, tất nhiên thấu hiểu tâm tư đối phương. Lúc này sát ý của Văn Sát với Hàn Tử Tự thế nào, dù không rõ ràng lắm, nhưng xác thực tồn tại. Dù sao, diệt trừ Hàn Tử Tự, Văn Sát lập tức có thể độc chiếm Mạc Ly!

Hàn Tử Tự thắm cười khổ — Nếu hần và Văn Sát đổi chỗ, phỏng chừng cũng sẽ nảy sinh cái loại ý nghĩ này!

Nội lực vẫn chưa trở lại bình thường, Hàn Tử Tự biết, thực ra căn bản không cần Văn Sát phải tự động thủ, với thể lực hiện tại của mình, trước sau gì cũng không chống đỡ được bao lâu. Văn Sát chỉ cần chọn cách khoanh tay đứng nhìn, vừa khả dĩ không đánh mà thắng, lại diệt trừ được mối họa riêng là hần đây.

Nghĩ đến đó, Hàn Tử Tự khụ thêm một ngụm máu. Máu theo khoe miệng tràn ra, rơi xuống trước ngực, thật thảm hại. Hàn Tử Tự thấy mệnh mình không còn là bao, liền thần nhiên nhìn Văn Sát: “Chiếu cổ Ly Nhi cho tốt vào.” Dứt lời, lực trong tay đã cạn, mắt thấy sắp rơi xuống vực...

Thời khắc đó, cánh tay Hàn Tử Tự lại được Văn Sát bắt được, mà nửa người Văn Sát cũng nhào xuống vực, “Mụ người đừng có điên, gắng sức!”

Hàn Tử Tự không khỏi kinh ngạc, bị Văn Sát hét một câu như thế mới tỉnh ra, liền dựa vào Văn Sát mà lên. Lăn lộn một hồi, cuối cùng cũng leo lên được, hai người thở hồng hộc, nhiệt khí từ mũi và miệng phả ra thành sương trắng.

Văn Sát ôm Mạc Ly tê tái ngã xuống mép vực, Hàn Tử Tự cũng tứ chi mở ngửa nằm ở một bên, mặc cho tuyết quất vào mặt.

“Vì sao?” Hàn Tử Tự hỏi.

Vì sao không mượn cơ diệt ta?

Vì sao không nhân cơ hội để độc chiếm Mạc Ly?

Văn Sát ngậy ra một lúc, ngơ ngác nhìn tuyết phủ đầy nơi chân trời, “Nếu Mạc Ly tỉnh lại, biết ngươi vì cứu hần mà chết, sẽ khóc...”

Hàn Tử Tự nghe vậy, không nói nên lời. Đây, tuyệt không phải ma đầu Văn Sát trong trí nhớ của hần. Nhớ lại năm đó trong Dược cốc, Mạc Ly dùng chính thân thể gây yếu của mình che trở cho Văn Sát, đã nói với mình:

“Ta chỉ cứu người mà thôi, là chính cũng được, tà cũng được, với ta mà nói đều như nhau!”

“Người không thể tổn thương A Vong, hiện tại hẳn không nhớ gì cả, hẳn hiện tại vô hại!”

...

Mãi cho đến hôm nay, Hàn Tử Tự rốt cục mới hiểu, vì sao ngày đó cả tính mệnh Mạc Ly cũng không tiếc để bảo vệ ma đầu này.

Hàn Tử Tự cười: “Văn Sát, người thay đổi.”

Người bị Mạc Ly thay đổi, hoàn toàn.

Văn Sát từ chối cho ý kiến, chỉ im lặng hồi lâu, rồi nhắm mắt, nói: “Cũng thế thôi.”

Hàn Tử Tự chờ một lúc rồi mở xoay người tới gần Mạc Ly. Cho dù vô pháp thôi động lại nội lực để sưởi ấm cho cái người thiện lương tới đau lòng này, nhưng hẳn vẫn còn độ ấm của cơ thể, chung quy vẫn đủ để cảm phong tuyết cho ý chứ?

Hàn Tử Tự nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Mạc Ly, mắt suýt rơi lệ, “Ly Nhi, mau dậy đi, mau dậy đi...”

80. Chương 80: Đại Ân Vu Thị 3

Hàn Tử Tự và Văn Sát mang theo Mạc Ly, gian khổ vạn phần cuối cùng cũng thoát được bão tuyết. Nhưng dù vậy cũng còn cách mục tiêu một đoạn đường nữa. Văn Sát ngẩng đầu nhìn sắc trời, vừa trải qua màn tuyết lở kinh khủng kia, hai người ít nhiều đều có tổn hại, cảm đầu chạy gấp quả thực không phải là một hành động sáng suốt.

May mắn Văn Sát còn mơ hồ nhớ, ở giữa sườn núi có một căn nhà tranh, là nơi Hi Vụ xuống núi săn thú ở tạm. Nếu như may mắn, không chừng trong nhà còn chút lương khô cùng thịt sấy. Hai người bọn họ bị đói bị lạnh thì không sao, chủ yếu là sợ Mạc Ly không chống đỡ được, dù sao lương thực cùng nước uống mang theo cũng đã mất trong khoảng thời gian mắc nạn.

Hàn Tử Tự đương nhiên không phản đối đề nghị này, suy cho cùng hẳn cũng đang cần một nơi yên tĩnh để điều tức chữa thương.

Không tốn nhiều sức để tìm được căn nhà tranh ấy, bên ngoài thì cũ nát cực kỳ, nhưng bên trong lại đầu ra đầy. Văn Sát lấy củi nhóm lửa, bên cạnh đồng lửa rải cỏ khô làm đệm, cởi toàn bộ áo khoác áo ngoài xuống, trải lên đồng cỏ, sau đó cẩn thận từng li từng tí bế Mạc Ly tới.

Hàn Tử Tự vốn tính toa một bên chữa thương, thấy hành động của Văn Sát như vậy, cũng cởi áo choàng trên người xuống, đắp lên cho Mạc Ly.

Văn Sát không nói gì, đến trước đồng thịt sấy được Hi Vụ tích trữ chưa dùng, lấy kiếm cắt thành từng khối, nướng trên lửa. Không lâu sau, trong phòng đã tỏa đầy hương thức ăn. Đưa miếng thịt đến trước Mạc Ly, Văn Sát nhẹ giọng:

“Mạc Mạc, ăn một chút đi. Từ từ thôi, cẩn thận nóng.”

Mạc Ly ngoan ngoãn nhận những miếng thịt, từng miếng một cho vào miệng nhai kỹ.

Văn Sát thấy Mạc Ly ăn uống bình thường, mới đưa một khối thịt nữa lên nướng, xẻ luôn thành hai nửa, ném một phần cho Hàn Tử Tự.

Hàn Tử Tự tiếp nhận, nhưng không cẩn thận bị nóng làm rớt miếng thịt xuống đất, nét mặt dù còn nhếch nhác, ngoài miệng vẫn cười tạ ơn: “Đa tạ Văn đường chủ, Hàn mỗ cho tới giờ vẫn không ngờ, có ngày lại được ăn thức ăn tự tay người làm.”

Văn Sát không đáp, lục lọi trong góc phòng một hồi, tìm được một hồ lô rượu. Lắc lắc một chút, phát hiện bên trong còn khá nhiều. Mở ra ngửi thử, nhận ra là Nữ Nhi Hồng mười tám năm.

Văn Sát tu mấy ngụm, liếc Hàn Tử Tự, nút lại, vút sang.

Đều là dân giang hồ, khó mà chưa trải qua nghịch cảnh, hôm nay hai người lại vì Mạc Ly mà không đối địch, chưa biết là duyên hay nghiệt.

Nhưng đó là chuyện phiền muộn sau này, hôm nay dưới mái nhà tranh, không còn đường chủ Nhất Ngôn đường Văn Sát ngông cuồng tự đại, cũng không còn môn chủ Thiên Đạo môn Hàn Tử Tự chính nghĩa lắm lắm, chỉ còn hai nam nhân chán nản, cộng thêm một bảo bối mà họ yêu sâu sắc thôi.

Hai người từng ngậm uống hết hồ lô rượu kia, sau khi men rượu ngấm mười phần, chất cồn kích thích máu lưu động, thân thể nhất thời trở nên khô nóng.

Mạc Ly đã sớm ăn xong, lẳng lặng cuộn tròn trên đệm cỏ Văn Sát trải bên cạnh. Văn Sát mới nãy vừa uống rượu vừa nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt gầy gò của Mạc Ly.

Hàn Tử Tự thấy đáng vẽ Văn Sát như vậy, đột nhiên cũng ý thức được cái gì đó.

Từ khi Văn Sát khôi phục ký ức về A Vong, đã rất lâu chưa từng chạm vào Mạc Ly? Kỳ thực đừng nói Văn Sát tu luyện Hồng Ngục ma công mà dục vọng lúc nào cũng phóng đảng như thường, ngay cả Hàn Tử Tự thanh tâm quả dục cũng không thể không nhớ tới tư vị của Mạc Ly.

Cái loại dục vọng thâm nhập cốt tủy này — Tựa như không qua cách điên cuồng đòi hỏi cũng như chiếm giữ thì vô pháp xác thực được mình đang có người kia, chiếm được thân thể thì tâm hồn song song được thỏa mãn, sau đó sẽ nghiện, một ngày không nếm thử thì không thể tự kiềm chế.

Hàn Tử Tự nhắm mắt thầm niệm Thanh Tịnh tâm kinh, sau đó nói: “Văn Sát, lúc này tại đây, không nên lợi dụng...”

Văn Sát liếc Hàn Tử Tự, “Đừng bảo ta người chưa từng nghĩ tới.”

Hàn Tử Tự thản nhiên, dứt khoát không đàm luận đến trọng tâm.

Đúng lúc hắc bạch hai người định tắt nến đi ngủ, lại phát hiện sắc mặt Mạc Ly ửng đỏ, hô hấp dồn dập, hình như khác thường.

Văn Sát vội vàng đưa tay áp lên trán Mạc Ly, phát hiện trán rất nóng.

Hàn Tử Tự nhíu mày: “Chẳng lẽ bị cảm?”

Ai dè còn chưa bàn tiếp được, đã thấy Mạc Ly bắt lấy tay Văn Sát, áp mặt vào, nhẹ nhàng vuốt ve.

Văn Sát và Hàn Tử Tự thấy Mạc Ly phản ứng như vậy đều sửng sốt, Hàn Tử Tự nhanh chóng kéo Mạc Ly lại, hỏi: “Ly Nhi, người làm sao?”

Mạc Ly vừa được kéo vào ***g ngực Hàn Tử Tự, lập tức xoay người, cánh tay ôm lấy cổ Hàn Tử Tự, bờ môi chóp mũi không ngừng cọ vào cổ hắn.

“Chuyện gì vậy?”

Hàn Tử Tự ôm Mạc Ly vẩn vơ trong lòng, lại hỏi: “Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

Văn Sát kinh ngạc phát giác: “Mười ba âm...”

Hai người bình tĩnh, hôm nay là ngày Hợp Hoan cổ phát tác.

Hàn Tử Tự nhìn Mạc Ly đang không ngừng kéo mở quần áo bản thân, “Làm thế nào đây?”

Văn Sát cắn răng: “Chẳng lẽ để hấn chết?”

Hàn Tử Tự không đáp, hiếm thấy dịp nào hai người cùng định nén nhịn, biết đâu lại đúng dịp Hợp Hoan cổ phát tác!

Mạc Ly hiển nhiên là bị dục tính khống chế, con người vốn trầm lắng giờ phủ lên một màng dục vọng, có chút linh động.

Mạc Ly nằm trong lòng Hàn Tử Tự, bàn tay kéo kéo y phục hắn, nhưng thần trí y dù sao vẫn còn bị ảnh hưởng, không biết tiếp theo phải làm gì, chỉ có thể khó chịu rên ư ử trong họng.

Hàn Tử Tự thấy bộ dạng Mạc Ly như vậy, vốn không nữ, chỉ là rượu vào, bị Mạc Ly cọ xát tới lui, khí huyết lại bốc lên.

Chốc lát, Mạc Ly được thả xuống đại mao hắc bạch, y bào lộ ra thân thể vẫn gầy gò nhưng lại khiến cả Hàn Tử Tự và Văn Sát khát vọng ao ước.

Nơi hoang vu xơ xác này thì chẳng thể nào kiếm nổi bơi trơn, tiền hí cùng ve vãn, Văn Sát hiển nhiên không lão luyện bằng Hàn Tử Tự. Văn Sát từ trước đến nay trong chuyện ba người vẫn chiếm thế thượng phong, giờ rốt cuộc không nói gì, chỉ nhường cho Hàn Tử Tự, tránh mình lúc gấp gáp làm Mạc Ly bị thương.

Hạ thân Mạc Ly cơ hồ bị dựng ngược lên, hai chân giương cao, Hàn Tử Tự dùng môi kích thích động khẩu đóng mở. Nước miếng theo những cái mút mát chảy vào huyết nội, có dịch thể bơi trơn, ngón tay tiến nhập cũng trở nên dễ dàng hơn. Ngọc khí phía trước của Mạc Ly quả nhiên cũng đồng thời bị chơi đùa, y rõ ràng bị khoái cảm tiền hậu giáp kích phủ ngập, tiếng rên rỉ lần đầu tiên phát ra.

Nhiều ngày rồi chưa được nghe thanh âm của Mạc Ly, Văn Sát kích động khó kìm nén, liền cúi xuống hôn lên môi y, mà cánh tay Mạc Ly cũng vòng qua bả vai Văn Sát, để nụ hôn thêm sát gần.

Môi lưỡi Văn Sát hòa vào với Mạc Ly, mãi đến khi hấn dờ môi, Mạc Ly há miệng thở, chỉ bạc theo đó tràn ra. Đôi môi Văn Sát chuyển hôn đến tai Mạc Ly, đầu lưỡi không ngừng trên đùa phân thân tai, vị trí mẫn cảm khiến Mạc Ly phải cong lưng.

“A... Ừm...”

Dù Mạc Ly không nói lời nào, nhưng thanh âm rên rỉ đã ẩn ý, rằng y đã chuẩn bị tốt rồi.

Lúc này vô luận Hàn Tử Tự hay Văn Sát, đều bị dục hỏa đốt đến vã mồ hôi, tấm lưng cường tráng dưới ánh lửa phủ một tầng bóng loáng, càng lộ tính thú.

Hàn Tử Tự để Mạc Ly nằm thẳng, hai tay nâng hông y lên, để đầu đỉnh cự vật nhẹ nhàng tiếp nhập.

“A...”

Vì Hàn Tử Tự tiến vào mà Mạc Ly khẽ kêu nhỏ, siết lấy những ngón tay đan vào nhau với Văn Sát.

“Không sao, Ly Nhi, hít sâu, thả lỏng một chút...”

Văn Sát xoa lên thắt lưng đang căng cứng của Mạc Ly, Mạc Ly cũng nghe theo Hàn Tử Tự, điều chỉnh hô hấp. Thấy thân thể y dần dần thả lỏng, Hàn Tử Tự dùng lực, đưa toàn bộ cự vật vào.

Vốn lo lắng thân thể Mạc Ly sẽ không chịu nổi, Hàn Tử Tự tính chôn mình vào sẽ lập tức đi ra, nhưng Mạc Ly tựa hồ không chịu tịnh mịch mà vòng hai chân ôm lấy hấn, hậu huyết lại không ngừng co rút, khiến Hàn Tử Tự vút hết toàn bộ thần trí vốn đã nghèo nàn, bắt đầu điên cuồng rong ruổi trên cơ thể.

Thân thể Mạc Ly theo động tác của Hàn Tử Tự không ngừng đong đưa, búi tóc trật tự sớm trở nên tán loạn, mái tóc đen xỏa ra, điểm xuyên lên cơ thể ngọc bạch đến mê người. Lỗ tai vừa nãy bị Văn Sát trên đùa cũng đỏ ửng, ***g ngực phập phồng không ngừng, con người mang theo hơi nước, vẻ không biết phải làm thế nào, khiến Văn Sát một bên dục hỏa trường cửu.

Hạ thể không chờ được cứng đến phát đau, Văn Sát khẽ hôn lên vầng trán đã ướt mồ hôi của Mạc Ly, nhẹ nói: “Mạc Mạc, giúp ta...”

Kéo tay Mạc Ly lại đặt lên hạ thể mình, Mạc Ly cũng rất ngoan ngoãn, tức khắc lấy tay an ủi cho cự vật đang ngẩng cao.

Nhất thời, tiếng thở dốc của ba người hòa vào nhau, đôi lúc còn ngẫu nhiên nghe được tiếng rên rỉ nỉ non vì không nhịn nổi của Mạc Ly.

Hàn Tử Tự dong duỗi trên cơ thể Mạc Ly hồi lâu mới xuất dương ***, lên cao trao khiến Mạc Ly hét lên, hậu huyết thậm chí co rút luyện tiếu Hàn Tử Tự rời đi. Dừng một lát, Mạc Ly không ngờ dẫn lại Văn Sát phía sau.

Văn Sát thuận thế ôm lấy thân thể trắng mịn của Mạc Ly, để y ngồi tựa vào mình. Hôn mút cắn cổ Mạc Ly, môi lưỡi đùa giỡn hồng anh trước ngực y. Mạc Ly thở dốc, ngón tay bất giác luôn vào tóc Văn Sát.

Ngón tay Văn Sát mò xuống hạ thân Mạc Ly tìm kiếm, huyết khẩu vừa trải qua chuyện, mềm mại ẩm áp, thậm chí không chờ Văn Sát cử động, Mạc Ly đã đưa tay khẽ vuốt cựa vật kia.

Văn Sát bị Mạc Ly chạm vào như thế sao mà khổng chế nổi, không nghĩ nhiều lập tức tiến công. Ngón tay Mạc Ly siết chặt lấy đầu vai rắn chắc của Văn Sát, ngửa cổ về sau, lộ ra một vòng cung duyên dáng.

Hàn Tử Tự tuy mới phát tiết, nhưng cũng không nhịn được trước quang cảnh như vậy, lập tức sát lại, hôn từng đoạn lên sống lưng Mạc Ly.

...

Một phen mây mưa đã qua, Mạc Ly sớm mệt lả, nặng nề thiếp đi trên người Văn Sát.

Ngoài căn nhà tranh, gió bắc lạnh lẽo vẫn thổi như phá, người trong nhà lại không hề bị khí hậu ác liệt quấy nhiễu.

Hàn Tử Tự và Văn Sát chỉ mặc áo đơn, y phục khác đều đắp lên Mạc Ly. Nhìn người thương đang ngủ say trong lòng bọn họ, Hàn Tử Tự nhất thời mờ mịt.

Vén một lọn tóc ra sau cho Mạc Ly, chăm chú nhìn y say ngủ, đột nhiên hỏi: “Độc của Hợp Hoan cổ, vẫn giải chứ?”

Văn Sát nhìn mạng nhện trên nóc nhà, hồi lâu sau mới “Ừ” một tiếng.

Dù lời đáp có phần băng quơ, nhưng Hàn Tử Tự rõ. Quả nhiên, cả hắc và Văn Sát, trước mặt Mạc Ly, thủy chung đều là đồ đệ tiện.

Vốn định lần này lên Côn Long sơn, ngoài thỉnh Hi Vụ kiểm tra xem có phải Mạc Ly trúng cổ không, còn từng quyết định sẽ rút Hợp Hoan cổ ra. Nhưng hôm nay bị Mạc Ly nháo như thế, bọn họ tựa hồ không lấy làm phiền lòng.

Đúng vậy, chỉ có những lúc Hợp Hoan cổ phát tác, Mạc Ly thường ngày như ao tù mới có vẻ linh động, mới cho họ thấy rằng, trước mặt bọn họ là một người sống rõ ràng, không phải là một cái xác không hồn. Tuy hắc và Văn Sát đều rõ, đó chỉ là do được tính của Hợp Hoan cổ thôi. Nhưng như thế chẳng khác người đi trên sa mạc mất nước gặp được ảo ảnh ốc đảo, chẳng phải có thể tiếp sức hy vọng cùng kiên nhẫn ư?

Hy vọng và quyến luyến duy nhất đó, họ sao có thể vứt bỏ, sao có thể quyết tâm chặt đứt?!

Hàn Tử Tự xoay người lại, thấy Văn Sát lưu luyến vuốt ve khuôn mặt Mạc Ly, miệng còn gọi khẽ “Mạc Mạc, “Mạc Mạc” không ngừng. Kỳ thực, chính hắc cũng khát khao như thế — Gọi, gọi mãi, biết đâu một ngày nào đó, Mạc Ly có thể sẽ được tiếng gọi của bọn họ mà tỉnh lại?

Nếu như cả đời này Mạc Ly không tỉnh nữa, vậy không bằng tối nay tuyệt lộ chôn bọn họ luôn đi, kết cục này với ba người chẳng phải rất tốt sao? Vừa nghĩ đến đó, Hàn Tử Tự lại nghĩ, dù bảo tuyệt có dữ dội nữa cũng không quan hệ, nếu ba người còn có thể thấy bình minh, tức là vẫn còn hy vọng!

81. Chương 81: Đại Ẩn Vụ Thị 4

Hôm sau tỉnh lại, khí trời trong núi quả nhiên khác hẳn khối mờ hôm qua, trời quang mây tạnh, ánh mặt trời rực rỡ chiếu trên tuyết trắng, làm đôi mắt người ta phát đau. Hàn Tử Tự nhìn khí trời tốt như vậy, lại nhớ lại những gì mình đã nghĩ trước khi ngủ đêm qua, tâm tình nhất thời nhẹ nhõm đi không ít.

Đã không còn cuồng phong bạo tuyết dữ dội, bước chân hai người cũng nhanh hơn rất nhiều, chưa đến trưa đã tới nơi.

Cũng là một gian nhà tranh rách nát, khó mà tưởng tượng nổi với kiến trúc thế này mà vẫn đứng vững trong núi tuyết.

Đi tới trước cửa, Văn Sát ngay cả gỗ cũng lười, đập cửa bước thẳng vào trong. Cánh cửa lung lay sập sập kết một tiếng, cuối cùng cũng làm người đang nằm trên giường mở mắt.

Đó là một người cao lớn thô kệch, sọc ngang dọc mặt mũi phải nửa khuôn mặt, không nhìn rõ ngũ quan. Hi Vưu cũng khoác một tấm da dày, thoạt nhìn càng to lớn. Nếu người bình thường nhìn cái kiểu ăn mặc này, chỉ thấy đây là một người thợ săn nghèo túng, làm sao nghĩ ra là Miêu Cương cổ vương đại danh鼎鼎?

Thấy ánh mắt Hi Vưu chuyển về phía mình, Hàn Tử Tự thức thời tiến lên phía trước, chấp tay tự giới thiệu: “Tại hạ Thiên Đạo môn Hàn Tử Tự, lần này mạo muội tới quấy rầy, mong các hạ lượng thứ.”

Những người trên thiên hạ đều giống nhau, không ngoại lệ khi nghe thấy cái danh Thiên Đạo môn, tán dương có, khen ngợi có, hướng chi lần này lại là môn chủ hiện thân. Bất quá với Hi Vưu tính tình tùy tiện, môn phái nào với gã cũng như nhau, không có ý nghĩa.

Trái lại đối với Văn Sát, Hi Vưu lại hô to: “Huynh đệ, lại đây ta xem nào.”

Ánh mắt thờ ơ của Hi Vưu đảo qua Mạc Ly, ngữ khí châm chọc: “Tác dụng của Hợp Hoan cổ thể nào? Xem ra các người đều rất vừa lòng nhỉ?”

Văn Sát sốt ruột nói: “Một câu thôi, người giúp hay không?”

Hi Vưu phát tay: “Hôm qua các người càn quét nhà tranh giữa sườn núi của ta, chuyện này tính toán thế nào?”

Văn Sát nghiêng rằng: “Ta đền lại người gấp mấy chục lần!”

Thấy sắc mặt của hắc bạch dần trầm xuống, Hi Vưu cũng phớt lờ, nhưng lại ngoảnh lại nói, “Lúc người xin Hợp Hoan cổ từ ta, ta đã nói là chơi trò chơi này thì đừng có hối hận. Giờ thì sao? Đem một người bị chơi đùa đến choáng váng tìm ta? Các người không bị tuyết lở chôn sống đúng là lão thiên bị che mắt!”

Nhìn Hi Vưu không thêm để ý, Văn Sát cũng phản bác lại: “Hi Vưu, người chớ có chớ khen mèo lấm lông, nếu không phải vì bị tổn thương bởi tình ái, người cũng sẽ không thêm ẩn mình trong cái thâm sơn rừng già băng thiên tuyết địa này?”

Hi Vưu nghe vậy, bộ dạng khiêu khích lúc này biến đổi, cả người trong chớp lát toát ra vẻ tiêu điều xơ xác.

Nhưng Văn Sát kia giống như không biết nhìn sắc mặt người khác, còn đổ thêm dầu vào lửa: “Lẽ nào ta nói sai? Không phải xảy ra chuyện với Lục Diệt Tuyệt?”

Hi Vưu vừa nghe thấy cái tên Lục Diệt Tuyệt, toàn thân liền bắt đầu không bình thường. Dường như ngọn lửa tức giận càng lúc càng bạo phát, khiến các cơ mặt của Hi Vưu dị thường thêm, cổ trong cơ thể bị thôi động, “Văn Sát, đừng cho là ta không dám đụng đến người!”

Văn Sát không thêm để ý, chỉ móc ra một khối ngọc từ đai lưng, ném cho Hi Vưu.

Hi Vưu đưa tay tiếp nhận.

“Đây là chuyện trước đây người nhờ ta, có chút manh mối.”

Quả nhiên, Hi Vưu thấy miếng ngọc bội trên tay, sát khí nhất thời biến mất toàn bộ, vẻ mặt lại hoàn toàn suy sụp, ngồi phịch xuống ghế, đôi mắt vô thần, miệng lẩm bẩm: “Ta biết mà, ta biết là hắc không chết...”

Văn Sát thấy dáng vẻ ngu ngốc của Hi Vưu như vậy, cũng không nhiều lời, chỉ đi tới vỗ vỗ lên vai Hi Vưu: “Người còn sống hay không ta không biết... Ngọc bội này là ta ngẫu nhiên tìm được mà thôi. Người đến thế chấp cũng không phải Lục Diệt Tuyệt.”

Hi Vưu nắm chặt ngọc bội trong tay: “Không sao, chí ít còn có một tia hy vọng...” Chờ cơn kích động đã lắng xuống, Hi Vưu giờ mới chỉ vào Mạc Ly: “Lần này người dẫn hắc tới là muốn gì?”

Văn Sát cô quạnh đáp: “Hắc vốn đang rất khỏe, một đêm liền biến thành bộ dạng này... Người giúp ta xem xem, có phải trong cơ thể hắc có cổ khác?”

Hi Vưu lắc đầu đáp: “Người có thể dẫn hắc về.”

Văn Sát và Hàn Tử Tự cả kinh: “Vì sao?”

Hi Vưu nói: “Nếu trong cơ thể hắc còn có một cổ khác, không lý do gì mà cổ vương trong cơ thể ta lại không phản ứng. Lời giải thích duy nhất chính là, nguyên nhân khiến hắc giờ như vậy không phải vì cổ.”

Hy vọng được xem là cuối cùng đã bị Hi Vưu phủ định không chút do dự, Văn Sát bỗng nhiên cảm thấy thoát lực: “Ta còn tưởng, ta còn tưởng...”

Hi Vưu nói: “Người nói trước đó hẳn rất tốt, rốt cuộc là tốt thật hay tốt giả?”

Hắc bạch hai người bị Hi Vưu hỏi câu này, trong phòng nhất thời tĩnh lặng.

Một lúc lâu sau, Hi Vưu mới nói: “Chuyện tình nhân của người, người tìm người khác thử xem, ta bắt lực rồi. Sau này cũng đừng lên đây tìm ta, ta muốn hạ sơn đi tìm Diệc Tuyết...”

Nhắc tới cái tên này, nhu tình tràn ngập trong mắt Hi Vưu.

Hàn Tử Tự chợt nói: “Nếu Hi đại ca không khách khí, huynh đệ Thiên Đạo môn tam đường lục châu tứ thập bát tinh đều có thể giúp một tay.”

Hi Vưu nói: “Rất tốt. Nhưng Hàn môn chủ muốn ta hồi báo điều gì?”

Hàn Tử Tự đáp: “Không hẳn, tại hạ chỉ thăm muốn cầu giải được của Hợp Hoan cổ.”

Hi Vưu không suy nghĩ nhiều, xoay người ném cho Hàn Tử Tự một cái hộp gỗ.

Ba người sau đó ăn uống một bữa trong ngôi nhà tranh gió lửa tả tơi, lúc Hàn Tử Tự và Văn Sát ăn uống dùng rượu xong, đã không thấy bóng Hi Vưu đâu. Hai người bất đắc dĩ, đành phải mang Mạc Ly theo đường núi trở về.

Trở lại Vô Xá cốc, Hàn Tử Tự vì sự vụ của Thiên Đạo môn phải tạm rời đi, sau đó một tháng mới có thời gian được gặp lại Mạc Ly. Tuy rằng hắc bạch hai người vẫn chưa nguôi hy vọng cứu chữa cho Mạc Ly, nhưng mấy tháng tiếp theo dường như không còn đường xoay sở. Nỗi lo trong lòng Văn Sát đồng thời chịu ảnh hưởng của Hồng Ngục ma công, càng ngày càng bất ổn.

Cái tình hình căng thẳng này cũng có biến chuyển, là khi Tam Nương được gặp Mạc Ly lần nữa.

Lại nói, từ khi Tam Nương xuất cốc, được trọng phụ A Thổ chăm sóc an thai đợi sản rất tốt, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm bất an, lúc nào cũng khắc khoải Mạc Ly ở trong Vô Xá cốc, liền quyết định chờ khi sinh con xong sẽ lập tức đi thăm một chuyến.

Ai ngờ lúc sinh vì vị trí thai nhi không bình thường nên khiến Tam Nương bị mất máu nhiều, khó khăn mãi mới hồi phục, phải hoãn cuộc hành trình lại ba tháng.

Vô Xá cốc từ trước đến nay thần bí, Tam Nương không thể từ ngoài đi vào, buộc phải tới Thiên Đạo môn tìm Hàn Tử Tự. Hàn Tử Tự dù sắc mặt thản nhiên, nhưng mãi mới theo ý Tam Nương, mang theo một nhà ba người vào cốc.

Sau khi để Tam Nương ở tại sảnh phụ, Hàn Tử Tự tới Thanh Vũ các tìm Văn Sát trước.

Đẩy cửa vào đã ngửi thấy một mùi hôi hám bốc ra. Nhìn bốn phía trống không trong phòng, chỉ thấy tất cả cửa sổ đều bị đóng kín, bên trong u ám tới độ không nhìn rõ đồ vật gì.

May mà nhãn lực của Hàn Tử Tự không tồi, trong tầm tối như thế vẫn thấy Văn Sát cầm một cái sọ người thắm máu ngấm nhứa trong tay, ngồi đó.

Hàn Tử Tự nhíu mày, mở hết cửa sổ ra, để bầu không khí trong lành đi vào, sau đó tiến tới hai bước cầm lấy cái thứ đồ khiến người ta thấy ghê kia trong tay Văn Sát.

Văn Sát cũng không để ý, chỉ vẻ mặt tà khí uể oải nói: “Làm sao? Cách Mười ba âm lịch còn nhiều ngày mà, Hàn môn chủ còn thời gian rảnh tới Vô Xá cốc chơi?”

“Người thu sát khí lại một chút đi.” Văn Sát nói: “Tam Nương tới thăm Ly Nhi.”

Văn Sát vừa nghe, quả nhiên đứng dậy: “Người mang họ vào?”

Hàn Tử Tự đáp: “Để họ trò chuyện với Ly Nhi, có thể có chuyển biến không biết chừng.”

Văn Sát trầm mặc một hồi, thay y phục rồi ra khỏi cửa với Hàn Tử Tự.

Khi Tam Nương trông thấy bộ dạng Mạc Ly như vậy, đương nhiên khóc rống một phen, lại xối xả mắng hắc bạch hai người lại cấu huyết lâm đầu một phen.

Mắng xong, mặt vẫn đầy lệ bé đứa trẻ đặt vào tay Mạc Ly, “Mạc Ly, người ôm nó một cái nha! Nó là con nuôi của người đó! Giờ vẫn chưa có tên, đợi người đặt cho nó đấy! Không phải người đã đáp ứng chờ nó được sinh ra sẽ đặt tên cho nó sao? Người nói chuyện đi... Người sẽ không nhẫn tâm nhìn tiểu tử thối này cả tên cũng không có chứ? Hu hu... Mạc Ly, người thật nhẫn tâm, sao một tiếng cũng không nói, trở thành cái dạng này, người bảo chúng ta phải làm sao?!”

Thấy Mạc Ly ngay cả nhấc tay ôm hài tử cũng không biết, oán khí của Tam Nương với hắc bạch hai người càng mãnh liệt, đến cuối cùng thì bạo phát, rút phối kiếm tùy thân đâm về Văn Sát.

“Đều tại đồ tai họa các người, hôm nay lão nương vì Mạc Ly liễu mạng!”

Thấy hàn quang lao tới, Văn Sát cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ tay không tiếp lưỡi kiếm kia.

Bị xung lượng lớn làm phải lui lại phía sau vài bước, đao phong chém vào thịt ba phần, máu trong tay Văn Sát nhất thời đầm đìa.

Lo sợ Văn Sát vốn tâm tư bất ổn vì đổ máu mà đánh phá, Hàn Tử Tự tức khắc kéo Tam Nương đang nổi điên về phía trước.

Tam Nương thấy nhát đâm Văn Sát này không có tác dụng, cũng không ngó ngang, lại xoay người đánh loạn về Hàn Tử Tự.

Hàn Tử Tự biết nàng đau lòng, cũng không đánh lại, mặc Tam Nương ngồi trên người mình đâm tát.

“Người là đồ chết tiệt, uống công Mạc Ly ngày đó không chê người vừa xấu vừa thối cứu người, ai ngờ cuối cùng lại cứu phải con bạch nhãn lang, hại cả mình! Mạc Ly, hu hu, Mạc Ly nhà ta... Người là đồ không có mắt, không có mắt...”

Nắm chặt lấy vạt áo Hàn Tử Tự, nước mắt Tam Nương rơi xuống khuôn mặt xanh tím của hắn.

A Thỏ ở bên nhìn cục diện hỗn loạn, nhất thời cũng đau xót không đành, buộc phải ngăn Tam Nương: “Tam Nương, đủ rồi, đừng náo loạn nữa...”

Tam Nương vốn định nói thêm, nhưng trông thấy Văn Sát tay đầy máu, đang ngậy ngốc đứng đó, chợt đi về phía trước vài bước, bé tiểu hài nhi đang được đặt trên giường lên. Cơ tức có phần lắng xuống.

Hàn Tử Tự bị Tam Nương đánh, lại thêm chút nội thương, đồng thời không biết Văn Sát muốn gì, đành lên tiếng ngăn cản: “Văn Sát, người đừng...”

Ai ngờ Văn Sát không để ý đến mọi người trong phòng, chỉ ôm hài tử tới bên cạnh Mạc Ly, dùng bàn tay huyết nhục kia vỗ nhẹ lên tóc Mạc Ly: “Mạc Mạc, ngoan, ôm con nuôi đi.”

Nghe Văn Sát nói vậy, Mạc Ly quả nhiên nghe lời vươn tay, ôm lấy tiểu thân thể mềm mại thơm thơm của đứa trẻ nhà Tam Nương.

Bé con mới gần ba tháng cũng không sợ hãi, nằm trong tay Mạc Ly chớp chớp mắt. Mạc Ly vẫn như nguyên, không có bất luận thay đổi.

Coi như mang một sự sống trên tay, tựa hồ cũng không thể dậy lên niềm thương yêu nơi y. Văn Sát lòng lại lạnh lẽo, cuối cùng không kiềm được quỳ xuống bên Mạc Ly. Bàn tay nhiễm đầy máu tươi ôm chặt lấy eo y, chôn mặt vào người y.

Hàn Tử Tự thấy Văn Sát như vậy, chỉ cảm thấy việc đánh thức Mạc Ly thật vô vọng, cuối cùng cùng mất hồn mà động đậy, tập tễnh đi tới bên Mạc Ly, quỳ xuống.

Một trắng một đen, hai cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy thân thể Mạc Ly.

Vốn là bá chủ một phương, hai nam nhân oai phong khắp giang hồ, cuối cùng cứ như vậy im lặng, không cho ai thấy biểu tình.

Áp lực, tuyệt vọng, bi thương.

Y như ngày đó bọn họ khiến Mạc Ly như vậy, giờ Mạc Ly trả lại hết bọn họ mọi thống khổ.

Giống như bị bầu không khí khác thường này ảnh hưởng, tiểu hài nhi vốn im lặng chờ đợi trong lòng Mạc Ly chợt òa khóc. Tam Nương thấy con như thế, nước mắt càng không ngừng được, nhào thẳng vào lòng A Thổ nghẹn ngào nức nở.

A Thổ không biết phải làm sao: “Tam Nương, thôi mà, để Mạc Ly ở đây thôi! Để Mạc Ly lúc nào cũng nhắc nhở hai kẻ đó, hành vi của bọn chúng là tồi tệ đến thế nào. Để Mạc Ly nghiêm phạt bọn chúng đi...”

Tam Nương nghe vậy, ngược đời mắt đầm lệ nói: “Chàng bảo ta chịu đựng thế nào? Làm sao mà cam lòng...”

Đến khi mọi người trong phòng đều bình tĩnh lại, Tam Nương cuối cùng cũng không nhắc lại chuyện đưa Mạc Ly đi nữa. Ở trong cốc mấy ngày cùng Mạc Ly, cũng không thấy Mạc Ly có chuyển biến tốt, Tam Nương tuyệt vọng cũng đành quyết định rời cốc.

Trước khi rời đi, hắc bạch kia lần đầu tiên tự mình đưa họ xuất cốc. Lúc sắp chia tay, Tam Nương hình như muốn nói gì lại thôi.

Hàn Tử Tự thấy bộ dạng nàng như vậy, biết là nàng có chuyện giấu giếm, nhưng biết bây giờ khác với ngày xưa, cũng không định bắt ép, chỉ đợi Tam Nương nguyện ý nói ra.

Quả nhiên, thời khắc cuối cùng, Tam Nương đã đi xa hơn mười dặm đột nhiên thúc ngựa quay lại, từ bên trong móc ra một phong thư.

Đưa thư cho hắc bạch hai người, Tam Nương nói: “Đây là Trình Cửu Nhụ đưa cho ta trước khi ta vào cốc. Hắn nói, sau khi ta gặp Mạc Ly thì quyết định có đưa thứ này cho các người hay không.”

Tam Nương nhìn Hàn Tử Tự và Văn Sát, lại tiếp: “Ta không biết đạo lý gì, nhưng biết nước mắt ngày ấy của các người là thật. Nếu có hy vọng cứu được Mạc Ly, nhất định phải đợi hắn!”

Không đợi hắc bạch hai người đáp trả, Tam Nương liền thúc ngựa chạy đi.

Văn Sát tức khắc bóc thư, bên trong chỉ viết sáu chữ lớn —“Vạn Độc Môn? Mạnh Thanh Li.”

82. Chương 82: Đại Ân Vu Thị 5

Hàn Tử Tự nhận lá thư, nhú mày nói: “Mạnh Thanh Li? Đây hình như là đệ tử mà môn chủ Triển Cửu Giang thu nạp mấy năm trước trước khi bế quan, xem ra có ý bồi dưỡng hắn thành người nối nghiệp Vạn Độc Môn kiêm con rể.”

Văn Sát lại nói: “Có vẻ người không chỉ nhất thanh nhị sở nội tình vô lâm Trung Nguyên, cả kỳ môn dị phái Miêu Cương cũng rõ như lòng bàn tay.”

Hàn Tử Tự cười: “Ta và Triển Cửu Giang vốn có giao tình, tuy có nghĩ tới chuyện nhờ hắn khám chữa cho Mạc Ly một phen, nhưng biết Triển môn chủ thời thanh niên từng trọng thề, đời này tuyệt đối không chữa cho người ngoại Miêu, mà cầu xin chữa bệnh thì không thể miễn cưỡng, cho nên nhất thời ta cũng không biết làm sao cho vẹn toàn.”

Văn Sát nói: “Mạnh Thanh Li không chừng chính là một chuyển biến tốt, tuy Triển Cửu Giang bị lời thề khổng chế, nhưng nếu là Mạnh Thanh Li, vậy thỉnh đồ đệ xuất sơn chữa cho Mạc Ly không phải là bất khả kháng.”

Hàn Tử Tự cười khổ: “Cái khó là khó ở đây. Mạnh Thanh Li từ khi vào Vạn Độc môn học nghệ tới nay hai năm liền chưa từng xuất cốc, hơn nữa nếu để Triển Cửu Giang biết chúng ta thỉnh Mạnh Thanh Li xuất cốc để cứu Ly Nhi, nhất định sẽ tìm mọi cách ngăn cản. Nếu bắt ép, người của Vạn Độc cốc nhất định sẽ tung khí độc, dấu sao nơi đó cũng là quán dưỡng dược thi, không đơn giản đối phó đâu.”

Văn Sát đưa mắt nhìn mấy chữ viết lớn trên giấy: “Nếu Trình Cửu Nhụ đưa ám thị này cho chúng ta, vậy hắn đã tính toán rồi, so với ở đây chờ chết, không bằng đi Vạn Độc môn điều tra một phen.”

Hàn Tử Tự nghe vậy, gật đầu.

Dứt lời, hắc bạch hai người cũng không nán lại lâu, tức khắc phân phó thuộc hạ đi thu thập tất cả các tin tức về Mạnh Thanh Li, lên xe rời khỏi Vô Xá cốc.

Mấy ngày sau, Vạn Độc môn.

Kể ra, Mạnh Thanh Li kia cũng là một dị sĩ kỳ nhân. Ngoài xuất thân là một tiểu quan thấp hèn, sau vì dung mạo xuất sắc mà được phú thương mua về làm lễ vật cho Phiêu Kị tướng quân Thiên triều Tống Việt. Tống Việt tướng quân rõ ràng rất yêu quý Mạnh Thanh Li, tìm mọi cách che chở, nhưng ai ngờ Mạnh Thanh Li từ sớm đã có người trong lòng, mà người ấy ái mộ lại chính là kẻ tử thù của Tống Việt — Hung Nô vương Hô Nhĩ Xích.

Hai năm trước, Hô Nhĩ Xích vào Biện Kinh nghị hòa với Thiên triều, cuối cùng ngang nhiên trước triều đường hướng hoàng đế xin Mạnh Thanh Li, lễ tạ sẽ là thuế khóa của bên đồ, hàng hóa tại biên quan nhĩ thành ba năm, chỉ để cầu có được giai nhân! Trong lúc nhất thời, đây là một chuyện được bàn tán xôn xao nhất từ triều đình cho tới bách tính trăm họ. Nào ngờ nam kỹ hèn mọn có địa vị ti tiện đó lại trở thành tiêu điểm tranh giành của hai đại nhân vật, cả hai đều không tiếc diễn một màn song long đoạt châu.

Cảm giác chuyện không đơn giản như bề ngoài, Hàn Tử Tự và Văn Sát lại điều tra Mạnh Thanh Li kĩ hơn một bước — Bọn họ kinh ngạc phát hiện, Mạnh Thanh Li này dĩ nhiên lại là sủng cơ “Tô Yên La” tá thi hoàn hồn của Hô Nhĩ Xích, mà Mạnh Thanh Li thời làm thân nữ nhĩ, đã sinh hạ cho Hô Nhĩ Xích một đứa con, cũng chính là tiểu thái tử Hung Nô Ma Lạc!

Nội tình phức tạp khiến người ta phải giật mình, Hàn Tử Tự và Văn Sát trước khi tới Vạn Độc môn, quả thực phải tốn một khoảng thời gian để nuốt trôi cái hiện tượng kỳ quái này. Nhưng khi nghĩ tới Mạc Ly thân yêu cũng là người đến từ một thế giới khác, nghĩ về điều này, thật không chuyện gì là không thể.

Giờ trở về hiện tại, là lúc hắc bạch hai người vừa tới Vạn Độc môn đã nghe tin mừng môn chủ Triển Cửu Giang sắp gả nữ nhĩ. Hàn Tử Tự và Văn Sát có địa vị phi phạm, đương nhiên phải có thiệp mời hỉ yến. Hai người vốn vì Mạc Ly, nghĩ cách mời tân lang xuất cốc xem bệnh một chuyến, đang cau mày lo lắng, sự tình đột nhiên lại phát triển thành hài kịch.

Không ngờ Hung Nô vương Hô Nhĩ Xích sẵn sàng hạ mình — Vì muốn lấy lại người trong lòng, hẳn không ngại cải trang lẫn vào Vạn Độc môn, xin Mạnh Thanh Li hồi tâm trước khi vãn đã đóng thuyền.

Mà thiên ý sớm đã định, Mạnh Thanh Li trước kia đã thề buộc lòng với Hung Nô vương, kết quả đương nhiên là bỏ lại kiều thê sắp bái đường, cùng Hung Nô vương xông ra khỏi Vạn Độc cốc.

Còn ngạc nhiên hơn nữa, Hô Nhĩ Xích và Mạnh Thanh Li hai năm không gặp, khao khát nhớ nhung như củi khô gần lửa, vừa rời khỏi phạm vi Vạn Độc môn, ngay lúc nghỉ chân trong khách điểm, mây mưa một phen.

Hàn Tử Tự và Văn Sát dọc đường bám theo, chứng kiến cảnh tượng đó tất nhiên thấy có chút khó xử, nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, để Mạnh Thanh Li theo Hung Nô vương về, muốn mời người e còn khó hơn lên trời.

Hắc bạch hai người buộc phải tham quan cảnh xuân trong phòng một hồi, tuy xấu hổ, nhưng cũng phải cảm thán, Mạnh Thanh Li thanh tú *** khiết hòa cùng Hung Nô vương hùng tráng điên cuồng, phải nói là như cá gặp nước.

Đợi đến khi bầu không khí nồng nhiệt tản dần, Hàn Tử Tự và Văn Sát thừa cơ xông vào phòng.

Hô Nhĩ Xích thấy người tới không tốt, ôm chặt lấy Mạnh Thanh Li bảo hộ, thậm chí không thèm quan tâm đến vết thương do được thi của Vạn Độc môn đã thương khi cả hai lao khỏi Vạn Độc cốc.

Tuy Hung Nô vương võ công cao cường, nhưng dù sao thụ thương chưa lành còn lấy một đôi hai, căn bản không có ưu thế, có chăng thì Mạnh Thanh Li không nhìn ra võ công nhưng một thân độc thuật, chỉ là vì vừa trải qua tình trạng ngàn cân sợi tóc nên khó thi triển công phu.

Thấy tình nhân của mình bị bọn họ đẩy vào tình cảnh chật vật, Mạnh Thanh Li đương nhiên không chịu để Hô Nhĩ Xích thụ thương thêm nữa, vào đường cùng đành miễn cưỡng bằng lòng theo bọn họ về xem bệnh cho Mạc Ly. Lấy được lời đồng ý của Mạnh Thanh Li, Hàn Tử Tự chấp tay nói khẽ: “Đắc tội rồi”, liền dùng

chấn bực lấy Mạnh Thanh Li đang trần truồng, cùng Văn Sát thần tốc một ngày một đêm đem người về Vô Xá cốc.

Mới đầu, Mạnh Thanh Li vừa thấy Mạc Ly, với chứng bệnh của y cũng không biết phải bắt tay thế nào. Sử dụng đủ các phương pháp thí nghiệm độc tính mà không có kết quả, Mạnh Thanh Li nhất thời cũng miễn cưỡng cảm thấy bó tay với “bệnh” của Mạc Ly.

Nhớ lại lúc nghiệm độc cho Mạc Ly, mỗi ngày Mạnh Thanh Li đều phải châm đến mười châm lên thân thể gầy yếu vàng vọt này, đôi khi vì phối hợp với châm cứu còn phải cho ngâm thuốc. Riêng nhiệm vụ đó thì Mạnh Thanh Li vô pháp tự hoàn thành.

Còn Hàn Tử Tự và Văn Sát với chuyện Mạc Ly, đương nhiên không muốn kẻ khác mượn danh nhúng tay vào, cố gắng tự lực cánh sinh. Nhưng khi hắc bạch hai người phát hiện vô số châm nhọn châm vào thân thể y, tuy biết Mạc Ly không cảm nhận được cái đau, nhưng Hàn Tử Tự và Văn Sát lại vô cùng rõ ràng.

Mỗi châm châm vào da thịt y, cứ như là châm vào trái tim hai người, đau đến tê tái, đau đến phát run.

May mà Mạnh Thanh Li thiên phú cao thâm, sau hai năm ngụp lặn ở Vạn Độc cốc cũng biết không ít thượng cổ kỳ độc. Trong lúc vô ý, y nhớ tới một loại kỳ độc “Tâm Ma”, hiệu quả sử dụng so với dáng vẻ Mạc Ly bây giờ cơ bản ăn khớp. Trong Độc Tại Độc kinh tuy có ghi chép, nhưng phối phương sớm đã không tìm ra.

Hiệu dụng của Tâm Ma phi thường kỳ lạ, nó khiến người ta vô tâm với hậu thế, không chết mà cũng không hề đau đớn.

Kể rằng hoàng đế khai quốc của Thiên triều từng yêu điên cuồng một phi tử của tiền triều vong quốc, nhưng phi tử này vốn căm thù nam nhân đã giết chết phu quân mình lại còn cướp cả thiên hạ của phu quân. Vì bất đắc dĩ, Thiên triều hoàng đế lợi dụng mạch máu duy nhất của tiền triều, uy hiếp nàng, cũng tuyên bố ngày nàng chết chính là ngày tiền triều hoàng tộc tuần táng. Phi tử ngày ngày đau khổ, rồi lại nghĩ mọi cách kéo dài thọ mệnh của mình, dần vật vô cùng. Sau đó nàng tìm được một thứ kỳ độc trong dân gian, lúc dùng xong như cái xác không hồn, linh hồn bay đi, từ đó về sau không phải đối mặt với cừu nhân của mình nữa.

Tâm Ma là do tâm sinh, thứ độc đó không có thuốc giải, phương pháp duy nhất là phải cởi được khúc mắc của chính người trúng độc.

Mạnh Thanh Li nhìn hai thân ảnh một trắng một đen, mỗi người một bên nắm lấy tay Mạc Ly, không nén nổi thở dài.

Người *** mắt vừa nhìn là biết, khúc mắc của Mạc Ly chẳng phải là từ một chính một tà kia sao? Nhưng Mạnh Thanh Li dù có lợi hại thế nào cũng không thể thấu đáo quá khứ của Mạc Ly, cố cùng không thể tìm ra khúc mắc kỳ trong cố sự của ba người, sao mà tháo được khúc mắc cho y?

Ôm tâm tình bị người nhờ vả, Mạnh Thanh Li dù không hỏi hắc bạch hai người, nhưng mơ hồ cũng lờ mờ đoán ra tình cảnh thâm vô tận của Mạc Ly, sinh ra đồng cảm. Vì thế, Mạnh Thanh Li dự định xem ngựa chết như ngựa sống mà chữa trị, nếu thực sự không được, y cũng chỉ có thể cảm thán tạo hóa trên người.

Nói vậy cũng khéo, thời gian Mạnh Thanh Li nắm lấy tay Mạc Ly, nói năng lảm nhảm bên tai y, cũng không nhớ mình đã nói cái gì, tay Mạc Ly được Mạnh Thanh Li nắm lấy tựa hồ có chút chấn động.

Đó chỉ là một cử động rất nhỏ.

Mạnh Thanh Li lập tức nhìn người trước mặt — Vẫn đôi con ngươi không tiêu cự, Mạnh Thanh Li còn tưởng mình bị loạn thị rồi.

Mạnh Thanh Li lại thử nói chuyện khác với Mạc Ly, nhưng không có bất luận phản ứng nào.

Mạnh Thanh Li nhíu mày, chẳng lẽ mấy câu nói ban nãy khiến Mạc Ly có phản ứng? Mạnh Thanh Li suy nghĩ hồi lâu, lặp lại những điều mình đã nói.

Thấy người kia vẫn cứ ngây ngốc trên giường, Mạnh Thanh Li nói đến miệng lưỡi khô quắt, trong chớp mắt y xoay người định lấy chén nước uống, đột nhiên nghe thấy âm thanh yếu ớt vang lên.

Mạnh Thanh Li vui mừng khôn xiết, bất chấp chén nước rơi xuống đất, vội vàng ghé sát lại giường Mạc Ly.

Rốt cục là nói gì mà khiến Mạc Ly tỉnh mạch đã lâu nguyện ý tỉnh lại? Mạnh Thanh Li chưa từng nghĩ mình sẽ bị ảnh hưởng thế này với một người vốn không quen biết.

Mạnh Thanh Li ghé sát vào mặt Mạc Ly, “Mạc Ly, người muốn nói gì ư?”

Thấy Mạc Ly tựa hồ có phần sốt ruột, Mạnh Thanh Li liền vỗ nhẹ vào lưng y: “Không vội, nói chậm thôi, chậm thôi...”

Mạnh Thanh Li ghé tai vào môi Mạc Ly, khổ cực mãi mới hiểu y nói gì.

Nhưng càng khiến người ta ngạc nhiên hơn, Mạnh Thanh Li vừa nghe thấy câu nói chỉ có thể gặp ở ngôn ngữ xã hội hiện đại! Đầu Mạnh Thanh Li như nổ oành một cái, toàn bộ vỡ tung.

Y có chút không kiềm chế nổi nắm lấy tay Mạc Ly: “Anh! Chẳng lẽ anh cũng là...?!!” Nếu điều mình suy đoán là đúng, y rất có khả năng từng sống cùng cùng thời đại với Mạc Ly.

Mạnh Thanh Li vội la lên: “Tôi là người năm XXXX, tôi vì tuyệt lộ mà tá thi hoàn hồn tới thời không này, còn anh? Mạc Ly? Trả lời tôi!”

Mạc Ly trúng độc đã lâu, tuy Mạnh Thanh Li đánh bậy đánh bạ nói ra ngôn ngữ hiện đại, giải được khúc mắc, nhưng trong một thời gian ngắn Mạc Ly cũng chưa thể khôi phục hoàn toàn.

Mạnh Thanh Li lẩm bẩm bên tai Mạc Ly rất nhiều, nói một chút về mình, ở thời hiện đại mình làm gì, vì sao tới chỗ này, lại trải qua những chuyện gì.

Mạnh Thanh Li tha hương gặp lại “cố nhân”, quả thực kích động vô cùng, nói xong là quên tất cả. Chờ y nói một thôi một hồi hết, mới quay lại tỉ mỉ xem xét Mạc Ly, trong lòng âm thầm kinh hãi.

Mạc Ly đã không còn là người gỗ mất không tiêu cự nữa, đôi mắt y đã trở lại như trước, dần dần khôi phục vẻ thanh minh như xưa.

Rất khó hình dung đây là một đôi mắt thế nào, đen nhánh lại tĩnh lặng như nước. Mới nhìn thì như nai con thiện lương, nhưng nhìn kỹ, mới thấy đôi mắt này chứa rất nhiều thứ khác. Tỷ như bao dung, *** tế, chu đáo, cứng cỏi.

Phật gia thường nói, một hạt cát là cả một thế giới, một chiếc lá là một mảnh đất trời. Mạnh Thanh Li ngày trước dù có nghe qua câu Phật ngữ này, nhưng chưa từng lĩnh ngộ sâu sắc đến thế. Nhìn vào mắt Mạc Ly, thoáng chốc thấy tâm hồn bản thân như được thanh lọc.

Không nhiễm một hạt bụi.

Khi ánh mắt đó im lặng nhìn người, càng không hiểu vì sao muốn rơi lệ thế.

Mạc Ly khôi phục lại, bởi vì ánh mắt này, khi chất khắp người cũng thay đổi. Dù sắc mặt vẫn còn chưa tốt, dù thân thể vẫn gầy yếu như vậy, nhưng khí phách lại khiến nhiều mỹ nhân không thể so bằng.

Thảo nào Hàn Tử Tự và Văn Sát lại vì Mạc Ly làm nhiều chuyện như vậy. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

83. Chương 83: Đại Ân Vu Thị 6

Mạc Ly mơ hồ nhớ lại, mình hình như đang ngủ say ở một nơi sáng tới hỗn độn rất lâu. Nhưng tiếng động râm rĩ không ngừng, không thể chui qua màng bảo hộ dày tầng tầng này. Vô luận khóc hay cười, y đứng trong không gian an tĩnh ấy thật thanh thản, lắng lắng chờ đợi sinh mệnh biến mất.

Y thấy rất an tâm, cũng rất vui vẻ.

Quên đi yêu hận, cả khổ sở ly biệt cùng nỗi đau tê tâm liệt phế cũng hóa thành tro bụi, trong cái góc đó, tất cả đều mơ mơ hồ hồ tiêu thất hết.

Không ngờ cuối cùng mình cũng tìm được hạnh phúc bằng phương pháp cực đoan này, tuy cái “hạnh phúc” đó không phải là đối với tất cả mọi người, nhưng với Mạc Ly, thế là đủ rồi. Y cứ không màng thế sự mà ngủ say, không muốn tỉnh lại. Y nghĩ, chung quy đời y cứ ngày qua ngày thế thôi.

Phật gia từng viết, nhân sinh có thất đại khổ — Sinh, lão, bệnh, tử, cầu bất đắc, oán tăng hối, ái biệt ly. Hôm nay y cuối cùng cũng có thể siêu thoát khỏi thế tục phàm trần, thoát khỏi cái nơi quỷ quái không thuộc về mình đây.

[43: thất đại khổ: theo quan điểm nhà Phật, đời người có bảy nỗi khổ lớn: khổ khi sinh ra, khổ khi già đi, khổ khi bệnh, khổ khi chết, khổ vì cầu mà không có được, khổ vì oán giận căm ghét hối hận, khổ vì yêu mà phải rời xa nhau.]

Mọi người đều đã được sắp xếp ổn thỏa, Hàn Tử Tự và Văn Sát chiếm được y, y vẫn cứu được vô số sinh mệnh, như vậy không phải rất tốt sao?

Sau đó hắc ám liên miên vô tận này sẽ bảo hộ kẻ yếu ớt y đây, cắt đứt tất cả những phiền nhiễu vốn có.

Mãi đến khi, có một thanh âm xa lạ mà ôn nhu, ghé vào tai y nhẹ nhàng trò chuyện. Trong không gian hỗn độn, Mạc Ly mới hơi hơi hé mắt.

Y thấy rất kỳ lạ, vì sao từ trước đến giờ vỏ bọc kiên cố này không có gì phá vỡ nổi, lại dễ giọng nói ấy lọt qua. Tốn rất nhiều thời gian mới có thể tập trung được *** lực đang tản mạn, y chậm rãi nuốt được mấy thanh âm dứt quãng.

“Người... nghe thấy... không...Ta...Người là...”

Mạc Ly ngay từ đầu đã không muốn tiếp nhận giọng nói kia, lại thêm thiếp nhắm mắt ngủ lại.

Nhưng giọng nói đó bỗng nhiên thốt ra một câu mơ hồ, cái câu nói kia, khiến tâm tư Mạc Ly đã phân ly chợt tập trung lại.

Không thể...

Rốt cục, trong không gian hỗn độn, Mạc Ly giật mình.

Vì sao, vì sao y ở đây lại nghe được ngôn ngữ của xã hội hiện đại?

Quá khứ sớm đã qua chợt một lần nữa lại trở lại, các mảnh nhỏ nhanh chóng sắp xếp trong đầu, nhất thời làm y đau tê người.

Giọng nói ôn nhu kia, sao lại nói ra ngôn ngữ đặc biệt thế? Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn cũng là người cùng thế giới với y?

Trời mới biết, y muốn về nhà, nhớ thời đại của mình cỡ nào!

Y muốn gặp người kia nói chuyện.

Y muốn hỏi hắn, thế giới của mình giờ thế nào? Còn người kia sao tìm được mình?

Người kia có thể đưa y về không?

...

Nhiều câu hỏi “vì sao” xoay trong mãi đầu Mạc Ly. Y không thể bình tĩnh nổi, cũng không có cách nào làm màng bảo vệ tỉnh lại. Tất cả tế bào trong thân thể y đều kêu gào được phóng thích, y muốn biết chân tướng!

Vì vậy không gian hỗn độn bắt đầu dao động mãnh liệt, sơn băng địa liệt lay lắt như động đất cấp độ mạnh, làm màng bảo vệ vỡ ra.

Không gian siêu nhiên kia rạn nứt, như mái ngói tróc từng khối, rơi xuống bên cạnh Mạc Ly.

Cuối cùng, thế giới chỉ thuộc về Mạc Ly đã sụp đổ.

Thân thể y vốn đang bay bổng thình lình nặng trĩu, phảng phất muốn đem tâm hồn đã thoát đi rất lâu trở về với thân xác.

Mạc Ly biết, y sẽ tỉnh lại.

Đôi mắt vốn vô thần mở lớn, ánh sáng từ từ rọi vào đồng tử, mà những tia sáng đó dần dần khuếch trương, chạm rãi thành một mảng lớn.

Tầm nhìn mờ nhạt, như nước mưa trên đá bị ánh mặt trời hong khô, cảnh vật bên cạnh rõ ràng lên. Vất vả chuyển động, Mạc Ly chậm rãi nhận thức từng sự vật.

Mạc Ly từ từ chú ý tới giọng nói ôn nhu thanh nhã kia, người con trai phát ra thanh âm đó đang ngồi bên cạnh y, mà tay y đang được siết chặt trong tay người đó.

Mạc Ly cố đem tiêu cự hướng về phía người đó.

So với kẻ bình thường như mình thật khác biệt, nam tử đó hoàn toàn xứng với cụm từ thanh dật tuấn mỹ, ôn nhuận mỹ lệ, như mỹ ngọc trong nước, cả người phẳng phất tỏa sáng, khiến người ta thấy rồi là không thể thôi nhìn, muốn thân cận hẳn, tin tưởng hẳn.

Nam tử thấy Mạc Ly thức tỉnh, tất nhiên kinh hãi, nắm lấy tay y:

“Mạc Ly, anh có nghe thấy tôi nói không? Tôi là Mạnh Thanh Li. Nếu tôi đoán không nhầm, anh đã ăn một loại độc tên Tâm Ma, đúng không?”

Mạc Ly đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng lại thất vọng khi phát hiện đây vẫn là cái *** giam trong trí nhớ — Vô Xá Cốc. Lại nhớ tới chuyện cũ xót xa trước khi dùng Tâm Ma. Vốn tưởng tâm sớm đã chết, nay lại nhói lên đau buốt, giống như tim đang bị móc ngoáy.

Không ngờ, sau khi y trở thành cái dạng như vậy, Hàn Tử Tự và Văn Sát vẫn chưa buông tha y, thậm chí còn hao tổn tâm tư mời Mạnh Thanh Li, chỉ vì muốn đánh thức thần trí y. Hôm nay Bích Dao đã sớm tiêu thất, còn Tâm Ma lại vì nỗi nhớ nhà sâu đậm trong y, bị đụng bậy đụng bạ phá giải. Nếu hai nam nhân kia biết y đã tỉnh dậy, chẳng biết sẽ dùng phương pháp gì để cưỡng bức, dẫn dắt y?

Mạc Ly chợt cảm thấy mình như đang đứng ở vách núi, từng bước bước về vực sâu vạn trượng, muốn lựa chọn tương lai nhưng không biết trời cao đất rộng là thế nào.

Thiên hạ này thì rộng lớn, thế mà không dung nổi một con người nhỏ bé như y. Thế giới của y, sớm đã bị Bích Dao ngày đó đóng khung bên hắc bạch hai người kia.

Nhìn nam nhân tên Mạnh Thanh Li gần cùng cảnh ngộ với mình, nỗi nhớ nhà nơi dị thế lại buốt đau, Mạc Ly không kiềm nén nổi nước tràn lên mắt, “Tôi rất nhớ nhà... Trước kia có một cơ hội... có thể quay về... Nhưng... không thể về được...” Nắm chặt ngón tay Mạnh Thanh Li.

Dẫu sao Mạnh Thanh Li và y đều không phải người của thế giới này, hơn nữa lại cùng trải qua rất nhiều trắc trở khó khăn. Mạc Ly bây giờ chỉ có thể tin tưởng và nương nhờ vào Mạnh Thanh Li.

“Sao anh lại ăn Tâm Ma? Anh với hắc bạch kia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nghe thấy Mạnh Thanh Li đột nhiên hỏi tới hai người đó, thân thể Mạc Ly bất giác run rẩy, “Là sai lầm... sai lầm... Vốn dĩ... nam nhân... rất kỳ quái... Bọn họ... lại... Hai người... ép buộc... Tôi... phải lo cho... tính mệnh... những người ở đây... Nhưng mà... không nổi... chấp nhận hiện thực...”

Mạc Ly khổ cực dùng giọng nói ngắt quãng ngắn gọn thuật lại cho Mạnh Thanh Li, ngày tháng gian khổ và phức tạp, khiến Mạnh Thanh Li suýt rơi lệ.

“Sao... sao giờ... Tôi nay... tỉnh... Tôi... sợ... bọn họ... sẽ không... buông tha...”

Khuôn mặt Mạc Ly chôn trong lòng Mạnh Thanh Li, thân thể co lại, có lẽ đang khóc.

Mạnh Thanh Li xoa đầu Mạc Ly. Tóc y rất dài rồi, hình như hắc bạch kia không muốn cắt tóc cho y, tóc đã dài đến mắt cá chân.

“Chúng ta đang ở trong phạm vi thế lực bọn họ, tôi muốn giúp anh nhưng lực bất tòng tâm. Chỉ có mượn cố ra ngoài, may ra thì có hy vọng.”

Nghe Mạnh Thanh Li nói vậy, Mạc Ly gật nhẹ, bỗng nhiên nhớ tới chuyện Mạnh Thanh Li từng kể với mình, chậm rãi hỏi: “Anh nói có một người bạn, tên là Tống...”

Mạnh Thanh Li tiếp lời: “Tống Việt.”

Mạc Ly gật đầu.

Thì ra, tướng quân Thiên triều Tống Việt vẫn luôn ái mộ Mạnh Thanh Li, để cứu Mạnh Thanh Li mà đánh chết mệnh quan triều đình, sau đó vì chuyện này mà bị hoàng đế ngu xuẩn bắt vào thiên lao. Còn vương gia Triệu Đình Hạo vì yêu sâu đậm Tống Việt, để cứu Tống Việt không ngại tạo phản. Nhưng trong gian khổ, Triệu Đình Hạo cứu được Tống Việt ra, lại phát hiện Tống Việt sớm đã bị buộc uống loại kịch độc có tên “Xích Chu.”

Mạnh Thanh Li cảm thấy thiếu nợ Tống Việt, không khi nào thôi hy vọng, vì vậy nén đau dẹp ái nhân cùng con trai mình sang một bên, tìm cơ hội gia nhập Vạn Độc môn, muốn tìm phương pháp giải độc Xích Chu cho Tống Việt, trả nợ ân tình Tống Việt.

Hiện tại Mạnh Thanh Li đã tìm được cách giải nhưng lại lo một ngày độc được rút khỏi thân thể Tống Việt, Tống Việt vì mất độc mà mất máu, lại không tắm bổ qua thức ăn được, sẽ vô pháp khôi phục, dẫn đến cái chết, trì hoãn giải độc là vì thế.

Thời gian này thực rõ phức tạp, Mạnh Thanh Li cũng không ngờ mình vừa thoát khỏi Vạn Độc môn lại bị hắc bạch kia bắt về Vô Xá cốc.

Mạc Ly nghiêng đầu suy nghĩ, nói: “Nếu anh có biện pháp giải độc cho Tống Việt rồi, thì tôi có biện pháp giúp anh ta chống đỡ được mấy ngày...”

Mạnh Thanh Li vô cùng kinh ngạc: “Thật sao?”

Mạc Ly cười: “Tất nhiên thật, ngày tôi tới đây, là cả xe tải chở thuốc cũng xuyên không cùng, những thứ thuốc kia hạn sử dụng ít nhất ba năm, bây giờ vẫn chưa quá đất. Tôi nhớ bên trong có rất nhiều thuốc dinh dưỡng, thời gian Tống Việt vừa tỉnh không thể ăn uống, truyền dịch là có thể giải quyết vấn đề.”

“Trời ạ! Anh đúng là thiên sứ!”

Mạnh Thanh Li vui mừng ôm chặt lấy Mạc Ly.

Đáng tiếc vừa vui vẻ chưa bao lâu, Mạnh Thanh Li lại nghĩ tới một vấn đề nan giải.

“Hai thằng cha khó nhằn kia nhất định không đồng ý cho anh xuất cốc đâu, phải giải quyết sao đây... Rõ nhưc đầu!”

Mạc Ly vừa nghe tới hai người kia, thân thể lập tức cứng đờ, Mạnh Thanh Li thấy vậy lại cảm thấy thương cảm.

“Không bằng thế này.” Mạnh Thanh Li cũng do dự, không biết biện pháp này được không, “Để lấy tín nhiệm với bọn họ, tôi nhất định phải cho họ thấy kết quả chuyển biến tốt đẹp. Sau đó tôi sẽ lấy lý do vì dư độc còn chưa được giải hẳn, yêu cầu bọn họ đưa anh tới tìm Cảnh Đức đế của Thiên triều. Tôi sẽ nói bừa một loại được chỉ có Cảnh Đức đế mới có. Cứ như vậy, khi tới Thiên triều, chúng ta có thể cứu Tống Việt, chuyện tới nước đó, Cảnh Đức đế nợ anh một lần, nhất định sẽ giúp anh che giấu thân phận, giúp anh trốn khỏi bọn họ.”

Vừa nói xong, Mạnh Thanh Li cũng lại lập tức phản biện lại biện pháp chính mình đưa ra, “Không được! Anh vừa nói bọn họ dùng tính mệnh người khác uy hiếp anh, cho nên anh mới không trở về thời hiện đại được. Vậy giờ anh chạy thoát, những người đó làm sao?”

Mạc Ly phất tay nói: “Không sao. Chỉ cần tôi không biến mất khỏi thời không này, bọn họ sẽ không đụng tới những người đó.”

Vì thế, kế hoạch trốn đi sơ bộ quyết định như vậy.

Mạnh Thanh Li vuốt mồ hôi lạnh trên trán: “Mạc Ly, nửa canh giờ nữa, hai súc sinh kia sẽ tới, lúc đó anh phải cố gắng biểu hiện thật thật vào nhé, nghìn vạn lần đừng căng thẳng. Tôi sẽ giúp anh.”

Nắm lấy bàn tay run rẩy của Mạc Ly, Mạnh Thanh Li thầm quyết tâm.

“Tôi... tôi sẽ... cố... cố gắng...”

Nửa giờ sau tiếng đập cửa vang lên.

Cửa kim ti nam mộc “két” mở ra. Mạnh Thanh Li chặn đường vào, “Có một việc phải nói với hai vị.”

Hàn Tử Tự và Văn Sát ở ngoài, sắc mặt không vui, tựa hồ bất mãn với hành động của Mạnh Thanh Li.

“Ý thức của Mạc Ly khôi phục một phần.”

“Cái gì?!”

Nghe thấy lời kinh thiên này, hai người không nhớ nổi cái gì là khiêm nhường, cái gì là lễ tiết, gạt mạnh Mạnh Thanh Li, vọt vào.

Mạc Ly trên giường thấy Hàn Tử Tự và Văn Sát ào vào, sớm sợ đến nổi lủi vào góc sâu nhất.

Mạnh Thanh Li bất chấp cái vai bị đụng đau, nhanh chóng chạy tới chắn trước mặt, “Các người đừng có khoa trương như thế, hấn còn chưa khỏe hẳn, các người lại muốn dọa hấn sợ nữa sao!”

Hai người trước lời cảnh cáo của Mạnh Thanh Li, mới thu liễm lại một chút.

Hàn Tử Tự nói: “Có thật Mạc Ly phản ứng?” Thanh âm kích động, có chút thay đổi.

Mạc Ly núp vào lòng Mạnh Thanh Li, bọn họ không thấy biểu cảm của Mạc Ly.

“Mạc Ly, ngoan, ta là Tử Tự, để ta xem ngươi, được không?” Hàn Tử Tự quỳ một gối, tựa trên giường, ngữ khí như van xin, khiến Mạnh Thanh Li có phần khó chấp nhận. Đây là minh chủ võ lâm bạch đạo cao cao tại thượng?

Mạc Ly tất nhiên không hề muốn thấy Hàn Tử Tự, nhưng vì phối hợp diễn kịch, cũng đành ép mình nhìn Hàn Tử Tự một cái.

Thấy đôi mắt nai con bi thương kia, trái tim Hàn Tử Tự như bị đâm một nhát. Vô luận thế nào, Mạc Ly đã nhận ra mình rồi, tốt quá.

Hàn Tử Tự thấy Mạc Ly vừa mới khôi phục lại, cũng biết không nên ép y, chỉ đứng lên chấp tay: “Mạnh công tử quả nhiên danh bất hư truyền, hiện tại Mạc Ly đã tỉnh táo, chúng ta sẽ đúng hẹn đưa Mạnh công tử trở lại bên Hung Nô vương. Về phần thù lao, Mạnh công tử cứ tùy miệng.”

Mạnh Thanh Li thầm cười giễu, đúng là đồ mắt chó, ta mà thêm cái ân huệ ấy.

“Hàn môn chủ đừng vui mừng sớm. Mạc Ly chỉ tạm thời khôi phục một phần thần trí, nhưng nếu không trị độc tận gốc, không bao lâu hấn sẽ trở lại trạng thái ban đầu.”

“Vậy thì, còn thỉnh Mạnh công tử chỉ giáo.”

Mạnh Thanh Li hắng giọng, bắt đầu mặt không đỏ tim không nhảy loạn, mở miệng: “Mạc Ly trúng thương cổ kỳ độc Tâm Ma, hiện tại dù khúc mắc của hấn đã được giải, nhưng vẫn còn cần Cửu Viêm Thần Long thảo để tu bổ tâm trí bị hao tổn, bằng không một tháng sau, vì tâm phế vất vả sinh bệnh, sẽ quay lại tình trạng trúng độc. Nếu tái độc, dù có tìm thần tiên tới cũng đừng mong cứu về.”

Hàn Tử Tự nghe xong, căng thẳng nói: “Ta đã vào giang hồ nhiều năm, chưa từng nghe tới loại dược vật Cửu Viêm Thần Long thảo này...”

Mạnh Thanh Li khoát khoát tay: “Hàn môn chủ chớ vội. Cửu Viêm Thần Long thảo giống Tâm Ma, là kỳ vật ngộ bất khả cầu. Ta với Thiên triều Cảnh Đức để có giao tình, vẫn biết hấn có dược vật này. Nể mặt ta, không chừng có thể xin Cảnh Đức để tặng nó cho các người.” Mạnh Thanh Li hợp với tình hình, bày ra một bộ suy tư.

“Chỉ cần Mạnh công tử nói ra nơi để thuốc, với năng lực của ta và Văn Sát, vào Thiên triều hoàng cung tìm được không phải việc khó.”

Nghe tới đây, Mạnh Thanh Li đỏ mồm hôi lạnh, vội vàng ngăn cản: “Hàn môn chủ nghìn vạn lần đừng làm ầu. Cửu Viêm Thần Long thảo là thứ nghìn năm hiếm thấy, Cảnh Đức để cất nó ở đâu không ai biết. Trừ phi hai người các ngươi tự tin, xông vào cung cấm một lần đã đem được Thần Long thảo ra, bằng không nhất thời chọc tức long uy, sau này muốn xin thuốc đã khó còn khó thêm!”

Hàn Tử Tự nghe Mạnh Thanh Li nói vậy cũng có lý, cũng thấy khó xử.

Mạnh Thanh Li rên sất ngay khi còn nóng: “Hàn môn chủ từng nghe Cảnh Đức để vì tri kỷ là Tống Việt tướng quân tìm danh y khắp thiên hạ?”

Hàn Tử Tự đáp: “Có nghe qua, nhưng chuyện đó liên quan gì tới Ly Nhi nhà ta?”

“Tại hạ vừa nghe Mạc Ly nhắc tới, hẳn có sở trường về y thuật, nếu có thể tới Thiên triều chẩn bệnh cho Tống tướng quân, giúp Tống tướng quân khởi tử hồi sinh, Cảnh Đức để long tâm đại duyệt, Cửu Viêm Thần Long thảo kia chẳng phải không cần bàn sao?”

Nghe chuyện muốn đem Mạc Ly rời Vô Xá cốc, Hàn Tử Tự loáng thoáng thấy có phần không bình thường.

“Không! Ta không cho phép!” Vẫn luôn đứng sau Hàn Tử Tự, Văn Sát đột nhiên lên tiếng, “Vì sao phải đi Thiên triều, trị bệnh gì?! Mạc Mạc của ta không có bệnh! Giờ hẳn mới bị bệnh!”

Không đợi mọi người phản ứng, Văn Sát đã tiến lại muốn kéo Mạc Ly qua, mà Mạc Ly thì vô thức phản ứng, tránh né. Nhưng tốc độ của Mạc Ly sao nhanh bằng Văn Sát, vừa thụt lùi được một chút, đã bị Văn Sát kéo ôm chặt vào lòng.

Hai tay Mạc Ly chống lên ngực Văn Sát, muốn cố gắng giữ khoảng cách với hắn.

Thấy một dạng chống cự của Mạc Ly, Văn Sát hét lớn: “Mạc Mạc sẽ không như vậy, trước kia Mạc Mạc lúc nào cũng thích ôm ta. Mạc Mạc bị bệnh, ngươi không muốn ta!”

Bị Văn Sát ôm chặt, Mạc Ly suýt nữa thì xỉu.

Hàn Tử Tự kéo Văn Sát ra, tặng hắn một quyền. Văn Sát bị đánh lật mặt.

Mạc Ly thút thít, Mạnh Thanh Li biết diễn kịch không ổn, Mạc Ly quá sợ bọn họ.

“Văn Sát ngươi điên hả, ngươi muốn bức tử Ly Nhi mới cam lòng?”

Văn Sát bị Hàn Tử Tự đánh, tâm tình trái lại bình xuống, sát khí lại nổi lên: “Ngươi có tư cách gì nói ta, Mạc Mạc lúc trước là của ta, ngươi chính là kẻ phản bội hắn! Lần này nếu để Mạc Mạc xuất cốc, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì? Dù liều mạng ta cũng sẽ đi lấy thứ cỏ kia về, nhưng Mạc Mạc nhất định phải ở bên ta!”

“Ta...”

Mạnh Thanh Li ở bên nghe đủ, “Thôi đi! Để Mạc Ly ở đây với loại người ích kỷ như các ngươi, ta thà độc chết hắn ngay bây giờ, ngược lại còn khiến hắn vui vẻ hơn!”

Nghe thấy lời Mạnh Thanh Li nói, hai kẻ giường cùng bật kiếm kia tức thời ghen lời, không hé răng thêm.

Văn Sát tới bên giường Mạc Ly, “Hàn Tử Tự, ngươi quá tham lam rồi. Mạc Mạc lúc đầu không phải rất tốt sao? Hẳn cái gì cũng nghe chúng ta...”

Văn Sát vươn tay, muốn chạm vào Mạc Ly, Mạc Ly lại lui vào góc.

“Ngươi xem, hiện tại cả chạm vào hắn hắn cũng không muốn ta chạm... Còn không bằng ngày trước... Không như trước đây...”

Nghe Văn Sát nói vậy, tựa hồ không thêm quan tâm đến vẻ si ngốc của Mạc Ly nữa, Mạnh Thanh Li lòng như lửa đốt. Nếu Hàn Tử Tự cũng bị Văn Sát thuyết phục, vậy thì toàn bộ kế hoạch của y và Mạc Ly sẽ không thể thành công.

“Không phải, Mạc Ly vừa mới tỉnh, còn sợ người, các ngươi cứ từ từ, đừng dọa hắn, hắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời thôi.”

Ánh mắt Văn Sát lóe lên vui sướng.

“Thực sao?” Văn Sát lúc này chẳng khác thỏ con giật mình, vươn tay, đứng trước Mạc Ly, “Mạc Mạc, ngoan, nắm tay ta được không?”

Văn Sát tuy thật ôn nhu, nhưng Mạnh Thanh Li lại thấy xương sống ớn lạnh. Y thầm lấy ánh mắt khích lệ Mạc Ly.

Mạc Ly, anh phải cố lên. Muốn chạy khỏi cái ***g này, chỉ có thể dựa vào chính anh!

Mạc Ly tựa hồ nhận được tín hiệu này, cắn chặt môi dưới, run rẩy vươn tay ra. Đầu ngón tay vừa đụng tới tay Văn Sát, Văn Sát đã không khống chế nổi, bao lấy tay Mạc Ly.

Văn Sát vui mặt vào lòng bàn tay Mạc Ly, thanh âm như muốn khóc, “Mạc Mạc, rốt cục người cũng nguyện ý chạm vào ta... Rốt cục...”

Mạc Ly mấp máy môi, nhưng không thốt ra lời, cuối cùng, thanh âm như thoát khỏi kẽ răng, “Sát...”

Thanh âm nhỏ nhoi kia làm Văn Sát chấn động.

“Người nguyện ý tha thứ cho ta sao? Mạc Mạc? Người tha thứ cho ta...”

Mạnh Thanh Li thấy vậy lập tức xen vào, chuyển biệt này rất quan trọng. Y là người ngoài, nhìn ba người như vậy cũng khiếp cả vía, nếu Mạc Ly không chống cự nổi thì nguy, “Văn đường chủ, mọi việc phải theo tuần tự, nóng ruột là hỏng.”

Văn Sát dù bị Mạnh Thanh Li dội cho một gáo nước lạnh, nhưng trí óc tựa hồ cũng quay lại, liếc Mạnh Thanh Li một cái, nhanh chóng khôi phục dáng vẻ lạnh lùng như băng ban đầu, khiến Mạnh Thanh Li phải cảm thán, tốc độ trở mặt quá đáng nể.

“Để Mạc Mạc tới Thiên triều cứu tướng quân gì đó, có thể, nhưng ta muốn đi theo.”

Nghe thấy lời này, khối đá trong lòng Mạnh Thanh Li lập tức rơi xuống.

Rồi sau mấy ngày, Mạnh Thanh Li giúp Mạc Ly nghỉ ngơi và hồi phục, mới “cùng” Hàn Tử Tự và Văn Sát nhằm hướng Biện Kinh xuất phát.

Bánh xe bắt đầu lăn, thùng xe chứa bốn người lắc lư đi về phương bắc.

Trong thời gian này, Mạnh Thanh Li không ngừng oán giận thùng xe sao quá nhỏ hẹp, xua Hàn Tử Tự và Văn Sát ra ngoài. Nhưng hắc bạch hai người đều coi lời Mạnh Thanh Li như gió thoảng bên tai, cứ như ông cụ ngồi nguyên đó không di chuyển.

Lúc đầu Mạc Ly còn vì sợ sệt cứ áp sát Mạnh Thanh Li, như gà con sợ điều hâu núp dưới cánh gà mẹ, vừa bắt lực vừa khựng hoảng. Ánh mắt Hàn Tử Tự và Văn Sát khi nhìn y đã không còn bạo ngược như ấn tượng xưa kia, nhưng thâm thúy phảng phất muốn một ngụm hớp lấy y, khiến y không dám đối mặt với cả hai.

May mà Hàn Tử Tự và Văn Sát không cưỡng cầu Mạc Ly, chỉ ngồi ở đằng kia, có thể cũng sợ làm kinh hãi tới cái người vắt vả mãi mới thanh tỉnh trở lại, không nói một câu.

Mạnh Thanh Li thì trái ngược, rất hoạt bát. Để xoa dịu Mạc Ly đang vô cùng căng thẳng, lúc nào cũng liến thoắng về kỳ nhân dị sự y gặp tại thế giới này. Nhìn chung cũng làm không khí bớt áp bức một chút.

Mạc Ly nhờ Mạnh Thanh Li làm bạn, tâm tình sáng khoái rất nhiều. Đôi khi nhìn vẻ miêu tả cường điệu sinh động rất thú vị, còn bật cười khê.

Tiếng cười kia lại mang tới tác dụng không ngờ.

Đôi đồng tử xuất hiện tiểu ý, làm thần thái Mạc Ly trở nên tươi sáng ấm áp như nắng ngày xuân, từng đường nét khuôn mặt bừng lên sức sống vô tận, khiến Mạnh Thanh Li nhìn suốt ngày người.

Nụ cười xuất phát từ tâm này, với Hàn Tử Tự và Văn Sát lại càng quý giá.

Mỗi khi bọn họ nhìn thấy nụ cười này, tựa hồ trở về xa xưa, khi tên bọn họ vẫn là Sứ Nô và A Vong?

Thấy bầu không khí trong xe nhất thời ngừng trệ, Mạc Ly vội vàng dùng ống tay áo bịt miệng mình, ẩn đi niềm hạnh phúc ngẩn ngui.

Hắc bạch hai người không khỏi thở dài ngồi đó. Mạnh Thanh Li phục hồi *** thần, cố tình không để ý, chỉ ghé miệng vào tai Mạc Ly, không biết nói gì. Mạc Ly nghe xong, lại nở nụ cười.

Lúc này, Hàn Tử Tự và Văn Sát mới hiểu, vì sao bọn họ dễ dàng tha cho Mạnh Thanh Li làm càn như thế. Có lẽ vì chỉ khi Mạnh Thanh Li bên cạnh, bọn họ mới thấy được nụ cười của Mạc Ly? Bất quá, nghĩ tới người mình yêu xem bọn họ như người ngoài, trong lòng hắc bạch, nước đắng dâng trào, suýt nữa chết sặc.

Vì có mặt Hàn Tử Tự và Văn Sát ở đây, Mạc Ly cũng không muốn nói nhiều, chỉ im lặng tựa trên vai Mạnh Thanh Li, nghe y kể chuyện. Nghe nghe, giọng nói của Mạnh Thanh Li giống như hòa với tiếng bánh xe lăn quy luật, khiến y dần dần muốn ngủ.

Mạc Ly nhẹ nhàng khép mắt lại, nhỏ giọng: “Nếu ta cũng có thể vân du tứ hải như ngươi, đi khắp nơi nhìn ngắm, không biết sẽ vui thế nào...” Nói xong chẳng bao lâu, y liền chìm vào giấc ngủ.

Tỉnh lại lần nữa, Mạc Ly phát hiện mình đang gối lên đùi Văn Sát, còn chân thì được Hàn Tử Tự xoa bóp nhẹ. Nhiệt độ cơ thể từ hắc bạch rất cao, tựa hồ cố ý dùng nội lực sưởi ấm Mạc Ly. Thảo nào lúc ngủ tay chân còn lạnh, giờ lại cảm thấy ấm áp thoải mái.

Mạc Ly tức khắc giật mình bật dậy, Văn Sát và Hàn Tử Tự cũng không ngăn y, chỉ mặc y lùi lại bên Mạnh Thanh Li.

Vốn Mạnh Thanh Li đang tựa vào thành xe, cũng thấy mệt mệt, thêm thiếp nằm đó. Trong mơ màng bị Mạc Ly đụng vào, đầu cứng cộp vào thành xe, choáng váng.

Xoa xoa cái đầu đau ngồi lại, Mạnh Thanh Li kêu khổ một phen, khiến Mạc Ly xấu hổ gục xuống. Mạnh Thanh Li thấy đáng về y như vậy, đương nhiên biết Mạc Ly không có lỗi, liền hung dữ xiên xỏ Hàn Tử Tự và Văn Sát trước mắt, vỗ vỗ lưng Mạc Ly để y yên lòng.

Chuyện này cứ vậy đối phó xong.

Tối đến, nghỉ chân ở khách điểm, Văn Sát và Hàn Tử Tự cũng không ép buộc Mạc Ly, để Mạc Ly ở cùng phòng với Mạnh Thanh Li. Lúc này, hai người mới nói chuyện với nhau nhiều, tâm tư Mạc Ly vốn khép chặt, giờ dần dần mở ra, càng mong chờ và khao khát mai nay có thể thoát khỏi Hàn Tử Tự và Văn Sát..

Đoàn người cuối cùng cũng tới Biện Kinh, nhờ lệnh bài thông hành do Cảnh Đức để đưa Mạnh Thanh Li, không gặp chút trở ngại.

Trên Kim Loan điện, Mạc Ly lần đầu tiên được diện kiến hoàng đế cổ đại.

Ngày xưa là vương gia Triệu Đình Hạo dưới một người trên vạn người, hiện giờ ngài đã là người đứng trên đỉnh quyền lực, chiếm giữ cả thiên hạ. Vương gia khí độ thiên thành kia, dung nhan và tư thái thật tuất dật vĩ ngạn, mặc Hoàng Long bào, tử ngọc kim quan điểm tô, có vẻ quang nhẹ nhàng thiên nhân không thể coi thường.

Tuy rằng là thế, nhưng Mạc Ly lại thấy ánh mắt nam nhân trước mặt quá cô tịch, thần tình cứng đờ này khiến y liên tưởng tới thiên niên hàn băng, không sao tiếp cận.

Cảnh Đức để hàn huyền với bọn họ vài câu, lại tỏ ý Mạnh Thanh Li hãy tạm lưu lại, để bọn thị tỳ dẫn họ tới nơi nghỉ tạm.

Ngày kế, sau khi gặp gỡ Cảnh Đức đế, Mạc Ly và Mạnh Thanh Li bắt đầu quá trình hút độc Xích Chu gian nan.

Thân thể Tống Việt vẫn nhờ Xích Chu tắm bổ, chu sa trên trán vì độc tính mà càng tiên diễm, ngay cả tóc cũng chuyển thành màu đỏ.

Mạnh Thanh Li trong thời gian bức độc cho Tống Việt, lần thứ hai tư rút dịch đỏ ra, vẫn chưa phải là máu. Gặp phải cảnh tượng kỳ dị này Mạc Ly không khỏi thấy hiếu kỳ.

Hàn Tử Tự và Văn Sát hiếm thấy tới quấy rầy hai người.

Trong hai ngày, độc trong cơ thể Tống Việt được bức ra, máu đông cứng hồi lâu, một lần nữa bắt đầu tuần hoàn.

Việc tiếp theo chính là việc của Mạc Ly. Mạc Ly thuần thực lấy ven tay cho Tống Việt, tiến hành truyền chất dinh dưỡng qua tĩnh mạch. Dựa vào trang thiết bị y tế thời hiện đại, Tống Việt cứ như vậy cầm cự.

Mạc Ly và Mạnh Thanh Li gần như không nghỉ ngơi, thay phiên trông nom Tống Việt. Cuối cùng, đến ngày thứ bảy hút Xích Chu ra, Tống Việt mê man một thời gian dài đã mở mắt.

Vì quan tâm tới an nguy của Tống Việt, Mạc Ly vẫn luôn ở trong tình trạng thân thể mệt mỏi, *** thân căng thẳng. Thấy Tống Việt cuối cùng đã tỉnh, biết y đã vượt qua nguy hiểm, toàn thân Mạc Ly thả lỏng, cơ thể mềm nhũn ngã xuống.

Dẫu sao Mạc Ly cũng vừa mới thoát khỏi độc Tâm Ma, mà sức khỏe căn bản cũng không tốt, bỗng nhiên ngất xỉu cũng là bình thường.

Mạnh Thanh Li thấy Mạc Ly từ từ ngã xuống thì không khỏi kinh hô, nhưng y đang bận đỡ Tống Việt, không thể lao tới đỡ Mạc Ly, chỉ có thể trừng mắt nhìn Mạc Ly ngã xuống như thế.

Nhưng vào đúng lúc đó, ngoài cửa đột nhiên xuất hiện hai thân ảnh một trắng một đen như điện quang hỏa thạch, đỡ lấy Mạc Ly.

Hàn Tử Tự ôm Mạc Ly trong tay, đau lòng lau mồ hôi trên trán y, sau đó ôm y ra khỏi cửa, không nói gì.

Văn Sát vốn đi sau Hàn Tử Tự, đột ngột dừng bước, âm ngoan cau mày nói với Mạnh Thanh Li: “Sau này, đừng để hấn làm những chuyện vớ vẩn vậy.” Dứt lời ra khỏi cửa.

Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt Văn Sát như thế, Mạnh Thanh Li mãi một lúc lâu, sau khi hấn rời đi, mới đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán, kinh ngạc khi nhớ tới những hành động mình đã làm trước hắc bạch, hai kẻ luôn khiến người ta phải sợ hãi kia. Phỏng chừng nếu không có sự tồn tại của Mạc Ly, y sớm đã chết mấy lần..

Vì người yêu được cứu, Cảnh Đức để long tâm đại duyệt, đương nhiên đáp ứng bất cứ yêu cầu nào để giúp Mạc Ly trốn đi. Nhưng triều đình từ trước đến nay không can dự vào chuyện giang hồ. Hơn nữa, Hàn Tử Tự và Văn Sát vốn không phải những người dễ đối phó. Nếu dùng phương pháp cực đoan khiến bọn họ tức giận, sẽ làm vô công của họ trở nên càng điên cuồng. Cuối cùng, kết cục sẽ là mất cả chì lẫn chài.

[44: duyệt: vui sướng. “long tâm đại duyệt” là một thành ngữ, ý chỉ tâm tình nhà vua vui vẻ.]

Vì sự nan giải này, Cảnh Đức để cũng phải mất vài ngày suy nghĩ cho Mạc Ly.

Nghĩ tới Hàn Tử Tự tâm cơ thâm trầm, còn Văn Sát thì âm hiểm độc ác, dùng mách khéo thông thường với bọn họ là rất khó. Hơn nữa, đằng sau bọn họ là những mưu mô chúc quỷ không thể đùa giỡn, có lẽ chỉ có biện pháp “gây ông đập lưng ông” mới đạt được mục đích.

Cảnh Đức để có một kế, liền mời cả Hàn Tử Tự và Văn Sát tới.

Hàn Tử Tự và Văn Sát đi vào nội điện, nhưng không quỳ gối hành lễ với Cảnh Đức để như người khác, chỉ chấp tay gập đầu tỏ vẻ.

Cảnh Đức để vốn không phải người câu nệ lễ tiết, với hành vi xác lược của hai người cũng không để ý, nói thẳng: “Hôm nay thỉnh nhị vị tới đây chỉ muốn báo cho các người rằng, trong tay ta thực cũng không có cái gọi là ‘Cửu Viêm Thân Long thảo’, bất quá là Mạnh Thanh Li giúp Mạc Ly mượn cơ xuất cốc, bịa linh *** thôi.”

Hàn Tử Tự và Văn Sát nghe lời này, trong mắt đều lộ vẻ kinh hoàng. Nhưng hai người quả không hổ là tay kỳ cựu lăn lộn nhiều năm giang hồ, rất nhanh ẩn đi tâm trạng thực.

Hàn Tử Tự nói: “Vậy, Hoàng thượng vì sao nguyện ý cho chúng ta biết chân tướng?”

Cảnh Đức để cười: “Hỏi rất hay.” Ngài đứng dậy, bước bộ tới cạnh hai người, “Kỳ thực ta chỉ muốn nói cho nhị vị sự thật — Mạc Ly căn bản không muốn ở bên các người, hấn muốn chạy trốn, chỉ hận không đi được càng xa càng tốt.”

Nghe thêm câu này, sắc mặt của cả Hàn Tử Tự và Văn Sát đều tối trầm xuống, *** té thì thấy, trong con người Văn Sát có một tia *** hồng.

Cảnh Đức đế phát tay nói: “Nhị vị chớ kích động, trước hết nghe ta nói hết đã. Chuyện của các người và Mạc Ly, ta đã nghe Thanh Li nói qua. Ta lấy tư cách người ngoài cuộc khuyên các người một câu, đôi khi không phải cứ trối chết lấy hân là hân sẽ yêu các người. Đúng lúc buông tay, còn có thể xoay chuyển.”

Văn Sát cười lạnh: “Nếu chúng ta không đáp ứng?”

Cảnh Đức đế đáp: “Nếu nhị vị không muốn, ta đây vì lời hứa với Mạc Ly, dù có phá vỡ nguyên tắc không can thiệp vào chuyện giang hồ, diệt Thiên Đạo môn và Nhất Ngôn đường cũng không hề gì. Thực lực của các người có lớn, chắc chắn không thể độ được với thiên quân vạn mã triều đình.”

Nghe lời uy hiếp của Cảnh Đức đế, Hàn Tử Tự vẫn chưa chút rối loạn, trái lại thần sắc tự nhiên nói:

“Hoàng thượng nói buông tay thực dễ dàng. Ta cũng nghe nói, Tổng Việt tướng quân kia không hề yêu ngài, Hoàng thượng ngài sao không thử buông tay? Xem xem khi Tổng tướng quân biết ngài soán vị phản quốc, có còn nguyên ý ở lại cạnh ngài không?”

Một lời của Hàn Tử Tự chọc đúng tâm bệnh của Cảnh Đức đế. Tổng Việt vĩnh viễn là nhược điểm của ngài. Thấy Hàn Tử Tự tựa hồ biết chuyện Tổng Việt rõ như lòng bàn tay, Cảnh Đức đế liền dè dặt sát khí.

Nhưng đúng lúc đó, Văn Sát lại mở mồm: “Hoàng thượng nếu định dùng sự tồn tại của Nhất Ngôn đường và Thiên Đạo môn uy hiếp chúng ta, nhưng với thực lực của Hàn môn chủ, lên vào cung giết ai đó, cũng không phải chuyện khó...”

Thấy Văn Sát mơ hồ có ý nhắm tới Tổng Việt, Cảnh Đức đế cao thủ võ công nhất thời xuất nội kình, sử dụng nhất chiêu Diệt Hồn Thủ của Lạc Nhạn bát thức, muốn chụp tới yết hầu Văn Sát.

Khi năm ngón của Cảnh Đức đế gần chạm tới yết hầu Văn Sát, cổ tay đã bị Hàn Tử Tự bắt lại.

Hàn Tử Tự nói: “Hoàng thượng chớ kích động, Văn Sát chỉ nêu một giả thiết nho nhỏ thôi. Chúng ta yêu Mạc Ly, kỳ thực cũng giống Hoàng thượng yêu Tổng tướng quân. Thỉnh Hoàng thượng đặt mình vào mà suy nghĩ cho hai chúng ta. Ngài đã không muốn buông Tổng Việt, ta và Văn Sát sao có thể buông Mạc Ly?”

Mâu thuẫn đau xót ngập trong mắt Hàn Tử Tự. Mạc Ly một lần nữa chọn cách rời đi, y như dự đoán của họ, nhưng khi sự thực rành rành xảy ra trước mặt, có thể tiếp nhận không lại là chuyện khác.

Cảnh Đức đế phần hận thu tay về, buông ra sau lưng: “Được, chúng ta đều lui một bước. Nếu Mạc Ly đã trăm phương ngàn kế muốn ly khai như thế, nhất định là do khuyết điểm của các người khiến hân không thể tha thứ được. Các người đều luôn mồm nói yêu Mạc Ly, thế nhưng, các người rốt cuộc hiểu hân bao nhiêu? Hân thích cái gì, mong ước cái gì, các người có biết?”

Thấy vẻ hoang mang trong mắt Văn Sát vì lời mình nói, Cảnh Đức đế nắm bắt thời cơ: “Ta hỏi người, Mạc Ly thích ăn món gì nhất? Mạc Ly thích màu gì nhất? Sinh thần của Mạc Ly là ngày nào? Các người biết không? Ta đoán, chắc là các người chỉ biết món các người thích ăn nhất, màu y phục các người thích Mạc Ly mặc nhất, còn nữa, các người chắc chỉ nhớ mỗi ngày sinh của mình?”

Thấy sắc mặt của hắc bạch hai người càng lúc càng tái đi, Cảnh Đức đế thở dài: “Lẽ nào không ai nói cho các người, yêu một người là không thể như thế?”

Cảnh Đức đế lại nói: “Các người sớm đã biết chuyện của ta và Tổng Việt, ta đây hỏi các người một câu, vì sao ta lại vì một người không yêu ta mà khuynh thiên hạ, không tiếc bị bêu danh soán triều đoạt vị?”

Không đợi Hàn Tử Tự và Văn Sát trả lời, Cảnh Đức đế đã đáp: “Đó là bởi, nếu yêu một người, phải vô điều kiện trả giá vì người đó. Chỉ cần có thể cứu được hân, ta cả giọt máu cuối cùng cũng không tiếc! Hân muốn tính mạng ta, ta cho hân; hân cầu ta dừng vì hân mà bỏ đi thiên hạ này theo hân, hân muốn ta một mình thống khổ sống sót làm một vị vua tốt, ta cũng đáp ứng hân. Yêu một người, là phải trả giá rất nhiều. Còn các người lại ngược lại, chỉ biết đòi lấy.”

Bị đâm trúng tim đen, Hàn Tử Tự và Văn Sát mắt xám như tro, mãi không nên lời.

Cảnh Đức đế thấy dáng vẻ suy sụp của bọn họ, lại thở dài: “Nếu các người còn tiếp tục, Mạc Ly dù không trúng Tâm Ma, nhất định rồi cũng có một kết cục thảm thương. Nhìn hẩn thống khổ, các người sẽ hạnh phúc?”

Chưa có người nào nói với Hàn Tử Tự và Văn Sát như vậy.

Cảnh Đức đế, ở một mức độ nào đó cũng giống bọn họ — Khổ vì tình, không lọt được vào mắt người thương, vật lộn trong sự đau khổ giữa buông hay không buông.

Cho nên, một người như vậy đã nói thế, vô luận là Văn Sát hay Hàn Tử Tự đều bị tác động vô cùng.

“Ta khuyên các người, buông tay đi! Dù không thể hoàn toàn mà thả ra, cũng phải học cách buông! Các người chung quy không muốn thấy kết cục bản thân bức tử Mạc Ly chứ?”

Văn Sát cùng Hàn Tử Tự nhìn nhau, giọng run run, “Chúng ta nên làm gì?”

Xoa xoa cái trán phát đau, Cảnh Đức đế nói: “Không bằng thế này. Chúng ta lấy năm năm làm hạn định. Trong năm năm, các người không được phép xuất hiện trước mặt Mạc Ly. Tuy các người có thể dùng mọi biện pháp thăm giúp đỡ hẩn, bảo hộ hẩn, nhưng không được cho hẩn biết sự tồn tại của mình. Năm năm đó, coi như các người để Mạc Ly chữa trị thể xác và *** thần. Trong năm năm, các người phải dõi theo Mạc Ly, học cách hiểu Mạc Ly, học cách hẩn cư xử giải quyết mọi việc. Sau đó, dùng chính phương pháp Mạc Ly có thể chấp nhận được yêu thương hẩn.”

Bầu không khí giữa ba người ngưng tụ lại.

Trầm mặc một lát, Văn Sát nói: “Ba năm, ta chỉ chịu được tối đa ba năm!”

Cảnh Đức đế tức khắc đập bàn: “Được! Quân tử nhất ngôn, khoái má nhất tiên. Nếu nhị vị vi phạm chi ước hôm nay, trong ba năm mà ép buộc Mạc Ly làm bất kỳ chuyện gì, ta dù mất tất cả cũng đòi lại công đạo cho hẩn!”

Hàn Tử Tự thấy ván đã đóng thuyền, chấp tay: “Vây cũng hy vọng Hoàng thượng ngài giữ chữ tín, sau ba năm, đừng xen vào chuyện của chúng ta và Mạc Ly.”

Thấy Cảnh Đức đế trầm tư một lát cuối cùng cũng gật đầu, Hàn Tử Tự và Văn Sát mới xoay người rời đi.

Cảnh Đức đế lúc này, đột nhiên lại nhớ tới chuyện gì, nói với hai người: “Như vậy, Hợp Hoan cổ trong người Mạc Ly...”

Chỉ thấy Hàn Tử Tự sững người, lấy một hộp gỗ từ tay áo, ném về phía Cảnh Đức đế.

Đợi hai thân ảnh đã tiêu thất, Cảnh Đức đế không khỏi cảm thán, hai người này khó chơi, không thua bất kỳ cường địch nào. Bình thần như thế vì Mạc Ly, đã là cực hạn rồi.

Nếu không phải Cảnh Đức đế xuất thủ tương trợ, tin rằng với cá tính của hắc bạch hai người và thể lực của bọn họ trong giang hồ, nhất định sẽ siết chặt lấy Mạc Ly, không buông tha y.

Mạc Ly à Mạc Ly, hy vọng người có thể dùng tấm lòng thiện lương giáo dục lại hai kẻ đần độn kia, để bọn họ hiểu cuối cùng là người muốn gì! Nếu không thể trốn thoát, chi bằng hãy tạo một kết cục tốt nhất cho mình.

Cảnh Đức đế nghĩ vậy, phân phó tâm phúc của mình an bài một xe ngựa cùng vàng bạc châu báu, để Mạc Ly chạy suốt mấy đêm, bí mật trốn khỏi cung. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

84. Chương 83-2: Quân Kỹ – Phong La Yên Tử (đoạn Có Liên Quan Tới Htt – MI – Vs)

Đến khi Mạnh Thanh Li tỉnh dậy lần nữa, Hô Nhĩ Xích vẫn còn ngủ.

Hô Nhĩ Xích ghé sát vào người Thanh Li, nằm sấp. Cái thứ miệt mài suốt từ lúc lên giường vẫn còn ở trong cơ thể Mạnh Thanh Li.

Chấn màn hỗn độn. Tinh dịch cùng máu lẫn vào nhau, khô dính trên người. Trong phòng ngập mùi xạ hương sau hoan ái. Mạnh Thanh Li cả ngón tay cũng không động nổi, toàn thân giống như bị nghìn tấn đá đè.

Chuyện Hồ Nhĩ Xích còn chưa tỉnh dậy lại thực khiến Mạnh Thanh Li thấy lo lo.

Y cố gắng động thân trên, đầu của Hồ Nhĩ Xích vì động tác của y mà trôi xuống bụng y.

Hậu huyết rời khỏi thân thể Hồ Nhĩ Xích, khiến Mạnh Thanh Li phải rung mình một cái. Mạnh Thanh Li vỗ vỗ khuôn mặt Hồ Nhĩ Xích, khẽ gọi tên hắn.

Lông mi khép chặt của Hồ Nhĩ Xích cau lại, tựa hồ không hài lòng khi có người quấy rầy giấc ngủ của hắn. Băng gạc sau lưng Hồ Nhĩ Xích từ hông qua đã bung ra, vết thương thực vô cùng thâm. Phải gọi hắn tỉnh dậy để khâu lại vết thương lần nữa.

Dưới sự kiên trì của Mạnh Thanh Li, Hồ Nhĩ Xích cuối cùng cũng uể oải mở mắt.

Người này hình như không thấy đau, tỉnh lại thấy Mạnh Thanh Li, tiểu ý nhàn nhạt trên môi. Nhớ tới hôm qua điên cuồng thế nào, Mạnh Thanh Li đỏ mặt, giúp Hồ Nhĩ Xích chống nửa thân trên ngồi dậy.

Hồ Nhĩ Xích nhìn người trước mặt, không đầu không đuôi buông một câu: “Ai, thực như chết hơn một lần.”

Lúc đầu Mạnh Thanh Li còn ngây ra, mãi mới phản ứng lại khi biết Hồ Nhĩ Xích chỉ cái gì, nhất thời then quá hóa giận, định nhéo hắn một cái cho hắn rõ tình hình hiện tại, nhưng tay còn chưa kịp hạ xuống, lòng lại không nỡ.

Hung Nô vương từ trước đến nay uy phong lẫm lẫm, chưa từng chột vật thể này.

Trong lòng nhất thời ngập tràn tình cảm ấm áp, cảm giác xấu hổ kia cũng biến mất.

Mạnh Thanh Li muốn xuống giường nhất y phục trên mặt đất, để hai người chỉnh trang xong sẽ gọi hạ nhân vào thu thập, mình cũng sẽ xử lý vết thương cho Hồ Nhĩ Xích.

Ai ngờ chân còn chưa chạm nền nhà, cửa phòng đã bị người mở ra.

Mạnh Thanh Li giật mình ngẩng đầu nhìn người xông vào phòng, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, còn tưởng người ta nhầm phòng.

Phản ứng của Hồ Nhĩ Xích mau hơn Mạnh Thanh Li, thấy có người không mới mà đến, lập tức dùng chân mỏng quần lấy thân thể xích lõa của Mạnh Thanh Li, còn mình thì chẳng có gì.

Hai người bước vào, một bạch y, giản dị sạch sẽ, ngoài trừ bên hông đeo một ngọc bội xanh biếc, thì không có đồ trang sức dư thừa nào khác. Người này phi mi nhập tẩn (*), con người như sao mai, khí độ thần nhiên, khiến người ta có cảm giác là đạo cốt tiên phong một đời.

(*) phi mi nhập tẩn: lông mi và tóc bay bay =>) <~ lối="" dịch="" vớ="" vẫn="" của="" bạn="" lu.="" thực="" ra="" thì="" đó="" là="" kiểu="" lông="" mày="" dài="" và="" xé="" kiểu="" các="" anh="" dzai="" kiếm="" hiệp,="" nhìn="" như="" dính="" liền="" với="" tóc="" mai="" —="" hôm="" nay="" (27/11)="" lu="" mới="" được="" khai="" thông="" bởi="" emerald="">

~Người còn lại vận hắc y, mỗi đường thêu đều tuyệt hảo, Thanh Long đồ án đứng đầu tứ thần bay vòng quanh thiên địa, vũ khí trên tay phải như quỷ trảo. Người này làm người ta cảm thấy khác hẳn với bạch y nhân, tuy rằng cũng tuấn mỹ thần công phủ tạng, nhưng có một loại tà mị cực điểm khiến người ta phải sợ hãi sát khí đó.

Nhìn trận thức này, thực rõ lai giả bất thiện.

Hồ Nhĩ Xích cũng tập trung tinh lực dò nội tức của cả hai. Hít thở đều đặn, hữu lực hùng hậu, tuyệt đối là cao thủ của cao thủ.

Người của khách điểm và thủ vệ, phỏng chừng sớm đã vô thanh vô tức bị giết chết.

Địch trong tối ta ngoài sáng, Hồ Nhĩ Xích nhất thời cũng không biết mục đích của hai người này.

Mạnh Thanh Li nhìn chăm chăm vào vũ khí trong tay phải hắc y nhân, cảm thấy thực quen mắt. Trong đầu chợt thành linh xuất hiện một màn đẹp cướp hàng năm của Tổng Việt.

“Nhất Ngôn đường đường chủ?”

Một câu nghi vấn điển hình, có ý tứ thăm dò.

Hắc y nhân kia vẫn trầm mặc không đáp, còn bạch y nhân lại cười: “Không hổ là đệ tử tâm đắc của Vạn Độc môn môn chủ, vậy mà đã đoán ra thân phận của Nhất Ngôn đường đường chủ, tại hạ bội phục.”

Giọng nói trầm thấp khiến người ta vô cùng thoải mái, hơn nữa hình như không có bất luận tà ý gì, cơ thể căng thẳng của Mạnh Thanh Li thoáng thả lỏng.

“Tại hạ Hàn Tử Tự, về phần thân phận tên kia, Mạnh công tử hẳn đoán được, hẳn là Nhất Ngôn đường đường chủ Văn Sát.”

Hô Nhĩ Xích bế Mạnh Thanh Li quay lại, bảo hộ phía sau.

“Hàn Tử Tự? Thiên Đạo môn môn chủ?”

Bạch y nhân kia cười không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

Mạnh Thanh Li ở Vạn Độc cốc một thời gian, cảnh cục giang hồ cũng biết một chút.

Thiên Đạo môn này đứng đầu vô lâm bạch đạo, mà Nhất Ngôn đường lại cầm quyền hắc đạo, hai phái từ trước tới giờ sống chết đối đầu. Hôm nay có Hô Nhĩ Xích ở đây, mà thế lực giang hồ từ trước tới nay đều ít dính líu tới triều đình quốc gia, hai đại đầu sỏ sao lại cùng xuất hiện tại khách điểm nhỏ này?

“Các người có chuyện gì?”

Hàn Tử Tự vẫn một bộ khẩu Phật tâm xà.

“Không hẳn. Kỳ thực hôm qua khi hai vị xông ra Vạn Độc cốc, chúng ta vẫn luôn bám theo. Vốn tưởng sẽ sớm được hiện thân, nhưng hai vị...”

Nghĩ tới chuyện hôm qua đều bị người ta thu sạch vào mắt, Mạnh Thanh Li quả thực muốn chết. Hô Nhĩ Xích dù không để tâm, nhưng bị người ta xem lén, sắc mặt nhất thời cũng chuyển xanh đen.

“Tình phi đặc dĩ, mong hai vị thứ lỗi. Dù ít nhiều mạo phạm, nhưng hôm nay chúng ta muốn thỉnh Mạnh công tử tới phủ một chuyến.”

Nghe thấy lời ấy, đáy mắt Hô Nhĩ Xích lộ hàn quang.

“Làm càn, Thanh Li há người nói mang là mang đi được?”

Hàn Tử Tự khoát tay: “Hung Nô vương chó tức giận, chúng ta không có ác ý, chỉ là nội nhân sinh bệnh, được thạch vô hiệu, nghi là trúng kỳ độc, mong Mạnh công tử có thể giúp đỡ.”

Mạnh Thanh Li nghi hoặc hỏi: “Hàn công tử chọn ngay lúc này tới, chẳng phải là làm khó sao?”

Vẫn luôn đứng sau Hàn Tử Tự, Văn Sát đã vô cùng sốt ruột.

“Trực tiếp dẫn đi là được rồi, nói nhảm làm gì.”

Không đợi Hàn Tử Tự có phản ứng, Văn Sát đã tấn công Mạnh Thanh Li.

Hô Nhĩ Xích vốn bị trọng thương, tuy tối qua độc đã được giải, nội lực cũng chỉ mới hồi phục khoảng ba thành, nhưng thấy Văn Sát tấn công sao có thể đứng yên nhìn Mạnh Thanh Li rơi vào tay hắn.

Hô Nhĩ Xích ra tay, đẩy lui thế tiến công của Văn Sát.

Văn Sát vốn không coi ai ra gì, là kẻ không sợ mạo phạm ai. Gặp Hung Nô vương, bị thương đi nửa cái mạng rồi, còn dám cùng hắn đối địch, liền không lưu tình đánh về phía Hô Nhĩ Xích.

Hô Nhĩ Xích cũng không phải loại dễ xơi, Long Trảo thủ độ sức có thể uy vũ sinh phong, làm Văn Sát phải rời xa Mạnh Thanh Li một chút, tránh y bị vũ lực đả thương.

Văn Sát vốn có tâm lý khinh địch với Hô Nhĩ Xích, lắc mình một cái đã bị quyền phong của Hô Nhĩ Xích cắt ngang mặt.

Văn Sát nổi giận, sát khí sôi trào. Xuất bảy tầng công lực, chiêu chiêu đánh vào tử huyệt của Hô Nhĩ Xích. Nội lực của Hô Nhĩ Xích không đủ chống đỡ.

Hàn Tử Tự nhìn hai tuyệt thế cao thủ trước mặt sắp phá hủy khách điểm mà đau đầu, chỉ có thể xuất thủ tham gia cuộc chiến, cản lại thế tiến công mãnh liệt của Văn Sát. Huyền Kiếm cản lại Ứng Câu của Văn Sát.

“Người điên à, chúng ta tới thỉnh người giúp, không phải tới giết người.”

Người chết trong tay Văn Sát tính toán được chẳng, Nhất Ngôn đường đường chủ sớm quen giết người để giải quyết vấn đề, sao chịu nổi có người khiêu khích hần.

“Ta mặc kệ, kẻ làm ta bị thương, không thể sống trên đời.”

Dứt lời lại động tay.

Đúng lúc đó, thanh âm của Mạnh Thanh Li truyền tới, bình tĩnh, không chút sợ hãi.

“Nếu người làm hần bị thương, dù ta có chết cũng không cứu người người yêu.”

Mạnh Thanh Li khoác sàng đan đứng dậy: “Nếu có việc cầu người, phải là một thái độ khác. Người thường đều minh bạch đạo lý này, chẳng lẽ Văn đường chủ không biết?”

Văn Sát dừng tay.

“Người uy hiếp ta?”

Mạnh Thanh Li lại gần Hô Nhĩ Xích.

“Không sai, ta đang uy hiếp người.”

Đối mặt với kẻ xác lược lại làm thương thể Hô Nhĩ Xích thêm nghiêm trọng kia, Mạnh Thanh Li đã một bụng hỏa khí.

“Ta muốn xem xem, có ai có thể uy hiếp người mà còn sống không!”

Văn Sát vốn là kẻ hỉ nộ vô thường, nghe Mạnh Thanh Li nói vậy, trái lại cười ha hả.

“Người có dũng khí, nể mặt người, giờ ta tha cho nam nhân của người.”

Mạnh Thanh Li bị cụm “nam nhân của người” làm đỏ mặt, nhất thời không biết phải nói gì.

Thấy bầu không khí có phần dịu đi, Hàn Tử Tự ra mặt làm hòa.

“Hôm nay đã mạo phạm nhiều, sau này sẽ bồi tội với nhị vị. Nhưng thân thể nội nhân đang dần kém đi, chúng ta thực sự không còn biện pháp phải dùng hạ sách. Hai vị tình cảm thâm hậu, chia lìa lâu như vậy mới gương vỡ lại lành, Hung Nô vương không muốn để Mạnh công tử theo chúng ta, rơi vào đường cùng không thể làm gì hơn phải tiên hạ thủ vi cường, mong công tử đại nhân đại lượng, cứu người như nước cứu lửa.”

Mạnh Thanh Li biết tổ chức tình báo của Thiên Đạo môn và Nhất Ngôn đường lợi hại thế nào, bọn họ rõ ràng không lạ lẫm gì với chuyện của mình, nhưng vẫn có điều khiến y không hiểu: “Tâm tình của Hàn môn chủ ta hiểu, nhưng mà, cả Văn đường chủ cũng có liên quan...”

Lúc này đến phiên hai kẻ kia xấu hổ.

Thấy bọn họ đưa mắt nhìn nhau, Mạnh Thanh Li bưng tỉnh, trong lòng không khỏi cảm thán: Thế giới này, rối loạn!

Tay Hô Nhĩ Xích vẫn ôm chặt eo Mạnh Thanh Li.

Vì chuyện Mạnh Thanh Li đào hôn, vốn là nhất cá đầu lưỡng cá đại, chuyện cứu Tống Việt vẫn chưa xong. Giờ vết thương Hô Nhĩ Xích chưa lành không nói, trong lòng y còn nổi nhớ tiểu Ma Lặc nơi vương đồ.

Hai năm không gặp Ma Lặc, giờ y chỉ muốn về xem tiểu tử kia đã, ai ngờ lại bị hai người này quẩn lấy. Đến lúc đó, không cứu được nội nhân của bọn họ, hoặc giữa đường gặp họa, còn mệnh quay về hay không cũng là một vấn đề, hài tử trong tâm niệm y phải làm sao.

“Chuyện này không thể từ từ? Hai vị thật có phần gây khó.” Sắc mặt Mạnh Thanh Li không vui.

Hàn Tử Tự đáp: “Nếu chờ thể trạng Hung Nô vương phục hồi hoàn toàn, có thể đưa Mạnh công tử đi được không thật khó đoán, cho nên không thể làm gì khác hơn lợi dụng...”

Văn Sát không đợi Hàn Tử Tự nói xong, cười lạnh: “Nực cười, gì mà gây khó? Cái gì là thực gây khó e người còn chưa từng thưởng thức? Đừng nói nam nhân của người hiện tại không còn chút sức, muốn giết hẳn chẳng cần khách khí! Hơn nữa nghe nói, tiểu hài nhi tại Hung Nô vương đô, tên gì ấy nhỉ? Ma Lặc?”

Mạnh Thanh Li nghe thấy tên Ma Lặc, sát ý bỗng nổi lên.

“Người dám động vào con ta xem!” Mạnh Thanh Li cả giận.

Giờ Hô Nhĩ Xích dù nằm trong tình thế bất lợi, nhưng ngang ngược không thiếu: “Không sao đâu, bọn chúng kích người thôi. Hung Nô hơn vạn thiết kỵ, còn sợ không lại Vô Xá cốc?”

Vô Thiệp cốc kia chưa phải là trung tâm Nhất Ngôn đường. Ánh mắt Văn Sát ánh lên, đột nhiên gây rối, dùng khinh công cực nhanh lướt qua Mạnh Thanh Li, điểm trúng đại huyệt toàn thân Hô Nhĩ Xích.

Ứng trả sắc bén áp vào cổ Hô Nhĩ Xích, hăm dọa:

“Bớt sàm ngôn đi, hôm nay người nguyện ý cũng tốt, không cũng tốt, đằng nào cũng phải theo!”

Trong lòng Mạnh Thanh Li thầm tính toán: “Với khả năng của các người thì thôi rồi, nhưng dù sao cũng phải để ta mặc quần áo chứ.”

Hàn Tử Tự cười: “Xin lỗi, Mạnh công tử là người của Vạn Độc môn, ai có thể bảo chứng trong y phục người không có một hai loại thuốc bột? Mạnh công tử cứ thế này là ổn rồi.”

Mạnh Thanh Li mắt bốc hỏa.

Hàn Tử Tự này lòng dạ quả nham hiểm, ngay cả tiểu mưu lược cuối cùng của y cũng không bị mắc. Mạnh Thanh Li thở dài.

Bước mấy bước lại kéo đầu Hô Nhĩ Xích xuống, hôn một cái thật sâu lên môi Hô Nhĩ Xích.

Hô Nhĩ Xích ngây người một lúc, tiếp đó thức thối nhắm mắt, hưởng thụ nụ hôn của vợ (ta biết phải dùng từ khác, nhưng ta thích từ “vợ” >x< không=”” lằng=””>

Nụ hôn rất sâu, môi lưỡi giao nhau, vẻ mặt cả hai xuất thần, cảm giác thực duy mỹ.

Nụ hôn kết thúc, Mạnh Thanh Li thì thầm trên môi Hô Nhĩ Xích: “Trở về trước bảo hộ Ma Lặc, đừng lo cho ta.”

Xoay người nói với Hàn Tử Tự: “Đi thôi.”

Hàn Tử Tự tiến tới chấp tay: “Đắc tội rồi.”

Dứt lời dùng tấm chăn ôm lấy Mạnh Thanh Li, lưỡng đạo một trắng một đen dùng tốc độ cực nhanh rời đi.

Lát sau, trong không khí vắng vắng âm thanh.

“Hung Nô vương, huyệt đạo của người nửa canh giờ sau sẽ tự động giải.”

Hô Nhĩ Xích cau mày.

Thiên lý truyền âm.

Tu vi nội công của Hàn Tử Tự đã đạt tới cảnh giới này, sự tình có chút phiền phức đây.

Hô Nhĩ Xích hồi tâm, phun thứ gì đó từ miệng ra.

Là một viên đồng tinh xảo, chỉ nhỏ bằng nửa ngón út, là lúc Mạnh Thanh Li hôn môi đã chuyển cho hắn.

Mối thù hôm nay, không báo không phải ta.

Hô Nhĩ Xích nhắm mắt lại, lẳng lặng điều tức.

Mạnh Thanh Li bị chuyển đủ loại phương tiện, mắt bị bịt, trong trí nhớ như có ngồi xe ngựa, như có ngồi thuyền. Không rõ thế nào, cảm giác hai người cố ý vòng vèo, đề phòng y ghi nhớ phương hướng.

Mạnh Thanh Li trải qua chuyện hôm qua, thể lực vốn không trụ nổi, trên đường xóc nảy cũng không chống đỡ được, nặng nề thiếp đi.

Đợi khi tỉnh lại, người đã ở trong một tòa cung điện xa hoa.

Gọi là cung điện thực không quá, riêng những tấm màn lụa tinh xảo lộng lẫy, rường cột chạm trổ tinh vi, không kém Hung Nô vương đình hay Thiên triều hoàng cung bao nhiêu, quả thực chính là vương cung dân gian.

Không thấy Hàn Tử Tự và Văn Sát đâu. Nếu đã tới địa bàn của bọn họ, mình cũng đành phải nghe theo số mệnh thôi.

Tắm rửa thay y phục, bể tắm bạch ngọc, nước nóng phun ra ào ào từ đầu sư tử vàng. Tắm rửa toàn thân, nhận y vật từ tay nữ. Vừa nhìn đã biết đây là quần áo thường ngày của mình. Chi tiết như thế, thực không dám tưởng nổi thể lực của cả hai đã tới mức độ nào. Mạnh Thanh Li tâm tình phức tạp chỉnh trang quần áo, dưới sự chỉ dẫn của hạ nhân, tới một nơi nào đó trong cung điện.

Hạ nhân cúi đầu nói: “Công tử, phía trước là cấm địa, chúng ta không thể vào, thỉnh công tử tự mình đi thẳng là tới.”

Mạnh Thanh Li đi theo lời chỉ dẫn, hết hành lang, đẩy cửa vào, bị cảnh tượng trước mắt làm ngây người.

Nếu như vừa rồi y ở đại điện vàng son lộng lẫy, giờ thì không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả căn phòng này.

Mạnh Thanh Li nhíu mày.

Gian phòng tuy mỹ lệ, nhưng chung quy cũng là làm người ta khó chịu. Cảm giác như một lồng vàng giam cầm tự do, bầu không khí áp lực ghê gớm. Trong không gian có một mùi hương nhàn nhạt, đó là cực phẩm của hoàng tộc Tây Vực.

Hàn Tử Tự thấy Mạnh Thanh Li tới, đứng ở cửa ngênh tiếp.

Văn Sát vẫn trước sau như một chuyện ta ta làm, ngồi trong sa liêm vàng nhạt, tựa hồ đang nhẹ nhàng nói chuyện với người trên giường.

Lúc vào hành lang này, Mạnh Thanh Li đã nghĩ, rốt cục là mỹ nhân nào, tài năng ra sao mới khiến hai thủ lĩnh một hắc một bạch vứt bỏ ân oán tình cừu nhiều năm, cũng vứt luôn vẻ kiêu ngạo tự phụ, ách, chung vợ?

Với tính cách cả hai, thói độc chiếm hẳn phải cực mạnh mẽ chứ, sao lại...

Mạnh Thanh Li cũng bắt đầu chờ mong, trong lòng tưởng tượng dung nhan mỹ nhân. Nhưng đến khi Hàn Tử Tự vén sa liêm, Mạnh Thanh Li còn kinh ngạc hơn.

Nói thế nào nhỉ, người trước mặt, chỉ có thể dùng hai từ để miêu tả.

Tầm thường.

Người đó cực kỳ bình thường, hòa lẫn trong cả đám người. Y gầy lém, sắc mặt vàng vọt. Đôi mắt đại ra, không có tiêu cự. Còn là một nam nhân!

Thảo nào hắc bạch song sát thấy y và Hô Nhĩ Xích như thế cũng không phản ứng, nguyên lai bọn họ còn làm chuyện quái dị hơn.

Mạnh Thanh Li bước tới trước giường, người nọ cũng không phản ứng.

Hàn Tử Tự cười khổ: “Chúng ta định mời Triển Cửu Giang đến xem cho Ly nhi, nhưng người cũng biết sự phụ người tính tình cổ quái, hơn nữa Ly nhi không phải người Miêu Cương, hẳn nhất định sẽ không giúp. Chúng ta vừa nghe nói hẳn có một đồ đệ hậu sinh khả úy, mới cảm thấy có hy vọng.”

Mạnh Thanh Li liếc Hàn Tử Tự.

Đừng tưởng nói thế là ta mềm lòng, các người dùng Ma Lặc uy hiếp ta ta còn nhớ đó, tấn công bí tình với ta là không hiệu quả đâu.

Đương nhiên, ngoài mặt sao dám nói thế, Mạnh Thanh Li không ngốc như vậy.

“Tình trạng của hẳn thế nào? Nói ta nghe xem nào.”

Mạnh Thanh Li vẫn lạnh mặt.

Hàn Tử Tự ngồi bên người nọ, tay phải vuốt ve gương mặt bình thường.

“Ly nhi, chúng ta tìm một đại phu mới cho người, chào hẳn đi!”

Người được gọi là Ly nhi trừng đôi mắt vô thần, gật gật đầu với Mạnh Thanh Li.

Xương sống Mạnh Thanh Li rét run.

Đây không phải người sống, mà là một con rối không hồn.

“Hắn rất nghe lời, nhưng mà... Chính là quá nghe lời, hẳn không giống Ly nhi trước đây.”

Thấy dáng vẻ chân thành thâm tình của Hàn Tử Tự, Mạnh Thanh Li nổi thêm trận rét. Trong lòng thấy kỳ quái không nên lời, nhưng không biết phải nói sao.

“Hắn thế này bao lâu rồi? Ai nói hẳn cũng nghe sao?” Mạnh Thanh Li hỏi.

“Không, hẳn chỉ nghe ta và Văn Sát.”

Tựa hồ để minh chứng cho lời của Hàn Tử Tự, Văn Sát cũng ngồi một bên Ly nhi: “Mạc Mạc ngoan, hôn ta nào.”

Ly nhi kia cũng ngoan ngoan lấy môi chạm vào mặt Văn Sát.

Văn Sát tức khắc thỏa mãn, mỉm cười.

Lần đầu tiên trông thấy nam nhân lãnh khốc vô tình tỏa ra hơi ấm, Mạnh Thanh Li nhất thời cảm thấy thế giới này sao mà giả tạo.

Nhưng có hắc bạch song sát ở đây, thực sự làm Mạnh Thanh Li bị ức chế nhiều.

“Khi ta nghiệm độc không muốn ai quấy rối, thỉnh các người phối hợp một chút.”

Sắc mặt hắc bạch song sát có chút khó coi, nhưng nghĩ có việc cầu người, vẫn làm theo lời Mạnh Thanh Li ra ngoài.

Văn Sát trước khi xuất môn, còn quay đầu lại nói với Mạnh Thanh Li: “Tên hẳn là Mạc Ly.”

Mạnh Thanh Li với câu nói quái lạ của Văn Sát nổi da gà, nhưng suy nghĩ một hồi, lại sơ sơ hiểu được hẳn nghĩ gì.

Mạc Ly Mạc Ly, ra có cái tên na ná mình.

Mạnh Thanh Li thở dài, lấy ngân châm ra bắt đầu nghiệm độc. Trên đời này cũng phải nghìn vạn loại độc. Độc vật ghi chép trong Độc kinh, có thể dẫn tới kiểu bệnh như Mạc Ly lên tới trăm loại, chỉ là nghiệm thôi cũng phải mất rất nhiều ngày.

Người bị nghiệm độc vốn cực thống khổ, dù sao cũng là bị châm rất nhiều ngân châm, còn phải ngâm mình trong những thùng thuốc khác biệt. Nhưng may mắn, Mạc Ly tựa hồ không ý thức được bản thân, ngược lại là một ưu điểm nhỏ.

Hắc bạch song sát với chuyện của Mạc Ly không ngại làm tay sai vặt, Mạnh Thanh Li bảo gì đều là hai người tự tay thực hiện, khiến Mạnh Thanh Li phải cảm thán ái tình vĩ đại.

Kỳ quái chính là độc nào y cũng đã nghiệm rồi, nhưng không hề có phản ứng?

Mạnh Thanh Li trăm mối tơ vò không lý giải nổi.

Hắc bạch song sát dù không thôi thúc y, nhưng chính y sốt ruột, dù sao vẫn muốn sớm gỡ được cục diện này, còn quay về với Hô Nhĩ Xích và Ma Lặc.

Ngày ấy, sắc trời đã tối, Mạnh Thanh Li nghiệm xong phương pháp cuối cùng, xoa xoa cái cổ mỗi nhừ.

Thế nào vẫn không có phản ứng, y đã thử cả cổ rồi, cũng không được. Thảo nào nhiều danh y thúc thủ vô sách, cả y cũng không có bản lĩnh rồi.

Hắc bạch song sát đi vào thăm Mạc Ly, Mạnh Thanh Li thu thập dụng cụ ra ngoài. Đi trên hành lang vẫn nghĩ vấn đề đó. Bỗng nhiên trong đầu lóe lên: chẳng lẽ là thượng cổ kỳ độc “Tâm Ma”?

Mạnh Thanh Li đúng là hấp tấp, cũng không suy nghĩ nhiều đã xoay người quay lại. Còn chưa tới cửa, đã nghe thấy tiếng thở dốc ám muội. Mạnh Thanh Li không định tọc mạch, nhưng lúc nào cũng hiếu kỳ, liền nhòm vào nhìn thoáng.

Ai ngờ không nhìn thì thôi, chứ nhìn rồi máu bốc nổ đầu.

Mạc Ly trên giường cả người xích lôa, quỳ gối. Eo bị Văn Sát đè xuống, mông nhếch cao lên. Dương khí của Văn Sát rong ruổi điên cuồng trong hậu huyết của Mạc Ly. Thân trên Mạc Ly lại úp trên đùi Hàn Tử Tự, miệng nuốt nhả cự vật của Hàn Tử Tự.

Văn Sát và Hàn Tử Tự đều đang chìm đắm trong hoan du, không hề phát hiện Mạnh Thanh Li nửa đường vòng lại.

Thân thể Mạc Ly bị hai người xoay tới xoay lui, thay đổi đủ tư thế đáng xấu hổ. Cho dù ở tình trạng như vậy, nhân thần Mạc Ly vẫn trống rỗng, dù nước da vì phản ứng thân thể, hưởng thụ hoan nhạc tình ái mà ửng hồng, nhưng sinh lực của y đã sớm bị hút ra.

Mạnh Thanh Li bỗng nhiên thấu hiểu, thở dài, không nhìn màn hoang đường trong phòng nữa, xoay người rời đi.

Sáng hôm sau, Mạnh Thanh Li lần nữa đi vào lồng vàng hoa lệ kia. Bầu không khí dâm mỹ đã bị quét sạch, nhưng cảm giác áp bách thì vẫn còn khiến người ta khó chịu.

Hàn Tử Tự và Văn Sát đã dậy từ sớm, chuẩn bị mọi thứ, chờ Mạnh Thanh Li tới chẩn bệnh cho Mạc Ly. Tuy thần sắc hai người vẫn như cũ, nhưng Mạnh Thanh Li biết chuyện đêm qua giúp hai người thần thanh khí爽, chỉ là thái độ với mình sẽ khách khí thêm vài phần.

Mạnh Thanh Li nhú mày, hai người đều tự biết mình không nên ở đây, liền thúc thời rời đi, cũng tiện thể giữ cửa.

Mạnh Thanh Li ngồi trên giường, dùng hai tay bao lấy năm ngón gầy teo của Mạc Ly.

Trong không khí ẩm và ẩm, ngón tay Mạc Ly lại có phần lạnh lẽo. Mạnh Thanh Li hy vọng nhiệt độ cơ thể bản thân có thể truyền tới Mạc Ly.

“Mạc Ly, có nghe thấy ta nói không? Ta biết bọn họ yêu người sâu nặng thế nào, người vì không chịu nổi mới trốn đi ra sao.”

Nhớ lại đủ loại hoang đường trước đó, Mạnh Thanh Li càng thông cảm với nam tử trước mặt.

“Bọn họ yêu người, lại không biết phải yêu ra sao. Thân phận bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, nhất định áp đặt người như đồ vật, khiến người rất khổ sở phải không? Nếu không khổ sở như vậy, sao người sẽ dùng Tâm Ma chứ?”

(lược đoạn nói về Tâm Ma)

Thời gian này theo dõi, Tâm Ma của Mạc Ly nhất định là hắc bạch song sát. Đáng tiếc, hai kẻ đó tựa hồ hoàn toàn không biết, đêm qua vẫn còn làm cái chuyện không bằng cảm thú với người bệnh liệt giường này.

Nói rất cả hòng Mạc Ly vẫn chẳng phản ứng, Mạnh Thanh Li khô lưỡi khô miệng. Y thở dài:

“Ai, làm thế nào đây? Dừng! Coi như ta phục vụ vì nhân dân, bảy ngày sau nếu người không phản ứng, thì chứng minh cái thứ độc này không nằm trong phạm vi của ta, cũng là lúc ta chào tạm biệt.”

Nói xong, bàn tay được Mạnh Thanh Li bao lấy tựa hồ có chút giật mình.

Nhúc nhích vô cùng nhẹ.

Mạnh Thanh Li lập tức nhìn người trước mặt.

Vẫn đôi con ngươi không tiêu cự, Mạnh Thanh Li còn tưởng mình loạn rồi. Mạnh Thanh Li lại thử nói thêm với Mạc Ly, vẫn không có bất luận phản ứng.

Mạnh Thanh Li nhíu mày.

Chẳng lẽ những lời vừa rồi khiến Mạc Ly có phản ứng?

Mạnh Thanh Li dần người suy nghĩ hồi lâu, liền nói lại những câu mình vừa nói.

“Bảy ngày sau nếu người không phản ứng, thì chứng minh cái thứ độc này không nằm trong phạm vi của ta, cũng là lúc ta chào tạm biệt.”

...

“Dừng! Coi như ta phục vụ vì nhân dân.”

...

“Ai, làm thế nào đây?”

...

Mạnh Thanh Li nhìn cái người như tượng đá kia, thất vọng.

Y gõ gõ đầu mình, buông tay Mạc Ly ra, đi tới bàn rót chén nước, lòng không ngừng tính toán phải nói gì tiếp với Mạc Ly.

Đột nhiên một thanh âm yếu ớt vang lên.

“Đồng...”

Mạnh Thanh Li tức khắc ngừng việc uống nước, quay đầu nhìn người trên giường.

Vẫn thế.

Mạnh Thanh Li trợn mắt, xem ra hôm nay mình bị bức điên rồi, nghe thấy cả ảo giác.

Nghĩ tới chuyện Mạc Ly cũng có thể khát, liền đem chén nước lại bón cho Mạc Ly.

Mạnh Thanh Li cầm chén nước tới bên giường Mạc Ly, thế mà chứng kiến một màn đáng kinh hãi.

Môi Mạc Ly hơi đóng mở, có phản ứng.

Mạnh Thanh Li đánh rơi chén nước, chén nước rơi xuống thảm lông, phát tiếng vang nặng nề. Mạnh Thanh Li ghé sát vào mặt Mạc Ly.

“Mạc Ly, người muốn nói gì?”

Hình như Mạc Ly cũng sốt ruột, Mạnh Thanh Li lấy tay vỗ nhẹ lưng y: “Không vội, nói chậm thôi, chậm thôi...”

Ghé sát tai vào môi Mạc Ly mới nghe thấy. Điều Mạnh Thanh Li nghe được chính là:

“Đồng... Đồng... chí... môn... Tân... Khổ...” (không hiểu lắm ‘____’)

Đầu Mạnh Thanh Li như bị sét đánh oanh, nổ tung.

Y có chút không khống chế nổi nắm lấy tay Mạc Ly: “Anh! Chẳng là anh cũng là...!!”

Nếu y đoán không lầm, Mạc Ly rất có khả năng tồn tại cùng một thời đại với y.

“Tôi là người năm XXXX công nguyên, anh thì sao? Mạc Ly? Trả lời tôi!”

Mạc Ly trúng độc đã lâu, tuy Mạnh Thanh Li đánh bậy đánh bạ lại giải khai khúc mắc cho y, nhưng nếu muốn y khôi phục lại hoàn toàn thì trong thời gian ngắn như vậy là không thể.

(lược, đã đề cập trong KDLB)

... khối đá trong lòng Mạnh Thanh Li lập tức rơi xuống.

“Đó là đương nhiên, nếu không có nhị vị hộ tống, ta cũng không có biện pháp bảo hộ Mạc Ly tới Biện kinh an toàn. Chỉ là...”

Mạnh Thanh Li dừng một chút, không nói tiếp.

Y quay lại để Mạc Ly nằm vào chăn, cho y dùng thuốc an thần, nhìn Mạc Ly lo lắng đi vào giấc ngủ xong, mới kéo hắc bạch song sát ra khỏi cửa.

“Có chuyện phải dặn hai vị.”

Mạnh Thanh Li có phần xấu hổ.

“Mạc Ly vừa tỉnh lại, các người không thể kích động hẳn. Cho nên, ách, chuyện phòng the kia, phải tạm dừng...”

Nhìn sắc mặt cả hai đen như nhọ nồi, Mạnh Thanh Li trong lòng cảm thấy cực không ổn.

“Ách, lần trước ta quay lại, định nói cho các người về Tâm Ma, đúng lúc các người, ách, lại vội... Cho nên... Nói chung là tạm ngừng! Không có việc gì nữa ta đi nghỉ đây!”

Mạnh Thanh Li sau khi kiên trì nói hết thì chạy chối chết.

Rồi sau mấy ngày, Mạnh Thanh Li giúp Mạc Ly nghỉ ngơi và hồi phục, mới “cùng” Hàn Tử Tự và Văn Sát nhằm hướng Biện kinh xuất phát.

85. Chương 84: Thế Tục Này 1

Mạc Ly bị đánh thức lúc nửa đêm, sau đó mơ mơ hồ hồ bị nhét vào xe ngựa, đưa đi. Người đưa y ra khỏi cung tên Thượng Quan Vân, nghe bảo là tâm phúc của Cảnh Đức đế.

Vẫn nửa mơ nửa tỉnh, trong đầu Mạc Ly nhất thời xoay chuyển, bởi vì y chưa từng nghĩ ly khai hắc bạch lại đơn giản như vậy — Lê nào, chỉ cần bắt ngờ bỏ trốn lúc nửa đêm là được?

Thế nhưng, Mạc Ly dù không dám tin bản thân, nhưng lại tin Cảnh Đức đế, cố không nghi ngờ ngài, an tĩnh cuộn lại trong góc xe ngựa, bất tri bất giác thiếp giữa hỗn độn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Mạc Ly xốc màn xe lên, đập vào mắt là lục sắc xanh ngắt, phong điệp bay lượn, phong cảnh thiên nhiên thực đẹp.

Móng ngựa lọc cọc thả trên cỏ tươi thơm ngát, Mạc Ly tham lam hít đầy phổi bầu không khí tự do. Nhìn lại, mình đã cách Biện Kinh khá xa, cách cả hai người mình không muốn nghĩ nhiều tới nữa, chuyện cũ chợt như gió thoảng qua, áp lực vốn canh cánh trong lòng cũng bỗng chốc giảm đi.

Càng lúc càng không dám tưởng, y thực sự đã có được tự do ao ước. Dưới sự cướp đoạt của Hàn Tử Tự và Văn Sát, Mạc Ly cảm thấy cảm giác này thật ảo diệu, mà nay cuối cùng cũng đã đến lúc y chạm được vào tự do. Mạc Ly bỗng nhiên lại thấy sợ.

Đây là thực sao?

Y thực sự có thể buông xuôi tất cả, dùng thời gian chậm rãi chữa lành vết thương, quên đi bóng ma và ác mộng vẫn vít quanh mình?

Phải tính toán lại thật kỹ, y cuối cùng phải chuẩn bị thế nào cho cuộc sống sau này? Không còn tâm kế mưu mô, không còn bạo ngược tàn sát, chỉ còn lại bình thản và yên bình?

Lần này, người hộ tống Mạc Ly xuất hành, ngoại trừ Thượng Quan Vân còn có một binh sĩ cận vệ hóa trang thành bách tính. Thượng Quan Vân cũng không phải người nói nhiều, dấu sao Cảnh Đức để cũng đã dặn trước, với chuyện của Mạc Ly hẳn không cần hỏi thêm, chỉ cần đưa người đến nơi cần đến.

Mà sau khi Mạc Ly tỉnh lại, vẫn im lặng suy tư, tựa hồ phớt lờ kế hoạch giúp mình thoát khỏi hắc bạch của Cảnh Đức đế. Đoàn người ngoài chạy gấp rút, trên đường không hề thừa lời.

Mạc Ly toàn tâm tin tưởng con đường tân sinh Cảnh Đức đế dành cho mình. Y nghĩ cơ trí vương giả chắc chắn có an bài, cho nên y cũng không đoái hoài tới nơi sẽ đi, mặc bọn Thượng Quan Vân.

Sau mấy ngày, đoàn người cũng dừng lại một nơi.

Mạc Ly xuống xe, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu treo trên cao kia, ba chữ “Dĩnh Xương phủ” cứng cáp hữu lực.

Nghỉ chân tại một quán trà nhỏ ngoài cổng thành, Thượng Quan Vân đưa một bao phục chuẩn bị từ sớm cho Mạc Ly, nói: “Là gia đưa. Từ xưa để tránh tai mất thể nhân, đều chú ý tiểu ẩn vu dã, đại ẩn vu thị, hơn nữa, thân thể công tử không tốt, thực sự không cần lo lắng mà cư trú nơi sơn dã từng lâm, ủy khuất bản thân. Gia dặn chúng ta đưa công tử tới đây, về phần nơi công tử tới sau này, tùy công tử quyết định.”

[45: gia: chỉ Triệu Đình Hạo (Tác giả)][46: tiểu ẩn vu dã, đại ẩn vu thị: đại ý, trốn mà muốn người tìm thấy thì đến nơi vắng vẻ (như sơn dã), còn ngược lại thì đến nơi đông đúc đông người (đô thị).]

Tiếp nhận bao phục đựng ngân phiếu cùng vài bộ y phục để thay đổi, Mạc Ly đứng lên nói: “Làm phiền các vị đưa tiễn, Mạc Ly chia tay từ đây. Đại ân đại đức của gia, sau này nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ hồi báo.”

Thượng Quan Vân gật đầu. Mạc Ly cúi thấp, nắm ngón tay siết chặt dây đeo bao phục, tạm biệt đoàn người Thượng Quan Vân rồi đi hòa vào dòng người, qua cửa thành.

Đứng trên con đường cổ xưa không được bằng phẳng lắm, Mạc Ly nhìn đủ loại người cùng hàng hóa đi qua, mọi người mỗi người một việc chẳng hề liên quan đến nhau nhưng lại dựa vào nhau mà sinh tồn, từ cổ chí kim chưa bao giờ thay đổi.

Mạc Ly đứng ngây ngốc giữa đường, bất chợt bị một đứa nhóc tay cầm mút quả đụng phải. Vết đường đỏ dính vào áo vải của Mạc Ly. Đứa bé kia té lăn trên đất, nhìn mút quả của mình rơi mà dính đầy bụi đất, tức khắc khóc rống lên.

Mạc Ly ôm lấy đứa trẻ hiếu động, không ngại y phục bị nó lam dơ, lấy một đồng tiền đưa nó mua xâu mút mới. Nhìn đứa trẻ không hề quen biết nín khóc mỉm cười, tâm tình Mạc Ly càng tốt lên.

Không lâu sau, mẹ của đứa trẻ tìm con, biết nhóc tí gây họa, giơ tay muốn đánh. Mạc Ly mỉm cười ngăn nài, chỉ nói không có việc gì, xoa xoa đầu đứa trẻ rồi xoa người rồi đi.

Nhớ tới khách điểm trước kia, mình vừa tới thời không này tìm được, sống yên phận ở đó, chưa từng đi đâu. Ngày hôm nay, khi đã trải qua nhiều sóng gió, lại nghe Mạnh Thanh Li kể về những vùng đất khác, Mạc Ly cứ ao ước mãi. Bỗng chợt phát hiện mình giống ếch ngồi đáy giếng, chưa biết thế giới này rộng lớn thế nào. Nếu đây thực là một cơ hội tốt, y nguyện bỏ bao phục lại, dùng một tâm tình khác phiêu lưu qua thế tục.

Chỉ cần còn chân còn tay, chung quy không chết đói.

Ngay từ đầu Mạc Ly đã không định dùng tiền Cảnh Đức đế chuẩn bị cho mình. Y không cần nhìn cũng biết, ngân phiếu này nhất định vô cùng kinh người. Nhưng với một người bình thường không chút sở trường như y, dù dùng số tiền này mua hào ốc đại trạch, phòng chừng cũng chỉ là đối tượng đáng mơ ước của phường trộm cắp. Nhớ lại kiếp trước làm tại bệnh viện, y từng nhìn trăm loại sinh lão bệnh tử, lúc đó quả thật còn trẻ khỏe, không thấy quá chán ngán. Nhưng hiện tại bắt đầu làm một con người mới, nhìn lại, cảm thấy củi gạo dầu muối cùng vui cười giận dữ nơi nơi thực sự là trần trụi sức sống.

Mạc Ly càng nghĩ càng thấy trước kia mình ấu trĩ.

Cười nhạt, y đi không mục đích mà tới trung tâm thành thị, kia là một cửa tiệm mái ngói, ca thai lâu đình trong mắt y cũng là quang cảnh đặc biệt.

Đi tới, đột nhiên y bị một người kéo tay lại.

Bị động tác nhỏ nhoi đó dọa sợ, Mạc Ly mở lớn mắt nhìn, người kéo y là một *** tiểu nhị ăn vận bình thường mới yên lòng.

Tiểu nhị ca đầu đầy mồ hôi giữ Mạc Ly hỏi: “Tiểu ca, nhìn ca lạ mặt, mới đến sao?”

Mạc Ly có phần đề phòng nhìn hẩn, hỏi: “Làm sao?”

Tiểu nhị ca kia nói: “Tiểu ca có phải muốn tìm việc không? Tiểu nhị *** ăn chúng ta cùng tiểu nha hoàn Lý gia sát vách bỏ trốn, *** lớn thế này một mình ta không nổi, quá mức bận ả!”

Mạc Ly cười: “Hóa ra là vậy, nhưng sao người lại chọn ta?”

Tiểu nhị ca ngây ngô cười, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Vừa nhìn là biết ca là người thành thật, hơn nữa ta thấy ca đi đi lại lại trong thành mấy vòng, không phải tìm việc thì là gì?”

Mạc Ly đứng lúc muốn tìm chỗ dừng chân, hiện tại còn có cơ hội làm việc kiếm ăn, đương nhiên là không còn gì tốt hơn, liền gật đầu đáp ứng.

Vì thế, thời gian tiếp theo, Mạc Ly ở lại tiệm ăn hỗn tạp này.

Tiểu nhị ca tiên là Vương Tam, là bà con thân thích với lão bản, thảo nào có thể tự tiện thuê Mạc Ly.

Vương Tam đúng là một người lòng dạ ngay thẳng, thấy Mạc Ly làm việc cần mẫn, thức khuya dậy sớm cũng không quản việc nặng việc nhẹ, liền rất tín nhiệm cái người tướng mạo thường thường tính tình thành thật này. Ở phòng ngủ chung còn để Mạc Ly nằm ở giường vị trí tốt, mình thì chịu thiệt thòi một chút.

Mạc Ly tức cười nhìn Vương Tam cả tối hô hào tranh cãi. Ngày trước, y sớm quen với cuộc sống được hầu hạ chăm sóc, chăn ấm nệm êm; hôm nay một lần nữa nằm trên giường ván gỗ, muỗi bay vi vu trên trán, ngày đầu thiếu chút nữa bị quấy đến độ thành chứng mất ngủ. Nhưng dần dần cũng quen, cuối cùng thì muỗi cũng đã chán hút máu y rồi, mấy nốt muỗi đốt cũng dần dần lặn đi.

Mạc Ly thấy may vì thói xấu hủ bại xa xỉ không tác động quá lớn tới mình, thoát khỏi những thói hư ả, Mạc Ly sống ở tiệm ăn bình thần như nước, nhàn nhiên vô cùng.

Một ngày nọ, trời mới tờ mờ sáng, Mạc Ly đã bị Vương Tam kéo xuống đất.

Mạc Ly xoa đôi mắt hơi sưng, hỏi: “Sao vậy? Động đất?”

Vương Tam đứng dạng chân, hét với Mạc Ly: “Dừng ngủ nữa, biểu thúc ta cùng tân tiểu thiếp hồi hương, từ hôm nay tiệm ăn này ta là lớn nhất!”

[47: “biểu thúc” của Vương Tam chính là ông chủ (Tác giả).]

Lấy chân đạp cái mông Mạc Ly, “Mau đứng lên theo ta làm việc đi.”

Mạc Ly thở dài, bỏ từ đất dậy.

Trong núi không có hổ, khỉ xưng vương — Thật đúng thế.

Mạc Ly bắt đắc dĩ, buộc phải mặc vội quần áo, rửa mặt, nhét nhanh mấy cái bánh bao khô vào miệng, sau đó nhồm nhoàm bị Vương Tam kéo đi.

Mạc Ly lim dim ngồi trong xe lừa, mãi tới tận khi sắc trời đã sáng rực mới tỉnh táo. Chợt Mạc Ly hiểu ra vì sao Vương Tam tóm mình dậy từ sớm như vậy. Hóa ra họ phải ra khỏi thành, tới khu trồng rau của các lão nông để mua nguyên liệu nấu nướng tươi ngon.

Lừa già gật gù lắc lư đi, chuông được buộc bằng dây hồng lủng lẳng trước ngực leng keng vang, Vương Tam cầm củ cải hồng đi trước lừa, lừa trông mà thèm, nhìn theo củ cải cất bước, tốc độ nhanh lên không ít.

Vương Tam nhìn Mạc Ly tỉnh lại, có chút *** thần, cười: “Hai! Lúc này mới tỉnh hả, người xem ca ta hôm nay ăn mặc đẹp không? Hoạt bát không?”

Mạc Ly giờ mới phát hiện, Vương Tam mặc một bộ đồ mới, đầu tóc cũng bóng loáng, rất cẩn thận tỉ mỉ, liền cười: “Chẳng lẽ lần này đi mua nguyên liệu còn có chuyện vui khác?”

Vương Tam quay đầu cười khúc khích với Mạc Ly: “Ca cũng không ngại nói cho người, tiểu khuê nữ Quế Hoa xinh đẹp của lão Trương gia, ca hôm nay đưa người đi xem, nếu người thấy hợp, ca sẽ thú tẩu tử về cho người! Ta đây không phải rất thành thật sao? Mà chỉ nói cho người, dù có thấy Quế Hoa nhà ta tốt đẹp cũng đừng hòng đoạt với ca!”

Mạc Ly bất đắc dĩ nói: “Được được được, không phải ta đi chỉ để giữ cửa cho người sao?”

Vương Tam nghe xong cười toe toét, miệng nói huynh đệ tốt huynh đệ tốt, lòng thầm vui, lập tức lẩm nhẩm hát hò ca ca muội muội, Mạc Ly nghe mà cũng vui lây.

Xe vừa mới dừng trước vườn rau Trương gia, Vương Tam đã lẳng lặng xuống xe, Mạc Ly lãnh nhiệm vụ kéo con lừa buộc vào cọc.

Vừa bắt kịp bước chân Vương Tam vào tiểu nội viện của nông gia lụp xụp, liền nghe thấy tiếng gào khóc.

Vương Tam vừa nghe đã sợ hãi: “Là tiếng khóc của Quế Hoa!” Dứt lời, vội vàng lao vào nhà, Mạc Ly cũng đành đi theo.

Chỉ thấy một nam nhân ục ịch ăn mặc rất đẹp, mang theo mấy gã tùy tùng lôi kéo Quế Hoa đang ngã quỵ trên đất. Quế Hoa khóc lớn, hai tay ôm lấy cột nhà không chịu buông. Cha mẹ Quế Hoa sớm bị những kẻ ác nhân kia đánh ngất xỉu trên giường.

Vương Tam nhìn người trong lòng bị làm nhục như vậy, mắng to: “Lão tài thổ phỉ người, lão Trương gia làm gì chọc đến người, người đừng có gây phiền phức cho bọn họ!” Quế Hoa thấy Vương Tam tới, tức khắc như thấy cứu ***, nhào vào lòng Vương Tam.

“Ái chà, đây không phải là Vương Tam của tiệm cơm sao? Thế nào, hôm nay xuất đầu vì lão Trương gia? Được!” Nam nhân ục ịch kia cầm lấy một biên lai từ tùy tùng, “Người thay lão Trương gia trả bạc cho ta, ta sẽ tha cho bọn chúng. Nếu không thì Quế Hoa sẽ theo ta về, làm thị thiếp nhỏ nhỏ cho ta, ha ha ha!”

Vương Tam tức đấm thổ tài chủ kia đến nỗi hết gân xanh lên trán, nhận lấy biên lai, vừa nhìn mắt đã mở lớn: “Cái gì?! Quế Hoa, nhà nàng sao mượn kẻ này nhiều tiền vậy? Năm trăm lượng?”

Quế Hoa khóc, lắc đầu: “Tam ca, không phải. Ta vì bệnh của cha mẹ nên mới vay tiền hắn, nhưng chỉ có năm mươi lượng, không phải năm trăm lượng!”

“Không phải ta đã bảo cần tiền thì cứ tìm ta sao?! Thế nào lại mượn tiền một kẻ như hắn?”

Quế Hoa nghẹn ngào: “Mẹ nói, Tam ca đã giúp chúng ta nhiều lắm rồi, không thể nợ Tam ca thêm...”

Vương Tam tức giận: “Nhất định là hắn sửa biên lai! Quế Hoa đừng sợ, chúng ta đi báo quan!”

Thổ tài chủ cười gian: “Giấy trắng mực đen ở đây, người muốn chối hả? Hơn nữa, báo quan? Người cũng phải xem trong nhà môn, ai nhiều người hơn ai nhà.”

Vương Tam cả giận: “Tốt cùng thì người muốn thế nào mới buông tha cho Quế Hoa?”

Thổ tài chủ kia hai tay xoa xoa: “Đơn giản, tiền!”

Vương Tam giận đến giậm chân. Mạc Ly cũng rõ, tiền công một tháng của Vương Tam bất quá chỉ khoảng năm mươi lượng bạc, đến mười năm cũng không đủ số tiền đó.

Vương Tam biết ác bá hôm nay nhất định không từ bỏ, dứt khoát động thủ, xô ngã mấy kẻ ác ôn, kéo Quế Hoa chạy trốn.

Nhưng Vương Tam chỉ có một mình, sao chống lại những tay ôn thần cao lớn thô kệch kia, chưa được mấy cái đã bị những kẻ đó đẩy ngã xuống đất, quyền cước hạ xuống, máu tươi chảy ròng.

Mạc Ly nhìn không vừa mắt, hô lớn: “Dừng tay, đừng đánh nữa!”

Loạn như thế rồi, bây giờ cả đám mới chú ý, ra còn một người tồn tại đứng đó.

Mạc Ly đi tới trước thổ tài chủ, hỏi: “Người vừa nói, chỉ cần trả tiền là không làm khó bọn họ nữa?”

Thổ tài chủ kia thấy Mạc Ly trong bộ *** tiểu nhị nghèo túng, đương nhiên không để ý vào mắt.

“Đúng thì sao? Người có thể trả năm trăm lượng ư?”

Mạc Ly thở dài, cởi chiếc mũ trắng của *** tiểu nhị ra, bên trong kẹp một tập ngân phiếu, “Đây là ngân phiếu năm trăm lượng, người cầm đi, sau này nếu quay lại làm phiền lão Trương gia nữa, chúng ta sẽ kiện người ra công đường.”

Thổ tài chủ kia nhận ngân phiếu, còn hoài nghi giơ ra sáng nhìn phòng ngự ẩn ký, cuối cùng xác thực đúng là ngân phiếu thật, mới trợn mắt nhìn Mạc Ly.

Nam tử dung mạo bình thường, gầy yếu này, giơ tay nhắc chân chẳng chút quý khí. Điểm tiểu nhị nghèo như y, sao có thể tích góp được một khoản tiền lớn thế?

“Ngân phiếu này của người?”

Mạc Ly biết thổ tài chủ có ý gì, bực mình nói: “Ngân phiếu trên tay ta, không của ta chẳng lẽ là của người?”

Thổ tài chủ cười gian: “Nhà ta hôm qua mất trộm, vừa vặn là ngân phiếu năm trăm lượng. Hóa ra người là tiểu tặc!”

Vương Tam bật dậy, giận dữ hét lớn: “Mẹ nó người đừng ngậm máu phun người, tối qua hắn ở cùng một chỗ với ta, lúc nào đi lấy trộm của người!”

Mạc Ly biết thổ tài chủ này tiền cũng muốn mà người cũng muốn, còn định hãm hại cho y ngồi tù, độc chiếm khoản tiền này.

Vương Tam tức giận, chặn đám hung ác: “Người đi đi, những kẻ này nhằm vào tiền trên người người! Nếu người vào nha môn, khẳng định mất mạng!”

Mạc Ly nghe rồi cũng có chút luống cuống, lại nghĩ phải nhanh trốn khỏi đây tìm người có thể giúp bọn Vương Tam.

Nhưng Mạc Ly mới đi được vài bước, liền bị những kẻ hung thần ác sát kia động tay động chân, đập vào lưng, té xuống đất. Mạc Ly ngã vào bùn, bị đá vụn cửa vào tay, khoe miệng cũng trào máu.

Thổ tài chủ kia chỉ vào Mạc Ly, kêu: “Trước đánh nó gần chết đi! Tránh chuyện lên công đường nói năng nói cuội!” Đám tay chân nghe lệnh, nhao nhao khởi động nắm đấm, định hạ xuống Mạc Ly.

Mạc Ly tránh né, vòng tay ôm lấy đầu. Ai dè chốc lát, đang đợi cơn đau hạ xuống, Mạc Ly lại nghe thấy những tiếng kêu thét đau đớn.

Y vội vàng mở mắt, phát hiện những kẻ định dùng bạo lực với y chẳng hiểu sao lại ngã xuống đất ôm đầu ôm chân khóc thảm. Thổ tài chủ kia ngây ngốc đứng đó, như ban ngày gặp quỷ, hai chân run rẩy.

Mạc Ly định thần, những kẻ ác kia bị những viên đá nhỏ bắn trúng thân, bị thương lăn ra đất. Mà những hòn đá được xem là vũ khí kia, xuyên qua người bọn họ, để lại những cái lỗ to nhỏ khác nhau.

Thổ tài chủ bị dọa đến tè ra quần, nhìn bốn phía, cái thân béo mỡ run rẩy hô: “Ai, kẻ nào tính toán bốn đại gia...” Nhưng ngoài tiếng gió lao xao, cả một bóng người cũng không thấy.

“Có, có quý!!!” Thổ tài chủ không cướp người cũng chẳng đoạt tiền nữa, lao thẳng ra ngoài, đám tay chân thấy chủ tử chạy té khối, cũng vội vàng dìu nhau chuẩn.

Tuy thổ tài ác bá kia bị dọa không nhẹ, nhưng với Mạc Ly vừa thoát hiểm mà nói, cũng là bị dọa đến hồn bay phách tán.

Người bình thường tất nhiên không rõ về chuyện giang hồ, nhưng Mạc Ly đã ở bên Hàn Tử Tự và Văn Sát một thời gian như thế, nhãn lực dù không ra sao nhưng cũng có thể nhìn ra. Nhưng viên đá tùy ý nhặt lên ấy có thể trở thành ám khí đả thương người, võ công không phải ai cũng có mà làm.

Mạc Ly tức khắc nghĩ đến khả năng — Chẳng lẽ Hàn Tử Tự và Văn Sát...

Y run rẩy đứng lên, lão đảo đờ Vương Tam và Quế Hoa dậy, “Chúng ta, trước rời khỏi nơi này...”

Bản thân không thể nói trôi chảy, Vương Tam còn tưởng Mạc Ly bị thổ tài ác bá dọa sợ, cùng không nghĩ nhiều, chỉ vội vàng lấy xe tới, mang cả nhà Quế Hoa về tiệm ăn. Trên đường về, Mạc Ly trong lòng kinh hãi, nhìn đầu cũng như chim sợ cành cong như thế, e có người đột ngột xuất hiện đưa y đi.

Nhưng theo xe về đến tiệm, cũng không thấy ai nhảy ra. Lúc này Mạc Ly mới vuốt vuốt trái tim bị dọa mà đập bang bang của mình, thở dài.

Có lẽ người ra tay tương trợ là người do Cảnh Đức để phái tới âm thầm bảo vệ y không chừng, Mạc Ly nghĩ vậy liền không thấy sợ nữa.

Vất vả mãi mới về tới tiệm, thay Vương Tam thỉnh đại phu qua, Mạc Ly cũng tự xử lý vết thương cho mình. Thấy bộ dạng muốn nói gì của Vương Tam, Mạc Ly lại trầm thở dài.

Y biết Vương Tam muốn hỏi gì, nhưng y không thể đem chân tướng nói ra, để tránh phiền phức không đáng có, chỉ có thể chọn cách rời đi.

Vương Tam cũng không phải không hiểu ánh mắt người khác, không cần nói tới chuyện đương lúc nguy khốn có cao nhân ra tay giải vây cho bọn họ, chỉ nhìn Mạc Ly bình thường như thế lại xuất ra ngân phiếu, với dân thường cũng đã đủ kinh ngạc. Vương Tam biết, nam nhân gây yếu mọi ngày mình võ vai xưng huynh gọi đệ, nhất định đã trải qua rất nhiều chuyện, chỉ trách Vương Tam hẳn không có tuệ nhãn thức châu, coi Mạc Ly như phạm phu tục tử.

Trước khi đi, Mạc Ly lại xuất ra một ngân phiếu năm trăm lượng đưa cho Vương Tam. Vương Tam tuy biết không thể vô duyên vô cớ nhận đại ân của người khác như thế, nhưng hẳn quả thực cần tiền để dàn xếp cho một nhà Quế Hoa. Với đại ân đại đức của Mạc Ly không thể hồi báo, đành quỳ xuống lạy mấy cái.

Mạc Ly nâng Vương Tam dậy: “Ngày ta mới tới đây, thấy thật khó khăn, may nhờ có Tam ca không chê ta, cho ta một chỗ ở. Giờ ta phải đi, nếu sau này có người tới hỏi hành tung của ta, ca giấu được cứ giấu, giấu không được thì cứ như thật mà báo, tránh liên lụy.”

Vương Tam nghe xong, nước mắt rơi như mưa: “Người thiện lương như vậy, sao lại có kẻ làm khó. Vương Tam ta thề, dù có bị xé nát miệng cũng sẽ liều mạng, không nói ra chuyện của người.”

Mạc Ly cảm kích gật đầu, hôm sau lên đò đi về phía nam, ly khai Dĩnh Xương.

86. Chương 85: Thế Tục Ngày 2

Phía bắc có Thiên – Đường, phía nam có Tô – Hàng, lời này không sai.

Mạc Ly lên đò trên đò, xuôi theo dòng sông rộng lớn, hai tháng mới tới được mục tiêu mình nhằm đã lâu. Tuy đi được nửa đường thuyền cần tiếp viện mà ngừng lại, có cập bến tạm nghỉ vài ngày, nhưng đến lúc thực sự cập bờ, Mạc Ly vẫn có chút lảo đảo khi đứng trên đất. Điều này khiến y lại nhớ tới những phương tiện giao thông cao tốc ở xã hội hiện đại.

Bất quá khi bước vào thành Hàng Châu, Mạc Ly vẫn bị chấn động bởi môi trường trong sạch, không có khí thải ô nhiễm công nghiệp.

Với một người lớn lên ở thành phố phía bắc, cảnh sắc tuyệt trần nơi đây thực sự mang tới rất nhiều cảm giác mới lạ. Giữa thành thị lại có suối nhỏ chảy theo hướng nam bắc. Hai bên suối, trên mặt đá liêu rỗ lá lướt, đầu lá nhọn chấm trên nước, tạo thành những vòng tròn lăn tăn, chốc chốc còn thấy cá nổi lên mặt nước rồi thoáng cái lại lặn xuống.

Cứ cách mười bước bộ là có một cây cầu gỗ hướng về phía nước, những người phụ nữ có thể ở trên mức nước giặt đồ.

Tới gần thành Tây thì có nhiều hồ, mặt hồ còn lớn hơn gấp nhiều lần dòng suối trong thành. Sen trên hồ rải rác, lúc này còn thấy cả chuồn chuồn và chim nhỏ bay lượn. Thuyền đánh cá cũng cập bến bên một mảng xanh ngắt, vài con chim cốc đậu trên mũi thuyền nghỉ ngơi.

Mạc Ly rất thích không khí tự nhiên nhân văn của Hàng Châu, liền thấy sự khổ sở phải chịu khi đi đường thủy là đáng giá, với chốn non xanh nước biếc này, thực không tiếc.

Mạc Ly lúc này không muốn đi tìm việc ngay lập tức, ngược lại muốn tìm một tiểu viện riêng tư, mất mấy ngày để chuẩn bị những thứ cần thiết cho cuộc sống.

Cuối cùng, sau khi cảm thấy tiểu ốc cổ xưa này cũng có chút giống nhà, Mạc Ly bắt đầu thông thả đi dạo khắp thành thị, tiện thể quen đường quen phố, biết hiệu sách, hiệu thuốc ở đâu.

Dân phong giang nam thuần phác, với Mạc Ly từ Biện Kinh tới cũng không bài xích. Ngược lại càng tôn trọng Mạc Ly ôn hòa khiêm tốn, hàng xóm rất nhanh thân thiết với y.

Một ngày, trên đường có hiệu thuốc Tô Ký, Mạc Ly thấy một đám thị dân bu lại cửa ***, chỉ tỏ không biết cái gì.

Mạc Ly vốn không quan tâm tới chuyện thị phi phố phường, nhưng không biết làm sao đi qua con đường kín người để về nhà, Mạc Ly đành chui vào đám người mà đi.

Đám người đông đến nỗi kiến chui không lọt, Mạc Ly đương nhiên khó qua được, rốt cuộc thấy mọi người đang bu quanh cái gì.

Một tiểu tư vừa khóc vừa gạt lệ, đứng bên một người tố y, mặt tái xanh quỳ trước cửa hiệu thuốc Tô Ký, không nhúc nhích.

Vì khoảng cách quá gần, Mạc Ly nghe rõ những lời lẽ chanh chua.

“Tiện nhân đáng ghét, chết cũng thỏa, còn cầu được cái gì...”

“Đúng vậy, yên lành một nam nhân, thế mà nguyện đi làm cái nghề không nhận ra người kia, còn không sạch sẽ bằng người chết.”

“Ta đoán Tô đại phu cũng sợ lây bệnh lậu của bọn chúng nên mới không khám nhỉ?”

“Đó là đó là...”

Mạc Ly thuận miệng hỏi tình hình một chút mới biết người quỳ trước hiệu thuốc là người của Tiêu Tương uyển thành Đông. Kể rằng, vùng Tô – Hàng mỹ nhân nhiều, nghiệp phong hóa không chỉ thanh lâu danh kỹ, còn có cả các tiểu quan của nam quán.

Người quỳ trước hiệu thuốc có khuôn mặt thực thanh tú, trắng nõn, một thân bạch y, nếu không phải bị người ta chỉ trỏ, Mạc Ly nhất định sẽ chẳng nhận ra hần xuất thân phong trần, còn là cái tên đầu bảng của Tiêu Tương uyển — Hà công tử.

Nghe nói đệ đệ của Hà công tử đêm qua bị ác bá cường bạo, giờ đang nằm chờ chết. Đại phu tốt nhất thành Hàng Châu chính là Tô đại phu của hiệu thuốc Tô Ký. Nhưng Tô đại phu này y thuật thì tốt, chỉ chướng mắt loại người làm cái nghề bán thân dê tiện, bất luận thế nào cũng không muốn đi cứu người.

Nếu là nữ tử bán sắc cầu thể nhân còn có thể lý giải được, nhưng đây lại là nam tử, địa vị của những người này ở xã hội phong kiến chỉ sợ còn thấp hơn cả xướng kỹ. Kỹ nữ dù gì còn hoàn lương gả cho người khác được, nhưng một khi niên lão sắc suy, có mấy ai có kết cục tốt?

Mạc Ly nhìn vết sưng đỏ trên trán vị Hà công tử kia, đoán chắc vừa rồi quỳ gối dập đầu xin Tô đại phu cứu người.

Chỉ có điều Tô đại phu cũng thực quyết tâm, với lời cầu xin khổ sở của Hà công tử chẳng chút nhẹ dạ, trái lại còn hất cả một chậu nước bẩn ra, khiến Hà công tử ướt như chuột lột.

Hà công tử bị tạt nước, sắc mặt càng như tro tàn. Tiểu tư vừa che cho hần, nhìn không nổi nữa, vừa khóc vừa kéo Hà công tử đi.

Hà công tử phỏng chừng cũng quỳ ở đây một canh giờ, đầu gối sớm tê cứng, bị tiểu tư kéo liền ngã xuống, cả người bẩn thỉu vô cùng.

Mãi một lúc lâu sau, Mạc Ly mới thấy Hà công tử kia được tiểu tư đỡ dìu, tập tễnh rời xa tầm mắt mọi người.

Đám người thích náo nhiệt nhìn đủ, tán gẫu cũng đủ, chậm rãi tản đi. Mạc Ly đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi, liền đi theo hướng Hà công tử rời đi.

Có lẽ Hà công tử tự biết thân phận mình nhạy cảm, không dám đi đường lớn, chỉ theo những con đường vắng vẻ trở về. Con đường yên tĩnh, Mạc Ly mơ hồ nghe được hai người đối thoại.

“Tiên Nhi... Ta nghĩ rồi, đêm nay tới Phạm gia kia biểu diễn đi...”

Tiểu tư tên Tiên Nhi gạt lệ, nói: “Trước công tử có chết cũng không nguyện nhận thiếp mời từ Phạm gia, không phải biết rõ đi rồi là không có kết cục tốt sao... Công tử đi như vậy, dù có thể thỉnh Phạm gia đứng ra cứu Liên công tử, nhưng còn công tử, ai tới cứu công tử...”

Hà công tử bất đắc dĩ: “Không phải ta chẳng còn đường nào đi sao, khó đến mấy, khó đến mấy ta sao có thể trở mắt nhìn Liên Nhi chết...”

Mạc Ly ở phía sau thở dài, vội tăng tốc bắt kịp hai người phía trước.

Giật mình khi nghe tiếng bước chân phía sau, Hà công tử và Tiên Nhi xoay người lại.

Tiên Nhi thấy Mạc Ly dáng vẻ nhu nhược, liền hung tợn nói: “Người lên theo chúng ta làm gì? Giật đồ bím leo các người còn thấy chưa đủ?”

Mạc Ly không để ý vẻ mèo xù lông của Tiên Nhi, chỉ nói với Hà công tử: “Ta là đại phu.”

Hà công tử chần động, ánh mắt rõ ràng không tin, “Ta, ta ở Hàng Châu lâu như vậy, chưa nghe nói...”

“Ta mới từ Biện Kinh tới.”

Hà công tử nghe lời đó, ánh mắt lập tức dấy lên hy vọng.

Mạc Ly nói: “Ta chưa thể đảm bảo với người cái gì, trước tiên đưa ta đi xem tình hình đã.”

Tiên Nhi dù sao cũng ở chốn yên hoa tràng địa, biết nhìn mặt người, ý thức được Mạc Ly có thể chính là cứu ***, vội vàng sửa thái độ ác liệt, nhanh chóng dẫn Mạc Ly về Tiêu Tương uyển.

Mạc Ly không chút ngại ngùng, trực tiếp theo Hà công tử vào nội viện, ngẩng đầu lên, lại phát hiện vẻ mặt kinh ngạc của Hà công tử.

Mạc Ly thấy khó hiểu, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Hà công tử cũng biết mình đột ngột, liền hạ mắt nói: “Nơi yên hoa dơ bẩn của chúng ta, ngày trước thỉnh đại phu tới, bọn họ đều không muốn bước vào nội thất. Chúng ta đều phải đưa người ra, để đại phu khám chữa bên ngoài.”

Mạc Ly nói: “Mạng người quan trọng, lúc nào rồi còn để tâm mấy chuyện nhỏ đó?”

Hà công tử thấy Mạc Ly nói vậy, trong lòng ấm lên, nhanh chóng nghiêng người để Mạc Ly vào trong.

Trong phòng, một người tả tơi nằm trên giường. Toàn thân từ trên xuống dưới, còn mỗi gương mặt là toàn vẹn. Nhìn kỹ, mặt mũi quả thực vài phần tương tự Hà công tử.

Hà công tử nói: “Liên Nhi là đệ đệ ruột thịt của ta, huynh đệ chúng ta bị bán vào Tiêu Tương uyển...”

Mạc Ly gật đầu, bắt đầu kiểm tra thương thế.

Dễ nhận thấy Liên công tử bị cưỡng bức và đánh đập mới trở nên như vậy, hôm nay nếu không tìm được đại phu cứu trị, vết thương sẽ trở nên nghiêm trọng. Những vết thương này với Mạc Ly, hiện tại vẫn là đơn giản, băng bó rồi sẽ ổn.

Hà công tử nhìn Mạc Ly thuần thực xử lý vết thương cho Liên công tử, nhất thời ngẩn ra, trong lòng thầm nghĩ cái người từ Biện Kinh tới này thật khác biệt, càng thêm cung kính với Mạc Ly.

May mà thời gian Mạc Ly bị Hàn Tử Tự và Văn Sát cầm tù, từng đọc vô số sách y, tàng thư của Vô Xá cốc và Thiên Đạo môn cũng không phải ai cũng có thể nhìn thấy. Trình độ Đông y của Mạc Ly hiện tại, so với kỹ thuật Tây y trước đây đã tương đương, thậm chí có thể nói chỉ hơn không kém.

Xử lý hậu môn huyết nhục lẫn lộn của Liên công tử, bắt mạch xong, Mạc Ly dùng nước sạch rửa vết máu, nói: “Ta đã làm hết khả năng rồi, người cầm toa thuốc này đi lấy thuốc, cho hắn uống. Được ở hậu môn hai canh giờ đổi một lần, nếu trước hừng đông hạ sốt coi như nhật được mệnh về.”

Hà công tử nghe xong, nước mắt hai hàng rơi xuống, quỳ trên đất dập đầu với Mạc Ly: “Đại ân đại đức của ân công, ta không thể hồi báo, đây...”

Mạc Ly nâng hắn dậy: “Thiên chức của đại phu là cứu người, người thực không phải làm vậy.”

Hà công tử lau lệ, lấy ngân phiếu từ tay áo ra đưa cho Mạc Ly.

Mạc Ly từ chối: “Ta không thiếu tiền, trái lại tiền quý với các người. Tiền người cho ta, không bằng mua chút Sơn Tham thượng hạng. Nếu Liên công tử có thể sống qua tối nay, ba ngày sau vết thương nơi hậu môn không nên ăn, cần dùng cháo.”

Hai người cứ khách sáo chối từ hồi lâu, cuối cùng Hà công tử không lay chuyển được Mạc Ly, đành phải ra ngoài gọi nhuyển kiệu, cho người đưa Mạc Ly về nhà.

Liên công tử kia quả nhiên mạng lớn, may nhờ Mạc Ly, đêm cùng ngày đã hạ sốt, tới ngày thứ ba thì khôi phục ý thức.

Nhiều ngày sau, Tiêu Tương uyển đều thỉnh kiệu tới đón Mạc Ly đến khám cho Liên công tử, Mạc Ly cũng không từ chối, không nói hai lời qua đó, dần dà quen thuộc từ trên xuống dưới với Tiêu Tương uyển.

Chúng tiểu quan Tiêu Tương uyển coi Mạc Ly như Bồ Tát sống cứu người, mỗi khi Mạc Ly về, cũng không quản có người tìm y xem bệnh hay không, đều ân cần hầu hạ, đôi khi niềm nở quá đà, khiến Mạc Ly bỗng nhiên có cảm giác ăn không tiêu.

Mạc Ly cứ như vậy thành “khách hàng thân thiết” với Hà công tử thanh cao.

Ngày ấy, Hà Liên hai người tìm Mạc Ly uống rượu, giữa tiệc, Liên công tử nâng chén về phía Mạc Ly, thuận miệng hỏi: “Y thuật của Mạc ca ca cao như thế, e cả ngự y đại nội cũng phải mặc cảm, nhưng sao không tự mở y quán? Liên Nhi không nói đâu xa, dù ở thành Dương Châu này, với diệu thủ hồi xuân của Mạc ca ca, muốn dương danh lập vạn cũng không phải khó.”

Mạc Ly cười khổ: “Không phải ta chưa nghĩ tới, chỉ là...”

Chỉ là những phương thuốc y dùng đều là bí phương của Thiên Đạo môn và Nhất Ngôn đường, nếu mở y quán, danh tiếng truyền đi, người của Thiên Đạo môn và Nhất ngôn đường tìm tới cửa, chẳng phải y tự chui đầu vào lưới ư?

Hà công tử thấy sắc mặt khó coi của Mạc Ly, vội vàng nâng chén muốn giảng hòa: “Liên Nhi đừng nhiều lời nữa, ca dạy người thế nào!”

Liên công tử bị mắng, không giận, chỉ cười: “Như thế cũng không sao, để Mạc ca ca xem bệnh cho chúng ta, ai dám đoạt hắn đi.”

Qua mấy chén, Liên công tử đã có hơi rượu.

Từ dạo Mạc Ly cứu hắn một mạng, Liên công tử từ trước tới nay còn kiêu sa hơn Hà công tử, chẳng biết vì sao lại sinh hảo cảm với vị Mạc Ly bình thường lại hiền lành này.

Với cái nghề hắn đang làm đây, gặp gỡ không ít người, mơ hồ y cũng biết tướng mạo Mạc Ly thoát nhìn bình thường, nhưng nhất định là một cao nhân thâm tàng bất lộ, cho nên ngôn hành cử chỉ của Mạc Ly mới càng khả nghi như vậy.

Thấy Liên công tử mượn rượu, cả người dán vào mình, Mạc Ly tránh không được, đành chịu đựng hương huân trên cơ thểhắn.

Hà công tử đương nhiên biết đệ đệ có ý với Mạc Ly, cũng không thèm để, chỉ cười: “Nếu Mạc đại ca không chê, đêm nay ngủ lại đi, để Liên Nhi hầu hạ người cũng được.”

Có thể để Liên công tử một đêm nghìn lượng bồi miễn phí một đêm, thực đúng là ông trời nể mặt. Nhưng Nghe Hà công tử nói vậy, Mạc Ly suyt nữa lại tự cắn phải lưỡi, “Chuyện này sao được!”

Hà công tử nói: “Mạc đại ca thực là phúc *** của chúng ta. Từ lúc người xuất hiện, đám ác bá ngày xưa thường dây dưa cũng không trở lại tìm Tiêu Tương uyển gây phiền toái nữa, mà thực cũng kỳ lạ!”

Mạc Ly đâu chú ý tới lời của Hà công tử, toàn bộ thần kinh của y đều tập trung vào cái chỗ Liên công tử sờ soạng.

Đúng lúc đó có một tiểu tư bưng rượu và đồ nhắm tiến vào, Liên công tử không chú ý, khừ tay nhấc lên một cái chạm vào khay, rượu và thức nhắm đổ cả lên người Mạc Ly.

Liên công tử thấy tự mình phá hư chuyện tốt, nhón nhác đứng dậy, định giáng một bạt tai lên mặt tiểu tư, nhưng còn chưa kịp giáng xuống đã bị Mạc Ly ngăn lại.

Mạc Ly trầm giọng: “Liên Nhi, người cũng hồ đồ đủ rồi, vừa nãy rõ ràng là người sai, còn định trút giận lên người khác.”

Hiếm khi thấy Mạc Ly nói nặng như thế, Liên công tử có phần luống cuống, ngắc ngứ cúi đầu xin lỗi Mạc Ly.

Mạc Ly cũng không phản ứng, chỉ vuốt vuốt ô vật trên người, kéo tiểu tư đang quỳ dậy, quay đầu nói với Liên Hà hai người: “Sắc trời tối rồi, ta nên về thôi.”

Tiểu tư được Mạc Ly kéo dậy cúi đầu đứng một bên, co rúm lại không dám nói lời nào.

Mạc Ly biết tính tình Liên công tử, phỏng chừng ngày đó cũng là vì cái tính ngang ngược nên mới bị người ta chinh gần chết. Thế mà đến hôm nay, bị giáo huấn rồi còn chưa chịu hối hận.

Mạc Ly vỗ vỗ tấm lưng gầy yếu của tiểu tư: “Sau này nếu Liên Nhi khi dễ người, người nói cho ta.”

Liên công tử nghe vậy, tức đến trợn trừng hai mắt, nhưng không dám ho he. Tiểu tư kia cảm kích ngẩng đầu nhìn Mạc Ly, rồi vội vã lui ra ngoài.

Mạc Ly nhìn ánh mắt tiểu tư, chung quy cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi một câu: “Tiểu hài nhi kia cũng là tiểu quan của Tiêu Tương uyển?”

Hà công tử đáp: “Không phải, nó là tiểu thị tùy thân bên cạnh Liên Nhi, với tướng mạo và tư chất của nó, muốn quản bài cũng khó. Sao, Mạc đại ca vừa ý nó?”

Liên công tử buồn bực: “Nếu Mạc ca cả ta còn chướng mắt, sao vừa ý nó được!”

Mạc Ly lắc đầu: “Ta chỉ thuận miệng thôi.” Dứt lời, theo lối cửa sau, rời Tiêu Tương uyển về nhà.

87. Chương 86: Thế Tục Đây 3

Sáng sớm hôm sau, Mạc Ly liền bị một hồi đập cửa đánh thức. May mắn từ trước đến nay Mạc Ly ngủ không sâu lắm. Nếu ngủ sâu, khả năng là không nghe thấy tiếng động dè dặt rất khẽ kia.

Chưa từng có ai tìm y sớm như vậy, Mạc Ly tuy thấy kỳ lạ, nhưng vẫn khoác áo đứng dậy mở cửa. Người đứng ngoài khiến Mạc Ly thấy bất ngờ, “Người là...”

Chính là tiểu thị hầu hạ bên Liên công tử. Mạc Ly thấy người tìm mình không nói gì nhưng sắc mặt thật khó coi, cũng không mở miệng, để nó vào.

Tiểu thị gặp người với Mạc Ly: “Tiên sinh vạn an, tiểu nhân tên là Cẩn Nhi. Hôm nay sớm vậy tới quý phủ quấy rầy, thực làm phiền tiên sinh...”

Mạc Ly cười, lắc đầu: “Người không cần câu nệ như thế, có chuyện gì tìm ta, nói thẳng đi.”

Cẩn Nhi ngẩng đầu nhìn vào mắt Mạc Ly, rồi lại lập tức cúi xuống, miệng ấp úng, hình như có điều khó nói.

Mạc Ly thở dài: “Người tới tìm ta, nếu không phải vì chuyện Liên Nhi thì là xin ta chữa bệnh. Rốt cuộc người ở trường hợp một hay trường hợp hai, đừng ngại.”

Cẩn Nhi nhỏ giọng: “Hôm qua Liên công tử dù không vừa lòng với ta, nhưng vì tiên sinh đứng ra tương hỗ, nên ta không bị trách phạt. Lần này ta tới tìm tiên sinh, xác thực nhờ tiên sinh trị cho chứng bệnh cũ lâu năm...”

Mạc Ly đã hiểu: “Chuyện này không vấn đề. Nhưng ta thấy người còn trẻ, rốt cuộc là căn bệnh gì?”

Vừa nghe câu hỏi, lệ trong mắt Cẩn Nhi dâng lên. Mạc Ly thấy dáng vẻ của nó như vậy, thực cũng đại khái đoán ra, “Người theo ta vào trong.”

Mạc Ly để Cẩn Nhi vào buồng ngủ của mình, chỉ cái giường, nói: “Cởi tiết khổ rồi nằm sắp xuống.”

Cẩn Nhi liếc cũng không dám đưa mắt về phía Mạc Ly, dè dặt cởi đai lưng rồi cởi quần, nghe lời nằm úp trên giường.

Mạc Ly bắt đầu bắt mạch cho Cẩn Nhi, trong lúc chẩn đoán, Mạc Ly phát hiện cả người Cẩn Nhi căng cứng, tựa hồ rất bài xích để người ta đụng vào mình.

Mạc Ly xoa nhẹ eo nó, nói: “Hít sâu, thở ra nhẹ nhàng, nếu không ta không thể chẩn trị giúp người được.”

Cẩn Nhi cực lực muốn thả lỏng bản thân, nhưng vẫn bất giác dùng miệng cắn chặt góc gối, hô hấp đặc biệt gấp rút. Đến khi ngón tay Mạc Ly tiến nhập vào nơi sâu nhất trong thân thể, Cẩn Nhi vô thức bật khóc.

Thật vất vả mới bắt mạch xong, Mạc Ly vừa rửa tay vừa nói: “Tình hình của người quả thực nghiêm trọng, phải tiểu phẫu một chút.”

Sắc mặt Cẩn Nhi trắng bệch, ngồi dậy, nói: “Vậy... Vậy phải mất bao lâu?”

Mạc Ly nói: “Người biết đó, trước đây ta làm cho Liên Nhi, hẳn ít nhất ba ngày không được ăn để không có ô vật trong cơ thể. Sau khi làm xong, ít nhất bảy ngày khôi phục tinh dưỡng.”

Cẩn Nhi nghe xong lắc đầu: “Ta... Ta không thể, hôm nay ta cũng chỉ tìm được một canh giờ lén chuồn đi tìm tiên sinh... Vốn ta còn tưởng uống thuốc là ổn rồi...”

Qua bắt mạch, Mạc Ly đã biết Cẩn Nhi nhất định cũng từng bị ngược như Liên công tử, mới khiến trực tràng bị thương tổn thành bệnh. Hơn nữa, hạ thể còn phải chịu sự lặp đi lặp lại nhiều năm, hôm nay so với Liên công tử ngày đó còn nghiêm trọng hơn. Không ngờ, Cẩn Nhi ngày nào cũng phải chịu đau đớn như thế, người bình thường không thể chịu nổi, khó trách nó lén chạy đến đây tìm mình.

Mạc Ly suy nghĩ một hồi, nói: “Thế này đi, ta nói với Hà công tử một câu, cho người tới nhà ta giúp đỡ một tháng, tiền công ở Tiêu Tương uyển ta sẽ trả cho người, được không?”

Cẩn Nhi lấp bắp: “Chuyện, chuyện này sao có thể...”

Mạc Ly cười: “Định vậy đi, ta sẽ theo người về Tiêu Tương uyển, người cũng thu xếp chút đồ đạc đi, hôm nay đến nhà ta.”

Thấy thái độ Mạc Ly kiên quyết, mà Cẩn Nhi quả thật cũng bị đau ốm dày vò không nhận ra hình người, cuối cùng cũng phải theo Mạc Ly về Tiêu Tương uyển.

Cho đến mãi nhiều năm sau, Cẩn Nhi vẫn nhớ, khi Mạc Ly đưa yêu cầu muốn nó hầu hạ trong một tháng, sắc mặt Liên công tử khó coi cực điểm, còn mang theo cả oán hận.

Mạc Ly không cho Liên công tử cơ hội phát hỏa đã không nói hai lời kéo Cẩn Nhi về cái giường chung nhỏ hẹp của nó, thu thập vài bộ y phục, theo y về nhà.

Mấy ngày tu dưỡng qua loa, Mạc Ly thấy tình hình Cẩn Nhi khá lên, quyết định thực hiện phẫu thuật cho Cẩn Nhi.

Tuy chỉ là phẫu thuật khâu thất hậu môn đơn giản, nhưng vì không có trang thiết bị gây tê như thời hiện đại, trước khi phẫu thuật Mạc Ly đành để Cẩn Nhi uống chén rượu, khiến thần kinh trở nên mơ hồ.

Nhưng cái bộ phận này vốn là nơi tập trung nhiều dây thần kinh, giải phẫu một hồi, thân thể Cẩn Nhi liền như ngâm trong nước, chân tay ươn mồm hôi, đau muốn ngắt xủ.

Mạc Ly vỗ vỗ vai nó, an ủi: “Giờ cần rằng nhịn một lần, sau này sẽ không đau nhức nữa.”

Mười ngón tay Cẩn Nhi siết chặt tằm chắn dưới thân, gian nan gật đầu.

Cẩn Nhi dù sao tuổi vẫn còn trẻ, bình phục cũng mau, tới ngày thứ năm là không còn trở ngại. Một hôm, Mạc Ly bưng thuốc vào phòng Cẩn Nhi, cửa thì khép hờ, Mạc Ly cũng không chú ý liền đi vào, “Cẩn Nhi, đây là thuốc hôm nay...”

Mạc Ly còn chưa dứt lời, ngẩng đầu lên thấy Cẩn Nhi đang trần như nhộng tắm rửa trong dục dũng.

Thấy có người đột ngột xông vào, Cẩn Nhi thất kinh ngẩng lên.

Mạc Ly thấy biểu cảm của Cẩn Nhi, nhất thời sửng sốt, ngơ ngác nói một câu: “Ta thất lễ rồi...” Liền xoay người ra ngoài.

Tim đập kịch liệt, Mạc Ly tựa lưng lên cửa, hình ảnh lúc nãy bắt giác quay lại trong đầu.

Thân thể Cẩn Nhi mảnh khảnh ngâm trong nước, da trắng như tuyết, tóc đen dài buông lơi, nước nhỏ từng giọt lên hai má. Mà khuôn mặt, không phải là khuôn mặt vô thực bình thường, mà là một tuyệt sắc không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Có một trăm Hà công tử, Liên công tử cũng không bằng, chỉ so được với một sợi tóc của người kia. Dung nhan này, nếu là nữ tử thì đúng là khuynh quốc khuynh thành; nhưng mà, vẫn một câu, hồng nhan họa thủy. Nhan sắc này lại còn là một nam tử, Mạc Ly xem, nhất định không phải chuyện tốt.

Tuy lý trí nói thế, nhưng thiên hạ ai không thích cái đẹp?

Mạc Ly thấy một dung mạo như vậy, quả thực cả buổi thần trí vẫn chưa quay về. Một lát sau, đợi Cẩn Nhi đã tắm rửa mặc quần áo chỉnh tề, ra khỏi phòng, thấy Mạc Ly thì vẫn hoảng hốt, căng thẳng đến độ quỳ xuống bên chân Mạc Ly, “Tiên sinh, Cẩn Nhi có lỗi với ngài...”

Mạc Ly vội vàng đỡ nó lên, nói: “Người không cần tự trách. Ta sớm đã biết chuyện người dịch dung, chỉ là không ngờ chân diện mục của người lại... Ừm... Tuấn mỹ như thế...”

Cẩn Nhi hoảng hốt: “Tiên sinh sao phát hiện?”

Mạc Ly đáp: “Ngày ấy phẫu thuật, cả người người đều ướt mồ hôi, chỉ mỗi gương mặt là như nguyên. Như thế, ngoại trừ đeo mặt nạ dịch dung, ta cũng thật không nghĩ ra khả năng khác.”

Cẩn Nhi nghe xong, hai mắt rưng rưng: “Tiên sinh tốt với ta như vậy, ta lại cứ để phòng giấu giếm tiên sinh... Tiên sinh không trách ta sao...?”

Mạc Ly nói: “Ai mà chẳng có bí mật? Ta cũng có điều khó nói, người đã không muốn, ta sẽ không ép buộc.”

Cẩn Nhi lắc đầu: “Không phải là ta không muốn nói với tiên sinh, chỉ là, đôi khi biết nhiều sẽ làm tiên sinh bị liên lụy...”

Mạc Ly vỗ vỗ mu bàn tay Cẩn Nhi: “Ta hiểu ta hiểu, người không cần nói lý do đâu. Giờ bệnh đã khỏi, người có tính toán gì không? Vẫn quay về Tiều Tương uyển?”

Cẩn Nhi cắn môi dưới, có mỗi động tác như vậy đã khiến dung nhan toát mị thái, càng khiến Mạc Ly không mở nổi mắt.

“Ta phải về... Dù ta không thích chỗ đó...”

Mạc Ly bỗng ý thức được chuyện gì — Cẩn Nhi không phải cũng giống y, đang tránh né người nào đó nên mới ẩn thân nơi thanh lâu yên hoa?

Mạc Ly gật đầu: “Vậy người phải chiếu cố tốt cho bản thân, không lâu nữa ta cũng sẽ rời khỏi đây.”

Cẩn Nhi cả kinh: “Tiên sinh phải đi sao? Ta còn tưởng tiên sinh sẽ ở đây thêm một thời gian?”

Mạc Ly lắc đầu: “Ở đây quả thật rất tốt, non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt. Nhưng ta còn nhiều chuyện phải làm.”

Thấy ánh mắt tò mò của Cẩn Nhi, Mạc Ly cười nhạt, hỏi: “Muốn nghe chút ước ao của ta không?”

Cẩn Nhi gật đầu.

Mạc Ly nói: “Thuở nhỏ ta thích y thuật, cũng từng vì thế mà khổ học hơn mười năm, nhưng hiện tại vẫn thấy nghệ thuật trị bệnh cứu nhân bác đại *** thâm, mệnh mỏng như biển, càng học càng phát hiện mình dốt nát. Ta cũng không lo lắng chuyện tiền bạc, lại nghĩ giờ còn trẻ có thể chạy đi khắp nơi, vừa hành y vừa thu thập các phương thuốc trị bệnh hữu hiệu, sau này viết lại thành sách để cho hậu nhân truyền đọc, giúp càng nhiều người càng tốt, không phải như vậy rất hay sao?”

Cẩn Nhi thở dài: “Tiên sinh quả thật là Bồ Tát dụng tâm, nhưng thế đồ gian nguy, tiên sinh trên đường ăn mặc không ai chiếu cố, có chịu nổi không?”

Mạc Ly nói: “Người lo cái gì, ta là đại phu mà!”

Cẩn Nhi biết ý Mạc Ly đã quyết, nhất thời vụn phần không muốn, tức khắc nước mắt chảy ròng.

Mạc Ly gạt lệ cho nó: “Ngốc, khóc cái gì, ta chỉ là rời đi thôi, có phải đi chết đâu.”

Cẩn Nhi nói: “Tiên sinh dự định bao giờ đi?”

Mạc Ly nghĩ nghĩ một chốc, “Phương thuốc ở vùng Hàng Châu này ta đã sưu tầm gần hết, nói chung, đầu tháng sau sẽ đi.”

Cẩn Nhi bị thương nói: “Trước khi tiên sinh rời đi, nhất định phải nói cho Cẩn Nhi, để ta tiễn tiên sinh.”

Mạc Ly gật đầu đáp ứng. Hai người hàn huyên rất lâu, mãi cho đến khi bóng đêm buông xuống, Cẩn Nhi mới đứng dậy trở xin về phòng.

Mạc Ly tiễn Cẩn Nhi tới cửa, chỉ nói một câu: “Ngủ sớm đi.”

Nhìn Cẩn Nhi khép cửa rồi, Mạc Ly mới xoay người đi vào. Ai ngờ vừa đi được vài nước, lại phát hiện cửa phòng Cẩn Nhi lại bật mở. Mạc Ly nghe tiếng động thì quay lại, hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

Cẩn Nhi tiến lại hai bước, cầm lấy tay áo Mạc Ly, ánh mắt lộ vẻ đấu tranh. Cuối cùng, nó cũng lấy hết dũng khí: “Tiên sinh, dù tiên sinh có đi, cũng xin đừng quên ta, được không...”

Cẩn Nhi lúc này như tiểu thú bị thương, mất cảm giác an toàn, Mạc Ly xoa xoa đầu nó: “Ta nhất định không quên Cẩn Nhi.”

Cẩn Nhi nghe vậy, lắc đầu: “Cẩn Nhi vốn là cái tên do Bảo ma ma đặt cho ta, tên thật của ta không phải vậy... Cái tên đó, đã nhiều năm rồi ta không dùng, chút nữa thì không nhớ ra. Tiên sinh, tiên sinh giúp ta nhớ nó được không? Nếu một ngày tiên sinh trở lại đây mà ta đã chết, thỉnh tiên sinh lập bia mộ cho ta được chứ...”

Mạc Ly gõ đầu nó: “Người còn trẻ hơn ta, sao sớm nói sống với chết a?”

Cẩn Nhi tiến lại hai bước, áp người dựa vào trước ngực Mạc Ly, hai tay ôm chặt lấy eo Mạc Ly, “Tên ta, là Lục Diệt Tuyệt...”

88. Chương 87: Thế Tục Đây 4

Không lâu sau, chúng tiểu quan trong Tiêu Tương uyển đã biết Mạc Ly phải rời đi, không khí vui vẻ lập tức tiêu tan toàn bộ. Mạc Ly vừa vào Tiêu Tương uyển đã cảm nhận thấy ánh mắt ái oán của mọi người, thực cũng khiến y khó chịu.

Trước khi đi một ngày, mọi người góp tiền lại mua cho Mạc Ly một bữa tiệc rượu, các tiểu quan từng được Mạc Ly chăm sóc đều uống đến thất đảo bát oai, khóc cười mắng chửi đủ loại biểu tình, nhất thời khiến Mạc Ly thấy có phần thụ sủng nhược kinh.

Mà trong đó có ba người khiến y nhức đầu nhất — Liên Hà huynh đệ, thêm một Cẩn Nhi.

Bất quá Cẩn Nhi chỉ là tiểu thị của Liên công tử, theo lệ thì không được nhập tiệc. Lúc chuyển rượu và đồ ăn lên, Cẩn Nhi chỉ dùng đôi mắt đầy nước nhìn Mạc Ly vài lần.

Rượu qua ba tuần, trời càng lúc càng tối.

Cuối cùng thì tiệc cũng tàn, Hà công tử thấy mọi người ồn ào như thế liền đuổi hết về phòng, lại thấy Mạc Ly bị chúng tiểu quan chuốc rượu, cước bộ không vững, sợ y nửa đêm đi về không an toàn, liền khuyên Mạc Ly nên ở lại một sương phòng an tĩnh.

Sắc mặt Mạc Ly ửng hồng, mùi rượu nồng nặc, thấy Hà công tử nói vậy cũng không khước từ, nằm ở sương phòng.

Trong cơn mơ màng, Mạc Ly mờ mờ ảo ảo thấy có người mở cửa phòng, còn nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng. Lập tức, một thân thể ấm áp phủ lên.

Mạc Ly bị người nọ hôn đến khó chịu, phải mở mắt, vất vả mãi mới lấy được tiêu cự, Mạc Ly trông rõ người trước mặt, cả kinh: “Liên Nhi, người làm gì đấy?!”

Chỉ thấy vạt áo Liên Nhi mở rộng, là vừa rồi tự tay kéo ra, ngoại bào rơi xuống để lộ phần eo, thân thể xinh đẹp như bạch ngọc. Thấy Mạc Ly đã tỉnh táo, động tác Liên Nhi lại càng khiêu khích.

Kể ra thì Liên Nhi là người trầm luân phong nguyệt, công phu trong tay không hề kém cỏi, chỉ thấy hần ngồi trên người Mạc Ly, ngón tay tham nhập khổ nội Mạc Ly, nhẹ nhàng an ủi hạ thân y, “Mạc ca ca, Liên Nhi tốt cùng không tốt chỗ nào? Thua kém Cẩn Nhi kia chỗ nào? Vì sao Mạc ca ca không muốn Liên Nhi? Liên Nhi thích ca ca...”

Mạc Ly nắm lấy tay Liên Nhi, bực mình nói: “Liên Nhi đừng quấy nữa, ta với Cẩn Nhi không phải như người nghì!”

Liên Nhi nức nở: “Ta mặc kệ, coi như nhân duyên như sương sớm, Mạc ca ca đáp ứng nhất niệm này của Liên Nhi được không...Liên Nhi sẽ không để ca ca thất vọng...”

Liên Nhi dứt lời, lại tiếp tục gỡ bài với Mạc Ly.

Dù sao Mạc Ly cũng là nam tử, vả lại tấm thân này vốn bị chinh theo năm tháng, tuy *** thần y chống cự, nhưng thân thể vẫn có chút phản ứng.

Kinh ngạc không chịu nổi, Mạc Ly ra sức giãy khỏi Liên Nhi, nhưng không biết rượu vào mạnh mẽ thế nào, y lại thấy tứ chi hơi bị vô lực, “Liên Nhi, người còn như vậy ta sẽ tức giận!”

Mạc Ly dứt lời liền vùng tay lên với Liên Nhi. Ai ngờ trong nháy mắt, Liên Nhi vốn không buông tha cứ dính lấy, thân thể đột nhiên mềm nhũn, ngã vào lòng Mạc Ly.

Mạc Ly ôm lấy Liên Nhi đột nhiên mê man không lý do — Chẳng lẽ Liên Nhi bị y đụng vào đầu nên choáng váng?

Mạc Ly đặt Liên Nhi xuống, lại thay đứa trẻ này kiểm tra đầu tóc, phát hiện không có ngoại thương, bỗng nhiên thấy thật kỳ quái.

Chỉ là, Mạc Ly đương nhiên không biết, lúc Liên Nhi quần lấy y, một viên đá nhỏ bay từ ngoài vào, đánh trúng thuyệt huyệt của Liên Nhi, nếu không đêm nay, y sẽ không đơn giản vậy thoát thân.

Mạc Ly vỗ vài cái lên mặt mình, để mình tỉnh táo hơn, chỉnh trang lại mới đi ra cửa. Vừa mở cửa, thấy Cẩn Nhi bối rối đứng ngoài.

Mạc Ly hỏi: “Người cũng biết Liên Nhi qua đây tìm ta?”

Cẩn Nhi cúi đầu, chậm rãi đáp: “Ta, ta tưởng tiên sinh cũng thích Liên công tử...”

Mạc Ly trầm giọng: “Sau này còn để ta nghe kiểu ăn nói này, người cũng không cần gọi ta tiên sinh đâu.”

Cẩn Nhi biết Mạc Ly tức giận, định mở miệng xin khoan dung, đã thấy Mạc Ly phất tay áo rời đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng Mạc Ly, thầm chảy nước mắt.

Ngày hôm sau, chúng tiểu quan hẹn nhau, lén lút từ tiểu viện ra tiền y một đoạn.

Liên công tử hai mắt khóc thành hai quả hạnh đào. Cẩn Nhi cũng lẫn trong đám người, ngại không dám đối diện với Mạc Ly, mà cũng không biết phải nói gì với Mạc Ly.

Mạc Ly với một đám tính tình trẻ con này cũng không thấy chướng mắt hay tức giận, an ủi Liên Nhi vài câu, nói lời tạm biệt với Hà công tử xong, Mạc Ly ngồi vào trong xe, buông rèm.

“Khởi hành đi.” Nghe theo lời Mạc Ly, xa phu vung roi ngựa.

Xe đi được một lúc, chợt Mạc Ly nghe thấy tiếng gọi to phía sau xe. Y nhú mào, xốc rèm lên. Là Cẩn Nhi đang thoát khỏi đám người, chạy ra, đuổi theo xe Mạc Ly, miệng còn “tiên sinh, tiên sinh” kêu lớn.

Thấy Cẩn Nhi vấp ngã, Mạc Ly vội vàng bảo xa phu ghìm cương lại.

Cẩn Nhi thấy xe ngựa của Mạc Ly dừng lại, tức khắc không thấy đau nữa, giẫy giụa bò lên, khập khiễng bước chậm tới gần Mạc Ly, quỳ xuống dập đầu: “Tiên sinh, cầu tiên sinh đưa Cẩn Nhi theo với!”

Mạc Ly nghe Cẩn Nhi nói vậy, thảm kinh hãi, “Cẩn Nhi, ngươi đã nghĩ kỹ chưa? Ta đi thế này không phải đi hưởng an nhàn hạnh phúc; hơn nữa, ta thân vô sở trường, nếu xảy ra chuyện gì cũng không thể bảo vệ ngươi chu toàn.”

Cẩn Nhi nói: “Trước kia ta vô cùng thiếu quyết đoán, để sống mà bỏ đi hết thấy, mơ ước hoài bão gì đó đều không có, sống như một phế vật. Cầu tiên sinh thành toàn!”

Mạc Ly nghe Cẩn Nhi nói vậy, thở dài, xuống xe.

May mà Cẩn Nhi vẫn chưa ký giấy bán thân cho Tiêu Tương uyển, nó ở đây chỉ là làm công mà thôi. Vì thế Mạc Ly đưa chút tiền cho Bảo ma ma, coi như mua tự do cho Cẩn Nhi.

Một lần nữa lên đường, Mạc Ly đã không còn cô đơn.

Trước kia Cẩn Nhi mất *** thần, giờ ánh mắt lộ vẻ vui mừng, dọc đường ngồi trong xe cũng thật không an phận, lú lú nói này nói kia với Mạc Ly suốt.

“Tiên sinh, những việc vặt trên đường cứ để ta, mấy năm ta ở Tiêu Tương uyển, bản lĩnh người hầu rất khá.”

“Tiên sinh ngài thích ăn gì? Sau này Cẩn Nhi làm cho ngài nhé?”

“Tiên sinh, chúng ta sẽ dừng ở đâu tiếp?”

“Rất cuộc bao lâu mới tới nơi?”

Có Cẩn Nhi, bầu không khí trầm mặc ở thùng xe Trung Nguyên liền bị quét sạch, Mạc Ly với câu hỏi của Cẩn Nhi cũng là lúc đáp lúc không, hai người ở cùng rất hòa hợp.

Mạc Ly đột nhiên nghĩ, có thêm một người thế này cũng không tồi, giống như bỗng nhiên có thêm một người em trai, con đường dài sẽ không buồn bã nữa.

Đến lúc sắc trời dần tối, đoàn người bọn họ đã tìm được một khách điểm dừng chân.

Mã phu như thường lệ ngủ chỗ khác, Mạc Ly vốn định đặt hai gian hảo hạng, nhưng Cẩn Nhi cứ quẩn lầy y, muốn cùng ngủ.

Mạc Ly biết trước kia Cẩn Nhi phải chịu đựng nhiều đau khổ, nhưng tâm tình thì vẫn là tiểu hài tử, phỏng chừng thiếu cảm giác an toàn, cho nên rất thích bám người.

Chạy một đường dài cũng thực mệt, Mạc Ly không chịu được sự nài nỉ của Cẩn Nhi, liền gạt đầu đồng ý. Hai người vào phòng, nhanh chóng rửa mặt rồi cởi áo đi ngủ.

Cẩn Nhi suy nghĩ chốc lát, ngồi dậy rồi tháo mặt nạ ra, dù sao ở trước Mạc Ly nó cũng không cần phải camouflage nữa.

Tuy hai người cùng ngủ một giường, nhưng Cẩn Nhi từ trước đến nay có bệnh lạ giường, nhìn Mạc Ly hình như đang ngủ, nhưng chính nó lại không hề buồn ngủ, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Ngay sau đó, từ bên ngoài khách điểm, đột nhiên có một viên đá phi vào, đánh trúng huyệt đạo của Cẩn Nhi, Cẩn Nhi tức khắc giật mình, hai mắt chỉ kịp mở lớn.

Nó cảm thấy thân thể không thể động đậy được, họng cũng không phát ra tiếng.

Chỉ thấy cửa sổ khách điểm bị mở ra, ánh trăng nhân nhật, Cẩn Nhi nhìn thấy hai nhân ảnh một đen một trắng đi vào, ánh trăng như thế, Cẩn Nhi cũng không thấy rõ khuôn mặt bọn họ.

Chẳng biết là ai, Cẩn Nhi định kêu lên báo động Mạc Ly, nhưng không biết Mạc Ly đang ngủ rất sâu, mà hai người xông vào kia võ công thực cao cường, một loạt động tác như vậy cũng không để tiếng động nào phát ra.

Chỉ thấy hắc y nhân đi tới bên giường họ, đưa tay điểm thủy huyệt của Mạc Ly, tựa hồ phòng ngừa Mạc Ly tỉnh lại.

Còn bạch y nhân lại tìm bắc đèn, trong phòng liền sáng lên, Cẩn Nhi mới nhìn rõ dung mạo người xông vào.

Phải tả thế nào đây?

Bạch y nam tử phong thần tuấn dật, giơ tay nhắc chân rất có phong thái đại hiệp. Còn hắc y nam tử lại có sát khí lạnh lùng, nhưng vẫn không che giấu hết dung nhan đẹp đẽ cùng sự ngang ngược in trên trán. Hai người này, chỉ long hoa phục sức trên mình thôi cũng đã biết thân phận không tầm thường, lại càng không kể đến lưu quang bội kiếm trong tay bọn họ. Cẩn Nhi đưa mắt, nhìn hai thanh tuyệt thế danh binh kia đã biết là ai.

Hắc y nhân dựng nó dậy, thô bạo lật lật mặt nó: “Thực thì cũng được, nhưng kém xa Mạc Mạc.”

Bạch y nhân cười: “Đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi...”

Hắc y nhân nhổ một bãi nước bọt, mắng: “Ngươi con mẹ nó đừng có bốc mùi thế.”

Hắc y nhân ghé sát vào bên tai Cẩn Nhi, tràn đầy tà khí, nói: “Xem ngươi với Mạc Mạc là không có ý đồ, ta sẽ không làm khó dễ ngươi, nếu không, hừ...”

Giọng nói hai người này cứ vang vang, Cẩn Nhi bị dọa, không khỏi run rẩy.

Hàn Tử Tự thấy Văn Sát bắt nạt tiểu hài tử, liền mở miệng: “Ngươi đừng dọa hấn, cẩn thận người kia sau này tìm ngươi tính sổ.”

Văn Sát không đồng ý: “Ta sợ hấn?”

Hàn Tử Tự nghiêm mặt với Cẩn Nhi: “Ngươi không cần sợ, chúng ta sẽ không thương tổn ngươi, cũng sẽ không hại Mạc Ly. Ngược lại, chúng ta vẫn luôn bên cạnh bảo vệ hấn.”

Hàn Tử Tự vừa nói xong, Cẩn Nhi liền tỉnh ngộ. Thảo nào từ khi Mạc Ly xuất hiện, những kẻ hay tới tìm mảnh từ Tiêu Tương uyển đều biến mất một cách khó hiểu, lẽ nào là do hắc bạch hai người trước mặt?

“Tại hạ Hàn Tử Tự, tên kia là Văn Sát.”

Nghe hai cái tên như sấm dậy, dù Cẩn Nhi vui thân ở Tiêu Tương uyển cũng biết địa vị bọn họ, nhất thời càng kinh hoàng.

Thấy Hàn Tử Tự đi tới trước giường, nhẹ nhàng ôm lấy Mạc Ly đang ngủ say vào lòng, mà ánh mắt hấn nhìn Mạc Ly, thật ôn nhu như nước. Văn Sát lại đem Cẩn Nhi đặt lên ghế, cúi người trước mặt nó, nói: “Chuyện ta và Hàn Tử Tự xuất hiện, giờ chưa muốn để Mạc Mạc biết, ngươi tốt nhất ngậm chặt miệng cho ta, giữ bí mật này trong bụng. Nếu không...” Đôi mắt Văn Sát lộ vẻ cân nhắc: “Ta sẽ đem ngươi cho Hi Vụ, thế nào?”

Nghe thấy cái tên này, trong giây lát, đôi mắt Cẩn Nhi mở lớn.

“Miêu Cương cổ vương, ngươi có biết không? Nghe nói các ngươi là bạn cũ?”

Chưa chờ Văn Sát nói xong, nước mắt Cẩn Nhi đã lăn chã.

Hàn Tử Tự nói: “Văn Sát, người khi dễ hấn làm gì?” Dứt lời, đặt Mạc Ly xuống, đi tới cạnh Cẩn Nhi. Hai tên thân thể to lớn bao vây mình, cái bóng vĩ đại như quỷ mị phủ lên người, vô hình trung lại càng thấy áp bách.

Hàn Tử Tự lại nói: “Người có biết, Hi Vưu đang tìm người khắp nơi?”

Trong con người Cẩn Nhi, khi nghe vậy, ngoài sợ hãi còn mang theo nét bi thương nhàn nhạt.

“Thực không dám giấu, chúng ta định là khi Mạc Ly rời Tiêu Tương uyển xong sẽ đưa người tới chỗ Hi Vưu, nhưng người lại đột ngột muốn theo Mạc Ly... Người thực sự phải cảm tạ Ly Nhi, hấn vô tình giúp người.” Văn Sát nói: “Chúng ta có thể đáp ứng, không đem người tới chỗ Hi Vưu, nhưng cũng có điều kiện.”

Dứt lời liền đưa tay giải huyệt cho Cẩn Nhi.

“Chúng ta vì vài nguyên nhân, hiện nay chỉ có thể bí mật bảo vệ Mạc Ly, nhưng người cũng biết, từ trước đến giờ hấn chỉ biết cầm đầu giúp người, lại không chịu chăm sóc bản thân. Người ở bên hấn chúng ta yên tâm hơn một chút. Người chăm sóc ăn uống sinh hoạt cho hấn, chúng ta bên này có chút được giúp hấn bổ thân, người trộn vào cơm cho hấn ăn, nếu không hấn bốn ba thể này, sớm muộn sẽ ngã bệnh. Cuối cùng, cũng là điều kiện quan trọng nhất: Đừng nhắc đến chúng ta trước mặt hấn.”

Hắc bạch hai người lạnh lùng nhìn Cẩn Nhi, như nháy mắt là có thể giết nó được.

“Nếu một ngày nào đó, hấn từ miệng người mà biết tới sự tồn tại của chúng ta, đó sẽ là ngày người phải trở về bên Hi Vưu, người đã rõ chưa?”

Về đấu tranh hiện lên trong mắt Cẩn Nhi, Hàn Tử Tự và Văn Sát cũng biết, trong một thời gian ngắn nó chưa thể quyết định.

Hàn Tử Tự nói: “Không sao, dù người đáp ứng hay không, Ly Nhi cũng sẽ không biết đêm nay chúng ta đã xuất hiện. Hơn nữa, dọc đường nếu không có chúng ta che chở, Ly Nhi đã sớm xảy ra chuyện. Người giúp chúng ta giấu hấn, với hấn mà nói cũng là chuyện tốt. Người cứ suy nghĩ kỹ đi...”

Rõ ràng, hắc bạch hai người sẽ chẳng để Cẩn Nhi vào mắt, nói xong liền tiến lại giường Mạc Ly.

Cẩn Nhi tuy biết thế này là phi lễ, nhưng với hành vi kỳ quái của hai người vẫn không nhận được liếc mắt qua.

Thấy Hàn Tử Tự vừa ôm lấy Mạc Ly, một tay còn vuốt ve gương mặt y, miệng gọi khẽ “Ly Nhi, Ly Nhi.” Còn Văn Sát, trực tiếp nâng mặt Mạc Ly, hôn y.

Qua qua lại lại, tiếng hôn khát tình tràn trề phát ra, vào tai Cẩn Nhi, khiến nó không hiểu sao lại xấu hổ, tim đập nhanh.

Tình cảm trần trụi trong ánh mắt hai nam nhân với Mạc Ly, Cẩn Nhi có thể nhận ra, nhưng một màn trước mặt thế này, thực cũng kinh thế hãi tục.

Không ngờ sau lưng Mạc Ly lại là những nhân vật nguy hiểm thế...Trực giác cảm thấy hai người này coi Mạc Ly như trân bảo, sẽ không tương tổn tới tiên sinh, Cẩn Nhi thoáng an tâm quyết định.

May mà hai người ngoài ôm hôn thì không làm gì Mạc Ly nữa.

Cẩn Nhi mãi một hồi mới phản ứng, nhìn hai nam nhân đang ôm Mạc Ly trên giường kia, đành phải ngoan ngoãn chọn cách ra khỏi phòng, ngồi bên cửa, thần tình hoảng hốt mà miên man suy nghĩ. Nghĩ về gút mắc giữa Mạc Ly và hắc bạch kia, nghĩ về quá khứ không thể chịu nổi của mình và Hi Vưu...

Đến lúc một lần nữa Cẩn Nhi thanh tỉnh, sắc trời đã sáng. Nó phát hiện mình đã trở về bên cạnh Mạc Ly như đêm qua.

Hắc bạch hai người đã sớm không thấy tung tích, nếu không phải vì trong vật áo có một bình sứ đầy được hoàn, Cẩn Nhi có lẽ còn nghĩ chuyện đêm qua chỉ là một giấc mơ.

Quay đầu nhìn Mạc Ly, phát hiện Mạc Ly vẫn ngủ say, chỉ là môi hơi sưng, trên cổ cũng có thêm hai vết hồng ban ẩn kín.

Đột nhiên nhớ lại hành vi ám muội đêm qua của hắc bạch, Cẩn Nhi không khỏi đỏ mặt, nhìn Mạc Ly có phần e dè.

Đúng lúc Mạc Ly yếu ớt chuyển tỉnh, mở mắt liền thấy gương mặt tuyệt sắc của Cẩn Nhi đang đỏ như cà chua, vội vàng cúi đầu nhìn tư thế ngủ của mình. Kiểm tra một hồi cũng không phát hiện ra chuyện gì bất thường, Mạc Ly tức cười gõ gõ cái trán Cẩn Nhi: “Sáng sớm ngẩng ra nhìn ta làm gì, dậy ăn sáng thôi.”

Cẩn Nhi xoa xoa trán bị gõ, khúm núm ứng một câu rồi đứng lên. Từ đó, Cẩn Nhi cũng không dám ở chung phòng với Mạc Ly nữa.

89. Chương 88: Bạch Oa Hắc Oa 1

Tuy Mạc Ly vẫn giấu, nhưng thực tế, quả thật nhờ Hàn Tử Tự và Văn Sát dọc đường hộ tống, y và Cẩn Nhi mới có thể đi khắp các châu lộ, không gặp bất luận hiểm nguy gì, chẳng những không đụng mai phục, Lục Lâm hảo hán sơn dã chặn đường; tá túc ở khách điểm hay tiệm cơm cũng không tá nhâm hắc ***. Vận khí quá tốt khiến Mạc Ly cũng không kiểm được cảm thán trong lòng, thực thái bình.

[48: Lục Lâm: vốn là tên núi Đại Đồng ở Hồ Bắc, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông, Vương Phượng thời Hán, sau chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc để chống quan lại.]

Ngược lại với Mạc Ly, được hắc bạch hai người âm thầm thu dọn triệt để, đám người xấu không được may mắn như vậy, chỉ có nước kêu cha gọi mẹ, hận chưa từng làm loại công việc mưu tài hại mệnh.

Dọc đường đi có Cẩn Nhi làm bạn, những tích tụ đã lâu trong lòng Mạc Ly dần dần tiêu tan, trên môi và gương mặt đã thường xuyên bùng nụ cười thoải mái. Mà Cẩn Nhi cũng là một người thông minh lanh lợi, hầu hạ trong chốn phong nguyệt đã lâu, đương nhiên hiểu một người muốn hay không muốn nghe cái gì, từng câu từng chữ đều dụng tâm vô cùng, khiến Mạc Ly càng thích nó.

Nhoáng một cái, Mạc Ly cùng Cẩn Nhi đã phiêu bạt tại ngoại gần một năm. Hai người cùng nhau đi qua rất nhiều vùng miền, chưa kể mở mang nhân giới, còn tiện thể thu thập được cách thức chữa bệnh khắp nơi. Thời gian trước gặp phải lũ lụt, Mạc Ly lúc đó đi qua huyện Lương Sơn của Sơn Đông cứu trợ dân tị nạn, còn tiện thể giúp Cảnh Đức đề đang gặp khó khăn một phen, coi như trả lại món nợ ân tình.

Cẩn Nhi không nỡ thấy Mạc Ly đi đường vất vả, liền khuyên Mạc Ly nên chọn một nơi nào đó định cư. Dù Mạc Ly cũng đã bắt đầu có chút chán ngán cuộc sống phiêu bạt, nhưng có lẽ vẫn còn chút lo lắng rằng ở lâu một chỗ dễ bị hắc bạch hai người kia tìm ra dấu vết, cuối cùng đành quyết tâm từ chối đề nghị của Cẩn Nhi, lại tính toán đem tiểu viện tử đang ở đây bán đi, tiếp tục đi tiếp.

Hôm nay là ngày xuất phát, Cẩn Nhi dậy thật sớm, bưng nước rửa mặt tối cho Mạc Ly. Y rời giường, nhưng vốn có bệnh huyết áp thấp, nhất thời đầu óc mơ mơ hồ hồ, búi tóc mãi mà không được.

Cẩn Nhi nhìn thế, liền đoạt lược trong tay Mạc Ly, giúp y búi. Mạc Ly ngái ngủ lơ đãng nhìn qua song cửa sổ, thấy cách đó không xa có một con chim nhỏ đáng ghét trên ngọn cây, đôi con người lúc đó chột linh động, mang theo thủy quang, khiến Cẩn Nhi bắt gặp phải ngay người.

Cẩn Nhi vừa tiếp tục động tác vừa thở dài: “Tiên sinh có đôi mắt thật đẹp...”

Mạc Ly cười: “Lời này từ miệng người mà ra, nghe sao giống châm chọc thế?”

Cẩn Nhi than thở: “Ta nào dám châm chọc tiên sinh! Tiên sinh vừa nhìn thì thấy bình thường, nhưng nhìn lâu, càng nhìn càng êm dịu, đặc biệt là ánh mắt, ai...”

Thấy Cẩn Nhi rớt cục cũng búi xong tóc cho mình, Mạc Ly đứng lên, lấy chiếc khăn trong chậu nước vắt kiệt rồi lau mặt, “Ăn một chút đi rồi chúng ta khởi hành.”

Cẩn Nhi nghe vậy, chậm rãi ngồi xuống trước bàn, thìa có thìa không gảy gảy cháo trong bát. Mạc Ly thấy nó dường như có tâm sự, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Cẩn Nhi đặt bát xuống, nói: “Tiên sinh, chúng ta không đi có được không?”

Quay đầu nhìn tiểu viện vừa được hai người bày biện cho giống một căn nhà, Cẩn Nhi vạn phần không muốn. Mỗi khi tới một nơi mới, tất cả lại phải bắt đầu lại.

Mạc Ly thở dài: “Người cũng biết ta nhất định phải tránh chút phiền toái, ở lâu nhất định sẽ xảy ra chuyện...”

Dù Cẩn Nhi trong lòng biết rõ về hai hắc bạch kia, nhưng lại không thể nói cho Mạc Ly, buộc phải ngậm đắng nuốt cay vào bụng. Cẩn Nhi lại khuyên nhủ: “Vây tiên sinh đổi nghề đi, đừng theo nghề y nữa, làm một thầy giáo cũng được. Chỉ cần không đi chữa bệnh sẽ không sợ bị phát hiện?”

Mạc Ly lắc đầu: “Nghề y là nghiệp của ta... Thật là bỏ không được. Cũng chỉ có lúc trị bệnh cứu người, ta mới cảm giác được giá trị tồn tại của mình...Loại cảm giác cần thiết này, người có thể hiểu không, Cẩn Nhi?”

Cẩn Nhi không hé môi nữa, biết lần thuyết phục này lại thất bại rồi, đành phải cầm bát ăn tiếp..

Để xuất hành thuận tiện, Cẩn Nhi đã sớm tự luyện thành kỹ thuật điều khiển xe ngựa, Mạc Ly cũng không cần phải mướn xa phu. Thành ra trên đường, Cẩn Nhi ngồi trước đánh xe, còn Mạc Ly ngồi nghỉ ở trong xe.

Xe ngựa lộp cộp chậm rãi tiến về phía trước, đường đi xóc nảy khiến Mạc Ly có phần buồn ngủ. Sắc trời gần tối rồi, nhưng bọn họ còn cách thị trấn kế tiếp xa lắm. Chạy lúc trời tối, Cẩn Nhi không thể tăng tốc hơn được.

Nhưng thành linh, xe chợt dừng lại, khiến Mạc Ly ngồi không vững, đầu cộng vào xe. Mạc Ly xóc rèm lên, hỏi: “Cẩn Nhi, chuyện gì xảy ra vậy?”

Cẩn Nhi chỉ vào rừng cây cách đó không xa, giọng hơi run lên: “Phía trước, hình như có người chết...”

Mạc Ly vừa nghe xong, trong không khí quả thật lơ lửng một mùi máu tanh dày đặc. Nương theo ánh sáng mờ mờ, ngờ ngợ như phía trước có thể là một đám người đang nằm bệt trên đất.

Mạc Ly thẳm cả kinh, chỉ là vẫn xuống xe đi về phía trước.

Cẩn Nhi lập tức kéo Mạc Ly lại: “Tiên sinh đừng đi, kiểu này không phải là giang hồ cướp giết báo thù sao? Chúng ta nên tuyệt đối tránh xa.”

Mạc Ly vỗ vỗ bàn tay Cẩn Nhi đang giữ mình: “Nếu người sợ thì cứ ở lại xe, ta đi tham dò xem có ai còn sống không, cứu được thì cứu...”

Cẩn Nhi sao dám để một mình Mạc Ly đi vào hiểm nguy, biết mình không lay chuyển được tấm lòng Bồ Tát của y, cũng đành đánh bạo, kiên trì đi theo.

Mạc Ly kiểm tra một lượt những người nằm trên đất cùng trên xe, phát hiện tất cả đều bỏ mạng rồi. Có là Hoa Đà tái thế cũng không cứu nổi người chết, Mạc Ly thở dài. Đành bái lạy những người xa lạ đó, quyết định tiếp tục hành trình của mình.

Cẩn Nhi ở bên, nhìn Mạc Ly lật tới lật lui những kẻ đã chết có khuôn mặt thật dữ tợn kia, sợ vô cùng, mà trong rừng chốc chốc lại có tiếng chim thú gầm rú, càng khiến lông tóc nó dựng đứng, hận không thể tức khắc đánh mê Mạc Ly rồi dẫn y rời khỏi đây.

Thấy Mạc Ly rốt cục cũng có ý muốn đi, Cẩn Nhi càng không nói hai lời kéo Mạc Ly bỏ chạy. Chớp mắt hai người vừa thoát khỏi tử lộ, lại mơ hồ vang lên mấy tiếng như cửa con nít khóc.

Cẩn Nhi nhất thời đứng tim, còn tưởng là ma quỷ quần thân, người run bần bật, miệng lặp đi lặp lại “Ai đi đà Phật” với “Ác linh thối tán” các loại chú ngữ.

Mạc Ly nhanh chóng kéo Cẩn Nhi, nói: “Cẩn Nhi, người có nghe thấy...”

Cẩn Nhi mặt trắng bệch: “Tiên sinh, ta thấy nơi này ô uế, chúng ta nên đi nhanh...”

Mạc Ly buông tay Cẩn Nhi: “Không, nhất định còn người sống!”

Cần Nhi khóc không ra nước mắt, nhìn Mạc Ly quay lại chỗ đám người chết kia, đồng thời bị ai phát hiện, chân mình đã mềm oặt đến độ không nhúc nhích nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mạc Ly xoay người.

Mạc Ly kiểm tra trong ngoài xe ngựa lần nữa, xác thực không tìm thấy điều khác biệt chi. Tiếng trẻ con khóc vừa rồi, chẳng lẽ là y nghe nhầm?

Mạc Ly lại nhìn lại vào trong xe, phát hiện tư thế của người phụ nữ bị giết có chút cổ quái.

Người phụ nữ đó giang tay mở lớn, hai mắt dữ tợn nhìn thẳng phía trước, tựa hồ đang liều mạng che chở cho cái gì. Mà nơi người phụ nữ kia đè vào, Mạc Ly lấy tay gõ gõ, tiếng động rỗng, ở đây hẳn là có một ngăn trống không nhỏ.

Mạc Ly kéo thi thể người phụ nữ kia xuống, lấy tay khép đôi mắt chưa nhắm được của nàng, tìm một hồi mới phát hiện cái then ngầm.

Khởi động then ngầm bí mật kia, cửa của ngăn trống quả nhiên mở ra.

Mạc Ly định thần nhìn lại, càng hoảng sợ.

Chỉ thấy trong ngăn ngầm giấu hai tiểu đồng khoảng ba tuổi, mỗi đứa mặc tã một đen một trắng để phân biệt.

Mà phỏng chừng vì đề phòng chúng khóc thành tiếng, miệng của hai tiểu đồng đều bị mẫu thân dùng khăn bịt kín. Hơn nữa trong ngăn kín, khi Mạc Ly kéo cánh cửa ngăn ngầm, sắc mặt hai tiểu đồng vì thiếu không khí đã xanh tím lại. Có lẽ Mạc Ly mà chậm một bước, hai tiểu đồng này sẽ đi theo mẫu thân tới cõi âm.

Mạc Ly nhanh chóng bế hai tiểu đồng ra, bỏ miếng vải trong miệng chúng, vỗ nhẹ ngực chúng để chúng hô hấp dễ dàng hơn. Miếng vải được bỏ ra khỏi miệng, hai tiểu đồng liền khóc rống lên. Mạc Ly một người ôm hai oa nhi có phần trật tự, vội vàng gọi Cần Nhi lại hỗ trợ.

Cần Nhi thuận tay nhận lấy oa nhi mang tã trắng, tiếng khóc rung trời khiến mang tai đáng thương của nó như muốn rách. Mạc Ly nói nhanh: “Chúng ta đưa hai oa nhi này rời khỏi đây, nếu những kẻ xấu quay lại thì hỏng mất.”

Mạng người quan trọng, Cần Nhi lúc này cũng cố không sợ hãi, khẩn trương cùng Mạc Ly ôm oa nhi về xe mình rồi vung cao mã tiên.

Mạc Ly ở trong thùng xe trấn an hai oa nhi khóc đến ngạt mũi, nhớ tới mẫu thân vì che chở hài tử mà chết, trong lòng chúng hẳn rất đau đớn.

“Các người khóc ghê như vậy, là muốn mẫu thân?” Mạc Ly thương xót kéo hai oa nhi vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về chúng. Cứ vậy hai oa nhi được Mạc Ly ôm, dần dần cũng ngừng tiếng khóc.

Mạc Ly trầm nghĩ, may mà hai oa nhi bị nhốt vào ngăn ngầm, không tận mắt thấy mẫu thân bị giết, bằng không sau này trong lòng chúng sẽ bị ám ảnh mất.

Phập phồng lo sợ chạy ra khỏi tử lộ rồi, Mạc Ly và Cần Nhi bước qua cổng thành, cuối cùng cũng thở phào được một hơi.

Mạc Ly cho xe chạy không ngừng tới huyện nha, gõ trống thẳng đường ngoài nha môn, báo lại vụ thảm án trong rừng. Huyện thái gia phái quan sai đi thăm dò, phát hiện người bị hại không phải dân bản xứ, phỏng chừng là từ xứ khác tới tìm thân thích nương tựa, nửa đường gặp cướp, bị diệt khẩu. Mà bố cáo tìm người đã dán trong thành hồi lâu, cũng không thấy ai tới nhận xác. Không xác định được thân phận người chết, án này liền thành án oan.

Hiện giờ cũng biết không tìm thấy thân nhân còn sống của hai oa nhi, Mạc Ly nhìn hai đứa trẻ ôm mình trên giường say ngủ, bỗng nhiên có một ý định.

Lúc bữa tối, Mạc Ly nói với Cần Nhi: “Hai oa nhi này, người có quý chúng không?”

Cần Nhi vừa dọn cơm vừa cười: “Tiên sinh, ngài đừng quanh co nữa, tiên sinh muốn nói gì Cần Nhi sớm đoán được rồi.”

Vị tiên sinh từ bi lương thiện này nhất định thấy thân thể hai oa nhi đáng thương lại không tìm được ai nương tựa, dự định thu dưỡng hai hài tử trong sáng đây.

Tâm tư Mạc Ly đã bị xem thấu, cũng đành cười: “Ta thực có ý vậy. Nhưng dưỡng hai nam hài tử cũng không phải chuyện đơn giản, đến lúc đó sẽ có nhiều chuyện làm phiền người.”

Cẩn Nhi lại cười: “Ta cũng là người được tiên sinh thu lưu, nào có tư cách nói chữ không?” Sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của hai oa nhi, Cẩn Nhi tiếp: “Cẩn Nhi cũng không phải người lòng dạ sắt đá, hai oa nhi xinh đẹp này, dưỡng cũng không có gì không tốt.”

Mạc Ly cười: “Người nói vậy ta yên tâm rồi.”

Cẩn Nhi suy nghĩ một chút, lại nói: “Nhưng tiên sinh, nếu ngài muốn thu dưỡng hai hài tử, để bọn chúng được tốt, không phải nên tìm một nơi định cư? Bọn chúng còn nhỏ, sao có thể đi đi lại lại giống chúng ta?”

Nghe Cẩn Nhi nói vậy, lúc này Mạc Ly mới nhớ ra.

Quả thực, cuộc sống phiêu bạt lang thang khắp nơi không có lợi cho sự trưởng thành của hài tử. Nếu đã quyết định muốn thu dưỡng bọn chúng, vậy nhất định phải có trách nhiệm.

Mạc Ly nghĩ, mấy năm gần đây cũng không gặp người của Thiên Đạo môn hay Nhất Ngôn đường tìm mình hay báo cáo gì, không chừng Hàn Tử Tự và Văn Sát đã sớm quên y? Y cho tới giờ cứ đa nghi dư thừa, giờ có hài tử, sẽ không thể coi bốn biển là nhà như trước.

Mạc Ly cẩn trọng nói: “Nếu vậy, chúng ta ở lại đây đi?”

Cẩn Nhi nghe Mạc Ly nói vậy, tức khắc nhảy cao ba thước, reo hò “Tốt quá”, mặt mày rạng rỡ, vui sướng không thôi.

Nhìn thấy một cuộc sống tương lai an ổn tốt lành nay mai, Mạc Ly trông thành viên của gia đình chột tăng lên, cũng mỉm cười.

90. Chương 89: Bạch Oa Hắc Oa 2

Mạc Ly vì vụ án mạng trong rừng rậm cơ hồ cả một ngày không chợp mắt. Sau khi trở lại khách điếm, vừa ngã đầu xuống liền ngủ. Khi y tỉnh lại lần thứ hai, chỉ thấy bên giường là hai oa nhi bụ bẫm úp sấp bên cạnh.

Đầu tiên, Mạc Ly sững sốt, vội vàng ngồi dậy.

Hai tiểu tử kia thấy y tỉnh, vậy mà không sợ hãi, động tay động chân bò lên cái giường cao, tiến vào lòng Mạc Ly.

Mạc Ly ôm hai oa nhi như hai con cún, không nhịn được xoa xoa đầu chúng.

Đúng lúc Cẩn Nhi bưng bữa tối vào, thấy hai oa nhi quấn lấy Mạc Ly, liền cười: “Hai thằng nhóc này thật kỳ lạ, tỉnh dậy không thèm chú ý tới ta, đã lẳng lặng ghé lại nhìn ngài rồi.”

Mạc Ly xoa xoa gáy hai oa nhi: “Không phải bị dọa thành ngốc luôn chứ?”

Hai oa nhi được Mạc Ly xoa xoa, tức khắc khanh khách cười.

Mạc Ly ôm một đứa lên, hỏi: “Oa nhi, tên các người là gì?”

Oa nhi bị ôm đáp lại bằng giọng sữa: “Ta là Hắc Oa.”

Oa nhi kia cũng ngọt ngào ôm lấy đầu gối Mạc Ly, nha nha nói: “Ta là Bạch Oa.”

Mạc Ly chột nhớ lại thời gian phát hiện oa nhi, xác thực chúng quấn hai cái tã một đen một trắng để phân biệt. Có lẽ đứa bọc đen là Hắc Oa, bọc trắng là Bạch Oa.

Mạc Ly xoa đầu chúng: “Hắc Oa Bạch Oa là nhũ danh của các người? Ngoài ra có tên khác không?”

Hai oa nhi nghe Mạc Ly hỏi vậy, hình như mù tịt, lắc đầu.

Mạc Ly nhớ, trẻ con thời đại này thường sau khi làm lễ trưởng thành mới gọi tên, trước đó để nuôi con cho tốt, hay đặt một cái tên tạm thời.

Cẩn Nhi tựa hồ đã sớm biết tên của hai oa nhi, thấy nó tiến đến, nói với Mạc Ly: “Hai oa nhi này hình như còn không biết song thân chúng đều đã chết... Ta gạt chúng, nói là mẫu thân có việc nên đưa chúng để chúng ta chăm sóc, ngài cũng đừng để lộ, không chúng sẽ đau lòng...”

Mạc Ly gạt đầu: “Là người nghĩ chu đáo. Đợi chúng lớn hơn một chút sẽ nói sự thật đi.”

Hai oa nhi thấy người lớn thì thầm nói nhỏ, liền kháng nghị: “Cẩn Nhi xấu xa, nói chuyện không cho chúng ta nghe!”

Mạc Ly thấy hai oa nhi gọi thẳng tên Cẩn Nhi, kinh ngạc hỏi: “Bọn chúng sao gọi thẳng tên người vậy?”

Cẩn Nhi bất đắc dĩ đáp: “Ta vừa mới dạy cả buổi, bảo bọn chúng gọi ta là Cẩn thúc thúc, không thì kêu Cẩn ca ca cũng được, nhưng chúng không nghe, ta chịu thôi.”

Hai oa nhi không để ý tới Cẩn Nhi đang phàn nàn, trực tiếp nắm tay áo Mạc Ly hỏi: “Người tên là gì?”

Mạc Ly cười: “Ta là Mạc Ly.”

Hắc Oa vừa nghe liền toét miệng, lộ ra hai cái răng: “Vậy sau này ta gọi người là Mạc Mạc được không?”

Đã lâu chưa từng nghe ai gọi như vậy, lòng Mạc Ly thất lại, không khỏi nhớ tới A Vong nơi sâu thẳm ký ức phủ bụi cùng Văn Sát đã hồi phục trí nhớ, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Bạch Oa thấy Mạc Ly tựa hồ đang chìm trong hoảng hốt mà không phản ứng, cũng kháng nghị: “Ta đây gọi người Ly Ly được không? Ly Ly!”

Nghe thấy thanh âm của Bạch Oa, Mạc Ly lúc này mới khôi phục ánh mắt tràn đầy sùng nịch: “Ta lớn hơn các người nhiều như vậy, các người nên gọi ta là Mạc thúc thúc, hoặc đơn giản gọi thúc thúc cũng được.”

Hai cái đầu lạnh lợi kia lắc lắc, dụi dụi vào tay Mạc Ly: “Đừng mà, ta sẽ gọi người Mạc Mạc/Ly Ly mà Được không ”

Cẩn Nhi thấy một màn vậy thì gập bụng cười: “Xem xem, bọn chúng chơi xấu này, đó là lý do lúc đó ta thua dưới tay chúng đó, cũng bình thường ha?”

Mạc Ly thở dài: “Xem ra quả thật không có phúc làm bậc cha chú bọn nhỏ. Thôi đành, bọn chúng muốn thế thì cứ thế đi!”

“Vạn tuế!” Hai oa nhi vui sướng.

Cẩn Nhi bắt đầu dọn cơm, vừa đưa bát đĩa vừa nhìn hai oa nhi tranh đồ ăn với nhau, nói: “Tiên sinh, phiền phức thật, tiên sinh giờ chiều chuộng thế này, về sau sao dạy dỗ!”

Mạc Ly cười cười, không đáp.

Nếu đã quyết định định cư, đương nhiên sẽ không thể ở lại khách điểm. Mạc Ly cùng Cẩn Nhi hôm sau mang theo hai oa nhi tìm kiếm nơi ở thích hợp trong tiểu thành.

Không ngờ bọn họ mới đi được nửa ngày, vận khí đặc biệt tốt, tìm được một tòa nhà hai tầng lầu các kềm cả hậu viện, điều kiện xung quanh cũng cực kỳ tốt, nhưng kỳ quái, giá ra lại thấp đến bất ngờ.

Mạc Ly và Cẩn Nhi vô cùng kích động, nếu bọn họ tới chậm một chút, phỏng chừng sẽ để tuột tay chiếc bánh ngon này. Vội vàng đem bạc ra trả, ốc chủ không nói hai lời giao luôn ốc khế địa khế cùng chìa khóa. Mạc Ly và Cẩn Nhi liền đem oa nhi, đồ đạc từ khách điểm về.

Hai oa nhi rõ ràng hưng phấn hơn hai người lớn, vừa vào ốc đã như cún con chạy nhảy tán loạn khắp nơi, sau đó chốc lát tìm được gì lại như phát hiện ra tân đại lục kéo Mạc Ly đi nhìn.

“Mạc Mạc, người xem cái sân này thật đẹp, ta và Bạch Oa có thể ở đây chơi trốn tìm!”

Mạc Ly vào sân nhìn, giả sơn hoa thảo bố trí vừa đủ, cả không gian lộ vẻ trang nhã đặc biệt. Mà trong sân còn có một chòi nghỉ mát nho nhỏ, trên đầu là giàn nho xanh tươi.

Bạch Oa ba chân bốn cẳng leo lên thềm đá ở chòi nghỉ mát, chỉ vào bên kia giàn nho: “Ly Ly mau nhìn, ở đây có nuôi chim.”

Mạc Ly giương mắt nhìn, quả thực ở trên có một con chim nhỏ ở trong chiếc ***g chim theo phong cách cổ. Không ngờ ốc chủ cả chim cũng lưu lại cho bọn họ.

Bị hai oa nhi dắt từ đầu sân tới cuối sân, khi Mạc Ly trở lại phòng, thấy Cẩn Nhi đang quét dọn, liền xắn tay áo lên hỗ trợ. Hắc bạch lưỡng oa cũng có lòng, tuy không giúp được gì nhiều nhưng không quấy rối nữa, đôi lúc còn cầm giẻ lau xoa xoa sát sát vài cái.

Bốn người cứ vậy sắp xếp căn nhà. Mạc Ly nhìn kết cấu của căn nhà, bốn người kỳ thực không sử dụng hết không gian to lớn như vậy, liền thương lượng với Cẩn Nhi để tách riêng tầng dưới, mở một tiểu y quán.

Cẩn Nhi nghe đề nghị của Mạc Ly, liền cười: “Hành y cứu thế vốn là tâm nguyện của tiên sinh, hôm nay yên ổn, Cẩn Nhi đương nhiên giơ hai tay tán đồng, sao lại phản đối chứ? Tiên sinh có gì muốn phân phó thì cứ nói.”

Vì thế, Mạc Ly liền thỉnh vài ba thợ mộc tới sửa sang vài ngày, cách gian và làm được quỹ xong, tiểu y quán còn treo bảng hiệu, đề bốn chữ “Vong Trần y lư”. “Vong Trần” là tên giả Mạc Ly dùng để hành nghề khi phiêu bạt, cũng vì cả y và Cẩn Nhi đều muốn quên hết những chuyện trước kia, một lần nữa làm lại cuộc sống, liền lấy tên vậy thôi.

Ngày y quán khai trương, Cẩn Nhi hiếm thấy ương ngạnh đòi đốt pháo dây, tiếng lạch tạch thu hút rất nhiều người.

Y quán vừa mở không có nhiều người tới khám lắm. Phải biết Đông y là chức nghiệp dựa vào tuổi tác và kinh nghiệm, tuổi tác Mạc Ly vốn phải đang ở giai đoạn học đồ, hiện tại xem như không biết trời cao đất dày, độc lập mở một y quán. Vừa vào nhìn Mạc Ly tuổi trẻ như thế, mọi người trong nhất thời đều đang gọi là xem qua.

Mạc Ly đương nhiên biết cách nghĩ của số đông, cũng không sốt ruột, chỉ cần một người khỏe lại sau khi được khám chữa thôi. Quả nhiên, Vong Trần y lư không chỉ lấy giá rẻ, y thuật đại phu còn cao minh, quả thật là một diệu thủ hồi xuân thuốc đến bệnh trừ. Y lư nho nhỏ bắt đầu có danh tiếng, ngày nào cũng đầy người xin trị bệnh.

Sinh kế dần dần vào quỹ đạo, còn thêm tính tình hoa thuận của Mạc Ly và Cẩn Nhi, lại là hai nam tử độc thân mang theo hai hài tử, càng khiến dư luận thêm cảm thông, tam cô lục bà bốn phía có món điểm tâm ngon ngọt nào cũng mang tới tặng y lư.

Thế nhưng, sinh kế yên ả chung quy cũng vẫn phải có chút trắc trở nhỏ.

Kể rằng từ ngày Mạc Ly khai trương y lư chưa được hai tháng liền vào quỹ đạo, vừa lúc bọn tiểu lưu manh dựa vào việc dọa nạt thu phí bảo hộ trên đường dòm ngó. Tên cầm đầu đám vô lại không chút văn hóa, người trong nhà không thềm đặt tên, đồng hương thậm gọi sau lưng gã là Nhị Cẩu Nhi.

Nhị Cẩu Nhi vốn đã ăn sạch từng nhà trên phố, theo dõi y lư vừa khai trương không lâu từ sớm. Huống hồ hai nam nhân trong nhà trông đều một bộ hòa nhã, vẻ dễ khi dễ, liền nghênh ngang như chốn không người qua thu phí bảo hộ.

Vừa sải bước vào y lư, Nhị Cẩu Nhi liền bày ra bộ dạng ác bá điển hình, rống to mấy tiếng. Vốn người đang đợi đến lượt khám thấy kẻ đến tìm, liền tản đi. Mạc Ly từ nội đường xóc bật đi ra, “Ai la hét ở đây?”

Nhị Cẩu Nhi vừa nhìn đại phu tuổi trẻ, dáng dấp dung mạo đều tầm thường, càng thêm kiêu ngạo, “Đại gia ta xem tiểu y quán cũng không tệ hại lắm, sau này ta sẽ che chở cho. Tiểu đại phu ngươi nên bày tỏ chút thiện ý nhỉ?”

Mạc Ly vừa nghe liền biết phiên toái tìm tới, lòng thầm thở dài. Đối phó lưu manh kiểu này tuy có thể dùng tiền cho xong việc, nhưng nếu để một kẻ khi dễ, phỏng chừng sau này phiền phức càng liên miên.

Bất quá Mạc Ly còn chưa kịp cự tuyệt thì Cẩn Nhi đã vác chổi vọt ra, “Khốn kiếp, ai dám ở đây lớn tiếng với tiên sinh! Trước phải qua ta đã rồi hẵng nói!”

Cẩn Nhi nói lớn như vậy thực khiến Mạc Ly thêm nhức đầu.

Nhị Cửu Nhi kia đương nhiên không sợ thân thể nhỏ con của Cẩn Nhi, vươn tay đã giằng được “vũ khí” của Cẩn Nhi.

Thân hình Cẩn Nhi lao đảo một cái rồi ngã xuống đất, nhưng mà thanh âm của Cẩn Nhi vẫn thành công dẫn hai hắc bạch oa nhi đi ra.

Mạc Ly vừa thấy hai cái đầu phẫn nộ thò ra, nhất thời nóng ruột, “Bạch Oa Hắc Oa, mau quay về phòng.”

Nhị Cửu Nhi thấy hai tiểu oa nhi liền biết đây là điểm uy hiếp của cái nhà này, không chút nghĩ ngợi, lại gần định bắt một trong hai, định dọa nạt mấy người lớn.

Ngay lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, Hắc Oa lanh lợi đã rút đầu về, tránh được hiểm nguy tới từ Nhị Cửu Nhi.

Chỉ nghe Hắc Oa hô một tiếng: “Bạch Oa!”

Bạch Oa cũng không hoảng, lao tới Nhị Cửu Nhi. Nhị Cửu Nhi chẳng ngờ oa nhi này lại “tình thương mến thương” như thế, ngay người một cái đã bị Bạch Oa đụng tới hạ thể yếu ớt, tử tôn căn nhất thời đau đến thiên hôn địa ám, đau đến độ phải khom người gào khóc muốn chết.

Hắc Oa liền nhặt đá trên đất ném về phía chiếc vại đựng ngói ở trên giá được cao cao, vại đựng ngói lắc lư một chút rồi rơi xuống, nện đúng xuống đầu Nhị Cửu Nhi.

Nhị Cửu Nhi nhìn thấy toàn sao một hồi, mí mắt lật một cái liền ngất đi.

Không để ý tới người lớn đang trợn mắt há mồm nhìn bọn chúng, Hắc Oa chạy tới thăm dò thân thể của Nhị Cửu Nhi.

“Bại hoại bại hoại! Khi dễ Mạc Mạc nhà ta!”

Dứt lời liền kéo Bạch Oa lại, vén vạt áo muốn tiểu lên mặt Nhị Cửu Nhi.

Mạc Ly mới thoát ra khỏi tác dụng siêu cường của hai oa nhi phá phách, vội vàng ôm hai oa nhi lên, “Hắc Oa Bạch Oa, dừng tay cho ta, không được làm thế!”

Hắc Oa khua khua cái chân nhỏ xíu không phục: “Vì sao? Hắc là người xấu!”

Mạc Ly thả hai oa nhi xuống một bên, ngồi xổm nói với chúng: “Với bất kỳ ai, cũng không thể xem thường thiện ác. Nhị Cửu Nhi làm vậy, chắc hẳn có nguyên nhân, vẫn có thể tha thứ được. Các người không hỏi nguyên nhân đã muốn tiểu lên mặt hắc, việc làm này rất thiếu tôn trọng người ta.”

Với lời Mạc Ly, tuy Hắc Oa không nói gì, nhưng Mạc Ly biết, trong đôi mắt nó là sự không phục, Bạch Oa thì trái lại, bộ dạng như nghe lọt tai.

Giáo dục là không thể nóng vội. Mạc Ly xoa đầu hai nhóc tí, rồi cùng Cẩn Nhi đem Nhị Cửu Nhi nằm lên ghế dài nghỉ ngơi. Đến khi Nhị Cửu Nhi yếu ớt tỉnh lại, liền thấy Mạc Ly đang băng bó vết thương cho gã.

Mạc Ly thấy gã tỉnh, liền cười: “Thực xin lỗi, oa nhi nhà ta càn quấy, làm người bị thương rồi.”

Nhị Cửu Nhi giật bắn mình, nhưng cái đầu còn buốt, choáng choáng váng váng ngã lại về, “Người, người không phải cố tình hạ được gì hại ta chứ...”

Mạc Ly bắt đắc dĩ: “Nếu người lo lắng, có thể tìm một y quán khác xem xem.”

Nhị Cửu Nhi nhất thời ghen hờn, ánh mắt ngập vẻ phức tạp, “Ừm, Mạc đại phu, theo lẽ thường, không phải người nên ném ta ra ngoài sao...”

Nhị Cửu Nhi nhìn bằng vải được băng rất đẹp trên người mình, lòng thấy hỗn loạn quá. Từ nhỏ gã đã sớm quen với những ánh mắt ghét bỏ từ xung quanh, hôm nay Mạc Ly đối xử vậy với gã, ngược lại khiến gã không tiêu hóa nổi.

“Ha ha, tiểu ca người không phải đã nói sau này muốn che chở cho y quán của ta sao? Sau này ta còn phải nương nhờ tiểu ca người hỗ trợ chứ!”

Nghe Mạc Ly nói vậy, Nhị Cửu Nhi liền đỏ mặt, “Ta... Ta...”

Không đợi Nhị Cửu Nhi nói xong, Mạc Ly liền tiếp: “Không sao, ta biết người có khổ tâm.”

Nhị Cửu Nhi lập tức mở to mắt: “Tiên sinh, sao người biết?”

Mạc Ly lắc đầu, nói: “Chuyện này có thể giải thích được. Chẳng qua, tiểu ca người ở quê ‘uy danh lan xa’, bất quá có đồng hương nói cho ta biết, người dù ngang ngược nhưng từ trước tới giờ không tìm y quán làm phiền, lần này sao lại tới tìm ta chứ?”

Nghe Mạc Ly nói thế, Nhị Cửu Nhi liền nức nở: “Ta vốn không muốn gây phiền toái cho đại phu người... Nhưng mà, lão mẫu tám mươi tuổi nhà ta vẫn luôn được y quán của lão Vương cách nhà không xa chiếu cố, cho nên...”

Mạc Ly đã hiểu: “Có phải sự xuất hiện của ta uy hiếp sinh ý của y quán lão Vương, nên nhà lão Vương bảo người tới gây khó dễ?”

Nhị Cửu Nhi dờ dẫm gật đầu. Mạc Ly thở dài, đằng sau quả thật có nguyên nhân, “Nếu lần này người không đáp ứng nhà lão Vương tới gây khó dễ cho ta, bọn họ nhất định sẽ không chữa bệnh cho mẫu thân người nữa phải không? Chữ hiếu là trên hết, ta sẽ không trách người.”

Nhị Cửu Nhi lại nghe Mạc Ly nói vậy, nhất thời không nhịn được vài giọt nam nhi lệ.

“Như vậy đi, nếu người tin y thuật của ta, ta sẽ miễn phí toàn bộ tiền chẩn cũng như tiền thuốc cho lão mẫu nhà người. Lúc người không có việc gì thì tới đây giúp ta, ta hàng tháng sẽ trả người tiền công, được không?”

Nhị Cửu Nhi nghe xong, tức khắc quỳ xuống, không nói nên lời, chỉ dập đầu.

Trước kia, vì mẫu thân của gã phải chịu điều trị từ nhà lão Vương, đôi khi thân phận du côn lưu manh mà gã phải chịu đủ loại khinh thường, nhưng vì mẫu thân, gã đều nghiêng rằng nhẫn nại. Hôm nay dù làm ra chuyện sai trái, nhưng gã lại gặp được một đại phu như Bò Tát, thật làm lòng gã cảm kích.

Thế là từ ngày đó, Vong Trần y quán có thêm một trường công, không chỉ chịu trách nhiệm các việc nặng nhọc, còn giúp tránh được tất cả những kẻ có chủ ý không tốt.

Hắc Oa vẫn luôn trốn sau rèm nghe Mạc Ly nói chuyện với Nhị Cửu Nhi, thấy Nhị Cửu Nhi quỳ gối dập đầu liền bĩu môi như coi thường, xoay người định rời đi, nhưng lại bị Cửu Nhi kéo lại.

Cửu Nhi nhéo nhéo cái mũi nhỏ của hắc bạch lưỡng oa: “Thấy chưa, đó là đòn sát thủ của tiên sinh — ‘Dĩ đức phục nhân’! Biết lợi hại chưa! Không đánh mà thắng nha!”

Hắc Oa gạt tay Cửu Nhi ra, làm một cái mặt quỷ với Cửu Nhi rồi kéo Bạch Oa chạy đi.

Nhìn bóng dáng hai oa nhi đã chạy xa, Cửu Nhi cũng chỉ đứng lên lắc đầu.

91. Chương 90: Bạch Oa Hắc Oa 3

Việc kinh doanh của y quán lại đi vào quỹ đạo, sinh kế của Mạc Ly từng bước ổn định, không có chuyện mới gì phát sinh, trọng tâm cuộc sống dần dần từ hành nghề chữa bệnh chuyển sang hai oa nhi.

Nếu bây giờ là xã hội hiện đại, trẻ con ba tuổi nên đến vườn trẻ mẫu giáo rồi, bất quá ở đây không có, chỉ có thầy giáo mở lớp tư thục.

Mạc Ly thấy hai oa nhi đặc biệt thông minh, nghĩ để bọn chúng sớm tiếp xúc với thi từ ca phú, sau này trưởng thành mới có lợi, liền bảo Cửu Nhi hỏi thăm lớp học lân cận, đưa hai oa nhi tới.

Ngày đầu tiên hắc bạch lưỡng oa tới lớp, Mạc Ly bỗng phát hiện bên cạnh thiếu sự quần quýt nghịch ngợm của bọn chúng, nhất thời thấy có chút không quen. Cũng may hôm đó bệnh nhân chờ khám nhiều, mới làm tư tưởng Mạc Ly thoáng bị phân tán, không nhớ tới chúng nữa.

Mãi tới khi chạng vạng, Cửu Nhi đón hai oa nhi từ lớp học về.

Mạc Ly thu dọn tiểu y quán, làm cơm nước chờ ba người, vừa nấu vừa nghĩ, không biết chút nữa nói chuyện gì với đám trẻ. Ai ngờ, đến lúc Cẩn Nhi thở hồng hộc, dắt theo hai oa nhi đầy bụi đất vào nhà.

Nhìn Bạch Oa, Hắc Oa mặt mũi dính đất cát với nét mực, búi tóc trên đầu xiêu vẹo, Mạc Ly nhất thời ngây ngốc, không rõ vì sao, “Thế nào lại biết hết thành mèo mướp vậy?”

Bạch Oa và Hắc Oa nhìn nhau, chuyển mếu máo, không đáp. Cẩn Nhi thì ngược lại, làu bàu oán thán: “Hai tiểu tử tông này thực lợi hại, hôm nay là ngày đầu tiên, đã bị tư thực tiên sinh khai trừ rồi.”

Chuyện này không thể coi là chuyện tốt, tiểu thị trấn vốn không có bất luận yêu đạo giao thông hay nơi thương mậu phồn hưng, tư thực nổi danh vốn rất ít. Mạc Ly đã chọn chỗ tốt nhất cho bọn chúng. Ngày đầu tiên đã bị tiên sinh khai trừ, vậy sau này hai oa nhi phải đến đâu học đây?

Mạc Ly, hiềm thấy, nghiêm mặt lại: “Các người có muốn nói gì không? Nếu không cho ta một lý do hợp lý, thì đừng trách ta phạt các người.”

Hắc Oa hừ một tiếng không trả lời, Bạch Oa đành mở miệng, “Hôm nay lão sư bảo mọi người chép Tam Tự kinh, còn nói chép xong có thể chơi. Ta và Hắc Oa chép xong rất nhanh, nhưng lão sư không tin, còn nói chúng ta trước đó nhờ người khác chép xong rồi lừa lão. Sau đó, sau đó Hắc Oa tức giận, ném nghiên mực vào mặt lão sư...”

Huyệt thái dương của Mạc Ly đau buốt. Không cần nói cũng biết, lúc Hắc Oa ném nghiên mực vào mặt lão tiên sinh râu dê, quang cảnh gà bay chó sủa thế nào.

“Vậy các người nói thực với ta, Tam Tự kinh kia thực là do các người tự chép?”

Hắc Oa phùng má: “Chính là tự tay ta chép, ta không gạt Mạc Mạc.”

Mạc Ly xoa xoa đầu Hắc Oa, đoán hai oa nhi còn chưa đến nỗi sẽ nói dối y. Hơn nữa, mọi chuyện xem ra là lão tiên sinh hiểu lầm hai oa nhi trước.

Mạc Ly thở dài, nói: “Tuy lão sư hiểu lầm các người, nhưng Hắc Oa, người thiếu tôn trọng lão sư, vậy là không đúng. Còn Bạch Oa nữa, người không khuyên Hắc Oa ta chưa tính, lại cùng hắn càn quấy, sao mà lớn được.”

Hai oa nhi bị Mạc Ly khuyên răn một hồi, lại cúi đầu, lộ biểu tình muốn khóc mà cố nén, khiến Cẩn Nhi vừa rồi tức giận vì hai oa nhi ấu tả ở thư viện chịu phạt nữa ngày cũng muốn nói tốt cho chúng.

Thấy hai đứa một bộ ủy khuất, Mạc Ly thực sự không còn tâm trạng giáo huấn nữa. Dù sao cũng đến nước này rồi, có yêu cầu cao hơn cũng không ý nghĩa, đám trẻ đã biết sai là tốt rồi, lại gọi bọn chúng đi dùng cơm.

Thấy Mạc Ly không tức giận nữa, hai oa nhi biết mình đã lọt cửa, vô cùng vui vẻ, về hậu viện rửa tay.

Mạc Ly lúc này mới phát sầu. Chẳng nhẽ sau này y phải tự mình dạy hai thằng nhóc? Nhưng từ trước đến nay, y chỉ dốc lòng cho y thuật, trình độ cổ văn không được cao lắm. Mà phải làm sao để hài tử có thể theo kịp bước mình?

Chuyện dù làm Mạc Ly phải nhức đầu vài ngày, nhưng không bao lâu cũng có bước ngoặt.

Trong thời gian này, ở tiểu thành không lớn lại có phần hẻo lánh, vì một người mà bắt đầu sôi nổi. Người nọ tên là Cầu Tri, tự Dật Tiên, từng là cử nhân của Cảnh Đức nguyên niên. Sau vì chán ghét quan trường đấu đá, dứt khoát từ quan hồi hương, định làm một tiên sinh dạy học bình thường tại một tiểu thành.

Tiểu thành này không biết đã phải đợi bao nhiêu thiếu niên tài năng mới chắt được về một cử nhân, mà hôm nay tuy bỗng nhiên từ quan hồi hương nhưng hồng nhan trong miệng lũ trẻ con truyền tụng lại ở chính nơi nông thôn này, thiếu đi ngạo khí quý phái trong tâm tay ngày đó, nhưng vẫn tạo được hiệu ứng dư luận. Đặc biệt là kiểu đại nhân vật có tiếng ở kinh thành, trở về dạy học, ai mà không mong có thể đưa hài tử nhà mình tới chỗ đó khai sáng tri thức? Cái gọi là danh sư xuất cao đồ, nói cách khác là dưới sự dẫn dắt của lương sư, hài tử nhà mình ngày nào đó có thể đề tên bảng vàng, làm rạng rỡ tông.

Có điều văn nhân từ trước đến nay lắm phần cổ quái, Cầu Tri kia tuy hồi hương dạy học, nhưng đề một cái bảng, nói chỉ định thu hai đệ tử, bọn nhỏ nào muốn bá sư phải qua được sự tuyển chọn, phải có tài năng mới được làm học trò của hắn.

Tuy cơ hội không lớn, nhưng Mạc Ly vẫn ôm đám trẻ tới thử một lần, vì bọn chúng mà làm cả một bộ đồ mới, cho hai thằng nhóc có *** thần tham dự tuyển chọn.

Trước hội trường rút thăm, Mạc Ly ngồi xổm vỗ vỗ bờ vai nhỏ của hai oa nhi: “Đừng căng thẳng, được thì tốt, mà không được ta cũng không trách, tận lực là ổn rồi.”

Bạch Oa và Hắc Oa gật đầu, nắm tay theo các tiểu đồng dự thi khác đi vào.

Tuy Mạc Ly an ủi hai tiểu oa nhi như vậy, nhưng trong lòng y còn căng thẳng hơn cả chúng nó. Lúc này, y thực sự đã ném cái vị gọi là “tình thương của bậc phụ mẫu”.

Đến lúc chiều, Mạc Ly mới xen được vào đám phụ huynh đông đảo đến đón con, chờ hai cái bóng oa nhi nhà mình.

Cổng được mở, bọn nhỏ như chim non xổ ***g ào ra. Bạch Oa và Hắc Oa vốn thanh tú, trong đám trẻ, liếc một cái là nhận ra cả hai.

Mạc Ly thấy vẻ mặt ung dung của chúng, nhất thời cũng thở phào. Mỗi tay dắt một oa nhi, Hắc Oa và Bạch Oa nói với y: “Mạc Mạc/Ly Ly yên tâm, chúng ta nhất định qua.”

Tuy không biết hai oa nhi sao lại tự tin vậy, nhưng đến lúc công bảng, chỉ có tên của Bạch Oa, Hắc Oa, Mạc Ly và Cẩn Nhi đều phấn khởi vô cùng trước sự kiện này, ngược lại hai oa nhi lại có vẻ bình tĩnh.

Ngày hôm sau, Mạc Ly liền đem tiền học phí, dẫn hai tử vào tư thực bá sư. Vừa vào cửa, Cầu tiên sinh đã một thân bố bào ngồi ngay ngắn trên chính vị trong đường. Mạc Ly thoáng quan sát, phát hiện vị Cầu tiên sinh này chỉ khoảng ba mươi, là một nam tử phong nhã hào hoa, không ngờ hắn lại nguyện ý vứt bỏ cao quan hậu lộc, trở lại tiểu thành này làm một tiên sinh dạy học bình thường.

Mạc Ly chấp tay vấn an Cầu Tri, hai oa nhi cũng nghe lời, sau khi đưa tiền thì quỳ trên đất dập đầu ba cái với Cầu Tri, xem như hoàn thành lễ bá sư.

Mạc Ly thấy hai oa nhi nhu thuận hiểu chuyện, bụng vốn lo lắng giờ yên tâm không ít, hàn huyên thêm vài câu với Cầu Tri rồi xoay người rời đi. Cầu Tri ngược lại không hề có thói thanh cao văn nhân kiêu ngạo, tương đối vui vẻ hòa nhã, đích thân tiễn Mạc Ly ra tận cổng nhìn y đi xa, mới đóng cổng quay vào trong.

Cầu Tri nhìn hai tiểu oa nhi đang đứng trong nội đường, lập tức sai tùy thị hai bên lui xuống.

Đến khi trong nội đường chỉ còn ba người bọn họ, Cầu Tri đột nhiên quỳ xuống trước hắc bạch lưỡng oa, “Hàn môn chủ, Văn đường chủ vạn an.”

Bạch Oa Hắc Oa lúc này, còn chỗ nào là hảo hài tử nhu thuận nghe lời vừa nãy? Tuy thân thể vẫn là của hài tử ba tuổi bé nhỏ, nhưng ánh mắt bọn chúng đã biến đổi, không còn người ngoài, sớm khôi phục đáng vẻ sâu hiểm khó dò.

Bạch Oa và Hắc Oa tự động ngồi xuống vị trí chủ tọa trong đường, Bạch Oa gật đầu với Cầu Tri: “Để người bắt ngờ từ quan trở về, cũng thực làm khó cho người.”

Cầu Tri quỳ dưới đường cười: “Có thể để hai vị làm lễ bá sư với ta, chính là muốn cái mạng ta, mất ta đến chớp cũng không dám.” Ngụ ý, nhìn Hàn Tử Tự và Văn Sát từ trước đến nay cao cao tại thượng lại một dạng “thiên chân khả ái”, chính là chết cũng đáng.

Hắc Oa sắc mặt bình thản: “Thật thì người cũng gan lớn, dám cùng chúng ta chơi trò chơi này.”

Cầu Tri là tâm phúc mới được bồi dưỡng sau khi Hàn Tử Tự và Văn Sát kết minh, vốn xếp đặt trong triều đường, nhưng tình hình lần này đặc thù, không cần dùng tới con cờ đó.

Cầu Tri lấy từ trong ống tay áo một dược bình, đưa tới cho Hàn Tử Tự và Văn Sát: “Đây là Hồi Xuân hoàn Vạn Độc môn mới đưa tới, thỉnh nhị vị nhất thiết phải nhớ dùng đúng hạn.”

Ít nhiều nhờ loại dược vật kỳ lạ này, hai người bọn họ mới có thể duy trì dáng vẻ tiểu đồng ba tuổi, giấu giếm ở bên Mạc Ly. Cứ như vậy, vừa tuân thủ ước định với Cảnh Đức đế, vừa có thể thoát khỏi tình cảnh bất tiện khi cứ phải trông chừng Mạc Ly từ một chỗ bí mật, càng thân thiết hơn với Mạc Ly.

Có trời biết, bọn họ đã sớm chịu đủ cái cảnh đêm khuya lên điểm thụ huyết của Mạc Ly rồi mới dám thân cận. Bọn họ muốn chạm vào Mạc Ly, muốn nói chuyện với Mạc Ly, muốn tham dự vào cuộc sống của Mạc Ly, muốn có một Mạc Ly sống động thực sự. Bọn họ không muốn chỉ làm những nhân vật cứ đứng từ xa nhìn ngắm như thế.

Vì vậy, sau khi vạch kế hoạch tỉ mỉ, sắp đặt một vụ án mạng trong rừng rậm...

Tuy là lợi dụng thiên tính thiện lương của Mạc Ly để an bài cuộc sống gian nan cho hắc bạch hai người, khổ não sau đó nếu Mạc Ly phát hiện ra chân tướng, không biết sẽ có kết cục thế nào. Nhưng rồi nhận được sự thân mật và thương yêu không hề thiếu tự nhiên của Mạc Ly, bọn họ lại như hút phải thuốc phiện, nghiện đến vô pháp kiềm chế, chỉ có thể đứng giữa biên giới giữa thống khổ và vui sướng, giằng giụa quanh co.

Nhưng sự khát cầu của hắc bạch hai người với Mạc Ly thực quá thâm trầm, nên mới bị hãm vào cái ao đầm tuẩn hoàn ác tính, càng giằng càng vô pháp vãn hồi.

Hàn Tử Tự và Văn Sát dù sao cũng là khôi thủ của Thiên Đạo môn và Nhất Ngôn đường, tuy có thể duy trì lâu dài một loại tư thái thần long kiên thủ bất kiến vĩ, nhưng nay chuyện họ cần xử lý và quan tâm không hề ít. Nếu họ chiều theo sự sắp đặt của Mạc Ly mà vào tư thực bình thường thì hoàn toàn không có thời gian làm việc. Vì vậy mới có chuyện đại náo giảng đường để bị khai trừ.

[49: thần long kiên thủ bất kiến vĩ: rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn (wp Phong My).]

Sau đó, Hàn Tử Tự và Văn Sát lại cố ý chiêu Cầu Tri về, có Cầu Tri yểm trợ, bọn họ không những danh chính ngôn thuận lấy chuyện “đi học” tránh khỏi tầm mắt của Mạc Ly, thời gian lại dư dả để xử lý sự vụ bên mình.

Mà loại hiện tượng giả tạo này, khiến hắc bạch hai người thành công giấu giếm mọi người, để lại cái bóng tên là hạnh phúc một thời gian rất dài.

92. Chương 91: Bạch Oa Hắc Oa 4

Ngày cứ thường thường như vậy mà qua, bất tri bất giác đã hơn nửa năm rồi.

Hắc Oa *** nghịch Bạch Oa chín chắn, nhưng vô luận là nhóc nào cũng làm người ta yêu mến.

Có những lúc hắc bạch vì lên bất chước bộ dạng của những đứa trẻ mà chịu biết bao cực khổ, nhưng nhìn Mạc Ly dần dần càng lộ ra nhiều thần thái thoải mái tươi cười, hai người lại thấy đáng giá.

Trong dáng dấp của trẻ con, cả hai càng được tiếp cận với Mạc Ly chân thực, rõ ràng mà cảm nhận được y giữa cuộc sống bình thường tràn ngập hơi thở ấm áp. Nằm bên cạnh Mạc Ly, Hàn Tử Tự và Văn Sát mỗi đêm lại nghĩ về một vấn đề, tự kiểm điểm những gì đã qua, nhưng cũng thường phát hiện, bọn họ giống như đang uống rượu độc giải khát, dù thơm ngọt chốc lát nhưng không thể nhận ra đường để đi. Thế là hai người bị hổ thẹn và chột dạ làm vướng víu, ngoài mượn danh phận hài tử để dính lấy Mạc Ly thì chẳng còn cách nào khác.

Ngoại trừ Cầu Tri, ai cũng chẳng ngờ nổi mình chủ quyền khuynh giang hồ và ma đầu nhân đàm về biển, hiện tại lại nắm tay nhau cùng tan trường... Nói chung, bọn họ luôn luôn là vì Mạc Ly mà làm ra nhiều chuyện bất ngờ.

Dù đã đến đầu thu, nhưng gió nam ấm áp vẫn chưa tan ở tiểu thành, vì thế mỗi ngày tắm cho chúng oa nhi là một nhiệm vụ gian khổ.

Cẩn Nhi thử tắm cho bọn chúng, nhưng mỗi lần, còn chưa lột được y phục hai thằng nhóc ra đã bị chúng chinh đến rơi cả vào dục dưng. Cuối cùng, vẫn phải để Mạc Ly tự thân xuất mã, tới nỗi sau này Cẩn Nhi sống chết cũng không chịu giúp hai tên quỷ con phá phách kia tắm rửa.

Nhìn hắc bạch lưỡng oa ngoan ngoãn nghe lời Mạc Ly mà bước vào nước, Cẩn Nhi chỉ có thể thở phì phì trước cửa, chuyển nước nóng.

Kỳ thật dù có Mạc Ly, lưỡng oa cũng vẫn rất huyền nháo, cầm gáo gõ ra sức tạt về phía đối phương. Hơn nữa, chẳng biết vì sao, bọn chúng cuối cùng vẫn thoát được những quả tát nước của nhau, ngược lại Mạc Ly ở bên tai bay vạ gió, chưa được bao lâu thì từ trong ra ngoài ướt như chuột lột.

Hai oa nhi vui đùa đã đủ, nhìn Mạc Ly ướt sũng, liền dắt tay Mạc Ly vào tắm với mình.

Mạc Ly vốn sinh ra và lớn lên ở phương bắc, nhớ hồi nhỏ cũng luôn theo ba vào phòng cùng tắm, liền thấy tắm cùng bọn trẻ cũng không sao, đỡ cho cả Cẩn Nhi phải thay một lần nước nữa cho mình.

Thế là Mạc Ly cũng cởi đai lưng, áo, bước vào đục dưng.

Mạc Ly vừa quay lưng đi để cởi quần áo, vừa vịn bờ lỗ ánh mắt như sắc lang của hắc bạch lưỡng oa, rồi hai kẻ đóng kịch không chê vào đâu được, lúc Mạc Ly xoay lại, nháy mắt đã khôi phục dáng cười ngây thơ.

Mạc Ly vẫn không biết gì, cùng hai oa nhi đội lốt dê ngâm mình trong đục dưng. Bạch Oa cầm khăn, học Mạc Ly lúc tắm cho mình, vốc nước lên bờ vai trần của y. Hắc Oa lại cầm lược giúp Mạc Ly gội mái tóc dài.

Mạc Ly xoa đầu hai oa nhi, nghĩ một ngày nào đó, thân nhân của hai oa nhi thành linh tới đem bọn chúng đi, lúc đó sẽ sao nhỉ? Về lý mà nói, y với hai đứa trẻ này không thân không quen, vốn không có tư cách nuôi dưỡng bọn chúng. Nhưng về tình, hai oa nhi khá ái thân thiết với y như vậy, làm sao để dứt bỏ đây?

Nghĩ vậy, Mạc Ly không kìm lòng được, ôm chầm lấy hai đứa trẻ, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của chúng.

Thoáng cảm giác được sự bất an của Mạc Ly, Bạch Oa lấy bàn tay bé nhỏ sờ sờ gương mặt y: “Ly Ly làm sao vậy?”

Mạc Ly đùa: “Không có gì, ta chỉ nghĩ khi các người trưởng thành thì không cần ta nữa, ta đây già yếu phải làm sao bây giờ?”

Hắc Oa nghe vậy liền vòng tay ôm lấy cổ Mạc Ly: “Chúng ta sẽ cần Mạc Mạc, chỉ sợ sau này Mạc Mạc mới không cần chúng ta.”

Nhìn vẻ thương tâm của Bạch Oa, Hắc Oa, Mạc Ly vội vàng giải thích: “Ta nói đùa với các người mà, đừng tưởng thật.”

Bạch Oa chớp đôi mắt trong veo như nước, rất chăm chú nhìn Mạc Ly, nói: “Ly Ly, nếu ta cùng Hắc Oa làm những chuyện rất rất xấu với người, người sẽ không cần chúng ta nữa sao?”

Mạc Ly lấy đầu ngón tay khê búng gáy Bạch Oa: “Các người đều là đứa trẻ ngoan, sao sẽ làm chuyện rất rất xấu được?”

Hắc Oa ngắt lời: “Bạch Oa nói là nếu, nếu như...”

Mạc Ly cười: “Cứ cho là thế đi, các người vẫn là bảo bối trong lòng ta.” Khi Mạc Ly nói lời này, đơn thuần chỉ như một người cha nói lời yêu thương với những đứa con. Nhưng vào tai hắc bạch lại không đơn giản vậy.

“Được rồi, nước lạnh rồi, mau đứng dậy lau người thôi.” Thấy nước đã nguội, Mạc Ly bước ra đục dưng trước, lại bế lưỡng oa ra, vung vẩy một hồi mới chỉnh trang xong.

Sau khi tắm rửa, Mạc Ly cũng thấy hơi mệt mỏi, trở về phòng nằm nghiêng trên giường nhìn lưỡng oa đang ngồi học, không kiềm được cơn buồn ngủ, mí mắt dần dần khép lại. Trong mộng lung, y tựa hồ cảm thấy hai oa nhi cùng rón rén bò lên giường, gối bên cạnh y thiếp ngủ.

Giấc mộng ngọt ngào thoát đầu rất đẹp, nhưng sau đó Mạc Ly không hiểu vì sao bầu không khí chung quanh lại đột nhiên nóng lên.

Y cảm thấy mồ hôi chảy từ lỗ chân lông thấm ướt cả cổ, trên trán cũng nhỏ từng giọt, chạy dọc theo đường cong thân thể y. Cơn buồn ngủ lập tức tan đi, muốn mở mắt lấy chút nước, nhưng lại kinh ngạc phát hiện tứ chi như bị đổ chì, không thể nhúc nhích.

Y không thể làm gì khác ngoài giãy giụa, chỉ là chưa thấy có kết quả, đã chứng kiến hai cái bóng phủ lên trên mình.

Mạc Ly giương mắt nhìn, lại bị người trước mặt dọa đến không phát ra âm thanh. Dù kẻ đó đưa lưng về phía ánh trăng, khiến y không thể thấy rõ dung mạo hẳn, nhưng y vẫn có thể cảm nhận thấy khí tràng cường đại của hai kẻ phủ trên mình, hướng chỉ là hai thân ảnh hắc bạch trường bào cùng Du Long, Ngâm Phượng song tuyệt kiếm bên hông, mà y quen đến nỗi không thể quên hơn.

Mạc Ly nhìn về mặt hai kẻ đó, chỉ cảm thấy bọn họ đang vươn tay về phía mình, không nói câu nào lột hết y phục của y, ngón tay linh hoạt đùa với mỗi thân kinh mẫn cảm của y.

Cảm giác áp bách to lớn cùng cảm giác vô lực đan xen, Mạc Ly không biết vì sao hai kẻ đó lại tìm được tới đây, vì sao hôm nay không hề báo trước mà lại xuất hiện trước mặt mình như vậy. Y quả thực vô pháp nghĩ ra. Nếu y lại rơi vào trong tay hai người, sẽ có kết cục thể nào?

Nhưng lúc Mạc Ly mất đi sự tập trung, môi Văn Sát đã ngậm lấy hồng anh trước ngực y, còn Hàn Tử Tự đã sớm cởi tiết khóa giữa hai chân y...

“A...”

Mạc Ly gần như người đầy mồ hôi bật dậy.

Định thần nhìn bốn phía, bóng dáng hắc bạch song sát ở đâu? Cửa sổ của lầu các tuy vẫn mở rộng, ánh trăng xa cuối chân trời vẫn mê người, gió đêm làm rèm cửa bên khung bay bay, yên tĩnh ban đêm thật đáng sợ.

Mạc Ly bỗng nhớ tới oa nhi đang cùng ngủ với mình, vội vàng cúi đầu kiểm tra, thấy Hắc Oa và Bạch Oa vẫn say sưa bên cạnh, không giống như có kẻ xông vào.

Mạc Ly vuốt vuốt trái tim đang đập liên hồi, kinh ngạc phát hiện mọi thứ chỉ là một cơn ác mộng, mới dần dần bình tĩnh. Nhưng tỉnh rồi, y vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi sự xấu hổ mà cảnh trong mơ mang tới — Người trong mộng thực đến như vậy, vô luận là hơi thở, nhiệt độ cơ thể, hay là một loạt những động tác ôm hôn khiêu khích, đều câu lên dục vọng xấu xí chôn sâu trong thân thể y.

Mạc Ly chật vật, nhào qua hai oa nhi xuống giường, rất sợ đánh thức bất kỳ ai trong nhà, bước nhanh tới giếng nước nơi hậu viện.

Loạng choạng mức lên một gáo nước giếng, Mạc Ly giội thẳng từ đầu tới chân một lần, nhưng lại phát hiện nước giếng càng lạnh càng làm thân thể y nóng lên. Mạc Ly thất vọng ngồi xuống cạnh thành đá, hô hấp vẫn dồn dập như cũ, hạ thể cứng đến phát đau. Hít sâu mấy hơi, nhưng tiếng côn trùng kêu trong bụi cỏ càng khiến tình hình thêm nóng.

Mạc Ly vô thức đưa tay xuống, chốc lát sau, bạch trọc dính đầy tay.

An ủi dục vọng, ý thức của Mạc Ly dần dần tỉnh táo lại. Thứ chất lỏng màu trắng trong tay, dưới ánh trăng càng thêm *** mỹ, bỗng nhiên kinh giác mình sớm đã bị hắc bạch hai kẻ đó đánh dấu đến rửa không trôi. Mạc Ly đột nhiên như thấy quý mà chà rửa bàn tay mình.

Lại mức vài gáo nước giếng, Mạc Ly như mắc chứng ép buộc, vô số lần lặp lại động tác rửa tay, nhưng qua làn nước, vẫn thấy thân thể mình dơ dáy, màu đen bẩn thỉu đó rửa mãi không sạch.

Hóa ra không phải cái gì cũng có thể biến mất hết cả.

Mạc Ly tâm loạn như ma, bỗng nhiên cảm giác sắp tan vỡ. Nhưng may mắn, đúng lúc đó, Bạch Oa Hắc Oa lại dụi mắt từ xa xa mò tới.

“Mạc Mạc/Ly Ly, người không ngủ được ư?”

Nhìn hai oa nhi tìm y mà tới, ưu buồn của Mạc Ly cuối cùng cũng được xoa dịu.

Y nhanh chóng chỉnh trang lại bản thân, gượng gạo viện cớ lừa hai oa nhi, rồi quay lại phòng thay quần áo, ngủ lại.

Ngày hôm sau, Cẩn Nhi vừa định rời giường làm điểm tâm, bỗng nhiên Bạch Oa Hắc Oa hoảng sợ đá cửa xông vào. Vừa định phát hỏa với chúng, lại nghe hai oa nhi kêu lên: “Mạc Mạc/Ly Ly bệnh!”

Cẩn Nhi nghe thế lòng như lửa đốt, vội vàng theo hai oa nhi đi xem Mạc Ly.

Phòng chừng là tối qua sau khi bị ác mộng dày vò một phen, bị kinh hãi lại bị lạnh, sáng sớm Mạc Ly phát sốt, sắc mặt ửng hồng, mọi người đều có phần khó hiểu.

Cẩn Nhi không biết nguyên do, liền trách Bạch Oa Hắc Oa nhất định khi ngủ đoạt chăn của Mạc Ly, làm Mạc Ly sinh bệnh. Nhưng, trong lòng nó lại mơ hồ lo lắng. Dù sao từ lúc nó lên bỏ thuốc cường thân kiện thể của hắc bạch vào cơm cho Mạc Ly, Mạc Ly cơ hồ bách bệnh bất xâm. Vì sao giờ lại phát sốt?

Hai oa nhi thấy Mạc Ly sinh bệnh, cũng làm ầm lên không muốn đi tư thực. Cẩn Nhi bực mình, phát mứa phát vào mông hai oa nhi: “Ồ đồ! Nếu tiên sinh tỉnh lại biết các ngươi không nghe lời như vậy, chắc chắn sẽ lại tức giận, các ngươi muốn bệnh tiên sinh thêm nặng?”

Lưỡng oa bị tét mông đưa mắt nhìn nhau. Cẩn Nhi ngốc nghếch nếu sau này biết mình đã tét mông ai, có bị dọa đến chết khiếp không nhỉ? Bất quá, hắc bạch hai người yêu hận rạch ròi không quên chuyện này, tương lai Cẩn Nhi về sau sẽ ném vị đắng không ít, mà chuyện này cũng bàn sau đi. Hắc bạch lưỡng oa vẫn bị Cẩn Nhi đưa đến tư thực.

May mà Cẩn Nhi theo Mạc Ly đã lâu, cũng biết cách phối thuốc trị bệnh thông thường, liền sắc thuốc, cho y dùng. Mạc Ly nằm trên giường nửa ngày, tâm bệnh dần tiêu tan, cơn sốt cũng giảm.

Cẩn Nhi thấy Mạc Ly vẻ mặt hoảng hốt liền biết có chuyện kỳ lạ, nhanh chóng tìm cách đổi chủ đề, đánh lạc sự chú ý của Mạc Ly, lập tức nói chuyện lưỡng oa sáng nay nháo loạn không muốn đi học.

“Hai đứa quá dính tiên sinh, phòng chừng hôm nay ở học đường cũng không học được gì, không biết có bị Cầu tiên sinh trách phạt không?”

Mạc Ly nghĩ thấy cũng đúng. Cầu tiên sinh nghiên cứu học vấn nghiêm cẩn, nếu hai oa nhi để có thể về sớm mà càn quấy ở học đường, hậu quả là không thể tưởng. Nuốt vài thìa cháo nóng, Mạc Ly liền đứng dậy thay y phục.

Cẩn Nhi nói: “Tiên sinh muốn đi đâu? Tiên sinh còn chưa khỏi bệnh mà!”

Mạc Ly cười: “Ta đi đón oa nhi, nếu bọn chúng nghịch phá, ta cũng sẽ giải thích rõ nguyên nhân cho Cầu tiên sinh, tránh hai nhóc con đó bị khai trừ.” (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

93. Chương 92: Tĩnh Thiện Tự 1

Mạc Ly dứt lời liền ra khỏi cửa, trên đường thấy có bán mút quả thì mua hai xâu, cầm trên tay mà nghĩ Bạch Oa, Hắc Oa tan học có thể ăn.

Đi tới trước lớp tư thực mang phong cách cổ xưa của Cầu Tri, lúc đó còn sớm, Mạc Ly sợ ảnh hưởng đến sự học tập của oa nhi nên đứng chờ bên ngoài một lúc, nhưng chỉ thấy cửa tư thực khép hờ, bên trong có vẻ không có thanh âm dạy học viết chữ.

Mạc Ly thấy ngạc nhiên lắm, liền khẽ đẩy cửa vào, nhìn thoáng.

Đi qua hoa viên màu đỏ, Mạc Ly rón rén tới cạnh đường. Kỳ thực y cũng biết tùy tiện đi vào tư thực thế này không tốt lắm, nhưng thân gia trưởng như y lúc nào cũng mong có thể nhìn thấy đáng vẻ chăm chú chịu khó đọc sách của chúng oa nhi, cố tình hiếu kỳ, Mạc Ly cho phép mình tùy hứng.

Nhưng trong tiền thính chỉ bày ra hai học án của hài tử, trên bàn là các loại bút lông, nhưng mực thì đã cạn từ sớm, hiển nhiên bên trong không người đã lâu.

Không phải Cầu tiên sinh mang hai oa nhi ra ngoài chơi chứ?

Đang lúc Mạc Ly không biết phải làm gì, đột nhiên lại mơ hồ nghe thấy tiếng đối thoại. Mạc Ly lo lắng mình vào bừa như vậy sẽ khiến Cầu Tri không hài lòng, vô thức trốn vào một chỗ, núp mình.

Chỗ Mạc Ly nấp, chỉ có thể nghe tiếng nhưng không thể nhìn thấy người.

Y chỉ nghe cửa phòng bị kéo mở, Cầu Tri bước vào: “Về ủy thác tổng phiêu mà Hoàng môn ngầm đưa cho Thiên Đạo môn, ta đã bố trí hợp lý rồi, hiện tại chỉ chờ chủ ý của Hàn môn chủ là khởi hành thôi. Các huynh đệ bên Nhất Ngôn đường ta cũng đã được thông báo qua, đến lúc đó thỉnh Văn đường chủ hạ cố nhiều hơn trên đường.”

Mạc Ly vừa nghe tới người và vật mà Cầu Tri đề cập tới, nhất thời toàn thân cứng đờ, vội vàng lấy tay bịt miệng che tiếng kêu sợ hãi.

Lẽ nào ác mộng hôm qua là sự thật? Hàn Tử Tự và Văn Sát quả nhiên đã tìm thấy y? Nhưng vì sao bọn họ còn chưa xuất hiện trước mặt y? Mà Cầu Tri này sắm một vai diễn nào trong đó?

Nhiều nghi vấn nhảy vào đầu Mạc Ly, y chỉ thấy đầu ù ù loạn thành một đám.

Giờ y có Cẩn Nhi, có hai oa nhi, còn có y quán... Vất vả mãi mới có được một gia đình nho nhỏ như thế. Vương bận trong lòng đã vốn không thể tránh né, giờ càng lúc càng nhiều, dù y muốn chạy trốn lần nữa, nhưng ai biết được hai kẻ kia sẽ táng tận lương tâm làm gì Cẩn Nhi cùng bọn nhỏ?

Vì sao, vì sao hai kẻ đó vẫn không buông tha cho y, theo tới tận tiểu thành hẻo lánh hoang vắng này?

Mạc Ly trốn trong phòng, Hàn Tử Tự và Văn Sát vì được lý của Hồi Xuân hoàn ảnh hưởng, công lực chỉ còn lại hai thành, đương nhiên không phát hiện ra Mạc Ly như trước kia. Mà Cầu Tri vốn là nội gian chốn triều đình, lại là quan văn, vì vậy cũng không *** thông võ nghệ, cứ như thế ma xui quỷ khiến để đối thoại giữa họ cho Mạc Ly nghe hết. Lúc Mạc Ly đang hoảng loạn, tính toán phải lên đưa Cẩn Nhi và hai oa nhi chạy trốn thế nào, lại nghe được một chân tướng khiến y kinh hoàng.

Một thanh âm non nớt đáp lại Cầu Tri: “Lần này hộ phiêu, Nhất Ngôn đường cũng nhận được ủy thác mật của Hoàng môn, ta không có ý kiến gì với kế hoạch lần này, mau chóng thực thi đi.”

Cầu Tri vội vàng gật đầu.

Một giọng nói nhi đồng khác vang lên: “Sáng nay không biết vì sao Ly Nhi bỗng nhiên phát sốt, thật làm hai người bọn ta lo lắng. Nếu chính sự hôm nay đã xong, chúng ta về sớm. Nếu ngày mai Ly Nhi hoặc Cẩn Nhi qua đây hỏi người, người nhớ che giấu thỏa đáng cho chúng ta.”

Cầu Tri nói: “Đương nhiên ạ.” Dứt lời, lấy từ trong ống tay áo ra một dược bình đưa cho Hàn Tử Tự và Văn Sát, trong bình chính là Hồi Xuân hoàn của bọn hắn hôm nay.

Nhưng đến lúc Hàn Tử Tự dốc viên dược ra nuốt, định đưa dược bình cho Văn Sát, lại bất chợt nghe thấy tiếng vật thể rơi xuống đất.

“Ai?!”

Cầu Tri xoay người lại quát lên, trong mắt vội hiện sát khí. Mặc dù hắn không biết võ thuật, nhưng hắn cũng sai phải vô số là ám vệ *** anh trong Nhất Ngôn đường và Thiên Đạo môn. Thoạt đầu không thấy bóng dáng kẻ nghe lén, Hàn Tử Tự và Văn Sát vẫn trấn định tự nhiên. Muốn xử lý một hai con chuột thực không cần bọn họ đích thân ra tay.

Nhưng khi thân ảnh Mạc Ly run rẩy ra khỏi chỗ khuất nơi tư thực, dù là khí độ bình tĩnh như thường của Thái Sơn băng cũng tiêu thất vô tung.

“Mạc Mạc / Ly Ly! Sao ngươi lại ở đây?!”

Nhìn Mạc Ly một thân bố y thanh sam lạnh run, ngón tay phải che miệng trở nên trắng bệch, mà bên chân Mạc Ly, chính là hai xâu quả hồng vừa mua ban nãy.

Mạc Ly cắn răng, chống đỡ bản thân khỏi ngã xuống, nhưng nhìn hai đứa trẻ bản thân thương yêu vô vàn, hận không thể áp chúng vào tâm khảm, y vô luận thế nào cũng không ngờ, sớm chiều luôn ở chung với nhau hơn nửa năm, lại chính là Hàn Tử Tự và Văn Sát!

“Ly Nhi, người hãy nghe ta nói...” Tuy vẫn trong dáng dấp tiểu đồng ba tuổi, nhưng biểu hiện giả dối đã bị bóc trần, cả người Bạch Oa toát ra khí độ không thể là hài tử đơn thuần chỉ biết liếm đồ chơi trong tay mình. Bỏ đi bộ dạng bên ngoài, cảm giác từ trong tản ra, quả thực chính là Hàn Tử Tự mà Mạc Ly biết.

“Không... không...” Mạc Ly lắc đầu, vốn không muốn, nhưng nước mắt lại rơi, thế nào cũng không dừng được, “Ta cầu người, đừng nói gì, đừng nói gì!!! Ta không muốn nghe gì hết, không muốn biết gì hết!!!”

Mạc Ly hét lên chói tai, chạy đi.

Văn Sát khiếp sợ, vội vàng kéo lấy vạt áo trường bào của Mạc Ly: “Mạc Mạc, người đừng như vậy, ta...”

Văn Sát còn chưa nói xong, Mạc Ly bị hấn chạm vào đột nhiên như phát điên đầy hấn, “Cút ngay, người cút ngay cho ta!! Tránh xa ta ra, càng xa càng tốt!!!”

Từ lúc lấy dáng vẻ hài tử xuất hiện bên cạnh Mạc Ly, Văn Sát chưa từng bị Mạc Ly đối xử như vậy, nhất thời nóng vội, kéo Mạc Ly không muốn buông.

“Buông ra có nghe không, ta không muốn người, ta không muốn người!”

Mạc Ly điên cuồng đẩy oa nhi đang quẩn lấy mình, mấy cái bạt tai rơi xuống, khuôn mặt Văn Sát lập tức sưng lên, nhưng hấn như không biết đau, bị Mạc Ly đánh vẫn không buông.

Mạc Ly nhìn oa nhi liều mạng ôm lấy mình không chịu buông, nếu là trước đó, y thậm chí còn thấy bọn họ là tiểu thiên sứ đáng yêu mà trời ban cho mình. Thì ra, tất cả đều là hư ảo. Không có thiên sứ nào, bọn chúng tuyệt đối là ác ma!

Không thể tha thứ cho sự dối lừa này, Mạc Ly tiện tay vớ lấy nghiên mực sau bàn ném vào Văn Sát.

Loảng xoảng một tiếng, nghiên mực nặng nề nứt thành hai, máu cũng chảy xuống trên đầu Hắc Oa, chảy đầy gương mặt nó.

Mạc Ly kỳ thực không định làm người bị thương, mà với công lực của Văn Sát, loại tấn công này cũng chẳng tạo ra thương tổn gì cho hấn.

Nhưng Mạc Ly không hề dự liệu rằng Văn Sát đang dùng Hồi Xuân hoàn nên công lực giảm đi, da cốt con nít vốn non nớt, đâu thể so sánh với người lớn?

Văn Sát bị Mạc Ly đập như vậy, mắt cũng hoa lên, lực ôm lấy Mạc Ly giảm bớt.

Nhìn Hắc Oa máu đầy mặt, tâm Mạc Ly nhất thời thất vào.

Đây chính là hài tử y từng yêu quý! Nhưng lại nghĩ tới linh hồn yếu ớt mình cất giấu cùng toàn bộ sự dối gạt này, trong lòng Mạc Ly lại sinh ra nỗi oán hận khác thường, đè bẹp mọi sự.

Hàn Tử Tự thấy Mạc Ly trước giờ luôn thiện lương, không ngờ ra tay ác liệt với Văn Sát như thế, cũng cả kinh, vội vàng tiến đến tiếp lấy Văn Sát đang ngã xuống, “Ly Nhi người...”

Hàn Tử Tự còn chưa nói hết, Mạc Ly đã đứng dậy chạy khỏi tư thực.

Một mạch lão đảo vào trong nhà, Mạc Ly vừa mở cửa đã thấy Cẩn Nhi đang chuẩn bị bữa tối.

Cẩn Nhi nhìn một dạng thất hồn lạc phách, tái nhợt của Mạc Ly, còn thêm vết máu rõ rệt trên y bào, nhất thời vô cùng sợ hãi: “Tiên sinh, ngài làm sao vậy?”

Mạc Ly hít sâu mấy hơi, cố trấn định, kéo tay Cẩn Nhi: “Đừng hỏi nhiều, Cẩn Nhi, lập tức thu thập bao phục, chúng ta rời khỏi đây ngay...”

Cẩn Nhi thấy Mạc Ly đã lâu rồi không kích động như thế, cũng gấp vô cùng: “Tiên sinh, trước hết nên nói rõ đã...”

Mạc Ly thấy Cẩn Nhi bất vi sở động, liền đích thân đi vào nội thất thu thập bao phục, “Nói không rõ được, chúng ta phải lập tức đi ngay! Ngay lập tức!”

Cẩn Nhi khóc ròng: “Thế Bạch Oa và Hắc Oa đâu? Bọn chúng đâu?”

Vừa nghe Cẩn Nhi nhắc đến hai cái tên oa nhi, Mạc Ly tức khắc lại cuồng lên: “Đừng để bọn chúng theo ta! Hai kẻ kia, hai kẻ kia tìm tới... Ta... ta...”

Cẩn Nhi nghe Mạc Ly nói năng lộn xộn như vậy, lại nghĩ nghĩ, cũng không kinh ngạc, liền hỏi: “Hai người kia, lẽ nào... Là Hàn Tử Tự và Văn Sát?”

Mạc Ly lại nghe thấy hai cái tên từ miệng Cẩn Nhi, lập tức trừng lớn hai mắt: “Sao người lại biết bọn họ?”

Cẩn Nhi lảng tránh câu hỏi của Mạc Ly, dè dặt hỏi: “Có phải tiên sinh người nghĩ nhiều không? Bọn họ đã tiêu thất hơn nửa năm, làm sao hôm nay đột nhiên xuất hiện chứ?”

Mạc Ly nghi thần nghi quỷ lùi sau hai bước, giữ một khoảng cách với Cẩn Nhi: “Người... Không phải người cũng...”

Cẩn Nhi không phải cũng là gian tế hắc bạch hai người kia phái tới chứ? Mạc Ly hiện tại, ngoài chính bản thân, không bao giờ muốn tin ai khác nữa.

Cẩn Nhi vội vàng giải thích: “Tiên sinh đừng nghĩ nhiều, tuy ta biết sự tồn tại của bọn họ, nhưng chưa từng hại người!”

Cẩn Nhi đã sớm phát hiện sự tồn tại của bọn họ? Trái tim Mạc Ly bỗng co thắt. Cái gọi là vật cực tất phản, thoáng cái cơn đả kích của Mạc Ly lắng lại, “Cẩn Nhi, ta cần người giải thích...”

Cẩn Nhi không biết sự tình nông cạn, lại thấy bộ dạng khác thường của Mạc Ly, đành phải nói hết biết Hàn Tử Tự và Văn Sát thế nào.

Mạc Ly nghe xong không đáp, chỉ cười nhạt.

Cẩn Nhi sợ hãi, khẽ hỏi: “Tiên sinh... Ngài...?”

Mạc Ly đáp: “Theo những gì người nói, ngày người đi theo ta, đã biết đến sự tồn tại của họ?”

Cẩn Nhi do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu.

“Nói như vậy, người giúp bọn họ giấu ta gạt ta?”

Cẩn Nhi nghe Mạc Ly nói thế, kinh hoảng ngẩng đầu lên, “Không, không phải, Cẩn Nhi thấy bọn họ không hại tiên sinh, hơn nữa còn ẩn núp bảo vệ tiên sinh, ta mới không đem chân tướng nói cho ngài! Nếu bọn họ không bảo hộ ngài, tiên sinh ngài...”

“Vô liêm sỉ!” Mạc Ly giáng một cái tát xuống mặt Cẩn Nhi, “Được, được! Thật quá được! Hóa ra một đám bên cạnh ta đều là lừa đảo, đều là lừa đảo! Uống phỉ ta tín nhiệm người như thế! Người và bọn chúng đều giống nhau! Khốn nạn, toàn bộ con mẹ nó khốn nạn...”

Mạc Ly càng nói càng tức, nhưng giọng nói lại càng lúc càng yếu, cuối cùng phát hiện mình như không thể thở nổi, khí lực toàn thân như bị rút cạn, chân mềm nhũn ngã xuống.

Cẩn Nhi nhìn bộ dạng Mạc Ly như vậy, nhất thời sợ đến mơ hồ, chỉ có thể khóc lóc nâng Mạc Ly dậy, lấy tay lau lệ trên mặt.

Cẩn Nhi khóc: “Tiên sinh, Cẩn Nhi biết sai rồi, Cẩn Nhi không nên gạt tiên sinh... Tiên sinh ngài đánh ta đi! Cẩn Nhi không hiểu chuyện, Cẩn Nhi sẽ không bao giờ làm thế nữa... Tiên sinh ngài tha thứ cho Cẩn Nhi đi...”

Nước mắt từng chuỗi trong suốt chảy trên gương mặt Cẩn Nhi, nhỏ lên khuôn mặt như tro ngụi của Mạc Ly, dần dần thấm ướt vạt áo. Cũng không biết bao lâu, Mạc Ly mới hồi lại từ cơn đả kích, liền đẩy Cẩn Nhi đang ôm mình ra, lảo đảo đứng dậy.

Cẩn Nhi thấy bộ dạng sắp ngã của Mạc Ly, vội tiến lại muốn đỡ, lại bị Mạc Ly gạt tay ra, “Người đừng đụng vào ta. Sau này cũng đừng đi theo ta, ta không nhận kẻ vong ân phụ nghĩa như người, người cũng đừng gọi ta là tiên sinh nữa. Chúng ta ai đi đường nấy, sinh tử đều không liên quan...”

Cẩn Nhi vừa nghe lập tức quỳ gối trước Mạc Ly, khóc lớn: “Tiên sinh, ngài đừng không cần Cẩn Nhi! Cẩn Nhi biết sai rồi, Cẩn Nhi biết sai rồi... Tiên sinh...”

Kỳ thực với sự lừa gạt chẳng biết ngọn nguồn của Cẩn Nhi, Mạc Ly dù ngay từ đầu biết sự thật cũng là lúc vô cùng thức giận, nhưng cũng biết Cẩn Nhi lừa y là có thiện ý. Nhưng lừa gạt là lừa gạt, vô luận là thiện ý hay ác ý, đều không thay đổi bản chất của nó. Hơn nữa, hiện tại đoạn tuyệt quan hệ với Cẩn Nhi, cũng là bảo đảm sau này Cẩn Nhi sẽ không thành đối tượng cho hai kẻ hắc bạch kia giận chó đánh mèo. Hôm nay Hàn Tử Tự và Văn Sát lần nữa xuất hiện, Mạc Ly đã hiểu, cuộc đời y dù có chạy trốn cũng không thể thoát khỏi bọn họ, nhần tâm đuổi Cẩn Nhi đi, chung quy cũng là tốt cho nó.

Y dùng thanh âm vô tình lạnh lẽo nói: “Cút ngay.”

Cẩn Nhi khóc, lắc đầu.

Mạc Ly giơ chân, đá đuổi vào vai Cẩn Nhi, Cẩn Nhi không chịu nổi ngã bệt xuống.

“Nếu người còn nhớ chút ân tình ta cho người, ta đây van người, từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt ta nữa...”

Cẩn Nhi nghe lời này, chỉ có thể ngã trên đất lạnh khóc ròng.

Mạc Ly ngay cả bao phục cùng tư trang cũng không muốn thu thập, đầu tóc rối bời, một thân huyết ô ra khỏi cửa.

Cẩn Nhi sao có thể yên tâm để Mạc Ly một mình đi như thế? Phục hồi *** thần liên bò từ đặt dậy, muốn chạy đuổi theo Mạc Ly, nhưng vừa ra tới cửa đã đụng vào một người.

“A, xin lỗi...” Cẩn Nhi lau lệ, ngẩng đầu xin lỗi, nhưng phát hiện eo bị giữ chặt lại, hương dược thảo thơm mát thuộc về Miêu Cương nam tính cùng hơi thở nóng rực xâm nhập vào khoang mũi.

Ánh mắt Cẩn Nhi vừa nhìn tới nam nhân giữ nó, dây thần kinh như bật bật đứt.

Nam tử cao to khô ngô giữ lấy eo nó, cúi người ghé vào tai nó: “Diệc Tuyết, cuối cùng ta cũng tìm được người...”

Người trước mặt, chính là Cổ vương Hi Vưu!

Cẩn Nhi tuy khớp hàm phát run, nhưng mạnh mẽ giả bộ trấn định: “Người, người tìm ai, người tìm sai người...”

Hi Vưu đột nhiên ép Cẩn Nhi dán vào mình, ngón tay thô ráp hữu lực đặt lên cổ Cẩn Nhi, hai ba cái tìm được mối nối bì diện, lột mặt nạ kia xuống. Động tác của Hi Vưu vô cùng thô lỗ, làm Cẩn Nhi bị đau, suýt nữa rơi lệ.

“Người nghĩ, người mang nhân bì diện cụ có thể giấu được ta?”

Thấy chân tướng đã lộ, Cẩn Nhi không còn lòng dạ che giấu nữa, song cũng bị lo lắng và khủng hoảng dày vò, nó lại rơi lệ.

Hi Vưu thấy bộ dạng thương xót yêu thương như vậy, liền kìm khôngặng hôn lên đôi môi đang run rẩy kia, “Lúc này, người đừng mơ chạy khỏi ta nữa...”

94. Chương 93: Tĩnh Thiện Tự 2

Mạc Ly thất hồn lạc phách đi trên đường, quần áo bất chỉnh, búi tóc nghiêng lệch, hơn nữa người dính đầy huyết ô. Người đi đường đều nhao nhao chỉ trỏ y. Mấy người hàng xóm có biết Mạc Ly, thấy y nhếch nhác như vậy cũng không nhìn được tiến lại hỏi thăm vài câu. Nhưng Mạc Ly tựa hồ không phản ứng với bất kỳ câu hỏi nào, ánh mắt chỉ đại ra cổ lết về phía trước.

“Đây không phải đại phu của Vong Trần y quán thành Bắc ư?”

“Hắn làm sao vậy? Thật kỳ quái, hôm qua ta vẫn thấy hắn tốt lắm...”

“Đáng thương... Có phải phát điên rồi không?”

“Nghịch chương! Hai oa nhi nhà hắn làm sao đây...”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi lại sợ rước họa vào thân, cuối cùng cũng trơ mắt mặc Mạc Ly chậm rãi ra khỏi thành.

Mạc Ly vừa bước chân ra khỏi thành, sĩ binh thủ thành phía sau liền khép lại cánh cổng gỗ nặng nề. Ra là đã đến giờ đóng thành?

Mạc Ly vô thức ngoảnh lại nhìn đường lui, vô hình đường như đã bị cắt đứt, lại chuyển đầu nhìn mặt trời đang lặn xuống núi xa phía tây, trên mặt đất bóng người cô đơn hẹp dài. Không ngờ đã đi loanh quanh một vòng lớn như thế, lúc y không hề phòng bị cũng là lúc nỗi lo âu trở về nguyên điểm.

Chỉ chưa tới một canh giờ, y đã đi qua thiên đường rơi vào địa ngục — Hai oa nhi thiên chân khả ái biến mất, một tri kỷ quan tâm chu đáo không còn. Chuyển biến này thực sự nhanh quá, nhanh đến nỗi y không tiếp thu được, cũng không nguyện tiếp thu. Quyết định không lưu luyến ngôi nhà mình khổ tâm dựng lên, lớp da bọc ngoài sự thật, khi y biết thân phận thực của Bạch Oa, Hắc Oa, đã hoàn toàn bị lật bỏ. Hạnh phúc như thủy *** treo trên không, cứ thế không đọng được vào.

Mạc Ly đã không còn nhiều *** lực để nghĩ cách thoát khỏi Hàn Tử Tự và Văn Sát. Dù thế nào đi chăng nữa, y có trốn ra sao, cuối cùng kết quả cũng vẫn sẽ như hôm nay. Còn với hắc bạch bất chấp thủ đoạn kia, Mạc Ly không muốn hận, mà thực sự hận không nổi nữa.

Gió thu quạnh quẽ, tầng tầng khô điệp nơi rừng cổ thụ ngoài thành cuộn cuộn nổi lên, Mạc Ly giẫm trên lá úa, tiếng bước chân lạo xạo.

Mạc Ly chỉ mờ mịt mà đi như vậy, không mục đích, không phương hướng, càng không kết thúc. Y vốn khờ dại cho rằng bản thân đã thực sự có được tự do, mỗi giọt hạnh phúc là nhờ mình nỗ lực cùng kiên trì mà tích lũy thành. Trước ngày hôm nay, y còn thấy may mắn khi mình chưa thôi chống lại số phận, nghĩ rằng quá khứ vì cố gắng đã trở thành đáng giá.

Nhưng khi Cẩn Nhi nói ra chân tướng, y mới đột nhiên tỉnh ngộ — Hóa ra những an nhàn bình an trong mắt y, chỉ là do Hàn Tử Tự và Văn Sát nhân từ nương tay, nhất thời bố thí cho y mà thôi.

Nguyên bản bọn họ vẫn ở bên cạnh theo dõi y, bọn họ nhìn y như Phật Tổ nhìn Tôn Ngộ Không nhảy trong bàn tay, tự cho rằng mình đã có tất cả, lại không biết ánh mắt xa xăm từ nơi nào nhìn mình thật trào phúng.

Hiện tại nghĩ lại, từ lúc y chạy khỏi hoàng cung, đã bị hắc bạch hai người theo dõi ư? Khi y còn là *** tiểu nhị ở tiệm ăn, người xuất thủ giáo huấn địa chủ lão tài không phải là ám vệ Cảnh Đức để phái tới bảo vệ y, mà chính là hắc bạch hai người đó?

Nhớ lại mình sợ hãi bọn họ phát hiện mà mai danh ẩn tích như chuột chạy qua đường, trốn núp chật vật, bọn họ cảm thấy thích thú nhỉ? Bảo vệ y ư? Lo lắng cho sự an nguy của y ư? Nực cười, đây rõ ràng là chuyện nực cười nhất thiên đại!

Sắc trời dần tối, bóng tối trong rừng cơ hồ không nhìn rõ đường, trong không gian thi thoảng còn truyền đến tiếng quạ kêu quang quác.

Mạc Ly không biết đã vấp ngã bởi rễ cây mấy lần, mỗi lần y gãy giữa đứng lên, trên người cũng biết bao vết thương.

Mạc Ly không quan tâm. Lòng vốn đã chết lặng, thân thể này còn dùng làm chi?

Lại đi thêm một lát, phía sau Mạc Ly truyền tới tiếng vó ngựa và bánh xe. Mạc Ly không để ý, vẫn chuyện mình mình làm, gian nan tiến về phía trước.

Xe ngựa nhanh chóng chạy tới bên cạnh y, ngọn đèn trên đầu xe rọi vào, xa phu chính là Cầu Tri. Rốt cục giữa núi hoang rừng già này cũng tìm được Mạc Ly, Cầu Tri thở phào nhẹ nhõm.

Xe ngựa bị ghìm lại, Hàn Tử Tự và Văn Sát vẫn chưa kịp hồi phục, vẫn là dáng vẻ oa nhi, từ trên xe nhảy xuống.

Đầu Hắc Oa vì bị Mạc Ly đập nên quần băng vải, phỏng chừng vì phải xử lý vết thương nên bọn họ mới mất nhiều thời gian như thế để tìm được Mạc Ly.

Hắc bạch hai người nhắm mắt theo sát sau lưng Mạc Ly.

“Ly Nhi...”

“Mạc Mạc...”

Giọng nói chứa đầy hờn tủi, hình tượng lãnh tính kiềm chế này thực không hợp với bọn họ, nếu bị kẻ khác trông thấy, đánh chết cũng không tin người trước mắt là khôi thủ thống lĩnh hắc bạch được biết đến trong truyền thuyết.

Hàn Tử Tự và Văn Sát cùng gọi tên Mạc Ly.

“Mạc Mạc / Ly Nhi đừng đi nữa, chúng ta về nhà đi...”

“Người đừng tự giày vò mình như vậy...Cùng lắm chúng ta lập tức biến mất...”

Mạc Ly tạm thời không nghe, chỉ một mực tiếp tục đi, nhưng thanh âm non nớt quen thuộc không thể không chui vào tai y, mạnh mẽ đập vào ngũ tạng lục phủ của y, suýt nữa hộc máu. Mạc Ly cũng không biết hắc bạch kia đi theo mình bao lâu, đi tới khi để hải mòn rách, chân cũng sưng vỡ mạch máu, thần kinh tê liệt cũng bắt đầu cảm giác đau.

Mạc Ly không khỏi nhú mày.

Cầu Tri đánh xe tới bên Mạc Ly, thở dài khuyên nhủ: “Mạc công tử, công tử nên lên xe đi.”

Đúng lúc đó, Hắc Oa đi theo sau Mạc Ly đột nhiên kêu lên thảm thiết, tiếng kêu như búa tạ đập vào ngực Mạc Ly, y không kiềm được quay đầu nhìn.

Qua ánh sáng mờ từ ngọn đèn trên xe ngựa, Mạc Ly thấy một màn thật khủng bố.

Văn Sát co người té trên đất, gân cốt trong cơ thể như chịu một sức mạnh cường đại sinh sôi co kéo, da nơi đầu khớp xương phá sự ràng buộc của thân thể, vật lộn muốn khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Hàn Tử Tự thấy Văn Sát thống khổ như vậy, cả kinh: “Không xong, tác dụng phụ của Hồi Xuân hoàn phát tác!”

Mọi người lúc này mới nhớ, vì Mạc Ly bỗng nhiên xuất hiện mà cắt ngang động tác dùng thuốc hôm nay của Văn Sát. Mà hỗn loạn sau đó khiến người ta không rảnh lưu tâm đến chuyện này. Được bình rơi ở tư thực lại không mang theo, không ngờ được hiệu lực lại phát tác vào lúc này.

Kỳ thật, không phải ai cũng đủ dũng cảm để ném thử thứ gọi là Hồi Xuân hoàn này.

Loại dược này cũng tựa như độc vật, tuy có thể đáp ứng nhu cầu phản lão hoàn đồng, nhưng không chỉ cắt giảm tu vi võ công người dùng, có thể tưởng tượng ra, từ một nam nhi tám thước chột thu nhỏ thành tiểu nhi ba tuổi, xương cốt cùng nội tạng lúc này bị dược lực ép, đau đớn cùng hành hạ tuyệt không thua như bị lăng trì, khiến người ta thống khổ. Hơn nữa, nếu không ăn được đúng thời gian, nếu gián đoạn, người dùng dược trong nửa canh giờ vì xương cốt mất sự kiềm hãm của dược lực, đương nhiên sẽ dài ra, khiến thân thể nứt toác mà chết.

Mạc Ly nhìn các khớp xương và các đốt tay của Hắc Oa dường như sẽ phá vỡ thân thể, bộ dạng thực đáng sợ, nhất thời hải hùng, bên tai là tiếng rống giận không ngừng của Cầu Tri và Hàn Tử Tự.

Bọn họ gào thét cái gì Mạc Ly một chữ cũng không nghe lọt. Y thành linh cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Một loại kinh hoàng nhất thời cuộn đến, giống như muốn đánh đổ cái gì đó trong lòng y.

Đã từng rất nhiều lần, y muốn đem Văn Sát thiên đao vạn quả — Vô luận là lúc y đang bị Vương Chấn làm nhục, hay là lúc ở Chính Hành đường của Thiên Đạo môn bị Văn Sát nham hiểm hạ Hợp Hoan cổ.

Nhưng hôm nay, ở đây nhìn người trước mặt chết đi vô cùng khổ sở, Mạc Ly lại nhất thời thấy khiếp đảm. Y thậm chí không dám đi tìm nguyên nhân nỗi khiếp đảm này, y chỉ mơ hồ biết, kia nhất định là một hiện thực y không thể tiếp nhận.

Cho nên Mạc Ly lựa chọn chạy trốn.

Cho dù Hắc Oa đang ngã xuống vẫn tội nghiệp nắm chặt y bào của y, cho dù là Văn Sát đang thống khổ vẫn không quên cầu xin y tha thứ, Mạc Ly vẫn kinh hoàng lắc đầu, từng bước lùi lại, sau đó, tựa hồ gặp phải mãnh thú mà bỏ chạy.

Chạy trốn chết.

Có phải chỉ cần không thấy, lòng mình sẽ không còn dao động?

Có phải chỉ cần không nghe, mình sẽ không khó chịu như thế?

Mạc Ly cũng không biết vì sao người đang mệt như sắp chết đến nơi như y lại còn có thể chạy trốn xa được như vậy, mãi đến khi không còn nhìn thấy ngọn đèn, cũng không nghe thấy tiếng rên rỉ, không nhìn thấy hai thân ảnh kia...

Úp lên một thân cây, phản ứng sau khi vận động mạnh, Mạc Ly không ngừng nôn khan. Đến khi hít được không khí, y mềm nhũn ngã ngổ trên đất, vô lực tựa lên cây.

“A — A — A —” Mạc Ly khóc rống lên, khiến chim chóc giật mình bay tán loạn.

Sau khi dần vật một phen, y cuối cùng cũng mặc kệ sương đêm rơi dày, nặng nề thiếp đi. Nếu có thể đang ngủ mà bị dã thú ăn thịt, coi như được giải thoát phải không?

Thời khắc Mạc Ly đang như đi vào cõi tiên, xa xa truyền lại một hồi chuông xa xăm.

Đó là tiếng chuông chùa. Im lặng kéo dài, nhưng cũng có thể cảnh giới minh tâm thể nhân, dường như trong nháy mắt, gột rửa tâm linh phức tạp của con người.

Mạc Ly chống dậy, đứng lên, nhớ tới lần cận tiểu thành hình như có một ngôi chùa, Tam phẩm nhà bên vẫn liên tục nói với y rằng chùa đó có lịch sử lâu đời thế nào, linh nghiệm ra sao...

Mạc Ly yếu đuối, lập tức như có khí lực nhắc thân, tiếp tục đi về phía tiếng chuông.

Khi trăng sáng đông lạnh, phía chân trời tỏa ra ngân bạch sắc, Mạc Ly rốt cục cũng tới được trước tòa sơn tự môn.

Giương mắt nhìn lên, bảng hiệu đã cũ, ba chữ “Tĩnh Thiện tự”.

95. Chương 94: Tĩnh Thiện Tự 2

Mạc Ly ngồi xuống thềm đá trước Tĩnh Thiện tự, dựa lưng vào cánh cổng, đầu óc trống rỗng. Hồi lâu sau, cổng mở kết một tiếng, một tiểu sư phụ đầu tóc đi ra, thấy trước cửa là Mạc Ly thăm hại cũng không kinh hoàng, chỉ niệm một câu, rồi hỏi: “Thí chủ đến bản tự có gì chỉ giáo?”

Mạc Ly lập tức đứng dậy, hai tay chấp lại, cung kính khom người trước tiểu sư phụ: “Ta, ta muốn xuất gia...”

Tiểu sư phụ dù sao đạo hạnh còn nông, nghe Mạc Ly nói vậy cũng không đáp vội, nhưng lại dùng dư quang nơi khóe mắt đánh giá người trước mặt. Lịch sử của Tĩnh Thiện tự còn lâu hơn cả Thiên triều, thời kỳ cao tăng tập hợp, đèn nhang đang thịnh, rất nhiều đại quan quý nhân không quản nghìn dặm xa xôi tới nơi này lễ Phật tham bái, mấy tiểu thị trấn lân cận dù ít dù nhiều cũng là nhờ hơi Tĩnh Thiện tự mới có thể hưng thịnh lên.

Vì như thế, lân cận có nhiều con bạc hay lang thang đủ loại người hỗn tạp, muốn mượn cơ xuất gia đến Tĩnh Thiện tự trốn nợ hoặc bùng mồm ăn cơm miễn phí, nên mấy năm nay Tĩnh Thiện tự không thu nhận tăng nhân mới. Phải đương niên, tiểu sư phụ này cũng là có tiểu biểu thúc xuất gia nhiều năm tại chùa, nhờ vào mối quan hệ không nhỏ đó mới được đưa vào.

Tuy trong lòng tiểu sư phụ đã rõ nam tử nghèo túng này chắc chắn sẽ bị cự tuyệt, nhưng đã gọi là chùa thì phải có phong phạm của nhà chùa, dù là dự liệu kết quả như thế, cự tuyệt cũng cần phải có quá trình.

Tiểu sư phụ thu hồi ánh mắt ngăm quan sát, nói: “Mời thí chủ theo ta.”

Cửa chùa được mở ra, Mạc Ly trước khi bước qua cửa, vẫn nhớ phải thành kính, phủi đi cô diệp và bụi đất bám trên y bào, chỉnh trang vạt áo và búi tóc lộn xộn, tuy hiệu quả chẳng được bao nhiêu, nhưng dù sao cũng trông gọn gàng hơn lúc trước.

Tiểu sư phụ cơ hồ không hề quay đầu lại, cứ bước về phía trước, ai ngờ đi một hồi mới phát hiện không có tiếng bước chân phía sau của Mạc Ly. Lúc này mới kỳ quái quay đầu, nhìn lại, phát hiện y đang quỳ gối trong chính điện Phật đường, ngược lên nhìn Phật Tổ từ bi đang bao quát chúng sinh thiên hạ.

Ánh sáng *** mờ từ song cửa chiếu vào, có thể thấy được bụi trần lượn lờ trong không khí. Đúng lúc đó, tiếng chuông khóa thân buổi sớm của Tĩnh Thiện tự đã vang lên, tiếng chuông vang vọng khiến sơn lâm nhộn nhạo nơi cổ tự tĩnh mịch. Năng sớm ở sau Mạc Ly như một quãng sáng mỏng, trong nháy mắt, tiểu sư phụ trẻ tuổi có chút thất thần.

[50: khóa thân: lớp học sáng sớm trong chùa.]

Đến khi tiểu sư phụ phục hồi *** thân, không hiểu vì sao lại thấy hơi bức mình với Mạc Ly, “Thí chủ, mời mau một chút, sau khi đưa thí chủ đi gặp sư phụ ta còn phải tới lớp học!”

Mạc Ly bị tiểu sư phụ thúc giục như vậy, vội vàng đứng dậy: “À... Xin lỗi... Ta tới đây...”

Bước theo tiểu sư phụ, Mạc Ly được dẫn vào một phòng bên, cách phòng phương trượng ba gian phòng. Sát phòng phương trượng là tầng phòng của tăng nhân, càng gần cấp bậc càng cao. Như vậy, xem ra tăng nhân chuẩn bị tiếp Mạc Ly cấp bậc cũng không cao lắm, bất quá Mạc Ly không để ý.

Mạc Ly nhìn tiểu sư phụ xốc rèm đi vào trong báo cáo, lát sau y mới được gọi vào nội thất. Sau khi vào cửa, Mạc Ly liền thấy tiểu sư phụ đang đứng sau một lão tăng. Lão tăng mặt mũi hiền lành, hàn huyên vài câu với Mạc Ly, nhưng trong mấy lời ít ỏi của lão tăng, Mạc Ly vẫn có thể nghe ra đây là một lời từ chối khéo léo.

Từ trước đến nay Mạc Ly không cưỡng cầu, dù trong lòng vạn phần cô đơn, nhưng vẫn nghĩ phải nói lời cáo từ. Ai ngờ vừa chuyển thân, lại nghe tiểu sư phụ kêu lên kinh ngạc: “Phương trượng...”

Mạc Ly ngẩng đầu, thấy một lão giả mặc cà sa phi hồng, râu bạc phơ đang đi tới.

Lão tăng đang ngồi trên chính vị tức khắc đứng lên, kính sợ: “Sư thúc, vì sao ngài lại tới đây?”

Phương trượng đại sư không đáp lại câu hỏi của lão tăng, chỉ xoay người nhìn Mạc Ly: “Thí chủ, lão nạp chờ người đã lâu...”

Không ngờ, lão giả trước mắt lại là phương trượng đại sư của Tĩnh Thiện tự, Mạc Ly vội vàng chấp tay niệm Phật ngữ.

Không để ý đến vẻ mặt và ánh mắt sững sờ của tiểu sư phụ, phương trượng đưa Mạc Ly vào phòng phương trượng.

Vào bên trong, phương trượng đại sư gạt đầu với Mạc Ly: “Thí chủ mời ngồi, lão nạp pháp hiệu Tuệ Trần.” Mạc Ly ngồi xuống, tuy còn khó hiểu, nhưng vẫn im lặng.

“Thí chủ có biết, Du Long kiếm xuất thế lần nữa là từ Tĩnh Thiện tự?”

Vừa nghe Tuệ Trần đại sư nói như vậy, bỗng nhiên Mạc Ly nhớ lại chuyện cũ — Hàn Tử Tự quả thực là lấy Long Tinh từ chỗ y rồi đến Tĩnh Thiện tự thỉnh kiếm.

“Tuy thế nhân vẫn cho rằng Du Long kiếm là tàng vật của bản tự, kỳ thực không phải. Bảo kiếm kia chỉ là ta vừa tỉnh dậy đã thấy nó bên người. Đêm đó ta nằm mơ, hình như có thần minh chỉ thị ta ứng vì chi sự, cũng nói cho ta, hôm nay người sẽ xuất hiện ở bản tự.”

Mạc Ly nghe xong, sắc mặt u ám, hóa ra y đã sớm bị bàn tay Bích Dao lựa chọn.

“Nghe thí chủ nói, muốn xuất gia tại bản tự?”

Mạc Ly quỳ gối, khẩn cầu Tuệ Trần đại sư: “Ta sinh vô sở niệm, thậm muốn giành thời gian còn lại làm bạn với Phật pháp, mong đại sư thành toàn.”

Tuệ Trần đại sư thở dài: “Không phải lão nạp không muốn thành toàn người. Chỉ là, thí chủ người vốn không nằm trong vòng luân hồi của thế ta, mà suốt đời đã định rằng cắt không đứt nghiệt căn, vô duyên với Phật ta...”

Mạc Ly nghe vậy, trong mắt không nhìn được lệ, “Hóa ra thiên hạ to lớn, ngoài bên cạnh hai kẻ đó, thực sự không còn một tấc vuông cho ta dung thân?”

Tuệ Trần đại sư lần hạt tràng, mi nhíu chặt, “Thí chủ trời sinh đậm bạc, trạch tâm nhân hậu, cảnh giới bỏ mình cứu người, thực lão nạp không theo kịp. Chỉ là lão nạp nếu vi phạm thiên ý thu người, thiên niên cổ tháp này bị hủy chỉ là chuyện nhỏ, dù sao Phật ta cũng từng viết ‘ta không vào địa ngục thì ai vào’... Nhưng bách tính quanh trăm dặm này không phải vô tội sao? Lão nạp khẩn cầu thí chủ vì muôn dân...”

Mạc Ly đương nhiên biết rõ Hàn Tử Tự và Văn Sát sẽ làm ra chuyện điên cuồng ác nghiệt gì khi mất đi y, liền thần thờ gật đầu: “Đại sư nói đúng... Ta vốn là một người chuyên gây phiền phức, ta nên rời đi...”

“Thí chủ xin dừng bước!” Tuệ Trần đại sư đứng dậy, “Thế gian có phương pháp nào yên bề song toàn? Lão nạp mặc dù vô năng, nhưng nếu thí chủ không chê, có thể lấy danh nghĩa tục gia đệ tử tu hành ở chùa ta. Biết đâu trong môi trường kham khổ tại chùa có thể giúp thí chủ cảm ngộ điều chi, coi như là công đức vô lượng.”

Mạc Ly dừng bước bộ, nghĩ mình thực đã cùng đường, như đứng sát vách núi rồi, đây thực là một cách trung hòa, suy nghĩ một lát rồi quay lại, nói: “Vậy, trong thời gian này xin quấy rầy đại sư...”

Tuệ Trần mỉm cười gật đầu, gọi một tiểu tăng tới phân phó vài câu. Thanh âm của Tuệ Trần không quá lớn, Mạc Ly cũng chưa nghe rõ, chỉ thấy tiểu tăng gật đầu ưng thuận, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Đợi Tuệ Trần nói xong, tiểu tăng kia mới đi tới khom người trước Mạc Ly: “Thỉnh sư thúc theo ta đến tăng phòng rửa ráy thay y phục.”

Nghe tiểu tăng xưng hô với mình như vậy, Mạc Ly kinh ngạc: “Đây...”

Tuệ Trần nói: “Từ hôm nay, người là đệ tử của ta, về vai vế đương nhiên cao hơn bọn họ. Tuy là tục gia, nhưng cũng cần pháp hiệu, có điều không cần câu nệ, người có ý kiến gì không?”

Mạc Ly cúi đầu, nghĩ nghĩ, liền đáp lại: “Gọi ta là Vong Trần đi...”

Tuy Mạc Ly là tục gia đệ tử, không cần cạo đầu, nhưng dưới sự khẳng khái của y, các nghi thức liên quan khác cũng được miễn, Mạc Ly chỉ đơn giản làm lễ bái đại sư Tuệ Trần dưới sự chứng kiến của vài ba lão tăng, liền trở thành người của Tĩnh Thiện tự.

Tuệ Trần là cao tăng đắc đạo, ngoại trừ những lễ mừng trọng đại của nhà chùa, vốn không bao giờ tùy ý xuất hiện. Hôm nay ông vì Mạc Ly mà ra thiện phòng đã là ngoại lệ, từ đó về sau, Mạc Ly hầu như không gặp lại Tuệ Trần.

Vì thế, thái độ của chúng tăng trong tự đối với Mạc Ly dần chuyển từ kính nể vì lúc đầu không hiểu thành hoài nghi và ngờ vực.

Chuyện này cũng có thể lý giải. Đẳng cấp trong tự miếu thâm nghiêm, địa vị cao thấp được quyết định danh tự. Mạc Ly tuy là đệ tử của Tuệ Trần nhưng pháp hiệu lại không chữ “Tuệ” hay chữ “Thanh”, điểm này liền khiến càng nhiều người ngờ vực. Mà qua một thời gian ở chung, vài tiểu hòa thượng lắm miệng nói chuyện với Mạc Ly, phát hiện Vong Trần sư thúc này vốn chỉ là một đại phu nghèo ở một tiểu thành xa xăm dưới chân núi. Nguyên ôm đây chờ mong với thân phận huyền bí của Mạc Ly, tức khắc thất vọng, đâm lại sinh chút oán hận.

[51: Thường thì sư thầy có hai dạng đệ tử, một là xuất gia, hai là tục gia. Các đệ tử tục gia sau khi quy y sẽ được đặt cho một cái tên theo chữ của thầy như mình, được gọi là pháp danh. Còn nếu là đệ tử xin xuất gia thì khi đó thầy sẽ đặt cho pháp tự. Pháp danh hay pháp tự đều được lấy chữ từ pháp hiệu của thầy mình.]

Nguyên nhân rất đơn giản: Rõ ràng đều là dân chúng một đầu đầy tóc tới Tĩnh Thiện tự, dựa vào cái gì mà một tục gia đệ tử có thể bái được Tuệ Trần phương trượng, còn thành sư thúc của bọn họ? Cứ như vậy,

trong chùa rất nhiều hòa thượng hơn tuổi Mạc Ly, cho dù trong lòng không phục bao nhiêu, ngoài mặt vẫn phải cung kính gọi Mạc Ly một tiếng “sư thúc”. Thực khiến rất nhiều người sượng mặt.

Vì vậy không hiểu vì sao, công khóa phân công đến Mạc Ly dần dần nhiều lên, đôi khi thậm chí mấy việc sinh hoạt linh *** như chế củi nấu nước cũng vất vả hơn cả vũ tăng trong chùa.

Mạc Ly đương nhiên sẽ không vì chuyện vặt vãnh này mà oán giận Tuệ Trần. Dù sao y lên Tĩnh Thiện tự là để thanh tu chứ không phải hưởng thụ, làm nhiều việc trái lại có thể phân tán tư tưởng, tránh bản thân suy nghĩ miên man.

Nhưng mà chính thái độ mặc kệ này của Mạc Ly lại khiến các tăng nhân trong viện càng không kiêng nể. Thời gian không lâu sau, tăng phòng vốn an bài cho Mạc Ly liền bị đổi, phòng đơn một người yên ổn đổi thành giường ghép nhiều người, mà công khóa sao chép kinh văn ngày thường cũng hoàn toàn biến thành giúp đỡ Trai thiện đường và đẩy vườn rau sau hậu viện.

[52: Trai thiện đường: nơi làm cơm chay.]

Công việc trong Trai thiện đường cũng không thoải mái. Một trù phòng phải phụ trách toàn bộ mấy trăm tăng nhân trong chùa từ trên xuống dưới. Chỉ vo gạo nhặt rau cũng phải làm một lượng lớn, nước cần thì khỏi bàn, hoàn toàn sức người đi bộ xuống núi lấy nước mới đủ.

Vốn với vai vế của Mạc Ly, mấy việc nặng nề này sao tới phiên y. Nhưng trên đời này kẻ thích bắt nạt người khác nhiều lắm, đương nhiên sẽ không bỏ qua kiểu người dễ bị khi dễ như Mạc Ly.

Sau đó, Mạc Ly đương nhiên mỗi ngày ít nhất phải gánh sáu thùng nước lên núi, dù dùng đòn gánh, mỗi gánh hai thùng cũng phải đi đi lại lại ba lần. Mà những văn tăng cấp thấp hơn Mạc Ly, tối đa chỉ cần bốn thùng nước.

Đối mặt với khiêu khích thấy rõ thế này, Mạc Ly vẫn thờ ơ như trước, chỉ là mỗi tối khó tránh lưng đau, cả đêm trần trọc không ngủ được.

96. Chương 95: Tĩnh Thiện Tự 4

Sống ở Tĩnh Thiện tự đã nửa tháng, mỗi ngày Mạc Ly đều ăn chay lễ Phật chép công khóa. Cuộc sống dù không được đầy đủ, nhưng y phát hiện ngày nào trong đầu cũng sẽ có một khoảng thời gian thanh thoi, không tự chủ sẽ suy nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ.

Như bây giờ chẳng hạn, khi y mang theo hai thùng gỗ rỗng xuống núi, trong đầu cứ luẩn quẩn hai bóng dáng.

Hiện tại trời đang dần lạnh, độ dày của tầng bào hiển nhiên vô pháp chống lại được hàn khí trong núi. Nước ở thềm đá đêm qua đã ngưng kết, mỗi lần Mạc Ly đi lại đều phải hết sức cẩn thận, nếu không sẽ bị trượt chân.

Tuy trong lòng y cực không muốn, nhưng cứ nhìn đến mấy con thỏ hoang đang trong mùa thay lông, thì thoảng chạy xẹt qua rừng cây, chẳng hiểu vì sao cứ nhớ tới A Vong hay chơi đùa sau núi ở khách điểm, tiếp đó lại nhớ lại cái ngày Hắc Oa đau đớn giãy giụa ngã xuống...

Cảnh tượng lúc có lúc không chợt đến như thế, Mạc Ly dù có cố gắng muốn xóa sạch ký ức chung sống cùng hắc bạch, nhưng những ngày tháng ngọt ngào đó, còn thực hạnh phúc bình thản, thậm chí những tươi cười và vui thích trong nháy mắt còn rõ ràng hơn cả thống khổ đã qua, thế nào lại làm người ta không thể không hoài niệm?

Ngày đó, Văn Sát tựa hồ trúng độc rất nặng. Hơn nữa, đã nhiều hôm rồi không thấy bóng dáng bọn họ. Lễ nào Văn Sát thực sự gặp chuyện không hay?

Với thể lực của hai người bọn họ, không khả năng không biết y ở Tĩnh Thiện tự.

Không biết...

Vội vàng lắc đầu, giống như đuổi những miên man dư thừa đi, Mạc Ly lẩm nhẩm kinh Phật, bước nhanh xuống núi. Đến khi tới được giếng nước, Mạc Ly mở nắp giếng, thả thùng gỗ xuống.

Mạc Ly loạng choạng, bắt đầu thả thùng đựng nước, ai dè tay sớm bị cồng vì lạnh, dây thùng sờn sùi cọ sát khiến tay Mạc Ly bị thương. Đau nhói, Mạc Ly trượt tay, thùng gỗ lập tức rớt thẳng xuống giếng.

Mạc Ly kêu khê “không xong”, nếu thùng gỗ rớt thẳng xuống, phải mất nửa ngày mới có thể kéo lên được.

Đúng lúc này, sau lưng Mạc Ly chợt có một thân thể ấm áp, một bàn tay hữu lực xuất hiện trước Mạc Ly, trong nháy mắt đã kéo lấy dây thùng đang rớt xuống.

Chiếc thùng đột ngột ngừng rơi, lửng lơ lơ cộp lay lắc.

Mạc Ly đương nhiên nhận ra mùi hương quen thuộc kia, y thậm chí không quay đầu lại cũng biết người đang sát sau lưng mình là ai.

Mạc Ly vô thức giãy giụa, không ngờ lại bị cánh tay hữu lực đó ôm lấy eo, không động đậy được.

Giọng Hàn Tử Tự thật trầm: “Ly Nhi, đừng động, đợi ta kéo nước lên đã.”

Mạc Ly cũng biết mình không tránh được hẳn, đành nhượng bộ, để Hàn Tử Tự giúp y kéo thùng nước lên.

Một thùng đầy nước sóng sánh đặt lên thành giếng, nước hơi trào ra ngoài. Trong chốc lát, Mạc Ly bị xoay lại ôm vào một ***g ngực rộng lớn. Thanh âm của Hàn Tử Tự bên tai: “Ly Nhi, người gầy.”

Mạc Ly có chút xấu hổ, dùng tay đẩy ngực Hàn Tử Tự, tạo một khoảng cách. Nhưng trong tâm lại không có nhiều mâu thuẫn như trước đây.

Hàn Tử Tự lại mượn cơ hội, bắt lấy tay Mạc Ly, nhẹ nhàng vuốt ve từng vết xước, vết chai trên từng ngón tay cũng như vết thương mới xuất hiện, “Vì sao lại thế này, mới có một thời gian không gặp, tay đã bị thương nặng như vậy?”

Mạc Ly rút tay không đáp, chỉ lạnh lùng một câu: “Buông ra.”

Hàn Tử Tự trái lại nghe lời, buông hai cánh tay đang ôm lấy Mạc Ly ra.

Mạc Ly có tự do, nhanh chóng nhặt đòn gánh đang rơi ở bên lên, không thèm nhìn Hàn Tử Tự một cái, muốn xách nước về núi. Ai ngờ động tác lại phải dừng lại vì cơn giận của Hàn Tử Tự.

“Ai dám bắt người làm những việc nặng này?” Thanh âm trầm thấp mang theo sát ý.

Mạc Ly bị chặn, đơn giản vứt đòn gánh sang một bên, nói: “Ta tình nguyện, làm sao?”

Biết tính tình quật cường của Mạc Ly, Hàn Tử Tự ẩn đi tâm tình tiêu cực, giờ tay vuốt ve gương mặt y, “Ly Nhi, hà tất phải giày vò bản thân như vậy?”

Bầu không khí càng lúc càng mờ ám, Mạc Ly thấy dưới núi vắng vẻ không người, nhất thời lo lắng, không biết Hàn Tử Tự có bắt y trở lại không. Nhưng ý nghĩ vừa xuất hiện lại không kiềm được phải cười nhạo chính mình. Với tu vi võ thuật của Hàn Tử Tự, mấy người trong Tĩnh Thiện tự có thể ngăn hẳn ư? Cầu cứu chỉ tăng thêm thương vong không đáng có thôi.

Thôi không vùng vẫy nữa, Mạc Ly cúi đầu, gỡ ngón tay Hàn Tử Tự ra: “Rốt cục người tới đây làm gì?”

Hàn Tử Tự hiển nhiên còn chưa nghĩ ra đáp án, trầm mặc một lát mới chậm rãi trả lời: “Đến thăm người.”

Mạc Ly hồ nghi ngẩng đầu: “Chỉ đơn giản vậy?”

Hàn Tử Tự cười khổ: “Ly Nhi, người không phải đề phòng.”

“Ta biết chuyện Bạch, Oa Hắc Oa trước kia làm người rất tức giận. Nhưng người ngấm lại đi, nếu ta với Văn Sát dùng dáng vẻ hiện tại xen vào cuộc sống của người, người có thể cho chúng ta một cơ hội nào không?”

Sẽ không, tuyệt đối không. Mạc Ly thầm đáp lại.

“Quả thực, từ ngày người xuất cung, chúng ta đã ngầm theo sau người, theo người đi qua rất nhiều nơi, trải qua rất nhiều chuyện... Những chuyện đó dù nhìn bình thường, nhưng ta và Văn Sát chưa bao giờ trải qua. Ba

năm nay, chúng ta ở bên người học được rất nhiều. Vốn cũng tưởng tình cảm với người ít nhiều sẽ theo thời gian mà phai nhạt, nhưng sự thực lại trái ngược...Ta và Văn Sát đều không thể bỏ được người, dù mỗi ngày gần nhau, nhưng lại không thể nói chuyện với người, cũng không thể đụng vào người mảy may. Người có biết, ngày tháng đó gian nan thế nào?”

“Cho nên các người mới nuốt cái thứ thuốc quỷ quái đó, biến thành bộ dạng tiểu đồng ba tuổi dối gạt ta? Nhìn ta ngu muội, bị lừa bịp, các người vui lắm phải không?” Mạc Ly không nhịn được, chất vấn.

Trong mắt Hàn Tử Tự đầy vẻ đáng thương: “Ly Nhi, người sao lại nghĩ vậy?Ta và Văn Sát yêu thương người còn không kịp, biến thành bộ dạng hài đồng cũng chỉ bất quá chăm sóc cùng an ủi người một chút, sao lại âm thầm cười nhạo người?”

Ánh mắt Hàn Tử Tự dôi về xa xăm, “Người chắc không biết, quãng thời gian là hài đồng thực hạnh phúc, nhưng trong lòng lại biết bao thấp thỏm không yên.Bởi vì trong thời gian đó, càng hạnh phúc, chúng ta lại càng không thể buông tay. Mà càng hạnh phúc, chúng ta cũng biết chắc sau khi sự thật lộ ra, người sẽ tức giận thế nào, không thể tha thứ cho chúng ta ra sao.Mỗi ngày, đều hết như có một mũi nhọn khảm lên tim, một bên là lý trí, một bên là tình cảm.Loại đau đớn này, người có biết không?”

Mạc Ly nghe Hàn Tử Tự nói vậy, cũng chợt nhớ về tiểu viện cũm áp, có Cẩn Nhi cùng hai oa nhi, tâm lại như bị dao cắt.

“Cẩn Nhi, Cẩn Nhi có khỏe không?” Mạc Ly cúi đầu, nhỏ giọng hỏi.

Hàn Tử Tự thở dài: “Ngày người rời đi, Cẩn Nhi liền bị Cổ vương Hi Vụ bắt về.”

Mạc Ly ngạc nhiên, ngẩng lên: “Hi Vụ là ai? Vì sao lại bắt Cẩn Nhi?”

Hàn Tử Tự đáp: “Kỳ thật người biết đấy, Cẩn Nhi là vì tránh né một người mới ẩn mình ở chốn câu lan, người đó chính là Hi Vụ.Từ khi Cẩn Nhi theo người, ta cùng Văn Sát đã dùng đủ biện pháp ẩn tàng hành tung của Cẩn Nhi, thậm chí còn cung cấp thông tin sai lệch cho Hi Vụ, nhưng không ngờ hắn vẫn tra ra.”

Mạc Ly lo lắng hỏi: “Vậy vì sao các người không đi cứu Cẩn Nhi? Lẽ nào cứ trơ mắt nhìn Cẩn Nhi bị bắt đi ư?”

Ánh mắt Hàn Tử Tự bất đắc dĩ, nhìn Mạc Ly: “Ly Nhi, người lẽ nào đã quên?Ngày đó, sau khi người biết chân tướng thì tức giận không thôi, liền bỏ chúng ta, một mình ra khỏi thành. Ta và Văn Sát lật từng tác đất, lao thẳng lên xe đuổi theo. Nhưng khu rừng này lớn, chúng ta mãi mới tìm thấy người.Sau đó, Văn Sát còn vì Hồi Xuân hoàn phát tác dược lực, mệnh treo trên chỉ. Ta không còn cách nào, buộc phải tạm ngăn độc tính trong cơ thể hắn, rồi đưa hắn tới Vạn Độc môn thỉnh môn chủ giải độc cho hắn...Khi ấy, xác thực không có nhiều thời gian chiếu cố Cẩn Nhi. Vả lại, ta và Văn Sát nuốt Hồi Xuân hoàn, công lực chỉ còn hai thành. Với công lực lúc đó của chúng ta, căn bản vô pháp đối kháng với Hi Vụ.”

Mạc Ly tự hiểu gian nguy lúc đó, liền cô quạnh hỏi: “Cẩn Nhi... Cẩn Nhi sẽ chết sao?”

Hàn Tử Tự đưa tay xoa xoa đầu y, nói: “Người đừng lo, Hi Vụ tìm Cẩn Nhi đã nhiều năm, bọn họ có rất nhiều ân oán gút mắt mà người ngoài như chúng ta không hiểu. Nhưng ta có thể nhìn ra, Hi Vụ nhất định sẽ không thương tổn đến tính mệnh của Cẩn Nhi.”

Mạc Ly nghe vậy, gật đầu, ngón tay nắm lấy vạt áo cũng trắng bệch, do dự một hồi, mới hỏi ra tiếng, “Vậy, vậy hắn... thế nào rồi?”Giọngrất nhỏ.

Hàn Tử Tự biết ý, cười: “Người hỏi Hắc Oa?”

Hàn Tử Tự rất thông minh, dùng cái tên Hắc Oa thay cho Văn Sát. Như vậy, đỡ cho Mạc Ly phải quá xấu hổ, dù sao quan tâm một “hài tử” vẫn tốt hơn là quan tâm cho một người vốn là kẻ thù.

Mạc Ly cắn cắn môi dưới, tạm coi như ngầm thỏa thuận.

Hàn Tử Tự đáp: “Hắn bị thương rất nặng, hiện tại cũng đang an dưỡng, bằng không hôm nay người cũng không thấy một mình ta tới đâu.”

Nghe được tin Văn Sát không làm sao, Mạc Ly thầm thở phào.

Ngẩng đầu nhìn giờ, mặt trời đã lên cao.

Hồng rồi! Nếu không đưa nước về sẽ lỡ mất buổi học sớm. Mạc Ly nhặt đòn gánh rơi trên đất, nói: “Người đi đi, ta phải về rồi.”

Hàn Tử Tự nắm lấy tay Mạc Ly: “Một ngày người phải gánh bao nhiêu nước?”

Mạc Ly quay mặt đi: “Cũng vài thùng.”

Hàn Tử Tự nhìn một dạng của y, trong lòng vừa tức vừa thương. Cái người trước mặt này, lúc nào cũng có thể khoan dung, chịu đựng kẻ bên cạnh ức hiếp. Nhưng với hắn và Văn Sát lại vô luận thế nào cũng không dễ dàng tha thứ.

Bất quá, có lẽ chính vì bản tính thuần nhiên kiên trì này, mới hấp dẫn ánh mắt hắn và Văn Sát?

Mạc Ly thấy Hàn Tử Tự không buông tay, định mở mồm, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Hàn Tử Tự vác lên vai.

Mạc Ly kinh ngạc, giãy giụa trên vai Hàn Tử Tự, “Người làm gì?! Mau thả ta xuống!”

Hàn Tử Tự ngoảnh lại, nói: “Người còn lộn xộn nữa, đừng trách ta điểm huyết người.”

Mạc Ly vội vàng im lặng, mùi vị bị điểm huyết cũng không ngon lành lắm.

Hàn Tử Tự cười: “Đừng có lẩm bẩm trong lòng là ta khi dễ người, chỉ là đường này dài, ta sao cam lòng để người chịu khổ?” Dứt lời liền thoải mái gánh hai mộc dừng, một tay bế Mạc Ly leo lên núi.

Mặc dù Mạc Ly không dám lộn xộn nữa, nhưng vẫn dùng miệng kháng nghị: “Sao người có thể bá đạo như thế? Công khóa là của ta, dù có khổ cực cũng là ta tự nguyện, người đừng có xen vào.”

Hàn Tử Tự nói: “Ly Nhi, khổ cực sau này của người, để ta tới gánh giùm cho, được không?”

Mạc Ly nghe vậy, cổ họng như bị nghẹn, nói không ra lời. Mạc Ly có một tính: nếu người giở trò phá đi con đường cuối cùng của y, y thà mất cả chì lẫn chài cũng không nguyện thỏa hiệp. Nhưng nếu người đối xử tốt với y, y tức khắc sẽ mềm lòng, đại hỏa cỡ nào cũng nhịn không phát.

Hàn Tử Tự vừa đi vừa nói: “Trong núi không bằng trong thành, khí hậu cũng lạnh hơn, chất vải của tăng y thế này sao chống rét được?” Dứt lời liền dùng nội lực làm nhiệt độ cơ thể tăng cao. Mạc Ly tựa trên vai Hàn Tử Tự, từng hơi ấm áp chậm rãi bắt đầu bao lấy y, mùi hương thật làm buồn ngủ.

Trong mơ màng, Mạc Ly bất giác bám lấy vai Hàn Tử Tự.

Hàn Tử Tự quay đầu, nhìn bộ dạng nhắm mắt đáng yêu của Mạc Ly, trong mắt lộ ý cười vui vẻ.

Đường núi, có thể dài hơn không?

97. Chương 96: Tĩnh Thiện Tự 5

Mạc Ly cũng không rõ rốt cuộc Hàn Tử Tự dùng thủ đoạn gì mà khiến nhiệm vụ sáu thùng nước y phải gánh mỗi ngày giảm thành hai. Nếu không phải Hàn Tử Tự thấy thời gian Mạc Ly xuống núi lấy nước tiện cho hai người một mình ở cùng một chỗ, phỏng chừng hai thùng kia cũng miễn.

Mạc Ly đương nhiên biết nội tình nhất định có bàn tay Hàn Tử Tự nhúng vào, nhưng y có nhìn trái nhìn phải thế nào cũng không thấy trên dưới trong chùa bất thường chi, liền đành xí xóa việc này.

Vì thế mỗi sáng y xuống núi, lúc nào cũng thấy Hàn Tử Tự một thân cẩm bạch trường bào đã sớm đứng chờ bên giếng nước. Mạc Ly cũng từng nghĩ tới việc đổi giờ xuống núi để tránh Hàn Tử Tự, nhưng người này giống như thông thiên, kiểu gì cũng vẫn tóm được y, rồi sau Mạc Ly cũng mệt mỏi chuyện ứng phó, dứt khoát mặc kệ.

Sự xuất hiện của Hàn Tử Tự đương nhiên khiến nhiều chuyện phức tạp thêm.

Ví dụ như lúc nào hấn cũng giành việc gánh nước lên núi, thật không ngờ với thân phận tôn quý hiển hách như hấn, còn mặc một thân nhin là biết tuyết tâm ti bào, thể mà lại chịu gánh hai cái thùng gỗ đầy đen xì như nông dân, thật chẳng hợp mắt chút nào.

Hàn Tử Tự không chỉ giành gánh nước, còn càng lúc càng nhân cơ hội kéo Mạc Ly lại ôm ấp, nói buổi sáng lạnh.

Nếu Mạc Ly có thể tự lên núi thì còn không thấy xấu hổ, nhưng Hàn Tử Tự lại không cam lòng thấy Mạc Ly khổ cực, vì thế mỗi lần đều ôm y, mặc kệ Mạc Ly có phản đối hay không đều mạnh mẽ bế y tới tận cửa sau của sơn tự.

Tất cả kháng nghị và bất mãn của Mạc Ly giành cho Hàn Tử Tự đều giống như lấy nắm đầm đầm vào bịch bông, tức khắc lực tác động khỏi cần nói, đáng kể là bất thành linh, dần dần khơi gợi cho người ta một cảm giác ấm áp đáng quý luyến.

Mạc Ly bắt đầu sợ hãi cái cảm giác không thể khống chế ấy.

Y vốn tưởng, đã trải qua biết bao khổ cực, tâm tình y sẽ như nước đọng, sẽ không còn bất kỳ gợn sóng nào nữa. Nhưng hiển nhiên vết sẹo của y đã khá lên, khiến người ta tạm quên đi đau nhức. Vô luận là Hàn Tử Tự hay Văn Sát, đều đã từng động tâm động tình, bức tường thành cao cao lũy trúc tựa hồ đang bị bọn họ dỡ xuống từng viên gạch, không thể phủ nhận những thân thiết cùng khả ái của Bạch Oa, Hắc Oa. Mạc Ly thậm chí không biết, tương lai một ngày nào đó, liệu pháo đài đại diện cho sự đau đớn có bị bọn họ hoàn toàn công hãm hay không.

Bản khoản khiến người ta bất an, Mạc Ly vô thức đổ hết thầy tâm tư về Hàn Tử Tự.

Khi trời đã muộn, đột nhiên y bị tiếng chuông làm bừng tỉnh, mới phát giác mình đã sớm lâm vào ma chướng mà bản thân sợ nhất.

Tâm tình Mạc Ly không yên, cũng không kiềm nén được, liền không giữ quy củ gì nữa mà tới quỳ trước cửa phòng phương trượng.

Một lát sau, Mạc Ly nghe thấy thanh âm Tuệ Trần từ trong truyền ra: “Người bên ngoài có phải Vong Trần? Sao không đánh tiếng tiến vào?”

Không ngờ bị sư phụ phát hiện, Mạc Ly có chút thấp thỏm bước vào phòng phương trượng, “Sư phụ...”

Tuệ Trần vẫn ngồi thiền trên tịch tháp, mắt vẫn chưa mở, chỉ khẽ gật đầu.

“Quấy rầy thanh tu của sư phụ là đồ nhi không phải, đồ nhi nên rời đi...”

Tuệ Trần nói: “Hôm nay lòng ngươi không yên, nỗi bất an này rõ ràng đến độ ta cũng cảm nhận được, là có chuyện gì xảy ra vậy?”

Mạc Ly trầm mặc một lát, gật đầu: “Bọn họ tìm tới đây.”

Thân phận “bọn họ” mà y nói, Tuệ Trần đương nhiên biết.

Tuệ Trần mở miệng: “Tại Phật trước tu tâm, gian nguy cùng trắc trở tại vô vật. Tâm vô vật, ắt vạn sự đều hư không. Sinh tử còn không quản, huống chi chỉ một người bên cạnh?”

Mạc Ly cô đơn nói: “Đáng tiếc, đồ nhi chưa đạt tới cảnh giới tĩnh mịch, tâm tình lúc nào cũng không thoát khỏi bọn họ.”

Tuệ Trần thở dài: “Điều đó nói lên rằng, lòng ngươi vẫn có hai người họ, nên thủy chung vô pháp giải sầu, còn tích tụ tại thần, đương nhiên không thể đạt đến cảnh giới vô vật vô ngã.”

Mạc Ly nghe Tuệ Trần nói vậy, chợt bừng tỉnh trong cơn mơ hồ, cảm thấy cuộc đời này mình hình như không còn cách nào thoát khỏi cái gì đó, trong lòng càng bức bối.

“Đồ nhi cầu xin sư phụ chỉ đường lạc lối...” Mạc Ly quỳ gối bên chân Tuệ Trần, bất giác rơi lệ.

Lúc này Tuệ Trần mới mở mắt, buông hai chân đang xếp bằng xuống Phật tháp. Mạc Ly thấy vậy, vội vàng gạt lệ, đứng dậy dìu Tuệ Trần.

Tuệ Trần đi tới góc phòng, cầm một cây mộc chất chập trượng, vẽ một vòng quanh Mạc Ly. Tuệ Trần nói: “Người xem, đây là gì?”

Mạc Ly sửng sốt, hồ nghi đáp: “Dạ... một vòng tròn?”

Tuệ Trần lại nói: “Như người nhìn thì thực đây là một vòng tròn, nhưng theo ý ta, kỳ thật chẳng là gì. Nếu người xem sự tồn tại của hai người đó là trở ngại, vậy giống như giam cầm chính trái tim người trong vòng tròn được vẽ đây, bởi có họa địa vi lao, có thể nói, thế bất khả nhập. Chướng ngại do tâm sinh, hiện tại người chỉ mới nhìn thấy cái vòng vây lấy người, nhưng đã quên, vượt qua vòng tròn ấy, bên ngoài còn thế giới bao la vô tận.”

Mạc Ly nghe lời này thì tỉnh ngộ, hai tay chắp vào: “Đa tạ sư phụ chỉ điểm.”

Tuệ Trần không đáp, lại quay lại trên tháp. Mạc Ly cũng biết cuộc trò chuyện đã chấm dứt, liền an tĩnh rời khỏi cửa.

Đạo lý mà Tuệ Trần giảng, y hiểu. Chỉ là, muốn coi hắc bạch hai người đó là vô vật, y có làm được không?

Hôm sau, Mạc Ly lại xuống núi, gặp Hàn Tử Tự bên giếng nước như mọi ngày. Nhớ lời dạy của Tuệ Trần đêm qua, Mạc Ly không cho phép mình nhìn Hàn Tử Tự.

Hàn Tử Tự cũng phát hiện sự khác thường của Mạc Ly, giơ tay sờ lên trán y: “Hôm nay làm sao vậy, khó chịu?”

Mạc Ly lắc đầu không đáp.

Hàn Tử Tự vỗ vỗ vai Mạc Ly, cảm giác thực mềm dầy mà ấm áp, gần đây hần cố ý sai người dùng chất vải tốt may tăng bào, còn lạng lẽ đem tăng bào đặt vào bao phân cho Mạc Ly.

“Đúng rồi, đây là ngân hồ bì cừu Văn Sát bảo ta đem cho người, hần nói người thích chiếc áo choàng này nhất, hôm nay khí trời trở lạnh, đem cho người biết đâu có thể dùng được.” Dứt lời muốn khoác tấm bì cừu lên cho Mạc Ly.

Mạc Ly lùi sau một bước, nói: “Giờ ta ăn chay lễ Phật, không thể dùng thứ sát sinh nghiệp chướng này, với ý tốt của Văn Sát, nhờ người thay ta từ chối.”

Hàn Tử Tự thấy thái độ cự tuyệt của Mạc Ly như vậy, tựa hồ bất giác trở lại nguyên hình mấy ngày trước, trong mắt ánh lên nỗi cô đơn khó nén, “Ta chỉ nói đưa tới, về phần nhận hay không, sau này người lưu lại tự nói với Văn Sát đi.”

Mạc Ly không nói gì, Hàn Tử Tự cũng biết mình vừa nặng lời, ngữ khí lại mềm xuống. Tiến lại một bước, kéo Mạc Ly vào lòng, Hàn Tử Tự nói: “Đừng giận, là ta sai, xin lỗi.”

Lời vừa dứt, lại kinh ngạc phát hiện trên khuôn mặt Mạc Ly là hai giọt lệ trong.

Hóa ra, Mạc Ly nghe thấy Văn Sát không bao lâu nữa cũng sẽ lên Tĩnh Thiện tự, trong lòng lại trở nên rối loạn. Tuy vẫn nghĩ đến lời Tuệ Trần, nhưng nỗi khó chịu ức chế trong tâm liền giống như suối nước phun lên từ mặt đất. Đối mặt với một Hàn Tử Tự y còn đắn đo thế này, nếu thêm Văn Sát, y sẽ ra sao?

Thảo nào Tuệ Trần nói, cả đời này y đã định trước vô duyên với Phật. Cái mùi vị gọi là cảnh giới tâm ngoại vô vật, sủng nhục giai vong, y chẳng những không thể đạt được, còn xác thực thêm bản thân thật dễ dàng bị thương tổn, song cũng dễ dàng bị tục nhân làm xúc động. Trong lòng uể oải vạn phần, Mạc Ly đột nhiên đẩy Hàn Tử Tự ra, thét lớn: “Người có thể đứng xuất hiện trước mặt ta nữa không? Người rất đáng ghét, người có biết không?!”

Ta van cầu người, đừng trở lại làm dao động trái tim ta vất vả mãi mới nguôi ngoai. Nam tử hậu thế gần nhau vốn là nghịch với luân thường, hưởng chi ta cũng thực vô pháp chọn lựa hoặc người hoặc Văn Sát...

Mạc Ly không dám nghĩ tiếp nữa, thậm muốn nhanh chóng thoát khỏi Hàn Tử Tự, liền chạy về phía rừng.

Hàn Tử Tự không biết vì sao hôm nay tâm tình Mạc Ly lại biến hóa nhanh như vậy, sau khi Mạc Ly chạy trốn vào rừng, vội vàng đuổi theo.

Mạc Ly thấy Hàn Tử Tự bắt đầu theo kịp, càng cả kinh hoảng, không thém nhìn đường mà chạy. Không may, trong rừng này có nhiều hang rắn độc ngủ đông, Mạc Ly vô thần, giẫm trúng đuôi rắn, mắt thấy con rắn kia giật mình phát ra âm thanh tín tử khe khẽ, lao đến muốn tạt vào đùi Mạc Ly.

Hàn Tử Tự kinh hãi, vọt thân xô mạnh Mạc Ly.

Mạc Ly bị xô mạnh xuống đất, lăn người đụng vào một thân thụ, trên người bị thương một chút chưa nói, đầu còn văng vất một trận. Đến khi y phục hồi *** thần, đã thấy con rắn độc kia bị Hàn Tử Tự xé thành vô số mảnh, hài cốt cùng máu tươi vung vãi dưới chân hắn.

Mạc Ly thấy sắc mặt Hàn Tử Tự có phần trắng xanh, nhưng tóm lại vẫn bình thường, cũng chột dạ hỏi: “Người, người không sao chứ...”

Hàn Tử Tự nhếch khóe miệng, cười cười: “Ta có thể có chuyện gì.”

Kỳ thực Mạc Ly không biết, trong chốc lát Hàn Tử Tự đẩy y, hắn đã bị con rắn gây thương tích, chỉ là thoáng chốc thừa dịp Mạc Ly không chú ý, bắt động thanh sắc phong bế huyết đạo xung quanh vết thương, ngăn nọc độc lan tràn.

May mà lượng độc cũng không lớn, bằng không sắc mặt Hàn Tử Tự sẽ không chỉ tái nhợt như thế.

Hàn Tử Tự ôm lấy Mạc Ly, nhặt bì cừu vừa mới rơi xuống đất, khoác lại lên cho Mạc Ly.

Mạc Ly tự biết thẹn vì gây ra họa, *** thần bị rắn độc hù, ngược lại thanh tỉnh hơn một chút, tựa trước ngực Hàn Tử Tự không dám nói lời nào.

Hàn Tử Tự ôm Mạc Ly quay về tầng phòng, từ khi Hàn Tử Tự xuất hiện, tầng phòng của Mạc Ly lại bị lên lút đổi lại một gian đơn như cũ.

Cảm thấy thân thể mình càng lúc càng không bình thường, Hàn Tử Tự không muốn để Mạc Ly lo lắng, lấy tay vuốt ve khuôn mặt Mạc Ly, nói: “Ta về trước đây, ngày mai quay lại thăm người.”

Mạc Ly lắc đầu: “Sau này người đừng tới nữa, ta không muốn thấy người.”

Nghe lời này, Hàn Tử Tự thở dài, cười khổ: “Người nếu cứ mãi thế này... Ta không biết, rốt cục sẽ kiên trì tới lúc nào...”

Mạc Ly quay đầu lại, trong mắt ánh lên lửa giận hiem thấy: “Ta không muốn người kiên trì...”

Hàn Tử Tự đáng thương, nói: “Ly Nhi, lời người, đúng là đã đã thương người...”

Tâm tình khổ sở Hàn Tử Tự toát ra, cũng lan sang cả Mạc Ly. Mạc Ly bỗng có cảm giác nghẹt thở, liền không nói nữa. Hàn Tử Tự thấy Mạc Ly không muốn nói thêm với mình, liền đứng dậy ra ngoài sân.

Đứng dưới tàng cây lão hòe, Hàn Tử Tự nhìn qua khung cửa sổ, vừa vặn thấy được tấm lưng không thém chú ý tới mình của Mạc Ly.

Không khí ngoài sân lạnh lẽo, gió thu mang theo sương khí, chẳng mấy chốc, trên tóc Hàn Tử Tự kết lại một tầng sương.

Cũng không biết qua bao lâu, Mạc Ly thấy ngoài phòng không động tĩnh, liền không nhịn được mà quay đầu nhìn.

Tàng hòe thụ kia vẫn lay động trong gió lạnh, Mạc Ly còn tưởng mình sẽ vẫn thấy bóng nhân ảnh kia đứng dưới đó như mọi ngày. Nhưng giờ khắc này, nơi quen thuộc ấy chỉ còn lại vài chiếc lá phiêu bạt trong không khí.

Nhanh chóng gạt bỏ chân tướng bất minh, Mạc Ly hít sâu mấy hơi, quay trở lại bàn chép kinh Phật.

98. Chương 97: Tĩnh Thiện Tự 6

Liên tiếp mấy ngày, Mạc Ly không thấy bóng dáng Hàn Tử Tự, mỗi lần loạng choạng thả thùng gỗ xuống giếng, lúc nào cũng thấy một ảo ảnh phản chiếu nơi mặt nước giếng sâu thẳm, thấy nụ cười của Hàn Tử

Tự xuất hiện phía sau mình, rồi bàn tay to lớn ầm ập sẽ áp lấy tay mình, kéo một thùng nước kia lên đến thành giếng.

Có đôi khi khó tránh mấy chiếc lá thu xào xạc bên tai Mạc Ly, y cuối cùng vẫn nhảy cảm, thỉnh thoảng quay đầu lại, hình như tìm kiếm cái gì đó, nhưng đằng sau chỉ là trống rỗng, không có ***g ngược nào chắn gió cho y.

Mạc Ly thâm cười nhạo sự ngu dại củamình.

Kiểu người như Hàn Tử Tự quả nhiên vẫn không nhẫn nại được nữa, sốt ruột lựa chọn buông tay rồi sao? Y cũng rõ ràng, thiên chi kiêu tử như hợphải sống một cuộc sống ngày ngày khom mình, sao có thể chịu được. Mỗi ngày còn phải chịu cái mặt lạnh không nói năng của y, còn phải làm loại công việc lao động dồn củi nấu nước, là người bình thường mà ngày nào cũng phải làm những công việc đó còn thấy buồn tẻ chán nản, huống chi là hai người đó.

Như vậy cũng tốt, điều đó không phải rất hợp ý sao? Tuy trong nơi sâu nhất ở đáy lòng cũng không bởi vậy mà thấy dễ chịu hay vui sướng, ngược lại, tựa hồ có chút cay đắng.

Thỉnh thoảng trở lại tầng phòng, hộc thụ ngoài cửa sổ vẫn lao xao trong gió lạnh, phát ra tiếng động rì rào, chung quy Mạc Ly vẫn bất giác mà đưa mắt nhìn lại dưới tàng cây, nơi ấy còn tồn tại một người mang theo chút cô tịch mơ hồ qua bóng cây, vẫn bí mật nhìn y không?

Công khóa của Mạc Ly từ ngày Hàn Tử Tự xuất hiện ít đi rất nhiều, nhưng lúc rảnh, Mạc Ly vẫn đến vườn rau giúp đỡ như trước kia. Chúng tiểu sư phụ ở đó đều nhỏ tuổi, còn là trẻ con, tâm tư đơn thuần, ở chung cũng thoải mái không ít.

Hôm nay đến vườn, liền thấy một tiểu hòa thượng danh gọi Giới Si đang ngồi xổm trong góc râm rứt khóc, Mạc Ly cảm thấy kỳ lạ, liền đi tới ngồi xuống bên Giới Si, hỏi: “Làm sao vậy?”

Giới Si thấy Mạc Ly, vội vàng lau lệ đứng dậy: “Sư thúc tổ...”

Mạc Ly xoa xoa cái đầu trọc nhỏ của Giới Si, nói: “Ấm ức gì sao? Muốn trốn ở đây khóc?”

Giới Si lắc đầu, đáp: “Không, không có gì ạ...”

Mạc Ly *** mắt, thoát một cái đã thấy vết thương đan chéo lộ ra trên tay Giới Si. “Ai đánh con đây?”

Giới Si đáp: “Thanh Thịnh sư thúc đã trở về...”

Mạc Ly nghe vậy nhíu nhíu mày.

Dù y chưa từng được gặp cái người gọi là Thanh Thịnh kia, nhưng “đại danh” của gã thì có nghe. Thanh Thịnh vai vế không vừa, nguyên lại là đệ tử của một trong bát đại chưởng luật ở Giới Luật viện, sau khi bị phát hiện phạm vào sắc giới, tức thì bị Tuệ Trần phạt diện bích suy nghĩ. Thanh Thịnh kia dù tới tình cảnh như vậy cũng không hối cải, vẫn suốt ngày oán trời trách đất, không có việc gì thì mượn những tiểu hòa thượng bới phá thối nát.

[53: diện bích: diện – mặt, bích – bức tường.]

Khi Mạc Ly tới đây, đúng lúc Thanh Thịnh bị phái hạ sơn làm việc cho đại hộ nhân gia, vì vậy y và Thanh Thịnh vẫn chưa chạm mặt nhau bao giờ, hôm nay xem ra, Thanh Thịnh hẳn đã trở về từ dưới núi.

Mạc Ly thở dài: “Về phòng bồi thuốc đi, mấy ngày nay nghỉ ngơi dưỡng thương đi.”

Với một đứa trẻ chưa tới mười hai tuổi, gã Thanh Thịnh ra tay cũng thật quá nặng.

Giới Si nói: “Sư thúc tổ, như vậy không được... Thanh Thịnh sư thúc phạt con một mình trồng cái sân này, nếu một cây rau chết, sẽ đánh con một roi.”

Mạc Ly cả giận nói: “Sao lại có người vô lý như thế?!” Dứt lời liền kéo tay Giới Si: “Ta đưa con đi tìm Tuệ Trần sư phụ nói lý.”

Giới Si nghe vậy vội vàng gỡ tay Mạc Ly ra: “Sư thúc tổ, không sao đâu... Thanh Thịnh sư thúc cũng là người đáng thương... Trước khi Thanh Thịnh sư thúc tới, vườn rau không như thế...”

Phỏng chừng là tiểu Giới Si trước đó đã bị Thanh Thịnh chăm sóc, không đành lòng mặc kệ nó.

Mạc Ly nói: “Như vậy đi, ta cùng con trông vườn rau, như vậy là được rồi chứ?”

Giới Si nghe vậy, cười: “Sư thúc tổ thật tốt.”

Mạc Ly để tiện trông nom vườn rau, đơn giản dọn tới ở cùng Giới Si, coi như có thêm một người nói chuyện cùng.

Ngày ấy, Mạc Ly đi nấu nước về, từ ngoài vườn rau đã thấy Giới Si ngây ngốc đứng ngoài hàng rào gỗ. Mạc Ly tiến lại vỗ nhẹ vào vai nó, Giới Si giật bản mình.

“Sao vậy, sao ngây ra ở đây?”

Giới Si chỉ vào cánh cổng bên trong, nói: “Ừm, sao trong vườn rau của chúng ta lại có một người như thần tiên kia...”

Lúc này Mạc Ly mới ngẩng lên nhìn, đập vào mắt y là một thân ảnh hắc sắc đưa lưng về phía bọn họ.

Bóng lưng thật quen thuộc, Mạc Ly cả kinh, chưa kịp phản ứng, bóng hắc sắc kia đã lập tức chuyển thân, trông thấy Mạc Ly trở lại, lộ ra khuôn mặt sáng lạn.

“Mạc Mạc!”

Văn Sát vốn đang quan sát vườn rau đơn sơ này, nghĩ Mạc Ly ở đây, trong lòng không khỏi tức giận. Sau đó đột nhiên nghe thấy giọng Mạc Ly, cơn tức tức khắc bị quăng lên chín tầng mây. Hai bước tiến lại, Văn Sát kéo Mạc Ly đang ngẩn cả người vào lòng, “Mạc Mạc, ta rất nhớ người...”

Mạc Ly tuyệt đối không ngờ sau khi Hàn Tử Tự biến mất thì Văn Sát lại thành linh xuất hiện, nhất thời quên phản kháng, ngây ra tại chỗ.

Chỉ là, cái ôm của A Vong, tựa hồ cũng rất ấm áp...

Giới Si trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người ôm nhau trước mặt, quai hàm muốn rớt xuống đất, đột nhiên kêu một tiếng: “Sư thúc tổ...”

Mạc Ly bình tĩnh bởi tiếng gọi của Giới Si, lấy tay ngăn sự ôm ấp của Văn Sát, bức bối nói: “Người tới đây làm gì...?”

Văn Sát nói: “Đương nhiên là đón người về!”

Mạc Ly thấy Văn Sát nói như đương nhiên vậy, vừa tức vừa buồn cười, “Ai đáp ứng theo người?”

Văn Sát lại nói: “Tất nhiên ta biết sự lợi hại của Mạc Mạc. Vốn tưởng họ Hàn kia ít nhất cũng đủ tài để chống đỡ được đến khi ta khỏi bệnh, ai ngờ trước đó không lâu nữa sống nữa chết trở về...”

Mạc Ly kinh ngạc: “Sao lại vậy?”

Văn Sát vô cùng ngạc nhiên, đáp: “Người không biết? Hẳn không phải vì cứu người mà bị rắn độc cắn sao?”

Ánh mắt Mạc Ly có phần rời rạc: “Hóa ra lúc đó, hẳn thực bị thương...Vậy, hẳn đã khỏe chưa?”

Văn Sát nói: “Mạng chúng ta dai, không chết được.”

Nghe thấy Hàn Tử Tự không sao, Mạc Ly cười nhạt: “Người cũng về đi, đỡ cả ta cũng bị người làm phiền, ta sẽ không theo người đâu.”

Văn Sát đã ngờ được phản ứng của Mạc Ly như vậy, sớm có chuẩn bị trường kỳ kháng chiến, “Người không chịu đi, ta đây ở lại.”

Mạc Ly cả giận: “Đây là Phật môn thanh tịnh, không dung được kẻ hồ đồ ở đây.”

Văn Sát nhún vai: “Ta cũng không ngờ như Hàn Tử Tự, ta trực tiếp lấy danh nghĩa làm khách dâng hương tới Tĩnh Thiện tự, chẳng lẽ người muốn đuổi khách?”

Văn Sát bất chấp đạo lý như vậy thực khiến cả người Mạc Ly vô lực, mà đầu ngày thường giết người không chớp mắt này hiện tại mà cũng lấy tiếng ăn chay lễ Phật, nói ra chắc chẳng ai tin. Mạc Ly không tranh luận

với Văn Sát nữa, kéo Giới Si lại về phía mình, xoa xoa đầu nó, nói: “Con không cần ở đây quan tâm chuyện người lớn, phải làm gì thì đi làm đi.”

Giới Si trái lại lớn mật, nó nhìn Văn Sát một bộ “hòa ái”, lại gần Văn Sát hỏi: “Đại ca ca, huynh là bằng hữu của Vong Trần sư thúc tổ?”

Văn Sát vốn ngoài Mạc Ly thì không vui vẻ hòa nhã với ai, nhưng kỳ lạ, không bài xích tiểu hòa thượng này, “Tiểu tử, ta và sư thúc tổ của ngươi không đơn giản là bằng hữu...”

Nói còn chưa hết, liền bị Mạc Ly lấy tay bịt miệng. Mặt Mạc Ly hồng lên: “Ngươi nói bậy gì với con nít hả!”

Hiếm thấy Mạc Ly chủ động chạm vào mình như thế, Văn Sát vốn hơi sững sốt, sau đó liền áp tay lên mu bàn tay Mạc Ly.

Mạc Ly lúc này mới giật mình vì hành động vô cùng thân mật của bản thân với Văn Sát, vội vàng muốn rút tay về. Nhưng Văn Sát còn lâu mới bằng lòng thả y, trái lại kéo tay Mạc Ly tới, hôn nhẹ.

Tới mức độ này, ngay cả Giới Si nhỏ tuổi cũng biết không nên phi lễ mà nhìn, nhưng “đại ca ca” trước mắt thực giống thần tiên mọi người ngày trước hay truyền miệng nhau, tuy hai tay bịt mắt, nhưng vẫn không nhìn được he hé ra coi trộm vài cái.

Với lại, mặt Vong Trần sư thúc tổ thật hồng nhá, xem ra sư thúc tổ cũng rất thích đại ca ca này nhỉ?

Mạc Ly thấy Văn Sát làm khó như vậy, rõ ràng không thể nói lý với hắn, tức thì vội mở miệng: “Ngươi đừng làm con nít hiểu lầm! Còn ngại để ta mất mặt chưa đủ sao?”

Văn Sát đáp: “Vậy không để nó nhìn thấy là ta có thể làm gì đó với ngươi hả?”

Mạc Ly líu lưỡi: “Ta không nói vậy...”

Văn Sát bất chấp, ôm lấy eo Mạc Ly nhảy ra ngoài, một hai bước công phu, tiểu Giới Si đã không nhìn thấy bóng dáng hai người nữa, kích động cảm thán: “Công phu của đại ca ca thực đẹp...”

Trong thời gian hai người rời đi, rốt cục xảy ra chuyện gì, tiểu Giới Si tuy rất hiếu kỳ, nhưng cũng không có cách nào biết được sự thật. Bất quá tới tối khi nó thấy sư thúc tổ về mặt tức giận trở lại phòng, dọn chăn nệm nói mình phải về đơn thân thiện phòng của y.

Tiểu Giới Si ngốc nghếch hỏi: “Đại ca ca kia cũng ngủ cùng với sư thúc tổ?”

Mạc Ly đại quần, đáp: “Ai muốn ngủ cùng hắn, cho hắn ngủ dưới tàng cây hòe.”

Tiểu Giới Si không biết Mạc Ly nói thật hay không, nửa đêm buồn tiểu thức giấc, nhớ tới chuyện này, lén chuồn tới gần cửa phòng Mạc Ly nhìn trộm, quả nhiên đại ca ca một thân hắc y một mình đứng dưới tàng hòe, y phục đã kết một tầng sương.

Tiểu Giới Si nhìn từ xa xa, lòng thầm nghĩ, Vong Trần sư thúc tổ từ trước tới nay tấm lòng Bò Tát, sao lần này lại nhẫn tâm như vậy, nói không cho đại ca ca vào nhà là thực không cho hắn vào nhà. Đại ca ca một mình ở ngoài thực đáng thương, nhờ bị đông cứng thì sao?

Tiểu Giới Si nghĩ, có nên lấy cho đại ca ca chút y phục hay chăn mùng trong phòng mình không, nhờ ngày mai hắn sinh bệnh thì chết.

Tiểu Giới Si vừa định đi, chợt lại thấy cửa phòng Mạc Ly kết một tiếng mở ra. Khuôn mặt Vong Trần sư thúc tổ tối lại, ra tới cửa thì mắng đại ca ca thậm tệ.

Nhưng đại ca ca tính tình thực tốt, thể mà còn sờ sờ mặt đại sư thúc tổ, hỏi: “Ngươi còn chưa ngủ ư”, giọng nói nghe thực tình, khiến tiểu Giới Si trong lòng tê dại.

Quả nhiên, Vong Trần sư thúc tổ nghe xong cũng mắng không nổi nữa, giận hờn buông một câu: “Ngươi thích đứng bao lâu thì đứng.” Dứt lời liền vào phòng.

Hồi lâu sau, chợt một thứ gì đó được ném ra từ cửa phòng Vong Trần sư thúc tổ, nện thẳng vào đầu đại ca ca. Tiểu Giới Si định nhân nhìn lại, phát hiện là một tấm chăn, nhất thời không kiềm được tiếng cười.

Hóa ra sư thúc tổ cũng không nổi! Vậy nó an tâm.

Một cơn gió lạnh thổi qua, tiểu Giới Si tức khắc nổi da gà.

Thực lạnh, đại ca ca đợi ở ngoài lâu như vậy chắc mệt lắm...Nghĩ nghĩ, tiểu Giới Si ngáp một cái thật to, nó cũng mệt. Chuyện của hai người họ thôi để hai người họ tự xử lý. Vì thế nó cũng lén chuồn về phòng mình, chui vào trong ổ chăn ấm áp, tiếp tục chơi cờ với Chu Công.

99. Chương 98: Tĩnh Thiện Tự 7

Tiểu Giới Si gần đây bị rơi vào mê cung.

Nguyên nhân rất đơn giản, đại ca ca như thần tiên kia nói là tới chùa ăn chay niệm Phật, nhưng thực tế thì lúc nào cũng xoắn xuýt quần quýt lấy Vong Trần sư thúc tổ.

Vong Trần sư thúc tổ như là chạy trời không khỏi nắng, đành phải lấy mình ra làm lá chắn, hình như vô cùng sợ phải ở chung với hắc y đại ca ca. Một ngày gần đây, thái độ của đại ca ca với nó dần dần chuyển từ bức mình sang chán ghét, điều này khiến tiểu Giới Si không khỏi rớt hai dòng lệ — Nó, nó, nó rốt cuộc đã trêu ai chứ? Hu hu

Tiểu Giới Si đang trong tình trạng thất thần, bỗng nhiên lại bị một viên đá phi trúng ấn đường, chỉ nghe đại ca ca kia lớn giọng rống: “Ai cho ngươi hỗn du thiên ngoại hử? Thấp xuống nữa cho ta! Thế này mà gọi là đứng tấn hử?”

Tiểu Giới Si ăn đau, lúc này mới nhớ tới đại ca ca đang ngồi hưởng thụ trái cây, đôi mắt “giám sát” nó tập võ.

Chân mỏi quá, thắt lưng đau quá...

Nó sắp không chịu nổi nữa rồi!

Tiểu Giới Si khóc không ra nước mắt.

Mấy ngày trước

Mặt trời chưa tỏ được bao lâu, cánh cửa tầng phòng của tiểu Giới Si đã bị gõ. Tiểu Giới Si dụi mắt bò xuống giường mở cửa, là Vong Trần sư thúc đang đứng ngoài.

Tiểu Giới Si vội vàng khom người thỉnh an, ngẩng đầu lên lại thấy một vòng thâm dưới mắt sư thúc tổ, hình như tối qua không nghỉ ngơi tốt.

Mạc Ly nói với Giới Si: “Ta ở chỗ con ngủ một chút...”

Tiểu Giới Si dù không hiểu, nhưng vẫn không từ chối đề nghị của Mạc Ly, vươn vai một cái: “Được ạ, sư thúc tổ nghỉ ngơi đi, con dậy trước...”

Mạc Ly buồn bực nói: “Mới sáng sớm con bận cái gì? Tối qua đã tưới nước cho vườn rau rồi.” Mục đích y tới tìm Giới Si chính là để Giới Si giúp y thoát khỏi Văn Sát muốn “bóng đè” y, giờ Giới Si lại nói phải đi, đương nhiên Mạc Ly không vui.

Tiểu Giới Si nghe Mạc Ly hỏi thế, tức khắc ập ứng.

Mạc Ly chợt thắc mắc vì sao Giới Si bỗng hành động kỳ quái vậy. Tiểu Giới Si này tâm tư đơn thuần, chưa từng giấu được ý chuyện gì, giờ lộ vẻ mặt như vậy, nhất định đã lén lút làm gì phải không? Chẳng lẽ lén xuống núi đi chơi chợ?

Mạc Ly lập tức nghiêm mặt, nói: “Rốt cuộc con muốn làm gì? Tuổi còn nhỏ đã không chịu noi gương tốt, ta nhất định sẽ phạt con.”

Tiểu Giới Si vội vàng xua tay: “Không phải, sư thúc tổ, không phải.”

“Vậy rốt cuộc là chuyện gì, mau thành thật nói cho ta.”

Giới Si thấy không giấu được nữa, đưa tay gãi gãi cái ót trớn nhẵn của mình, cúi đầu: “Con, con muốn đi xem các sư thúc luyện võ buổi sớm...”

Mạc Ly nghe xong, đã hiểu.

Hóa ra, tầng nhân trong Tĩnh Thiện tự chia làm hai phái văn võ, hai phái nội tình thủy hỏa bất dung, sau lưng như mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt. Tiểu Giới Si dù đạo hạnh còn thấp, nhưng lấy tư cách là văn tăng mà vào chùa, đương nhiên thuộc về phe văn tăng. Nếu đã là văn tăng, tự luyện võ hoặc trộm học võ đều bị cấm.

Mạc Ly vào chùa chưa lâu, nhưng đã sớm phát hiện hai phái tránh đấu rất gay gắt, trong lòng rất không đồng tình. Hiện tại thấy tiểu Giới Si thích võ nghệ nhưng lại phải học trộm như thế, thực đáng thương.

Mạc Ly xoa xoa cái đầu bóng loáng của tiểu Giới Si, hỏi: “Con là văn tăng, vì sao lại muốn học võ?”

Tiểu Giới Si có thói quen gãi đầu, đáp: “Ừm, chỉ là con thích thôi... Hơn nữa, nếu học tốt võ công, sau này có thể bảo vệ được người mình thích!”

“Nói đúng lắm!”

Tiểu Giới Si vừa dứt lời, liền bị một người võ mạnh vào lưng, lực đạo mạnh đến nỗi khiến nó té nhào xuống đất.

“Khụ khụ, đại ca ca, huynh cũng tới ạ...” Tiểu Giới Si quay lại nhìn cái người vừa vỗ mình, đúng là hắc y đại ca ca kia.

Mạc Ly kéo tiểu Giới Si dậy, nhú mày nói: “Thế nhưng con lên học như vậy, nếu bị phát hiện thì phải vào Giới Luật viện...”

Tiểu Giới Si le lưỡi, nói: “Trước kia có một lần, con cũng thiếu chút nữa bởi chuyện này mà đến Giới Luật viện, khi đó ít nhiều Thanh Thịnh sư thúc cũng tha cho.”

Mạc Ly nói: “Cứ như vậy cũng không phải biện pháp.” Nhìn tiểu Giới Si một chút, lại nhìn Văn Sát, Mạc Ly chợt thấy một cách, “Văn Sát, võ công của ngươi không phải rất tốt sao? Ngươi dạy Giới Si đi!”

Văn Sát trợn mắt: “Ai quan tâm tiểu tử này...”

Còn chưa nói xong, Văn Sát nhìn vẻ mặt oán khí của Mạc Ly cùng vẻ mặt mong chờ của tiểu Giới Si, lời từ chối tức khắc nuốt ngược về bụng.

“Nếu ngươi nói không dạy, lập tức cắt khỏi Tĩnh Thiện tự cho ta.”

Văn Sát lẩm bẩm: “Rõ là hãn thê...”

[54: hãn thê: “hãn” là hung dữ.]

Mạc Ly điền tiết: “Nói xằng cái gì hả?!”

Văn Sát vô tội ngược nhìn trời: “Hôm nay trời đẹp thật.”

Tiểu Giới Si nhìn hai người “liếc mắt đưa tình” trước mắt, mặt liền nổi hắc tuyến.

Vì vậy, dưới sắp xếp thiện ý của Mạc Ly, tiểu Giới Si từ đó về sau rơi vào khổ cực lắm than.

Văn Sát tuy mỗi ngày đều mang tiếng truyền thụ võ nghệ cho tiểu Giới Si, nhưng thực tế toàn là phân phó Giới Si đứng tấn mấy canh giờ hoặc xuống núi xách hơn mười thùng nước, không gì hơn. Vả lại, trong khi nó hoàn thành nhiệm vụ Văn Sát yêu cầu, Văn Sát chung quy sẽ thừa dịp rảnh rỗi đi bám lấy Mạc Ly. Thế là Mạc Ly phải ra một quy định — Lúc tiểu Giới Si chưa hoàn thành nhiệm vụ thì không cho Văn Sát tiếp cận mình.

Cứ như thế, tiểu Giới Si ngày nào cũng bị Văn Sát như quỷ nhìn chăm chăm, ngày trước không ai trông, nó đã không dám động đậy. Giờ chỉ cần khẽ nhúc nhích, hòn đá trong tay Văn Sát lập tức sẽ bắn vào nó, còn lúc nào cũng không sai lệch mà vào trúng một vị trí trên trán.

Tiểu Giới Si buồn bực nghĩ, đại ca ca đáng lý không phải lúc nào cũng vừa ăn nho vừa “trêu ghẹo” Vong Trần sư thúc tổ sao, thế nào biết mình ở đây lười nhác chứ?

Mạc Ly chăm sóc vườn rau xong, thấy sắp tới chính Ngọ, mà tiểu Giới Si còn đang mướt mồ hôi đứng tần dưới nắng, liền có chút bực mình đi tới nói với Giới Si: “Đừng ngồi chồm hổm thế nữa, đứng dậy đi ăn đi.”

Văn Sát phun vó nho ra, “Thiếu một chung.”

Mạc Ly nói: “Đây là bộ dạng dạy người của người hả? Toàn vênh mặt bắt chéo chân ăn nho! Rốt cục người có dạy người ta không hả?!”

Văn Sát ngồi dậy, cũng không nói gì với Mạc Ly, chỉ nhìn chăm chú tiểu Giới Si đang đứng tần.

Cảm thấy hàn khí trong mắt Văn Sát, tiểu Giới Si không biết thành bia đỡ đạn, trán với lưng lập tức đổ ròng mồ hôi lạnh.

Nhưng Mạc Ly đã miễn dịch với sát khí của Văn Sát, liền kéo Giới Si lại, muốn dẫn đi ăn, Giới Si thực khổ sở mà, đứng giữa sư thúc tổ và đại ca ca, hai người thực không phải người mà, rốt cục không thể để nó vừa ăn cơm vừa đứng tần được sao?

Văn Sát đi tới cạnh Giới Si, thở dài kéo Mạc Ly ra. Mạc Ly vừa định mắng to, lại thấy Văn Sát gạt chân một cái, làm Giới Si ngã.

Tiểu Giới Si ngã úp mặt ăn bùn, khuỷu tay và đầu gối đều trầy xước không ít.

Mạc Ly lại kéo Văn Sát: “Người điên rồi!”

Văn Sát chỉ vào Giới Si đang ngã trên đất: “Nó làm ăn phù phiếm thế này, ngay cả chiêu thức nhập môn cũng luyện không được, còn muốn học hành cái gì?”

Mạc Ly thâm giật mình, hóa ra Văn Sát không vô tâm với Giới Si như mình tưởng.

Văn Sát xoay người nói với Giới Si: “Nếu muốn leo lên được đỉnh cao võ học, ngay cả đau đớn cũng không chịu nổi, nên nhanh chóng từ bỏ đi, sau này nếu bị thương cứ trốn vào lòng sư thúc tổ của người mà khóc là được rồi.”

Tiểu Giới Si nghe lời này thì tức giận, đứng dậy lau mồ hôi trên mặt, không nói nữa lại đứng tần. Văn Sát thấy bộ dạng quật cường của Giới Si, ngược lại rất hài lòng, kéo Mạc Ly sưng sờ ở bên đi ăn.

Có Văn Sát chỉ điểm, võ nghệ của tiểu Giới Si tiến bộ thần tốc. Thời gian không lâu sau, đã có thể uy lực sinh phong bảy mươi hai thức Cầm Long thủ, ngay cả Văn Sát cũng phải thâm thừa nhận trước Mạc Ly, tiểu Giới Si thực sự là kỳ tài võ học không thua gì hần.

Mạc Ly nghe lời này tất nhiên vui mừng, y cùng tiểu Giới Si hợp ý nhau, nếu có thể giúp nó một tay, cũng không bàn công ơn.

Giới Si cũng là người có ơn lo đáp, mặc dù không biết thân phận thật sự của Văn Sát, nhưng trong lòng đã coi Văn Sát là sư phụ. Phải biết rằng, cổ nhân nói “một ngày là thầy, cả đời làm thầy” không phải là chơi. Một khi đã bái sư, chính là phải cả đời chăm sóc sư phụ.

Giới Si đã hạ quyết tâm, sau bữa tối, chuẩn bị trà trản quỳ xuống trước Văn Sát, dập đầu ba cái trước hần, xin Văn Sát thu mình làm đồ đệ.

Mạc Ly biết hài tử Giới Si này thực tâm, cũng mong Văn Sát có thể thu nạp đồ đệ này, nhưng ai ngờ Văn Sát chỉ nhìn Giới Si quỳ trên đất, lạnh lùng thốt một câu: “Không được.”

Trà trản trong tay Giới Si lập tức rơi xuống đất, trăm triệu lần không ngờ Văn Sát thẳng thừng cự tuyệt mình, không gian chốc lát như bị ngũ lôi oanh đỉnh, chỉ có thể trưng bộ mặt đờ ra quỳ tại chỗ.

Văn Sát không liếc tới Giới Si nữa, phất y bào rời đi.

Mạc Ly bỗng thấy chuyện nạp đồ đệ này rất được vô lâm giang hồ chú ý, cũng biết cường cầu là không thể.

Đợi Văn Sát đi xa rồi, Mạc Ly ngồi xổm xuống trước Giới Si vẫn quỳ ngậy ngốc trên đất: “Đừng quỳ nữa, mau đứng lên.”

Trong lòng tiểu Giới Si bị đả kích, vẻ mặt dần ra hỏi Mạc Ly: “Sư thúc tổ, có phải vì ta quá ngu ngốc, cho nên đại ca ca không muốn thu ta làm đồ đệ a?”

Mạc Ly xoa đầu nó, đáp: “Không phải đâu, đại ca ca mới đây còn nói với ta rằng người rất thông minh mà.”

Trần an tiểu Giới Si rồi đỡ nó vào phòng ngủ trước, Mạc Ly rời khỏi tầng phòng của Giới Si, thấy tấm lưng Văn Sát, đứng đó không xa.

Mạc Ly lại gần Văn Sát, hiềm thấy Văn Sát không quay đầu lại, vẫn nhìn lên vầng trăng sáng trên cao.

Mạc Ly nói: “Một người yêu võ thành si như ngươi, sao lại không tiếc chứ? Ngươi cũng rất muốn nhận Giới Si làm đồ đệ phải không?”

Văn Sát trầm mặc không đáp.

Mạc Ly thở dài: “Có phải người nghĩ, Giới Si đã bá nhập Tĩnh Thiện tự, nếu bá người vi sư thì không tiện, hơn nữa người có phải cũng lo, nếu ngày sau Giới Si bị phát hiện có liên quan đến Nhất Ngôn đường, sẽ phải chịu họa sát thân?”

Văn Sát không trả lời thẳng câu hỏi, chỉ xoay người lại, cúi đầu nhìn Mạc Ly: “Giới Si, là một đứa trẻ ngoan...”

Mạc Ly nghe lời này từ miệng Văn Sát, nhất thời cảm thấy cay mắt.

Chưa được bao lâu, ma đầu giết người không chớp mắt kia đã biết lo lắng cho người khác rồi? Hóa ra tính tình của A Vong, vẫn chưa biến mất trong người Văn Sát.

Văn Sát nhìn ngẩn lệ trong mắt Mạc Ly, còn tưởng vì mình không thu Giới Si làm đồ đệ mà thương tâm, liền kéo Mạc Ly vào lòng: “Đừng buồn, hiện tại cự tuyệt nó, cũng là vì nó thôi...”

Mạc Ly hiềm thấy không giãy giụa, chỉ an tĩnh tựa trong lòng Văn Sát.

Ánh trăng êm dịu như tơ, gió đêm nay cũng không quá mạnh, ngược lại dịu dàng khiến người ta có chút say sưa.

Hai bóng người ôm nhau trải dài dưới tàng cây khê tách ra, Văn Sát hôn nhẹ lên trán Mạc Ly.

Tuy bị Văn Sát dây dưa sẽ thấy hơi bức mình, nhưng không thể phủ nhận, cuộc sống buồn tẻ nơi tự viện có thêm Văn Sát trở nên sống động hơn nhiều, nhưng vẫn không tránh khỏi phiền phức.

Ngày ấy, Mạc Ly đi vào vườn rau, liền thấy Thanh Thịnh đang cầm trúc tiên rượt theo Giới Si. Tầng bào trên lưng Giới Si đã bị đánh rách, trên lưng trần lộ ra những vết roi đan chéo.

Trong sân một mảng hỗn độn, rau trên đất bị giẫm xiêu vẹo.

Mạc Ly quát lớn về phía Thanh Thịnh: “Dừng tay!”

Thanh Thịnh thấy Mạc Ly xuất hiện, đầu tiên là thoáng sửng sốt, nhưng rồi nhận ra thân phận Mạc Ly, lại bắt đầu không thêm kiêng nể.

Chỉ thấy trúc tiên trong tay Thanh Thịnh chuyển động, gã coi thường nói với Mạc Ly: “Thế nào, Vong Trần sư thúc, ta chỉ bắt quá giáo huấn một tiểu tử phạm vào giới quy thôi mà, lão nhân gia ngài có ý kiến gì sao?”

Rõ ràng Thanh Thịnh lớn tuổi hơn còn gọi y là “lão nhân gia”, ý khinh miệt rõ ràng rành rành.

Mạc Ly kéo Giới Si ra sau bảo hộ: “Khiển trách không phải không thể, nhưng nhất định phải có lý do chính đáng. Ta ngược lại muốn hỏi, Giới Si đã phạm vào giới quy gì?”

Thanh Thịnh nói: “Trước đây ta đã nói, nó phải một mình trông vườn rau này, giờ nó tìm người giúp chưa nói, còn làm chết rau...”

Giới Si được Mạc Ly bảo hộ ở sau ầm ục: “Những cây đó rõ ràng là sư thúc giẫm chết!”

Thanh Thịnh giận dữ: “Tiểu tử ngươi còn dám tranh luận!”

Mạc Ly nói: “Thanh Thịnh, đủ rồi. Nếu người cảm thấy mình dùng hình phạt riêng như vậy là có lý, chắc không ngại cũng ta tìm sư phụ nói chuyện, mọi thị phi đúng sai mặc cho lão nhân gia ngài định đoạt!”

Thanh Thịnh phản đối: “Người đừng tưởng lời phương trượng đại sư ra là ta sợ người! Lý do của ta hoàn toàn chính đáng!”

Thanh Thịnh hung ác nhìn chằm chằm Giới Si trốn sau Mạc Ly: “Tiểu tử, đừng cho là ta không biết. Vừa rồi lúc người thoát khỏi roi của ta, đã sử dụng võ công gì hả? Người nhất định lại lên luyện thân thủ phải không? Ta đây ngược lại muốn xem người sẽ ăn nói thế nào trước mặt phương trượng! Hừ!”

Mạc Ly vừa nghe Thanh Thịnh nói vậy, tức khắc toát mồ hôi lạnh.

May mà trình độ võ công Thanh Thịnh không cao, chỉ nhìn ra võ công Giới Si tinh tiến mà không biết là sử dụng võ công gì. Nhưng nếu chuyện này lộ ra ngoài, trong chùa không thiếu võ học cao thủ, chuyện Giới Si lên lút học võ với Văn Sát ắt sẽ lộ.

Mạc Ly nói: “Rất cục người muốn thế nào?”

Thanh Thịnh kiêu ngạo cười: “Chả thế nào, người xem, rau trong vườn này đã chết hơn mười cây, vậy để ta đánh nó hơn mười roi, không phải chuyện lớn biến nhỏ ư?”

Mạc Ly cả giận: “Với trẻ con mà người cũng hạ thủ được?!”

Thanh Thịnh nói: “Sư thúc, người phải nhận thức rõ ràng nha, nếu tới Giới Luật viện, những người ở đó cũng không dừng tay nửa điểm đâu.”

Mạc Ly lại nói: “Người không phải muốn tìm người để trút giận sao? Được, người tha cho Giới Si, muốn đánh thì đánh ta đây này.”

Giới Si kéo kéo Mạc Ly: “Sư thúc tổ, sao có thể được...”

Đương nhiên, với Thanh Thịnh mà nói, đánh một người có cấp bậc cao hơn mình với đánh một người có cấp bậc thấp hơn thì càng hả giận, liền không nói hai lời vung roi đánh Mạc Ly.

Giới Si kêu khóc muốn Thanh Thịnh dừng tay, nhưng bị Mạc Ly ôm chặt trong lòng, ngăn trận roi đáng ra sẽ rơi vào người nó.

Thanh Thịnh kia càng đánh càng hăng, ai ngờ bỗng nhiên bị ai đó tóm lấy hung khí.

Đang hăng máu ngược đại lại bị người quấy rối, Thanh Thịnh giận dữ, nhìn lại, thấy Văn Sát một thân hắc y đứng sau mình, giống Tu La lấy mạng, lạnh lùng nhìn gã.

Thanh Thịnh không biết vì sao, chỉ bị Văn Sát nhìn thôi hai chân đã nhũn ra.

Văn Sát lạnh giọng: “Ai cho người đánh bọn họ?”

Thanh Thịnh lắp bắp: “Người, người là ai? Ta đánh bọn họ liên quan gì đến người?”

Văn Sát tiến về phía trước, không nói nhiều, năm ngón tay chộp lấy cổ Thanh Thịnh nhấc lên, “Vậy người chết hay không, cũng không phải chuyện liên quan đến ta.”

Thanh Thịnh bị dọa đến tè ra quần, hai chân khuỵu loạn trong không trung.

Mạc Ly thấy sắp có người chết, vội vàng ngăn cản Văn Sát: “Người đừng tạo sát nghiệt trong chùa, sẽ giảm thọ!”

Văn Sát hừ một tiếng, vứt người trong tay xuống, ôm chầm lấy Mạc Ly: “Để ta xem thương thế của người.”

Thanh Thịnh ngã trên mặt đất, sau khi hoàn hồn thì lao ra ngoài, vừa chạy vừa hung tàn nói: “Giới Si, ta nhất định không bỏ qua cho người.”

Mạc Ly thấy Thanh Thịnh sắp chạy khỏi cửa nhất thời kinh hãi, may mà Văn Sát nhanh tay lẹ mắt ngăn được Thanh Thịnh. Mạc Ly chợt thấy khó xử, không thể tạo sát nghiệt, lại muốn bảo vệ Giới Si, phải làm sao đây?

Lúc này, Văn Sát chợt lên tiếng: “Người muốn thế nào mới bằng lòng buông tha Giới Si?”

Thanh Thịnh kia quệt quệt mồ hôi trên trán, tuy hai chân còn run rẩy, nhưng chung quy đã bình tĩnh hơn. Gã nhìn tình thế trước mắt, ước chừng biết mình nắm được tử huyệt của Mạc Ly cùng hắc y nam tử này, nhất thời sẽ không bị nguy hiểm, bắt đầu lớn mật.

“Để ta đánh đủ roi, ta sẽ bỏ qua cho nó.”

Văn Sát liếc Thanh Thịnh: “Nói được làm được.” Dứt lời liền cởi áo trên người, lộ ra tấm lưng rắn chắc, “Muốn đánh Giới Si bao nhiêu, cứ đánh gấp đôi đi. Đánh xong rồi, nếu ta còn phát hiện người lật lọng tìm Giới Si gây chuyện, ta nhất định không tha cho người.”

Thanh Thịnh nào chịu bỏ qua cơ hội phát tiết, chỉ hận lúc này trúc tiên trong tay không hóa thành thiết tiên, có thể đánh chết nam tử đã làm nhục gã.

Từng roi rơi xuống lưng Văn Sát, tiếng vang chói tai vô cùng. Mới mấy roi hạ xuống, lưng Văn Sát đã là một mảng huyết nhục lẫn lộn, cũng biết Thanh Thịnh kia đại khái dốc hết toàn lực.

Hai tay Văn Sát nắm lại thành quyền, nhưng không nhìn ra thần tình trên mặt.

Giới Si thấy thế òa khóc một bên: “Đừng đánh ca ca, đừng đánh ca ca...”

Mạc Ly vốn không đành lòng nhìn Văn Sát bị đánh, nhưng nghe Giới Si khóc như vậy, cũng lo lắng đưa mắt về phía hắn.

Chỉ thấy máu tươi tràn đầy trên lưng Văn Sát, theo sống lưng chảy xuống, ướt cả quần.

Trên người Văn Sát vốn đã đầy thương tích, hiện tại bị đánh đến máu me be bét như vậy, một người dù võ công cao cường đến đâu, lúc thụ thương cũng sẽ đau. Mạc Ly nhìn các vết sẹo trên các đốt tay Văn Sát. Những vết sẹo này tựa hồ còn mới, trước kia Mạc Ly chưa từng nhìn thấy.

Lúc này y mới nhớ ra, những vết sẹo dữ tợn đó khả năng là do Hồi Xuân hoàn phát tác lần trước, các khớp xương phá da, lưu lại.

Bỗng nhiên, thân ảnh cao lớn của Văn Sát không hiểu vì sao lại chổng lên Hắc Oa, Hắc Oa trong lòng y làm nũng, Hắc Oa nghịch ngợm quấy phá khiến người ta phải nhức đầu...

Mạc Ly nhất thời như nổi điên xông lên, giật lấy chiếc roi đang trong tay Thanh Thịnh, “Ai cho người đánh hắn? Hắn không phải người trong chùa, người có tư cách gì đánh hắn!”

Mạc Ly bẻ gãy trúc tiên, vút về phía Thanh Thịnh đang kinh ngạc đến đờ người,

“Người tưởng người là ai? Người muốn tố cáo Giới Si phải không? Được, người đi cáo đi! Trước người thân là đệ tử Chuông Luật của Giới Luật viện, lần đầu phát hiện Giới Si học võ đáng lẽ nên chấp pháp, vì sao khi đó người không cáo nó, lại dùng chuyện này uy hiếp nó? Nếu phải chịu phạt, vậy người cũng không trốn được đâu, làm việc thiên tư trái luật, lạm dụng hình phạt riêng, tội cũng không phải nhẹ! Cùng lắm ta cùng Giới Si chịu phạt!” Mạc Ly dẫn thân về phía trước: “Người không phải thích đánh người sao? Người đánh đi! Đánh ta đây này!”

Mạc Ly kéo lấy áo Thanh Thịnh, hung tợn nói: “Nếu hôm nay người không đánh chết ta, sau này người chết nhất định là người!”

Thanh Thịnh đối mặt với quả hồng mềm mềm chuyên bị cả chùa bắt nạt lúc này, đương nhiên chấn động. Hóa ra Vong Trần sư thúc không phải không phát uy, mà là chưa có ai dụng trúng nghịch lân của y thôi.

Mạc Ly chỉ ra cửa: “Cút ra ngoài, sau này còn nhìn thấy người tìm Giới Si gây rối, ta nhất định không bỏ qua cho người!”

Vong Trần nói thế nào cũng là người cao hơn hắn một bậc, Thanh Thịnh cũng biết cứng đầu với Mạc Ly là không có lợi, gã thấy tình hình không ổn, vội vàng cúp đuôi bỏ chạy.

Giới Si nhìn Thanh Thịnh cuối cùng cũng bỏ đi, vội vàng ôm lấy cả Mạc Ly và Văn Sát mà òa khóc thất thanh.

Mạc Ly bị Văn Sát ôm vào lòng, thân thể bỗng mềm oặt không còn chút sức. Trái lại Văn Sát lấy tay chọc chọc ót Giới Si, nói: “Có phải nam nhân không? Còn khóc hã, mặt mặt mặt mặt quá.”

“Sư thúc tổ, đại ca ca, oa —”Tiếng khóc của Giới Si càng vang dội hơn. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

100. Chương 99: Tĩnh Thiện Tự 8

Qua một thời gian dài, thương thế của Hàn Tử Tự khỏi hẳn, liền lấy danh nghĩa khách hành hương giống Văn Sát vào Tĩnh Thiện tự, thôi không sử dụng phương pháp ẩn vào một chỗ bí ẩn nữa.

Hai người bọn họ ở cùng với Mạc Ly thì thật không ổn lắm, dù sao sự vụ trong bang phái vẫn phải cần thời gian để xử lý. Vì vậy Hàn Tử Tự và Văn Sát cứ luân phiên nhau, một người canh ở Tĩnh Thiện tự, nửa tháng hoặc một tháng sau, đổi chỗ.

Cứ như vậy, tiểu Giới Si mặc danh kỳ diệu có thêm một sư phụ mặc bạch y. Tuy vị sư phụ này cũng là đại hiệp giống thần tiên như dân gian truyền khẩu, bất quá luận về tính tình và tác phong, so với hắc y sư phụ còn kém xa.

Dần dà, ngay cả Giới Si tâm tư đơn thuần cũng đoán được Vong Trần sư thúc tổ cùng hai vị sư phụ có quan hệ, không biết có phải nó nghĩ nhiều không, hình như hai vị sư phụ đang theo đuổi sư thúc tổ nhỉ?Giới Si vài lần muốn mở miệng hỏi thử, nhưng nhìn nét buồn phiền phức tạp trên mặt Vong Trần sư thúc tổ, câu hỏi cuối cùng đành nuốt lại về bụng. Mà Giới Si lại không đủ can đảm để hỏi trực tiếp hai vị sư phụ rất uy nghiêm kia, đành âm thầm tranh thủ thời gian học sớm cầu xin Phật tổ, hy vọng ba người họ có thể được hạnh phúc.

Thu qua đông tới, ngọn núi xanh biêng biếc của Tĩnh Thiện tự dần bị thay thế bởi màu trắng của tuyết.

Mùa đông này, khí trời trong núi lạnh đến độ làm người ta có miễn cưỡng cũng không muốn nhúc nhích.Hai ngày nay, ổ chăn của Mạc Ly lạnh vô cùng, chẳng hiểu vì sao hôm kia Hàn Tử Tự nhận được văn kiện khẩn gì mà nửa đêm nửa hôm phi thân rời đi, hơi ấm cũng bị mang đi theo. Mạc Ly trước nay không can dự vào việc của hai người họ, thấy Hàn Tử Tự thức dậy chuẩn bị rời đi, cũng chỉ xoay người tiếp tục ngủ. Nhưng mấy đêm sau đó, không còn ai ngang ngạnh cứng đầu lao vào phòng làm ấm giường cho y, trong khoảng thời gian ngắn ngủi có lẽ hơi khó quen.

Đêm đó, Mạc Ly mất ngủ.Y lại bắt đầu không ngừng nghĩ về mối quan hệ giữa y và hắc bạch hai người, vấn đề này cho tới bây giờ vẫn chỉ nghĩ được một nửa rồi bị đứt. Mà dưới tình cảnh bây giờ, vô luận y có đuổi Hàn Tử Tự và Văn Sát đi, cũng không thể đem hết tất cả nguyên do cho hai người bọn họ.

Là các người cứ quẩn lầy ta, ta là không muốn gần các người đâu...Ta không thích các người chút nào cả...

Ta ghét các người...

Thế nhưng, bất chước đà điểu dúm đầu vào cát là có thể giải quyết vấn đề ư? Đôi khi, ý nghĩ này ngay cả chính Mạc Ly cũng không thể thuyết phục được bản thân, đừng nói Tuệ Trần và Giới Si hay những người khác. Trong mắt người ngoài, đã sớm xem ba người bọn họ là một thể thống nhất rồi.

Sự kiên trì trong lòng Mạc Ly dần mờ nhạt đi, y tuy vẫn chưa thể thấy được tương lai của mình cùng với hắc bạch hai người, nhưng đồng thời cũng vô pháp cắt đứt hoàn toàn, càng miễn bàn đến chuyện quảng hết tất cả ở hiện tại.

Té ra, chỉ có thểchọn cách gặp sao hay vậy ư?

Đến lúc này, Mạc Ly cũng rồi ***.

Tục ngữ nói: mệnh do thiên định.

Lúc Mạc Ly chưa chuẩn bị được chút tâm lý nào, tự nhiên thiên ý đã thay y lựa chọn rồi.Mà nhiều năm sau, chuyện này vẫn cứ được nhắc lại tại Tĩnh Thiện tự lúc trà dư tửu hậu khi đại sự phát sinh.

Kể thì Phật giáo từ trước đến nay luôn có mấy nhánh. Trung Nguyên Phật giáo với Tĩnh Thiện tự đứng đầu, ngoài Nho gia văn hóa dung nhập từ ngày Thiên triều lập quốc, luôn được coi là quốc giáo. Tiếp theo phải kể đến nhánh Tàng truyền Phật giáo tại vùng thượng Tây Vực. Tàng Vực Phật giáo do Tôn Mật Tông thiên sư đứng đầu. Những năm gần đây, Tàng Vực không hiểu vì sao tương đối không an phận, mơ hồ muốn

tách khỏi Thiên triều tự lập. Cứ như vậy, mối quan hệ giữa hai bên càng lúc càng xuất hiện nhiều thay đổi nhỏ nhỏ.

Tương truyền, Tĩnh Thiện tự từ ngày lập tự đền nay, chiếm được chân thân xá lợi của Phật sống Sắt Lặc Đắc, mà Sắt Lặc Đắc lại đến từ Tàng Vực, sau khi truyền bá Phật giáo ở Trung Nguyên thì viên tịch quy thiên. Rồi thì, khi Sắt Lặc Đắc đại sư viên tịch, Phật nha cùng xá lợi lại được Tĩnh Thiện tự lưu lại thờ phụng.

[55: xá lợi: tro xương nhà Phật.]

Mấy trăm năm qua, Trung Nguyên Phật giáo và Tàng Truyền Phật giáo nước sông không phạm nước giếng, yên ổn vô sự chung sống, nhưng mười năm gần đây lại xảy ra chuyện Hạo vương soán quyền, đại cục Thiên triều từng một lần rung chuyển bất ổn, thế lực nhánh Tàng Vực tách ra kia cũng muốn ngáng đầu, lợi dụng danh nghĩa tôn giáo bắt đầu đem thế lực thâm thấu qua nội địa.

Tĩnh Thiện tự được xem là đệ nhất đại tự tại vùng Trung Nguyên, tín đồ rất nhiều mà thực lực cũng hùng hậu. Trọng yếu hơn cả là Tĩnh Thiện tự trung thành với Thiên triều, Tàng Vực nếu muốn nhập chủ Trung Nguyên, Tĩnh Thiện tự đương nhiên là một trong những thế lực cần phải chèn ép đầu tiên.

Huống chi nghe đâu trong tháp để xá lợi của Sắt Lặc Đắc đại sư, ngoại trừ thờ phụng xá lợi và Phật nha còn có một cuốn “Vũ Kinh Chú”, nói về cách chế tạo chiến khí, còn nghe thêm rằng người soạn ra nó chính là đại quân sư của tiên triều Trọng Thăng, trong đó có đồ giải chế tác cùng thuyết minh sử dụng công thành vũ khí kiểu mới cho chiến tranh. Nếu không phải lúc đó Trọng Thăng vì công cao chấn thủ bị ép hại chí tử, cuốn sách còn chưa kịp được trình báo lên trên, Thiên triều chắc cũng chưa thể đánh đổ tiên triều mà xưng bá thiên hạ.

Hoàng đế khai quốc Thiên triều cũng từng nghĩ tới chuyện lấy lại cuốn sách từ tay Tĩnh Thiện tự, nhưng không biết vì sao cuối cùng lại không làm gì. Lấy sự an nguy của muôn dân trăm họ trong thiên hạ, người đương quyền liền ước định với Tĩnh Thiện tự, niêm phong cuốn sách đó ở tháp thờ xá lợi, để hung khí trong sách không thể được chế tạo ra rồi xuất hiện làm sinh linh lầm than.

Mà giờ phút này, chúng lạt ma của Đạt Lạp cung Tàng Vực lại mang âm mưu vào Tĩnh Thiện tự bái thiếp, trong chùa tức khắc rơi vào trạng thái đề phòng khẩn cấp.

Lần này những lạt ma Tàng Vực đến đây, mượn danh nghĩa là muốn cùng nghiên cứu thảo luận với chúng tăng ở Tĩnh Thiện tự, mỹ kỳ danh viết là muốn tiến hành văn đấu võ đấu, nhưng đồng thời cũng tuyên bố trước cuộc tỷ thí rằng: Nếu Tĩnh Thiện tự thua, đồng nghĩa với việc Tĩnh Thiện tự không đủ tư cách, phải đưa chân thân của Sắt Lặc Đắc đại sư cho Đạt Lạp cung. Cứ như vậy, chúng lạt ma sẽ có thể mở xá lợi tháp, nghiêng hồi xá lợi tử cùng Phật nha về Tàng Vực thờ phụng.

Ý đồ này có thể nói là cả người qua đường cũng biết. Nhưng chuyện đấu pháp không phải chuyện đùa. Nếu xử lý không tốt, rất có khả năng sẽ biến thành một mầm tai vạ nội chiến ở Thiên triều. Mà Đạt Lạp cung dù khí thế bừng bừng nhưng hành tung lại quỷ bí. Hôm nay Tĩnh Thiện tự nhận được bái thiếp rồi mới biết chuyện, dù hiện tại lập tức chạy tám trăm dặm về Biện Kinh cầu viện cũng là quá chậm.

Tình hình thực tế còn nghiêm trọng hơn, trước khi Tuệ Trần đại sư nhận bái thiếp của Đạt Lạp cung một ngày, trong chùa đột nhiên xảy ra chuyện một số lượng lớn tăng nhân ngộ độc thức ăn.

Bệnh vật thổ tả này tuy chưa đến mức uy hiếp tính mạng người trong chùa, nhưng sức chiến đấu của võ tăng ở chùa lại suy yếu đi nhiều. Mà khéo làm sao, bái thiếp của Đạt Lạp cung xuất hiện vào ngày hôm sau. Mọi người mới giật mình, ra tất cả mọi chuyện đã là một âm mưu được sắp đặt từ trước rất lâu rồi.

May mà Mạc Ly và Giới Si vẫn luôn tự làm cơm ở vườn rau, món ăn đều làm từ vườn của mình nên thoát khỏi lần trúng độc kia. Giờ phút này y thuật cao minh của Mạc Ly đã phát huy công dụng. Uống thuốc được đưa tới xong mọi người đã đỡ không ít. Những tăng nhân thường ngày hay khi dễ Mạc Ly khi nhận ân huệ của y có vẻ xấu hổ, trong mắt bắt đầu dấy lên sự kính trọng nam tử để tóc tu hành rất bình thường ngày trước.

Tuệ Trần đại sư cùng một số ít tăng nhân đức cao vọng trọng trong chùa đã bế quan cùng người của Đạt Lạp cung hồi lâu, mọi người bên ngoài đều trông mong kết quả đấu pháp.

Mạc Ly cùng Giới Si đứng ngoài không biết đã bao nhiêu canh giờ, cánh cửa gỗ lim nặng nề kia cuối cùng cũng kết một tiếng mở ra, chúng tăng ngồi thiền niệm kinh ở bậc thang tức khắc đứng dậy cung nghênh.

Tuệ Trần tựa hồ tiêu hao không ít tâm lực trong trận đấu pháp, sắc mặt mặc dù vẫn thản nhiên như trước nhưng khó tránh vẻ phù phiếm. Chỉ nghe Tuệ Trần nói: “Đạt Lạp cung thiên sư là một người đạo hạnh thâm hậu, nhánh Tàng Vực quả nhiên bác đại *** thâm, cũng một chín một mười với chùa ta, thực khó phân cao thấp.”

Ngụ ý công bố kết quả văn đầu một cách khéo léo. Văn đầu đã hòa, thắng bại chỉ có thể dựa vào võ đấu để quyết định.

Chúng tăng bên dưới nghe lời này đều lộ vẻ khó xử, rất nhiều võ tăng hôm qua bị ngộ độc thức ăn chưa hồi phục, trận so tài này đã định trước là không công bằng. Muốn thắng Đạt Lạp cung có chuẩn bị mà đến thực dễ dàng sao?

Mọi người bắt đầu lục đục kéo sang sàn võ đấu. Võ đấu đang được tiến hành một cách thực nguy hiểm.

Võ tăng của Tĩnh Thiện tự mặc dù rất oán thán âm mưu hạ độc của Đạt Lạp cung, nhưng lúc luận võ vẫn phải tuân theo phong phạm. Còn các lạt ma của Đạt Lạp cung, làm gì có chuyện nghĩ như thế, đương nhiên ám khí ám chiêu đều tăng tăng lớp lớp, trong lúc nhất thời, bên Tĩnh Thiện tự dần rơi vào thế hạ phong.

Trên đài là quyền cước tương giao khẩu nhân tâm huyền, dưới đài Mạc Ly và Giới Si theo dõi cũng lấy tâm với mắt hòa cùng cuồng hống, một vẻ rất tâm kinh đảm chiến.

Hiện tại cuộc tỷ thí đã đến hồi gay cấn, đang lúc bên Tĩnh Thiện tự đọc pháp hiệu của tăng nhân tiếp theo lên nghênh chiến, dưới đài đột nhiên hò reo.

Mạc Ly không hiểu vì sao, liền hỏi Giới Si cũng đang rất phấn khởi: “Vì sao mọi người lại kích động như vậy?”

Giới Si đáp: “Người muốn lên đài nghênh chiến là Thanh Trùng sư thúc, đây chính là võ tăng có tự bối là Thanh mang tu vi võ công cao cường nhất.” Giới Si dứt lời rồi còn ghé lại bên tai Mạc Ly thì thầm: “Hồi ta chưa biết hắc bạch sư phụ, toàn chạy đi nhìn lên Thanh Trùng sư thúc luyện võ.”

Mạc Ly cười, xoa đầu tiểu Giới Si, thế mới biết Thanh Trùng kia được tiểu Giới Si sùng bái thế nào. Mà Thanh Trùng nhất định cũng là người thiện tâm, bằng không với tu vi võ công của hắn, sao không thể phát hiện ra Giới Si nhìn lên hắn tập võ chứ? Chắc cũng biết nhưng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nghĩ tới đây, Mạc Ly lại bắt đầu lo lắng. Hiện tại võ sư mang tự bối Thanh có võ công tốt nhất đã lên đài, có thể nói tài nguyên của Tĩnh Thiện tự đã sắp cạn, thế nhưng còn tận hai trận thi đấu nữa, nếu cả Thanh Trùng cũng không chống đỡ được, vậy thì đừng nói tới những người khác.

Đạt Lạp cung là có dự tính mà đến, đương nhiên cũng biết sự lợi hại của Thanh Trùng. Nghe Thanh Trùng xuất chiến, lập tức phái một kẻ thực lực không kém lên đài nghênh chiến. Sau mấy trăm chiêu, mắt thấy Thanh Trùng sắp đá đối thủ xuống đài, Giới Si lại phát hiện bên dưới có kẻ định bắt ám khí mảnh như lông trâu về phía Thanh Trùng.

Giới Si không suy nghĩ nhiều, chớp lấy một cây côn của võ tăng bên cạnh, phi lên lôi đài, dùng côn ngăn phần lớn ám khí bay tới, nhưng vẫn có vài ám khí chưa được ngăn kịp, bắn vào chân của Thanh Trùng. Thanh Trùng thốt lên tiếng đau, quỵ gối xuống.

Lạt ma vốn bị Thanh Trùng áp chế thấy tình thế đảo lộn, tức khắc vận công, một chương đánh bay Thanh Trùng. Giới Si lại nhìn thấy lạt ma làm càn như vậy, không cố kỵ mấy trăm ánh mắt chăm chăm từ dưới đài, liền sử dụng võ công hắc bạch sư phụ truyền dạy so tay với lạt ma kia.

Không ngờ Giới Si tuổi còn trẻ, vậy mà một thân công phu kinh người như thế, so hơn trăm chiêu với lạt ma đó mà vẫn chưa rơi vào thế hạ phong, mọi người lúc này mới giật mình, Giới Si vốn là văn tăng, sao lại có võ công?

Nhưng ngay lúc mọi người đang kinh ngạc cũng như mê muội, Giới Si nội công tu vi chưa đủ, chung quy vẫn không đối địch lại đối thủ, bị đá xuống, lập tức thổ huyết.

Mạc Ly kinh hãi, vội vàng chạy tới ôm lấy Giới Si.

Tăng chúng Tĩnh Thiện tự vô cùng cảm phần, đồng loạt lên án phía Đạt Lạp cung gian lận. Thiên sư của Đạt Lạp cung ngược lại cũng không phản đối, thừa nhận lần này bọn họ vì quá nóng lòng muốn thắng nên đã sử dụng ám khí, trận tỷ thí này Đạt Lạp cung nhận thua.

Cứ như thế, Tĩnh Thiện tự không thể nói gì thêm với Đạt Lạp cung, hơn nữa, lại bị tổn hại một nguyên đại tướng.

Trên mặt thiên sư Đạt Lạp cung bây giờ là một nụ cười đắc thắng, nhăm hiể nhìn khắp toàn lôi đài. Còn hai trận đại chiến nữa, mắt thấy Tĩnh Thiện tự đã hết người có thể thắng, mà gã vẫn còn hai dũng tướng, tu vi mỗi kẻ không hề thua kém Thanh Trìung.

Chúng tăng thấy Thanh Trìung bị hãm hại phải xuống đài, ở dưới thì thầm rỉ tai, đều đang thăm thảo luận nên phái ai lên sàn. Mà lúc này, ngay cả sắc mặt của Tuệ Trần phương trưởng ngồi trên thủ tọa cùng thiên sư Đạt Lạp cung, cũng bắt đầu ngưng trọng.

Lạt ma trận trước đứng đầu nhảy lên lôi đài nhìn về phía Tĩnh Thiện tự không ai ứng chiến, cảm thấy đã thắng chắc, thái độ càng lúc càng cuồng vọng kiêu ngạo.

“Không ngờ võ học Trung Nguyên cũng chẳng hơn gì ai, Tĩnh Thiện tự còn mặt mũi tự nhận là Thiên triều đệ nhất đại tự? Nực cười! Rõ là nực cười!”

Mạc Ly che cho Giới Si đang bị thương, lại chứng kiến chúng võ tăng đều ngại mang bêu danh thân tự ngộ quốc, sợ bóng sợ gió không dám ứng chiến, trong lòng ghen ứ. Nếu trận tỷ thí then chốt này mà thua, vô luận Đạt Lạp cung cuối cùng có thực giành được Vũ Kinh Chú hay không, đại địa Trung Nguyên đều khó tránh nổi lên một phen *** phong huyết vũ thứ hai.

Trong lòng Mạc Ly dù cấp bách, nhưng y vốn chỉ là đại phu bình thường trời gà không chặt, dù thế nào cũng là người ăn ở tại đây, cũng thấy phải làm gì đó để vãn hồi đại cục.

Chẳng lẽ cứ cúi đầu nhận thua trước Đạt Lạp cung? Không ai sẽ đứng ra trước khẩu khí như vậy ư?

Ngay lúc thiên sư của Đạt Lạp cung định cười đứng dậy, muốn tuyên bố trận tỷ thí này Tĩnh Thiện tự bỏ quyền thi đấu và bên Đạt Lạp thắng cuộc, chợt có hai nhân ảnh vọt lên đài.

Không ngờ trên đời lại có một khinh công tuất dật xuất trần như vậy, ánh mắt mọi người đều kinh ngạc ngưỡng mộ. Hai bóng dáng một đen một trắng mảnh mẽ mà nhẹ nhàng như chim yến, song song tiếp đất.

Hàn Tử Tự và Văn Sát đã thay bộ trang phục mộc mạc ngày thường mặc ở chùa thành hoa phục của Nhất Ngôn đường đường chủ và Thiên Đạo môn môn chủ, không chút kiêng kỵ xuất hiện trước mọi người.

Nửa đường đột nhiên có Trình Giảo Kim sát khí ngùn ngụt, khiến thiên sư của Đạt Lạp cung phải cau mày.

Theo hiểu biết của gã về võ lâm Trung Nguyên, hai người bất ngờ xuất hiện trước mặt, vô luận là tu vi võ công hay khí độ cá nhân cũng đều cực cao cường, nếu đoán không nhầm, nhất định là thống lĩnh chính tà lưỡng đạo võ lâm Trung Nguyên, Hàn Tử Tự và Văn Sát.

Mặc dù trong lòng đã đoán chắc đến tám chín phần mười, nhưng thiên sư của Đạt Lạp cung vẫn đứng lên hỏi: “Người vừa tới là từ phương nào, vì sao cắt ngang đám kinh đầu pháp của hai chùa ta?”

Hàn Tử Tự thản nhiên cười, chấp tay báo danh. Dưới đài mọi người mới biết thân phận thật sự của Hàn Tử Tự, tức thì xôn xao.

Thấy Hàn Tử Tự tự giới thiệu, Văn Sát chỉ cười khẩy một tiếng, liếc mắt về thiên sư: “Danh tự của ta không cần phải báo cho loại cầu bối các người.”

Thủ tọa thiên sư của Đạt Lạp cung mà dám gọi là “cầu bối”, nếu không điên thì nhất định là tuyệt đỉnh cao nhân. Vì vậy, phản ứng dưới đài càng thêm xôn xao.

Với chi tiết bất ngờ phát sinh này, Đạt Lạp thiên sư vội quay sang kháng nghị với Tuệ Trần đại sư ngồi cạnh: “Chúng ta lấy võ đạo Phật pháp tương luận, đương nhiên là chuyện riêng của Phật môn. Hôm nay đại sư ngài lại tìm người của võ lâm tới hỗ trợ, hành động này thứ ta không thể tùy ý chấp nhận.”

Tuệ Trần cũng biết để Hàn Tử Tự cùng Văn Sát ngênh chiến là không phải phép, dù là thắng, cũng khó ngăn cách nghĩ có thiên vị, bị người ngoài nghi vấn. Đại sư liền đứng dậy định từ chối ý tốt đại diện Tĩnh Thiện tự của Hàn Tử Tự và Văn Sát.

Nhưng Tuệ Trần còn chưa kịp mở miệng, Hàn Tử Tự đã lên tiếng trước: “Thiên sư nói sai rồi. Xin hỏi lần tỷ thí này, có phải chỉ cần là đệ tử của Tĩnh Thiện tự là có thể tham gia?”

Thiên sư đáp: “Đương nhiên.”

Hàn Tử Tự lại nói: “Vậy đệ tử tục gia để tóc, có phải là người của Tĩnh Thiện tự?”

Đã minh bạch ý tứ của Hàn Tử Tự, thiên sư Đạt Lạp cung cả giận: “Ồ đồ, nếu ta không lầm, ngoại trừ Hàn môn chủ người, trên đài còn một cao nhân khác chính là Văn đường chủ của Nhất Ngôn đường? Ta thấy các đại sư mang Tuệ tự bối đều kinh ngạc trước sự xuất hiện của các người, điều này chứng tỏ bọn họ căn bản không phải là sư phụ của hai vị. Nếu bọn họ đã không phải sư phụ của các người, còn ai dám thu các người nhập môn!”

Hàn Tử Tự lại đáp: “Nói cũng khéo, trong Tĩnh Thiện tự quả thật có một cao nhân, có thể khiến ta với Văn đường chủ, vốn là kẻ thù không đội trời chung thủy hỏa bất dung, phải cam tâm tình nguyện bái hần. Có thể thấy ở điểm này, Tĩnh Thiện tự đã hơn Đạt Lạp cung phần nào rồi.”

Bị Hàn Tử Tự phản bác, thiên sư Đạt Lạp cung tiếp tục nổi giận: “Ồ đồ, sư phụ các người là ai?! Ta không tin có kẻ nào dám nhận cái danh này.”

Văn Sát giờ đây chỉ đưa mắt nhìn về phía Mạc Ly trong đám người, lên tiếng: “Sư phụ, bây giờ, người cũng nên hiện thân cho chúng ta một danh phận đi chứ?” Lời Văn Sát vào tai người ta thì bình thường mà vào tai Mạc Ly lại thành bất thường.

Cái gì mà “danh phận”? Tên chết tiệt này. Lúc này rồi còn không quên bôi dầu lên miệng.

Mọi người nhìn theo hướng Văn Sát, chưa phát hiện đâu trong đám người là tăng nhân cao cường, nhất thời tất cả đều tò mò, mở mắt nhìn quanh, đều suy đoán rốt cục là ai mới có thể làm sư phụ của hai đại nhân vật kia.

Chỉ có Giới Si nằm trong lòng Mạc Ly, kinh ngạc phục hồi *** thần, kéo kéo ống tay áo Mạc Ly: “Sư thúc tổ... Hắc bạch sư phụ... Bọn họ gọi sư thúc tổ kia... Sư thúc tổ mau đi ra đi... Đừng để bọn họ bị làm khó...”

Mạc Ly cúi đầu, nhìn Giới Si còn nhỏ đã biết dũng cảm vì quốc gia đại sự, trong lòng nhất thời xúc động vô cùng. Thầm cắn răng, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Mạc Ly đứng dậy, đi về phía lôi đài.

Tất cả mọi người đều bất ngờ, Vong Trần vẻ ngoài xấu xí còn mới vào chùa, không chút tiếng tăm cũng không hề có cảm giác tồn tại kia lại chính là sư phụ của hai đại nhân vật trên!

Chuyện này thực khiến người ta tin không nổi!

Sợ hãi khí thế của hắc bạch trên đài, đám người tự động tách ra nhường đường cho Mạc Ly, để ý bước thẳng về phía trước.

Hàn Tử Tự cùng Văn Sát vừa thấy Mạc Ly xuất hiện, nhân thần ác liệt lập tức nhu hòa đi.

Hai người chấp tay với Mạc Ly: “Sư phụ.”

Nghe câu gọi này, Phật châu trong tay Mạc Ly khẽ run lên, cũng lập tức hạ mắt. Xác thực được cái chuyện gần như không thực này, lôi đài nhất thời tĩnh lặng.

“A di đà Phật.” Tuệ Trần lên tiếng: “Đã vậy, hai trận tỷ thí còn lại sẽ do hai vị đệ tử của Vong Trần xuất chiến, thiên sư có ý kiến gì không?”

Thiên sư không kịp nghĩ ra biện pháp đối phó, đành lặng lẽ ngồi xuống.

Văn Sát trên đài thấy thiên sư của Đạt Lạp cung đã ngầm thừa nhận, liền rút Ngâm Phượng kiếm bên hông ra.

Danh binh tuốt vỏ, tiếng động đình tai. Ma Ngục thần công của Văn Sát đã đạt cảnh giới cao nhất, nội lực truyền vào thân kiếm, thân kiếm tức khắc phát hồng quang.

Văn Sát nói: “Hai đối hai, một trận định càn khôn!”

Lúc này, Hàn Tử Tự cũng tuốt Du Long kiếm ra khỏi vỏ, ngân lam quang kinh tỏa ra, mọi người mãi đến lúc này mới có dịp nhìn tận mắt tuyệt thế thần khí xuất thân từ Tĩnh Thiện tự.

Thế nhân đều biết chính tà lưỡng đạo luôn ở thế không đội trời chung, cũng biết Du Long – Ngâm Phượng thu âm thuần dương, nhất định phải một sống một còn. Nhưng bây giờ, thực không ngờ, hai thanh kiếm nhìn như xung khắc, cuối cùng lại dưới tình thế khẩn cấp hôm nay, vì con dân Trung Nguyên mà liên thủ.

Lạt ma ứng chiến phía Đạt Lạp cung cũng không ngờ đối thủ lại lợi hại như vậy, chợt dạ vì chưa khai chiến đã lãnh trước phần thua.

Chỉ thấy thân ảnh Hàn Tử Tự và Văn Sát nhanh như lốc xoáy chớp giật, mọi người dưới đài vây xem, tu vi đạo hạnh còn thấp nên chẳng nhìn ra hai người xuất chiêu thế nào, chỉ thấy nội lực thâm hậu lớn lao kia nháy mắt biến hóa thành thanh long hỏa phượng, lực xuất ra như cửa nghìn quân lao về phía địch.

Hai lạt ma của Đạt Lạp cung ứng chiến không nổi, bị hất nhào ra khỏi lôi đài, miệng phun máu tươi.

Văn Sát cười nhạt một tiếng, định hạ Ngâm Phượng kiếm, kết liễu tính mạng kẻ bại trận. Nhưng đúng lúc đó, Mạc Ly lại vội hô lên: “Đừng giết người.”

Nghe thấy Mạc Ly nói vậy, Văn Sát đành dừng tay.

Mọi người ở Tĩnh Thiện tự reo hò mừng thắng lợi. Trong niềm vui tưng bừng đó, thiên sư Đạt Lạp cung nhất thời thoát lực, ngồi đó như bùn nhão, *** thần sa sút, cơn giận bỗng bốc lên. Nguyên bản thắng lợi dễ như trở bàn tay, lại bị Hàn Tử Tự cùng Văn Sát một chiêu chặt đứt, cam lòng thế nào được!

Những kẻ đến từ Đạt Lạp cung không so được võ công với hai cao thủ Hàn Tử Tự, Văn Sát; nhưng như thế cũng không có nghĩa bọn chúng sẽ nhận thua trận, không liên lụy đến người khác.

Hai lạt ma bị đánh rớt khỏi lôi đài nửa động thân, vẻ mặt phần hận vận nội lực truyền vào phần đuôi dài mảnh kì lạ của cây côn, phóng mạnh về phía Mạc Ly.

Nếu không có cái người chẳng biết từ đâu ra này, Hàn Tử Tự và Văn Sát nhất định sẽ không vô duyên vô cơ xuất thủ tương trợ Tĩnh Thiện tự; nếu không phải người này trăm phương ngàn kế giấu tài, Đạt Lạp cung cũng sẽ không chờ đến ngày hôm nay mới biết tới sự tồn tại của y, không thể tiên hạ thủ vi cường mà dẫn tới thất bại hôm nay.

Trên đài, Hàn Tử Tự thấy có kẻ sau lưng đánh lén Mạc Ly, tức khắc xuất thủ, đánh gãy vũ khí, Văn Sát ăn ý xuyên thẳng Ngâm Phượng kiếm đang khát máu vào ***g ngực lạt ma tập kích Mạc Ly.

Bất luận kẻ nào muốn đả thương Mạc Ly, đều không thể tồn tại trên đời!

Mạc Ly nhìn hung khí lóe lên ánh sáng âm trầm, cảm phập xuống đất cách chân mình không xa, mồ hôi lạnh nhất thời chảy dọc trên trán.

Hàn Tử Tự và Văn Sát lập tức phi thân đến cạnh Mạc Ly, hỏi han y.

Mọi người tại lôi đài Tĩnh Thiện tự vừa phục hồi khỏi trạng thái kinh sợ từ cuộc tỷ thí, lại thấy Hàn Tử Tự và Văn Sát bộc lộ tình cảm lo lắng cho Mạc Ly, đám tăng chúng ngày xưa hay khi dễ Mạc Ly cũng rớt mồ hôi theo, rất sợ hai đệ tử của Vong Trần biết chuyện rồi tính sổ với bọn họ, không biết có chịu nổi không.

Đương lúc cả *** thần lẫn thể xác mọi người thả lỏng trong không khí thắng lợi, Mạc Ly chợt nghe thấy tiếng hét của Giới Si: “Sư thúc tổ!!! Cẩn thận!!!”

Mạc Ly nhìn lại, thứ ám khí vừa bị Hàn Tử Tự đánh gãy lúc nãy lại có thể bay vòng lại với tốc độ cực nhanh sau khi chủ nhân của nó bất ngờ xuất kích, sẽ găm vào ***g ngực Mạc Ly mất!

Trong nháy mắt, tất cả võ công, tất cả phản ứng đều là quá trễ.

Bởi vì quá đột ngột, quá bất ngờ.

Thứ vũ khí âm ngoan này chính là một kích trí mạng trong giây phút lơ là cảnh giác cuối cùng, lấy mục đích đồng quy vu tận. Khoảng cách gần với khí thế như lời đình kia, có là Hàn Tử Tự và Văn Sát cũng không kịp suy nghĩ. Không kịp dùng nội lực, trí óc càng trống rỗng, chiêu thức ứng phó gì đó, toàn bộ đều hóa thành hư vô khi trong nháy mắt nó ập về phía Mạc Ly.

Điều duy nhất trong đầu họ là phải cứu Mạc Ly.

Mà điều duy nhất họ có thể làm chính là dùng thân xác bản thân chặn thứ vũ khí đó, ngăn cho Mạc Ly một kích trí mạng đó!

Nháy mắt khi hung khí xuyên qua da thịt, thời gian giống như ngưng lại.

Ngay trước mắt Mạc Ly, cú đâm bén nhọn xuyên qua ngực Văn Sát, rồi qua Hàn Tử Tự...

Khi máu tươi lần nữa phun trào, đầu nhọn kia chui ra khỏi khỏi ***g ngực Hàn Tử Tự, Hàn Tử Tự hét lớn một tiếng gồng người, giảm tốc độ của nó.

Đầu mũi hung khí cách yết hầu Mạc Ly một khoảng cách quá hiểm, dừng lại.

Mạc Ly ngây ngẩn hoàn toàn, y rõ ràng vẫn chưa thể khôi phục *** thần sau một màn kinh tâm động phách như vậy, mãi đến lúc máu tươi âm nóng từng dòng chảy ra chậm rãi, giọt một giọt một rơi xuống mặt y, lúc đó con người của y mới có tiêu cự.

Văn Sát đứng mũi chịu sao đầu tiên, lúc này đang gục trên lưng Hàn Tử Tự. Có lẽ là bị thương quá nặng, hẳn thậm chí còn không nói nổi cái gì đã nhắm chặt hai mắt. Còn Hàn Tử Tự, tuy vẫn có thể dùng hai tay đỡ lấy lưng Văn Sát, nhưng đôi tay đương nhiên là run rẩy kịch liệt, khoe môi cũng tràn máu.

Không ngờ, thực là không ngờ.

Bọn hắn nỗ lực lâu như vậy, lúc vừa có bước ngoặt, vì sao, vì sao ông Trời hết lần này đến lần khác cứ muốn thu mạng họ?

Bọn hắn vốn định sau khi mọi chuyện kết thúc, sẽ đón Mạc Ly về...

Nhưng mà...

Nhưng mà ngực đau quá, gan phổi liên tiếp bị đâm thủng, cổ họng cũng đã thấy lở loét rồi, sắc mặt Mạc Ly gần ngay trong gang tấc, Hàn Tử Tự cũng không nhìn rõ.

Chợt nhớ tới một câu Văn Sát từng nói với hắn ở Côn Long Tuyết sơn: “Nếu một ngày Mạc Ly tỉnh lại, biết người vì hắn mà chết, thế nào cũng khóc...”

Hôm nay, nếu hắn và Văn Sát cùng chết, Ly Nhi, người sẽ thế nào đây...

Người thực sự sẽ rơi lệ cho chúng ta chứ...

Run rẩy dùng chút khí lực cuối cùng xoa nhẹ lên khuôn mặt Mạc Ly, bàn tay Hàn Tử Tự nhiễm tuyết từ má y, lạnh đến thấu xương.

“Ly Nhi, nếu...Đừng khóc...Hắc Oa, Hắc Oa sẽ không thích...Khụ, khụ...”

Chỉ có đôi ba câu không dài, thân thể Hàn Tử Tự đột nhiên co giật, một lượng máu lớn theo miệng phun ra, tuyết trắng trên đất lập tức được nhuộm một màu đỏ thắm.

Mạc Ly vẫn ngây người nhìn Hàn Tử Tự và Văn Sát, không nói câu nào, tựa hồ choáng váng.

Hàn Tử Tự đã thấy trước mắt biến thành màu đen, hắn vốn định nhìn Ly Nhi yêu thương của mình nốt một cái, ông Trời cũng không cho. Có phải trước đây bọn hắn đã quá tham lam, nên hiện giờ, toàn bộ đều bị tịch thu?

Hắn không biết trong lòng Văn Sát nghĩ gì, nhưng hắn thấy, lúc thứ binh khí âm hàn kia lao tới trước ngực Mạc Ly, ngoại trừ cứu người, tất cả những thứ khác đều bị quăng hết ra sau đầu.

Từng tắc cơ thể, từng đốt xương, thậm chí là từng tế bào đều kêu gào —Không thể mất Mạc Ly!

Thế là, lập tức cảnh tượng này diễn ra.

Hàn Tử Tự vui mừng nghĩ, may mà Văn Sát cũng yêu Mạc Ly, bằng không, chỉ cần một người bọn hắn do dự sống chết mà không ngăn thứ này, chuôi lợi khí đó đủ xuyên thủng một thân thể, sẽ trúng ngực Mạc Ly.

Hiện tại, Hàn Tử Tự cuối cùng cũng hiểu ra một chút.

Đến tột cùng, yêu là gì?

Đến tột cùng, cái gì có thể bù đắp được cho Mạc Ly?

Bọn họ ở bên Mạc Ly lâu như vậy để tìm cách yêu một người thực sự là thế nào, giờ phút này, hắn cuối cùng cũng hiểu rồi.

Đó là, không oán không hận nỗ lực trả giá phải không?

Nhưng mà, hắn và Văn Sát còn chưa kịp bày tỏ hết cảm nhận này cho Mạc Ly...

Vuốt ve khuôn mặt Mạc Ly, Hàn Tử Tự mấp máy, chỉ nghe thấy hắn áp úng nói: “Ly Nhi... Ta, chúng ta...”

Chúng ta yêu người...

Đáng tiếc, có mấy chữ như vậy cũng không thể thốt ra, Hàn Tử Tự không thể gắng thêm nữa rồi.

“Không...Không...”

Nhìn hai thân thể nhắm nghiền đôi mắt ở bên, Mạc Ly hoảng loạn.

Nếu như ngày xưa y đã vài lần đứng trước vách đá, thì hiện tại, y thực sự cảm thấy mình đang đạp loạn trong không chung. Cảm giác sợ hãi vì rơi xuống vạn trượng, cho tới giờ chưa từng chân thực, chưa từng rõ ràng thế.

Trước mắt y là hai người ám sắc tử vong nồng đậm.Sao họ lại mong manh như vậy?

Không phải họ đã quen hô phong hoán vũ sao, quen khổng chế nhân sinh người khác sao?

Không phải họ mất cao hơn đỉnh, quen giẫm đạp lên tôn nghiêm của người khác sao?

Mạnh đến độ không ai có thể lay động phản kháng, thế nào lại có thể nói chết là chết được?

Đây nhất định là giả!

Nhất định họ vì lừa y chuyển ý mà làm vậy?

Cho nên hai người họ sẽ không chết, phải không? Phải không?

Nhưng mà, vì sao máu lại càng lúc càng chảy nhiều vậy?

Chết tiết!

Hàn Tử Tự, người còn không dậy đi, mau chỉ vào ta mà nói muốn dẫn ta đi!

Cả Văn Sát nữa, sao người lại nhắm mắt chứ? Người không phải luôn thích chơi xấu sao? Người còn dám ngang ngược! Mau vô lại nói một câu “Hôm nay trời đẹp” với ta!

Vì sao các người không đến tới ta?

Vì sao, vì sao?!

Trước cả Tĩnh Thiện tự, thật bị thương như vậy, không ai có thể chịu đựng được nữa! Các võ tăng dưới đài cùng lao vào chiến đấu với đám lạt ma khinh người quá đáng kia, đao kiếm không dứt bên tai.

Mạc Ly lạc lõng trong đám hỗn loạn, ôm chặt hắc bạch hai người ngã xuống.

Giới Si nhìn thấy rất nhiều đao kiếm hung hiểm xẹt qua Mạc Ly, nhất thời run rẩy, chỉ có thể gắng chịu đau, chống thân thể bị thương chạy tới trước Mạc Ly, rưng rưng kéo y dậy: “Sư thúc tổ, đi mau!”

Mạc Ly giống như phát điên mà đẩy Giới Si, “Ta không đi! Ta không đi!!!Ta không thể bỏ bọn họ lại...”

Giới Si khóc ròng: “Hắc bạch sư phụ đã chết rồi, ta cũng rất thương tâm! Nhưng mà, nhưng mà sư thúc tổ không thể như vậy... Ở đây quá nguy hiểm!”

Mạc Ly quát: “Nói bậy! Ai bảo bọn họ đã chết! Bọn họ sao chết được?” Lấy tay lau đi huyết ô trên mặt Hàn Tử Tự và Văn Sát, từng giọt lệ của Mạc Ly rơi xuống bọn họ, “Trước kia, ta từng nói... Nếu có một lần nữa, ta nhất định sẽ không cứu các người... Ta sai rồi... Sai quá rồi... Ta phải làm sao mới cứu được các người, rốt cuộc là phải làm sao để cứu các người... Các người đừng chết có được không, đừng chết... Đừng bỏ ta lại được không... Ta van các người... Van các người...”

Hóa ra, lúc y bị Bích Dao lựa chọn, số phận của ba người đã sớm gắn chặt vào nhau.

Đến tột cùng là ai nợ ai? Đến tột cùng là ai yêu ai?

Mạc Ly chỉ thấy đôi mắt như bị bịt kín bởi một mảnh máu đỏ.

“Sư thúc tổ!!!”

“Vong Trần!!!”

Mọi người kinh hoàng, thân thể Mạc Ly chậm rãi ngã xuống. Một tay ôm lấy Hàn Tử Tự, một tay ôm lấy Văn Sát.

Tuyết trắng *** khô chột rả xuống từ chân trời, phủ lấy thể tục.

Phủ lấy máu tanh, phủ đầy phù phiếm, và che phủ lấy ba người ôm nhau.

Đến tột cùng, cái gì là thiện ác?

Cái gì là yêu hận?

Mà thôi.

Đừng đeo đuổi đến cùng nữa.

Rốt cục, cũng chỉ là, trần quy trần, thổ quy thổ.

Như vậy thôi.

101. Chương 100: Vĩ Thanh

Mấy năm sau

Trong giang hồ nghe đồn có một khách điểm rách nát ở bên sông, lão bản là một người có tướng mạo thực bình thường, suốt ngày mặc một thân thanh sam.

Điểm tiểu nhi trẻ tuổi đầu bóng loáng, cười rộ lên là lộ hai cái răng nanh, dáng vẻ rất hiền lành.

Khách *** tướng bình thường mà lại chẳng bình thường, bởi vì thức ăn của *** quả thực vô cùng đặc biệt, người đến ăn đông đến độ cửa bị đập bung.

Sau đó, khách điểm lão bản rơi vào đường cùng, phải trưng một thông báo, nói rằng khách điểm chỉ tiếp tối đa năm mươi vị khách một ngày, vô luận bản phú sang tiện, chỉ cần trả tiền là ăn cơm, khoản đãi bình đẳng.

Vì vậy, khách điểm liền có một cái tên — Ngũ Thập gia.

[56: Ngũ thập là số 50, ý chỉ quán cơm chỉ tiếp 50 vị khách một ngày.]

Thế mà Ngũ Thập gia này lại có thể nghĩ ra cách phá đi hy vọng vung tiền như rác, thậm chí không ngại giờ trò lạm quyền để đến thưởng thức mỹ thực của chúng quan lại quý nhân.

Còn với những kẻ thử đe dọa dụ dỗ đủ kiểu với lão bản hoặc buộc y phải theo về nhà để làm món ăn, chung quy, kết cục đều là tự mình đánh mình, thực mất mặt. Lúc đó mới thấy chương quỹ của khách điểm lợi hại thế nào.

Mọi người qua khách điểm đều biết, trong khách điểm nho nhỏ có tận hai gã chương quỹ! Tuy hai người đều xấu xí, nhưng một người mặc bạch y, người còn lại mặc hắc y, rất dễ nhận biết.

Bạch y chương quỹ bình thường khi cười đều khiến người ta có cảm giác như gió xuân về, nhưng nếu người hôm nào vận đỏ, đến đúng hôm có kẻ gây gỗ trong quán, có thể chứng kiến được một vở Xuyên kịch đổi màn đặc sắc hơn cả kịch thật. Những kẻ cao to đen hôi ấy cứ thế bị ung dung ném ra ngoài. Người nghìn vạn lần dừng tỏ vẻ kinh ngạc, cúi đầu tiếp tục ăn cơm là tốt rồi.

[57: Xuyên kịch: kịch hát Tứ Xuyên, lưu hành ở tỉnh Tứ Xuyên và một số vùng ở Quý Châu, Vân Nam, Trung Quốc.]

Còn hắc y chương quỹ kia thì ngược lại hoàn toàn, mặt lúc nào cũng âm trầm, lúc nào cũng đen xì, nhưng cũng phải nói lại, khí chất lạnh lùng nghiêm nghị kiểu này thực hấp dẫn không ít tâm hồn thiếu nữ của các cô nương. Có điều, nếu người không cẩn thận bắt gặp hắc y chương quỹ và lão bản ở cùng một chỗ, nghìn vạn lần dừng lên tiếng cũng đừng nói lung tung, đừng hoài nghi vẻ mặt ôn nhu của hắc y chương quỹ, cúi đầu đi tiếp là được rồi.

Nháo sự tới cửa cũng được, hăm hại lừa gạt cũng được, tất cả những chuyện liên quan đến khách điểm lão bản đều bị hai chương quỹ đến tên cũng không biết kia vô thanh vô tức xử lý.

Dần dà, mọi người đều không nhìn được phải suy đoán, sau lưng khách điểm rách nát này rốt cục là thế lực nào chống lưng, có thể tồn tại giữa hỗn loạn như vậy?

Nhưng vô luận mọi người nhìn vào thế nào, người trong khách điểm đó vẫn mộc mạc như cũ, vẫn bình thường như cũ, cũng vẫn thiện lương như cũ.

Suốt một năm dài, chung quy có mấy tháng chỉ bạch y chương quỹ trông ***, rồi lại mấy tháng tiếp, không thấy bóng dáng bạch y chương quỹ đâu, nhưng hắc y chương quỹ thì nhất định xuất hiện. Vào mấy ngày lễ tết, hai chương quỹ mới khó có dịp ở cùng một chỗ, đặc biệt là hai tháng cuối năm, khách điểm nhất định không treo bảng kinh doanh, khách quan muốn thưởng thức mỹ thực hủ, các người phải kiên nhẫn.

Về phần bí mật sau lưng khách điểm, người hỏi ta?

Hà hà, ai mà biết?

— CHÍNH VĂN HOÀN —

102. Chương 101: Pn1: Sau Đó

Ngoại ô Tĩnh Thiện tự, hai con ngựa phi tung vó, lao vun vút trong rừng. Con ngựa chạy trước không may vướng chân vào rễ cây trên đất, hí lên một tiếng ngà dúi.

Nam tử cười con ngựa chạy sau thấy vậy, nhanh chóng vung roi, trước khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc vô cùng nguy hiểm đó, cuốn lấy eo cái người chút nữa thì cùng ngựa lộn nhào xuống đất kia.

Người chút nữa thì ngã ngựa hoảng hồn, vẫn chưa bình tĩnh được, đang vuốt ngực, mồ hôi lạnh vã ra trên trán.

Người cứu y áp lấy y vào lòng mình, cúi đầu trầm giọng: “Ta đã nói rồi mà, dục tốc bất đạt, giờ ngựa cũng ngã, tốt nhất người dùng hắc chân mà chạy đi.”

Người bị ôm động dẩy tránh né vài cái, nhưng sức lực so với nam nhân kia chẳng đáng vào đâu. Rơi vào đường cùng, Lục Diệc Tuyết đành quay đầu cầu xin: “Van người, có thể đi nhanh hơn không, ta sợ không kịp...”

Hi Vụ thừa cơ bắt lấy môi Lục Diệc Tuyết: “Thiên Cơ Thần Toán đã đưa thư nói cho ta, chỉ cần trước giờ Ngọ hôm nay chạy tới Tĩnh Thiện tự là được, giờ chúng ta tới chân núi rồi, nhất định kịp.”

“Nhưng mà... Vạn nhất...” Lục Diệc Tuyết cắn môi, cuối cùng vẫn không dám nói thêm. Với tính tình nói một là một hai là hai của Hi Vụ, tuyệt đối không được trái ý hấn thêm lần nữa.

Cái chính là ba ngày trước, không hiểu vì sao bọn họ nhận được bồ câu đưa tin của Trình Cửu Nhụ, lòng y cả ngày không yên, hận không thể lập tức lập cánh bay đến Tĩnh Thiện tự để xem là có chuyện gì. Bức thư cũng không nói nhiều, chỉ bảo nếu không đến Tĩnh Thiện tự, tính mạng Mạc Ly có thể gặp nguy hiểm.

Hi Vưu có lẽ đã biết lai lịch Mạc Ly thế nào qua bức thư, nhưng vì hấn vẫn tức Hàn Tử Tự và Văn Sát giấu mình hành tung của Lục Diệc Tuyết, tất nhiên không muốn đi cứu người tình của hai kẻ lật lọng kia. Cho nên ngay từ đầu, hấn không nghĩ tới chuyện đi cứu Mạc Ly.

Nhưng mà, hấn thực sự không chịu nổi Lục Diệc Tuyết ngày ngày khổ sở cầu xin, nói đến giao tình của hấn với Văn Sát, lại thêm mỹ nhân lệ, anh hùng kiên cường thế nào cũng phải khom lưng.

Được Hi Vưu cho phép rồi, hai người tức khắc thúc ngựa không ngừng đến Tĩnh Thiện tự.

Khi họ tới vùng lân cận Tĩnh Thiện tự, phát hiện nội ngoại canh phòng sâm nghiêm, xác thực như có đại sự phát sinh. Thật vất vả mới thông báo được, hai người vừa đứng dậy bước chân vào đã như lạc trong cổ tháp trăm năm tẩm máu.

Cửa chùa mở ra, xác chết la liệt đường lối, toàn là thi thể của lạt ma Đạt Lạp cung và võ tăng Tĩnh Thiện tự.

Nhìn những vệt máu tung tóe bắn cả lên Phật tượng, trông như nhỏ lệ. Nhìn thăm cảnh trước mặt, Lục Diệc Tuyết đột nhiên cảm thấy choáng váng, may mà có Hi Vưu ở sau đỡ mới không ngã.

Y run rẩy nói với Hi Vưu: “Tiên sinh, mau đi tìm tiên sinh...”

Hi Vưu cũng không ngờ tình huống lại nghiêm trọng như vậy, sắc mặt sầm xuống. Tóm lấy một tiểu hòa thượng đang an bài thi thể trong tự, Hi Vưu hỏi: “Mạc Ly đâu?”

Tiểu hòa thượng không hiểu, đáp: “Mạc Ly là ai?”

Hi Vưu lúc này mới nhớ ra, hấn cũng không biết pháp hiệu của Mạc Ly tại Tĩnh Thiện tự là gì, “Vậy Hàn Tử Tự và Văn Sát, người chắc là biết chứ?”

Lúc này tiểu hòa thượng mới tỉnh ngộ, sau đó quạnh quẽ nói: “Bọn họ, bọn họ ở dưới gốc bồ đề...”

Lục Diệc Tuyết đi về phía tiểu hòa thượng chỉ, quả nhiên thấy dưới tàng cây phía trước có bóng người. Vội vàng kéo Hi Vưu chạy tới, Lục Diệc Tuyết bị thăm cảnh trước mặt dọa đến ngất người.

Xuyên ngực Hàn Tử Tự và Văn Sát là một lưỡi đao sắc bén có hình dạng kỳ lạ, máu chảy một mảng lớn. Mà Mạc Ly ôm hai người dưới tàng cây cũng không nhúc nhích, tựa như mất hồn, không biết ai vào ai, một bộ ngây ngẩn chỉ muốn tìm chết.

Lục Diệc Tuyết cũng không muốn tin vào mắt mình, nhanh chóng chạy đến bên người Hàn Tử Tự và Văn Sát, run rẩy đưa ngón tay đặt dưới mũi bọn họ.

Không thở!!

Đã chết?

Sao có thể!

Rõ ràng là chưa tới giờ Ngọ, vì sao người đã chết? Chẳng lẽ quẻ toán của Trình Cửu Nhụ bị sai? Nếu không phải vậy, chuyện thế nào lại phát triển đến mức không thể văn hồi thế này?

Hàn Tử Tự cùng Văn Sát không phải rất mạnh sao? Rốt cuộc là ai hại bọn họ?

Nếu bọn họ chết rồi thì Mạc Ly phải làm thế nào?

Lục Diệc Tuyết cũng luống cuống, mau chóng chuyển thân, bắt lấy vai Mạc Ly mà lắc.

“Tiên sinh, tiên sinh, tiên sinh...Cẩn Nhi, Cẩn Nhi đã tới chậm... Tiên sinh, tiên sinh nói chuyện đi tiên sinh, tiên sinh đừng dọa Cẩn Nhi...”

Mặc dù thời gian biết Hàn Tử Tự và Văn Sát chưa lâu, nhưng Lục Diệc Tuyết nhớ tới ngày tháng chung sống cùng Hắc Oa, Bạch Oa, nước mắt cũng không nén được rơi xuống.

Hi Vưu cau mày nhìn Lục Diệc Tuyết khóc còn thảm thiết hơn cả Mạc Ly, trong lòng chợt nổi lên một ngọn lửa vô danh.

Hi Vưu tiến lại, kéo Lục Diệc Tuyết, “Khóc cái gì mà khóc, có phải tình nhân của người chết đâu!”

Lục Diệc Tuyết gạt lệ trên mặt, cả giận nói: “Sao người có thể lòng gan dạ sắt như vậy! Nếu hôm nay tiên sinh đi theo Hắc Oa, Bạch Oa, ta đây cũng không muốn sống nữa...”

“Người!” Hi Vưu bực tức kéo Lục Diệc Tuyết vào lòng, nghiêng rằng: “Đừng có nói chết hay không chết trước mặt ta!”

“Vậy người bảo phải làm sao bây giờ?” Lục Diệc Tuyết nói trong nước mắt.

Vất vả mãi mới trấn an được Lục Diệc Tuyết kích động, Hi Vưu nhìn vào đôi mắt không chút phản ứng của Mạc Ly, thở dài: “Tiên sinh của người choáng váng đến du hồn, là người gọi thì còn lâu hần mới về.”

Hi Vưu buông Lục Diệc Tuyết, đi tới trước mặt Mạc Ly, xốc cả vạt áo y lên.

Giới Si vẫn ở bên, thấy hành động thô bạo của Hi Vưu, hét lớn: “Người định làm gì sư thúc tổ?!” Ai ngờ Giới Si mới nói được một câu, tức khắc bị ánh mắt mang đầy sát khí của Hi Vưu dọa im luôn.

Hất tay một cái, đẩy Giới Si ra thật xa, Hi Vưu giơ tay, mấy cái tát mạnh mẽ rơi xuống má Mạc Ly.

Lục Diệc Tuyết kinh hãi, vội vàng giữ lấy cánh tay Hi Vưu: “Hi Vưu, người điên rồi!”

Hi Vưu liếc Lục Diệc Tuyết một cái, bực mình: “Còn không để ta cứu hần?”

Lục Diệc Tuyết bị trừng, không đành cùng phải buông ra. Hi Vưu thấy Mạc Ly ăn tát mà vẫn không chút phản ứng, nhổ một bãi nước bọt xuống đất, hỏi:

“Mạc Ly, người là Mạc Ly đúng không? Người không biết ta, nhưng ta biết người. Ngày đó, là hai tên ngu dân chết tiết này bất chấp sinh mệnh hiểm nguy đem người lên Côn Long tuyết sơn cầu ta giải độc giúp người, hừ, lúc đó ta vừa nhìn đã biết người là mầm họa, bọn họ sớm muộn cũng bị liên lụy bởi người.”

Nghe thấy Hi Vưu nhắc tới Hàn Tử Tự và Văn Sát, thân thể Mạc Ly khẽ run rẩy.

Hi Vưu tiếp tục: “Ta nghiêm túc hỏi người, nếu có cách cứu bọn họ, người có muốn cứu hay không?”

Nghe lọt lời này, hai tròng mắt vốn rời rạc của Mạc Ly chợt ngưng thần, “Người... Người nói cái gì...”

Rốt cục đã nói rồi!

Hi Vưu hít một hơi, hiếm thấy kiên nhẫn như vậy mà ghé lại bên tai Mạc Ly: “Ta nói, ta có cách cứu hai người bọn họ...”

Ai ngờ, nghe xong lời này, Mạc Ly lại bất ngờ phá lên cười, “Không, người gạt ta...Ta là đại phu, ta rất rõ!Bọn họ đã chết, bọn họ đã chết rồi... Cả ta cũng không còn cách nào, người gạt ta, người gạt ta...”

Hi Vưu nghiêng rằng: “Ta đã nói được là làm được!Ta chỉ muốn xác nhận với người một chuyện, nếu người không đáp ứng, ta sẽ không cứu bọn họ.”

Mạc Ly nhìn Hi Vưu nói chắc như thế, liền hoảng hốt: “Chuyện gì, người nói đi...”

Hi Vưu mở miệng tiếp: “Lần này nếu cứu được bọn họ, người phải đáp ứng ta, vĩnh viễn không được vứt bỏ họ.”

“Người!” Trong ánh mắt Mạc Ly có một tia kinh ngạc.

“Hừ.” Hi Vưu cười tà, “Mấy chuyện phá hoại của các người ngày đó, muốn gạt ta hơi khó đấy, không phải cả hai người này đều yêu người sao? Vậy ở cùng nhau là tốt rồi, yên ổn mà sinh sống, đóng cửa lại làm người một nhà. Người cũng rồi hơi nhĩ, thích gây ra nhiều phiền phức như vậy. Giờ thành ra thế này, có vui không?”

Hi Vưu vốn là người Miêu Cương, đối với nhân luân thiên lý Trung Nguyên trước nay đều cười khẩy, trong nhận thức của hần, hận cứ hận, yêu cứ yêu. Đơn giản mà.

Những câu nói như cảnh tỉnh Mạc Ly, y sững sốt một hồi, mới bật lên: “Không đâu, ta sẽ không vứt bỏ bọn họ nữa đâu...”Dứt lời, lệ cũng chảy dài.

Hi Vưu nhận được lời ưng thuận của Mạc Ly, giờ mới buông vạt áo y ra, đi tới bên Hàn Tử Tự và Văn Sát, đột nhiên rút vạt nhọn xuyên qua ngực bọn họ.

“A...” Nhìn hành động vô tình của Hi Vưu, Lục Diệc Tuyết đứng ngoài quan sát, dù có bịt chặt miệng cũng không giữ được một tiếng hét kinh hãi. Còn Mạc Ly, hai chân mềm nhũn, nếu không có Lục Diệc Tuyết đỡ, đã sớm ngã rồi.

Hi Vưu ngồi xổm xuống, xé rách vạt áo nhiễm máu của Hàn Tử Tự và Văn Sát, lộ ra vết thương dữ tợn trước ngực.

“Ồ...” Chứng kiến tình trạng thảm thương như vậy, Mạc Ly suýt nữa ngất xỉu.

Chỉ thấy Hi Vưu rút một con dao *** xảo từ ủng da lên, rạch một đường vào lòng bàn tay mình, đưa vết máu đó áp lên vết thương trước ngực Hàn Tử Tự cùng Văn Sát.

Thấy Hi Vưu làm vậy, Lục Diệc Tuyết hai mắt mở lớn: “Lẽ, lẽ nào đây là...”

Hi Vưu gạt đầu: “Không sai, là Tục Mệnh cổ.”

Xác thực được nghi vấn trong lòng, Lục Diệc Tuyết đột nhiên cúi đầu trầm mặc không lên tiếng nữa.

Hi Vưu quả không hổ cái danh phong hào Cổ vương, ngay cả Tục Mệnh cổ trong truyền thuyết hắc cũng dường ra được.

Mạc Ly nhìn thấy vết thương trước ngực Hàn Tử Tự sau khi hấp thu máu của Hi Vưu, liền khép miệng một cách thần kỳ.

“Sao, sao có thể có chuyện này...”

Ngơ ngác nhìn Hi Vưu tương tự làm vậy với vết thương của Văn Sát, đợi đến lúc hắc đại công cáo thành, vẻ mặt tái nhợt đứng dậy, Mạc Ly sớm đã bỏ nhào lấy hắc bạch hai người vẫn nằm trên đất.

Áp mặt lên ***g ngực cả hai, Mạc Ly nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ, trầm ổn và có quy luật. Điều đó nói lên rằng: có nhịp đập của sinh mệnh.

“Thật ư? Đây là kỳ tích...”

Đến bây giờ vẫn chưa tin được những gì đã thấy, Mạc Ly ôm chặt lấy Hàn Tử Tự và Văn Sát, tuy vẫn ngủ mê mệt nhưng đã có dấu hiệu của sự sống. Nhiệt lệ vì vui mừng không xiết rơi xuống gương mặt cả hai.

Hi Vưu gào lên với Lục Diệc Tuyết còn đang ngây người: “Người đờ à, không thấy ta đang thiếu máu sao? Qua đây đỡ cái!”

Lục Diệc Tuyết nghe thế thì vội đi tới, còn chưa đỡ được Hi Vưu đã bị hắc kéo vào lòng, “Lần này giúp người cứu người thực mệt chết, Tục Mệnh cổ dưỡng hai mươi năm mới thành, hết sạch, người định báo đáp ta thế nào?”

Lục Diệc Tuyết đỏ mặt, người này thực vô liêm sỉ, lúc nào rồi còn hỏi đến vấn đề này...

“Không đáp? Ta đây xem như người tùy ta xử trí!”

Lục Diệc Tuyết buồn bực đáp: “Có mà ta từ trước đến nay đều bị người tùy ý xử trí ấy...”

Nhìn ái nhân tựa hồ đang làm nũng với mình, Hi Vưu có mất hai con cổ bảo bối, tâm tình cũng thoát cái vui lên rất nhiều.

Hi Vưu xoay người lại nói với Mạc Ly: “Tục Mệnh cổ này, chỉ cần người mới chết trong một canh giờ, kiểu gì cũng có tác dụng. Trình Cửu Nhụ kia quả là thần, nếu chúng ta quá giờ ngọ mới tới, dù là Tục Mệnh cổ cũng không xoay chuyển được trời đất. Sau này bọn họ có thể sống được nhờ Tục Mệnh cổ, có điều, cổ này cũng có một khuyết điểm nho nhỏ.”

Mạc Ly mù mờ nói: “Khuyết điểm là...”

Hi Vưu đáp: “Cổ này, tôi đa chỉ duy trì được năm mươi năm... Nói cách khác, sinh mệnh bọn họ, từ khoảnh khắc này bắt đầu đếm ngược. Biết ngày mình sinh ra là một chuyện vui, nhưng nếu biết ngày mình phải chết, khó mà vui vẻ nhỉ?”

“Chỉ có thể nói, thời gian của các người đã bắt đầu đếm ngược. Sao nào, sợ không?”

Mạc Ly vuốt lại búi tóc lộn xộn của hắc bạch, nói: “Ta lại thấy như vậy rất tốt.Đếm ngược thời gian, chúng ta càng phải quý trọng, không phải sao? Ta rất thỏa mãn, cảm tạ người.”

“Tiên sinh...”Lục Diệc Tuyết thấy người đã được cứu, Mạc Ly cũng phục hồi *** thần, lúc này mới có can đảm khẽ gọi.

Mạc Ly ngẩng lên, ngại ngừng cười: “Phải rồi, ta cũng phải cảm tạ người, Cẩn Nhi.Còn nữa, ngày trước đánh người, ta rất xin lỗi...”

Lục Diệc Tuyết bỏ cánh tay Hi Vụ ra, lại gần ôm lấy Mạc Ly: “Tiên sinh, tiên sinh không giận ta nữa?”

Mạc Ly hồ thẹn đáp: “Trước khi ta chưa thoát khỏi ngô cụt, cứ đi mãi không ngừng, còn giận chó đánh mèo sang người khác. Thực có lỗi...”

Được Mạc Ly tha thứ, khối đá đè nặng trong lòng biến mất, Lục Diệc Tuyết ôm Mạc Ly cười rộ.

Hi Vụ đứng đó nhìn Lục Diệc Tuyết cười rõ tươi, dấm trong lòng bốc mùi, cũng không thèm quan tâm người ngoài đang nhìn, kéo Lục Diệc Tuyết về.Mạc Ly ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đen sì của Hi Vụ cùng khuôn mặt ửng đỏ với mấy lời kháng nghị của Lục Diệc Tuyết, lại cúi đầu nhìn Hàn Tử Tự cũng Văn Sát như đang ngủ say, trong lòng nhất thời bùi ngùi muôn vàn.

Có thể sống, thực tốt quá.

Nắm chặt bàn tay Hàn Tử Tự và Văn Sát, Mạc Ly nhẹ nhàng ưng thuận, thắm hứa hẹn.

Nếu ta không buông tay, sau này sau này nữa, ở bên nhau được không?

103. Chương 102: Pn2: Sinh Nhật

(Chuyện xảy ra khi Mạc Ly đã về Vô Xá cốc được một năm)

Âm thầm quá bước Ngân hà

Sao bay gửi hận mây hoa khoe màu

Gió vàng sương ngọc tìm nhau

Đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng

Nhu tình mộng đẹp tương phùng

Ngậm ngùi chẳng nỡ ngoảnh trông thước kẻ

Tình xưa nếu mãi còn yêu

Cần chi sớm sớm chiều chiều bên nhau

[58: Bản dịch bài thơ Thước Kẻ Tiên của Tần Quan. Nguồn: Ý Sương Lâu wordpress (oliver-juice.wordpress.com).]

Mạc Ly buồn chán ngả người trên chiếc ghế dựa được làm từ gỗ Tiểu Diệp Tử Đàn danh quý.

Đêm mai chính là đêm Thất tịch. Thơ Tần tuy nói rất hay, nhưng giờ với Mạc Ly, nếu y cùng hắc bạch có thể giống như Ngưu Lang Chức Nữ một năm chỉ được gặp nhau một lần, cảm giác nhất định có thể“đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng” rồi. Cơ mà nếu ngày nào cũng bị một trong hai người kia dính lấy như kẹo mè xừng thì bao nhiêu té bào lãng mạn sẽ bị chất hết bấy nhiêu.

Mạc Ly ngay cả cơ hội oán thán cũng không có, đáng tiếc, trở mắt nhìn chúng cung tỳ khom người tới đánh tiếng thỉnh an.

Văn Sát chạy trở về từ ngoài cung, vừa vào cửa, liền tiện tay quăng áo choàng, để người đằng sau bắt lấy.Bước nhanh vào ngọa thất của Mạc Ly, Văn Sát đang định mở miệng, đã thấy có người báo Hàn Tử Tự – Hàn môn chủ cũng đã về.

Văn Sát nghe thấy, mặt sầm xuống: “Biết thế không nói cho hần, giờ còn rồi *** rồi mù hơn...”

Lời chưa dứt, Hàn Tử Tự đã vào đến cửa. “Ly Nhi!”

Mạc Ly thấy hơi kỳ lạ, nhìn hai người: “Bộ dạng này là sao? Không phải các người đang bề bộn bận việc à?”

Hàn Tử Tự đưa tay xoa xoa đầu Mạc Ly: “Có bận nữa cũng phải về mừng sinh nhật người!”

Mạc Ly lúc này mới nhớ. Mai là Thất tịch, vậy hôm nay nhính là mừng Sáu tháng Bảy. Trước đến giờ y có thói quen đánh dấu ngày trên lịch để nhớ, nhưng năm nay không có quyển lịch nào để đánh dấu cả.

Chỉ thấy Văn Sát đặt một chiếc chìa khóa vào tay Mạc Ly, “Ta mua cho người một biệt viện bên Tây Hồ, sau này nếu thích thì đến đó giải sầu.”

Mạc Ly nhìn chìa khóa trong tay, biết biệt viện mà Văn Sát nói tới dù chưa tân trang gì thì cũng hoa lệ ăn đứt lâm viên hoàng gia, nhỉ?

Hàn Tử Tự cũng thuận tay mở chiếc hộp gấm mang theo đang đặt trên bàn, bên trong là một ngọc bội cổ thường được nam tử đeo bên hông. Ngọc bội này chính là thiên niên ôn ngọc được gọt giữa chạm trổ rất tỉ mỉ *** xảo, người trong nghề mà nhìn nhất định phải xuýt xoa, đúng không?

Hàn Tử Tự nói: “Ta chọn mãi mới được miếng ngọc bội mộc mạc trang nhã này, rất hợp với Ly Nhi.”

Mạc Ly mỉm cười, cầm lấy chiếc hộp, cầm chìa khóa đặt lên nắp hộp, “Cảm tạ các người, ta rất vui.”

Mạc Ly thực sự là rất vui. Sau khi cha mẹ qua đời, đã bao lâu rồi y chưa tổ chức sinh nhật? Thứ nhất, y không muốn một mình đối mặt với căn phòng quạnh quẽ, nhớ lại niềm vui trước kia; thứ hai, y làm việc tại bệnh viện, quá bận, dần dà cũng quên.

Hôm nay, Hàn Tử Tự và Văn Sát không chỉ nhớ ngày sinh của y, còn chẳng màng công việc, thậm chí còn chẳng ngại nghìn dặm xa xôi chạy tới chỉ để chúc mừng sinh nhật y, mỗi phần tâm ý thôi cũng đã khiến Mạc Ly cảm động rồi.

Có điều Mạc Ly vẫn còn chút xa cách, cũng có hơi lạnh lùng.

Văn Sát và Hàn Tử Tự đưa mắt nhìn nhau — Hình như Mạc Ly không thích lễ vật của bọn họ, nhưng câu hỏi không thốt ra lời được, đành kéo Mạc Ly đi dùng cơm.

May mà không lâu sau, Cẩn Nhi quần lấy Hi Vụ, đòi tới Vô Xá cốc thăm Mạc Ly, Văn Sát mới đem thắc mắc này hỏi Cẩn Nhi, dù sao Cẩn Nhi cũng dễ đoán suy nghĩ trong lòng Mạc Ly hơn bọn hắn.

Cẩn Nhi ra vẻ bí ẩn nghiêng đầu suy nghĩ, trêu ghẹo: “A, hóa ra Văn đường chủ cũng có bộ mặt bị bắt bí ”

Mặt Văn Sát nổi hắc tuyến, nhưng ngại Hi Vụ đứng sau chống lưng cho Cẩn Nhi nên chưa nổi điên.

Thấy bộ mặt không đổi sắc của Văn Sát, Cẩn Nhi biết không nên đùa dai, vội vàng hắng giọng, nói: “Tiên sinh không mất hứng đâu! Có người tặng quà sinh nhật cho mình, sao mất hứng được! Nhưng mà, tiên sinh không cảm động lắm ư?”

Nhìn vẻ mặt mù mờ của Văn Sát, Cẩn Nhi nói: “Ta không dám khẳng định. Có điều, ta chỉ thấy vấn đề là ở lễ vật của các người thôi.”

Hi Vụ ở bên chõ miệng: “Lễ vật của bọn họ quá tốt ấy chứ! Vô giá, đều không dễ tìm được, nếu đưa cho ta, nhất định làm ta cười không khép nổi miệng!”

Cẩn Nhi liếc Hi Vụ: “Người thì biết cái gì, đầu to óc bằng quả nho, thấy tiền thì sáng mắt ra!” Quay lại, Cẩn Nhi nói với Văn Sát: “Tiên sinh là người tâm tư *** tế, trước trải qua nhiều chuyện như vậy, nhất định sẽ không động tâm với những thứ hư hoa như tiền tài. Hơn nữa, lễ vật các người chuẩn bị, đều là thành phẩm do người khác làm ra, các người chỉ cần dùng tiền mua là được, nhất định không có thành ý...”

Nhưng mà tổ chức sinh nhật cho người khác, người luôn đứng đầu như Văn Sát đâu biết làm. Nếu thực sự mà khó hiểu như Cẩn Nhi nói, hẳn thực không rõ rốt cuộc phải làm gì mới làm cho Mạc Ly cảm động.

“Ngốc!” Cẩn Nhi thiếu chút nhảy dựng lên cốc cho Văn Sát một cốc, “Không phải quá đơn giản sao, trước đây tiên sinh tổ chức sinh nhật cho các người như thế nào, các người cũng làm cho tiên sinh như thế đi!”

Hi Vợ đứng bên cười nhạt, nói: “Các người quá sủng Mạc Ly rồi, mới bị hấn đập mặt đập mũi như thế, nếu là ta —”Dứt lời liền kéo Cẩn Nhi ôm vào lòng, “Ta sẽ tặng bé cưng cái thứ dưới này cho hấn, để hấn dưới thân ta dục tử dục tiên, chẳng phải hơn hấn lẽ vật lẽ việc kia sao! Ha ha!”

Trước hành vi quá đổi lưu manh của Hi Vợ, Cẩn Nhi đỏ bừng mặt, giãy dụa trong lòng hấn: “Khốn kiếp, dê cù, ai cho người nói những chuyện hư hỏng như vậy...”

Dùng môi chặn cái miệng lải nhải của Cẩn Nhi, Hi Vợ bị người đẹp động tay động chân khơi mào dục vọng, không quá ba bước, ném Cẩn Nhi vào giường.

Trước màn xuân cung sống hiển hiện, Văn Sát cũng chẳng lấy làm hứng thú. Nhìn hai người kia nhào vào nhau như thiên lôi địa hỏa khó văn hồi, liền đi ra.

Ngày mùng Năm tháng Bảy năm sau

Hàn Tử Tự bị Văn Sát bí mật gọi vào Vô Xá cốc, thần thần bí bí ở trong một gian phòng, tùy thị trái phải đều bị cho lui. Mọi người đều nghĩ bọn họ mật đàm đại sự võ lâm gì đó, nhưng chỉ có vài tùy thị canh giữ cách đó không xa, loáng thoáng nghe được lời đối thoại, ừm, phải nói là gào thét (?).

“Mẹ nó, Hàn Tử Tự người ngu thế? Đã bảo là phải bỏ cái này vào trước!”

“Cút, rõ ràng người nói cách làm thế này, giờ còn bảo không phải!”

“Khốn, thế đây là muối hay đường?”

“Người bị đâm phải không, cái thứ nát vụn này ai mà cầm cho được?”

“Người nói ai đâm? Có bản lĩnh thì tự đi nghiên cứu! Đầu bếp ở đây chưa ai từng nghe nói tới thứ này!”

“Văn Sát, người dám quăng thứ này vào mắt ta?!”

“Mẹ kiếp! Không lắm nhảm nữa! Đánh một trận rồi nói tiếp!”

“Đánh thì đánh, ông đây sợ người?”

Sau đó, chúng tùy thị thấy hai cổ nội lực một xanh một đỏ lao vào nhau, cả căn phòng mà hắc bạch hai người bùm bùm vài tiếng, rầm rầm đổ sụp.

Tùy thị trợn mắt nhìn đông hỗn lộn trước mặt, nghĩ có nên đào Văn Sát và Hàn Tử Tự từ đông gạch vụn này lên không. Ai ngờ còn chưa kịp nhúc nhích, đã thấy hai bóng đáng bỏ ra khỏi đông đổ nát, ánh mắt hung tợn trừng đối phương.

Chính tà lưỡng đạo cuối cùng sẽ cay nghiệt đoạn tuyệt ở đây sao?

Chúng tùy thị tâm phúc của song phương đều tay đặt lên kiếm, chờ hai vị lão đại đến thời khắc cuối cùng gỡ mặt sẽ triển khai bao vây tiêu diệt, liều chết chiến đấu. Nhưng trong thời khắc giương cung bạt kiếm này, thủ hạ hai bên đều đột nhiên nghe thấy tiếng thở dài của lão đại (?).

“Phát hỏa xong chưa? Đối phòng!”

Văn Sát bực bội vò cái đầu vừa rối tung vì đánh lộn, “Ta không tin là khó như vậy!”

Nhìn hai lão đại đi sang một căn phòng gần đó chưa bị làm sao mà không có chuyện gì phát sinh thêm, chúng thuộc hạ đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng liều chết đột nhiên chảy hai hàng lệ.

Van các người, các người làm lão đại thế này, chúng ta rất khó xử biết không!

Có điều, oán này oán này chỉ dám để trong bụng, không ai có can đảm kháng nghị nữa câu.

Ngày kế

Hôm nay là mùng Sáu tháng Bảy, nhờ phúc của hắc bạch năm ngoái, năm nay Mạc Ly đã nhớ ngày sinh của mình. Nhưng y biết, Văn Sát mấy hôm trước không hề ra khỏi cung, giờ mặt trời đã lên cao, vì sao còn chưa thấy đâu?

Mạc Ly đi ra cửa, liền thấy mấy tâm phúc của Văn Sát.

Mấy người đó cũng thấy Mạc Ly, tức khắc cung kính khom người: “Mạc công tử.”

“Đường chủ đâu rồi, sao không thấy đâu?”

Nghe Mạc Ly hỏi, khuôn mặt mấy thuộc hạ trong một thoáng đổi liên tục bốn màu, lần lượt xanh đỏ đen trắng, thật tức cười.

Xung quanh chợt im lặng, Mạc Ly lại hỏi: “Rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

Thấy không thể giấu được Mạc Ly, mấy tùy thị đành phải đáp: “Chuyện này, chúng nô tài cũng không rõ lắm, đường chủ không cho chúng nô tài vào quấy rầy, nếu công tử muốn biết, thỉnh tự ngài vào thôi!”

Mạc Ly không hiểu chuyện gì, đẩy cửa đi vào, lập tức bị cảnh tượng thảm hại trước mặt làm ngây người.

Đây, đây rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Bốn phía căn phòng đều tung tóe bột phấn, cả nóc nhà cột trụ cũng không thoát nổi kiếp bị nhuộm trắng.

Mạc Ly ngồi xổm xuống, lấy tay chấm thử thứ bột đó, đưa đến trước mũi.

Hử? Bột mì?

Lại tiến về phía trước vài bước, một mảnh vỏ trứng và một bãi lòng đỏ lòng trắng, Mạc Ly không cẩn thận giẫm phải, nhấc giày lên nhìn, nhớp nháp đến dị hợm buồn nôn.

Lại đi thêm vài bước, Mạc Ly thấy Hàn Tử Tự cùng Văn Sát nằm chổng vó ra đấy.

Có lẽ là quá mệt mỏi, cả lúc y vào phòng cũng không biết (kỳ thực là hai người đã tự động miễn dịch với thanh âm từ Mạc Ly rồi...).

Mạc Ly ngồi xổm xuống trước hai kẻ dính đầy bột mỳ trên mặt, nhìn một quãng tím rõ ràng trên mặt họ, không khỏi che miệng bật cười.

Nén cơn đau bụng vì cười, Mạc Ly đứng dậy, thấy trong gian phòng chỉ có mỗi chiếc bàn ở giữa phòng là sạch sẽ, trên đó là một chiếc bánh ga tô xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng bên trên lại có dòng chữ đỏ rất đẹp, viết “Chúc mừng sinh nhật Mạc Mạc/Ly Nhi!”

Mạc Ly mỉm cười quệt chút kem, mút một cái, cau mày.

Ngọt quá...

Lần nữa ngồi xổm xuống, Mạc Ly vuốt ve hai gương mặt bị bánh ga tô đánh bại hoàn toàn, khom người hôn lên môi hắc bạch.

“Tuy bánh rất khó nhìn, cũng rất khó ăn... Nhưng, ta vui lắm, thực sự, rất hạnh phúc...”

104. Chương 103: Pn3: Mạc Hắc Bạch

(Chuyện xảy ra khi Mạc Ly đã mở lại khách điểm được năm năm)

Càng gần giao thừa, khí trời càng lạnh. Nhưng mà ngược lại, bầu không khí lễ Tết trong tiểu thành lại náo nhiệt hơn ngày thường.

Từ đầu tháng, khách điểm đã treo biển đóng cửa. Dù sao cũng đã làm việc một năm dài, ngày lễ cũng phải để người ta tụ họp nghỉ ngơi với nhau.

Sắc trời vừa sẩm xuống, trên con phố không người chợt xuất hiện hai con Hãn Huyết bảo mã đang phi vun vút. Trên tuyết, móng ngựa hằn lại.

Tới trước cửa khách điểm, hai con ngựa không hẹn cùng tung vó trước dừng lại. Cửa khách điểm kết một tiếng mở ra, Giới Si thò cái đầu tròn lóc ngó nghiêng. Thấy hai người phong trần mệt mỏi trên lưng ngựa, Giới Si cười: “Hai vị sư phụ, năm nay về muộn vậy...”

Vừa nhận lấy hai cái dây cương, vừa mở cửa, Giới Si quên đeo găng tay, mười ngón đông cứng rồi.

Hai con ngựa trên quý, tính nét cao ngạo giống hệt chủ, lần đầu nhìn thấy Giới Si đầu cúi để tiểu sư phụ dắt? Nhao nhao phì mũi giương móng, lập tức muốn đá văng Giới Si đi. Nếu không phải Giới Si một thân hảo võ nghệ, sớm đã chết khiếp rồi.

Bên ngoài ồn ào như vậy, Mạc Ly ở trong chờ mãi không thấy người vào, liền ra cửa. Chỉ thấy hắc bạch hai người đứng đó, nhất quyết chọn cách khoanh tay đứng gó hai con ngựa ăn hiếp Giới Si.

Vất vả mãi Giới Si mới tóm được dây cương kéo ngựa vào chuồng, nhưng chúng vẫn cứ lắc đầu đi lùi.

Thấy Mạc Ly, hắc bạch hai người vội lại gần, “Ly Nhi, mau vào đi, ở ngoài lạnh lắm!”

Mạc Ly liếc nhìn cả hai, đi tới cạnh Giới Si, vuốt ve an ủi hai chú ngựa đang bất an. Ngựa ngoan lập tức an tĩnh kỳ lạ, bốn vó vốn không ngừng khua loạn giờ cũng trật tự.

Mạc Ly nhẹ nhàng thì thầm vào tai chúng, hai con ngựa liền theo Mạc Ly vào chuồng. Mạc Ly buộc ngựa xong mới quay người vào nhà.

Giới Si tiện thể lúc Mạc Ly đưa ngựa vào chuồng, cầm phát trần phủi sạch tuyết trên người cho hắc bạch, nhưng mới làm được một nửa, hai người kia thấy Mạc Ly quay vào nhà, lập tức mặc kệ Giới Si, vội vàng đi theo.

Giới Si ở sau thở dài, với hai vị sư phụ mất cao hơn đỉnh của mình, chỉ có sư thúc tổ là trị được họ thôi.

Văn Sát ghé lại gần Mạc Ly, nói: “Vừa rồi người nói gì với ngựa của bọn ta vậy, chúng mà lại nghe lời người khác ngoài chúng ta?”

Mạc Ly lại liếc Văn Sát, đáp: “Ta chỉ nói, nếu chúng không nghe lời, sẽ bảo chủ nhân bọn chúng đem chưng cách thủy.”

Văn Sát: ... (= = |||||)

Phong tuyết bên ngoài kéo tới, càng lúc càng lớn, bầu trời tối đen, khách điểm bắt đầu thấp đèn. Mạc Ly đợi đến khi người về mới xuống bếp nấu ăn, một bàn quây quần. Tuy không nhiều lời lắm nhưng không khí thực rất vui vẻ hòa thuận.

Đêm dần khuya, Giới Si đang định nằm xuống giường nghỉ ngơi, bỗng nhiên bị tiếng đập cửa làm giật mình. Xuống giường, tiện tay khoác thêm chiếc áo rồi ra ngoài kiểm tra.

Không biết ai mà lớn mật vậy, giờ này còn đến quấy nhiễu khách điểm nhà mình. Nếu hai vị sư phụ nổi giận, người ngoài cửa đảm bảo xác định.

Giới Si hé cửa nhìn, chẳng ngờ nháy mắt liền bị người ngoài cửa đập tung. Giới Si nhanh nhẹn vọt về sau mới không bị cửa đập vào mặt.

Cho dù tính tình có tốt đến mấy, Giới Si bây giờ cũng không nhịn được lửa giận.

Trước mặt là một đại hán cao lớn thô kệch, mặt có sẹo, chưa chờ Giới Si mở miệng đã lớn tiếng: “Mụ nội nó, cái chốn rách nát này, đập cả buổi như thế mới mở cửa, còn buôn bán không hả?!”

Giới Si nhin: “Khách quan chẳng hay không đọc bố cáo ngoài cửa? Khách *** chúng ta từ đầu tháng đã không kinh doanh...”

“Lão tử mặc kệ!” Đại hán trước mặt nhìn thẳng nhóc đầu bóng loáng thì nghĩ là dễ bắt nạt, hắng giọng cả tiếng quát: “Lão tử hôm nay sẽ ở trọ, bằng không đánh sập khách điểm nát của ngươi!”

Con giun xéo lắm cũng oằn, Giới Si đang định ra tay xử lý thì Mạc Ly lại đột nhiên xuất hiện ở thang lầu khách điểm. Nhìn đại lưng vẫn còn thất kia, Giới Si biết là chuyện không hay rồi...

Mạc Ly vừa xuống lầu vừa hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Giới Si vội đáp: “Lão bản, vị khách quan này cứ muốn ở trọ...”

Mạc Ly nhìn người trước mặt, ánh mắt dừng lại ở bao tải to trên vai đại hán, lập tức cười: “Khách quan, tiểu nhị tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ngài là người lớn nên đại lượng, đừng tính toán với hắn. Ta lập tức an bài một phòng hảo hạng cho ngài, phòng phí cũng miễn, coi như bồi tội với khách quan, thế nào?”

Đại hán kia lúc này mới ha hả cười với Giới Si: “Tiểu tử, thấy chưa! Thế này mới là lão bản chứ!” Dứt lời liền tiến thẳng lên phòng trọ trên lầu.

Thực chẳng giống tác phong bình thường của khách điểm, sư thúc tổ tại sao lại mặc kệ một tên vô lại như thế? Hắc bạch sư phụ chẳng lẽ vì quá mệt mỏi vì bôn ba nên ngủ như chết rồi? Đang nghĩ, Giới Si liền bị Mạc Ly vỗ một cái vào lưng: “Đừng lo, đưa rượu với thức ăn tới đi.”

Giới Si chẳng hiểu gì cả, nhưng với phân phó của Mạc Ly thì luôn nghe lời, liền gãi gãi cái đầu trọ đi xuống bếp.

Mới vào bếp, Giới Si lại bị người trước mặt dọa sợ, “Hắc sư phụ, sao sư phụ lại...”

Văn Sát móc từ tay áo ra một bọc nhỏ, nói với Giới Si: “Cho vào rượu, đưa lên.”

Lúc này Giới Si mới phản ứng lại, vội vàng làm như Văn Sát bảo, rồi bưng rượu và thức ăn lên.

Một khắc chung sau, cửa phòng của đại hán bị Mạc Ly mở ra.

Giới Si nhanh chóng xông vào trước giúp Mạc Ly mở cái bao được buộc kín miệng trên giường, bên trong quả nhiên là một nữ tử xinh đẹp.

Mạc Ly kiểm tra qua một lượt, nói: “Vì bị lạnh mà hôn mê, không phải bị đánh hay hành hạ. Giới Si, mau chuẩn bị nước nóng.”

Hàn Tử Tự liếc đại hán mặt sẹo đang ngủ như chết, cười: “Người này, để Hắc chương quỹ xử lý đi.”

Mạc Ly nói: “Hiện tại còn chưa biết thế nào, đừng làm bừa, trước trói hẩn lại đã.”

Thật vất vả mới làm nhiệt độ cơ thể nữ tử ấm lên, Mạc Ly sau khi kiểm tra thấu đáo cho nàng, viết đơn thuốc rồi bảo Giới Si ra ngoài bốc thuốc.

Ra khỏi phòng, Mạc Ly nói với hắc bạch đang trông cửa: “Hạ thể của nàng bị tổn thương nghiêm trọng, chắc chắn là bị cưỡng bức, hơn nữa... Nàng có thai ba tháng rồi.”

“Sự thật thế nào đành chờ nàng tỉnh lại thôi...”

Sáng hôm sau, mọi người quả nhiên bị tiếng thét chói tai của nữ tử làm giật mình tỉnh giấc.

Vội vàng chạy vào phòng, chỉ thấy nàng dùng chân quần lấy mình, toàn thân run rẩy nhìn những người đang xông vào phòng.

Mạc Ly tiến lại, nhẹ nhàng an ủi: “Cô nương đừng sợ, nam tử bắt người đã bị chúng ta chế ngự, hiện giờ người rất an toàn.”

Nhìn nam tử tướng mạo bình thường nhưng lại khiến người ta an tâm trước mặt, nữ nhân vốn tâm tình căng thẳng giờ mới dần dần thả lỏng.

Sau đó, mọi người mới biết được chuyện phức tạp từ miệng nàng.

Nàng tên là Tố Nương, vì phụ thân ép buộc, muốn gả nàng cho Vương viên ngoại đã ngoài sáu mươi làm vợ lẽ, nên nàng mới quyết định bỏ trốn theo tình lang. Ai ngờ vừa chạy được nửa đường, đã bị kẻ đạo tặc vô sỉ kia cướp đi, tình lang bị giết thì thôi, Tố Nương cũng bị làm nhục.

Đạo tặc thấy Tố Nương cũng không tệ, dự định chơi cho đã rồi thì đem nàng tới thanh lâu trong đại thành bán. Nhưng vì đêm qua đi ngang qua khách điểm, thiếu hiểu biết đánh bậy đánh bạ, bị nhà Mạc Ly bắt giữ, cứu được Tố Nương.

Mạc Ly nghe Tố Nương kể lại hoàn cảnh thảm thương của mình cũng khổ não: “Giờ người định thế nào? Có muốn chúng ta đưa người về nhà không?”

Tố Nương vừa nghe Mạc Ly nói vậy, lập tức quỳ xuống đất khóc: “Cầu lão bản ngài thương tình, nghìn vạn lần đừng đem Tố Nương về.”

Té ra, Tổ Nương sở dĩ quyết tâm bỏ trốn theo tình lang là bởi nàng biết trong bụng sớm đã có một bào thai, nếu bị mang về nhà, chẳng những bị ép đến nhà Vương viên ngoại thành thân, bị phát hiện mang thai thì còn bị đánh chết.

Mạc Ly mềm lòng, Tổ Nương đã khổ sở van xin như thế đành đáp ứng để nàng ở lại.

Tổ Nương ở lại khách điểm, ngược lại cũng có thể giúp đám nam nhân cọ rửa may vá, ngày tháng cũng trôi qua. Bảy tháng sau, Tổ Nương lâm bồn, đau đẻ suốt một ngày một đêm mới sinh hạ được một thằng nhóc béo múp.

Mạc Ly chìm trong niềm vui khi một tiểu sinh linh ra đời, ba chân bốn cẳng tắm rửa cho đứa trẻ mũm mĩm, canh gà cũng đang được nấu rất ngon trong bếp, chợt thấy Giới Si về mặt hoảng loạn lao vào.

“Sao vậy? Sao hoảng hoảng hốt hốt thế kia?”

Giới Si run rẩy nói: “Tổ Nương, Tổ Nương nàng... Thắt cổ tự vẫn rồi...”

Mạc Ly cả kinh, khay nóng trên tay rơi xuống, lúc đến phòng Tổ Nương, nàng đã đi rồi.

Giới Si phát hiện một phong thư dưới gối Tổ Nương, rõ ràng là di thư Tổ Nương viết trước ngày lâm bồn.

Mạc Ly đọc thư xong, thở dài: “Ta nên sớm đoán ra, trong thời gian này nàng cứ vui vui vẻ vẻ như thế, ra là giả vờ...”

Nếu không phải vì đứa trẻ trong bụng, hẳn Tổ Nương đã sớm tự sát vì bị đạo tặc kia làm nhục. Hôm nay sinh hài tử ra rồi, nàng rút cuộc vẫn quyết định bỏ đứa bé lại.

An bài hậu sự cho Tổ Nương xong, lo Mạc Ly thương tâm, Hàn Tử Tự cùng Văn Sát cũng bởi chuyện này mà bỏ lại việc riêng, gấp rút trở về làm bạn với ái nhân, nhưng cũng không biết phải an ủi y thế nào.

Hàn Tử Tự vào nhà nhìn thấy oa nhi đang nắm lấy ngón út của Giới Si mà say ngủ, khẽ than trong lòng: Thực là một đứa trẻ mũm mĩm dễ thương.

Ôm lấy em bé còn thơm hơi sữa, Hàn Tử Tự nói: “Giờ làm sao? Mới sinh ra đã không có cha mẹ.”

Mạc Ly lại gần, hôn lên tiểu oa nhi trong lòng Hàn Tử Tự: “Vậy để nó làm con chúng ta đi...”

Hàn Tử Tự nghe vậy, tức khắc cười toe.

Con của “chúng ta”...Mấy chữ này thực xuôi tai làm sao.

Hàn Tử Tự xoa cằm: “Nên đặt tên gì cho oa nhi nhỉ?Ly Nhi, người thấy Hàn Trác Nhi thế nào? Trác nhi bất quần, ý là một ngôi sao phi phàm được không?”

[59: trác nhi bất quần: hơn người, xuất sắc, không ai bằng.]

Văn Sát nghe vậy tức khắc nổi xung, một tay đoạt lấy em bé trong lòng Hàn Tử Tự, “Tại sao nó phải họ Hàn? Gì thì gì cũng phải theo họ ta!”

“Người sao lại vô lý...”

“Vậy họ Hàn thì có lý?”

“Lời này không phải ta nói nha.”

“Người...”

“Ta...”

Nhìn oa nhi nhỏ bé bị hắc bạch tranh đi tranh lại, Mạc Ly xoa xoa huyệt thái dương, “Đừng nháo loạn nữa!”

Một tiếng sư tử Hà Đông, làm hai con sói hung dữ lặng câm.Mạc Ly bế bé con vào lòng mình, nhẹ nhàng dỗ dành, “Con theo họ ta.”

Hắc bạch hai người giương mắt nhìn nhau, cãi nhau cả buổi, cuối cùng vẫn bị Mạc Ly trị.

Mạc Ly nhìn hai người vì một cái tên mà nhào vào tranh chấp, nói: “Đặt là Mạc Hắc Bạch đi.”

Vì thế, tên của oa nhi như vậy.

Mạc Hắc Bạch dưới tình yêu thương của mọi người mà khỏe mạnh trưởng thành.

Tuy không có cha mẹ thân sinh, nhưng nó có tận ba người cha một người ca ca, Thiên Đạo môn hoặc Nhất Ngôn đường, bên nào cũng quyền thế ngập trời, phú khả địch quốc, thân phận như thế đã đủ dọa người, huống chi mọi người đều rất cưng chiều nó, tiểu tử kia càng chẳng coi ai ra gì.

Tỷ dụ lúc nó mọc răng, phỏng chừng vì ngứa lợi, thấy cái đầu bóng loáng của Giới Si liền gặm, thầy tóc Hàn Tử Tự liền cắn, thấy ngón tay Văn Sát liền mút.

Ba nam nhân cũng không phải không oán giận, nhưng mỗi khi thu đầu, thu tóc hay thu ngón tay về, tiểu tử kia liền hướng Mạc Ly òa khóc, cuối cùng Mạc Ly phải tung ánh mắt hình lưỡi đao ra, ba người bất đắc dĩ lại phải phân công đem đầu, đem tóc, đem ngón tay ra, đến khi oa nhi hôi mùi sữa kia gặm mệt cắn mệt, khò khò ngủ, để lại một đồng dấu răng với nước bọt làm ấn ký mới thôi.

Sự xuất hiện của đứa bé khiến ý muốn bảo hộ của Mạc Ly phát triển thái quá, gần như không bao giờ để bé con rời khỏi tầm mắt. Vì vậy, đầu tiên, làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới thời gian hắc bạch ở cùng với Mạc Ly. Thêm nữa, oa nhi đêm nào cũng khóc, khiến hắc bạch nhức đầu không thôi, buổi tối đã không ngủ ngon, ban ngày tóc tai còn bị giật.

Không ngờ chính tà lưỡng đạo đường đường thế này, hôm nay lại thua trong tay một đứa trẻ còn hôi miệng sữa!

Hàn Tử Tự cũng không phải chưa từng một lần muốn ném oa nhi đi, nhưng tiểu gia khóa gần đây mới bước sang một tuổi, bắt đầu bi bô tập nói, vừa nhìn thấy Hàn Tử Tự hung thần ác sát gầm gừ đi về phía nó, lập tức mở to đôi mắt ngập nước, giọng mềm nhũn gọi “đa đa” (ba ba), khiến một bụng tức giận của Hàn Tử Tự xẹp xuống, đành nuốt ngược cơn bực, để dành bỏ qua.

May mắn là Văn Sát khôn nạn hơn, vấn đề Hàn Tử Tự mấy tháng trời không giải quyết được, hắn đã triệt để tháo gỡ.

Kể ra, ngày ấy Văn Sát đang quán lấy Mạc Ly đòi hôn. Vất vả mãi mới dụ dỗ được thân thể Mạc Ly mềm oặt ra, nhóc con những tưởng đã ngủ say đột nhiên òa khóc lớn.

Nhiệt huyết đột nhiên bị cắt đứt, chỉ thấy Mạc Ly hoảng hoảng hốt hốt chỉnh trang lại vạt áo, định xuống giường xem đứa bé thế nào.

Văn Sát bực mình, kéo tay Mạc Ly lại, “Ta đã bảo Giới Si bồng nó rồi, người không trông một đêm chẳng lẽ sói ngậm nó đi?”

Mạc Ly đẩy đẩy Văn Sát, nói: “Người đừng có nói xằng, để ta đi xem Hắc Bạch làm sao...”

Văn Sát ghé vào tai Mạc Ly: “Theo ý ta, nhãi con kia nhất định là nhìn chúng ta không vừa mắt, ý định quấy rối đó.”

Mạc Ly lại định phản bác thì đã bị Văn Sát hôn lên môi. Đến khi hôn đến không thở nổi, Văn Sát mới cười đều: “Người yên tâm, ta không thoát y phục của người.” Dứt lời ép Mạc Ly ngồi lên đùi mình.

Mạc Ly sao để mặc Văn Sát làm vậy, vả mấy cái vào mặt Văn Sát, cũng nường tay không để khuôn mặt hắn bị đánh đỏ, “Vô liêm sỉ, sao người có thể làm cái trò này trước mặt con...”

Tùy cơ ứng biến, Văn Sát ôm lấy eo Mạc Ly, tự tiện vén trường bào của Mạc Ly lên, ngón tay tham tiến tiết khô, vuốt ve hậu huyết mềm mại, “Người không phải để tâm, nó nhỏ như vậy, nhớ nổi sao?”

Mạc Ly nén chịu ngón tay Văn Sát đang khuếch trương trong cơ thể, cắn chặt môi, “Người còn làm vậy nữa, ta sẽ bực mình đấy!”

Văn Sát vừa nhắm nháp cần cổ Mạc Ly vừa nói: “Lát nữa người bực mình hăng nói, giờ nhiệm vụ của người là an ủi dỗ dành huynh đệ đang ‘bực mình’ của ta...”

Dứt lời còn muốn kéo tay Mạc Ly xuống khó hạ của mình, để y cảm nhận một chút cái thứ đang vừa cứng vừa nóng đến dọa người đó.

Mạc Ly nghe thấy lời biện hộ của Văn Sát, đành phải dốc sức phản kháng, nhưng động tác đều bị Văn Sát đơn giản kìm hãm, “Mạc Mạc, cho người hai lựa chọn. Một, giờ ngoan ngoãn theo ta, ta đảm bảo không cho oa nhi nhìn thấy ‘cảnh xuân ngoại tiết’ này. Hai, ta lột sạch người ra, ngay trước mặt oa nhi muốn người.”

“Ta không muốn chọn cái nào hết!” Mạc Ly ảo não đáp.

Văn Sát nhướn mi: “Vậy người chọn cái thứ hai hả?” Dứt lời liền muợn động thủ lột đai lưng của Mạc Ly.

Mạc Ly lúc này mới hoảng hốt, với tính cách của y, thường ngày muốn cùng hắc bạch hoan ái, cũng nhất định phải đóng cửa cài then, giờ ngay trước mặt trẻ con, sao y chịu.

Văn Sát ngày thường lúc nào cũng nghe lời, nhưng giờ trên giường thì không, Mạc Ly quỳnh lên, lệ muốn rơi.

Văn Sát thấy Mạc Ly bị mình bắt nạt đến nước mắt lưng tròng, đôi mắt mù sương dùng vẻ ủy khuất cầu xin nhìn mình, khiến *** của hắn lập tức đại trưởng, “Được rồi được rồi, ta không khi dễ người...”

Vừa dứt lời, cái thứ như nhiệt thiết kia liền tiến quân thần tốc, vùi sâu vào cơ thể Mạc Ly.

Mạc Ly bất ngờ, kêu lên, phải bám lấy vai Văn Sát. Bị Văn Sát tấn công mạnh mẽ như thế, lệ của Mạc Ly rốt cục vẫn rơi, “Người khốn nạn, còn nói không khi dễ ta...”

Hạ thân Văn Sát vẫn liên tục ra vào, hôn lên môi Mạc Ly: “Tâm can bảo bối của ta, ừ thì ta khi dễ người, không khi dễ người thì không phải là cái mạng già ta...”

Vật cứng thô to kia phụ họa với lời lẽ thô tục, kích thích thần kinh Mạc Ly vô cùng. Miệng y tuy nói dừng, nhưng thân thể lại trung thực co rút, phối hợp với thể tiến công có quy luật của Văn Sát, nhả ra nuốt vào.

“Mạc Mạc, chỗ này của người, rất tốt...”

Mạc Ly bị làm đến nỗi chỉ có thể dứt quãng rên rỉ, “Ta, ta van người dừng nữa, ừm a... A...Ta không chịu nổi, không chịu nổi...”

Vì oa nhi mà Văn Sát cầm dục đã lâu, sao dễ dàng buông tha Mạc Ly. Hắn vừa hoạt động, vừa ghé vào tai Mạc Ly: “Người kêu lớn vậy, không sợ con nghe thấy?”

Mạc Ly lập tức cắn răng không dám thốt lên tiếng.

Văn Sát xoa xoa đầu y: “Ngốc, nó biết sao được... Nhưng mà, người hồi hộp, phía dưới càng siết ta chặt hơn...”

Mạc Ly vô luận Văn Sát nháo thể nào đều chỉ có thể cắn vào vai hắn, chịu đựng trùng kích của Văn Sát. Khoái cảm ùn ùn kéo đến, cuốn sạch tất cả, ngoại trừ vô lực thở dốc trên người Văn Sát, Mạc Ly không còn nghĩ được đến cái gì nữa.

Mạc Hắc Bạch khóc oa oa trong nôi, cả buổi cũng không thấy cha tới xem nó. Nó mở mắt, chớp chớp nhìn xung quanh, còn dùng tay bám vào mép nôi lay lay lắc lắc đứng lên.

A há, các cha ôm dính lấy nhau làm gì vậy? Mạc Hắc Bạch nhìn một chút, không hiểu, bĩu môi, quay lại nôi nằm ngủ.

Không ngờ, Mạc papa của nó, cả ngày hôm sau cũng không xuống giường.

Sau lần đó, Mạc Hắc Bạch cuối cùng bị chuyển qua phòng Giới Sĩ.

105. Chương 104: Pn4: Tái Ngoại

Sáng sớm mùa đông, một bóng đen xẹt qua tiểu thành tĩnh lặng. Tiếng vó ngựa đập tuyết không vang vọng lắm. Hắc nhân hắc mã như một thể thống nhất, với kỹ năng cưỡi ngựa phi khoái cao siêu, người đó xuyên

qua những con đường tắt không được rộng mở lắm, như kéo theo cả không khí chưa kịp ngưng kết, để lại một cơn gió.

Sáng sớm, trên đường phố của tiểu thành cũng không nhiều người lắm, mấy tiểu cô nương nhà ở gần góc phố đông nghe thấy âm thanh, mở cửa sổ nhìn ra ngoài, bị gió đông thốc mạnh vào mặt, rùng mình.

Nhìn theo bóng dáng xa xa nơi cuối phố, tiểu cô nương vội vàng xoa hai tay a a hà mấy hơi.

Cái người mới sáng sớm đã chạy về hướng kia, không phải hắc chưởng quỹ của Ngũ Thập gia thì còn là ai?

Văn Sát vội vàng kìm cương trước cổng khách điểm, không đợi Giới Sĩ ra giúp đã nhảy xuống ngựa.

Ba bước dài đi vào viện tử khách điểm, Văn Sát không thấy bóng dáng Mạc Ly, chỉ thấy Hàn Tử Tự đưa lưng đứng trước cửa, vẫn một thân tố sắc cấm bào, nếu không phải đai lưng thanh sắc bên hông cùng búi tóc đen, thiếu chút nữa làm người ta tưởng dung hòa với tuyết.

Văn Sát thấy Hàn Tử Tự, lửa giận lập tức bùng phát. Hắn rút từ tay áo ra một bức thư, vứt xuống đất: “Sao người có thể đồng ý để Mạc Mạc đến cái chốn đó? Không ngờ người như người cũng nhảy vào cái hố bầy đáng giận này!”

Hóa ra, mấy ngày trước, Văn Sát ở Vô Xá cốc nhận được bồ câu đưa tin của Hàn Tử Tự, nội dung nói Mạc Ly nhận được lời mời của Mạnh Thanh Li, định sẽ đến làm khách tái ngoại. Vừa nhận được thư, Văn Sát không nói hai lời bỏ hết núi công việc cùng đám thuộc hạ đang nghẹn họng, ra roi thúc ngựa chạy về.

“Nào người nhúng nước phải không? Chưa bàn đến lộ trình đến tái ngoại xa như vậy, sức khỏe Mạc Mạc có chịu được không...” Văn Sát tiến lại gần Hàn Tử Tự, nghiêng răng nghiêng lợi: “Mạnh Thanh Li và Cảnh Đức để kia, kẻ nào cũng muốn chia rẽ chúng ta và Mạc Mạc. Lần này người mềm lòng đáp ứng để Mạc Mạc đi, chẳng phải tự chuốc khổ!”

Hàn Tử Tự liếc về mặt phần nộ của Văn Sát, bắt đắc dĩ nhún vai: “Ta cũng không phải chưa can...” Hắn nhếch miệng tạo thành một nụ cười xấu xa, nói với Văn Sát: “Thế này đi, không thì người tự thuyết phụ Ly Nhi xem. Nếu người có thể làm hản đổi ý, ta không nói hai lời đem hai thành sinh ý của Thiên Đạo môn tiêu cục tặng người.”

Văn Sát nghe xong nhỏ một bãi nước bọt xuống đất, “Ai thèm” một câu rồi phất tay áo vào phòng ngủ của Mạc Ly.

Vừa đẩy cửa, Văn Sát liền thấy bảo bối đã lâu không gặp, đang cười toe nhìn mình, đôi con ngươi vẫn trong trẻo như vậy mang theo niềm vui sướng, như một hồ nước biếc mùa xuân, khiến người ta phải lóa mắt.

Chưa chờ Văn Sát mở miệng, Mạc Ly đã kéo tay áo hắn lại gần.

Trên giường Mạc Ly, y phục chất đống, toàn là áo choàng hắc sắc. Ướm ướm lên người Văn Sát, Mạc Ly lăm lăm: “Người có muốn mang cả áo choàng này không? Thanh Li nói, đến khi chúng ta tới nơi là đúng mùa tuyết tan xuân về, nhưng mà ở thảo nguyên lạnh hơn nhiều nhỉ? Mà...” Mạc Ly dường như khổ não quay đầu nhìn đống y vật trên giường: “Thế này thì phải mang nhiều lắm...”

Văn Sát hiềm thấy Mạc Ly hân hoan như vậy, câu ngăn cản Mạc Ly ra tái ngoại kia, giờ khắc này chợt trở nên khó khăn dị thường, “Mạc Mạc, người nghe ta nói đã...”

Ai ngờ Mạc Ly không đợi Văn Sát nói xong, tức khắc xụ mặt: “Sao, người không định đi cùng ư?”

Văn Sát vội vàng giải thích: “Ta không có ý này...”

Mạc Ly vừa nghe vậy, cười càng vui hơn, còn kiễng chân hôn một cái lên má Văn Sát, “Cảm ơn người.”

Văn Sát nhìn bộ dạng này, dù ngày thường Mạc Ly có hung dữ máu lạnh thế nào cũng không chút tác dụng vào bây giờ. Hắn kéo Mạc Ly vào lòng rồi hung hăng hôn, ngay phút muốn củi khô bốc lửa, lại có tiếng gõ cửa khó chịu vang lên:

“Văn Sát, không phải nên đi chuẩn bị hành trang sao? Không còn thời giờ nữa đâu.” Mãi lát sau, Hàn Tử Tự đợi bên ngoài mới đẩy cửa ra, phì cười trước gương mặt đen xì của Văn Sát.

“Quả nhiên, quả nhiên không ai có thể thắng nổi Ly Nhi...”

Văn Sát diên tiết, đẩy Hàn Tử Tự còn đang cười sằng sặc, nhất thời không biết phản bác thế nào, đành ùng ùng ra khỏi cửa.

Bánh xe bắt đầu lăn, Mạc Ly có phần buồn chán mà nhàn nhã ngồi trong xe ngựa xa hoa, hơi khó chịu vì hắc bạch hai người không cho y đưa Giới Si và tiểu Hắc Bạch theo.

Hàn Tử Tự rất kiên nhẫn, một trăm lẻ một lần giải thích: “Hắc Bạch còn nhỏ, đi xa sẽ mệt, không tiện. Còn Giới Si phải chăm sóc Hắc Bạch, người âu sầu cái gì? Khách *** tuy không kinh doanh, nhưng vẫn phải có người trông coi chứ?”

Mạc Ly nghĩ nghĩ, lại ngồi thẳng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nói: “Thế để ta cưỡi ngựa như Hi Vưu và Cẩn Nhi cũng được...”

Mấy ngày trước khi bọn họ chuẩn bị hành trang xuất môn thì Cẩn Nhi và Hi Vưu tới khách điếm làm khách, đã biết chuyện Mạc Ly muốn đi tái ngoại, cuối cùng cũng hứng khởi dạt dào xin đi kè. Hôm nay người người ta ta ngồi chung một con ngựa, không nhanh không chậm đi theo xe ngựa.

Mạc Ly còn chưa nói xong, Văn Sát đã lên tiếng: “Có nghĩ cũng đừng nghĩ tới, gầy dơ xương như người còn cưỡi ngựa cái gì? Nếu dư sức như vậy thì sau này đêm đêm bồi bọn ta đi.”

Mạc Ly xấu hổ, nhưng nhớ tới chuyện mình lúc nào cũng đang cùng hai người thì mê man, thẹn quá hóa giận không thềm nhiều lời nữa.

Văn Sát đương nhiên biết Mạc Ly da mặt mỏng, kéo cục cứng đang dỗi vào lòng: “Được rồi, đừng giận, ta sai được chưa?”

Hàn Tử Tự ngồi bên vừa cười vừa giảng hòa, còn cầm một miếng bánh hoa quế bón tới miệng Mạc Ly. Nhai nhai, Mạc Ly thấy bánh cũng không tệ, tự tay cầm thêm hai miếng.

Hàn Tử Tự hôn lên khóe môi dính vụn bánh của y, cười: “Nhìn người ăn kìa...”

Năm người đi theo hai hàng, dọc đường nói nói cười cười, vừa đi vừa thăm thú, đã tới tái ngoại rồi.

Đến lúc đoàn người Mạc Ly tới vương đô của Hung Nô, lúc đó đã vào cuối xuân.

Tuyết trên thảo nguyên vừa tan ít lâu, nhưng sắc xanh vàng của cỏ cây mới chiếm một phần không gian, quả thực không thể so được với cảnh sắc giữa hè gió thổi cỏ lay thấy ngư dương. Bất quá đây là lần đầu tiên Mạc Ly tới Hung Nô, hơn nữa, chuyến đi này chủ yếu là muốn gặp lại người bạn cũ, tâm tình đương nhiên không bị ảnh hưởng bởi khung cảnh thắm đậm kia.

Vào tới phạm vi vương đô, từ xa đã thấy một nhóm người đứng tại bãi đất cao cao, Mạc Ly vừa nhìn liền phát hiện một bóng dáng quen thuộc.

“Đó là Thanh Li! Thanh Li —”

Tiếng gọi của Mạc Ly vang vọng trên thảo nguyên. Người cưỡi con ngựa trắng đứng đầu đội ngũ vừa nghe thấy tiếng gọi đó đã lập tức vung cao roi.

Mạc Ly nhảy xuống xe ngựa, mỉm cười nhìn Mạnh Thanh Li đang phi như bay về phía mình.

Bạch y ám hoa vân cẩm, mang ủng đẳng vân câu tuyết, lưng đeo thất lưng hồng sắc sinh động, người trên ngựa một thân trang phục Hung Nô tộc chính là Mạnh Thanh Li, vẻ mặt thanh tú tuần dật, thần thái phần khởi.

Mạnh Thanh Li ghì cương ngựa, nhảy xuống, ôm chặt lấy Mạc Ly.

Ái nhân của Mạnh Thanh Li, cũng chính là Hung Nô vương Hồ Nhĩ Xích, theo sát đằng sau, ngồi trên ngựa nhìn hai người ôm chầm lấy nhau.

Không khách sáo nhiều lời, Mạnh Thanh Li lấy tư cách chủ nhà đón đoàn người Mạc Ly vào thành. Sau giờ Ngọ chưa lâu, liền có người đến báo, đoàn người của Cảnh Đức đế và Tống Việt cũng đã đến nơi.

Tối đó, bữa tiệc sôi nổi mang đậm phong tình tái ngoại được mở ra đón khách phương xa.

Với Mạc Ly là đã lâu không gặp những người từng đồng cam cộng khổ; giữa Mạnh Thanh Li và Tống Việt, tựa hồ vĩnh viễn có một thứ tình cảm tương tích mơ hồ; còn Mạnh Thanh Li và Tống Việt với Cẩn Nhi, dù trước chưa quen nhau, nhưng nói chuyện lại ăn ý, có chút tiếu nuối gặp nhau hơi muộn.

Mặc kệ nam nhân nhà mình có là hoàng đế cao cao tại thượng (Hô Nhĩ Xích, Triệu Đình Hạo), khôi thủ xưng bá võ lâm (Văn Sát, Hàn Tử Tự), hay Cổ vương quý dị, cũng không quan trọng. Nhóm những “người vợ” ngày ngày bị đặt dưới thân cảm thấy cuối cùng cũng tìm được đối tượng tâm sự không cần e dè, ba chén lót bụng, bắt đầu tám văng nước bọt.

Cẩn Nhi xoay xoay cái chén trong tay, nhìn rượu nho màu tím sóng sánh bên trong, nhỏ giọng: “Ta chưa từng thấy ai bá đạo như cái tên chết tiệt kia, ta chỉ có liếc người ta một cái...” Cẩn Nhi giơ một ngón tay lên: “Vô luận nam nữ, chỉ liếc một cái á! Đã nói phải nghiêm phạt rồi... Thực là, đáng ghét! Khốn kiếp cái đồ *** trùng sung nào!”

Mạnh Thanh Li rõ ràng cũng uống đã nhiều, vỗ Cẩn Nhi một cái, suýt nữa làm Cẩn Nhi úp mặt xuống bàn, “Thế vẫn là chuyện nhỏ đó... Cùng lắm là hôm sau không xuống giường được thôi...” Dứt lời còn nhíu chặt mày, nói: “Ta mới gọi là thảm này. Ta có một đứa con, Ma Lặc, mỗi lần đều phải tốn rất nhiều tâm tư để giải thích, đêm qua cùng ba sắp nhỏ hư hư ha ha là làm cái gì... Vậy, vậy mới là nhức đầu nha...”

Tống Việt thân là Thiên triều tiền Phiêu Kị tướng quân, dù sao xuất thân võ tướng, tửu lượng cũng khá hơn nhiều so với ba người kia. Nghe bọn họ say rượu mà lải nhải nói sảng, cũng hơi đỏ mặt, nhất thời căng thẳng, vài chén rượu bất tri bất giác lại đi xuống dạ dày.

Ngày thường Mạc Ly không uống rượu, đã sớm nằm úp trên bàn, mơ màng nghe hai người nói, liền chống dậy, cũng không cố kỵ gì ôm lấy cổ Tống Việt, lè nhè: “Các người, các người có tư cách gì mà than phiền! Các người, các người cùng lắm chỉ có một người, ta, ta còn hai người cơ mà...”

Dứt lời, liền tiếp tục cắm đầu xuống bàn, mặc kệ mọi người mặt nổi hắc tuyến.

Mấy tiểu công tùy tiện một cái là lay động ba phần thể tục, ngồi đó nghe oán giận của ái nhân, tuy khí phách vẫn vững như thái sơn băng, nhưng sắc mặt thì biết bao xấu hổ. Cơ mà trong những kẻ này, chỉ chừa Hi Vưu vẽ mặt nhàn nhã vênh vao, không thêm để ý.

Văn Sát nâng chén rượu uống tiếp, bất động thanh sắc nhích lại gần Hi Vưu, “Cứ ầm ĩ thế này không phải biện pháp, chúng ta dứt khoát mang người về phòng, sớm lĩnh đi không phải hơn sao?”

Hi Vưu vẽ mặt thâm ý nhìn ly rượu của bốn người trên bàn, đặt chén rượu trong tay mình xuống. Hi Vưu vỗ vỗ Văn Sát, lại quay sang nói với mấy người cùng bàn:

“Được, tan cuộc thôi! Có điều, các huynh đệ, ngày mai đừng quên cảm tạ ta.”

Mọi người thấy Hi Vưu bước lại vài bước, kéo Cẩn Nhi say khướt, khiêng lên vai mang ra ngoài. Mấy lời kì cục của Hi Vưu chỉ có Văn Sát là hiểu, nhanh chóng đứng dậy: “Đều mang phu nhân về đi, chậm trễ là mất mặt lắm đấy.”

Triệu Đình Hạo và Hô Nhĩ Xích nghe vậy, liền biết có trá, cũng mau mắn đưa Tống Việt và Mạnh Thanh Ly về phòng.

Phòng Hi Vưu

Cẩn Nhi càng lúc càng thấy choáng váng, nhưng sâu trong cơ thể lại dấy lên một ngọn lửa, đột cháy suy nghĩ, tựa hồ không giống bình thường. Nhìn Hi Vưu tiếp tục đến gần mình, Cẩn Nhi không hiểu vì sao lại thấy bất mãn, nghĩ ngày thường mình trên giường bị Hi Vưu trăm phương nghìn kế “bắt nạt”, bất giác tức giận. Dốc hết sức thi hành bạo lực vào Hi Vưu.

Hi Vưu bị con mèo tức giận xù lông Cẩn Nhi đánh gục xuống giường, buồn cười nhìn y thô bạo xé vạt áo mình, còn không ngừng gặm nhấm ***g ngực cường tráng của hắn. Hi Vưu nắm lấy cằm Cẩn Nhi, “Thuốc này thực hữu hiệu. Ngày thường người không phải đều rất sợ ta điều khiển sao? Giờ lại nhiệt tình như vậy...”

Thò tay tham nhập vào giữa đôi chân đang soãi trên người mình, Hi Vưu bắt đầu trêu đùa thứ đồ chơi nhỏ bé *** xảo. Cẩn Nhi dù cũng thấy thoải mái, nhưng miệng vẫn không ngừng phát ra thanh âm “ưm ưm”

kháng nghị.

“Đừng, hôm, hôm nay, người không phải sẽ nghe lời ta sao!”

Hi Vưu xoa đầu Cẩn Nhi, “Được được, nghe người...”

Cẩn Nhi hôn cắn loạn lên người Hi Vưu. Tại sao Hi Vưu bị khiêu khích lại không thấy kích động, ngược lại dục hỏa trong cơ thể y lại càng lúc càng bốc to?

Cẩn Nhi thất vọng đâm vào ngực Hi Vưu: “Đồ trướng thối nhà người, rốt cục là hạ được gì vào ta... Ta không chịu nổi... không chịu nổi nữa...”

Hi Vưu nhìn tuyệt sắc giai nhân trước mặt, con người không nén nổi thêm thâm trầm. Cũng không định sẽ giằng vò Cẩn Nhi nữa, Hi Vưu xé tiết khố của mình, để mặc cự vật dứng mãnh giữa hai chân lộ ra. Cười tà: “Muốn? Không phải đêm nay người chủ động sao? Tự làm đi...”

Cẩn Nhi kinh ngạc, lại nhìn Hi Vưu hồi lâu. Thường ngày Hi Vưu *** lực dồi dào, toàn ta cần ta cứ lấy với y. Vốn y đã lỗ rồi, giờ còn muốn lấy thêm của y, Cẩn Nhi không thèm đáp.

Hi Vưu dù dục vọng với Cẩn Nhi là vô tận, nhưng ngược lại cũng biết thịt sắp được ăn, định lực khác hẳn với thường nhân. Cuối cùng, Cẩn Nhi cũng không kiên trì nổi nữa, quăng mũ cởi giáp, tự mình bò lên đùi Hi Vưu, tự nhét cự vật của hắn vào cơ thể.

“A... Ha...”

“Ừm...” Hi Vưu ôm lấy eo Cẩn Nhi, tần suất đong đưa cơ thể của Cẩn Nhi tăng nhanh, “Thỉnh thoảng cho người chủ động một lần, cũng không tệ...” (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Phòng Hồ Nhĩ Xích

Mạnh Thanh Li nằm trong bờ ngực rộng của Hồ Nhĩ Xích, Hung Nô vương vương phục được làm từ da lông chồn tía tốt nhất trên thảo nguyên, ngày thường ôm sát cũng thấy mềm mại thoải mái. Nhưng đêm nay tự dưng khiến y thấy xao động bất an.

“Hồ Nhĩ Xích, ta khó chịu...”

Hồ Nhĩ Xích cúi đầu, chọc chọc hai gò má ửng đỏ của Mạnh Thanh Li, “Say? Ta sai hạ nhân mang canh giải rượu tới...”

“Không phải.” Mạnh Thanh Li cúi đầu, vươn tay ngăn động tác của Hồ Nhĩ Xích.

“Rốt cục là làm sao?” Hồ Nhĩ Xích thấy y khó chịu, hai hàng lông mày cũng nhíu vào.

Mạnh Thanh Li một tay siết chặt vạt áo trước của mình, một tay kéo ống tay áo Hồ Nhĩ Xích, “Ta, ta muốn...”

Đôi con người như nước kia sánh lên, Hồ Nhĩ Xích giờ mới phát hiện có một tầng sương tên là dục vọng phủ trên đó.

Hồ Nhĩ Xích nhẹ nhàng đặt Mạnh Thanh Li lên giường, Mạnh Thanh Li tức khắc khổ sở cuộn người lại.

“Tối qua vừa làm... Hôm nay chịu được không?”

Mạnh Thanh Li còn chưa nghe hết, đã thấy Hồ Nhĩ Xích ôm lấy thân thể mình nhẹ nhàng xoa bóp, Hồ Nhĩ Xích sợ Thanh Li chịu khổ, lại thấy bộ dạng rụt rè động lòng người này biến đổi khác thường, mềm mại như nước bám lấy mình, liền thoát y vật của Thanh Li ra, khom người ngậm lấy ngọc khí đang ngẩng đầu.

Mạnh Thanh Li phát ra tiếng nức nở như mèo con trong hóng, “Hồ Nhĩ Xích, ừm... A...”

Nhả ra nuốt vào, cuối cùng dưới sự an ủi của Hồ Nhĩ Xích, Mạnh Thanh Li cũng tiết, y chỉ có thể choáng váng đỏ mặt, dùng cơ thể quấn lấy Hồ Nhĩ Xích, “Không thể, không thể chỉ một người...”

Mạnh Thanh Li xuống đệm, nửa quỳ bên giường, vùi đầu vào khố gian mở rộng của Hồ Nhĩ Xích.

“Thanh Li, người...”

Không ngờ Mạnh Thanh Li từ trước tới nay không thích kiểu yêu này, đêm nay lại hạ mình hầu hạ hân như thế. Cảm thụ khoang miệng ẩm áp đang bao lấy mình, hô hấp của Hồ Nhĩ Xích càng thêm nặng nề, cũng càng hỗn loạn.

Híp mắt, nhìn cự vật bản thân lấp đầy khoang miệng Mạnh Thanh Li, thậm chí có lúc còn thấy rõ đầu cự vật phồng lên một bên má Thanh Li...

“Đủ rồi...”Mãi một lúc lâu sau, Hồ Nhĩ Xích nâng cằm Mạnh Thanh Li, vẫn đang ngậm phân thân của hắn. Thứ đó ánh lên trơn bóng vì nước bọt, trượt khỏi miệng y.

Mạnh Thanh Li sắc mặt một cái. Đang ho thì bị Hồ Nhĩ Xích hôn lấy bờ môi sưng mọng, bị người ta đặt xuống thân, đem mình chôn vào cơ thể y.

“A...”Mạnh Thanh Li kinh hô một tiếng, nhưng hai chân đã thành thực ôm lấy hông Hồ Nhĩ Xích, “Nhanh quá, chậm một chút, ưm...”

Hồ Nhĩ Xích không ngừng xỏ xuyên, cúi xuống hôn lên tóc mai mượt mồ hôi của Mạnh Thanh Li, “Thật là, sao lúc nào ta cũng muốn người thể này...”

Phòng Triệu Đình Hạo

Tổng Việt ở bữa tiệc tuy uống không ít, nhưng chưa bao giờ cảm thấy vô lực như bây giờ. Nếu chỉ là thể thì cũng không sao, nhưng cảm giác điên cuồng đang kêu gào làm ngập lý trí y thì là cái gì...

Sau một thoáng phân tâm, Tổng Việt phát hiện hai tay đang bị Triệu Đình Hạo bắt chéo, dùng khăn mềm buộc lại trên đỉnh đầu.

Tổng Việt dù biết Triệu Đình Hạo sẽ không làm mình bị thương, nhưng trong lòng vẫn có chút hoảng sợ, “Vì sao, trời ta... A...”

Nhìn Triệu Đình Hạo cắn mở thắt lưng mình, đầu lưỡi còn không ngừng chòe ghẹo phần da để lộ ra kia, chẳng mấy chốc, khóe mắt Tổng Việt đã nhiễm sắc ***, hạ thân càng như có như không khê đụng vào thân thể Triệu Đình Hạo, thâm tẩm mát ra mị hoặc.

Triệu Đình Hạo dù mỗi biểu tình, từng động tác đều yêu thương Tổng Việt như vậy, nhưng nếu có thể tận dụng cơ hội này trên giường khai phá chút lạc thú mới mẻ, ném thử cũng là chuyện vui.

Hắn muốn hiểu thêm về Tổng Việt, muốn nhìn thấy nhiều vẻ mặt của Tổng Việt.

Tổng Việt dán vào thân thể trầm mặc của Triệu Đình Hạo khát cầu, nhưng Triệu Đình Hạo hôm nay dường như không muốn thỏa mãn y. Mà rối loạn trong cơ thể càng lúc càng rõ, Tổng Việt ngay cả mở miệng nói cũng không nên được tiếng nức nở, “Người, sao người còn chưa...”

Một nụ hôn sâu kết thúc, Triệu Đình Hạo nâng cằm Tổng Việt lên, “Nếu người làm được chuyện này, ta sẽ nghe người...”

Nhìn thấy tia giảo hoạt trong mắt Triệu Đình Hạo, Tổng Việt bất giác rùng mình.

Triệu Đình Hạo cười, ghé sát vào tai Tổng Việt, rử rử mấy câu, Tổng Việt càng nghe càng như thấy quỷ mà trợn tròn hai mắt, “Chuyện này... Không thể...”

“Ừ?”

Triệu Đình Hạo cũng không quan tâm Tổng Việt từ chối, chỉ đưa đầu ngón tay đâm nhẹ vào hậu huyệt y, làm mấy động tác chuẩn bị rồi rút lui.

Bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng, Tổng Việt suýt chút nữa trào lệ.

“Ngoan, cho ta xem một chút thôi, ta muốn nhìn người, Việt Nhi...”

Trầm mặc một lát, Tổng Việt run rẩy, cắn môi, nhắm mắt nói: “Cởi, cởi trói tay cho ta...”

Triệu Đình Hạo đại hỉ, tháo khăn mềm trên tay Tổng Việt ra.

Sắc đỏ lan từ mặt xuống đến cổ Tống Việt, lan xuống ngực, thậm chí lan khắp toàn thân. Y chậm rãi đưa tay xuống phía dưới, cầm ngọc khí của mình, trước cái nhìn trần trụi của Triệu Đình Hạo, bắt đầu tự vui vẻ.

“Ừm... A...” Tống Việt bất giác thúc đẩy động tác, ánh mắt xấu hổ không dám nhìn biểu cảm của Triệu Đình Hạo. Dù sao, tự an ủi trước mặt Triệu Đình Hạo, thế nào cũng là lần đầu tiên mà...

Càng then thùng *** càng tăng lên theo cấp số nhân, chưa được bao lâu, Tống Việt đã tự xuất ra tay mình, mà trong khoảnh khắc thân thể y thả lỏng, cự vật của Triệu Đình Hạo cũng lấp đầy hậu huyệt trông rỗng kia.

“A — Ừm a...”

Tống Việt cắn lấy góc chăn, ngăn được tiếng rên rỉ cao vút.

“Việt Nhi, Việt Nhi của ta...”

Phòng Mạc Ly

Mạc Ly bị Văn Sát và Hàn Tử Tự ôm vào phòng, dưới tác dụng của rượu, y bị thiêu nóng đến độ không thở nổi. Khi bàn tay Văn Sát hay Hàn Tử Tự dời khỏi thân thể, chỗ da đó như bị lửa đốt, rất khó chịu, “Không, đừng đi...”

Hàn Tử Tự ôm lấy Mạc Ly run rẩy, nói: “Chúng ta không đi, chỉ là muốn lấy nước cho người...”

Mạc Ly kéo y phục bản thân xuống: “Không đúng, ta, ta rất kỳ quái...”

Hắc bạch hai người trợn mắt há mồm nhìn Mạc Ly chủ động cởi áo trước mặt mình. Tuy ít nhiều cũng biết ly rượu Mạc Ly uống trước đó, tám chín phần là bị Hi Vực động tay động chân, nhưng tình cảnh trước mắt vẫn hết sức chấn động.

Khi Mạc Ly vòng tay ôm lấy Văn Sát, hắc bạch hai người dù lý trí có nhiều thế nào, toàn bộ đứt hết.

Để Mạc Ly ngã mạnh xuống giường, Hàn Tử Tự đỡ nửa thân trên của y, ngón tay khéo léo trêu đùa hai hạt thù du phiếm hồng trước ngực đó, khiến Mạc Ly không ngừng thở dốc sảng khoái. Hắn còn dùng đầu lưỡi lượn qua từng ngõ ngách trong khoang miệng y.

Văn Sát lại kéo hai chân Mạc Ly ra, khi mặt sắc nhục huyết được cao được mở rộng, Văn Sát đem đỉnh đầu cự vật nhập khẩu.

Mạc Ly hít sâu, tuy đã cố thả lỏng, nhưng y vẫn khó tránh có chút căng thẳng, siết lấy cánh tay Hàn Tử Tự. Hàn Tử Tự cũng thật săn sóc, ôn nhu, tách những đầu ngón tay ấy ra, để chúng siết lấy mười ngón tay mình.

Văn Sát nổi ác thú, hắn cố nén dục vọng, dùng cái đỉnh cực đại kia xoay tròn trong huyết khẩu Mạc Ly, nhẹ nhàng vào một chút rồi lập tức rút ra, khiến Mạc Ly không tài nào chịu nổi, “Văn Sát... Văn Sát... A...”

Mạc Ly bắt đầu khóc, Hàn Tử Tự hôn lấy giọt lệ vì cảm xúc mãnh liệt trào ra, dụ dỗ: “Nên nói gì nhỉ, Ly Nhi chắc là biết rồi chứ?”

Mạc Ly tựa trước ngực Hàn Tử Tự lắc đầu, cắn môi không chịu thốt ra lời.

Văn Sát nhìn Mạc Ly vẫn quyết tâm chống cự, càng trêu đùa tợn.

Phòng tuyến của Mạc Ly cuối cùng cũng tan tác toàn bộ, y rên lên hai tiếng, liền dùng ngữ khí chực khóc nói: “Ta, bên trong ta, rất ngứa...”

Nghe vậy, hắc bạch hai người đầu tiên là sửng sốt, sau đó, Văn Sát cũng không cầm cự nổi, động thân, một khắc đã lấp đầy Mạc Ly.

Mạc Ly rít một tiếng, cong sống lưng, dùng hạ thể tiếp nhận trêu tống mãnh liệt của Văn Sát. Nhìn nơi hạ thể hai người tiếp hợp tràn nước, Hàn Tử Tự cũng nhăn đến cực hạn rồi, liền kéo lấy tay Mạc Ly xuống hạ thân hắn, đặt vào ngạnh vật đã đứng dậy từ lâu. Mạc Ly cũng rất nhu thuận, lấy ngón tay vô lực giúp Hàn Tử Tự tạm xoa dịu một chút.

Dưới những cú thúc của Văn Sát, Mạc Ly vẫn rên rỉ, “Không phải, chưa đủ... Ừm...Ta rất khó chịu... A...”

Cơn ngứa ngáy trong cơ thể không vì Văn Sát tiến nhập mà giảm bớt, trái lại vì động tác trườn tổng mà càng lúc càng ngứa.

Trong đầu có một thanh âm không ngừng kêu gào — Y muốn, muốn cả hai bọn họ...

Cảm giác được sự khác thường của Mạc Ly, Hàn Tử Tự mút mát cổ y, “Ly Nhi, người thực sự muốn thế?”

Mạc Ly bây giờ bị dục vọng và khoái cảm bài sơn đảo hải giày vò phát điên, chỉ nghe y thở dốc đáp: “Ta, ta muốn các người... Xin, xin các người... Cho ta... Ừm a...”

Văn Sát nghiêng rằng, để Mạc Ly đang trong tư thế đối mặt đưa lưng về mình, ôm hai chân y tách ra, hậu huyết bị thao túng đỏ vẫn ngấm cự vật của mình, đang theo hô hấp mà đóng mở.

Hàn Tử Tự đem đầu cự vật bản thân di vào, nhưng cảm thấy tựa hồ có chút miễn cưỡng. Chưa được bao lâu, trán cả ba đã vã mồ hôi.

Hàn Tử Tự yêu thương hôn lên thái dương Mạc Ly: “Ly Nhi, hay thôi nhé...”

“Không...” Mạc Ly hốt hển ngăn Hàn Tử Tự rút ra, nức nở: “Ta xin người, ta xin người...”

Hàn Tử Tự nhìn dáng vẻ này, cắn răng một cái quyết tâm, một cú công kích đi vào huyết khẩu chặt chội. Trong nháy mắt, cả người như bị xé mở, nhưng lại khiến Mạc Ly cảm thấy... thực thỏa mãn...

Đồng thời bị cả hai lấp đầy, bỗng nhiên Mạc Ly xụi lơ, toàn thân vô lực vắt lên Hàn Tử Tự và Văn Sát.

Hắc bạch hai người nghiêng rằng bất động trong cơ thể y rất lâu, mãi đến khi cảm thấy tiểu huyết chứa đựng bọn họ đã mấp máy nhả nuốt, lúc này mới khẽ hỏi: “Ly Nhi, chúng ta động được không...”

Mạc Ly òa lên: “Ta, ta không biết, đừng hỏi ta...”

Biết cơ thể Mạc Ly đã thích ứng rồi, Hàn Tử Tự và Văn Sát cũng kiềm chế đến cực hạn rồi, Hàn Tử Tự bắt đầu cẩn thận co rút trong mật huyết.

“A —” Khoái cảm đáng kinh ngạc từ nơi kết hợp của ba người xông thẳng lên não.

Văn Sát cắn răng, không ngừng gọi: “Mạc Mạc, Mạc Mạc... Gọi tên chúng ta, Mạc Mạc...”

Trong cơ thể, tốc độ trườn sáp không ngừng tăng nhanh, lúc đó bạch quang xuất hiện, Mạc Ly rốt cục kêu lên cái tên đã lâu không nghe thấy, “Sửu Nô... A Vong...”

Hàn Tử Tự và Văn Sát nghe vậy, liền ôm lấy thân thể mướt mồ hôi của Mạc Ly, nhất thời xúc động, không thể kiềm nén.

Nếu có thể, xin người cứ để chúng ta làm Sửu Nô và A Vong, suốt đời bên người được không?

Sau đó...

Hôm sau, sau bữa tiệc đón khách, quả nhiên không ai đi tới cảm ơn hay oán hận Hi Vụ, tuy rằng vô luận là đương sự bên thu lợi hay bên bị thu lợi đều rất muốn làm thế.

Nguyên nhân rất đơn giản, tất cả đều giấu mặt trên giường ấy mà! (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

106. Chương 105: Pn5: Trung Thu

Tiết trời vào thu khiến không khí có phần hiu quạnh. Nhưng mà sắp đến ngày hội Trung thu hàng năm, khách điểm lại rất náo nhiệt, cũng bởi cả hắc bạch chương quỹ cũng vội trở về chung vui.

Có điều, trong nội đường của khách điểm lại mang một bầu không khí quỷ dị vô cùng.

Mạc Hắc Bạch đã tròn năm tuổi, lúc này đang quỳ gối trong đường, vẻ mặt ảm ức nhìn hai phụ thân hắc bạch đang ngồi trên chủ vị.

Văn Sát nghiêm mặt không nói gì, Hàn Tử Tự khẽ cau mày nhấp trà. Chuyện chính tà lưỡng đạo còn chưa để bọn họ phải lộ ra biểu tình như vậy.

Giới Si nhìn Mạc Hắc Bạch đáng thương cứ quỳ gối trên sàn nhà lạnh băng, khó tránh khỏi có chút xót xa. Nhưng hai sư phụ ngồi chính giữa lại đang phát áp suất thấp, gan nó có lớn cũng không dám gánh họa mà bao biện cho Mạc Hắc Bạch.

Mới quỳ được một chén trà nhỏ, đầu gối nhỏ bé của Mạc Hắc Bạch đã chịu không nổi. Tuy không dám cãi lệnh phụ thân, nhưng nó vẫn trộm du di cái chân.

Nếu có Mạc ba ba thì tốt, Mạc ba ba nhất định không nỡ để nó phải chịu khổ sở thế này. Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên Mạc Hắc Bạch bị phạt quỳ.

Chú ý tới sự lén lút của Mạc Hắc Bạch, Hàn Tử Tự thở dài, đặt chén trà lên bàn, mở miệng hỏi: “Hắc Bạch, đã biết mình làm sai gì chưa?”

Mạc Hắc Bạch dẫu cái miệng nhỏ, khẽ đáp: “Con không sai...”

Văn Sát vừa nghe câu trả lời, đập bàn một cái, mạnh đến nỗi làm trần trà rơi xuống đất. Tiếng ầm chén bằng sứ vỡ, nghe thật chói tai, thân thể nhỏ bé của Mạc Hắc Bạch run lên, lúc này mới thật sự cảm thấy các phụ thân đang tức giận.

“Vì sao lại thả rắn vào phòng chúng ta? Người không biết làm vậy rất nguy hiểm ư!?” Văn Sát cả giận quát.

Lúc Mạc Ly xốc chân lên phát hiện ra rắn, kinh hãi ngã đụng đầu ngất xỉu, mấy canh giờ rồi còn chưa tỉnh.

Kỳ thật, đây là chuyện ngoài ý muốn của Mạc Hắc Bạch, cũng không phải chưa áy náy, nhưng hai phụ thân chưa hỏi nguyên nhân đã chất vấn nó, tiểu hài tử hồn dỗi cũng là chuyện thường.

Bị Văn Sát hù dọa như vậy, Mạc Hắc Bạch nhè miệng, nước mắt ào ào tuôn trào.

Giới Si nhìn ba cha con căng thẳng như thế, đương lúc nhất thời lòng nóng như lửa đốt, giương mắt lên thì thấy Mạc Ly đang xoa gáy chậm rãi ra khỏi phòng, vội vàng đến dìu.

Mạc Ly vừa tỉnh lại, liền thấy Mạc Hắc Bạch đang oa oa khóc thê thảm quỳ trên đất, không nhìn Hàn Tử Tự và Văn Sát đang ngồi kia, hai bước đã tiến lại kéo Mạc Hắc Bạch lên ôm.

Tiểu Hắc Bạch ủy khuất, vừa nhìn thấy cứu *** tới, liền ôm chặt cổ Mạc Ly, khóc còn thương tâm hơn.

Mạc Ly cũng trầm mặt nhìn Hàn Tử Tự và Văn Sát, nói: “Con còn nhỏ, làm sai là chuyện bình thường, sao lại xử phạt thế xác thế này?”

Hàn Tử Tự và Văn Sát thấy Mạc Ly đã tỉnh, lập tức đứng dậy.

Mạc Ly không quan tâm, ôm Mạc Hắc Bạch ngồi một bên, “Hắc Bạch, nói cho cha biết, vì sao lại nghịch dại vậy? May mà không phải rắn độc, nếu là rắn độc sẽ thực gay go.”

Mạc Hắc Bạch dùng bàn tay nhỏ xíu sờ sờ khuôn mặt Mạc Ly: “Cha, con không cố ý, con không biết sẽ làm cha té xỉu...”

Mạc Ly cười: “Cha không trách con, nhưng muốn biết vì sao con làm vậy.”

Mạc Hắc Bạch cup mắt, lông mi dày chớp chớp, “Bởi vì... Vì con không buồn cha bị bắt nạt...” “Thằng bé nhỏ giọng giải thích, Mạc Ly chốc lát chưa nghe ra.

“Gì mà bắt nạt? Cha thế này mà bị bắt nạt sao?”

Mạc Hắc Bạch ngược đôi mắt to mọng nước nhìn Mạc Ly: “Cha, cha nói con biết đi, có phải Hắc ba ba và Bạch ba ba bắt nạt cha không?”

Mạc Ly buồn bực đáp: “Ai bảo con họ bắt nạt cha?”

Mạc Hắc Bạch lại nói: “Là con thấy mà.”

“Con thấy cái gì?” Mạc Ly hiển nhiên không nhận ra Giới Si ở bên đang nháy mắt ra hiệu, vẫn tiếp tục hỏi.

“Đêm con mơ ác mộng, tỉnh rồi không ngủ được, Giới Si ca ca lại không để con, con mới muốn chạy đến phòng cha tìm cha. Sau đó ở cửa phòng, con nghe thấy tiếng động rất lạ, mới lên nhìn vào... Con, con thấy Hắc ba ba và Bạch ba ba khi dễ cha...”

Mạc Ly nghe xong, trong đầu ầm một tiếng sấm nổ.

Không phải chứ, mật sự giữa ba người trong phòng đã bị Mạc Hắc Bạch trông thấy?

Nhất thời, người trong thính đường, ngoài Mạc Hắc Bạch, mặt đều nổi hắc tuyến, xấu hổ vô cùng. Ngay cả Hàn Tử Tự và Văn Sát vừa tích đầy một bụng lửa giận cũng bị sự thật ngô nghê của Mạc Hắc Bạch chọc thủng.

Mạc Ly đỏ mặt, ngắc ngư: “Con, sao con... Sao, sao cha không biết chuyện này?”

Mạc Hắc Bạch lòng đầy căm phẫn nhanh nhẩu: “Vốn con định vào ngăn Hắc Bạch ba ba đừng khi dễ cha nữa, nhưng mà Giới Si ca ca chạy vội tới bắt con về!”

Giới Si thấy mình bị điểm danh, hận không thể lập tức đào hố nhảy xuống.

“Giới Si ca ca nói, Hắc Bạch ba ba đang yêu cha chứ không phải khi dễ.”

Không để tới sắc mặt xấu hổ của đám người lớn, thằng cu đặc ý dào dạt nói tiếp: “Giới Si ca ca đừng hòng gạt được con! Rõ ràng con nghe thấy cha kêu rất đau mà! Hắc Bạch ba ba sao có thể yêu cha chứ, rõ ràng là khi dễ cha!”

Mạc Ly vuốt mồ hôi lạnh trên trán: “Hóa ra là vì vậy nên mấy tối nay con cứ quẩn lầy cha đòi ngủ chung hả?”

Mạc Hắc Bạch gật đầu.

Thảo nào thời gian này Mạc Hắc Bạch luôn ngoan ngoãn nghe lời lại càn quấy như vậy, để đến mức Hàn Tử Tự và Văn Sát không nhịn nổi nữa, ném nó ra ngoài. Phỏng chừng là vậy, Mạc Hắc Bạch mới nghĩ ra chuyện thả rắn lên giường.

Chỉ là không ngờ trò đùa này không dọa được Hàn Tử Tự và Văn Sát, ngược lại còn hại Mạc Ly, Mạc Hắc Bạch coi như trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Mạc Ly vỗ vỗ lưng hài tử: “Hắc Bạch, cha hỏi con nhé. Con thấy sau khi mình làm sai, Hắc Bạch ba ba mắng con phạt con, là yêu con hay khi dễ con?”

Mạc Hắc Bạch suy nghĩ, nghiêng đầu chưa đáp.

“Nếu con đã làm sai, các cha không nói cho con, ngược lại vẫn nuông chiều con, kỳ thực vậy là làm hại con. Đôi khi đánh người mắng người, chúng ta hẳn còn khó chịu hơn con, nhưng vì tốt cho con, để con nhớ rõ lời dạy, cũng chỉ có thể làm thế. Làm như thế kỳ thực muốn nói, chúng ta rất yêu con, rất quan tâm con, hy vọng con làm một đứa trẻ ngoan, đúng không nào?”

Tiểu tử nghe Mạc Ly dẫn dắt, cái hiểu cái không gật đầu.

“Cho nên yêu cũng có nhiều kiểu yêu, có thể làm con thấy vui vẻ hạnh phúc, nhưng cũng có lúc làm con thấy khổ sở bực bội.”

Thằng bé toét miệng nhe hai cái răng, cười: “Hóa ra Hắc Bạch ba ba yêu cha? Ban nãy con quỳ, mới một lát đầu gối đã đau rồi mà cha xem ra còn đau hơn ha?”

Mạc Ly nghe xong, đầu lại nổ toanh phát nữa, “Thật ra, thật ra cha cũng không đau...”

Cảm thấy cuộc đối thoại giữa hai cha con càng lúc càng quỵ dị, Giới Si vội lên tiếng nói lảng: “Đúng rồi, mai là lễ Trung thu, nghe nói có hội đèn ***g, chúng ta có nên đi xem không?”

Mạc Hắc Bạch lập tức quên phắt cái chuyện bị phạt quỳ, vui vẻ hoa chân múa tay nói, suýt nữa làm Mạc Ly ôm không nổi.

Hàn Tử Tự thấy vậy, tiếp lấy con.

Văn Sát lấy ngón trỏ búng nhẹ vào ót Mạc Hắc Bạch: “Sau này còn thả rấn nữa không?”

Mạc Hắc Bạch bắt lấy tay Văn Sát, nũng nịu đáp: “Không dám, Hắc ba ba đừng đánh con.”

Nói xong còn thơm một cái lên má Văn Sát với Hàn Tử Tự.

Hàn Tử Tự cười: “VẬY còn được, mai muốn hoa đăng gì? Cha làm cho con.”

Mạc Hắc Bạch phần chân nói: “Con muốn hoa đăng con rấn!”

Mọi người hắc tuyến (- -||||).

Ngày lễ Trung thu

Tục ngữ nói, Trung thu nguyệt viên nhân đoàn viên.

[60: Trung thu nguyệt viên nhân đoàn viên: Trung thu trăng tròn, người đoàn viên.]

Sau khi đã trải qua nhiều thăng trầm như vậy, Mạc Ly cùng Hàn Tử Tự Văn Sát cuối cùng cũng bên nhau, lại còn có một đồ đệ cùng một đứa con trai.

Rốt cuộc hiện tại có hạnh phúc hay không, Mạc Ly thường bắt giác nghĩ vậy, nhưng vẫn chưa tìm được đáp án. Mạc Ly có lẽ đã xác định, lúc tất cả mọi người cùng đưa Mạc Hắc Bạch đi xem hội hoa đăng, y thực vui sướng.

Đêm đến nhanh, trăng tròn lơ lửng một chấm nhỏ trên không. Bể người chơi hội hoa đăng như thủy triều cuộn lên mãnh liệt, ai cũng cầm theo đủ loại đèn ***g, cả phố đều sáng trưng.

Mạc Hắc Bạch như ngựa hoang thoát cương, sớm mang theo hoa đăng con rấn mà các cha làm cho xông xáo phía trước, Giới Sĩ quen thói vú em đương nhiên chạy theo, biến mất trong biển người.

Hàn Tử Tự và Văn Sát cũng không nói gì, chỉ chậm rãi đi bên Mạc Ly, bắt động thanh sắc dùng thân hình cao lớn ngăn những người xung quanh huých đẩy Mạc Ly.

Mạc Ly nhìn bộ mặt của hắc bạch chương quỹ, hai gương mặt tuần tú và thân phận khiến người ta khiếp sợ kia, đều vì y mà cam tâm tình nguyện giấu kín. Cho nên giờ khắc này, Mạc Ly thực sự cảm thấy ba người chỉ là những người bình thường, hưởng thụ một cuộc sống bình thường.

Đi mãi, cuối cùng đến ven sông. Nơi này chỉ có ngư hỏa trên thuyền, người qua lại cũng không nhiều.

Hàn Tử Tự và Văn Sát không biết có phải trùng hợp, đồng thời lén nắm lấy tay Mạc Ly. Y cúi đầu, suy nghĩ một chút, cũng không giằng ra. Hai người dịu dàng hôn lấy bàn tay đang nắm.

Mạc Ly cúi đầu, sắc đỏ lan từ mặt xuống tận cổ.

“Ta yêu người.” Hàn Tử Tự nói.

“Ta yêu người.” Văn Sát nói.

Bên tai đồng thời vọng lại lời thì thầm của cả hai.

Thì ra, chúng ta cuối cùng cũng hiểu thế nào là yêu...

Mạc Ly mỉm cười. Nắm chặt bàn tay hai nam nhân ấy, y thực sự hạnh phúc.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khach-diem-lao-ban>